ASLIHAN **DOĞA**

SİNA

çatışma

"Herkes sevmenin sahiplenmek olduğunu sanıyor.
Oysa sevmek, vazgeçmektir."

perSeus yayınevi

2. BASKI

SİNA - ÇATIŞMA

ASLIHAN DOĞA

ISBN: 978-605-06800-7-2
Yayıncı Sertifika No: 44781

Matbaa: Salmat Basım

Sertifika No: 47771
Baskı: Ankara - 2. Baskı - Eylül 2020

Genel Yayın Yönetmeni Özlem DOĞAN

Editör Aysel ERSEL

Kapak Tasarım & Mizanpaj Mehmet KARADOĞAN

© Bu kitabın tüm yayın hakları Perseus Yayınevi Basım Yayın Dağıtım ve Dış Tic. Lmt. Şti'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

THESEUS YAYINEVİ

Söğütözü Mah. Söğütözü Cad. Koç İkiz Kuleler
A Blok Kat:3 No: 2A Daire: 9 Çankaya/Ankara
www.theseusyayinevi.com

---

theseusyayinevi
theseusyayine
theseusyayinevi

www.theseusyayinevi.com

ASLIHAN DOĞA

SİNA

2. KİTAP

Çatışma

THESEUS
yayınevi

1. BÖLÜM

Beş saatten fazla geçmişti ve hala Karan'dan bir haber yoktu. Sina bomboş gözlerle karşıya bakarken hareketsizce kanepede oturuyordu. Ağlamaktan gözleri şişmiş, saçları dağılmıştı. Evin içinde herkes sessizce dolaşıyor, kimseden çıt çıkmıyordu. Çıkan tek ses, Taylan'ın telefonda yaptığı konuşmalardan geliyordu. Taylan kullanabileceği tüm bağlantıları yokluyordu. İbo haberi alır almaz gelmişti. O da bildiği, tanıdığı herkesi aramıştı ancak herhangi bir bilgi edinememişti. Sina'nın karşısında, endişeyle onu izleyerek oturuyordu. Sina'yı daha önce hiç böyle görmemişti. Karşısında ruhu çekilmiş gibi hareketsizce duran bir beden vardı. Yüzündeki yaşlar kurumuştu ama kirpiklerinde hala parlayan yaşlar, çığlık çığlığa asılı duruyordu.

Sina'nın şu anda etrafında olup bitenden hiç haberi yoktu. Kapamıştı kendini. Karan'a ulaşamamak, onun yokluğunu kabullenmeye çalışmak şu an kaldırabileceği bir şey değildi. Hayatında ilk kez birine karşı bu duyguları hissediyordu. Karan ne ara onu böyle ele geçirmişti, hiç fark etmemişti. Ne ara Karan'la nefes alıp vermeye başladığını hiç bilmiyordu. Karan ne ara onun hayatı olmuştu, anlamamıştı. Şimdi hayatı elinden alınmış gibi hissediyordu.

Ölmüştü! Ölmüştü ve boşlukta asılı kalmıştı. Tıpkı Araf'ta olmak gibiydi bu. Cennette olsa mutlu olurdu. Cehennemde olsa yanar, günahlarının bedelini ödediğini düşünürdü; oysa şu an hiçbir şey hissetmiyordu. Biri ruhunu çalmış, onu boşluğa terk etmişti. Karan'ın olmadığı bir dünya, ona yalnızca

karanlık bir boşluk gibi geliyordu.

Son kelimeleri sürekli beyninin içinde yankılanıyordu. İçinde hissettiği pişmanlık acısı yüreğini sıkıştırıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Ağır ağır almaya çalıştığı nefeslerin kesilmesini istedi. Şu an, şimdi nefesi kesilsin ve yok olsun istedi. Bedeni ruhuna dar geliyordu. Elini kaldırmak, göğsünü yarmak ve sıkışan ruhunu çekip çıkarmak istedi ama elini kaldıracak gücü yoktu. Elini kaldırması için beyninden hiçbir sinyal gelmiyordu. Bunu istiyor ancak beyni eline emri vermiyordu. Beyni sanki durmuştu! Beyninin içinde hayatı boyunca tam güçle çalışan çarklar birer birer kırılmış, etrafa saçılmıştı. Tıpkı aniden duran makinelerin yarattığı sessiz bir fabrika gibiydi. Hiç durmayan mekanizma paramparça olmuş, geriye devasa bir sessizlik kalmıştı. Sadece o boşlukta duvarlara vurarak yankı yapan iki kelime vardı:

"Seni Seviyorum! Seni Seviyorum! Seni Seviyorum!"

Gözlerini nasıl kapadığını bilmiyordu. Göz kapakları düşmüş, gözleri karanlığa hapsolmuştu. Tıpkı içinde hissettiği karanlık gibi. Nefesleri daha da ağırlaştı. Beyni 'nefes alma!' diyordu şimdi. Son yarım saattir susan beyni, şimdi sadece tek bir komut gönderiyordu ona. 'Nefes alma!' Her zaman güvendiği beynine yine kendini teslim etti. Nefes almaması gerekiyorsa almazdı o zaman. Beyni yanıltmazdı onu. Nefes almaması gerekiyordu. Nefes almazsa Karan'a da kavuşabilirdi. Dudakları birbirine bastırılmış, gözleri kapalı, dimdik kanepede otururken burnundan aldığı nefesi tuttu. Ne tuttuğu nefes yüzünden yüzünün kızarmaya başladığını fark ediyordu ne de ciğerlerinin isyanının farkındaydı. Tek bir komut almıştı, yalnızca ona uyuyordu. "Nefes alma!"

"Sina?" diye, İbo'dan sorarcasına çıkan uyarıcı, sert sesle diğerleri adama çevirdiler bakışlarını. İbo, gözünü bile kırpmadan izlediği kızın yüzündeki morarmayı fark edince, temkinli bir hareketle başını öne çıkarmış, kaşlarını çatarak kızı izliyordu. Sert sesinin oktavı biraz daha yükselerek "Sina?" dedi tekrar.

Kızdan hiçbir tepki alamayınca ayağa kalktı, gittikçe mo-

raran ve gözleri kapalı, bir heykel gibi oturan kızın önünde dikildi. Elini kaldırıp omuzunu tuttu, sarsmak istedi. O anda, kızın inip kalkmayan göğsünü fark etti ve nefes almadığını anladı. İki eliyle, kızın ince kollarına parmaklarını batırırcasına geçirdi ve panikle kızı sarsmaya başladı.

"Sina! Nefes al!"

Sertçe yeniden sarstı ancak yine bir tepki alamadı. Sina'dan hiçbir tepki almayınca hızla kucakladı ve yere yatırdı. Yüzüne hafif hafif vururken emrini tekrarladı.

"Sina nefes al! Sana nefes al, dedim!"

"İbo?" diye bağırdı Sahra. Koşarak adamın yanına gelmişti. Aynı anda hepsi başlarına toplanmıştı. Sina gözleri kapalı, mosmor bir suratla yerde yatarken nefes almıyor, İbo kızı sarsmaya devam ediyordu.

"Nefes almıyor! Manyak, nefesini tutuyor!"

"Sina nefes al!" diye bağırdı Sahra telaşla. Gözleri korkuyla açılmıştı. Sina'nın saçlarını okşuyor, sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. "Nefes al canım! Hadi, nefes al!"

İbo yeniden kızı sarsarak bağırdı. "Nefes al, dedim! Nefes al!" Kızı sarsıyor, yanaklarına vuruyordu ancak işe yaramıyordu. Sina yerde sarsılmaya başlayınca, Sahra korkuyla geri çekilerek bir çığlık attı. "İbo, bir şey yap! Demir! Bir şey yapın! Allah'ım, biri bir şey yapsın!"

Sahra hıçkırıklarla ağlamaya başlarken, "Sina!" diye haykırdı Hülya, İbo'nun yanında diz çökerek. İbo'dan daha şiddetli bir tokadı kızın yüzüne vururken bağırmaya devam ediyordu. "Sina nefes al, delirtme beni!"

Sina'nın yerdeki sarsıntıları arttıkça Hülya, korkudan kalbinin duracağını sandı. Kızın yerdeki bedeni, yüksek voltajlı elektrik akımına tutulmuş gibi sarsılıyordu ama nefes almamaya devam ediyordu. İnat etmiş gibi! Sanki kilitlenmiş gibi! Korku ve sinirle gözleri dolan Hülya, kendini kaybetmek üzereydi. Bir omuz darbesiyle İbo'yu hırsla kenara itti ve iki bacağını açarak Sina'nın üzerine oturdu. Tüm gücüyle asılıp Sina'nın suratına tokadı patlatırken haykıran sesi, salonda yankılanmıştı.

"Sina! Nefes al dedim!"

Sina'nın bedeni, sanki binlerce metrelik bir okyanusun dibinden çıkmış gibi yukarı kalkarken gözleri fal taşı gibi ardına kadar açılmış, kocaman açılan ağzından derin bir nefes çekmişti ciğerlerine. Yüzü mora dönüktü ve yemyeşil gözlerinin içi kan çanağına döndüğü için zehir kırmızısı görünüyordu. Hülya tükenmiş gibi başını Sina'nın göğsüne yaslarken luçkırarak ağlamaya başladı.

"Manyaksın! Yemin ediyorum geberteceğim seni! Bana bunu nasıl yaparsın? Geri zekalı! Geri zekalı!" diye haykırdı gözyaşları içinde başını kaldırarak.

"Ne oldu?" dedi Sina. Şaşkın, anlamayan bakışları, tepesinde dehşetle kendisine bakanlara sorgularcasına bakıyordu. Sesi kısık, neredeyse alçak bir soluk gibiydi. Ciğerlerine tekrar tekrar soluk alarak temiz hava gönderirken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Son birkaç dakika ne olduğunu hatırlamıyordu. Tek hatırladığı Karan yoktu ve beyni durmuştu.

Hülya çok sert olmasa da sinirle omzuna yumruk attı.

"Geri zekalı! Sen kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" dedi inanmayan öfkeli bir sesle.

"Saçmalama!" dedi Sina alçak sesle, kaşlarını çatarak. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bakışları etrafta dolaştı. Neden yerde yatıyordu ki? Düşünceli bir ifadeyle kaşları çatıldı.

"Manyak! Nefes almıyordun! Kilitlemişsin kendini! Nefes almıyordun!" dedi Hülya çıkışarak bağırırken.

İbo rahatlamışçasına derin bir nefes aldı. Boşalan kasları yüzünden ayağa kalkamayacağını anlayınca, yerde oturmaya devam ederek sırtını kanepeye yasladı. Bir dizini karnına çekerek, elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Dirseğini dizine dayadı ve avucuyla yüzünü sıvazladı.

"Ah be Sina!" dedi tenkit dolu bir tonla.

Sina yerinden kalkmaya çalıştı ama Hülya'nın üzerinde oturduğunu fark edince, "Sen niye üzerimde oturuyorsun?

Kalk üstümden!" dedi yorgun bir sesle.

"Manyak!" dedi Hülya çemkirerek. Tek bacağını kaldırıp

bedenini kaydırdı ve yere, Sina'nın yanına oturdu. Öfkeli bakışları kızın üzerindeydi. Sahra, Demir'in kollarından ağlayarak sıyrıldı ve Sina'ya sarıldı.

"Bir daha böyle bir şey yapma!" dedi ağlayarak.

Sina şaşırmış gibi onlara bakıyordu. Savunma dolu bir yüzle, "Ben bir şey yapmadım! Ne oluyor size?" dedi.

"Sen farkında değil misin kızım yediğin haltın?" dedi Hülya, aksi bir sesle çıkışmaya devam ederken.

Taylan, Hülya'nın yanına oturup kızı kollarına çekti. Hülya'nın yaşadığı korku yüzünden hala hızla atan kalbi, içinin sızlamasına neden oldu ama kızın tavrına da hayran olmaktan kendini alıkoyamadı. "Tatlım, sakin ol! Üzme kendini! Geçti artık!"

"Nasıl sakin olayım ya? Göz göre göre ruhunu teslim edecekti manyak!"

Taylan'ın kollarının arasında, Hülya'nın şoku yeni atlatmış bedeni zangır zangır titriyordu. Sahra'nın yardımıyla Sina toparlanmaya çalışarak doğruldu ve yerde oturarak sırtını birkaç dakika önce üzerinde oturduğu kanepeye dayadı. Sinirle ve daha çok endişeyle kendisine bakan gözlerin altında ezildiğini hissetti. Neler olduğunu hatırlamıyordu bile. Boş boş ve sorarcasına onu ezen gözlere bakınca, İbo kaşlarını kaldırarak, "Ne olduğunu hatırlamıyor musun?" diye sordu hayretle.

Sina başını iki yana salladı. Yüzü karmakarışıktı.

"Kriz geçirdin!" dedi Demir. "Nefesini tutuyordun ve bir an öleceksin sandık! Kızım, sen manyak mısın ya? Sen, Sahra'yı kalpten götürmeye mi niyetlendin?"

Herkesin adına açıklama yapan Demir, Sina'ya çıkışmaktan da geri kalmamıştı. Sina boş boş ona baktı. Çıkışan tavra aldırmadı. Elini sıkıntıyla saçlarından geçirdi, başını iki yana salladı.

"Hatırlamıyorum!" Sonra birden hatırlamış gibi gözlerini açarak başını Taylan'a çevirdi. "Var mı bir haber?"

Taylan başını olumsuz anlamında iki yana sallayınca, yüzünde oluşan hüsran hiçbirinin gözünden kaçmadı. Sina

gözlerini yumup ellerini saçlarına geçirdi. Dizlerini karnına çekerek dirseklerini dizlerine dayadı. Niye kurtarmışlardı o zaman? Madem nefes almıyordu, bıraksalardı ya! Karan yoksa onun varlığının ne önemi vardı ki?

"Bana bak, gebertirim seni!" diyen Hülya'nın öfkeli sesiyle, suçlu bakışları kalkarak kıza çevrildi. Anlayış bekleyen bir yüzle, acınırcasına baktı Hülya'ya. Dudakları titriyordu.

"Karan yok!" dedi, titreyen dudaklarla bir çocuk gibi.

Hülya, Taylan'ın kucağından kalkarak dizlerinin üzerinde Sina'ya yaklaştı ve kollarıyla kızı sardı şefkatle. Bir saniye önce hissettiği öfkesinin yerinde yeller esiyordu. Sina'nın saçlarını okşarken, "Gelecek! Ona hiçbir şey olmadı! Dönecek sana!" dedi emin bir sesle.

"Karan yok!" diye tekrarladı Sina omuzları sarsılırken. Kollarını Hülya'ya doladı, başını, kızın göğsüne yasladı. Hıçkırarak ağlarken sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Karan yok! Karan yok!"

Sina'nın hıçkırıklarına karışan yabancı sesi önce kimse algılayamadı. Ancak ısrarla devam eden ses Taylan'ın dikkatini çekti ve başını Sina'nın çalışma masasına doğru çevirdi.

"Sina'nın telefonu çalıyor!" dedi alçak bir sesle.

"Bak sen dostum! Benim ayağa kalkacak gücüm yok!" dedi İbo yorgun bir sesle.

Taylan ayağa kalkarak masaya yanaştı ve telefonu eline aldı. Kayıtlı olmayan bir numara görünüyordu ekranda. Bir an kalbi hızlandı. Bulgaristan kodu vardı numaranın başında. Hızla ekrana dokunup telefonu açtı ve kulağına götürdü.

"Sina!" diyen telaşlı ses Karan'a aitti ve Taylan, uzun süreden beri ilk defa nefes aldığını hissetti. Gözlerini yumdu, titreyen bir sesle, "Benim, Taylan! Neredesin sen?" dedi zorlukla. "Abi, hiç sorma! Saçma sapan bir şey geldi başımıza! Merak ettiğinizi biliyorum ama sonra anlatırım. İyiyiz biz. Her şey yolunda! Sadece merak etmeyin, diye aradım. Bir de bu hat üzerinden takip etsin Sina bizi. Sahi, Sina nerede?" dedi Karan çabuk çabuk konuşarak. Son kelimeler bir duraksamanın ardından çıkmıştı ağzından.

Taylan yan dönerek yerde, birbirlerine sarılı kızlara baktı gülümseyerek. "Sina şu an seninle konuşacak gibi değil. Döndüğünüzde konuşuruz koçum!" "Ne demek, konuşacak gibi değil? Hala mı kızgın bana?"

"Yok Koçum! Tüm kızgınlığı geçmiştir. Endişeden kafayı yedi sadece. Gelince konuşuruz. Ben numarayı vereceğim şimdi ona."

"Abi, iyi mi o? Ver, sesini duyacağım!"

"Şu anki haliyle sesini duymak istemezsin. Bir an evvel gelin, yeter bize." "Ya, sen versene telefona Sina'yı! Sesini duyacağım, dedim!"

Karan sert bir sesle ültimatom verir gibi konuşunca Taylan, 'belki de en iyisi böyledir' diye düşündü. Gerçi Sina'nın perişan sesini Karan duyunca, yol daha da zor ve uzun gelecekti ama bunu da sonra telafi ederlerdi. Ağır adımlarla yerde oturan kalabalığa yaklaştı. Sina hala ağlamaya devam ederken telefonu kıza uzattı. Gülümseyen bir yüz ve yumuşak bir sesle, "Sina, telefonda seninle konuşmak isteyen biri var!" dedi.

Sina yaşlarla ıslanmış yüzünü sinirle kaldırarak, öfkeli gözlerini Taylan'a dikti. "Karan yok!" diye haykırdı. "Kimseyle konuşmak istemiyorum!"

Taylan başını sallayıp gülümsedi. "Peki. O zaman sesi dışarı vereyim."

Açık avucunda tuttuğu telefonun ekranına dokundu ve eli havada, öylece bekledi birkaç saniye. Salonun içinde, "Sina?" diyen Karan'ın sesi yankılanınca, Sina önce algılayamayarak telefona baktı. Diğerleri de şaşkınca Taylan'ın elinde tuttuğu telefona bakarken ses, tekrar duyuldu.

"Bir tanem, iyiyim ben! Gelince anlatacağım. Her şey yolunda. Sakın üzülme. Birkaç saat kaldı. Yakında yanında olacağım."

Sina hıçkırarak yerinden fırladı ve kaparcasına Taylan'ın elindeki telefonu aldı. Sanki bir mucizeye bakar gibi avucundaki telefona bakarken hem ağlayıp hem gülüyor, kesik kesik konuşarak cevap vermeye çalışıyordu.

"İyisin! İyisin değil mi? Gerçekten iyisin?"

"İyiyim. Yemin ederim iyiyiz. Saçma sapan bir şey oldu. Sonra anlatacağım. Sen sakın üzülme! Bu numaradan takip et beni."

"Tamam!" dedi Sina hemen onaylayarak. Islak yüzündeki gülümseme pırıl pırıldı. Karan'a ulaşabileceği bir iz bile olduğu sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Üzme sakın kendini!" diyen Karan'ın şefkatli sesiyle, Sina kendini tutamayarak tekrar hıçkırdı. Sinirleri harap olmuştu ve ne ara gülmesi ne ara ağlaması gerektiğini artık kavrayamıyordu.

"Ağlama!" diye inledi Karan'ın sesi. "Bi tanem, ağlama sakın." "Çok korktum," dedi Sina ağlayarak. "Seni aldılar sandım!"

"Yok öyle bir şey! Korkma! Hiçbir şey yok. Şu Sofya'dayız. Hemen yola çıkıyoruz. Hiç durmayacağız. Üç saat sonra Kapıkulede oluruz. Az kaldı güzelim. Birkaç saat daha dayan, bu gece yanındayım."

Sina ses çıkarmadan, Karan'ın görmeyeceğini bilse de başını salladı. Ardından, "Tamam! Bu numaradan takip ediyorum. Geldiğinde konuşuruz," dedi boğuk bir sesle. Ağlamaktan sesi kısık çıkıyordu.

"Üzme kendini. Bana bir şey olmaz. Sen benim arkamı kolladığın sürece bana hiçbir şey olmaz," dedi Karan güven veren, bir o kadar da sevgi dolu bir sesle.

"Kollarım!" dedi Sina gülümseyerek. "Hep kollarım!" "Görüşürüz birkaç saat sonra!"

Ses dışarı verildiği için ikisi de daha fazla uzatmamıştı.

Sina birkaç saniye avucunda tuttuğu telefona baktı. Hala inanamıyormuş gibiydi. Başını kaldırıp rahatlamış yüzlerle ona bakan diğerlerine döndü.

"İyiymiş," dedi inanmaya çalışırcasına. Hülya ileri atılarak Sina'ya sarıldı. Ardından Sahra ikisini de kollarıyla sardı. Üçü de kafalarını birbirlerine yasladılar.

"Dedim sana değil mi gelecek diye!" dedi Hülya küstah bir tonla. Sina başını salladı gülümseyerek. "Dedin!"

"İbo!" dedi Demir o sırada. "Hadi kalk, Kapıkule'ye gidelim biz de. Çocuklar kaç gündür uykusuz. Alıp, gelelim onları. Onlar oraya varana kadar biz de varmış oluruz."

"Doğru diyorsun," dedi İbo. Nihayet yerinden doğrularak ayağa kalktı. "Tek araba gidelim, dönüşte biz kullanırız onlar dinlenir."

"Ben de geleyim!" dedi Taylan ileri çıkarak.

"Yok dostum ya! Sen kızların yanında kal. Biz Demir'le gider geliriz." Kolunu kaldırıp saatine baktı. "Saat 7 olmuş neredeyse. 10'da oraya varırız. Alır, geliriz ikisini de. Dönüşümüz gece yarısını geçer muhtemelen. Sen kal kızların yanında!"

Taylan tereddütle bir İbo'ya bir Hülya'ya baktı. Kardeşini gidip almak ona düşerdi ama Hülya kaşlarını yukarı kaldırıp dudaklarını kımıldattı.

"Sen kal!" der gibi ağzı oynarken gözleriyle Sina'yı işaret etti. Birilerinin yanlarında olması kendini daha iyi hissettirecekti.

Taylan anlamış gibi başını salladı. İbo'ya döndü. İbo ikisinin iletişimine gülümseyerek bakıyordu. "Tamam o zaman," dedi Taylan kabullenerek. "Ben kızların yanında kalırım. Siz de dikkatli gidin ama! Aklımız bir de sizde kalmasın." "Sen orası merak etme!" dedi İbo göz kırparak.

Taylan aklına gelmiş gibi ileri adımlarken bir yandan İbo'yla konuşuyordu.

"Benim arabayı alın, daha rahat edersiniz. Hem hızlı hem güvenli, siz de çok yorulmamış olursunuz."

İbo itiraz etmeden başını salladı. Audi A8 şu anki en doğru tercihti. Onlar daire kapısına doğru ilerlerken Sina seken adımlarla çalışma masasına koşturmuştu. Yeni numarayı takibe aldığında içi çok daha rahat edecekti.

Hülya, bakışlarıyla Sina'yı izlerken yanındaki Sahra'ya söylenircesine fısıldadı. "Şuna bak! Sanki az evvel ruhunu verecek olan o değil dersin."

"Kalp krizi geçiriyordum Hülya," dedi Sahra elini kalbinin üstüne koyarak. Yaşadığı korkuyu hala üzerinden atama-

mıştı. Demir arkasında belirince, hızla arkasını dönüp kocasına sarıldı.

"Dikkatli gidip gelin aşkım, ne olur, bu akşam bir üzüntü daha yaşayamam. Hız yapmayın. Yavaş gelin ama sağlam gelin." dedi bir adım geri çekilip.

"Merak etme, aşkım! Geç geliriz, istersen sen uyu. Yarın sabah işe de gideceksin." dedi Demir üzüntüyle karısına bakarken.

"Olsun. Sorun olmaz benim için. Birkaç saatlik uykuyla çok gittim ben işe!" dedi imalı bir gülümsemeyle.

Demir anında sırıtarak karşılık verdi karısının gülümsemesine. Kollarını karısının bedenine sardı sevgiyle.

"Seni çok seviyorum, karım!" dedi mırıldanarak.

"Ben de seni çok seviyorum, kocam!" diye karşılık verdi Sahra.

* * *

Demir, Salim'le birlikte aynı araçta giderken İbo da Karan'la birlikte Taylan'ın aracında, peş peşe yola devam ediyorlardı. Karan onlarla buluştuğundan beri sürekli Sina'yı soruyordu ama ikisi de buluştuklarında soruyu duymazdan gelmiş, arabaları paylaşmışlardı. Kapıkule'de bir saate yakın kuyruk beklemişlerdi. Karan bitmeyen yol ve tükenmeyen zaman yüzünden deliye dönmüştü. Tüm yol boyunca Sina'yı düşünmüştü. Konuştuklarında sesi berbattı ve bir an evvel onun yanına varmak istiyordu. Karan neredeyse yarım saattir yol almalarına rağmen İbo'dan hala doğru düzgün bir cevap alamamıştı. Ne zaman bir şey sormaya kalksa İbo telefonla konuşuyor, diğer aracı almaları için adamları koordine ediyordu. Aracın içindekiler boşalacak, ardından araç araba mezarlığına götürülüp yok edilecekti. Öte yandan malzemeleri de güvenli bir yere taşımaları için talimat veriyordu. Onları Böcek'e kendi götürecekti ve bu iş ancak ertesi güne kalacaktı.

İbo telefonu kapadığında, Karan artık sabrı tükenmiş gibi yeniden sordu.

"Sina nasıl dedim, doğru düzgün cevap vermedin!?" dedi suçlayan bir sesle.

İbo yan gözle Karan'a bir bakış attı. Adamın gözlerindeki yorgunluk gözle görülür haldeydi. Sakalları uzamış, üzerindekiler buruş buruş olmuştu. Kara gözlerinin kenarları kızarmıştı. Tıpkı Sina'yı son gördüğündeki gibi Karan'ın da gözlerinin beyazına kan oturmuş, gözlerinin rengi sanki kırmızıya dönmüştü.

"İyi, iyi. Sen anlatsana ne oldu? Neden irtibat kesildi?" dedi İbo tekrar geçiştirerek.

Karan sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Ağzının içinde küfürleri sıralamaya başlarken sağ dirseğini aracın kapısına yasladı ve elini saçlarının içinden geçirdi. Karmakarışık saçlarına pek bir faydası olmamıştı bu hareketin. Aksine daha da karışmasına neden olmuştu ancak bunu umursuyor gibi görünmüyordu.

"Amına koduğumun hırsızları!" dedi söylenerek. İbo'nun kaşlarını çatarak soran bakışları birkaç saniye ona çevrilince yerinde doğruldu. İbo'nun gözleri tekrar yola dönmüştü. O da anlatmaya başladı.

"Niska'da benzinlikte durduk. Hem depoyu fulleyelim istedik hem de ihtiyaç molasını aradan çıkarırız, diye düşündük. Salim parayı ödemek için benzinciye girdi, ben de tuvalete gittim. Geri zekalıyız tabii! İkimiz de telefonları arabada bırakmışız. Aynı anda ikimiz de arabanın başına gelince kapının açık olduğunu fark ettik. Koştuk, baktık ama çok geçti. Telefonların ikisini de, şarj aletlerini de, torpidodaki birkaç bozuk parayı da çalmışlar. Sinirden kudurdum ama yapacak bir şey yok! Adamların yerinde yeller esiyor... Hemen benzincinin ofisine girdik, kamera falan varsa bakalım diye ama yokmuş! Dallamalar kameraları caydırmak için koymuşlar ama çalışmıyormuş! Hiç yardımcı olmadı şerefsizler! Bence ortak çalışıyorlar hırsızlarla. Bir saate yakın dil döktüm, en azından haber verebilmek için telefonlarını kullanayım istedim. Vermedi ibne pezevenk! Acil durum diyorum, yabancılara telefonunu kullandırtamazmış! Ankesörlü bir telefon

var mı diye soruyorum, ibnetor yok diyor! En yakın telefonu sordum, yol üstündekiler bozuktur, kullanabileceğini sanmam, dedi. Az daha öldürecektim herifleri, Salim zor tuttu beni. Başımız belaya girmesin, diye de üsteleyemedik. Amına kodumun memleketinde Pazar diye her yer kapalı! Başka telefon alalım diye yol üstünde her yere baktık, açık tek yer yoktu. Sofya merkeze kadar öyle geldik. Sonra zor bela açık bir yer bulup bir telefon ve hat aldık. Onu da ne zorlukla, kaç kişiye sorarak bulduk! Sanki ölü memleket amına koduklarım! Tek açık yer yok!" Hırsla başını İbo'ya çevirdi. "Oğlum, ben sana bir şey deyim mi? Bizim memleketin taşına toprağına kurban olsunlar! Ulan, hiç kimse telefonunu kullandırtmıyor! Bu ne biçim dünya ya? Parasını vereyim diyorum, mal mal yüzüme bakıyorlar! Allahtan, cebimdeki paraları arabada bırakmamıştım yoksa onlar da gidecekti, kalacaktık beş parasız, sik gibi dağ başında!"

"Geçmiş olsun. Yine iyi badire atlatmışsınız. Talihsizlik olmuş," dedi İbo anlayışla başını sallayarak. "Yok oğlum ya! Salaklık bizde! Niye bırakıyoruz ki telefonları arabada? Kafa kalmadı ki!"

"Yorgunsunuz oğlum kaç gündür. Herkesin yapabileceği bir hata bu. Takma kafana. Sonu iyi bitsin de olur böyle şeyler!"

"Sina nasıl?" diye sordu Karan aniden. Başını İbo'ya çevirmiş, inatçı bakışlarını adama dikmişti. İbo'dan ses çıkmayınca üsteledi asabi bir tavırla. "İbo! Bak, geçiştirip duruyorsun, canımı sıkmaya başladın artık! Sesi iyi gelmiyordu telefonda. Ne olduğunu adam gibi söyle, tepemi attırma! Zaten canım burnumda, yorgunum, dizginlerin elimden kaçması yakındır."

Sesi tehdit doluydu ancak İbo ciddiye almadı. Öte yandan olanı anlatması gerektiğinin de farkındaydı. En azından yol boyu kendini buna hazırlamış olurdu.

"Şu anda iyi..." dedi alçak bir sesle Karan'a bakmadan. Birkaç saniye sonra Karan'a çabuk bir bakış atıp, gözlerini tekrar yola çevirdi. "ama sen aramadan önce iyi değildi." deyince, Karan kaşlarını çatarak ona bakmaya devam etti.

"Merak etmiştir. Normal tabii," diye alçak sesle mırıldandı.

"Meraktan ötesiydi Karan!" dedi İbo derin bir nefes alıp, oturduğu koltukta diklenerek. Yerine yeniden yerleşmeye çalışır gibi kıpırdandı. Gözlerini yoldan ayırmadan devam etti sözlerine. "Ben Sina'yı daha önce öyle görmedim. Beni ilk defa korkuttu."

"Ne demek istiyorsun İbo! Açık açık konuş, siktirme belanı! Kaç saattir bir gizem, bir esrarengiz tavırlar! Siz benim canıma mı susadınız oğlum?" "Az daha ölüyordu!" dedi İbo alçak sesle.

Karan bir an duyduğunu yanlış anladığını sanarak kaşlarını çattı, yüzünü buruşturarak kulak kesildi. "Ne dedin?" dedi tam duymamış gibi.

"Az daha ölüyordu dedim!" dedi İbo sert ters bir tavırla. Saatlerdir kafasındaki kurt yemiş bitirmişti İbo'yu. Düşündükçe yaşadığı şoku daha yeni yeni atlattığını fark ediyordu. "Kriz geçirdi!" diye bağırdı öfkeyle. Direksiyona sert bir yumruk indirdi. "Manyak, kriz geçirdi! Nefes almayı kesti! Bildiğin nefesini tuttu geri zekalı! Az daha ölüyordu! Ne yaptığının farkında bile değildi! Hatırlamadı bile ne bok yediğini! O da yetmezmiş gibi seninle irtibat kesilince Askeri Drone hacklemye kalkmış! Zor tutmuşlar. Evdeki herkes berbat durumda. Sina aklını kaçırmış gibiydi."

İbo, içinde olduğunu bile fark etmediği baraj yıkılmışçasına, çağlayan gibi gelen akıntının kendini sürüklemesine karşı koyamadan sinirle bağırarak konuşmaya devam etti. "Bak Karan, Sina'nın seninle olmasına başta çok sevindim. Hayatında ilk defa mutlu gördüm onu! Hayatında ilk defa harbiden ona sahip çıkan biri çıktı diye sevindim ama bugün, bu yaşananlardan sonra bu durum beni korkutmaya başladı. Bu normal değil! Sizin birbirinize böyle bağlanmanız normal değil! Sana bir şey olsa Sina'yı hiçbirimiz tutamayız. Kendisine zarar verecek diye çok korkuyorum. Bugün gördüm oğlum ben halini. Bana hiç normal gelmiyor. Bu hastalıklı bir şey. Seviyorsunuz, anlıyorum! Ama bu normal bir sevgi değil! Sizin birbirinizden uzak durmanız lazım. Sina'nın

normale dönmesi lazım. Normale! Ama en azından güvenli bir normale. Şu an hiçbir şey normal değil ve bu beni çok korkutuyor!"

"İbo kapa çeneni! Sikerim o ağzını!"

Karan'ın sesi alçak ancak kan dondurucu kadar soğuk çıkmıştı. Donmuş gibi önlerinde akan yola bakıyordu. Gözlerini ağır ağır İbo'ya çevirdi.

"Sina'yı benden uzaklaştıracak tek hamle yaparsanız, hepinizi öldürürüm!" dedi dişlerinin arasından.

Gözlerinde, sözlerini destekleyen açık bir ölüm tehdidiyle bakıyordu İbo'ya. İbo zerre korku belirtisi göstermeden tersleyerek cevap verdi.

"Al işte! Bak, bunu diyorum sana! Sen de normal değilsin! İkiniz de normal değilsiniz!"

"İbo!" diye haykırdı Karan. "Sikerim senin normalini! Sesi arabanın içinde patlamıştı. İbo dişlerini sıkarken aynı anda parmakları da direksiyonu sertçe kavradı.

Karan ağzından çıkan kelimelerin üzerine basa basa, soğuk ancak kesin bir sesle konuşmaya başladı.

"Sina'yı benden uzaklaştırmayacaksınız! Yanına gittiğimde konuşacağım ben onunla. Ben söz konusu olsam bile bir daha kendisini tehlikeye atmayacak. Bunu yapacağından emin olacağım ama siz girmeyeceksiniz aramıza. Kafasını karıştıracak şeyler söylerseniz yemin ediyorum hepinizi öldürürüm! Zaten amına kodumun bir sorunu var, hala söylemedi, bir de bunlarla kafasını karıştırmayacaksınız!"

İbo hızla başını çevirip sorarcasına baktı. "Ne sorunu?"

Karan ters ters ona bakıp başını tekrar önüne çevirdi. Omuz silkti sıkıntıyla.

"Bilmiyorum! Ama bir şey var. Kızlar biliyor ama onlar da söylemiyor. Hala bana tam olarak güvenmiyor. Daha fazla kafasını karıştırmayın."

İbo usançla oflayarak derin bir soluk koy verdi.

"Kızları öldürsen söylemezler." Kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. Ne olabilirdi ki? Ona bile söylemedikleri ne olabilirdi? Oysa her şeyi paylaşırlardı onunla. Bir an için ken-

dini dışlanmış gibi hissetti, canı sıkıldı. Yüzünü buruşturdu sıkıntıyla. Sakinleşmeye çalışarak birkaç soluk aldı. Konuşmaya başladığında sesi bu kez kontrollüydü.

"Konuş onunla. Saçma sapan şeyler yapmasın." Hayrete düşmüş gibi başını salladı öfkelenerek. "Askeri drone hacklemek ne lan? Manyak mı bu kız? Ömrünün sonuna kadar kurtaramazdı yakasını!"

Karan üzüntüyle gözlerini yumdu. Sina'nın canını yakacak en ufak şey bile delirmesine neden olabilecekken, onu ömür boyu kaybetme düşüncesi içinde harlı bir ateş peydah etmişti. "Öyle bir şey olmayacak! Konuşacağım! Bir daha yaşanmayacak böyle bir şey!"

Sesi keskindi konuşurken. Birkaç dakika aracın içine sessizlik hâkim oldu. Karan gözleri yolda, boş boş aracın tekerleri altında kaybolan çizgilere bakıyordu. Konuştuğunun bile farkında olmadan yalvaran bir sesle, "Onu benden almayın!" dedi.

İbo başını çevirerek Karan'ın put gibi duran profiline baktı. Üzüntüyle çenesini salladı. Gözleri tekrar yola çevrilirken aklından geçen düşünce, "Acaba bunlar mutlu sona kavuşur mu?" sorusuydu.

* * *

Karan daireden içeri girdiğinde Hülya karşıladı onu. Binanın önüne vardıklarında Demir karısını aramış, yukarı çıkmadan Sahra'nın aşağı inmesini beklemişti. Gece saat 02.00'ydi ve herkes çok yorgundu. Karan ve Hülya bir an birbirlerine baktılar ve sonra Hülya, ileri bir adım atarak Karan'a sarıldı. Kızın hali de perişandı. Hepsi yorgun ve bitap görünüyordu. Hülya, Karan'ın karmakarışık halini görünce içi sızlamıştı.

"Hoş geldin!" dedi samimi, dostça çıkan bir sesle. "İyi olmana çok sevindim. Çok şükür!" dedi bir adım geri çekilerek.

"Sağ ol!" dedi Karan aynı samimi tonda. Bakışları sorarcasına Hülya'ya baktı. "Sina nerede?" dedi alçak bir tonla.

Hülya başını çevirip arkasındaki salonu gösterdi.

"Uyuyakaldı... Kaç gündür gözünü bile kırpmamıştı. İbo-

ların sizi aldığını duyunca rahatladı. En sonunda yorgunluğa yenildi."

Karan anladığını belirtir bir ifadeyle başını salladı. İleri adımlayarak salona yöneldi. Taylan'la karşı karşıya gelince, birkaç saniye iki kardeş birbirlerine baktılar. Taylan gülümseyerek ileri çıktı ve kollarını kardeşine doladı.

"Hoş geldin Koçum! Çok sevindim dönmene!" "Sağ ol abi!" dedi Karan yorgun bir sesle.

İkisi de geri çekilirken Taylan, Karan'ı süzdü baştan aşağı.

"Çok yorgun görünüyorsun. Biz hemen gidiyoruz. Yarın konuşuruz nasılsa. Hadi, sen bir duş al, git yat dinlen."

Karan minnetle abisine bakarken başını salladı. Her zamanki gibi anlayışlıydı Taylan. Şu an konuşacak hali de bir dakika ayakta duracak gücü de yoktu. Tek istediği Sina'yı kollarının arasına alıp uyumaktı.

"Çok sağ ol Abi. Gerçekten hiç halim yok konuşmaya. Yarın hallederiz."

Taylan başını sallayarak Hülya'ya elini uzattı. Hülya duraksamadan uzatılan eli tuttu ve ikisi birlikte son kez arkalarına bakarak kapıdan çıkıp, gözden kayboldular. Kapanan kapının sesiyle Karan arkasına bile bakmadan ileri adımladı.

Salonda ilerleyerek Sina'nın uyuyakaldığı kanepenin önünde ayakta dikildi. Öyle güzel uyuyordu ki. Bir yanının üzerine yatmış, elini yanağının altına koymuştu. Saçlarının karmakarışık olması, yüzünün solgunluğu, gölgelerle kaplı çöken gözaltları bile güzelliğini silememişti. Dizlerinin üzerine çökerek elini hafifçe kaldırdı ve kızın yüzüne düşmüş olan birkaç tutamı arkaya attı. Sanki yüzü küçülmüş gibi geldi. Avuç içini yüzüne koysa tamamen kapanacaktı yüzü. Başını eğerek dudaklarını kızın solgun yanağına bastırdı. Ardından şişmiş pembe dudaklarına, uyandırmaya korkarcasına ürkek bir öpücük kondurdu. Başını eğerek burnunu Sina'nın boynuna gömdü ve derin bir nefes çekti. Öyle özlemişti ki kokusunu. Şu an cenneti kokladığını hissediyordu. Gözlerini yumdu, birkaç saniye öylece kaldı. Bunun yeterli olmayacağını anlaması uzun sürmedi. Derin bir soluk alıp doğruldu

ve hasretle kıza baktı. Eğilerek kollarını kızın beli ve bacaklarının altından geçirerek kucağını aldı. Ağır adımlarla salonu terk edip yatak odasına yollandı. İçeri girer girmez kızı yavaşça yatağa bıraktı. Öyle yorgundu ki bırak uyanmayı, kımıldamamıştı bile. Yumuşak ve yavaş hareketlerle üzerindekileri çıkarıp soyundurdu. Birkaç dakika sırtındaki dövmeye baktı. Yol boyu, buna benzer gerçek kanatları olmasını ve bir an önce ona dönmeyi çok istemişti. Bir süre daha kızı izledikten sonra çarşafı nazikçe üzerine örttü. Vakit kaybetmek istemez gibi hızla geri dönerek seri adımlarla banyoya yöneldi.

On beş dakika sonra duş almış, üzerinden yolun tüm kirini atmış olarak odaya geri döndü. Beline sarılı bir havluyla içeri girdiğinde, elindeki bir başka havluyla saçlarını kuruluyordu. Çabucak saçlarının nemini aldıktan sonra belindeki havluyu çıkarıp yere attı ve Sina'nın üzerine örttüğü çarşafın ucunu kaldırarak altına girdi. Elini yana uzatıp ışıkları söndürdü. Sina'ya iyice yaklaştı, kızın çıplak bedenini kollarının arasına alarak kendisine yasladı.

Mutlulukla gülümseyerek gözlerini yumdu. İşte, huzur buydu! Burnunu kızın saçlarının arasına gömdü. Kalçaları çoğu zaman olduğu gibi karnına dayanmıştı. Özlemle iç çekti... 3 gün çektiği hasret, ona 3 yıl gibi gelmişti. Bir daha Sina'dan bu kadar uzun ayrılması söz konusu bile olmayacaktı.

"Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim!" diye mırıldandı.

Sina duymadı onu... Kollarının arasındaki kıza sıkıca sarıldı. Yorgunlukla gözleri kapanırken sayıklar gibi yeniden fısıldadı.

"Kimse seni benden alamayacak!"

2. BÖLÜM

Sina yavaşça gözlerini açarak uyandı. Kendisine ahtapot gibi sarılmış kolların arasında, bir an nefes alamadığını hissetti ancak bu düşüncesi anında kayboldu. Aksine şimdi nefesini ciğerlerine daha rahat çekiyordu. Asıl onun kaybolduğunu sandığı, onu kaybettiğini düşündüğü anlarda nefes alamamıştı. Şimdi kollarını sıkı sıkıya kendisine sarmış olan bedenin varlığı, ciğerlerine çektiği derin bir nefesle rahatlayarak gözlerini yeniden yummasına neden olmuştu. Ellerini kaldırarak beline sarılı olan kolların üzerine koydu. Karnının üzerindeki kollar, hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar güven veriyordu ona. Sahipleniyordu... Koruyordu... Kendisini feda ediyordu... Annesine karşı bile hissetmemiş olduğu bu güveni, insanın bir başkasına karşı duyumsaması ne garipti.

Annesi, bir kez bile şu an Karan'ın ona sahiplenircesine sarıldığı gibi sarılmamıştı. Hiçbir zaman korumamış, hiçbir zaman sevgi göstermemişti. Hiçbir zaman bir anne olarak kendini feda edebileceğini göstermemiş, aksine Sina'yı her zaman harcanabilir bir varlık gibi görmüştü. Harcamıştı da... Gözünü bile kırpmadan harcamıştı Sina'yı. Ondan gizlice kaçarak gittiği okul dönüşü yediği dayakları düşündü. Her sabah aynı ritüel gerçekleşmesine rağmen Sina yılmamış, annesiyse hiç vazgeçmemişti. Hazar'a harcamıştı onu... Kendine harcamıştı... Hırslarına harcamıştı... Babası bile harcamıştı onu. Bir kez bile arkasında durmamıştı. Sina düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. Üzüntüyle babasının öğretmenlik yaptığı çocuklara acıdı. O kadar sönük, silik bir adam hayata

karşı o çocuklara ne verebilirdi ki? Ne öğretebilirdi? Zaten kitaplardan okuyarak öğrenebilecekleri coğrafya bilgisini mi? Kendi bildiklerini de zaten babası öğretmemişti ki ona? Kendisi okuyarak öğrenmişti.

Bir anne babanın, iki kız çocuğuna karşı bu kadar duyarsız, bu kadar umursamaz oluşu nasıl olmuş olabilirdi? Nerede, ne yanlış yapmıştı Sina acaba? Hep onları memnun etmeye çalışmamış mıydı? Hep onların konforu için çabalamamış mıydı? Tüm sorumluluğu o minik omuzlarına alıp, hepsinin yükünü taşımamış mıydı? Neden memnun olmamışlar, onun değersiz bir böcek gibi hissetmesine sebep olmuşlardı ki?

Şu kollarında yattığı adam yabancıydı ama kendi anne babasından görmediği sevgiyi, şefkati, ilgiyi gösteriyordu ona. Böyle yabancılık mı olurdu? Yabancı olsa sevgisine, şefkatine böyle muhtaç mı olurdu? Yabancı olsa kendini ona böyle ait hisseder miydi? Yabancı olsa uzaktayken öyle zor nefes alır mıydı? Yabancı olsa kollarında böyle güvenle yatar mıydı?

Onu saran bu adam, açlığını çektiği tüm duyguları ona bahşediyordu. Kendini bu dünyada kaybolmuş hissederken, bir yerlere ait olduğunu hissettiriyordu. Yokluğunun düşüncesi bile aklını yitirmesine neden oluyordu. Onsuz ne yapardı? Onsuz kaybolurdu!

Kendini saran kolların arasında zorlukla dönerek yüzünü Karan'ın boynuna gömdü. Ellerini çenesinin altına topladı, gözlerini kapadı. Ayakları Karan'ın bacaklarının arasında kayboldu. Hareketlenmesiyle beraber, kendisini sıkan kolların hafifçe gevşemesinden onun uyandığını anladı ama ses çıkarmadan gözlerini yumarak kollarında yatmaya devam etti. Buna öyle ihtiyacı vardı ki. Sıcaklığını hissetmeye, o kolların arasında ömrünü geçirmeye çok ihtiyacı vardı. Sırtında yumuşak dokunuşlarla dolaşan parmakların teninde bıraktığı ize ihtiyacı vardı. Her soluğunda, burnundan ciğerlerine dolan kokuya ihtiyacı vardı. Yüzünde hissettiği tenin sıcaklığına ihtiyacı vardı.

Karan, kollarında dönen bedenin hareketiyle gözlerini açmış, rahatça hareket edebilmesi için kollarının kıskacını az

da olsa gevşetmişti. Sina yüzünü boynuna gömmüş, sessizce yatmaya devam ediyordu. Parmakları istemsizce kızın sırtında dolaşıyordu yavaşça. Uyumadığını biliyordu ama günlerin yorgunluğunu üzerinden atması için sessizce yatmasına izin verdi. Başını hafifçe eğip dudaklarını saçlarına bastırdı. Burnunu saçlarına gömdü. İkisi de birbirlerinin kokusunu ciğerlerine çekerek yavaşça soluk almaya devam ettiler.

Çok sonra Sina yavaşça başını geri çekip, yüzünü Karan'ın yüzüne kaldırdı. Adam kendisine bakıyordu. Aynı yastıkta yüz yüze yatarak birbirlerine baktılar sessizce. Dakikalarca konuşmadan, sadece birbirlerinin gözlerine baktılar.

Sina bu gözleri bir daha göremeyecek olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyor, içindeki panikle başa çıkmaya çalışıyordu tepkisizse yatarken. Karan, kendisine dikili gözlere bakarken onlarsız nasıl yaşanabileceğini düşünmeye çalışıyor ama hep aynı noktaya varıyordu. Görebildiği sadece karanlıktı. Ötesi yoktu. Ona şimdi sessizce bakan gözler olmadan ilerisini göremiyor, düşünemiyordu.

Öyle uzun bir süre geçmişti ki sessizce birbirlerine bakarken, Sina'nın dudaklarından dökülen kelimeler ikisini de şaşırtmıştı.

"Sen bana nefes olmuşsun!" demişti Sina, fısıltıyı andıran bir sesle. Sanki şaşırmış gibiydi bunu söylerken. Sanki yeni farkına varmış yeni idrak etmiş gibi.

Karan doğru duyup duymadığını algılamaya çalışırcasına tepki vermeden birkaç saniye kıza baktı. İbo'nun sözleri geldi aklına. Gerginleşmesine neden olacak tepkiyi vermemeye çalışırcasına zorlukla hâkim oldu bedenine. Bunu daha sonra konuşacaktı onunla. Şimdi çok erkendi. İbo'nun sözlerinin yarattığı sarsıcı etkiyi henüz üzerinden atamamıştı. Sina'nın olmadığı bir dünya düşüncesi henüz kaldırabileceği bir şey değildi. O yüzden düşünmemeye çalıştı.

Sina, sarf edilen sözlerin kendi dudaklarından çıkıp çıkmadığını düşünüyordu. Demişti galiba... Evet! Kesin kendi demişti bunları. Ama öyle doğruydu ki geri çekmedi sözlerini. Sadece Karan'a bakmaya devam etti.

"Sen bana can olmuşsun!" dedi Karan, neden sonra aynı şekilde fısıltıyı andıran sesle. Yine birbirlerine bakmaya devam ettiler. Karan belli belirsiz gülümsedi.

"Çok özledim seni."

Sesi alçak, duyulur duyulmaz bir tondaydı.

"Ben de," dedi diğeri, duyulur duyulmaz karşılık vererek. "Bana kızgın değilsin, değil mi artık?"

Kısık alçak bir sesle konuşurken şüphe ve tedirginlikle kıza bakıyor, bir tepki bekliyordu. Sina hafifçe kaşlarını kaldırıp cıkladı.

"Şimdi değilim..." dedi alçak bir sesle. Ardından gözlerini hafifçe açarak hemen ekledi. "ama sonradan acısını çıkaracağım. Unutmadım! Sadece şimdi kızgın değilim."

Karan başını hafifçe sallayarak gülümsedi. Gözlerini bir an kızdan kaçırdı, sonra tekrar baktı çekik yeşil gözlere.

"Buna da şükür! Belki o zamana kadar kendimi affettirecek bir yol bulurum." Sina dudaklarını büzüp kaşlarını kaldırdı tekrar.

"Sanmam! Bence hak edilen tüm kavgalar yapılıp, konu öyle kapanmalı. Yoksa içimizde şişer," dedi bilmiş bir edayla. Karan yine gülümseyerek başını salladı.

"Peki. Dediğin gibi olsun ama mümkünse bugün olmasın o kavga çünkü seni çok özledim, sadece seninle sevişmek istiyorum bugün."

Sina'nın kaşları şaşkınca yukarı kalktı bu kez. "Bütün gün?"

"Bütün gün! 3 gün geriden geliyorum. Acısını çıkarmam lazım."

"Ben şimdi regl oldum desem üzülürsün değil mi?" dedi Sina, düz bir sesle tek kaşını hafifçe kaldırarak.

Karan'ın yüzü düştü. Bugüne denk gelmesi çok kötü olmuştu. Geçen seferki 3 gün de delirtmişti onu. Üstelik o zaman daha sevişmiyorlardı ve sadece onun çıplak yatması için zorladığı zamanlardı. Sina bir keresinde onu denediğinde elbiselerini doğramıştı. Ertesi günü geçerli bahanesi olduğunu söyleyerek çamaşır giyinmesi gerektiği konusunda

ültimatom verince, 3 gün yalnızca çamaşıra ses çıkarmamıştı mecburen. O bile deli etmişti onu.

Onunla yatarken çamaşıra bile tahammülü yoktu. Teninin her zerresini hissetmek istiyordu. Dudaklarını büktü. Kaderine razı olmuş bir yüz ifadesiyle başını salladı. Yüzü öyle mutsuzdu ki Sina bir an kendine hâkim olamadan, kahkahayı basacağından korktu.

"Olsun. Beklerim o zaman birkaç gün daha."

Mutsuz geçen birkaç saniyenin ardından, birden yüzü aydınlanarak bakışlarını kıza kaldırdı. "Ama gece seni soyundurdum. Pedin yoktu?"

Sina yüzünü buruşturdu. Yüzü kızararak bakışlarını kaçırdı Karan'dan.

"Bazen gerçekten çok utanmaz oluyorsun. Kendin utanmıyorsun ama benim özel alanımı bana bırak bari! Ben utanıyorum!"

"Bunun nesinden utanacaksın ki? Doğal bir şey bu!"

"Karan!" dedi Sina, uyaran bakışlarını adama çevirerek.

"Benim özel alanım, benim alanım! Şu konuyu kapat!"

"Tamam. Bu konuyu kapatıyorum. Diğer konuya geçiyorum." Kollarıyla kızı çevreleyerek ince bedeni kendi bedenine bastırdı. Çıplak tenler birbirine değince hazla ürperdi ikisi de. Düşük bir tonla sordu. "Pedin yok, ne zaman regl oldun?"

Sina kızaran yüzünü adama kaldırdı. Yaptığı şaka kendisine patlamıştı. Karan'ın her konuyu sıradan hale getirmesini hesaba katması gerekiyordu.

"Aynı konuda devam ediyorsun!" dedi dişlerinin arasından kızgınlıkla.

"Konu değişti çoktan. Regl konusuna ben normal demiştim, sen konuyu kapat dedin, ben de kapattım ama şu ped meselesi çözülmedi." Elini kızın sırtından kalçalarına kaydırdı. Parmaklarını dik kalçalara bastırarak kızı kendisine çekti ve sertleşen erkekliği ikisi arasında sıkıştı. Sina, karnına dayanan sertlik nedeniyle zorlukla yutkundu.

"Bak! Elime sadece tenin değiyor. Başka bir şey yok," diye

mırıldandı Karan.

Sonra birden kaşlarını çattı. "Gece döndüğümde çok yorgundum. Yoksa fark etmedim mi seni soyundururken?" diye aceleyle konuşup, çarşafı üzerlerinden attı aniden. Yatakta bir iz aramaya çalışırcasına kızı kendisine çekip yatağı kontrol ederken, Sina öfkeyle bağırıyordu.

"Geri zekalı! Ben salağım tabi. Ne diye şaka yapıyorum ki? Adam manyak işte! Ya rahat bırak beni! Çekiştirip durma! Tamam! Şaka yaptım! Yok öyle bir şey!"

Sina ona bağırırken Karan kızı yatağın içinde yuvarlıyor, bacaklarını kaldırıyor, kalçasını çekerek altındaki yatağa geçirilmiş çarşafı kontrol ediyordu. Nihayet gözüne ilişen hiçbir şey olmayınca Sina'ya baktı ters ters. Sina da ona bakıyordu aynı ters bakışlarla.

"Benimle niye dalga geçiyorsun? Hem de 3 gün uzağında kalmışken!" Dişlerinin arasından, suçlayıcı bir tonla konuşmuştu çatık kaşlarla kıza bakarak.

"Şaka yapayım dedim! Ama ne diye yapıyorsam? Sanki şakadan anlayan bir tipsin!"

Sina öfkeyle bakıyordu adama. İkisi de yatağın üzerinde bacaklarını toplayarak oturmuşlardı. Çırılçıplak olmalarını umursuyor görünmüyorlardı.

"Bunun şakası mı olur? Siktiğimin yolundan gelmişim! 3 gündür hasretim içine gömülmeye! Kalkmış bana siktiğim 'regl oldum' diyorsun! Reglini sikeyim!"

Sina şaşkınlıktan çenesinin düşeceğini sandı. Ağzı açık Karan'a bakıyordu. Üzerine basa basa kelimeleri fırlattı dudaklarının arasından.

"Sen gerçekten manyaksın!"

Karan aniden uzanarak kızın ayak bileğine yapıştı ve hızla kendisine çekerek kızı sırt üstü yatırıp, üzerine uzandı.

"Sen manyak ediyorsun. 3 gündür hasretim diyorum. Regl falan anlamam!"

Sina iri adamın altında kıvrandı, elini yumruk yaparak omzuna vurdu sinirli bir tavırla. "İki gün sonra gelseydin sike sike anlamak zorunda kalacaktın!"

Karan başını arkaya savuran küçük bir kahkaha attı. Tehditkâr bakışlarını tekrar kıza indirdi.

"Telefonda da dediğim gibi senin ağzın iyice biberlik oldu ama ben daha zevkli yollar biliyorum senin ağzına ders verecek."

Dudaklarıyla hırsla Sina'nın ağzına kapandı. Sertçe öperken sağ elini, kızın sol göğsüne kaldırdı ve avucunun içinde sıktı. Dişlerini kızın dudaklarına geçirdi. Sina acı ve zevk karışımı bir inilti çıkardı. Karan çektiği hasreti bastırma çabasıyla sert bir şekilde onu öpüyor, dudaklarını emiyor, dişliyor, diliyle ağzının içini talan ediyordu. Sina, üç gün süren özlemle aynı şiddetle karşılık verdi Karan'a. Dudakları birbiriyle savaştı. Dişleri birbirine çarptı. Karan avucunun içinde kabaran göğüs ucunu parmaklarının arasına alıp sıkıştırdı. Sina istemsizce kalçasını kaldırıp Karan'a bastırdı kendini. İkisinin de gırtlaklarından aynı anda hayvansı bir inilti çıktı. Karan, kızın alt dudağını dudaklarının arasına çekip sertçe emdi. Dilini kızın dudaklarının üstünde gezdirdi. Avucundaki göğsü yoğurdu tekrar. Üst dudağına geçerek yine çekiştirircesine öptü. Kendisini frenleyemiyordu. Öyle özlemişti ki bu bedene dokunmayı, hiçbir şeyin önüne çıkmasına izin vermek istemiyordu. Dudaklarının arasında emdiği dudağı çekiştirerek bıraktı. Kor gibi yanan gözlerini Sina'nın buğulanmış gözlerine kaldırdı.

"Ölüyorum sensizlikle. Önüme engel koyma!" diye mırıldandı.

Sina ses çıkarmadan, Karan'ın göz bebekleri büyümüş ve çok daha karanlık görünen gözlerine baktı. Karan sol elini kaldırdı. Yumuşak bir dokunuşla, işaret parmağının ucunu kızın gölgelerle kaplı gözaltlarına sürttü şefkatle. Güven veren bir sesle, yumuşak bir tonda konuştu.

"Dinleneceksin. Sana iyi bakacağım. Bu gölgeler kaybolacak en kısa zamanda."

Sina'nın dudakları titredi. Gözlerinin içine yaşlar hücum etti. Puslu, sevgiye aç bakışları, Karan'ın gözlerinde kilitli kalmıştı. Hiç kimseyi umursamayan, kafasının dikine giden

bu adam, ona nasıl oluyor da böyle şefkatli ve sevgi dolu davranabiliyordu? Karan, iki avucunu Sina'nın yüzünün iki yanına kapadı. Bu kez yumuşak bir öpüş kondurdu dudaklarına. Uyaran bir tonla usulca konuştu.

"Tek damlayı o gözlerden akıtırsan dünyayı yakarım uğruna. Tek damla düşürme onlardan Sina!"

Dudaklarını sol gözünün üzerine kapadı. Önce bir göz kapağını, ardından diğer göz kapağını öptü. Sina'nın kapanan gözlerinden düşen bir damlayı, akmasına izin vermeden dilinin ucuyla dudaklarının arasına çekti. Dudakları kızın şakağında, yanaklarında gezindi. Usulca öpmeye devam ederek kızın yüzünün her santimine dudaklarını değdirdi yumuşak dokunuşlarla. Saç diplerine sıcak nefesini vererek alnını öptü. Dudakları yüzünde dolaşmaya devam ederek çenesine indi. Dişlerini çenesine hafifçe geçirdi, sonra dudaklarının arasına alarak emdi. Boynuna doğru kayan dudakları, yumuşak dokunuşlarla dolaşıyordu kızın teninde.

Sina gözlerini kapatarak bu dokunuşların tadını çıkardı. Böylesi sevilmek baş döndürücüydü. Boynunda, kulağının altında hissettiği dudaklarla tüyleri ürperdi. Karan, kulak memesini dudaklarının arasına çekti. Bir süre emdikten sonra dişlerini hafifçe bastırdı, Sina ürpererek inledi. Karan'ın elleri bedeninde dolaşıyordu. Parmak uçlarıyla her kıvrımını yokluyor, avucuyla her kıvrımın üzerinden geçerek okşuyordu. Elleri baldırlarına doğru inerken başı da aşağılara inmeye başlamıştı. Boynunda dolaşan dudaklar omuz başlarını öpmüş, sonra köprücük kemikleri üzerinden aşağı doğru yoluna devam etmişti. İki göğsü arasındaki vadiye dudaklarını bastırdı. Dilinin ucuyla dokunarak tadını içine aldı. Öyle özlemişti ki bu teni, bu kokuyu. Dudakları yavaşça sağ göğsüne kayarken bir eli, sol göğsünün üzerine kapanmıştı.

Karan hasret dolu öpüyordu kızı. Sol avucuyla sağ göğsünü kavrarken dudaklarını kızın sol göğsünün üzerinde gezdirdi. Dili, dudaklarının geçtiği yola ıslak izler bırakarak yol aldı. Kabaran göğüs ucunun etrafını diliyle yokladı. Sina heyecanla titreyerek ellerini omuzlarına bastırmıştı. Omuzla-

rına gömülen tırnakların acısını hissetmedi bile. Kız altında zevkle kıvranırken dudaklarını araladı ve sertleşmiş göğüs ucunu ağzının içine çekti. Kana kana içercesine sertçe çekiştirerek emdi. Sanki bu sertlikle emerse süt geleceğini düşünen bir çocuk gibi açlıkla emmeye devam etti. Dişlerini kabaran uca bastırdı. Hırpalanan göğüs ucunu diliyle okşadı. Aynı anda diğer eli durmuyor, diğer göğsü hırpalarcasına sıkıştırıp yoğuruyordu.

Dakikalarca iki göğüsle de ilgilendi. Her ikisini de öptü, emdi, dişlerini geçirdi. Birini emerken diğer eliyle boşta kalan göğsü hırpaladı, aynı anda ikisine de ilgisini eksik etmedi. Dudakları kızın göğüslerinden uzaklaşsa da teninden uzaklaşmadı. Elleri, göğüslerini yoğurmaya devam ederken dudaklarını kızın göğüslerinin arasından aşağı doğru kaydırdı. Belinin üstündeki dövmeyi şefkatle öptü. Sina'yı Sina yapan her şeyi seviyordu. Dövmeleri, onun özgür ruhunun aynasıydı ve bunu görebilen yalnızca kendisiydi. Göğsü kabardı bu düşünceyle. Dudakları yeniden harekete geçti ve karnının üzerinden göbeğine indi. Göbek deliğini diliyle dürttü. Etrafında dudaklarını gezdirdi. Başı aşağı inmeye devam ederken kolları yukarıda kaldı ve avuçları arasına sıkıştırdığı göğüsleri bırakmadı.

Avuçlarının içinde, yumuşak göğüsler yoğrulurken, dudakları göbeğinden aşağılara doğru kaydı. Kadınlığının üzerine bıraktığı öpücükler, çok değerli bir parçaya gösterilmesi gereken yumuşaklıkta ve özendeydi. Sanki incitmeye korkarmış gibi. Sanki korunması gerekirmiş gibi.

Kadınlığının üzerine özenle bırakılan öpücükler, Sina'nın gözlerine yaşların hücum etmesine neden oldu. Başını arkaya atarken gözyaşlarını Karan'dan saklamaya çalıştı. Şakağından bir damla yatağa düşerken dişlerini alt dudağına geçirdi. Karan özenle seviyordu kendisini. Ona göre yıllarca sürmüş gibi hissettiği hasretine rağmen acele etmiyor; tadını çıkararak, hakkını vererek, yavaş ve yumuşak davranıyordu. Sina, onun dokunuşları altında seviyordu kadınlığını. Kadın olmayı... Karan, korktuğu her şeyi önemsiz kıldırıyordu.

Kalbini dağlayan tüm acıları hiç bilmeden söküp atıyordu.

Dakikalarca Sina'yı öptü, sevdi dudaklarıyla. Sina gözlerini kapatarak, hiçbir şeyin şu anın tadını bozmasına izin vermek istemezcesine beynindeki her şeyi uzaklaştırdı ve sadece Karan'a odaklandı. Şefkatli dokunuşlarla kendinden geçti, sevgi dolu öpüşlerle kendini buldu. Karan ellerini bedeninin her yerinde dolaştırıyor, sanki kızın kıvrımlarını unutmuş gibi yeniden hatırlama isteğiyle yavaş yavaş ezberlercesine okşuyordu. Ağzı Sina'nın kadınlığında, dudakları ve diliyle kızı kendinden geçiriyordu. Burnuyla dürtüyor, dilinin sert darbeleriyle kızı delicesine uyarıyordu. Dişleriyle çekişiyor, ardından dudaklarını yeniden bastırıyordu şefkatle.

Sina tüm bedeni ürperirken gelme noktasında olduğunu hissediyordu. Karan ona ne zaman dokunsa bedeni anında tepki veriyor, kalçaları artık bildiği o baş döndürücü hazzı almak istercesine istemsizce kıvranıyordu.

"İçime girmeden getirme beni!" dedi zorlukla konuşarak.

İlk defa içinden geçen isteği çekinmeden dile getirmişti. Karan, kızın bacaklarının arasındaki başını kaldırıp gözlerini kıza dikti. Saçları alnına dökülmüş, bakışları birer ateş topuna dönmüştü. Islak dudaklarını yaladı zevkle. Gitmeden önce sol kaşına atılan faça ve şu anki şehvetli yüz ifadesiyle, Sina adamın akıl almaz derecede seksi göründüğünü düşündü.

"Neden? Şimdi gel! İçine girdiğimde de getiririm ben seni."

Gözlerini Sina'nın yüzünden ayırmadan, ara vermemek için sağ elini kızın kadınlığına götürmüş, işaret parmağını içine sokarak başparmağıyla klitorisini okşuyordu şimdi.

Kızın tepkilerini izlemeyi seviyordu. Sina içinde hissettiği parmak ve klitorisine uygulanan baskıyla yeniden inleyerek kalçalarını kaldırdı ancak başını hızla iki yana sallayarak itiraz etti. Parmaklarını çarşafa dolamış, güç almak istercesine avuçlarının tüm gücüyle kavramıştı kumaşı.

"Hayır! Sen içimdeyken gelmek istiyorum. Durdur şunu!"

Bedeninin verdiği tepkilerle dudaklarından çıkan kelimeler birbirine zıttı. Bedeni özlediği hazzı almak için çabalarken

dudakları başka şeyler söylüyordu. Karan gözlerini indirip kızın kıvranan kalçalarına ve parmaklarının altındaki sırılsıklam olmuş kadınlığına baktı arzuyla.

"Burası bana başka şey söylüyor. Şimdi istiyorsun," dedi mırıldanarak. İşaret parmağının yanına orta parmağını ekleyerek iki parmağını kızın içine itti. Sina zevk dolu bir çığlık attı. Kendini Karan'ın eline itti.

"Seni içimde istiyorum! Durdur şunu!" diye inledi, çaresizce yine kendisini Karan'ın eline iterek. Karan parmaklarını biraz daha ileri itti. Gözlerini kısarak Sina'nın kasılan kadınlığına baktı.

"Bu manzarayı şu an bırakamıyorum. Öyle güzel ki!" dedi aç bakışlarını kızın kadınlığından çekmeden. "Karan!" diye inledi Sina. "Lütfen!" dedi yalvarırcasına: "Şimdi getirme!"

Karan bakışlarını Sina'nın yüzüne kaldırdı. Kız yalvarırcasına ona bakarken sadece birkaç saniye içinde geleceğini biliyordu. Alev alev yanan gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan parmaklarını hareket ettirdi. Sina'nın gırtlağından çaresiz, arzu dolu bir inilti çıktı. Karan acımasızca ona bakarken başparmağıyla daire çizdi kadınlığının etrafında. Yalnızca birkaç saniyesi kalmıştı. Sina'nın kalçaları yukarı kalkarken kendisini yeniden Karan'ın eline doğru itti. Bedeni sarsılarak orgazma ulaşırken dudaklarının arasından hâkim olamadığı iniltiler yükseliyordu. Karan, sanki depara kalkacak bir atlet gibi hazırda bekleyerek parmaklarını hareket ettirmeye devam ederken, kızın onu deli eden orgazmını izliyordu.

Bedeni yaşadığı hazla sarsılmaya devam ederken bitmesine izin vermeden, hızla iri bedenini yukarı çekip Sina'nın üzerine kapandı. Eli çabucak taş gibi sertleşmiş erkekliğini kavradı ve hiç zaman harcamadan kızın ıslaklığından kaydırarak kolayca içine gömüldü. Kalçaları seri şekilde hareket ediyor, hızla kızın içinde gidip geliyordu.

"Tekrar gel!" dedi Karan emir verircesine.

Sina sarsılmaya devam ederken bir an nefesinin kesildiğini sandı. İçindeki doluluk hissi, Karan'ın sert darbeleri, daha kendine bile gelememişken onu tekrar yukarı taşıyordu. Şok

olmuş gözlerle Karan'a baktı. Bedeni delirmiş gibiydi.

Karan dudaklarını kızın dudaklarına bastırdığında, Sina onun dudaklarında kendi tadını aldı. Kızı yalayarak öpüyor, dişleriyle dudaklarını çekiştiriyordu. Kalçaları tam randımanlı bir makine gibi hiç durmadan hareket ediyor, kızın derinliklerine sert darbelerle vuruyordu.

"Tadını alıyor musun? Öyle lezzetlisin ki seni gerçekten yemek istiyorum," dedi Karan boğuk bir sesle. "Tekrar gel!" dedi ardından, sert bir sesle yeniden emrini tekrarlayarak.

Hızla kalçalarını hareket ettiriyor, Sina'nın derinliklerine sertçe vuruyordu. Sina daha bitmesini bile yaşayamadığı orgazmın ardından yeniden yükseklere tırmanıyordu. Bu yaşadığı imkansızdı ancak şu an imkansızı yaşıyordu. Karan'ın hiç durmadan kadınlığının duvarlarına çarpan iri sertliği, ağzının içinde dolaşan ıslak dili, göğüslerinin ucunu sıkıştıran parmakları bedeninin her noktasındaki hücreleri şaha kaldırmış, dolu dizgin bir hızla kadınlığının merkezine doğru hücuma geçirmişti. Kulakları uğulduyor, beyni uyuşuyor, tenine sürten Karan'ın teni bedeninde kıvılcımlar çıkarıyordu sanki. Alev alev yanıyordu. Hafiflediğini sandığı sarsıntılar çok daha büyük dalgalar halinde büyüyor, onu yutacak güçte dev dalgalara dönüşüyordu.

"Tekrar gel!" diyen emir, kulaklarında eko yaparcasına yankılanıyordu. "Tekrar gel!"

Ve Sina tekrar geldi. Gırtlağından kopup gelen çığlık, Karan'ın ağzında patladı. Karan aç bir hayvan gibi saldırdı Sina'nın dudaklarına. Çığlığı ağzının içine hapsetti. Hayvani bir sesle hırlayarak kızın içine boşalırken, aynı anda iki beden şiddetli sarsıntılarla birbirine çarpıyordu. Karan birkaç saniye daha temposunu düşürmedi. Günlerin hasretiyle biriken tüm sıvıları erkekliğinden fışkırarak Sina'nın derinliklerine doldu. Sırtına saplanan Sina'nın tırnakları aşağı doğru kayarak yol yol izler kazıdı. Sırtındaki acıyı hazla kabullendi. Dudaklarını koparırcasına Sina'nın dudaklarından çekti ve başını arkaya attı. Gözleri kapalı, çenesi yukarı dikilmişken inliyor, kesilen hızına tam zıt bir yavaşlıkla, ara ara kızın içi-

ne vuruyordu sertliğini. Sina tükenmiş haldeydi. Gözleri kapalı, tırnakları Karan'ın tenine saplanmış, bacakları adamın beline dolanmış halde nefes nefese hareketsizce yatıyor, Karan'ın belli aralıklarla içine vuran darbeleriyle bedeni sarsılsa da ses çıkarmadan hazzın zirvesini yaşıyordu.

Böyle bir orgazm yaşamış olamazdı. Tüm vücudu boşalmış, bedeni pelteye dönüşmüştü. Bacaklarının arasına uzun aralıklarla vuran darbeler, zevkle dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Öyle tükenmişti ki sadece dudaklarını oynatabiliyordu. Karan'ın içini dolduran iri sertliğinden aldığı zevk, kalbinin patlarcasına çarpmasına neden oluyordu. Şehvetin böylesi inanılacak gibi değildi ama şu an yaşıyordu o baş döndürücü şehveti.

Karan nihayet durularak son verdi darbelerine. Kızın üzerine yığılırcasına kendisini bıraktı. Nefes nefese soluk alırken yüzünü nemli boynuna gömdü. Kendi yüzünden akan ter, kızın boynundaki tere karıştı. Bedenlerindeki her sıvının birbirine karışmasını istiyordu zaten. O Sina olsun, Sina da kendi olsun istiyordu. Birkaç dakika ikisi de kımıldamadan ve sessizce uzandılar üst üste. Karan dirseklerinden aldığı destekle, bedeninin ağırlığını az da olsa çekmişti Sina'nın üzerinden. Vücudunun çok az kısmını yatağa bırakırken içinden çıkmadan kollarıyla kızı sardı.

"Çok az dinlen... Tekrar başlayacağız..." diye mırıldandı Sina'nın kulağına. Gözleri kapalı, burnu kızın boynuna gömülmüştü.

"Bir kez daha bunu yaparsan bundan sonra sen ne dersen onu yapacağım," dedi Sina kendinden geçmiş, doyuma ulaşmış bir yorgunlukla. Buna rağmen takdir dolu alaycılığı çok belirgindi.

Karan erkeksi bir sesle kıkırdadı. Alnını kızın boynuna kaydırıp göğsünün üzerini öptü. Islak saçları kızın tenine yapıştı.

"Özlemimi kısmen bastırdım. İçinde olmaya çok ihtiyacım vardı. Ama sana söz! Çok az dinlen, birazdan kendimi sadece sana adayacağım ve bunu üçleyeceğim!" dedi kendinden emin bir sesle.

Sina'nın kaşları hayretle yukarı kalktı. Başını yavaşça aşağı indirip gözlerini, göğsünün üzerine başını yaslamış olan adamın saçlarına dikti.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" dedi alçak bir sesle. Ardından gözlerini tavana kaldırdı. İnce kollarıyla adamın başını sarmaladı. Memnun bir sesle mırıldandı. "Gerçi çok güzel bir ölüm şekli olurdu."

"Kes şunu!" dedi Karan sert bir sesle. Başını hafifçe kaldırıp dişlerini kızın göğsünün dolgunluğuna geçirdi. Canını yakmak istiyordu şu an. Bu düşünce sinirlerini bozuyordu.

"Ne bok yediğini biliyorum! Bunu sonra konuşacağız! Benim yanımda siktiğimin ölümünden bahsetme, canını yakmayayım!"

Sina adamın sözlerine aldırmadı. Göğsünün üzerinde hissettiği, yüzünün buruşmasına neden olan dişlerin acısını da umursamadı. Başını zorlukla kaldırıp dudaklarını Karan'ın başının üzerine bastırdı.

"Önce sen yediğin bokların hesabını ver, benimkilere de sıra gelir!" dedi alçak, meydan okuyan bir sesle.

Karan'ın omuzları gerildi. Birkaç saniye kımıldamadı. Başını yavaş yavaş kaldırıp, gözlerini kızın hesap sorar gibi dik dik bakan yeşil gözlerine dikti.

"Sertleşmedim bile! Senden başka hiçbir kadın beni sertleştirmiyor," dedi yarı suçlu yarı savunma dolu bir sesle.

Sina dudaklarını büzdü, dişlerini birbirine bastırdı. Gözlerini kırpmadan adama baktı. Gördüğü sahne aklından hiç çıkmıyordu ve bu, onu şaşırtsa da kendisine engel olamıyordu. Böyle şiddetli bir kıskançlık hayatı boyunca kendisini ele geçirmemişti ve bununla nasıl başa çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Ben de başka hiçbir erkeğe karşı istek duymuyorum ama o sahnenin tam tersini bir düşün, sonra açıklama yap!" dedi geri adım atmayan inatçı bir tavırla. Canını yakmak istiyordu. Tıpkı o sahneyle yanan canı gibi, o da acısın istiyordu.

Karan sinirle gözlerini yumdu. Dişlerini sıktı. Çenesi birbirine bastırdığı dişleri nedeniyle kasıldı. Gözlerini geri açtı-

ğında, bakışları emniyeti açılmış bir silah kadar öldürücü ve tehlikeliydi.

"Sina!" dedi buz gibi uyaran bir sesle. "Beni cezalandırmak için misilleme yapma bana! Canını yakarım! Çok fena yakarım! Sözlerine dikkat et!"

"Sen de bundan sonra hareketlerine dikkat edeceksin!" dedi Sina, tek bir geri adım atmadığı inatçı tavrıyla.

Hala Sina'nın içinde olan Karan, aniden hareketlenerek hızla kızın üzerine çıktı ve öfkeden kararmış gözlerini kızın gözlerinin içine saplayarak sertçe kalçasını ileri itti. Sina'nın ani saldırıyla dudaklarından çıkan çığlığına aldırmadı. Dişlerini birbirine bastırdı, kendisini geri çekip hızla yeniden ileri yüklenirken tıslar gibi karşılık verdi.

"Seni parçalarım!" dedi Karan, tehdit dolu bir sesle bağırarak. "Seni parçalarım Sina! Bana hayali bir orospu çocuğundan bile bahsetme, seni parçalarım!"

Sina soluğu kesilerek Karan'ın gerilmiş kollarını elleriyle kavradı. İçinde kabaran sertlik, hazla dolmasına neden oldu. Karan'ın şu an delirmiş olması bile onu korkutmuyordu. Aksine delice bir fikirle, bundan zevk aldığını hissetti. Bunun ne kadar hastalıklı bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu ama yine de Karan'la birlikteyken sağlıklı bir zihinle hareket etmiyordu. Onun tutkusuna, öfkesine tutunmaya ihtiyacı vardı ve ortaya çıkan kıvılcıma benzini döküp, alevlerin yükselmesini hoşnutlukla sağladı.

"Beni hafife alma! Ne yaparsan karşılığını alırsın. Hem de aynı şekilde alırsın!"

Gözleri korkusuzca adama bakıyordu. Yüzündeki şehveti ve doyuma ulaşma çabasını saklamamıştı bile. Ateşli gözlerle Karan'a bakarken bacaklarını adamın beline dolayıp, kalçasını kaldırarak ihtirasla kendisini adama bastırdı. Karan sertçe kendini tekrar ileri iterken hayretle kıza baktı. Öfkeli gözleri iri iri açılmış, tutkuyla yanan yüzü daha da koyulaşmıştı. Kızın meydan okuyan tavrı, aynı anda hem çıldırmasına hem de hayrete düşmesine neden oluyordu ancak bir saliselik bir zaman diliminde zihninden hızla geçen resim, içinin öfkeyle

dolmasına neden oldu. Gerilen kasları, bedenini granite benzer bir sertliğe kavuşturdu. Öfkeden kudurmuş halde yine kızın içine yüklendi. Gözlerinin arasında birkaç santim boşluk kalasıya kadar başını aşağı indirdi.

"Seni öyle sikerim ki aklından erkek böcek bile geçiremezsin!" Elini kaldırıp işaret parmağıyla sertçe kızın şakağına vurdu. "Beyninde tek bir hücre kalmayana kadar sikerim seni!"

"Yapsana!" dedi Sina nefes nefese kışkırtırcasına. Arsızca adamın gözlerine bakıyordu.

Karan gözlerini kıstı. Anlamaya çalışırcasına kızın gözlerinin içine baktı. Dudakları yırtılırcasına yüzünün iki yanına kayarken kusursuz dişleri, yırtıcı bir hayvanınki gibi ortaya döküldü.

"Asıl manyak sensin!" dedi yavaşça başını sallayarak. "Ama bundan şikayetçi değilim. Benim istediğim tam da bu zaten!"

Ardından tüm gücüyle kızın içine vurmaya başladı. Sina'nın haz dolu çığlıkları, onun hayvansı hırıltılarına karıştı. İkisi de kaybetme korkusuyla birbirlerini zorladıklarını, ruhlarındaki eksiklikleri uç noktada dolaşan duygularla kapadıklarını henüz fark etmemişlerdi. Hastalıklı bir tutkuyla birbirlerine tutunmuşlardı. İkisi de ellerinden alınanların eksikliğini birbirleriyle tamamladıklarının farkında değillerdi. Biri; eksik sandığı kadınlığını adamla doyuruyor, diğeri; eksik sandığı masumiyetini ve sevgisizliğini kadınla dolduruyordu.

* * *

Dairenin kapısı açıldığında, Karan üzerinde yalnızca bir eşofman altıyla mutfakta yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Saat akşamın sekiziydi ve o saate kadar kimse onları rahatsız etmemişti. Kendisine doğru yaklaşan adım seslerine aldırmadan işine devam etti. Mutfağın köşesinde Taylan göründüğünde birbirlerine hızlı bir bakış attılar.

"Sina yok mu?" dedi Taylan gülümseyerek.

"Uyuyor. Yorgun olduğu için uyandırmadım." Bir an

başını Taylan'a çevirerek manidar bir gülümsemeyle sordu. "Hülya yok mu?"

"Yemek hazırlıyor karşıda. Bugün sizi rahatsız etmeyelim istedik. O yüzden bütün gün yanınıza gelmemiş ama Sina'yı merak ediyordu."

Karan anladığını belirten bir ifadeyle başını salladı.

"Düşünceli kız," dedi sırıtarak. Ardından yüzü ciddileşti. "Sina iyi ama çok yorgun. Neden az da olsa uyumasını sağlamadınız?" dedi alçak, suçlayan bir sesle. Yan gözle abisine çabuk sert bir bakış atmıştı.

Taylan ellerini cebine sokup omuzunu mutfağın girişindeki duvara yasladı. Karan'ın ocağın başında yaptığı çalışmayı izlerken alaycı bir sesle karşılık verdi.

"Gerçekten bizi dinleyeceğine inanıyor musun?"

Karan tekrar ters bir bakış attı abisine. Yaptığı sosun içine, tahtanın üzerinde doğradığı malzemeleri ekledi.

"İbo bir şeyler anlattı," dedi gergin bir sesle.

"Ne anlattıysa doğrudur."

"Bu işin bir an evvel bitmesini istiyorum abi. Daha fazla kendisini bu şekilde yıpratmasını istemiyorum." Kimden söz ettiğini ikisi de biliyordu, isim kullanma gereği duymamıştı.

"İbo'yla konuştum bugün. Malzemeleri Böcek'e ulaştırmış. Sina kendine geldiğinde planın son aşamasına geçeceğiz. Şu tech adamları siktir edelim, sonrası temiz."

"Bu gece iyice uyuyup dinlenmesini istiyorum. Yarın bir araya gelir, ne yapacağımızı konuşuruz."

Taylan onaylayarak başını salladı, bir süre sessizce bekledi. Ardından derin bir nefes çekerek alçak sesle konuşmaya başladı tekrar.

"İbo mu anlattı neler olduğunu?"

Karan başını salladı. Yaptığı sosu karıştırarak kaşığın ucuna aldığı bir parçayı ağzına götürdü. Dudaklarını büzerek dilinin üstüne kaydırdığı sosun tadına baktı. Tattığı lezzetten memnun kalmışçasına başını salladı hafifçe. Kaşığı tezgâhın üzerine geri bırakırken altını kapadığı ocağın üzerindeki tencereye uzandı ve haşlanmış olan makarnayı, lavabonun içine

yerleştirdiği süzgecin içine boşaltı. İşine devam ederken Taylan'a çevirdi tatsız bakışlarını.

"Boktan bir şeyin, böyle sonuçlara yol açması tepemi attırıyor... İbo da saçma sapan davrandı," dedi şikayetçi bir tonla yüzünü buruşturarak. Boş tencereyi lavabonun yanına fırlatırcasına bıraktı. Sinirli hareketlerle süzgeci kaldırdı, birkaç defa salladı boşlukta.

Taylan yaslandığı yerden güç alarak doğruldu. Merakla kardeşine baktı. "Ne demek saçma sapan davrandı?"

"Normal değilmişiz!" dedi. Dudaklarından kelimeler keskin bir öfkeyle tükürür gibi çıkmıştı. Yüzünü ocağa dönerken, "Normalini sikeyim!" dedi sinirle yüzünü buruşturarak.

Taylan kaşlarını çatarak Karan'a baktı. İbo'nun bu sözlerinin ardından başka neler demiş olabileceğini tahmin ediyordu. Muhtemelen birbirlerinden uzak durmalarını bile söylemiş olabilirdi. Haksız da sayılmazdı ancak bunu Karan'a söylemeye niyeti yoktu. Sakin çıkan bir tonla karşılık verdi.

"Öfkelenme hemen. İbo endişelendiği için öyle söylemiştir."

"Neden endişeleniyor? Sina'ya zarar verecek en son adam bile değilim."

"Sen zarar vermezsin... Ama o, senin için kendisine zarar verebilir. Ben bunu gördüm." Karan elindeki kaşığı hızla tezgâha fırlatıp yüzünü Taylan'a döndü.

"Buna izin vermem! Böyle bir şey olmayacak!"

"Karan..." dedi Taylan sakin, duru bir sesle. Bir adım ileri çıkarak kardeşine doğru adımladı. "Senin izin verip vermemen mesele değil. Bak, şimdiye kadar hiç karışmadım, bundan sonra da karışmayı düşünmüyorum. Her ne olursa olsun ben hep yanınızda olacağım ama birbiriniz söz konusu olunca kontrolünüzü kaybediyorsunuz."

Karan sıkıntıyla nefesini verip başını yukarı kaldırdı. Parmakları saçlarını kavrayıp çekiştirdi. Birkaç saniye sonra başını tekrar indirerek kararlı bakışlarını Taylan'a çevirdi.

"Onu kaybedemem!" dedi başını olumsuzca iki yana sallarken. Sesindeki aciz ton Taylan'ın dikkatinden kaçmamıştı.

Elini kalbinin üzerine bastırdı Karan. Çaresiz hissettiği bir tınıyla devam etti. "Bak, buramdaki korku hiç geçmiyor..." dedi. "Onu kaybedemem... Bu korku beni delirtecek... Eğer onu kaybedersem..." Sözlerinin arasında duraksayarak başını aşağı eğdi. Taylan, birkaç saniye sonra bakışlarını tekrar kendisine kaldıran Karan'ın gözlerinin içinde gördükleriyle ürperdiğini hissetti. Karan dudaklarını birbirine bastırdı, başını iki yana salladı yavaşça. Dişlerinin arasından tıslayarak devam etti. "Onu kaybedersem... Beni, sen de dahil hiç kimse durduramaz! Buna neden olan her şeyi, herkesi yok ederim! Kendi sonumu getireceğimi bilsem de yaparım bunu!"

Taylan yalnızca baktı kardeşine. Hiçbir karşılık vermedi. Diyebileceği tek bir kelimesi yoktu. Karan'ın ne hissettiğini çok iyi anlıyordu. Öyle sevgisiz yaşamıştı ki ömrü boyunca, şimdi sevgiyi bulduğu kadını asla bırakmazdı. O sevgi onu paramparça etse de bırakmazdı. Kaldı ki Karan bunun tam tersini hissediyordu. O sevgi onu bütünlüyordu. Dağılmış olan tüm parçalarını bir araya getiriyor, onu bütün, tam bir adam yapıyordu. Tam bir çocuk, tam bir insan yapıyordu...

Başını yavaşça yukarı aşağı salladı Taylan. Alçak bir sesle, "Hadi, ben gideyim, yarın görüşürüz," dedi yalnızca. Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar. Nihayet Taylan, topuklarının üzerinde dönüp ağır adımlarla uzaklaştı oradan.

Karan birkaç dakika boş boş mutfağın ortasında dikildi. Düşünceleri karmakarışıktı. Kalbi korkuyla çarpıyordu. Bu çarpıntıyı uzun süredir hissediyordu zaten. Daha önceki sebepleri başkaydı. Bilinmeyen, adını koyamadığı korkulardı. Şimdiyse yaşananlar sanki herkesin ona cephe almasına neden olmuş gibi hissettiriyordu. Sanki Sina'yı ondan uzak tutmaya çalışacaklarmış gibi elinden alacaklarmış gibi bir korku hissediyordu. Şu an herkesi düşman görebilirdi Karan. Paranoyak davrandığını biliyordu ama buna engel olamıyordu.

Sıkıntıyla oflayarak derin bir nefesi koyuverdi dudaklarından. Ağır ağır etrafında dönerek, kaldığı yerden devam etmek üzere işine geri döndü. Hayatının en değerlisi açtı ve

karnını doyurması gerekiyordu. Becerikli ellerle tabakları hazırladı. Sina'nın onu mutfağa sokmasından ilk kez bu kadar memnunluk duydu. Alışkanlık kazanmıştı ve aslında çok da zor olmadığını görmüştü bu işlerin. Tepsiye iki tabağı hazırladı, yine tek bir kadeh ve bir şişe şarabı da açarak tepsiye yerleştirdi.

Elindeki tepsiyle yatak odasına girdiğinde Sina'nın hala uyuduğunu gördü. Çok yorgundu biliyordu. Üstelik günler süren yorgunluğunun üzerine kendisi de kızı epey hırpalamıştı. Bu gece iyice dinlenmesini sağlayacaktı. Tepsiyi yatağın yanındaki komodinin üzerine yavaşça bıraktı. Bir dizini yatağa dayayıp, kollarını başının altındaki yastığa dolamış, yüz üstü yatan kızın üstüne eğildi. Saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Çıplak sırtı ve dövmesi öyle baştan çıkarıcıydı ki daha bir dakika önce kendisine verdiği sözü tutamayacağından korktu. Belinden başlayarak burnunu kızın çıplak sırtına sürttü, dudaklarını ve burnunu ensesine doğru kaydırarak delisi olduğu ten üzerinde dolaştırdı. Omuz başına yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudaklarını kızın açıktaki boynuna kaydırdı ve aynı yumuşaklıkla tekrar öptü. Kulağına dudaklarını yaklaştırdı ve eli, belini ve göğsünün yanını okşayarak yukarı aşağı hareket ederken alçak bir tonla seslendi.

"Sina... Bebeğim, uyan hadi."

Bir süre kızdan tepki almak için sessizce beklerken kısa öpücükleri kızın boynunda ve ensesinde dolaştı. Boğuk bir sesle yeniden seslendi.

"Bebeğim uyan. Bir şeyler yemen lazım."

Sina önce hafifçe kımıldadı, anlaşılmaz mırıltılar dudaklarından döküldü. Çıplak bedenindeki okşayışlar ve ensesinde dolaşan dudaklar tekrar uyarılmasına neden oldu. Uykulu gözlerle sırt üstü dönerek yüzünü Karan'a çevirdi. Gözlerini zorlukla açık tutmaya çalışarak kirpiklerini kırpıştırdı, sorarcasına adama baktı. Karan, elini kızın çıplak göğsüne kapayarak nazikçe okşadı. Avucunun altındaki göğüs ucu anında tepki vererek dikilince, dudağının bir kenarının yukarı kalkmasına neden olan küçük bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Bana her an hazır olmana bayılıyorum," diye fısıldadı gururla.

"Güzel becerdiğindendir o." dedi Sina, uykudan boğuklaşmış arzulu bir sesle. Karan alçak bir sesle kıkırdadı.

"Küfretmeni sevdiğim için şanslısın yoksa o ağzını çok fena sikerdim!"

Sina yarı kapalı gözlerle bir süre Karan'a baktı sessizce. Araştıran bakışları Karan'ın yüzünde dolaştı. Bu konuşmaların da, bu ilişkinin de normal olmadığını biliyordu ama onu Karan'a bağlayan en büyük sebep de buydu aslında. Karan'la doğaldı. Ne yaptığı ya da ne söylediği konusunda endişe duymuyordu. Onun kendisine önyargılı davranmayacağını, onu yalnızca o olduğu için kabul ettiğini biliyordu. Tıpkı onun da Karan'ı tüm kabalıklarıyla, şaşırtıcı nezaketiyle, tahmin edilemeyen inceliğiyle birlikte, bir bütün olarak gördüğü gibi.

Dudaklarını aralayarak mırıldandı. "İyi ki İt'sin!"

Karan gülümseyerek ona baktı. Dudaklarını müşfik bir tavırla kızın alnına bastırıp, başını geri çekti. "İyi ki İt'im!" diye mırıldandı aşkla kıza bakarken.

3. BÖLÜM

"Ne durumdalar?" dedi Hülya. Başını arkaya çevirerek mutfağa giren Taylan'a baktı.

"Sina uyuyormuş. Karan yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Yarına kadar yalnız bırakalım onları."

Taylan, mutfakta çalışan kızın yanına geldi, arkasından kollarını uzatarak beline sarıldı ve kızın ince sırtını, geniş göğsüne dayadı. Dudaklarını gür kumral saçlara bastırdı.

"Ben de hep birlikte yeriz diye çok yaptım yemeği," dedi Hülya, düşünceli gözlerle ocağın üstündeki yemeklere bakarak. Ardından omuzlarını silkti. "Neyse, yarın yeriz kalanı artık. Onlar iyi olsunlar da." "İyi sayılırlar," dedi Taylan durgun, alçak bir sesle.

Hülya, kulağının dibindeki düşünceli tınıyla dikkat kesildi. Kendini saran kolların arasında dönerek başını Taylan'ın yüzüne kaldırdı. Boyu ancak adamın çenesine varıyordu. Göz göze gelmek için neredeyse başını arkaya yatırmıştı. Ellerini, Taylan'ın beline koydu.

"Hoşuna gitmeyen bir şey var!"

"Karan, İbo'nun tavrına çok bozuk," dedi Taylan ikilemde kalmış bir ifadeyle. Dudaklarını büzüp kaşlarını çatmıştı.

Hülya birkaç saniye düşünceli gözlerle Taylan'ın gözlerinin içine baktı. "İbo haksız sayılmaz."

"Biliyorum ama bunu Karan'a kabullendirmek zor."

Hülya onaylayarak başını salladı yavaşça. Bakışları Taylan'ın çenesine dalmış halde düşüncelere boğulmuştu. Bu başkası için korkutucu gelse de Karan'ın ve Sina'nın tutumu

ona korkutucu gelmiyordu. İbo kısmen haklıydı. Karan ve Sina, birbirlerine karşı aşırı tutkulu ve bağlıydılar ama onların durumunda bu Hülya'ya iç açıcı geliyordu. Karan, Sina'yı her şeyden herkesten çok seviyorsa Sina'nın çekinceleri, korkuları da anlamsız olacaktı. Karan, Sina için her korkuyu anlamsız kılacaktı. Belki o zaman Sina kendine daha çok güvenirdi. Karan'ın onu koşulsuz sevdiğini görürse, buna inanırsa o zaman onu yiyip bitiren korkulardan da kurtulurdu. Ve belki; işte o zaman ikisi de özgürce sevgilerini yaşarlardı. Sina ancak böyle güçlü bir sevgi karşısında gardını indirirdi. Diğer türlü, her zaman kafasının içinde soru işaretleri olacaktı. Her zaman korkuyla ve bu korkunun getireceği felaket beklentisi içinde tetikçe olacak, hiçbir zaman huzuru bulamayacaktı.

Şu ana kadar onu korkutan çok şeyler yaşamışlardı. Özellikle Sina'nın dünkü krizi aklını yitirmesine neden olacaktı ama çok şükür, korktuğu başına gelmemişti. Hatta korkusunu da aşmasını sağlayan bu delice bağlılık olmuştu. Onlar birbirlerini öyle güçlü duygularla sevmeye devam ederlerse her şey iyi olacaktı. İnanıyordu buna. İhtiyaçları olan tek şey zamandı. Zaman içinde her şey yoluna girecekti. Hülya yüreğindeki ağırlığın yavaş yavaş dağıldığını hissediyordu. Düşüncelere dalan zihnini toparlamak ister gibi hızla başını iki yana salladı. Yüzüne, Taylan'ın hayranlıkla bakmasına neden olan bir gülümseme oturttu.

"Şimdilik boş verelim her şeyi. Her şey yoluna girecek. Ben inanıyorum. Onları da bir süre kendi hallerine bırakalım. Biz, bize bakalım... Çok acıktım ben. Hadi, masayı hazırlayıp yemeğimizi yiyelim."

Taylan kıkırtıya benzer bir gülme sesi çıkardı. Bu ses Hülya'nın erimesine neden olacaktı az daha. Boğuk çıkan erkeksi ses, kızın aklını başından alıyordu.

"Hep açsın! Sürekli yiyorsun. Gerçekten merak ediyorum onca yediğin nereye gidiyor?" dedi Taylan yarı şaşkınlık yarı hayranlıkla. Ellerini kızın ince belinin iki yanına koydu. "Şu hale bak! İki elim belini kavrıyor ama yediklerini birine söylesem yalan söylediğimi düşünür."

"Ne yapayım?" dedi Hülya omuz silkerek. Suratını asmıştı huysuzca. "Eritiyorum işte. Hemen eriyor, sonra yine acıkıyorum." Çocuk gibi küskün bir bakış attı Taylan'a.

Taylan kollarını kaldırarak kıza dolayıp, ince bedeni kendi sert bedenine bastırdı.

"Ben bayılıyorum senin iştahına. Her şeyi güzel yaptığın gibi iştahının güzelliğini de seviyorum. Yüzünde öyle nefis bir haz oluyor ki benim de yemek yerine seni yiyesim geliyor."

"Kendimi çok obur hissediyorum," diyerek mızıldandı Hülya. "Sana oburluk da yakışıyor."

Taylan dudaklarını kızın başına bastırdı. Elinin birini indirip Hülya'nın kalçasına vurdu. "Hadi, hareketlen! Ben de acıktım. Karnımızı doyuralım. Benim sevgilim elleriyle bana yemek yapmış, daha fazla beklemek istemiyorum."

Hülya bir adım geri çekilip ellerini beline dayadı. Dik dik Taylan'a baktı düşünceli bakışlarla.

"Biliyor musun? Senin içinde gizli kalmış bir ev erkeği varmış. Nereye sakladıysan, bunca sene iyi gizlenmiş. İçinden resmen akşam evine koşturmaya çalışan, memur kafasında bir adam çıktı." Taylan başını arkaya savurarak bir kahkaha attı.

"Karan da küçük esnaf varmış senin içinde, demişti. Bayağı belli etmeye başlamışım ben. Tüh! Onca sene gizlediğimi sanıyordum içimdeki Hamdi Abi'yi."

Hülya kulakları çınlatan bir kahkaha attı. Taylan yüzünde hayranlık barındıran bir gülümsemeyle kızı izliyordu. Öyle güzel gülüyordu ki yüzü parlıyor, ela gözlerinin içinde ışıltılar oynaşıyordu.

Dayanamayarak öne bir adım attı ve dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı. Kollarını beline dolayarak kızı kendine çekti. Hülya aniden gelen öpüşle, ilk anda şaşkınlıkla duraksasa da birkaç saniye içinde adamın ateşli öpüşüne karşılık vermeye başladı. Taylan'ın, onun içini kavuran öpüşlerine deli oluyordu. Her defasında hep aynı düşünce zihninde dolaşıyordu. "Bir adam nasıl böyle güzel öpebilir ki?"

Taylan açlıkla kızın dudaklarını kavradı. Dolgun alt du-

dağı iki dudağının arasına almış emiyordu. Öyle tatlıydı ki Hülya'nın dudakları, tüm gün dudaklarını kızın ağzından çekmeden öpebilirdi onu. Kızın bedeninden yayılan koku başının dönmesine neden oluyordu. Kollarının arasındaki kızı aniden çevirerek arkasındaki tezgâha yasladı. Dudaklarını hırslı bir şehvetle öperken kıza doğru bedenini yaslamıştı ve şimdi Hülya'nın bedeni tezgâha dayanmışken yay gibi gerilmişti. Bir elini kızın beline yasladı ve dengede durabilmesi için güç verdi. Diğer eli otomatik olarak Hülya'nın göğsünü kavramıştı. Sertleşen erkekliğini kızın bacaklarının arasına bastırırken dudaklarının arasından çıkan haz dolu inleme, Hülya'nın ağzının içinde kayboldu. İkisi de açlıkla birbirlerinin dudaklarını hırpalıyorlardı. Öpüyor, emiyor, dişliyorlardı birbirlerinin dudaklarını. Hülya, ellerini Taylan'ın ensesine bastırmış, adamın yüzünü kendi yüzüne çekiyordu. Taylan'ın avucunda dikleşen göğüsleri ile çok daha fazlasını istercesine kendini adama bastırıyordu.

Böylesi bir duyguyu yaşayabileceğini asla düşünmemişti. Bir adamın ona bunları hissettirebileceğine hiçbir zaman ihtimal vermemişti. Bedeni, Taylan'ın elleri altında sanki yeniden şekilleniyor, kadınlık denilen hissi onun kollarında yaşıyordu. Kadın olmak öyle güzel bir duyguydu ki! Ona bunu hissettiren adama tapabilirdi. Taylan, kendini yeniden tanımasına neden oluyordu. İçinde varlığını bile bilmediği başka bir Hülya vardı. Bu Hülya kadınlığıyla gurur duyuyor, ona sunulan sevgiyle başkalaşıyor, ruhu yüceltiliyordu adeta. Baş döndürücü, çıldırtıcı bir duyguydu bu...

Taylan'ın dili ağzının içine daldığında, kalbinin atışını boğazında hissetti. Karnının içinde uslu uslu uyuyan kelebekler delicesine bir mutlulukla sürü halinde havalandılar. Renkler başkalaştı, iç içe girdi hepsi. Hülya, kapalı gözlerine rağmen gökkuşağının parlaklığıyla gözlerinin kamaştığını hissetti. Ağzının içinde dolanan dil kendi diline değdiğinde, dudaklarını birbirine bastırarak hapsetti ağzının içine. Ayaklarının yerden kesilmesine neden olan dili, içgüdüsel olarak emmeye başladı. Taylan'ın iniltisi, kulaklarında mutluluk çanlarına

benzer bir sese dönüştü. Kendi de inlemesine engel olamadan ellerini kaydırarak adamın yanaklarına bastırdı. Mutlulukla kıvrılan dudakları, yüzünde huşu dolu bir gülümseme oluşturdu. Taylan yavaşça başını ondan uzaklaştırdığında, ağır ağır göz kapaklarını kaldırdı. İkisi de birbirine bakarken soluk soluğaydılar.

Hülya hipnotize olmuş gibi avuçları arasındaki yüze baktı gülümseyerek. Parlayan gözlerle adamın koyu kahve, kadife gibi yumuşak gözlerine bakarken ne dediğinin bilincinde olmadan fısıldadı. "Kelebekleri seviyorum! Onları havalandıran seni daha çok seviyorum!"

"Gökkuşağını seviyorum! Çanların sesini de seviyorum! Onları var eden seni daha çok seviyorum!" dedi Taylan aynı fısıltıyla karşılık vererek.

Hülya'nın gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı. Çocuksu bir sevinçle, sanki başkasının duymasından korkarak fısıltıyla sordu.

"Gördün mü sen de o renkleri? Duydun mu sen de çanların sesini?"

Taylan gülümseyerek kıza baktı. Başını usulca salladı gözlerini yumarak. Sanki utanmış gibi yüzüne bir pembelik yayıldı. Gözlerini kızdan kaçırarak kirpikleriyle gözlerini örttü.

"Hala kulaklarımda çınlıyorlar," diyerek duyulur duyulmaz, alçak bir sesle itiraf etti. "Çok garip, değil mi? Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Ben de!" dedi Hülya sevinçle karşılık vererek. Yerinde duramıyormuş gibi kıpırdandı. Avuçlarını Taylan'ın yanaklarına daha bir güçle bastırdı.

"Ben sana gelecekmişim," dedi kendinden emin bir sesle, yeni keşfetmiş gibi.

"Ben seni beklemişim," dedi Taylan. Bakışlarından taşan sevgiyle kızın pırıl pırıl gözlerinin içine bakıyordu.

Dakikalarca birbirlerine baktılar öylece. Hülya yüzüne yayılan gülümsemeyi silemiyordu. Taylan yüzüne oturan hayranlığı yok edemiyordu. Birbirlerine öylece baktılar... Gülümseyerek... Dakikalarca...

* * *

Sina gözlerini açtığında sabahın ilk ışıkları henüz odayı doldurmamıştı. Başı Karan'ın göğsünün üzerindeydi ve bedeni Karan'ın kolları arasına hapsedilmişti. Elini kaldırıp avucunu başının yanına, Karan'ın kalbinin üzerine koydu. Avucunun altında düzenli şekilde atan kalbi, gözlerini tekrar yumup huzurla birkaç dakika dinledi. İki gün önce yaşadığı korkunun zerresi yoktu artık içinde. Şimdi geriye dönüp düşününce, nasıl o ruh haline girdiğine anlam veremiyordu. Hayatı boyunca daha önce öyle bir korku hissetmemişti. Her zaman her soruna çözüm bulur, her durumda soğukkanlı davranırdı. Bu kez kilitlenmişti resmen. Tüm bedeni, tıkır tıkır çalışan beyni kilitlenmişti. Belki de günler süren yorgunluğun neden olduğu bir tükenme de yaşamış olabilirdi. Daha dingin bir zihinle farklı bir tepki de verebilirdi belki. Şu an tam olarak doğru bir açıklama yapamıyordu. Bildiği tek şey, çok korktuğu idi. Karan'la iletişimin kesilmesi, hayatı boyunca yaşadığı hiçbir korkuya benzemiyordu.

Oysa birçok insanın ya da birçok çocuğun altına yapmasına neden olabilecek şiddet dolu geçmişine bakınca, her türlü korkuyla cesurca başa çıkmıştı. Hiç kilitlenmemiş, her korkusuyla yüzleşmişti. Gerçekleri kabul etmiş, korkunun onu ele geçirmesine izin vermemişti. Yoksa hangi çocuk, elinde oklavayla kendisini beklediğine emin olduğu annesinin o kapının ardında olduğunu bilerek, cesurca içeri adım atmayı göze alabilirdi ki? Hangi çocuk, paramparça edilmiş okul formasıyla alay edileceğini, küçümseneceğini bilerek, bunu umursamadan dimdik o sınıftan içeri girebilirdi? Hangi çocuk, onlarca kez tüm gece kilitli kaldığı küçücük, karanlık tuvalette metanetle cezasının bitmesini bekleyebilirdi? Tek bir korku hissetmeden, korkunun kendisini ele geçirmesine izin vermeden... Bir kez bile titrememiş, bir kez bile korkmamıştı.

Bu derece büyük bir korkuyu yalnızca iki gün önce hissetmişti. Ne garip! Tek bir insanın varlığı, kendisinde olmadığını sandığı duyguları yüzeye çıkarabilir miydi? Ya da daha

önce, gerçekten de çok sevdiği birinin kaybıyla yüzleşmemiş miydi? Gözlerini yavaşça açarak bakışlarını boşluğa dikip kaşlarını çattı. Sahra'ya, Hülya'ya ya da İber'e bir şey olsa aynı duyguları hisseder miydi? Cevabı vermesi için düşünmesi gerekmedi. Dudakları kımıldamasa da beynindeki ses, kafasının içinde patladı. Evet! Aynı korkuyu onlar için de hissediyordu ama onlar, bir ömürdür hayatındalardı. Karan hayatına gireli daha ne kadar olmuştu ki? Hemen onların yanında yerini almış mıydı ki?

Almıştı! Hem de ilk günden almıştı yerini ve aynı sıraya geçmişti onlarla birlikte. Bu kadar çabuk bunu nasıl başarmıştı acaba? Sina'ya karşı hislerini biliyordu, hiç gizlememişti ki. Başlarda belki... Ama bu süreyi çok kısa tutmuştu. Emin olduğu anda da hiç çekinmeden dile getirmişti. O andan itibaren Sina'yı da sessizlik içinde buna zorlamıştı. Onun duygularını sorgulamasını, hislerini ortaya dökmesini baskı yapmadan ama bir adım da olsa geri çekilmeden izleyerek yapmıştı bunu. Kendinden vererek, Sina'nın üzerine titreyerek, Sina'yı her şeyin önüne koyarak, yalnızca Sina varmış gibi davranarak yapmıştı. Hangi insan evladı böylesi bir sevgiye tepkisiz kalabilirdi ki? Hangi kadın böylesi bir sevgiyi görmemezlikten gelebilirdi?

Tüm bunlara rağmen Sina, içindeki huzursuzluktan kurtulamıyordu. Biliyordu, Karan kadar dürüst değildi. Biliyordu, Karan kadar açık davranamıyordu. İşte onu kilitleyen bir diğer korku da bu idi. Aslında aynı korkunun, başka türlü bir haliydi bu da. Sonuçta iki korku da Karan'ı kaybetme üzerineydi. Hayattaki yokluğu ya da Sina'nın hayatındaki yokluğu... İkisi de aynıydı sonuçta. Bir daha onu göremeyeceği, dokunamayacağı, sarılamayacağı, sesini duyamayacağı, varlığını hissedemeyeceği, acı veren bir boşlukta yaşamak zorunda kalabileceği düşüncesi Sina'ya hiçbir korkunun yaşatamayacağı dehşeti yaşatıyordu.

Huzursuzca kıpırdanıp başını yeniden geniş, sert göğüsse yerleştirdi. Bacaklarını hafifçe yukarı çekip, ayaklarını yeniden Karan'ın baldırlarının arasına soktu. Avucunun altında

atan kalbi daha çok hissetmek ister gibi istemsizce Karan'ın göğsüne elini daha çok bastırdı.

"Kalp masajına mı başlayacaksın?" diyen kısık, boğuk sesi kulağının dibinde duyduğunda, elinde olmadan dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"Yok, önce suni teneffüsle başlamam gerekiyor," diye kısık, alaycı bir sesle cevap verdi.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Karan uykulu, boğuk bir sesle karşılık vererek. Yatağın içinde hareketlenerek aşağı kaydı, yanağını Sina'nın göğsünün üzerine koyarak kollarını kıza sardı ve yüzüstü yatarak gözlerini yumdu.

"Biraz daha uyuyalım, sözünü unutma," diye mırıldandı.

Yol yorgunluğunu hala üzerinden atamamıştı. Akşam geç vakit yatağın içinde yemeklerini yemiş, ardından ikisi de tekrar uyumaya karar vermişlerdi. Bu kez, ikisi de sevişmek istememiş, yalnızca birbirlerine sarılarak uyumayı tercih etmişlerdi.

"Sen uyumaya devam etsen, ben kahvaltı hazırlasam?" dedi Sina alçak sesle mırıldanarak. "Olmaz! Senin koynunda uyumak istiyorum. Bırakma beni şimdi."

Sesi huysuz bir çocuk gibiydi. Kollarını daha da sıkarak kızı iyice hapsetti etten parmaklıkların arasına.

Sina kollarını kaldırarak Karan'ın omuzlarını sardı. Bir kolunu yukarı kaydırarak boynuna sarıldı, diğer elini genç adamın başına kaldırarak parmaklarını, saçlarının arasına soktu. Usul usul kalın telleri okşayarak uysal bir sesle, "Peki," dedi.

Sina Karan'ın kıvrılan dudaklarını göğsünün üzerinde hissetti. Bakışlarını odanın tavanına kaldırarak kendi de gülümsedi.

"Arada kendimi özleteceğim sana. O zaman daha uysal oluyorsun." "Şansını çok zorlama!"

"Zorlamam. Zaten uysal halin sıkardı beni kesin," dedi Karan, burnunu kızın göğsüne sürterek. "Sürekli tetikte olmak insanı zinde tutuyor."

Sina kıkırdayınca göğsünde yatan Karan'ın başı sallandı. Yüzünü, kızın göğsünde hafifçe çevirerek dudaklarını kızın

yumuşak tenine bastırdı. Ardından eski pozisyonuna geri döndü ve gözlerini yumdu.

* * *

Bir saat boyunca Sina hiç kıpırdamadan, Karan'ın uyurken aldığı solukları dinledi. Bu süre içerisinde önündeki birkaç gün içinde yapması gerekenleri de kafasında sıraya dizdi. Yapılacak ilk iş; grup içindeki haini bulmak, gelen tech adamların yerlerini tespit etmek ve onların ülkeden ayrılmalarını sağlayacak iyi ve sağlam bir plan yapmaktı. Ancak bunlardan önce mahalleye gitmesi gerekiyordu. Her gün telefonda görüşmüş olsa da evdekileri gidip görmek istiyordu. Özellikle İber, artık telefonlarla yetinmiyordu. Uzun zamandır çocukla doğru düzgün zaman geçirmemişti ve şimdi bunu telafi etmesi lazımdı.

Hafta sonu İber'i yanına almanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. İber henüz Karan'ı tanımıyordu. Karan'ın yanında yaşadığını öğrendiğinde, Sina vereceği tepkiyi merak etti. Sina'nın artık onlarla aynı evde yaşamamasını kabullenmişti. Hatta bazı zamanlar Sina'da kalarak birlikte vakit geçirdiklerinde de bundan memnunluk duyuyordu. Evden farklı bir ortam hoşuna gitmişti. Yanında Sina olduğu sürece onunla zaman geçirmek, farklı şeyler yapmak hoşuna gidiyordu. Sina kaşlarını çatarak İber'in, Karan'la anlaşıp anlaşamayacağını düşündü.

Ayrıca en önemli sorun şuydu ki henüz babasına, Asiye Abla'ya ve Hazar'a Karan'dan bahsetmek istemiyordu. Karan'la birlikte olduğunu saklamak için değildi bu. Kimseye hesap vermeyeli uzun zaman olmuştu ve hakkında ne düşüneceklerini de umursamıyordu artık. Garip bir şekilde Asiye Abla, onun yaptığı her şeyi olumlu karşılardı. Babası ve Hazar'sa, onlara parasal destek verdiği sürece yaptıklarına karışmıyorlardı. Kızgınlıkla yüzünü buruşturdu. Asiye Abla'nın da uyarılarıyla sadece kendi emekli maaşıyla geçinemeyeceklerini ve Sina olmasa yaşayabilecekleri sıkıntıları uygun bir dille ona söylediğinden beri babası, çaresiz bir çocuk

gibi kabullenmişti bunu. Acaba daha önce nasıl geçindiklerini düşünüyordu ki? Sadece kendi maaşıyla mı?

Karan'ı onlara söylemek istememesinin en büyük nedeni; onu sadece kendisine saklamak isteğiydi. Henüz Karan'ı kimseyle paylaşmak istemiyordu. Şu an sadece ikisinin olduğu dünya ona iyi geliyordu. Birkaç dakika bu düşüncelerle boğuşurken İber'i hafta sonu almaya karar verdi. İber'le aralarındaki bağ çok güçlüydü. Birbirlerinin ufak tefek sırlarını paylaşmayı da severlerdi. İber'e bunun da aralarında bir sır olarak kalmasını istediğini söylediğinde, çocuğun buna uyacağını biliyordu. Sıkı ağızlıydı İber. Neyse ki babasına değil, halalarına çekmişti. Bu fikri kafasına not edip Sahra'yla da konuştuktan sonra planını uygulamaya sokmaya karar verdi.

Hatta bugün öğleden sonra mahalleye gidecek, evdekileri ziyaret edip hafta sonu İber'i alacağını söyleyecekti. İber'le de konuşup durumu çocuğa açıklayacaktı. Yaşına göre çok olgun bir çocuktu ve belki de bu, onun için de heyecanlı bir hafta sonu macerası olacaktı.

Elbette bu planları devreye sokmadan önce Karan'la bunu konuşması gerekiyordu. Sonuçta ev, Karan'ın eviydi ve 13 yaşında bir çocuğun etrafında dolaşmasından rahatsızlık duyup duymayacağını öğrenmesi gerekiyordu. Sina ona sormadan, onun evine yatılı bir misafir çağıramazdı.

Bunları hallettikten sonra Akın ve Ozan'la da konuşması gerekiyordu. İş yerindeki projelerin bitmesi ve onları da takvime oturtması lazımdı.

Parmakları bir saattir bıkıp usanmadan Karan'ın saçlarını okşuyordu. Sessizlik içinde geçen bu süre, kendine de iyi gelmişti. Düşünceleri kafasında sıraya dizilmiş, yapacaklarını listelemiş, geriye sadece uygulama kalmıştı. Dinginlik içinde geçen kısa bir zaman bile nasıl da sağlıklı düşünmesine neden oluyordu. Derin, huzurlu bir nefes çekti ciğerlerine. Kabaran göğsüyle birlikte Karan'ın başı da hafifçe yukarı kalkıp tekrar inmişti.

Parmakları tekrar saçların arasında hafifçe hareket ederken, komodinin üstündeki telefonun titreşim sesini duydu.

Başını çevirip kaşlarını çatarak telefona baktı. Saat 7'yi geçmişti ve bu saatte arayanın kim olabileceğini düşünürken birden yüzü gevşedi. Dudakları muzır bir ifadeyle kıvrıldı. Karan'ı uyandırmamaya çalışarak yavaşça elini kaldırdı ve biraz da olsa gerilerek telefona uzandı. Ekrana baktığında yanılmadığını gördü.

"Dayanamadım değil mi?" diye fısıldadı, sessiz olmaya çalışarak.

"Dün bütün gün görmedim seni. Merak ettim, Ne yapayım?" dedi Hülya şikayetçi bir sesle. "Çok yorgunduk. İkimiz de ölü gibi uyumuşuz."

"Sen niye fısıldıyorsun?"

"Karan hala uyuyor. Biraz daha uyusun istedim. Kalkınca ben de seni arayacaktım." "Bugün kahvaltıyı birlikte yapar mıyız?"

Sina düşünceli bakışlarını aşağı indirerek Karan'ın saçlarına baktı. "Taylan?" diye sordu duraksayarak.

"Zeus'um hazırlanıyor işe gitmek için. Ben onun kahvaltısını hazırladım, azıcık onunla atıştırdım ama uzun kahvaltıyı birlikte yaparız diye düşündüm."

"Karan işe gitmezse üçümüz yaparız. Henüz işe gidip gitmeyeceğini bilmiyorum." "Gideceğim," dedi Karan boğuk, alçak bir sesle.

Sina yerinden sıçrarken elinden düşecek olan telefonu zorlukla yeniden kavradı. "Ödümü kopardın!" dedi yine fısıltıyla çıkan kızgın bir sesle.

"Uyandım artık. Fısıldamana gerek yok," dedi Karan sırıtarak. Yüzünü yeniden Sina'nın göğsüne gömerken homurtulu sesler çıkardı.

"Ben mi uyandırdım?" diye sordu Sina, endişeyle yüzünü buruşturarak. "Telefonun vızıltısına uyandım... "

"Aloo... " dedi telefonun ucundaki ses. "Benimle konuşuyordun kızım. Yine beni unuttun! Valla kızıyorum artık!" "Pis kıskanç!" dedi Sina alayla tersleyerek.

"Ne kıskanacağım be! Seninki taşsa benimki meteor kızım!" dedi şımarık bir sesle kıkırdayarak. "Görmemiş man-

yak!" dedi Sina kızın kıkırtısına eşlik ederek.

"Görmedim tabii! Yalan mı söyleyeceğim?" dedi Hülya, diklenen bir dürüstlükle. Ardından çabuk çabuk konuşarak devam etti.

"Sor hadi! İşe gidecek mi? Ona göre kahvaltı planını netleştirelim. Sofra burada hazır. Siz gelin olmazsa." "Bekle!" dedi Sina, telefonu diğer koluna bastırdı. Çenesini Karan'ın başına dokundurdu sorarcasına. "Hülya kahvaltıya gelin diyor. Hazırlamış masayı."

"Abim?"

"Hazırlanıyormuş. Kahvaltısını yapacakmış şimdi."

Karan başını kaldırıp çenesini kızın göğsüne bastırarak mahmur gözlerini Sina'ya dikti.

"Ben o zaman hemen bir duş alayım, geçelim karşıya.

Abimle giderim ben. Halletmem gereken işler var şirkette."

Sina birkaç saniye ona dikili kara gözlere baktı. Sanki küçük bir çocuk gibi uykulu, mahmur hali öyle sevimli görünüyordu ki içi eridi bu görüntüyle Dudaklarını büzerek başını salladı hafifçe. Gözlerini Karan'ın gözlerinden ayırmadan telefonu tekrar kulağına götürdü.

"Hülya, sen bize de tabak koy. Geliyoruz 15-20 dakikaya. Taylan'a söyle çıkmasın, Karan da onunla gidecekmiş işe."

"Tamam, o zaman. Hadi, acele edin!" dedi Hülya sevinçle şakıyarak. Tam telefonu kapatırken seslendi. "Dur dur!"

"Söyle!" diyen Sina'ya sorusunu yöneltti.

"Karan'a sor bakayım, omleti neyli istiyor? Peynirli mi mantarlı mı?"

Sina soruyu Karan'a yöneltince Karan bir an düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Aniden karar vermiş gibi gözlerini yeniden Sina'ya dikerek cevap verdi.

"Mantarlı yapsın!"

Sina cevabı iletip telefonu kapadı. Çenesini "Hadi" der gibi salladı. "Duşa!" dedi. Karan gözlerini kısıp oyuncu bir gülüşün oturduğu suratla, Sina'ya baktı. "Birlikte yapalım mı?"

Sina gözlerini devirip kıkırdadı.

"Hülya'yı delirtmek için mi? 15 dakika sürmez o duş o zaman."

"Hızlı olurum!" dedi Karan. Kollarıyla yataktan destek alıp kendisini kızın üzerine çekti. Dudaklarını Sina'nın dudaklarına sürttü.

"Çok hızlı olurum," diye fısıldadı, kızın alt dudağını dişlerinin arasına alıp çekiştirerek.

Sina ellerini Karan'ın ensesinde birleştirdi. Dilini Karan'ın dudaklarına dokundurdu. Bacaklarının arasına giren adamın beline bacaklarını doladığında, çoktan ıslandığını fark etti. Bir an bunun çok saçma olduğunu düşündü ancak Karan ona ne zaman dokunsa, vücudunun saniyesinde tepki verdiğini kabullenmek zorunda kaldı.

"Görelim hızını!" dedi meydan okurcasına. Ve cümlesi bitmeden Karan içindeydi...

* * *

"Birkaç saatte dönerim, sen beni idare et," dedi Sina ayakkabılarını giyinirken. "Ya kızım, Karan'a söylemedin mahalleye gideceğini. Niye söylemedin ki?"

"Ya uzun sürmeyecek. Toplantıda olacağını söylemişti. Çocuk gibi arayıp izin alacak değilim. Onun toplantısı bitene kadar ben dönerim."

"Anneme görünme bari. Bizi birlikte tatilde sanıyor hala."

"Biliyorum. Asiye Abla'yı tembihledim, merak etme. Ağzından kaçırmaz. Diğerlerini de görmez zaten. Görse de konuşmaz, biliyorsun."

"Haklı annem, kızım! İsmet Amca'ya senelerdir çok kızgın, biliyorsun. Neyse ki Asiye Abla'yı seviyor." "Asiye Abla sevilmeyecek kadın değil ki. Allah razı olsun ondan."

Hülya endişeli bir suratla, konuyu değiştirdi hemen. "Ya, acaba bir mesaj atıp haber mi verseydin?"

"Hülya! Çocuk değilim! Babamın evine gidiyorum. Ne zamandır uğramadım. Asiye Abla telefonda söylemiyor, bari gözlerimle göreyim, bir şeye ihtiyaçları var mı, öğrenmem lazım."

Hülya istemeden de olsa boynunu bükerek kabullendi ancak içi hiç rahat etmemişti. Sina kapıdan çıkarken saat 2'ye geliyordu ve dediği gibi birkaç saatte dönerse, diğerleri gelmeden eve varmış olurdu.

Ve her zamanki gibi planladıkları şekilde gitmedi hiçbir şey.

4. BÖLÜM

Sina, Rezidanstan çıkar çıkmaz bir taksi çevirdi. Karan'a haber vermediği için huzursuzdu ancak doğrusunun bu olduğunu düşünüyordu. Hem Taylan hem de o, haftalardır kendi işlerinden çok Sina ve etrafındaki sıkıntılarla uğraşıyorlardı ve Sina suçluluk hissediyordu. Karan'a haber verdiği takdirde olacakları biliyordu. Evdekileri görmek istemesine anlayış gösterecek, işini gücünü bırakıp Sina'yla gelecekti. Oysa günlerdir şirkete dahi gitmemişti. Taylan'sa tek başına işleriyle ilgileniyor, o yorgunluğun üzerine kendilerine destek vermek için sürekli çabalıyordu.

Sina bunun haksızlık olduğunu düşünüyordu. Sorunlarını kendisi halletmeli, onları bu derece meşgul etmemeliydi. Hayatı boyunca kendi işini hep kendi halletmişti. Şimdi bu, iki türlü zor geliyordu ona. Hem başkalarından bir şey istemek zoruna gidiyordu hem de yardıma muhtaç, güçsüz biri olmak istemiyordu. Alışık olmadığı bir durumun içindeydi. Sahra'yı, Hülya'yı ve İbo'yu hayatı boyunca tanıyordu ve zorda kaldığında, onlardan yardım istemekten çekilmezdi. Çok kereler o da onlar için koşmuştu. Bu, onların doğasında vardı zaten. Birbirlerine yardım etmek! Ama Karan'ın, daha bu kadar kısa sürede Sina'nın hayatındaki sorunlarla boğuşmasını istemiyordu. Ona yük olmak istemiyor, onun düzenini bozmak suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Hem Taylan'ın hem de Karan'ın enerjilerini kendi işlerine yöneltmesi gerekiyordu. Yönetilecek koca bir şirketleri vardı ve son zamanlarda, ikisinin de kısmen de olsa işlerini boşla-

mak zorunda kaldıklarını görebiliyordu. Böyle bir haksızlığı onlara yapamazdı.

Öte yandan Karan'ı kendisiyle gelmemesine ikna etse bile ya Salim'i ya da başka birini yanına katacaktı ve mahalleye yanında bir yabancıyla gitmek istemiyordu. Özellikle babasının evine Karan'ı götürmek istemiyordu. Şu an bunun için çok erkendi. Karan'ın, mahallenin bir köşesinde onu bekleyeceği düşüncesiyse o anda hem gülme hem de üzüntü hissetmesine neden oldu. O resmin içinde Karan'ı düşünemiyordu.

Taksiyle giderken peşinde birilerinin olmadığını biliyordu. Karan evde olacağını düşündüğü için kimseyi takmamıştı peşine. Diğerlerinin ise hala onun varlığını bilmediklerinden içi rahattı. Bugünkü ziyaretin ardından, Karan'ın evine döner dönmez Böcek'le bağlantıya geçip, ne yapabileceklerini konuşmaları gerektiğini düşünüyordu. Hala tam bir plan oturtamamıştı kafasında. Gruptaki haini bulmak ve tech adamların yerini belirlemek için iyi bir plana ihtiyaçları vardı. Sonrası çorap söküğü gibi gelecekti nasılsa.

Taksi nihayet istediği adrese vardığında, ücreti ödeyip araçtan çıktı. Tek katlı, bahçeli evin önünde bir an durup eve baktı. Ne çok kötü gün yaşamıştı bu evde. Belki de bu evi sevememesinin sebebi buydu. Yoksa güzel, büyük ve bakımlı bir evdi. Özellikle Asiye Abla'dan sonra çok daha bakımlı olmuştu ama yine de kendi 2 odalı minik dairesini buraya tercih ederdi. Anılar, onları yaşadığınız mekanları ardınızda bıraktığınızda hafızadan zor da olsa uzaklaştırılıyordu ama her gün burada olmak, öfkesini gün be gün katlayabilirdi. Oysa öfke duymak istemiyordu artık. Yalnız bıraktığı, birçok şeye tepkisiz kaldığı için babasına da kızmak istemiyordu. Bunların hepsini geride bırakmak, yoluna huzurla devam etmek istiyordu. İnsanları artık olduğu gibi kabul etmeye çalışıyordu ve bu çabasını baltalayacak etkenlerden kaçmak, belki de en doğru seçimdi şu anda.

Ağır adımlarla bahçe kapısını açıp içeri girdi. Geniş bahçede ilerleyerek evin kapısının önünde durdu ve tıpkı bir yabancı gibi kapıyı çaldı. Bir dakika bile geçmeden, Asiye Abla

her zamanki güler yüzüyle açtı kapıyı.

"Sina! Hoş geldin canım! Geç, geç, içeri geç..." diyen Asiye abla Sina'ya sarılmış, samimi tavırlarla kızı içeri çekiştiriyordu.

Sina yüzüne sıcak bir gülümseme oturttu. Asiye Abla'ya sahte davranması imkansızdı. Bu kadın belki de hayatını kurtarmıştı gösterdiği sevgiyle.

"Hoş buldum Asiye Abla. Nasılsın?" dedi kadına sarılarak kapıdan içeri girdiğinde. "İyiyim, güzelim. Şükür!" dedi kadın gülümseyerek.

Sina oturma odasına geçmeden önce tembihlemek ister gibi küçük girişte, Asiye'nin kolunu tutup hafifçe kendisine çekerek fısıldadı.

"Konuştuğumuz gibi değil mi Asiye Abla?"

Kadın hemen başını salladı. Alçak sesle karşılık verdi.

"Merak etme! Sevgi Abla'ya bir şey demeyeceğim. Baban da işlerin yoğun olduğu için uğrayamadığını biliyor. Hazar zaten ne desen ona, he der. Onu da merak etme. Sevgi Abla konuşmaz onlarla."

Sina içi rahatlayarak başını salladı. Ardından ikisi de Sina'nın isteği üzerine önce Hazar'ın odasına yöneldiler. Hazar kendi odasında, yanında hasta bakıcıyla sohbet ediyordu. Birkaç gün sonra hasta bakıcının görevi bitecekti. Hazar artık kendi başına rahat hareket ediyordu ancak ilginin hoşuna gittiği belliydi. Her zamanki gibi mızıldandı, hasta bakıcının biraz daha kalması konusunda bir şeyler geveledi ancak parasını ödeyemediği adamın, Karan'a daha fazla yük olmasını istemiyordu Sina. Hazar'a biraz da kestirip atarcasına daha iyi olduğunu ve hasta bakıcıya ihtiyaçları kalmadığını kabul ettirdi. Hazar birkaç dakika içinde onlarca bahane sıralamıştı. Sanki ondan çalışması bekleniyormuş gibi kazanın onu kötü hissettirdiğini, çalışmakta güçlük yaşayacağına dem vurup, çocuk gibi mızıldandı. Sina sabır çekerek dinledi bahaneleri. Sanki hayatı boyunca çalışmış da ondan böyle bir beklentileri varmış gibi! Hazar'ın konuşmaları öyle gereksiz gelmişti ki içinden kendine sık sık sakin olmasını telkin et-

miş, sonunda babasını da görmek istediğini söyleyerek ayrılmıştı yanından.

Oturma odasındaki pencerenin önündeki tekli koltukta, elinde yine bir kitapla oturuyordu babası. Dünya coğrafyası! Sina, dudağının ucunun küçümserce kıvrılmasına son anda engel oldu. Babasının çaprazındaki kanepeye oturdu ve tatsız, ruhsuz, sıradan bir sohbete yirmi dakika boyunca katlanmaya çalıştı. Babası her zamanki gibi yine dünyada olan doğal afetlerin yeryüzüne ne şekilde etki ettiğini anlatmaya başlamıştı. Sina yalnızca başını sallayarak dinledi. Babası ne işini sormuştu ne de bir şeye ihtiyacı olup olmadığını. Birkaç cümleyle Hazar'dan söz etmiş, bu kazadan sonra nasıl çalışacağından endişe ettiğini söyleyerek yaşadığı üzüntüyü anlatmıştı.

Babası konuşurken Sina bir ara kaşlarını çatıp düşüncelere daldı. Acaba gerçekten farkında değiller miydi olanların? Babası gerçekten bu kadar kör olabilir miydi yoksa bir çeşit kaçış mıydı bu yaptığı? Zorlukları sırtlayan birileri varken ellerini taşın altına sokmamak kolay geldiği için mi farkında değillermiş gibi davranıyorlardı? Hem Sina hem Sahra her türlü yükü omuzlamıştı hep. Hazar'ın bir gün bile çalıştığını görmemişlerdi. Bahaneleri hiç bitmezdi. Hiçbir şeyden anlamaz, bilmez ama sanki onu bir şirketin CEO'su yapmaları gerektiğini düşünürdü. Her işe burun büker, küçümser, türlü bahaneyle onların zoruyla gittiği görüşmeleri reddeder, işin kendisi için yeterli olmadığını söyleyerek boş gezerdi.

Sina bazen otuzunu geçmiş olan bir adamın hala babasından, kardeşlerinden para almasının nasıl olur da gururuna dokunmadığını anlamazdı. Belki de bunu hiçbir zaman anlamayacaktı. O, şimdiye kadar kimseden para almamıştı. Hep kendi kazanmıştı. Her işi yapmıştı ama parasını hep kendi kazanmıştı. Sahra'yla tezgahtarlık da garsonluk da yapmışlardı. Hiç gocunmamıştı. Ne zaman kendine bilgisayar alacak parayı biriktirebilmişti, o zaman evde çalışarak para kazanmaya başlamıştı. O süreçte Sahra'nın da okuyabilmesini sağlamıştı. Sahra yine de durmamış, tüm yük Sina'ya binmesin diye hem okuyup hem çalışmıştı. Birbirlerine sadece ikisi

destek olmuştu. Diğerleri yalnızca izlemişti. Tüm sorunlarla boğuşan, her yere yetişmeye çalışan iki kızı yalnızca izlemişlerdi. Asiye Abla eve geldikten sonra iki kızın da üzerindeki yük epey azalmıştı. Adil kadındı Asiye Abla. Kızlar, önceleri babalarının tekrar evlenmesine tedirgin olsalar da Asiye Abla'yı tanıdıkça şükretmişlerdi. Nihayet onları anlayan, destek olan biri olmuştu bu evde.

Sina, babasının alçak sesle ve sıkıcı bir tonlamayla devam ettirdiği tek yönlü sohbetine daha fazla dayanamayacağını hissedince başını Asiye Abla'ya çevirdi.

"Bahçede çay içelim mi Asiye Abla? Eskisi gibi?"

Asiye hevesle başını sallayıp hareketlenirken, babası da sanki yapmak istediği asıl şeyden kendini uzak tutan sohbetten sıkılmış gibi mırıldandı.

"Ben de kitabıma geri döneyim bari."

Sina ve Asiye çaylarını alıp bahçeye çıktılar. Bahçenin köşesinde duran masaya karşılıklı oturdular. "İber okulda, değil mi?" diye sordu Sina çayından bir yudum almadan önce.

"Okulda ama birazdan gelir. Bugün yarım günmüş. Öğretmenler toplantısı varmış." "İyi, sevindim. Onu da görürüm o zaman. Sana zorluk çıkarıyor mu Asiye abla?"

"Yok, güzelim. Ne zorluğu? Melek gibi bir çocuk İber. Sadece babasının durumuna üzüldü işte son haftalarda."

"Sanki babasını o koruması gerekiyormuş gibi hissediyor," diye mırıldandı Sina üzüntüyle.

"Olgun çocuk İber," dedi Asiye düz bir sesle. Bir an çekinerek Sina'ya baktı. Sonra alçak, çekingen bir sesle devam etti. "Haklı aslında. Önünde güçlü bir baba figürü olmayınca mecbur o, olgun olmak zorunda kalıyor."

Suçlu gözlerle baktı Sina'ya sanki ondan ters bir tepki alacağından korkarak. Sina, kadının yüzündeki ifadeye yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Çekinme Asiye Abla. Seni tersleyecek değilim. Doğruyu görüyorsun, doğruyu söylüyorsun, senin ne suçun var ki?" "Yanlış anlama beni Sinacığım. Ben İber'e de üzülüyorum aslında. Her şeyin farkında olan, akıllı bir çocuk. Sahra'yla

sana çekmiş. Babasının ne kadar zayıf olduğunu o da biliyor, sadece bunu kabullenmeye çalışıyor. O da tıpkı sizin gibi değiştiremediği şeyi kabulleniyor sadece."

"Bu saatten sonra değişmez Asiye Abla. Alıştı Hazar rahatlığa. Sıkmaz kendisini."

"Sıkmaz da güzelim... Böyle de devam etmez. Yarın öbür gün, sen de evlenirsen nereye kadar bakacaksınız ona? Artık iyi ya da kötü bir işe girip kendi sorumluluğunu alması lazım. Hayatı boyunca sizin omuzlarınıza yük olamaz. Bak, bir evladı var. Onun için azıcık çabalaması lazım."

Sina çenesini kaldırıp cıkladı. Alayla gülerek başını iki yana salladı.

"Ben gerçekçiyim Asiye Abla. Değiştiremeyeceğim şeyler için çabalamam. Hazar bu saatten sonra değişmez, o dediğin sorumluluğu da almaz. Rahata alıştı o. Annem sayesinde, dünya kendi etrafında dönüyor sanıyor. Bu yaştan sonra ona başka türlüsünü kabul ettiremezsin... Hem sana bir şey diyeyim mi? Gidip orada burada bize daha çok sorun çıkarmasındansa bütün günü kahvede geçirsin ben razıyım. İber'i ben okutacağım zaten. Her türlü sorumluluğu bana ait."

"İyi de güzelim, yarın öbür gün sen de evleneceksin. Senin de Sahra'nın da kendi çocukları olacak. Kendi evladınızdan kısıp İber'e vermek, hem de sağlıklı, eli ayağı tutan bir babası varken haksızlık değil mi?"

Sina üzüntüyle Asiye'ye baktı. Böyle bir şeyin olmayacağını biliyordu. Sahra'nın da her şeyi kendi evladına vermesini sağlayacaktı. İber onun çocuğuydu artık. Belki de böylesi daha iyiydi. Her işte vardır bir hayır misali, belki de İber'in kurtulması için Sina'nın her şeyini ona vermesi gerekiyordu. Belki de İber hak ediyordu her şeyi. Belki de bu bir işaretti.

Sina kendi düşüncelerine dalıp Asiye'ye henüz karşılık verememişken bahçe kapısı açıldı ve İber, omuzları çökük halde sırtında çantasıyla içeri girdi. Sina'yı gördüğünde gözleri parlayarak açıldı ve çantasını yere fırlatarak Sina'ya doğru koştu. Sina gülümseyen bir yüzle ayağa kalkıp kollarını açtı.

"Sina?" diye bağıran çocuk, koşarak kendisini Sina'nın

kollarına attı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Halacığım! Çok özledim seni."

"Ben de çok özledim. Ne zamandır gelmiyorsun da. Çok özledim seni."

Sina kollarının arasındaki çocuğun önce başını, sonra yanaklarını öptü.

"Özür dilerim halacığım. İşler öyle yoğundu ki bir türlü başımı kurtaramadım." "Buradasın değil mi bugün?" dedi İber, hevesle bir adım geri çıkarak.

Sina mahcup bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Çok kalamayacağım bir tanem. Sizi çok merak ettim. Telefon yeterli gelmedi, gelip bir göreyim istedim ama sadece bir iki saat kalabileceğim."

İber mutsuz bir ifadeyle suratını asıp, bakışlarını yere indirince aceleyle devam etti.

"Ama işleri toparlamaya çalıştım. Seninle vakit geçirmek için hafta sonunu ayarlamaya çalışıyorum. Sadece ikimiz vakit geçirelim diye çok çalıştım ki bölünmeyelim istedim. Olmaz mı?"

İber ayaklarının üzerinde zıplayarak sevinçle bağırdı. "Bu hafta sonu mu?"

Sina bir an duraksadı. Karan'la daha konuşamamıştı ama İber'in hevesle yüzüne bakan ifadesini bozmamak için zorlukla da olsa başını salladı.

"Evet canım. Bu hafta sonu," dedi düşünceli bir tonla. İber sevinçle tekrar bağırdı.

"Olley be! Bu hafta sonu Sina'yla beraberim," diye mutlu bir yüzle gülümseyerek, onları izleyen Asiye'ye döndü. "Asiye Abla, ben çok acıktım. Yemek var mı?" diye sorarken, hafif de olsa sesinde çekince vardı.

"Olmaz mı İbercim? Hadi, siz halanla biraz sohbet edin, ben sana yiyecek bir şeyler getireyim," der demez yerinden kalktı. Tam birkaç adım atmıştı ki geri döndü.

"Sinacığım, hep birlikte yiyelim mi?"

"Yok, Asiye Abla. Hiç zahmet etme. Aç değilim ben. Zaten çok kalamayacağım. İber yesin, ben de kalkarım birazdan."

Kadın başını sallayarak içeri yöneldi. Sina, İber'le masaya yerleşip sohbet etmeye başladı. Okulda olanlar, mahallede olanlar... Çocuk heyecanla anlatıyordu her şeyi. Asiye, İber'in yemeğini getirdiğinde de çocuk, iştahla bir yandan yemeğini yedi bir yandan Sina'yla laflamaya devam etti. Karnı doyunca nihayet aklına gelmiş gibi gözleri suçlulukla aşağı inerken mırıldandı ağzının içinde.

"Babama bakmadım bugün. Gidip nasıl olduğuna bakayım."

Sina başını sallayınca, çocuk sürüklenen adımlarla evden içeri girdi. Asiye çocuğun ardından üzüntüyle bakıyordu. Sina ise düşünceli gözlerle... Karan'a sormadan İber'e söz vermesi hiç iyi olmamıştı. Zaten bugün Karan'a haber vermeden gelmiş olması kendini huzursuz ederken, bir de böyle bir emrivaki yapmak, içine iyice sıkıntı basmasına neden oldu.

O anda birden aklına gelmiş gibi gözleri parladı. Kendi evinde neden kalıp bu hafta sonunun tadını çıkarmıyorlardı ki? Kendi evi vardı onun! Bu hafta sonu İber'le olacağını Karan'a söyleyip, kendi evine geçebilirdi. İki gün içinde hiçbir şey olmazdı. Planı bugün yarın devreye soksa Doğular zaten başka sorunlarla ilgileneceklerdi. Sina'dan haberleri yoktu ki.

İçi rahatlayarak derin bir nefes aldı. Çözüm bulmak üzerindeki yükü kaldırmıştı. Ardından rahatlayan bir yüzle Asiye'ye döndü. Asiye çayları tazeleyeceğini söyleyerek içeri girdi. Bir süre sonra elinde çaylarla çıkarken önünde İber vardı.

"Sina, telefonunu versene." dedi İber elini uzatarak. Yüzünde yine hevesli bir ifade vardı.

"Neden?" diye sordu Sina, Asiye'nin uzattığı çayı alırken.

Gülerek İber'e bakıyordu. İber'in en sevimli hali buydu. Sina'yı ne zaman görse onun telefonuna el koyar, oyun oynardı.

"Arkadaşım bir oyun söyledi. Benim telefonuma yüklenmiyor. Lütfen!" dedi en sevimli haliyle yalvarırcasına Sina'ya bakarak.

Sina her zamanki gibi kırmadı onu. Küçük sırt çantasından telefonunu çıkarıp, herhangi bir arama olmaması için

telefonu uçak moduna aldı, wi-fi'ya bağladı ve "seni gidi" der gibi bir gülümsemeyle başını sallayıp çocuğa uzattı. İber yine sevinçle zıplayarak elinde telefon eve koşturdu. Sina ve Asiye yeniden sohbete koyuldular.

"Bir şeye ihtiyaç var mı Asiye Abla?" diye sordu Sina, tazelenmiş çayından bir yudum aldıktan sonra. Asiye aldığı yudumu yutarken çenesini kaldırarak salladı.

"Yok, güzelim. Şükür her şey var."

"Sen kanaatkâr kadınsın, bilirim. Tek tek beni evde dolaştırma!" dedi Sina yan gözle Asiye'ye bakarak.

"Yok valla güzelim. Dün akşam Sahra'yla Demir uğradılar. Sağ olsunlar, elleri kolları doluydu, her şeyi alıp getirmişler."

Sina içi rahatlayarak arkasına yaslandı. Sahra atlamazdı tabii. Arkasına dönerek çantasına uzandı ve bir kısım parayı avucunun içinde masanın üzerinden Asiye'ye doğru uzattı.

"Bunu da al. İber'in okul harçlığı ve faturaları da buradan halledersin."

"Var, güzelim..." dedi Asiye, itiraz ederek. "Zaten her ay gönderiyorsun düzenli olarak. Harcamıyorum hepsini."

"Olsun. Geri kalanı biriktirirsin, bir sıkıntı olursa ona kullanırsın. Bu ay Hazar'ın bakımı, şu bu derken yetmez o gönderdiğim. Al sen bunu!" diyerek ısrarla kadının önüne itti parayı.

Asiye mahcup bir yüzle kıza bakarken istemeden de olsa aldı parayı. Babası ve abisi değil ama bu kadın utanıyordu onlardan para almaya. Ne garip hayat? diye düşündü Sina mahzunca. Bir süre düşünceli gözlerle ikisi de bakışlarını masaya indirdi. Neden sonra Sina, çok uzun zamandan beri aklında olan soruyu çekinerek de olsa dile getirdi. Asiye ile daha önce bu tür konuşmalara hiç girmemişti. Hep yaşam savaşı içinde o günü kurtarmış, uzun uzun sohbetler eşliğinde dertleşmemişlerdi bazı konularda.

"Asiye Abla... Biliyorum, bu çok özel bir soru olacak. İstemezsen cevap verme sakın. Seni üzersem de şimdiden özrümü kabul et."

Sina'nın çekinerek ettiği kelimeleri dinlerken Asiye sorarcasına bakıyordu. Sina alçak sesle, zorlanarak da olsa aklındaki soruyu sordu.

"Neden sen de çocuk yapmadın?" Asiye ifadesiz bir yüzle ona bakarken çabuk çabuk ekledi. "Yanlış anlama sakın. Sadece senden öyle iyi bir anne olurdu ki neden kendi çocuğunu yapmadığını merak etim. Hem hala gençsin..." diye geveleyerek suskunlaştı.

Asiye bir süre sessizce Sina'ya baktı, ardından kısa bir nefes alıp ellerini masanın üzerine koyarak birleştirdi.

"Biliyorsun babanla evliliğim benim ikinci evliliğim..." diye başlayınca Sina başını salladı bildiğini belirterek. "Önceki eşim çok kötüydü. Bunu söylediğim için günaha giriyorum, biliyorum ama şükür öldü de kurtuldum yoksa kurtulamazdım. Çalıştığı inşaattan düştü. Kader işte... Bir gün rahat etmedim onunla evliliğim boyunca." Düşünceli gözleri masaya indi. "Çocuk istemedim mi? İstedim tabii... Hatta hamile de kaldım..." deyince, Sina gözlerini açarak baktı kadına. Ses çıkarmadan devam etmesini bekledi. "7 aylık hamileydim kaybettiğimde." Sina üzüntüyle kadına baktı. Asiye, bakışlarını Sina'ya kaldırdı. Mahzunca gülümsedi. "Minicik bir can, daha hayata gözünü açmadan kaydı gitti ellerimden."

"Neden?" diye sordu Sina yumuşak, alçak bir sesle.

"Yediğim dayaklar yüzünden. Öyle döverdi ki beni her gün... Hamile olduğuma bile aldırmazdı. Bebeğimi kaybettiğim gün öyle bir dayak attı ki tekmeleri karnıma indirdi hiç durmadan. Öfkeli bir adamdı. Hiçbir şeyi beğenmez, her şeye kusur bulurdu. Bahaneleri hiç bitmezdi. Yemek sıcak, yemek soğuk. Yemek geç geldi, neden masasına rakısını da koymamışım? Neden istediği yapılmamış da önüne o kadarcık yemek konuyormuş? Getirdiği para anca ona yetiyordu, diye düşünmüyordu. Çalıştırmıyordu da beni... Kendi kazandığı üç kuruşla sultan sofrası kurmamı bekliyordu. Olmayınca da masayı başıma geçiriyordu. Ev niye soğuk der, yine beni döverdi. Kömür almadın, sobayı yakacak bir şey yok desem, sen bana cevap mı veriyorsun bir de, idareli kul-

lanamıyorsun, gündüz yakma, ben gelince yak, kadın değilsin der, yine döverdi..."

"Nasıl oldu peki? Ya daha sonra tekrar olmadı mı?" Asiye üzüntüyle başını iki yana salladı.

"Karnımda ölmüş. Beni hastaneye yetiştirdiklerinde her şey için çok geçti. Beni bayıltana kadar dövüp, evde bırakıp çekip gitmiş. Komşular bulmuşlar, hastaneye yetiştirmişler. Onu kurtaramadıkları gibi..." diyen Asiye, duraksadı bir an. Ardından sanki göğsüne saplanan bir bıçağı aniden söküp atarcasına devam etti Sina'ya bakarak. "... doktorlar bir daha çocuğum olamayacağını söylediler. Beni de zor kurtarmışlar zaten ama ben evladımı kurtaramadım."

Sina duyduğu kelimelerle içinden bir şeylerin akıp kalbinde toplandığını sandı. Kalbinin ortasına bir alev topu yerleşmiş gibi yakıcı bir sızı hissetti. Daha önce Asiye'yle kader ortağı olabileceklerini hiç düşünmemişti. Daha önce bu konuları hiç konuşmamışlardı. Oysa Asiye ne güzel bir anne olabilirdi. Hatta belki Asiye onun annesi olsa hayatı boyunca nefret ettiği annelik vasfı, gözünde çok yüce bir yerlerde olabilirdi. Bu düşünce Asiye'yle değişime uğramıştı ve şimdi bu güzel kadının da kendiyle aynı kaderi paylaştığını öğreniyordu.

Elini uzatıp masanın üzerinde duran Asiye'nin elini kavradı.

"Sen müthiş bir kadınsın! Anneliği en çok hak eden bir kadın... Çok ama çok üzüldüm Asiye Abla. Bunun ne kadar zor, ne kadar acı veren bir şey olduğunu biliyorum... Eğer seni iyi hissettirecekse bilmen gereken bir şey söylemek istiyorum. Sen bize, kendi annemizden bile çok daha iyi bir anne oldun. Allah belki sana evlat vermedi ama bizi kendi çocukların bil, üç çocuğum var diye düşün.... Belki de bizim, senin gibi bir anneye ihtiyacımız olduğu için Allah seni, bize gönderdi." Ardından gözünden akan yaşa hâkim olamadan gülümsedi. "Gerçi biri pek işe yaramıyor, sana çok yük oluyor ama," diye alayla ekledi ortamdaki ağır kasveti dağıtmak için.

Asiye gözünden akan yaşı, boştaki elinin tersiyle silerken güldü.

"Çok şükür, üç evladım var. Bana hiç üvey anne gibi davranmadınız. O ölünce ortada kaldım. Sonra babandan söz ettiler. Üç çocuğu var dediklerinde, ne yalan söyleyeyim çok endişelendiydim. Beni kabul etmezsiniz, istemezsiniz sandım. E hak vermemek elde değil ki. Gerçek annenin yerini kimse tutamaz. Bir ara kabul etmeyeyim, diye düşündüm ama kimsem yok, gidecek bir kapı yok, mecbur kabul ettim işte. Bir yandan sizin olmanız işime de geldi. Yoksa yarın öbür gün çocuk isteyen adama ne diyeceğim, o da beni kapıya koyar, hiç değilse bunun çocukları var, daha da çocuk istemez, en doğrusu bu deyip, kabul ettim babanla evlenmeyi. Ama çok şükür, beni hiç dışlamadınız. Başlarda temkinli olduğunuzu biliyorum. Haklısınız da ama sen de Sahra da bana hep destek oldunuz. Allah herkese sizin gibi evlatlar nasip etsin."

Sina dolu gözlerle gülümseyerek baktı Asiye'ye. Oysa onlara asıl iyiliği, karşısındaki bu iyi yürekli kadın yapmıştı. Onun desteği, kendilerinin ona verdiğinden çok daha fazlaydı.

Sina, Asiye'yle daha önce hiç konuşmadıkları kadar açık ve samimi oldukları sohbete devam etti. Kalkıp gidememişti. Asiye geçmişte yaşadığı berbat evliliğini anlatırken ve Sina'nın meraklı sorularına cevap verirken ikisi de zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Sina bir ara başını kaldırıp havaya bakınca neredeyse kararmaya yüz tuttuğunu fark etti. Telaşla çantasına uzanıp telefonunu alacakken telefonun İber'de olduğunu hatırladı. Ayağa kalktı endişeyle.

"Dalmışım ben. Vakit nasıl geçti, anlamadım," diye söylendi. Ardından içeri bağırdı. "İber!?"

Kapıya gözlerini dikmişken İber göründü kapıda. "Halacığım, gitmem lazım. Çok geç oldu. Telefonumu getirir misin?"

İber başını sallayarak tekrar içeri girdi. Elinde telefonla gelirken Sina'ya açıklama yapıyordu. "Şarjı bitti oyun oynarken."

Sina kapalı telefonu eline aldığında duraksadı. Şarj aletini yanına almamıştı, alsa bile şarj etmek için bekleyemezdi. Kolundaki saate bakınca içine panik oturdu. Karan kim bilir kaç defa aramıştı? Bu sefer kurtuluş yoktu! Herkesin başına toplanması an meselesiydi. Zamanın bu kadar çabuk geçtiğini hiç fark etmemişti ve tam o anda Asiye'nin telefonu çaldı. Asiye, cebindeki telefonu çıkarıp ekrana baktığında, Sina da endişeyle ona bakıyordu. Asiye telefonu çevirip ekranı Sina'ya gösterdi. "Hülya," dedi.

Sina atılarak telefonu aldı ve açarak kulağına koyarken hızlı adımlarla Asiye ve İber'den uzaklaştı. "Asiye Abla?" dedi Hülya panikle fısıldayarak.

"Benim!"

"Kızım, neredesin? Telefonun kapalı kaç saattir! Yer yerinden oynuyor burada!" dedi Hülya yarı öfkeli yarı korku dolu bir sesle.

"Ya dalmışız sohbete. Telefonum da İber'deydi. Şarjı bitmiş!"

"Ben sana diyeyim? Ya kaç kendini kurtar... Ülkeyi mi terk edersin, ne yaparsın bilmem? Ya da buraya dönersen de tek parça kalmayacağını bil!" Hülya fısıltıyla ve telaşla konuşuyordu.

"Neredesin sen şu an? Neden fısıltıyla konuşuyorsun?"

"Tuvalete kaçtım Asiye Abla'yı aramak için. Uyuyakaldığımı, senin nereye gittiğini bilmediğimi söyledim. Dan, diye eve erkenden geldiler."

"Tamam! Hemen çıkıyorum... Sen bir şey deme! Yarım saate ordayım." "Bok yarım saate buradasın! Tam trafik saati! 1,5 saatten önce gelemezsin!"

Sina gözlerini yumdu sıkıntıyla. Çok haklıydı Hülya. Karan'ı şimdi arayıp haber verse telefonda çok daha büyük bir tartışma çıkabilirdi. Yol boyu ne söyleyeceğini düşünüp ona göre davranması gerekiyordu.

"Tamam. Telaşlanmasına izin verme. Mesaj attı, yoldaymış falan de. Bir şey de işte, ortalığı ayağa kaldırmasın. Ben gelince hallederim artık."

"Nah halledersin! Adam kudurdu resmen! Kızım, burnundan ateş çıkıyor Ejderha gibi. Valla gördüm yani! Taylan olmasa beni parçalayacak neredeyse, neden gittiğinden haberim yokmuş diye, üstüme yürüdü manyak!"

Sina üzüntüyle gözlerini yumdu. Alçak sesle, "Çok özür dilerim, seni böyle bir durumda bıraktığım için. Söz, telafi edeceğim."

"Beni siktir et! Ben başa çıkarım onunla! Sen, seni düşün! Çok fena canına okuyacak, haberin olsun!"

Sina ve Hülya, başka şey konuşmaya gerek duymadan telefonu kapadılar. Sina seri adımlarla arkasına dönüp telefonu Asiye'ye uzattı.

"Benim hemen gitmem lazım. Ararım sizi."

Ateş almış gibi Asiye ve İber'i öpüp hızlı adımlarla bahçe kapısından çıktı. Sokağın başına koşturarak vardığında, geçen taksiye işaret etti ve hemen gideceği yerin adresini vererek acele etmesini söyledi.

Elindeki kapalı telefona bakarken ellerinin titrediğini fark etti. Kaşlarını çattı. Karan'ın ona böyle korku dayatması sinirini bozdu. Ne olmuş yani birkaç saat ona ulaşamadıysa? Bu düşünce aklından geçtiği anda utançtan yüzü kızardı. Karan'a birkaç saat ulaşamadığında hissettiklerini hatırladı.

Yaptığı haksızlıktı biliyordu. Belki en başta, hiç değilse bir mesaj atsa fena olmazdı ama Karan'ın bu kısa ziyareti büyütmesini istememişti. Bu kadar uzun kalacağını o da düşünememişti. Bunların hiçbirini hesap etmemişti işte. Sadece birkaç saat evdekileri görüp hemen geri dönecekti. Asiye Abla'nın anlattıkları öyle ilgisini çekmişti ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Yol boyu Karan'a ne söyleyeceğini düşündü durdu ama aklına, gerçeğin dışında hiçbir şey gelmiyordu. Gerçekse Karan'ı daha çok delirtecekti. Neden söylemedin? Neden yalnız gittin? Neden benim götürmeme izin vermedin? Ve daha birçok neden sorusu olacaktı. Sıkıntıyla gözlerini yumup camdan dışarı baktı. Trafik felaketti. Dizleri sinirle hopluyordu oturduğu yerde.

Ve bir buçuk saatten daha fazla süren yolculuğun sonunda, Rezidansın önünde taksiden indi. Bir an koca binaya başını kaldırarak baktı. Kaçıp gitsem mi acaba? diye bir cümle zihninden geçti. Ürkek ve kısa adımlarla binadan içeri girdi. Girişteki görevliye bir baş selamı verdi. Asansörü beklerken bir omzuna attığı sırt çantasının askısına sarılı parmakları iyice gerildi. Diğer elini yumruk yapıp pantolonuna sürttü. Asansör gelince, açılan kapılardan içerisi görünen boş asansöre endişeyle baktı. Hala kaçacak zaman vardı belki de. Cesaretli olmaya çalışarak tam da kapanmak üzere olan asansörden içeriye doğru zorlukla bir adım attı. Kapılar ardından kapanırken kendisini idama götüren kutuymuş gibi içinde hareketsizce durdu. Asansör en üst kata geldiğinde kapılar açıldı ve Sina, zorlukla bedenine hareket emri verip arkasını dönerek, sanki yere yapışmış olan tabanlarını sökercesine bir adım atarak kabinden çıktı.

Koridor boyu daire kapısının önüne gelene kadar kendini tam da bir idam mahkûmu gibi hissetti. Darağacına giden dar koridordaydı şimdi. Zorlukla yutkundu. Daire kapısının önüne gelince, eline aldığı anahtarı parmaklarının arasında sıkarak bir süre güç toplamaya çalıştı.

Karan'ın öfkesinden korkmuyordu. Ona fiziksel zarar vermeyeceğini biliyordu. Sadece gözlerindeki kırgınlığı görmek istemiyordu ve biliyordu ki kırgınlığını öfkesinin ardına saklamaya çalışacaktı. Bu kez geri adım atmaya karar verdi. Aldığı kararla birlikte metanetle başını salladı. "Geri adım at Sina! Alttan al!" diye mırıldandı kendi kendine. Ardından derin bir soluk alıp verdi. İleri bir adım atıp anahtarı kilide soktu ve kapıyı açarak yavaşça içeri girdi.

Devasa salonu gözler önüne seren girişte dikildi. Önündeki geniş üç basamağı inmeden, salonda oturanlara baktı. Hülya, yüzünden hiçbir duygu okunmayan Taylan'ın kolunun altında asık bir suratla oturuyor, Karan'sa tam karşılarında düşmanca bakışlarla onlara bakıyordu. Sina'nın girişini ilk fark eden de yüzü kapıya dönük olan Karan oldu. Başını çevirip gözlerini Sina'ya dikti. Sina ileri bir adım attı

ancak Karan hiçbir tepki vermeden ona bakmaya devam ediyordu. Ne yerinden kalkmıştı ne de bağırıp çağırmaya başlamıştı. Öylece Sina'ya bakıyordu. Kırgın gözlerle... Öfkenin ardında görünen kırgın gözlerle Sina'ya bakıyordu. Karan'ın bakışlarını takip eden Taylan ve Hülya da başlarını girişe çevirince Sina'yı gördüler ve aynı anda Hülya ayağa fırlayıp Sina'ya doğru ilerledi. Sanki yıllardan beri kızı görmemiş gibi Sina'ya kollarını dolarken yüksek sesle konuşuyordu.

"Neredesin sen be? Meraktan çatlayacaktık!"

Sina öylece dikilip, gözlerini Karan'dan ayırmadan Hülya'nın kollarının arasında durdu. Hülya kulağına fısıldadı hızlı hızlı.

"Şu an sessiz durduğuna bakma, kıyamet her an kopabilir. İnşallah güzel bir yalan buldun." Sina cevap vermedi. Hülya geri çekilirken çemkirmeye başladı.

"Şurada iki dakika gözlerimi kapadım, hemen kaybolmuşsun ortadan! Neredeydin kızım?"

Sanki bilmiyormuş gibi Sina'yı azarlıyordu. Sina'nın yol boyu düşündüğünü ve Karan'ı sakinleştirecek uygun bir şeyler bulduğunu düşünüyordu ancak beklemediği şekilde Sina'nın doğru cevabı vermesi, onu da duraksattı.

"Babamlara gittim. Nasıl olduklarını merak etmiştim."

Sina'nın sesi düşük, hatta özür diler bir tondaydı. Konuşurken Hülya'ya bakmıyor, gözlerini Karan'dan ayırmıyordu. Karan da ona bakıyordu ama tek laf etmiyordu.

Salonda herkesin sinirini bozan bir sessizlik meydana geldi. Taylan temkinli, kaçamak bir bakış attı Karan'a ancak son saatlerde terör estiren adam şu an put gibi sessiz, yalnızca Sina'ya bakıyordu. Bu gerginliğe daha fazla dayanamayacağını ve aralarına girme isteği olmadığını hisseden Taylan, ayağa kalkarak elini Hülya'ya uzattı. Alçak bir sesle konuşurken çenesiyle kapıyı işaret etti.

"Güzellik, hadi, biz karşıya geçelim. Sanırım ikisinin de konuşacakları var."

Hülya tedirginlikle Karan'a baktı önce, ardından endişeli bakışları yeniden Sina'ya çevirdi. Sina, Hülya'ya kısa bir ba-

kış atıp gözlerini yumarak gitmesi için başını salladı hafifçe. Hülya gönülsüz olsa da kabullenerek elini Taylan'a uzattı. İkisi de sessiz adımlarla daireden ayrıldıklarında Sina hala ayakta dikiliyordu ve Karan da ona bakmaya devam ediyordu.

Sina zorlukla yutkundu. Ağır adımlarla ilerleyerek Karan'ın karşısına geldiğinde, gözleri birbirinden ayrılmamıştı. Eline kaydırdığı çantayı yere bırakarak yavaşça Karan'ın karşısındaki kanepeye oturdu. Bir süre ikisi de sessizce birbirlerine bakmaya devam ettiler ve nihayet Sina, kuruyan dudaklarını diliyle ıslatarak zorlukla konuştu.

"Özür dilerim."

5. BÖLÜM

Karan öylece baktı ona. Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir tepki vermiyordu. Sina suçlu gözlerle ona bakarken bir tepki vermesini bekledi ancak aradan uzun süre geçmesine rağmen hiçbir hareket ya da ses çıkmadı. Sina gerginlikle geçen sessiz sürede, bir tepki gelmesini beklemekten neredeyse ümidini kesmişti. Tekrar ağzını açıp bir şeyler demeye hazırlanırken Karan aniden ayağa kalktı. Sina temkinle ona bakarken hiçbir şey demeden kızın yanından geçti ve mutfağa ilerledi. Sina başını çevirmiş, adamı izliyordu. Kaşlarını çatarak düşündü. Bağırması gerekmiyor muydu? Karan'ın sert çıkışlarına alışıktı ama sessizliğiyle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu ve o an, kendini çok çaresiz hissetti.

Aniden yerinden kalkarak Karan'ın arkasından o da mutfağa yöneldi. Karan yiyecek bir şeyler hazırlıyordu sessizlik içinde. Hareketleri gergin, suratı duvar gibiydi. Sina çekinerek mutfağın girişindeki duvara omzunu yasladı.

"Konuşmayacak mısın? Bağırma, çağırma yok mu?" dedi alçak bir sesle.

Ancak Karan cevap vermemekle birlikte başını dahi kıza çevirip bakmadı. Dolaptan çıkardığı malzemeleri tezgâhın üzerine yığıyordu. Sina temkinli, ürkek adımlarla mutfağın içine doğru ilerledi. Dolaptan tavayı çıkarıp ocağın üstüne koyarken kaçamak, hızlı bir bakış attı Karan'a. Adam sanki Sina orada yokmuş gibi davranarak, sessizlik içinde çalışmaya devam ediyordu. Lavabonun içine salata malzemelerini koydu. Musluğu açıp malzemeleri yıkarken Sina buzdolabı-

na dönüp, daha önce hazırlayıp buzluğa koyduğu köfteleri çıkardı. Köfteleri mikrodalgada çözülmeye bıraktı, ardından birkaç patates çıkarıp soymaya başladı. Sürekli Karan'a kaçamak bakış atıyordu ancak diğeri hiç oralı olmadan salata malzemeleriyle uğraşıyordu.

Patatesleri ve köfteleri kızartan Sina, Karan'ın yaptığı salatayı mutfağın köşesindeki küçük masaya bıraktığını görünce, elindeki tabaklarla birlikte masaya yöneldi. Karan yine konuşmadan servis tabaklarını almak için mutfağın içine geri döndü. Aynı sessizlikle masayı hazırlayıp yemeğe oturdular. Sina'nın ağzındaki lokmalar büyüyor, Karan'dan bir ses duymak için sürekli kaçamak bakışlarla ona bakıyordu. Diğeri oralı olmadan, sadece yemeğe odaklanmış görünüyordu.

Sina sırf konuşma olsun diye alçak bir sesle, "Şarap içer misin?" diye sordu.

Karan'ın hareketleri bir an duraksadı ancak Sina'ya bakmadı. Ağzına götürmeye çalıştığı çatal, havada asılı kalmıştı. Çatalın ucundakileri çabucak ağzına sokup masaya bıraktı ve hiçbir şey söylemeden yerinden kalktı. Birkaç dakika sonra elinde bir kadeh ve bir şişe şarapla masaya geri döndü. Sina endişeyle tek kadehe baktı. Sadece onun için mi getirmişti? Üzüntüden ölmek üzere olduğunu hissediyordu. Bu derece kırılacağını düşünmemişti ya da bu derece kızgın olabileceğini. Keşke bağırsaydı. En azından kavga eder, içlerini boşaltırlardı. Karan sessizliğiyle dövüyordu Sina'yı ve bu daha çok can acıtıcı geldi Sina'ya.

Sorgulayan bakışlarını bir kadehe bir Karan'a çevirdi. Karan tekrar yerine oturup kadehi doldurdu ve yüzüne bakmadan kadehi önüne bıraktı. Sina dudakları titreyerek kadehe baktı. İçmek gibi bir isteği yoktu, sadece bir şeyler konuşmak, bir şeyler paylaşmak istemişti. Tek başına içmek istemiyordu ki. Mahzun gözlerle kadehe bakarken Karan uzanarak kadehi aldı ve bir yudum içerek geri bıraktı. Sina kalp atışlarının aniden yükseldiğini duyumsadı. Yine yüzüne bakıp konuşmamıştı ama en azından daha önce olduğu gibi kadehi onunla paylaşıyordu. İçine hüzünlü bir mutluluk çöktü. Ellerinin

titremesine engel olamayarak kadehe uzandı ve bir yudum da o içti. Ardından yine sessizlik hüküm sürdü. Tek kelime konuşmadan, aynı kadehten içerek yemeklerini bitirdiler.

Yemeğin ardından masayı ve mutfağı yine birlikte sessizlik içinde topladılar. Sina üzerini değiştirmek ve duş almak istiyordu ancak Karan'ın ne yapacağını görebilmek için bir süre manasız şeylerle uğraşarak vakit geçirdi mutfağın içinde. Karan hiçbir şey söylemeden salona yöneldi yine. Ortadaki büyük sehpanın üzerindeki evrakları eline alarak, kanepeye yerleşti. Sırtını geniş kanepenin koluna dayayarak bacaklarını kanepenin üzerine uzattı ve kucağına koyduğu evrakları okumaya başladı. Sina bir süre ayakta dikilerek mutfağın girişinde Karan'ı izledi mutsuz bir yüzle. Sonra ağır adımlarla salonun içinde ilerleyerek Karan'ın yanından geçti ve yatak odasına giden koridora yöneldi. Duş alınca kendisini daha iyi hissedecekti.

Yatak odasına girer girmez doğruca banyoya yöneldi. Üzerindekileri çıkarıp geniş kabinin içine girerek hemen suyu açtı. Duş aldığı süre boyunca Karan'ın tavrını düşünüyor, nasıl bir davranış sergilemesi gerektiğini çözmeye çalışıyordu. Akşam için planladığı hiçbir şeyi yapamamıştı. Ne Hülya ve Taylan'la güzel güzel sohbet ederek yemek yemişlerdi ne de Böcek'le bağlantıya geçmişti. Zaten şu an her şey arka planda kalmıştı. Karan'ın gönlünü nasıl alacağı öncelikli meseleydi. Karan'ın sessizliğine katlanamayacağını biliyordu. Karan'la çatışmayı seviyordu. Böyle sessiz bir Karan, elini ayağını bağlıyordu. Tam ters köşe olmuştu. Kendini her şeye hazırlamıştı ama bu sessizliğe hiç hazır değildi.

Duşunu alıp banyodan çıktı ve giyinme odasına geçerek Karan'ın tişörtlerinden birini üzerine geçirdi. Kasıklarında hissettiği ağrı, beklediği şeyin yakın olduğunu söylüyordu. Henüz yoktu ama muhtemelen sabaha karşı başlayacaktı. Tedbirli davranarak altına çamaşırını giyindi ve yatmadan önce ped koymayı aklına yazdı. Islak saçlarını havluyla kurutup nemli tutamların sırtından aşağı sallanmasına izin verdi. Tekrar banyoya dönerek dişlerini fırçaladı. Aynada yüzü-

ne bakıyor, Karan'ın neden böyle sessizliğe gömüldüğünü düşünüyordu. Bu Karan daha önce tanıdığı Karan'a hiç benzemiyordu. O kırar, döker, dağıtırdı. Böyle sessizlik içinde, küskün halde bir köşede durmazdı.

Tam aklından bunları geçirirken gözleri açıldı. Aynadan kendine bakarken sebebi bulduğunu anlamıştı. Aceleyle ağzını çalkalayıp fırçayı tezgâhın üzerine atarak, hızla banyodan çıktı. Emin adımlarla salona ilerledi. Karan hala bıraktığı yerde evraklara gömülmüştü. Yüzü düşük, üzerindeki kollarını kıvırdığı beyaz gömleğin eteği, pantolonun içinden çıkarılmış ve buruş buruştu. Tıpkı altına giyindiği kumaş pantolon gibi. Eve gelince kravatı attığı, gömleğin düğmelerini çözdüğü belliydi ama üzerini değiştirmemişti ve hala o şekilde oturuyordu.

Sina emin adımlarla ona ilerledi. Karan'ın dibinde bitince hiç tereddüt etmeden uzanarak, elindeki ve kucağındaki evrakları alıp sehpanın üzerine attı. Karan başını kaldırıp ona bakmadı bile. Tepki bile vermemişti. Yalnızca bakışlarını karşıya dikmişti. Sina hiç duraksamadan Karan'ın kucağına otururak dizlerini adamın iki yanına dayadı. Ellerini Karan'ın yanaklarına bastırarak, yüzünü kendisine kaldırmaya çalışırken emin bir sesle konuştu.

"Sen küstün bana!"

Karan hiçbir cevap vermedi ancak bir saniyelik bir sürede, küskün bakışları Sina'ya çevrilip tekrar karşıya yöneldi. Sina, avuçlarını Karan'ın yüzüne daha çok bastırdı. "Küsme ama bana! İstersen bağır! İstersen kız! Ama küsme!"

Karan yine kıza bakmayarak bakışlarını kaçırdı. Sina hızla başını eğerek dudaklarını Karan'ın dudaklarına bastırdı. Öpüşüne hiçbir karşılık alamayınca başını çok hafif geri çekip üzüntüyle fısıldadı.

"Lütfen! Özür dilerim. Çok özür dilerim. Lütfen, küsme bana!"

Dudaklarını tekrar Karan'ınkilere bastırdı ancak yine bir tepki alamadı. Karan'ın yüzünde dudaklarını yumuşakça gezdirmeye başladı. Bir yandan alçak bir sesle konuşmaya

devam etti.

"Seni kırdım, biliyorum. Merak ettin, onu da biliyorum. Ama sürekli benim için zaman harcamanı istemedim. Gideceğimi söyleseydim işini bırakıp benimle gelecektin. Zaten her şeye koşuyorsun, kendi işlerini arkaya atıp hep benimle uğraşıyorsun. Şirkette işin olduğunu biliyordum, o yüzden birkaç saate gider gelirim, diye düşündüm. Merak etme, aklın kalmasın diye haber vermedim."

Karan yüzünde dolaşan dudaklara tepki vermeden kızı dinliyordu. Sina kollarını Karan'ın boynuna sararak, yanağını başının üstüne yasladı. Karan'ın yüzü göğsüne kapanmıştı. Umursamadı. Kendisini affettirmeye çalışarak alçak sesle açıklama yapmaya devam etti.

"Ama düşündüğümden uzun kaldım. Asiye Abla'yla konuşuyorduk. Zaman nasıl geçti, anlamadım. Sonra İber'i de görememiştim ne zamandır. İhmal ettiğimi düşünsün istemedim."

Göğsüne bastırılmış yüzden boğuk, sert bir ses duyuldu.

"Telefonun kapalıydı," diyen alçak sesle, kollarını çözüp yüzünü Karan'ınkine çevirdi. Gözlerini telaşla açıp hızlı hızlı konuşarak açıklamaya girişti.

"İber oyun oynamak için telefonumu istedi. Kıramadım verdim. Arayan olursa soru sormasını istemediğim için uçak moduna alıp verdim. Şarjı bitmiş. İber, çıkacağım zaman bittiğini söyledi. Zaten şarjım da yarımda değildi."

"Haber verebilirdin!" Karan, kızın yüzüne bakmadan sert bir sesle karşılık vermişti.

"Biliyorum! Hata ettim... Özür dilerim..." dedi Sina alçak bir sesle mırıldanır gibi. "Küsme bana. Lütfen küsme."

Yalvaran gözlerle Karan'a bakıyordu. Karan'sa aynı sert, tepkisiz bakışlarla kıza bakıyordu. Sina alnını Karan'ın alnına dayayıp gözlerini, adamın kara gözlerine dikti. Ürkek bir çocuk gibi fısıldadı.

"Çok mu küstün? Barışamaz mıyız?"

Karan dik dik ona baktı ama yine tepki vermedi. Sina kucağında kıpırdanarak dudaklarını yine Karan'ın dudaklarına

bastırdı yumuşakça. Kısa öpücükleri dudaklarına kondururken mırıldandı.

"Barışalım artık. Lütfen, barışalım..."

Karan'ın tepkisiz suratı, sessizliği, Sina'nın gittikçe panikle dolmasına neden oluyordu. Şimdi aldığı tek tepki, kucağında oturduğu Karan'ın bacaklarının arasındaki sertliğiydi. Karan inatla tepkisiz kalmaya çalışsa bile vücuduna o kadar da hâkim olamadığı belliydi. Sina bacaklarının arasındaki sertliğin gittikçe büyüdüğünü hissediyordu ve Karan'ın bu sessizliğini kıracak her şeyi yapmaya razıydı. Hatta şu an, en kızdığı ve asla yapmayacağına inandığı şeyi bile düşünüyordu. Karan susmaya devam edecekse bunu kıracak her şeyi yapardı. Bedenini, Karan'ın kucağında hafifçe oynatarak kendini o sertliğin üzerine bastırdı. Karan'ın dişlerinin arasından aldığı belli belirsiz soluğu, devam etmesine neden olan işaretti. Karan'ın sessizliğini kırmak için yapmayacağı şey yoktu şu anda. Bedenini kullanması gerekiyorsa onu da kullanırdı. Dudaklarını, Karan'ın dudağının ucuna dokundurdu. Ellerini adamın omuzlarına koydu. Dudaklarını, adamın yanağına sürterek kulağına doğru kaydırdı.

"Madem konuşmayacaksın... Ben soluklarına da razıyım," diye fısıldadı, kendini tekrar Karan'a bastırırken.

Omuzlarındaki elleri yavaşça aşağı kaydı ve halihazırda açık olan birkaç düğmeyi geçerek, kapalı olanları ağır ağır açmaya başladı. Karan ifadesiz gözlerle Sina'ya bakıyor ancak kızı durduracak bir hamlede bulunmuyordu. Sanki nereye kadar gidebileceğini görmek ister gibiydi. Sina, Karan'ın gözlerindeki boşluğa bakınca, o boşluğu kırma hırsıyla, kararlı hareketlerle gömleğin tüm düğmelerini çözdü ve iki tarafından tutarak adamın sert geniş göğsünü ortaya çıkarmak için iki yana açtı. Kısa, ince tüylerin kapladığı geniş göğsü gözlerinin önüne serilince, kısa bir nefes çekti ciğerlerine. Bu manzarayı seviyordu. Sert hareketlerle gömleği omuzlarından aşağı kaydırdı ve kollarından çekiştirerek çıkarıp yere attı. Karan, düz bir suratla onu izlerken üzerinden gömleğin çıkarılmasına da itiraz etmemiş, hatta Sina onu birkaç santim

öne çektiğinde de umursamamıştı.

Sina şimdi Karan'ın çıplak göğsüne avuçlarını koymuş, usulca okşuyordu. Geçici dövmenin kapladığı kısımlar gerçekten göz alıcıydı. Sırtındaki şekillerin, o sırtı nasıl da muazzam gösterdiğini biliyordu ve ellerinin altındaki bu adam yalnızca onundu. Avuçları Karan'ın omuzlarında, kaslarla kaplı kollarının üst kısmında dolaştı. Gözleri, ellerinin altındaki bedenle Karan'ın gözleri arasında mekik dokunuyordu. Her dokunuşun onda nasıl bir etkiye neden olduğunu anlamak istercesine sık sık Karan'ın yüzünü kontrol ediyordu ancak şu ana kadar istediği tepkiyi alamamıştı. Tek duyumsadığı, elinin altında atan kalbin ritminde oluşan bir hız ve bacaklarının arasındaki sertliğin gittikçe büyüdüğü idi.

Doğru yolda olduğuna inanarak yavaşça bedenini Karan'ın bacaklarının üzerinden aşağı doğru kaydırdı ve elleri, karnından aşağı doğru okşayarak ilerleyip pantolonun kemerine ulaştı. İstediği tepkiler geciktikçe sinirleniyordu ve bunun artık bir rekabete dönüştüğünü anladı. Karan'ın sessizliğine yenilmeyecekti. Sert bir hareketle kemerin tokasını açarken gözlerini kaldırıp dik dik Karan'ın tepkisiz gözlerine baktı.

"Madem sessizsin ve bunu devam ettirmeyi düşünüyorsun... O zaman ben seni becerirken de buna devam edebilecek misin, bir deneyelim bakalım," dedi meydan okuyan bir tonla.

Karan'ın gözlerinde bir ışık parlayıp söndü. Tam o sırada Sina başını eğmiş, kemeri açmaya odaklanmışken bu ışıltıyı kaçırdı. Hatta Karan'ın dudaklarının ucunda beliren ve anında kaybolan kıvrılmayı da kaçırdı. Kemeri çözüp, çekerek çıkardı ve sinirle yere attı. Ardından hiç duraksamadan pantolonun fermuarına yöneldi. Açılan fermuarla birlikte panolunun belini iki yana açtı ve elini açılan boşluktan içeri kaydırdı. Meydan okuyan bakışlarını, Karan'ın ifadesiz gözlerine kaldırdı ve elini adamın boxerının üzerinden sertliğine bastırdı. Karan'ın gerilen kasları, heyecanla doğru yolda olduğunu hissettirirken, tereddüt etmeden boxerin içinde taş

gibi olan sertliği avucunun içine aldı. Karan'ın dişlerinin arasından tiz bir nefes sesi duyuldu ama nasıl güçlü bir iradeye sahipse, yüzündeki ve gözlerindeki ifadesizlik yok olmadı. Karan direndikçe Sina kamçılandı. Karan sessizliğini devam ettirdikçe Sina daha çok cüretkârlaştı.

İki elini pantolonun belinin iki yanına götürdü ve sertçe çekiştirerek aşağı kaydırdı. Karan'ın tek yaptığıysa kıza yolu açmak ve kalçalarını hafifçe kaldırmak oldu. O da meydan okuyan bakışlarla bakıyordu artık. Sina'nın ne kadar ileri gideceğini görmek ister gibi ifadesiz bir surat ve meydan okuyan bakışlar vardı artık kızın karşısında. Sina, Karan'ın bacaklarının üzerinde aşağı kayarak panolunu kalçalarının altından çekti ve çevik bir hareketle bacaklarından tamamen çıkarıp yere attı. Şimdi adam kanepede çırılçıplaktı ve her zamanki gibi zerre rahatsızlık hissetmiyordu çıplaklığından. Bacaklarının arasında dikilen sertliği, Sina'nın gözlerin parlamasına neden oldu. Böyle ihtişamlı bir şeyin var olduğuna inanmak zordu. Tekrar Karan'ın bacaklarının üzerine oturdu ve gözlerini Karan'ın simsiyah bakışlarına kaldırarak, eliyle koca sertliği kavradı. Karan'ın bedeninden bir ürperti geçti. Sina'nın dudakları bir zafer gülümsemesiyle kıvrıldı.

"Direniyorsun... Ama boşa direniyorsun," diye mırıldandı kendinden emin bir tonla.

Karan küçümseyen bir bakış atıp hafifçe tek kaşını kaldırdı. Sina, adamın küstah, kendinden emin tavrına öfkeyle karşılık verdi ve avucunun içindeki sertliği sıktı. Karan dişlerini birbirine bastırarak çenesini yana kaydırdı. Hareketi sanki boynunu gevşetmek ister gibi bir jestti. Umursamaz bakışlarını tekrar Sina'ya çevirdi. Sina gözlerini kısarak o umursamaz bakışlara baktı ve belini yay gibi gererek bedenini aşağı doğru indirdi. Gözlerini bir an bile Karan'ın bakışlarından ayırmadan, dudaklarını avucunun içindeki sertliğe dokundurdu. Saçları, yüzünün iki yanından Karan'ın kasıklarına döküldü. Karan gözlerini bile kırpmadan kıza bakıyordu. Sanki 'bakalım neler yapabileceksin?' der gibi alaycı bir tavırla dudakları hafifçe kıvrıldı. Kendini aşağı doğru kaydı-

rarak, sırtını kanepenin koluna dayadı. Kollarını kaldırarak umursamaz bir tavırla ensesinde birleştirdi. Şişen kasların üzerinde damarlar belirdi. Sina göz alıcı, şişkin kollara baktı bir an. Ardından gözleri yine Karan'ın gözlerine çevrildi.

Dilinin ucunu ağzından dışarı çıkararak Karan'ın erkekliğinin ucunu yaladı. Ucundan çıkan tek bir damlayı dilinin üzerinde kaydırdı. Gözleri artık ateş topuydu. Çekik yeşil gözleri içindeki alevlerle parlıyordu. Dilini daha çok çıkararak avucunun içindeki erkekliği baştan başa yaladı. Karan dişlerini sıktı. Bu durumun onu gittikçe zorladığı belliydi ancak pes etmiyordu. Sina, diğer elini de kaldırıp Karan'ın bacaklarının arasındaki yumuşak topları kavradı. İki eliyle Karan'ın sertliğini okşuyor, yalıyor, adamı delirtecek şekilde hareketlerine devam ederken gözlerini bir an bile adamın gözlerinden ayırmıyordu.

Ağzını açarak kadife yüzeyli sertliği dudaklarının arasına aldı. Ağzına hapsettiği sertliğin başını sert bir şekilde emmeye başladı. Elleri hareketlerini hiç kesmiyor, bir eliyle aşağı yukarı okşarken diğer eliyle yumuşak topları nazikçe okşuyordu.

Karan, ensesine kaldırdığı ellerinin parmaklarını birbirine doladı ve canını yakacak bir güçle sıktı. Sina'nın bu çabasını olabildiğince uzatacaktı. Madem gözü bu kadar dönmüştü, sonuna kadar gidecek, olabildiğince kıvrandıracaktı kızı. Saatlerdir o kıvranıyordu, şimdi sıra Sina'ydı. Dişlerini birbirine bastırırken çenesi gerildi. Burnundan sakince almaya çalıştığı sıcak soluklar hem burnunun içini hem ciğerlerini yakıyordu ama aldırmadı. Bu kadarıyla başa çıkabilirdi. Kalbi göğsünün altında delicesine atıyordu. Sina şu anda nasıl muhteşem göründüğünü biliyor muydu acaba? Erkekliğinin yarısından fazlası kızın ağzının içine hapsolduğunda, gözleri istemsizce kapandı ve telaşla hemen geri açtı.

Sina ağzının içindeki doluluğa rağmen dudaklarının ucunu kıvırdı keyifle. Pes edecekti! Etmek zorundaydı! Daha fazla dayanması imkansızdı. İnatla başını daha çok aşağı eğip, ağzının içindeki doluluğu bir adım yukarı çıkardı. Sağarcasına Karan'ı emerken elleri de durmuyordu. Hissettiği şehvet

damarlarındaki kanı ısındırmış, bedeninde dolaşan lavlara dönüştürmüştü.

Dakikalarca emdi Karan'ı. Ağzının içindeki sertlik kaya gibi taşlaştı, gittikçe daha çok büyüdü. Dilinin üzerinde atan damarı hissediyordu. Öyle hızlı atıyordu ki Karan'ın nabzı, hissettiği arzu başının dönmesine neden oldu. Çamaşırının içinde sırılsıklam olduğunu biliyordu. Zaman geçtikçe arzu tüm benliğini kapladı ve durdurulamaz şekilde Karan'ı içinde hissetmek istedi. Bu sertlik, bu büyüklük şimdi içinde onu kaplamalı, benliğini tamamen Karan'ın kendisi doldurmalıydı. Karşı koyulmaz bir şiddetle içinde hissetmek istediği sertliği son bir kez sertçe emdi ve dilinin üzerinde kaydırarak ağzının içinden çıkardı.

Kor gibi yanan gözlerini Karan'dan ayırmadan, bedenini yukarı çekerek Karan'ın sertliğinin üzerine oturdu. Bacaklarının arasında hissettiği yangın, Karan'ın ıslak sertliğini hissettiğinde kontrolden çıktı. Gözlerini adamdan ayırmadan üzerindeki tişörtün eteklerini hızla kavradı ve başından çıkararak yere attı. Dağılan saçları omuzlarından aşağı döküldü. Saçlarını elleriyle geriye attı. Dolgun dik göğüsleri, Karan'ın gözlerinin önünde açıkça sergilendi. Karan, kuruyan dudaklarını ıslatmamak için zor duruyordu. Sina öne doğru uzanarak dudaklarını sert bir şekilde adamın dudaklarına kapadı. Kuruyan dudakları, kendi ıslak dudakları ve diliyle ıslattı. Diliyle Karan'ın dudaklarının üzerini arsızca yaladı ve alt dudağını dişlerinin arasında çekiştirerek ısırdı. Dilini Karan'ın dudaklarının arasından içeri kaydırdı. Açlıkla adamın dudaklarını öpüyor, yalıyor, emiyor ve ısırıyordu.

"Dokun bana!" diye inledi alçak sesle. Ellerini Karan'ın göğsüne bastırdı ve geniş göğsü avuçlarıyla okşayarak omuzlarına kaydırdı. Karan'ın ensesine bağlanmış ellerini çözmek için avuçlarının saramadığı geniş kaslı kollara asılarak aşağı çekmeye çalıştı. Göğsünü ileri çıkararak Karan'ın göğsüne kendi göğüslerini sürttü kıvranarak. Asıldığı kolları aşağı çekmeye çalışırken yine inledi çaresizce.

"Dokun bana! Lütfen!"

Karan inatla kollarını çözmüyor, kızın tüm gücüyle asılmasına rağmen kollarını indirmiyordu. Sina ne kadar güç harcasa da o izin vermediği sürece kollarını indiremeyecekti. Buna kızın gücü yetmezdi. İkisi de bunu biliyordu. Sina kızgınlıkla baktı Karan'a. Diğeri ifadesiz bakışlarla karşılık verdi. Sina kıvranarak göğüslerini yine Karan'ın geniş göğsüne sürttü. Kalçaları istemsizce hareket ediyor, adeta Karan'ın sertliğinin üzerinde dans ediyordu. Karan'ın kollarını indirmeyeceğini anlayınca, ateş saçan gözlerini adamdan ayırmadan, kalçasını aşağı bastırarak sürtündü.

"Madem böyle devam edeceksin, o zaman ben de kendi keyfime bakayım," dedi ters bir sesle.

Meydan okuyan bakışlarını adamdan ayırmadan, dizlerinin üzerinde hafifçe kalktı. Bir eliyle Karan'ın erkekliğini kavrarken diğer eliyle, üzerindeki çamaşırın ağını kenara çekti. Elindeki sertliğin ucunu kendi ıslak kadınlığına sürttü.

"Becermek nasıl oluyormuş, göreceksin şimdi," dedi tıslarcasına.

Kadınlığının girişindeki sertliği eliyle yönlendirerek içeri kaydırdı ve bir eliyle kanepenin sırtından güç alarak kendini sertçe aşağı bıraktı. İçini dolduran sertlik, arzuyla gözlerini kapayıp başını arkaya atmasına neden oldu. Dudaklarının arasından çıkan haykırışa engel olmadı. Madem Karan katılmayacaktı, o da kendi alacağı zevki zirveye taşırdı.

Karan, Sina'nın içini doldururken büyük bir güçle sıktığı parmaklarını neredeyse kırmak üzereydi. İradesini son gücüne kadar harcıyordu. Kalbi artık ağzının içinde atıyordu. Boynundaki damarın atışını hissediyordu. Buna rağmen kendisini kontrol etmek için tüm gücünü kullanıyordu. Sina'nın kontrolden çıkmasını, hissettiği kızgınlığın dizginlerini bırakmasını istiyordu. Sina daha fazla bu tepkisizliğe dayanamazdı. Mutlaka ipleri bir yerde koparacaktı.

Sina dizlerinin üzerine yükselerek Karan'ın üzerinde inip kalkıyordu. Parmakları güç almak istercesine tüm gücüyle kanepenin sırtını kavramıştı. Sert şekilde birkaç kez içindeki sertliğin üzerine kalkıp oturdu. İçinde hissettiği dolulukla

beyni uyuşmuş gibi hissediyordu. Çakmak çakmak olmuş gözlerini Karan'a dikti tekrar. Onu neyin kontrolden çıkardığını biliyordu ve bunu yapacaktı. Bu kez yapacaktı.

"Beni becerme fırsatını kaçıracak mısın?" dedi, küstah bir tonlamayla. "Ya da benim seni becermem daha mı çok hoşuna gitmeye başladı?"

Sert şekilde tekrar kalkıp indi Karan'ın üzerinde. Bu iniş kalkışlarla göğüsleri sallanıyordu ve Karan, bir an ateş saçan gözlerle baktı kızın göğüslerine. Sina bedenini öne doğru eğdi ve içinde Karan varken kalçalarını dairesel hareketlerle çevirdi. Avuçlarını Karan'ın göğsüne bastırdı. Saçları yine önüne döküldü. Karan'a tutunduğu ellerinden güç alarak kalçalarını aşağı bastırıp, sürtünerek tekrar kalçalarını çevirdi. Karan'ın göğüslerine takılan bakışlarını yakalayınca hafifçe doğruldu, birkaç kez dizlerinin üzerinde inip kalkarak Karan'ın tepkilerini izledi. Dudaklarında şehvetli bir gülüş belirdi. Adamın kucağında doğrularak, hareketlerine yavaşça devam etti. Saçlarını kenara çekerek avuçlarını kendi göğüslerinin üzerine kapadı. Parmakları göğüslerinin üzerinde kıvrıldı. Kuruyan dudaklarını ıslatırken avuçlarıyla göğüslerini sıktı. Dudaklarının arasından kaçan inlemeye karşı koyamadı.

"Hala dokunmayacak mısın? Ellerini, dudaklarını bunların üzerinde dolaştırmayacak mısın? Bak! Uçları çok sertleşti. Dişlerinin arasında sıkıştırmayacak mısın?"

Sina, elleriyle göğüslerini yoğururken gözleri Karan'ın alev alev yanan gözlerindeydi. Karan'ın ensesine kaldırdığı kollarında kaslar seğiriyordu. Sıkılan dişleri nedeniyle çenesi geriliyor, sonra tekrar gevşiyordu. Üzerinde oturup kalkan kız, yeniden dudaklarını ıslattı ve elleriyle göğüslerini sıktı.

Avuçlarını göğüslerinin altına yaslamıştı ve başparmakları ve işaret parmakları arasından sertleşen göğüs uçları görünüyordu. Sina hırsla dizlerinin üzerinde yükseldi ve yeniden sert bir şekilde kendisini aşağı bıraktı. Dudaklarının arasından çıkan iniltiyle başı arkaya düştü, elleri hırsla göğüslerini kavradı. Karan dişlerinin arasından fırlayacak olan inlemeye son anda karşı koydu. Dudaklarını birbirine bastırıp inilti-

yi içine gömdü. Kırılma noktasına geldiğini biliyordu. Hem de çok fena gelmişti. Sina inanılmaz seksi görünüyordu ve kalçalarını kaldırıp kızın içine gömülmemek için zor duruyordu. Kaslarının gerilmesi yüzünden taş gibi olmuştu. Öyle sertti ki bedeni, şu an iğne batırılsa derisinden içeri işlemezdi. Sina inleyerek birkaç kez daha inip kalktı. Göğüslerini avuçlarıyla okşuyor, yoğuruyordu ve bu görüntü Karan'ın aklını başından almak üzereydi.

"Seni içimde hissetmek, inanılmaz bir duygu," diye mırıldandı Sina. Tekrar inledi. Artık Karan'ın rolünü o almış, sürekli konuşuyordu. "İçimde atışını hissediyorum... Beni öyle dolduruyorsun ki hep bu şekilde kalmak istiyorum... İçimden çıktığında, sanki bir parçam kaybolmuş gibi geliyor..."

Gözlerini yarı yarıya açarak baygın gözlerle Karan'a baktı.

"Sertliğini özledim," diye mırıldandı. "İçime sertçe vuruşunu özledim... "

Ellerini göğüslerinden indirdi ve öne eğilerek avuçlarını yine Karan'ın göğsüne dayadı. Uzun saçları bu kez Karan'ın göğsünün üzerine döküldü. Kalçalarını kaldırarak sert bir şekilde aşağı indi. Çıkan ses, tenin tene çarpışı, ikisinin de aklını başından almıştı.

"Becersene beni!" dedi Sina alçak sesle. Meydan okuyan gözlerini Karan'a dikerek, "Sertçe becersene!"

Karan için ipleri koparan bu kelimeler oldu. İkisinin de anlayamadığı bir hızla kollarını ensesinden çözdü ve elinin biri ensesini kavrayarak kızın yüzünü kendine çekti. Dudaklarını hırsla kızın dudaklarına kapadı. Diğer eli, uzun zamandır yapmak istediği şeyi yaptı ve sertçe Sina'nın bir göğsünü kavrayarak sıktı. Dişlerini kızın dudaklarına bastırarak ısırdı ve hemen ardından ağzının içine çekerek emdi. Sina'nın dudağından dışarı çıkan bir damla kan, ikisinin ağzının içinde eridi. İkisi de karşı konulmaz bir açlıkla birbirlerinin dudaklarına saldırmıştı. Karan, dilini Sina'nın ağzının içine daldırıp sertçe emdi kızın dudaklarını. Sina'nın boğazından çıkan inilti, ağzının içinde kayboldu. Kalçaları Karan'ın darbesiyle yukarı kalktı.

Karan, şişmesine neden olacak kadar sertçe öptüğü dudaklardan ağzını zorlukla uzaklaştırdı ve başını eğerek Sina'nın göğsüne ağzını kapadı. Dişlerinin arasına aldığı dikleşmiş göğüs ucunu ısırdığında, Sina'nın dudaklarından fırlayan çığlığa aldırmadı. Sertçe emiyor, ısırıyor, diğer eliyle göğsünü aynı sertlikle yoğuruyordu. Dakikalarca kızın çığlıkları eşliğinde işkencesine devam etti. Sina her hücresinde Karan'ı hissediyordu. Küskünlüğü öfkeye dönüşmüştü artık ve bu, onun için bir zaferdi. Ancak bununla övünmedi, yalnızca şükretti. Karan'ı yeniden kendisine yönelten zafere yalnızca şükredebilirdi.

Karan nihayet başını kaldırıp gözlerini Sina'ya dikti.

"Bana bunu bir daha yaparsan gebertirim seni!"

Kalçasını kaldırıp hırsla kızın içine vurdu. Sina, elleriyle Karan'ın omuzlarına tutunmuşken bir daha olmayacağını anlatmak ister gibi başını yavaşça iki yana salladı. Karan'ın gözlerinin içindeki öfke yok olmamıştı. Kollarını kızın beline dolayarak hareketlendi. Ayağa kalktığında, Sina'nın bacakları onun beline dolanmıştı. Bir eliyle belindeki bacakları çözerek kızın içinden çıktı ve iki ayağının üzerine bıraktı. Sina anlaşılmaz gözlerle ona bakarken kızı kaba ve hoyrat hareketlerle kendi etrafında çevirdi. Belinden kavrayarak bedeninin üstünü aşağı eğdi. Elleri kızın üzerindeki çamaşıra gitti, yine hoyrat bir hareketle çekerek yırtılmasını sağladı ve kızın üzerinden söküp alarak öfkeyle kenara fırlattı. Sina'nın bedeni, çamaşırın yırtılarak sökülüp atılmasıyla sarsıldı ama ses çıkarmadı. Öfkeli tavırlarla kızın arkasına geçti, kollarını tuttu ve kanepenin sırtını kavramasını sağladı.

"Ellerini buradan ayırma çünkü istediğini alacaksın! Seni öyle sert becereceğim ki bir daha bunu yapmaman gerektiğini öğreneceksin!"

Sina'nın bacaklarını bir diziyle kaba bir şekilde iki yana açtı. Öne uzanarak kızın saçlarını geriye topladı ve sol eline doladı. Sağ eliyle kavradığı sertliğini kızın bacaklarının arasına sokarak, kendini hızla ileri itti ve Sina'nın çığlık atmasına neden olan bir sertlikle içine girdi. Aynı anda kızın

saçlarını doladığı elini çekerek, Sina'nın başının geriye yatmasını sağladı.

"Bundan sonra nereye gidersen haber vereceksin!" dedi, geri çekilip yine sertçe içine girdi. Sağ elini kaldırıp kızın kalçasına sert bir tokat attı. Sina çığlığı bastığında da aldırmadan devam etti.

"Bundan sonra o siktiğim telefon asla kapanmayacak!"

Yine bir tokat indi kalçasına. Karan geri çekiliyor, her cümlesinin ardından kendisini sertçe kızın içine itiyor ve her defasında Sina'nın kalçasına şaplak atıyordu.

"Bundan sonra her saniye ne yaptığını bileceğim!"

"Bundan sonra benim haberim olmadan bu evden dışarı adımını atmayacaksın!"

Sina'nın kızaran kalçasına avucunu bastırıp, dairesel hareketlerle okşarcasına sürttü. Eline doladığı saçları çekerek kızın başını iyice geriye yatırdı ve başını eğerek, dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"Bu sertlik iyi geldi mi Sina?" dedi tıslayan bir sesle.

Kalçalarını geri çekip yeniden abandı kızın içine. Sina'dan yine bir çığlık koptu. Çığlıklar acıdan ziyade hissettiği arzuyu barındırıyordu. Karan'ın öfkesiyle başa çıkabilirdi, onun tutkusuyla alev alev yanabilirdi ki bu zaten istediği ve arzuladığı bir şeydi.

"Bundan sonra başına buyruk davranmak yok!" dedi Karan, dişlerini kızın omzuna geçirerek. Sağ elini kızın göğsüne götürerek avucunun içine aldı, başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırdığı göğüs ucunu ezdi. Sina gözlerini kapadı ve inleyerek karşılık verdi. Karan yine sertçe içine vurdu. Parmakları kanepenin sırtını daha bir güçle sıktı. Bu akıl almaz, olağandışı bir durumdu biliyordu fakat şu an yaşadığı şehveti hiçbir şeye değişmezdi. Karan'ın öfkesine ayak uydurdu. Kalçasının bir tarafı yediği şaplaklar nedeniyle yanıyordu ama umursamadı. Kendini Karan'a doğru itti.

"Canım ne isterse yaparım!" dedi inatçı bir başkaldırışla.

Karan duyduğu kelimelerle çıldırmış gibi hissetti. Bileğine doladığı saçları iyice çekti ve Sina'nın çenesi ileri dikilirken

dudaklarını kızın boynuna bastırdı. Dişlerini kızın boynuna geçirip hırsla ısırdı.

"Canın ne isterse yapamazsın Sina!" dedi kalçalarını geri çekip yeniden ileri atılarak. "Seni öyle sikerim ki bir hafta yataktan kalkamazsın, zorlama beni!"

"O yatakta sen de olacaksan benim için sakıncası yok!" dedi Sina, nefes nefese cüretkâr bir sesle karşılık vererek.

Karan'ın dudaklarından sinirli bir gülüş sesi fırladı. Kalçalarını geri çekip şiddetle yeniden ileri itti. Avucunun içindeki göğsü yeniden sıktı. Başını kızın sırtına eğdi ve dilini belinden başlayarak omuriliği boyunca kaydırdı. Ensesine dudaklarını bastırdı. Boynuna doğru kayan dudakları kulağının altında durdu. Kızın kulak memesini dişlerinin arasında ezdi. Kız yine inledi arzuyla. Fısıltıyı andıran bir sesle konuşmaya başladı.

"İşte bu yüzden benden uzağa gidemezsin. Beni ancak sen doyuruyorsun. Benimle sadece sen baş edebiliyorsun. İçinde olmak var ya! Sikmişim dünyanın geri kalanını... Bensiz hiçbir yere gidemezsin. Bir daha bunu yaparsan Sina... Sana yemin ediyorum, yakarım o mahalleyi de gittiğin her yeri de! Bensiz adım attığın her yeri yakar, kül ederim. Sana yemin ediyorum, yaparım!"

Kızın eline doladığı saçlarını gevşeterek bıraktı. Uzun gür saçlar Sina'nın omuzlarından aşağı sarkarken iki elini de kızın kalçalarının iki yanına koydu ve dikilerek sert vuruşlarının ritmini arttırdı. Sina'nın bedeni her darbede sarsılıyor, ayakta durmak için kanepenin sırtına dayadığı elleriyle var gücüyle tutunmaya çalışıyordu. Karan'ın şiddetli darbeleri, en derinlerine dokunurken gelmek üzere olduğunu hissediyordu. Hissettiği şehvet başının dönmesine neden oldu. Dizleri titriyor, kanepeye dayalı kolları elektrik akımına tutulmuşçasına sallanıyordu. Başını geriye atıp gözlerini yumdu ve içinde büyümeye başlayan haz duygusuna kendini bıraktı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, içinde hissettiği her darbe onu zirveye taşıyordu. Patlamak üzere olduğunu biliyordu... Ve nihayet dudaklarının arasından çıkan orgazm

çığlıklarıyla kendini bıraktı. Vücudu sarsılırken kendi adını dahi unutmuştu. Karan şiddetli darbelerini vururken içine akan sıvıyı hissetti. Karan'ın dudaklarından çıkan hayvansı iniltiler kulaklarına doldu. Bacaklarının arasından aşağı doğru akan sıcak ıslaklık, Karan ve kendisinin sıvılarının karışımıydı ve bunu hissetmek bile yaşadığı hazzı arttırıyordu. İniltileri birbirine karıştı... Ve nihayet Karan tükenerek kendisini ileri bıraktı ve göğsü kızın sırtına kapandı. İki kolu da Sina'nın bedenine dolandı. Bir avucu karnına, diğeri göğüslerinin üzerine kapandı. Derin, sık solukları Sina'nın ensesindeki tüyleri ürpertti.

"Barıştık mı?" dedi Sina nefes nefese.

Karan seksi bir gülüşle karşılık verdi. "Barıştık."

"Şu barışma seksi dedikleri buysa, insanların neden kavga ettiklerini anladım," dedi Sina tükenmiş bir sesle.

Karan kıkırdadı, sarsılan göğsü kızın sırtına çarptı. Kollarının arasındaki bedene sarılarak dikildi. İçinden çıkmadan etraflarında dönerek, kız kucağında yavaşça kanepeye oturdu. Sina yorgun bir şekilde başını Karan'ın omuzuna yasladı, gözlerini yumdu. Yüzündeki neme saçları yapıştı. Karan dudaklarını kızın ıslak şakağına bastırdı. Ardından kollarının baskısını arttırarak kızı sıktı ve mırıltılı bir sesle son ültimatomu verdi.

"Ciddiyim Sina! Bir daha bana bunu yaşatırsan seni gebertirim."

6. BÖLÜM

Karan, gecenin ortasında duyduğu iniltiyle uyandı. Kollarının arasında, sırtı göğsüne yaslı kız, uykusunda huzursuzca kıpırdanıp dizlerini karnına çekmişti. Tekrar bir inilti sesi duyunca gözlerini açıp dikkat kesildi. Sina'nın tarafındaki komodinin üzerindeki saate göz atınca 3'ü geçtiğini gördü.

Barışma sonrası duş alıp yatmışlardı. Banyo sonrası Sina'nın üzerine giyindiği çamaşıra ve kendi tişörtüne bu kez ses çıkarmamıştı. Yine 3 gün boyunca sabretmesi gereken döneme girmişlerdi. Sina'nın iniltisinin nedenini anlayınca, yavaşça kızı kollarından çıkarıp usulca yataktan kalktı.

10 dakika sonra elinde bir sıcak su torbasıyla yatak odasına geri döndü. Banyodan aldığı küçük bir havluya sıcak su torbasını sarıp yatağa yaklaştı. Çarşafı kızın üzerinden hafifçe kaldırdı, torbayı Sina'nın karnına dayayarak yatağa girdi ve yine kollarının arasına çekerek kızı sıkıca sarmaladı.

Sina hissettiği sıcaklıkla gözlerini kırpıştırdı ve karnına dayanmış torbayı daha çok bastırdı kendisine. Alçak, minnet dolu bir tonla, "Teşekkür ederim," derken, uykulu sesindeki utanç hissediliyordu.

"Bunun geldiğini bildiğin halde beni iyice kışkırttın, şimdi de sancısını çekiyorsun." "Bana küsmüştün," diye cevapladı Sina, çaresiz alçak bir sesle. Yeniden torbaya sarıldı. "Küstürmeseydin!"

"Misketlerini de geri istiyor musun?" dedi Sina alaycı, düşük bir sesle. "Ne misketi?" dedi Karan. Anlamamıştı.

"Hani çocuklar misket oynarken kavga eder, sonra da

'al misketlerini, ver misketlerimi!' derler ya, onun gibi."

"Ben hiç misket oynamadım!" dedi Karan ters bir sesle.

Sina kaşlarını çatarak bir süre düşünceli halde yatmaya devam etti. Alçak sesle sorduğu soru, merak yüklüydü.

"Sen küçükken ne oynuyordun?"

"Ne bileyim? Ne verirlerse onunla oynuyordum herhalde. Çoğu elektronik şeylerdi."

Sina üzüntüyle gözlerini yumdu. Karan, hiç mi her doğal çocuk gibi sıradan oyunlar oynamamıştı? Sina o an Karan ve çocukluğu için üzüntü duyarken, Karan onun ne düşündüğünden habersiz aynı anda suçlulukla kıvranıyordu. Kendisine hâkim olamayarak sordu.

"Çok mu ağrın var? Ağrı kesici getireyim mi?"

"Yok, o kadar kötü değil. Sıcak su torbası iyi geldi. Geçer birkaç saat sonra." "Birkaç saat bunu mu çekeceksin?"

Sina cevap vermeyerek iyice Karan'a sokuldu. Bir eli torbayı kendisine bastırırken diğer eli Karan'ın kolunu kavramıştı. Uykusu kaçan Sina, hissettiği huzursuz sancıyla bir süre sessizce yattı yatakta. Çok sırası değildi belki ama hafta sonu meselesini bir an evvel Karan'a açması gerekiyordu.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," diye mırıldanırcasına konuşmaya başlayınca, Karan'ın gerilen bedeninden dikkat kesildiğini anladı. Kim bilir bu kez ne gelecek, diye tetikte beklemeye başladığını biliyordu.

"Söyle!" dedi Karan ifadesiz bir sesle.

Sina çekinerek de olsa ağır ağır konuşmaya başladı.

"Uzun zamandır İber'le vakit geçiremedim. Kendini ihmal edilmiş hissediyor sanırım. Bu hafta sonu onunla vakit geçireceğime söz verdim..." diyen Sina, kesin bir tavırla son cümleleri hızla tamamladı. "Hafta sonu İber'i alıp evime gideceğim 2 günlüğüne."

"Öyle bir şey olmayacak!" dedi Karan diklenerek. Hızla kızdan uzaklaşıp sırtını yatağın başlığına dayadı.

Sina oflarcasına derin bir nefes koyuvererek yüzünü Karan'a çevirdi. Karnına bastırdığı torbayla, vücuduna rahatsız edici bir açı vererek o da hafifçe doğruldu ve omzunu yata-

ğın başlığına dayadı.

"Söz verdim Karan. Lütfen, itiraz etme. Hafta sonunu İber'le geçirmem gerek. Çok mutsuz. İlgilenmem lazım çocukla."

"Buraya getir o zaman!" dedi Karan aksi bir sesle. "Burada kalsın hafta sonu. O eve gitmek yok Sina! Bak, yeniden başlamayalım!" derken, ters, tehdit dolu bir bakış attı.

Sina duraksayarak Karan'a baktı. Ardından ağzının içinde gevelercesine konuştu.

"Sen evinde bir çocuğa alışık değilsin. İber genelde yerinde duramaz. Seni rahatsız etmesini istemiyorum."

"Beni niye rahatsız etsin ki? Koca daire! İstiyorsa takım getirip futbol oynasın, umurumda değil! Bir yere gitmiyorsun! İber'le vakit geçireceksen burada geçireceksin!"

"Ona nasıl bir açıklama yapacağım acaba?" dedi Sina, kaşlarını çatarak ters bir sesle. "Açıklama yapman gerekmiyor. Doğruyu söyleyeceksin, o da kabul edecek."

"Saçmalama! O daha 13 yaşında bir çocuk. Neyin doğrusunu söyleyeceğim? O zaman benim diğer odalardan birine yerleşmem lazım" dedi Sina dik dik bakarak.

"O nedenmiş?" dedi Karan gözlerini kısarak. Öyle tehditkâr bakıyordu ki Sina geri çekilmemek için zor tuttu kendini.

"Seninle birlikte aynı odada uyuduğumu ona nasıl açıklayacağım? Çocuk o daha, diyorum!"

"Birlikte olan insanlar, birlikte aynı odada uyurlar. Bence, onun da bu gerçeği bir an evvel öğrenmesi gerekiyor. Delikanlı olmuş bile. İki sene sonra onun da kız arkadaşları olmaya başlayacak. İlişkiler hakkındaki gerçekleri bilmesinin faydası var."

"Daha 13 yaşında, diyorum! Ne kızı? Ne arkadaşı?"

"Ben ilk defa 14 yaşındayken biriyle olmuştum, onun da bir senesi kalmış işte."

"Senin aklının fikrinin neden sürekli uçkurunda olduğu belli. Erken başlamışsın!" diyen Sina, küçümseyerek Karan'a baktı. Diğeri ters ters ona baktı. Sina yüzünü buruşturup sinirle söylendi. "Sormayacağım! Duymak istemiyorum!" dedi

sinirli bir sesle, sormamak için kıvrandığı soruları zihninin derinliklerine attı.

Karan hızla çarşafı üzerinden atarak ayağa kalktı.

"Sarıl torbana, yat uyu! Tepemi attırma benim! Hafta sonu hiçbir yere gidilmiyor! İber buraya gelecek. Koridorun sonundaki odayı ona hazırlarız."

"Sen nereye gidiyorsun şimdi?" dedi Sina hafifçe dikilerek. Odanın kapısına doğru yürüyen Karan'a sorgulayarak bakıyordu.

"Birkaç telefon açmam lazım," dedi Karan baştan savma bir cevapla. "Bu saatte?"

"Saatin nesi varmış! Uyanıksak geç değildir!"

Sina hayretle odadan çıkan adamın arkasından baktı. Üzerine hiçbir şey giyinmeden çırılçıplak ayrılmıştı odadan. Oflayarak yatağın içine kaydı. Torbaya sıkıca sarılırken kafasına üşüşen düşüncelerin içinde kayboldu. İber'e bu durumu nasıl anlatacağını düşünüyordu. Acaba açıkça doğruyu söylemek daha mı kolay olurdu? Kendi evine gitmek konusunda ısrar ederse, bu kez daha ciddi bir tartışma çıkacaktı ve bu akşamdan sonra yeni bir tartışmaya şu an gücü yoktu. İber olgun, anlayışlı bir çocuktu ama Sina'nın hayatında daha önce kimseyi görmemişti. Acaba Karan'ı nasıl karşılardı? Aralarında yeni sırların paylaşılacağını düşündü ama daha bu kadar küçük bir çocuğa, bunca yükü yüklemek çok adaletsizce geliyordu ona. İber sır tutardı, hatta Sina'yla sırları paylaşmaktan çok da mutlu olurdu ama küçücük bir çocuğa, böylesi ağır bir sorumluluk yüklemek doğru muydu? Daha önceki sırlar ufak tefek, İber'in kendisini iyi hissetmesini, Sina'yla birtakım olduklarını hissettiren sırlardı.

Sina, iki düşünce arasında sıkışıp kaldığını hissediyordu.

Eğer İber'i, Karan'ın evine getirmezse hafta sonu programı yatardı ki bu İber'de çok daha büyük bir hayal kırıklığı yaratırdı. İber'le yeni ve çok daha büyük bir sır paylaşıp, şimdilik Karan hakkında, evdekilere bir şey söylememesini rica edebilir ve Karan'ı erkek arkadaşı olarak tanıştırabilirdi. Bu da henüz İber için çok mu erkendi, ona karar veremiyordu...

Hayal kırıklığı mı? Sorumluluk mu? İki düşünce arasında gitti, geldi. Bunu düşünmek için önünde daha 3 gün vardı. Sabah durumu Hülya ile de konuşup, onun da fikrini alacak ve en doğru adımı atacaktı. Yatağın içinde kıvrılarak yeniden yerleşti. Gözleri yorgunlukla kapanırken sancısının da epey hafiflediğini fark etti. Düşüncelerin içinde boğuşurken onu tamamen aklından çıkarmıştı. Göz kapakları düşerken aklına gelen düşünceyle birden gözlerini ardına kadar yeniden açtı. El yordamıyla komodine uzanıp telefonunu aldı. Yerinden hiç kalkası yoktu. Karan'ın ne zaman döneceğini de bilmiyordu.

Yorganın altında, telefonun ekranında parmakları hareket etti ve evin içinde bir yerlerde olan Karan'a mesaj attı.

"Söylemeyi unuttum! Benim yarın ofise gidip çocuklarla görüşmem lazım. Tüm gün sürer. Söylemedim diye, trip atma sonra. Yarın, bütün gün ofiste olacağım!"

Karan salona geçip elinde tuttuğu telefondan Salim'i aradı. Birkaç defa çalan telefonun sabırsızlıkla açılmasını beklerken bir eli belindeydi ve ayağı pıt pıt yere vuruyordu. Üçüncü çalıştan sonra söylenmeye başladı ve tam o sırada açılan telefona sabırsız bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Salim! Uyumuyordun değil mi?"

"Bu saatte mi?" dedi Salim, uykunun izlerini taşıyan boğuk ve mahmur bir sesle. Hala açılmaya çalıştığı belliydi ancak belli etmemeye çabalıyordu. Zaten sadece kendi diyeceklerine odaklanmış olan Karan da fark etmedi.

"Olur mu Karan Bey? Tabii ki uyumamıştım..." diye geveledi Salim, boğazını temizlercesine öksürerek. "Dinle şimdi. Not al! Sabah ilk iş; şirkette şu bizim iç mimarla konuş! Sabah, benim koridorun sonundaki odayı, bir delikanlıya uygun olarak döşesin! Özellikle belirt, hafta sonuna kadar bitecek.

Uzarsa istifasını versin, gitsin!"

Karan, Salim'e talimatları sıralarken telefonuna düşen mesaj sesini duyunca, kulağından çekip ekrana baktı. Okuduğu mesajın ardından dudakları minik bir gülümsemeyle kıvı-

rıldı. Bedenini hafifçe yatak odasına giden koridora çevirip bakışlarını oraya dikerken, telefonu tekrar kulağına götürdü.

"Sabah Sina ofise gidecek. 9'da gel, onu al, ofise bırak! Sonra sen iç mimarla diğer şeyleri takip et, akşam ben alırım Sina'yı! Sabah, ben abimle giderim şirkete ama akşam için bana da bir araba ayarla! Bir de araştır bakayım, 13 yaşında bir çocuk nelerden hoşlanır? Oyun moyun varsa onları da al, hallet! Gençler şu Play Station'dan hoşlanıyorlardı, değil mi?"

Salim bir an Karan'ın sorusuna cevap veremedi. Uyku sersemi bombardıman gibi yağan talimatları takip etmeye çalışıyordu.

"Salim? Beni duydun mu?" diye sesini yükselterek üsteledi Karan. "Duydum efendim! Duydum! Gençler nelerden hoşlanıyor? Araştıracağım." "Play Station severler mi, dedim?"

Salim'in düşündüğünü belli eden bir sessizlik oldu hatta, ardından çok da emin olmayan bir ses, "Sanırım hoşlanıyorlar, efendim..." dedi hattın diğer ucundan.

"En son çıkan oyunları da al! Aşağıdaki kapalı basketbol salonunu da konuş, rezerve etsinler, hafta sonu ben kullanacağım! "

"Tabii efendim, hepsini hallederim yarın, merak etmeyin!"

"İyi... Tamam..." diyen Karan, telefonu kapatacakken bir an durdu ve azarlayan bir tonla son cümlesini kurup, Salim'in yüzüne kapadı telefonu.

"Bu saatte de hala uyanık durma! Sabah uykusuzdum, yorgundum, anlamam! Git, yat oyalanmadan!"

Karan, telefonda birkaç notu kendisine yazıp tekrar yatak odasına yollandı. Odaya girdiğinde Sina'nın yeniden uykuya daldığını gördü. Sessiz adımlarla yatağa yaklaşıp çarşafın altından elini uzatarak kızın ayaklarını yokladı. Hissettiği soğuklukla, ağzının içinde kızgınlıkla söylenip giyinme odasına yöneldi. Eline aldığı kendi kalın çoraplarını kızın ayaklarına geçirdikten sonra yeniden yatağa girdi ve kızı kollarına

çekti. Rahatlamışçasına derin bir nefes çekip yüzünü kızın ensesine kapadı ve o da gözlerini yumdu.

* * *

Sina yüzünde dolaşan yumuşak dudakların baskısıyla gözlerini açtı. Karan üzerine eğilmiş yüzünü öpüyordu. Gözlerini kırpıştırarak açmaya çalıştı ve bakış açısına giren adamın üzerinin giyinik olduğunu fark etti. Bembeyaz, jilet gibi ütülü gömleğin üzerine yine yelek giyinmişti.

"Günaydın!" dedi Karan yumuşak bir sesle. Ardından kızın cevap vermesine fırsat vermeden sordu. "İyi misin? Ağrın var mı?"

Sina kaşlarını çatarak bedenini dinledi. Gayet iyi hissediyordu. Başını yavaşça iki yana sallarken karşılık verdi.

"Günaydın. Yok, iyiyim. Sen gidiyor musun? Saat kaç?" dedi boğuk, uykulu bir sesle.

"Saat 7.30. Ben abimle çıkıyorum. Salim 9'da gelip seni alacak, ofise bırakacak. Akşam ben alacağım seni."

Sina kalkmak için hareketlenince, eliyle kızın omzuna baskı yaparak yerine sabitledi.

"Kalkma! Bugün yolcu etme. Biraz daha kal yatakta. Salim geldiğinde haber verecek sana. Sen de karnını doyursun o gelene kadar."

Sina tekrar başını yastığa koyarken yan döndü ve Karan'ın o an, onun nasıl güzel göründüğü konusunda neler hissettiğinin farkında olmadan, gülümseyerek adama baktı.

"Hülya kahvaltı hazırlamıştır, gider orda yerim o zaman."

Karan bir an ses çıkaramadan ona baktı hayran gözlerle.

Elini uzatıp kızın yüzüne düşen tutamları geri itti. Başını eğerek dudaklarını alnına bastırdı.

"Tamam. Karnını doyurmadan çıkma evden. Akşam görüşürüz."

Sina kollarını kaldırarak Karan'ın boynuna doladı. Yeni duş almış ferah kokusunu içine çekti. Kirli sakalların kapladığı yanağına dudaklarını bastırdı.

"Görüşürüz," dedi mırıldanarak.

"Şöyle yapınca hiç gidesim gelmiyor. Üstelik kalsam da havamı alacağım, iyice sinirlerim bozulmadan gideyim en iyisi," diye söylendi aksi bir sesle. Burnunu kızın boynuna gömmüştü. Sina kıkırdayınca dişlerini kızın boynuna geçirdi.

"Bir gün doyacağım sana. Mutlaka doyacağım. O zaman, istediğin kadar oyna benimle, bak umursayacak mıyım?"

Karan söylenirken bile kullandığı kelimelerine inanmadığı belliydi. Dudaklarını tekrar kızın boynuna bastırdı ve zorlukla uzaklaştı kızdan.

"Dikkat et kendine! Çok yorulma. Akşam için de yemek düşünme, dışarıdan söyleriz." "Hülya yapar, merak etme! Evde olacak bütün gün."

"Bence de kalsa iyi olur. Bugün de onu aramayalım," dedi Karan imalı bir tonla.

Sina gözlerini devirirken Karan gözlerini kısarak, tehdit eder gibi baktı kıza. Sonra ters bir bakış atıp, başını sinirle iki yana sallayarak odadan ayrıldı.

Sina bir süre boyunca sıcak yatağın içinde zaman geçirdi. Telefonuna uzanarak Hülya'ya mesaj attı. "Hazır mı kahvaltı köle?"

Cevap 30 saniye içinde geldi.

"Oooo Kraliçemiz uyanmış! Ne demek efendim? Kuş sütü bile buldum size! Zat-ı alinizin teşrif etmesini bekliyoruz!"

Sina küçük, kısa bir kahkaha atarak yataktan kalktı ve banyoya yollandı. 15 dakika sonra duş alıp hazırlanmış bir şekilde, Karan'ın dairesinden çıkıp karşı daireye geçti. Salim geldiğinde doğrudan aşağı inmek için ihtiyaç duyduklarını da yanına almıştı.

Hülya kapıyı açtığında merakla onu baştan ayağı inceledi. Sanki her şeyin yolunda olduğundan emin olmak ister gibiydi.

"Ne yaptı senin it? Çok atar yaptı mı?"

Sina yüzünü buruşturup başını "yani!" deri gibi iki yana salladı. Hülya'ya sarıldı ve, "Günaydın!" dedi.

"Hadi, gel. Sofra hazır. Hem atıştıralım hem konuşalım. Sen de neler olduğunu anlat."

Sina tedirginlikle dudaklarını ısırarak içeri geçti ve elinde-

kileri salondaki kanepeye bırakarak Hülya'nın peşinden mutfağa yollandı. Bir yandan açıklama yapar gibi konuşuyordu.

"Bugün ofise gideceğim. Salim 9'da gelecek, o yüzden buradan çıkarım, diye aldım eşyalarımı." Hülya çayları koymak için çaydanlığa uzandığında, başını arkaya çevirerek karşılık verdi.

"Salim alacağına göre senin itin haberi olduğunu varsayıyorum. Yani bugün başka kriz yaşanmayacak?"

Sina, Hülya'ya kızgın bir bakış atıp dilimlenmiş ekmekleri sepete yerleştirmeye başladı. "Yok, yaşanmayacak! Bundan sonra da daha itinalı olacağım."

"Ooo, demek ki bayağı bir fırça yenmiş!"

"Hülya!!"

"Hiç efelenme! Herifin dün gözü dönmüştü. Sana haber ver dedim, değil mi?"

"İşini gücünü bırakıp benimle uğraşsın istemedim. Asiye Abla'yla konuşmaya dalınca, üst üste geldi işte her şey."

"Eee, anlat bakalım. Çok kükredi mi?"

Sina kaşlarını kaldırıp cıkladı. Yüzünü buruşturdu tekrar. "Kükrese daha iyiydi. Resmen küstü benimle, hiç konuşmadı. Ağzından çıt çıkmadı. Hayatımda o kadar gerildiğimi hatırlamıyorum."

"E, bu sabah yüzü gülüyordu Taylan'la çıkarken?"

Sina utanç dolu bir bakış attı Hülya'ya. Hülya gözlerini kısarak baktı ona. Elindeki bardakları hafifçe kaldırıp, "Geç şu masaya sen, bir geç bakayım. Kahvaltıyı yaparken anlatırsın, bu herif sana küstüyse, sabah niye yüzünde güller açıyordu o zaman?"

Sina suçlu suçlu Hülya'ya baktı ve zorlanarak da olsa elindeki ekmekleri alıp Hülya'yı takip etti. İkisi de masaya oturunca, Hülya çayını önüne iterek, "Başla bakalım!" dedi Tıpkı suçlu bir mahkûmu sorgulama havasında, sorgucu bir memur gibi tip tip Sina'ya baktı.

Sina gece olanları özel detayları atlayarak Hülya'ya anlattı. Hülya ses çıkarmadan Sina'yı dinledikten sonra kaşlarını kaldırdı bilmiş bir edayla.

"Duvarları yıktım yani, diyorsun?" "Bu kez ben ilk adımı attım, diyelim." "Ya da atmak zorunda kaldın!"

Sina gözlerini yukarı kaldırıp, alt dudağını uzatarak bir nefes verdi dışarı. Yüzüne düşen saçlar havada uçuştu. Bakışları Hülya'ya çevrildiğinde kendisini anlatmaya çalışır gibi bir karmaşa vardı yüzünde.

"Korktum Hülya. İlk defa öyle sessiz ve uzaktı ki çok korktum. Hani bağırıp çağırmasına, kırıp dökmesine alıştım ya, belki de o yüzden panikledim. Hiç beklemediğim bir tavırdı bu. Ya benden usandıysa diye çok korktum. Bu kez de ben, onun gibi davranayım dedim. Gerçi sanırım ikimiz de birbirimizi şaşırttık. Ne ben ondan öyle bir tepki bekliyordum ne de o benden o tepkiyi bekliyordu. Ama kendimi çok çaresiz hissettim ve sonra anladım ki bizim iletişim şeklimiz bu! Şimdiye kadar oturup, kendimizle ilgili hiçbir şeyi karşılıklı konuşmadık. Birbirimizle ilgili doğru düzgün hiçbir şey bilmiyoruz ama kimselere olmadığı kadar da birbirimize yakın hissediyoruz. Biz, onunla ilk konuşmamızı sevişerek yaptık. Ve dün gece de yine sevişerek konuştuk. Bu belki de ikimizin de kaçtığı bir şey, bilmiyorum... Kelimeleri dile getirmiyoruz ve dokunarak çoğu şeyi anlatmaya çalışıyoruz. Garip bir iletişim şekli bizimki ancak şu anda sanki ona da, bana da bu daha iyi geliyor gibi hissediyorum. Şu an ciddi şeyler konuşmaya gücüm yok ama ona ihtiyacım olduğunu da söylemek istiyorum. Bu dile getirebildiğim tek yöntem. Şu anda tek bulabildiğim çözüm bu... Dünkü sessizliği, uzaklığı, benden kopabileceği düşüncesi beni öyle korkuttu ki bu korkuyu kelimelere dökemiyorum ama dokunarak anlatabilirim, dedim. İşe de yaradı..." Sina başını hüzünle aşağı eğip, bir süre ara verdiği sözlerine mırıldanarak devam etti. "Hem bir de biliyorsun, birilerinin bana küsmesine dayanamıyorum."

"Salak!" diyen Hülya. Küçümseyerek Sina'ya güldü. "Ortaokula giderken ben de istediğim bir şey için sana küserim demiştim de sen o panikle istediğim her şeyi yapmıştın! Senin çocukluğuna inmek lazım," dedi bilmiş, alaycı bir tavırla.

Sina'nın yüzü düşerek omuz silkti. "Ne yapayım? Karan

çok ciddiydi. Saatlerce, sanki ben orda yokmuşum gibi davrandı. Bağırsa başa çıkardım ben onunla ama sessizliği berbatmış!" dedi yüzünü buruşturarak.

Hülya başını iki yana sallayarak, "yandın sen!" der gibi güldü. Sina başını ona çevirerek huzursuzca yerinde kıpırdandı.

"Sana bir şey danışmam lazım. Ne düşünüyorsan açık açık doğruyu söyle." Hülya bedenini hafifçe ona çevirerek çayına uzanırken, başını salladı.

"Söyle bakalım, neymiş?"

"İber'i çok ihmal ettim biliyorsun. Hafta sonu onu alacağıma söz verdim. Evime gideyim, dedim ama Karan, her zamanki gibi itiraz etti ve buraya getirmemi söyledi..." Sina tedirginlikle Hülya'ya bakıp, zorlanarak kafasındaki soruyu sordu.

"Sence bu doğru bir şey mi? İber Karan'ı bilmiyor ve ilk defa tanışacaklar. Sence çocuğun kafası karışmaz mı? Ben burada ne yapıyorum? Niye buradayım? Karan tam olarak kim diyeceğim? Üstelik Karan'a, 'madem İber buraya gelsin diyorsun, ayrı odada yatayım o süre boyunca' dedim, onu da kabul etmedi. İber'den neyi saklayacakmışız? Böyle şeyleri bilmesi gerekiyormuş falan diye, bir de saçma sapan konuştu ama tabii beni dinlemedi bile. Sence, İber'in kafasını karıştırmaz mı bu durum? Ayrıca öğrendiğinde de henüz evdekilere bunu söylemesini istemiyorum. Durduk yere çocuğa ağır bir yük olmaz mı bu? Bu seferki büyük bir sır olacak..."

Sina sözlerini alçalan bir ses tonuyla sonlandırdığında, Hülya'nın yüzünde oluşabilecek herhangi bir ifadeyi kaçırmak istemez gibi dikkatle karşısındaki kızı izliyordu.

"Karan senin neyin?" diye sordu Hülya, duru bir yüzle Sina'ya bakarak.

Sina gözlerini devirip bir nefes koyuverdi. Sanki bunu söylemek zor geliyormuş gibi içinde bulunduğu durumu hafifletmeye çalışırcasına, alayla cevap verdi.

"Karan, erkek arkadaşım olduğunu söyledi."

"Sana soruyorum ben? Karan ne söylüyor, demedim!"

"Erkek arkadaşım."

"O kadar mı?" dedi Hülya dik dik Sina'ya bakarak. Sina bir süre sessizce Hülya'ya baktı ve nihayet pes etmiş gibi ciddi bakışlarını Hülya'nın gözlerinden ayırmadan, alçak bir sesle cevapladı.

"Sevdiğim adam!"

"Tamam, işte! Sevdiğin adamsa sevginin arkasında duracaksın! Kimseye hesap vermek zorunda değilsin. Yeteri kadar hesap verdin hayatın boyunca. Bundan sonra sen nasıl mutlu oluyorsan onu yapacaksın. Karan sevdiğin adamsa, İber'e de sevdiğin adamı tanıştıracaksın ve onunla birlikte, burada yaşadığını söyleyeceksin. Birbirini seven insanlar bir arada olmak isterler, siz de bir aradasınız. Bu kadar basit!" Sina'dan sinirli bir gülüş çıktı.

"Bu kadar basit? Saçmalama, o kadar basit değil! İber, neden bir arada yaşadığımızı anlamakta zorlanacak. O, evli insanların bir arada yaşadığını öğrenmiş bir çocuk. Bu durumu normal mi karşılayacak sanki? Ayrıca, biliyorsun yerinde duramıyor. Ya Karan ondan rahatsız olursa?"

Hülya küçümseyici bir kahkaha attıktan sonra eliyle, 'saçmalama!' der gibi bir hareket yapıp karşılık verdi alayla.

"Kızım, İber doğru düzgün hangi evliliği gördü? Babası anası mı evlendi sanki? Anan izin vermediği için evlenemediler, kız doğumda öldü zavallı. İber de zaten evlilik dışı doğdu. E anan öldü, baban Asiye Abla'yla evlendi, o da ayrı bir durum. Çocuk sanki çok normal, harika bir ortamda büyümüş de bunu garipseyecek gibi konuşuyorsun. Karan rahatsız olacağını düşünse buraya getirmen için ısrar etmezdi. Ayrıca İber, yaşıtlarına göre çok aklı başında bir çocuk. Yani, kusura bakma ama sanki Hazar'ın babası o da Hazar da onun oğlu gibi. Zaten sorumluluğun altına girmiş, olgun bir çocuk. Sizin durumunuzu garipseyeceğini sanmıyorum. Hatta Karan'ı da sevecek bak, görürsün!"

"Nerden biliyorsun?"

"Çünkü Karan'ın her şeyi kontrol altında tutma hastalığı, ona iyi gelecek. Etrafında hep 'saldım çayıra Mevla'm kayıra' erkekler olduğundan. Bunun tam tersi olması, onun da biraz

çocuk gibi hissetmesine neden olur belki. Çocukcağız kendi çocukluğunu yaşayamıyor. Bırak her şeyi oluruna. Su akar yolunu bulur. Ben, iyi anlaşacaklarına eminim. "

Sina düşünceli gözlerle bir süre Hülya'ya baktı. Belki de haklıydı Hülya. İber için başlı başına değişiklik olacaktı bu hafta sonu. Hem Karan hem de Taylan, İber'in alışık olduğu erkek karakterleri değildi. Gerçekten de İber, bu hafta sonunu tam bir çocuk gibi geçirebilirdi. Kafasının içinde bir kısım planlar yapmaya başladığını fark etti. İber'in hoşuna gidecek birkaç şey almalıydı mesela. Birlikte izleyebilecekleri filmleri alabilirdi. Onun sevdiği yemekleri yapabilirdi. Hatta onunla bilgisayarda oyun da oynayabilirlerdi. Yavaş yavaş yüzü gevşerken, rahatlayan gözlerle Hülya'ya bakarak gülümsedi. Sanki teyit almak ister gibi üsteledi.

"İyi vakit geçirir, değil mi?"

"Geçirir kızım, merak etme sen! Hep birlikte acayip eğleniriz."

Sina emin olmuş gibi gülümsedi başını sallayarak. Çayından son yudumu hevesle alıp bardağı geri bıraktığında, telefonuna gelen mesaj sesiyle, bakışları masanın üzerindeki telefona kayarken mırıldandı.

"Salim gelmiş anlaşılan. Ben çıkıyorum. Bütün gün ofiste olup şu işleri yola koyacağım. Belki Böcek'le de birkaç laf ederiz. Akşam Karan alacakmış beni," derken ayağa kalktı. Salona doğru ilerlerken Hülya da peşinden geliyordu. Başını geriye çevirip pis pis sırıttı.

"Akşama yemek yap köle! Herkes aç gelecek eve!"

"Bana bak! İyi alıştınız valla! Benim de işim gücüm var. Teslim etmem gereken desenler var. Bütün gün çalışacağım. Yemekle falan uğraşamam ben!"

Hülya çemkirme düğmesine basmış, tam gaz devam ediyordu.

"Az yiyin, kendinize hizmetçi tutun! Yemek falan yok size! Valla, yapmam tek lokma! Gelirsiniz, akşam hep birlikte yaparız. Şuradan şuraya tabak kaldırırsam iki olsun!"

"Sen kıyamazsın Zeus'una. Gelir koştura koştura, hatu-

num ne yemek yapmış diye. Karan, son zamanlarda tesisatçı Hamdi Abi'ye bağladı dedi, hayal kırıklığına uğramasın sakın!"

Hülya hırsla Sina'nın üzerine atılıp başını kolunun altında sıkıştırarak etrafında döndürmeye başladı.

"Kızım, dalga geçmeyin benim Zeus'umla. Size zıkkım hazırlarım, ona sultan sofrası kurarım, görürsünüz o zaman."

Sina kahkaha atarken Hülya'nın kelepçesinden kurtulmaya çalıştı. "Tamam be! Daha da bir şey demem çok kıymetli sevgiline!"

"Kıymetli tabii!" dedi Hülya, Sina'yı bırakıp bir adım geri çekilerek. Yüzündeki ifade anında değişmiş, yine hülyalı bakışlarla karşısındaki kıza bakmaya başlamıştı. "Kızım, adam ayağımın altını öpüyor be! Ben onun kıymetini bilmeyeceğim de kimin bileceğim? Elinden gelse pamuklara saracak. İki kap yemeği mi ona çok göreceğim? Taş olurum var ya onun kıymetini bilmezsem, taş olurum."

"Adam taş tabii! Bari ben olmayayım diyorsun?" dedi Sina alayla gülerek. Hülya üzerine atılmaya niyetlenmişken hızla eşyalarını aldı ve koşar adımlarla kapıya yöneldi, hızla kapıyı açtı. Geri dönüp son kez Hülya'ya sırıtarak baktı.

"İki kap yemeği de bizim önümüze koyarsın artık!"

"Zıkkım ye!" diye haykırdı Hülya, kapı kapanmadan hemen önce.

Kapalı kapıya birkaç saniye kızgınlıkla bakar gibi durdu ve hemen ardından yüzünde koca bir gülümseme belirdi. Topuklarının üzerinde dönerek etrafı toparlamak için mutfağa yöneldi. Telefonu çaldığında tam da mutfaktaki işini bitirmiş, salondaki çalışma masasına doğru ilerliyordu. Ekranda Karan'ın adını görünce kaşlarını çattı.

"Allah Allah" diye mırıldandı kendi kendine ve telefonun ekranına dokunarak kulağına götürdü. "Hülya?"

"Efendim Karan. Sina'yı soracaksan, Salim'le çıktılar biraz evvel."

"Yok, yok. Sina'nın nerede olduğunu biliyorum, onu sormayacağım. Senden bir şey rica edeceğim." "Söyle," dedi

Hülya merakla kaşlarını çatarak.

"Bugün Salim birkaç kişiyi benim daireye getirecek..." dediği anda Hülya'nın gözlerinden ateş çıkmaya başlamıştı ancak duyduğu diğer kelimelerle gözlerindeki ateşlere bir koca dolusu buzlu su atmışlar gibi anında alevler söndü. "koridorun sonundaki odayı İber'e hazırlayacaklar. İç mimar gelecek... Salim başlarında olacak ama sen de kontrol et. Bir de Sina gelmeden herkesin evden ayrıldığından emin ol istiyorum. Sürpriz yapmak istiyorum, haberi olmasın. O yüzden hafta sonuna kadar çeneni tutabilirsen çok sevinirim."

Karan'ın ettiği son kelimelerdeki ters ima, Hülya'nın süratle kabarmasına neden oldu. "Benim çenemi tutamadığımı mı ima ediyorsun? Ne diyorsun be sen?"

"Al işte! Başladı yine!" diye söylendi Karan.

"Neye başladım yine? Neye?" diye çıkıştı Hülya kaşlarını çatarak. Karan derin bir nefes alarak taktik değiştirdi ve sevimli bir ses tonuyla konuşurken, alttan almaya çalıştığını belli etti.

"Hülyacım... Sen, hani her şeyi Sina'ya söylüyorsun ya! İşte o yüzden, şimdilik hafta sonuna kadar söyleme istedim. Sen elbette ki çeneni tutuyorsun, ben hiç öyle şey der miyim?"

Son kelimeler sanki dişlerinin arasından çıkmış gibi olsa da Hülya sakinleşerek derin bir nefes alıp "Hee..." dedi sakin bir sesle.

"He ya. İber'i sen daha iyi tanıyorsun, onun hoşlanacağı şeyler varsa, renk seçimi vs. onları da mimara aktar sen, ona göre döşesinler odayı."

"Ya çocuk iki gün kalacak, koca oda döşemek ne demek? Salondaki koltukta bile uyur o. Biz alışığız, ne var ki bütün bunlara?"

"Karışma Hülya! Çocuğun odası olacak! Sadece bu hafta sonu gelmeyecek. Sina İber'i özlüyor, o zaman sık sık gelecek. Geldiğinde de kendi odası olacak. Tartışma benimle!"

"Manyak, ayarsız! Ne tartışacağım seninle be! Sanki laf dinleyen bir adammış gibi!" "Abime söyleyeceğim, senin ağzına biber doldursun!"

"Abin önce senin ağzına doldursun! Benim ağzıma ancak kaymaklı kadayıf doldurabilir."

"Senle uğraştığına göre yeminle, peygamber olacak adam benim abim! Önünde eğileceğim şerefsizim ilk gördüğümde!"

"Çok geç kalma! Yan odaya git, eğil hemen!"

"Allahım! Bende kabahat, sabah sabah seni arayıp bir şey rica ediyorum. Enerjiye bak arkadaş! Çene hiç durmuyor." "Sen önce kendi çenene bak! Dün üzerime yürüdüğünü de unutmadım! Alacağım onun hesabını!" "Sen de söyleseydin nerede olduğunu? Yedim mi sanıyorsun bilmiyorum demeni?"

"Yersen! demiştim zaten! Ama içimden..."

Hülya kıkırdamaya başlayınca Karan otoriter bir sesle talimatlarını sıraladı.

"Oda sende! Sina'ya bir şey deme! Lazım olduğunu düşündüğün her şeyi Salim'e söyle, halletsin! Sina gelmeden de herkesin evden çıktığından emin ol! Ben onu almaya gittiğimde sana mesaj atar, haber veririm akşam."

"Oldu haşmetmeab! Başka emrin?"

"Abimi sev! Ama çok sev!" dedi Karan sert bir sesle ve hemen ardından Hülya'nın cevap vermesine müsaade etmeden telefonu kızın yüzüne kapadı.

Hülya şaşkınlıkla kapanan ekrana bakarken söylendi mırıltıyla.

"Geri zekalı! O zaten cepte! Azıcık abine çekeydin ya! Zavallı Sina!" dedi gözlerini devirerek.

Boş boş çalışma masasına baktı bir an. Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Karşıya sürekli birileri gelip gidecekse bu işleri hangi ara yetiştirecekti acaba? Üstelik yemekleri de ona ihale etmişlerdi. Kara kara düşünürken, telefonuna düşen mesaj sesiyle elindeki ekranı yukarı çevirdi. Karan'dan gelen mesajı okurken gözleri iri iri açılmıştı.

"Yetiştirmen gereken işler varmış, oda yüzünden de meşgul olacaksın. Akşam yemeği için uğraşma. Abimle konuştum, dışarıdan söyleyeceğiz."

"Valla, korkuyorum ben bunlardan!" diye mırıldanan Hülya, ürpererek etrafına bakındı.

7. BÖLÜM

Hafta sonuna kadar geçen 3 gün boyunca herkes kendi işine gömülmüştü. Sina, sonraki 2 gün de ofise gitti ve kalan işleri toparlamak için dinlenmeksizin çalıştı. Her sabah Salim bırakıyor, akşamları Karan alıyordu onu. Bu arada sık sık Böcek'le konuşmuş, uygun bir planlama için sürekli durum değerlendirmesi yapmışlardı. Hafta sonu İber'le geçireceği zamanın bölünmemesi için bu süreçte kesin olarak ne yapacaklarına karar vermek ve bir sonraki hafta başından itibaren tech adamlara ulaşmanın bir yolunu bulmak konusunda anlaşmışlardı. O hafta sonu İber'in keyifli vakit geçirmesini istiyor, tüm zamanını ona ayırmak için çabalıyordu.

Hülya, günlerdir evden çıkmadan işlerini yetiştirmeye çalışıyordu. Söz verdiği desenleri teslim etmesi gerekiyordu ve o da tıpkı Sina gibi hafta sonunu İber'le geçirebilmek için elindekileri bitirmeye çabalıyordu. Hülya'yı üzen tek neden, uzun zamandan beri eve kapalı kalmış olmasıydı. Sina ofise gitmek için bile olsa dışarı çıkarken Hülya hala evden dışarı adım atamamıştı. Birkaç kez Taylan'a dışarı çıkmak istediğini söylediğinde Taylan'ın yüzünde oluşan dehşet ve ardından hemen sert bir şekilde yaptığı itirazlarla, boynunu bükerek geri çekilmişti ancak mutsuzdu. Hava almaya, dışarıda dolaşmaya ve başka insanlar görmeye ihtiyacı vardı. Annesiyle her gün telefonda konuşuyor olsa da onu görmeyi de çok istiyordu. Bu sürenin ne kadar daha uzayacağını bilemediği için bir hafta daha tatili uzattıklarını, çok sessiz bir yerde oldukları için bir yandan da çalıştıklarından, çok daha verimli bir süre

geçirdiklerini annesine söylemişti ama içi hiç rahat değildi. O şimdiye kadar annesine hiçbir konuda yalan söylememişti. Şimdi de söylemek istemiyordu. Aslında şu anki durumunu annesine anlatsa, onun asla kızmayacağını ya da kızını yargılamayacağını biliyordu ama Hülya'yı tutan tek şey, annesinin yaşayacağı endişeydi. Hülya'nın peşine birilerinin düştüğünü öğrense, kadıncağızın korkudan gözüne uyku girmezdi. Tek varlığı kızıydı ve onun için canını bile verirdi.

Hülya bu şartlarda annesini üzmeye kıyamıyordu. Sırf annesi endişeden aklını kaybetmesin diye susuyor, kısmen de olsa yalan söylüyordu ama elinden başka türlüsü gelmiyordu.

Öte yandan Taylan, son iki gündür Hülya'daki durgunluğun farkındaydı. Annesiyle telefonda konuşmalarını duymuştu. İkisinin birbirine çok bağlı olduğu öyle belliydi ki. Kendisi asla annesiyle böyle bir ilişki içinde olmamıştı. Hülya'nın annesine hitap ettiği sevgi sözcükleri, kızı dinlerken Taylan'ın yüzünde gülümsemeye neden oluyordu. Hülya öyle sevimli oluyordu ki annesiyle konuşurken küçük, şımarık bir kız çocuğuna dönüşüyordu.

Taylan çözüm adamıydı. Uzayan şeyleri de askıda kalan konuları da sevmezdi. Bir kez bir şeye karar verdi mi dönüşü de olmazdı çünkü hiçbir hesabında yanılmazdı. Babasından sonra işlerin başına geçip sahip olduklarını çoğaltabilmesi ve daha da büyümeleri, onun sayesinde olmuştu. Sevdiklerinin her zaman arkasında olurdu. Karan'ı hiçbir zaman bırakmamıştı. Her zaman desteklemiş, ne zaman ihtiyacı olsa, o istemese de yanında olmuştu. Hülya da hiçbir zaman Taylan'dan yardım istemeyecekti, biliyordu bunu. İki kızı da öyle iyi gözlemlemişti ki kendileri haricinde kimseden ricada bulunmadıklarını anlamıştı. Bu durumda Hülya'nın şu anki sıkıntısını ortadan kaldırmak ve hem annesine yalan söylemenin getirdiği vicdan yükünü yok etmek hem de annesine olan özlemini giderebilmesi için yapılması gereken müdahaleye, kendi karar vermek zorundaydı.

Hülya'yı şu saatten sonra bırakmayacağını biliyordu. O,

şimdiye kadar beklediği ve gelmesinden ümidini kestiği kadındı. Hülya'yı elinden kaçırması için aptal olması gerekirdi ki Taylan asla aptal bir adam olmamıştı. Yapacağı şey konusunda kararı kesinleşince, harekete geçmek için kafasında bulunan birkaç küçük soruyu Sina'yla konuşması gerektiğine karar verdi.

Asistanı, imzaladığı tüm evrakları alıp odasından çıktığında, üzerindeki ceketi çıkarıp odasında bulunan askıya astı ve gömleğinin kollarını kıvırdı. Masanın üzerinden telefonunu alarak, boydan boya cam olan odanın duvarının önünde dikildi ve ayaklarının altındaki şehri izlerken Sina'yı aradı.

"Sina, selam... Nasılsın?" "İyidir Taylan. Sen nasılsın?"

Sina'nın sesi tereddütlü çıkıyordu. Muhtemelen Taylan'ın gün içinde onu aramasından dolayı şaşkındı.

"Teşekkürler, iyiyim. Çok fazla vaktini almayacağım. Yalnızca birkaç sorunu ortadan kaldırabilmem için senden bazı bilgileri almaya ihtiyacım var."

Taylan konuşurken sesi kararlı ve net çıkıyordu. Ne yapacağına karar vermiş ve yalnızca kafasındaki birkaç teferruatı yok etmek ister gibiydi.

"Ne çeşit bir bilgi? Benim yapabileceğim bir şeyse?"

"Yok yok, senin uğraşman gereken bir şey yok. Ben sadece senden alacağım bilgilere göre strateji belirlemek istiyorum."

Taylan, Sina cümlesini bitirmeden atılmıştı çabucak. "Strateji? Neyle ilgili?"

"Hülya'nın annesiyle ilgili," deyince, Sina şaşkınlık dolu bir nefes çekti. Ağzının içinde, "Ne alaka?" diye mırıldandı ancak Taylan ona aldırmadan devam etti. "Hülya mutsuz. Annesini özlüyor. Ona yalan söylediği için vicdan azabı çekiyor. Bu böyle olmaz. Üzülmesini istemiyorum ben onun. Annesiyle gidip konuşacağım..." "Ne?" dedi Sina şaşkınlıkla.

"Konuşacağım Sina. Kararlıyım. Kadına her şeyi anlatmamız lazım. Arada Hülya'nın annesini görmesi lazım. Salim gider, getirir annesini zaman zaman. Bu böyle devam etmeyecek. Ben ciddiyim bu konuda. Hem zaten ben de tanışmak istiyordum, benim için de vesile olur. Birazdan çıkıp annesi-

nin yanına gideceğim ve açık açık her şeyi anlatacağım. Benim ciddiyetimi de anlaması lazım. Hülya'ya yüklenmesini de istemiyorum, o yüzden herhangi açık bir nokta bırakmak istemiyorum. Şu saçma meseleler biter bitmez, Hülya ile ciddi bir yola gireceğiz. Bu süreçte onun güvenliğini ben sağlayacağım ve annesinin, bunu da bilmesi gerek. Senden tek öğrenmek istediğim şey annesinin yaklaşımının nasıl olacağı? Bana nasıl biri olduğunu anlat. Çok ters mi karşılar beni? Hülya'nın henüz bunu bilmesini istemiyorum. Eğer her şey benim umut ettiğim gibi giderse ona da sürpriz yapmak istiyorum. Bu gece dışarı çıkaracağım Hülya'yı. Çok bunaldı evde günlerdir kapalı kalmaktan. Biraz hava alsın. Yarın da annesini ağırlasın, biraz morali düzelsin istiyorum..."

Sina duyduklarının şaşkınlığıyla tek bir kelime edemiyordu. Taylan, bir süre hattan bir ses gelmesini bekledi ancak geçen sürede hiçbir şey duymayınca üsteledi.

"Sina? Duydun beni, değil mi? Hülya'nın annesi nasıl biri? Beni çok kötü karşılar mı? Nasıl bir strateji belirlemeliyim? Bana kızması sorun değil, hatta hakaret etmesine de aldırmam ama bunun acısını Hülya'dan çıkarmasını da istemiyorum."

"Taylan, şu an ne diyeceğimi bilemiyorum. Sevgi Teyze ters biri değildir. Aksine çok anlayışlı biridir. Hülya onun en değerli varlığı. Bizim, ona bir şey söylemek istememizin nedeni, kızı için endişelensin istemediğimiz içindi..."

"Ben koruyacağım onu. Hülya'nın güvenliği asla hafife alınmayacak. Bunu garanti edeceğim ben ona. Benim yanımda olmasını nasıl karşılayacak? Bana onu söyle."

Sina duraksadı ve yine sessizliğe büründü. Taylan yine adını seslenince tereddütle devam etti.

"Anlayışlı biridir dediğim gibi ama Hülya'nın daha önce erkek arkadaşı olmadı. Hem bunu önce Hülya'nın söylemesi gerekmez mi?"

"Normal şartlarda öyle ama şu an normal şartlarda değiliz. Hülya'nın sıkıntıya girmesini de istemiyorum. Bunun sorumluluğu bana ait."

"Ya sen, şimdi gidip ne diyeceksin ki Sevgi Teyze'ye?"

"Ne demek, ne diyeceğim? Gidip açık açık durumu anlatacağım. Senin ne yaptığını biliyor, Hazar'ın kazasını biliyor. Bütün sorunun buradan çıktığını ve geldiğimiz noktayı anlatacağım. Hülya'nın yalan söylemek istemediğini ama onu korumak için mecbur kaldığını anlatırım. Benim durumum zaten belli. Ben Hülya'yla evleneceğim, bunu da bilsin. Sadece şu saçmalığın bitmesini bekliyorum."

"Hülya'yla evleneceğini Hülya da biliyor mu?" dedi Sina, duyulur duyulmaz şaşkın bir sesle.

"He yok! O henüz bilmiyor. Onun için ayrı bir hazırlık yapacağım. Sen bu konuyla ilgili çeneni sıkı tut ama. Şu an, doğru zaman değil. Kafası karışık, çok da bunaldı... Böyle ciddi bir konu şu an konuşulacak bir şey değil."

Sina yeniden şaşkın sessizliğine gömüldü. Ne karşılık vereceğini bilemiyordu. İki kardeş de kafalarına bir şey koyduğunda, kimseyi umursamadan karşılarına çıkan her şeyi ezip geçiyorlardı.

"Sina?" diyen Taylan'ın sesiyle, silkinerek kendine gelmeye çalıştı. Taylan devam etti sözlerine.

"Hülya'nın annesi bu şartlar altında ona çıkışır mı? Tüm sorumluluk bana ait. Hülya annesini özlüyor, görüşmeleri lazım ama onu bu şartlarda mahalleye de gönderemem. Benimle kalıyor oluşunu mesele eder mi? Tutturursa ben kızımı alıp gideceğim diye, buna izin vermem. Bu yüzden Hülya'nın canı acısın da istemem. Hadi söyle bana. Tüm bunları nasıl karşılar?"

"Bilmiyorum," dedi Sina kısık bir sesle. Kafası karmakarışıktı, ne düşüneceğini şaşırmıştı. "Ne demek, bilmiyorum?"

"Taylan saçmalama. Daha önce böyle bir şey yaşamadık ki ben nereden bileyim nasıl karşılar? Normalde anlayışlı, aklı başında biridir. Anlayıp dinlemeden yargıda bulunan biri de değildir ama söz konusu kızı yani. Nasıl bir tepki vereceğini bilemiyorum ki!"

"Tamam, o zaman bana bu kadarı da yeter. Anlayıp dinlemeden yargıda bulunan biri değilse ben derdimi anlatırım

ona her şekilde."

"Ya Hülya'nın canına okursa?" dedi Sina tereddüt dolu, endişeli bir sesle. Ardından kısık bir sesle devam etti aynı endişeyle. "Sonra da benim canıma okursa? Karan'ı anlatmadım ki ben daha ona."

"Böyle bir şey olmayacak! Asla izin vermem! Hülya'yı üzmeye kalkan kendi annem olsa karşısında beni bulur! O da bunu öğrenecek o zaman!"

Sina dudaklarını kemirmeye başladı. Hülya bu olanları duyarsa fena çatardı Taylan'a. Ürkek bir sesle, "Acaba önce Hülya'yla konuşup, sonra mı böyle bir şey yapsan?" dedi.

"O zaman sürprizin ne anlamı var? Kız bunaldı, diyorum. Morali düzelsin istiyorum."

"Moralini düzelteceğim diye daha çok bozarsan ne olacak?" "Bozulmayacak! Bozulmasına izin vermem!" Sina birden sinirle çıkıştı Taylan'a.

"Kardeşi kılıklı! Sanki laf anlıyormuş gibi gelmiş bir de bana akıl danışıyor. Koymuşsun kafana zaten. Bana ne soruyorsun o zaman?"

"Ben sana ne yapayım, diye sormuyorum! Hülya'nın annesinin nasıl biri olduğunu soruyorum. Ona göre strateji belirleyeceğim! Senden niye akıl alayım? Benim aklım mı yok?"

"He var! Koca şirketi yönettiğine göre aklın var tabii. Sorma o zaman bana! Ne yapıyorsan, yap! Hülya çıldırırsa da sen çekersin zaten. Bana ne? Duymadım! Görmedim! Bilmiyorum!"

"Aksisiniz aksi! İkiniz de aksisiniz!"

"Alma o zaman kızı! Evleneceğim, dedin ya!"

"Alacağım tabii! Ben onun aksiliğini de seviyorum. Sana ne?" "Delireceğim ya! Kardeşi yetmiyormuş gibi bir de abisi çıktı başıma!" Sina sinirle söylenirken Taylan son noktayı koydu.

"Karan itti falan ama maşallah seninle peygamber olma yolunda ilerliyor. Hadi, kapatıyorum ben. Geç olmadan Hülya'nın annesine gitmek istiyorum."

"Git! Git de al ağzının payını!" "Öyle biri değil, demiştin!"

"Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmadı, demiştim!"

"Anladım ben! Tamam, bende! Hiçbir sorun çıkmayacak! Hadi, hoşça kal!"

Taylan daha fazla uzatmanın anlamı olmadığına karar verince telefonu kapamıştı. Sina şu anda kuduruyor olmalıydı oturduğu yerde. Umursamazca omuz silkti. Saatine bakınca 4'e geldiğini gördü. Bir an evvel çıkmalıydı ancak önce Salim'den adresi alması gerekiyordu. Salim'e mesaj atarken ceketini eline alıp kapıya doğru yöneldi.

* * *

Sina endişeyle kıvranıyordu. Sevgi Teyze olanları öğrendiğinde hem ona hem de Hülya'ya çok fena fırçayı basacaktı. İşiteceği azarlar değil de Sevgi Teyze'nin güvenini sarsacak olmak onu endişelendiriyordu. Kaç haftadır olanı biteni ona anlatmamışlardı. Bu karar onu endişelendirmemek içindi elbette ama Sevgi Teyze gerçeği öğrendiğinde, ondan sakladıkları için iki kıza da fena çıkışacaktı. Taylan'ı durdurması imkansızdı. Sesinden anlamıştı. Çoktan kafasına koymuştu yapmak istediği şeyi. Kimse yolundan çeviremezdi onu. Şu andan itibaren Taylan'dan önce Sevgi Teyze'nin yanına da gidemezdi, telefonda da açıklama yapamazdı. Taylan sanki iki kızın da ipini çekiyormuş gibi hissetti Sina. Endişeyle dudaklarını kemirirken sürekli masasının üzerindeki saate bakıyordu. Ofisteki odasında tek başınaydı ve Taylan'ın telefonundan sonra kafası allak bullak olmuş, her işi bırakmıştı. Oturduğu yerde dizleri sürekli zıplıyor, gözünü saatten geri çekemiyordu. Sanki gözünün önünde bir resim oluşmuş, yol boyu Taylan'ı tepeden izliyor gibi hissediyordu. Mahalleye girmesine az kalmıştı. Hatta belki de şu an arabayı Hülyaların evin önüne park ediyordu. Birazdan kapıyı çalacak, Sevgi Teyze kapıyı açacak ve tanımadığı bir adamla karşı karşıya gelecekti. Sina dirseklerini masaya dayayıp, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Sevgi Teyze gebertecek bizi! Geri zekalı Taylan! Az daha sabretseydin ya!"

Kendi kendine mırıldanarak söyleniyordu boğuk bir sesle. O an çocukça bir korkuyla masanın altına saklanmak ve tüm dünyadan kopmak istedi. Küçükken de bunu yapardı. Annesi nedensiz bir öfkeyle çıldırmış gibi bağırıp, elindeki oklavayla evin içinde dolaştığında masanın altına saklanır, Sahra'yı da kollarının arasına çekerdi. Ta ki ikisini de masanın altında bulup bacaklarına o sopayı indirmeye başlayacağı ana kadar iki kız, birkaç dakika da olsa kendilerini güvende hissederlerdi. Şimdi de amansız sondan hiç değilse birkaç dakika daha kaçabilmek için masanın altına girmek istiyordu. Yüzü avuçlarına kapalı, kendini sakinleştirmek ister gibi derin bir nefes çekip mırıltıyla kendi kendine telkinde bulunmaya başladı.

"Artık çocuk değilsin. Masanın altına da girsen hiçbir şeyden kaçamazsın. Taylan sıçacak, biz sıvayacağız. Bunu kabullen! Sevgi Teyze bize gönül koyacak ama dövmeyecek, bu da bir şeydir, öyle değil mi? Mutlaka anlayış gösterecektir. Yani, başta kızacak ama buna katlanabilirsin. Bunu yapabilirsin. Korkunun ecele faydası yok. Önünde sonunda öğrenecekti, biraz erken oldu işte. Sakin olmaya çalış. Sevgi Teyze makuldür. Olanı biteni doğru düzgün anlatırsak bizi anlar."

Başını hızla yukarı kaldırıp endişeli bakışlarını odanın duvarına dikti. Korkuyla, yeniden kendi kendine konuşmaya başladı kaşlarını çatarak.

"Taylan ne anlatacak ki ona? Ya her şeyi söylerse? Ya Karan'la benim nasıl başladığımı anlatırsa?"

Bir den kalp atışları hızlandı. İşte bunu Sevgi Teyze'ye açıklamasının imkânı yoktu. Zorlukla yutkundu. Taylan'ı durdurması lazımdı ama artık çok geçti. Tekrar saate baktı. Çoktan varmış olmalıydı. Karan'ı arayıp abisini durdurmasını isteyebilirdi ama bunu da kendisine yakıştıramadı. İki kardeşi birbirine şikâyet etmek hiç hoş bir şey değildi. Ayrıca Taylan, bunu Hülya için yapmaya çalışıyordu. Onların ilişkilerine de burnunu sokacak değildi, öyle değil mi? Bu onların seçimiydi. Kavgaysa kavga, sevgiyse sevgi. Bu onların kendi aralarında yaşamaları gereken bir şeydi. Elini ensesine gö-

türüp kasılan boynunu ovmaya çalıştı. Tek ümidi Taylan'ın, Karan ve Sina konusunu geçiştirmesiydi. Eğer ilk karşılaşmalarını anlatırsa Sevgi Teyze'ye nedenini anlatması asla kolay olmayacaktı.

* * *

Sina'nın korkuyla kıvrandığı dakikalarda Taylan, Salim'den aldığı adresin önüne geldi ve arabayı park ederek içinden çıktı. Tek katlı, bahçeli evin bahçe kapısına uzanarak kendinden emin ve kararlı bir şekilde kapıyı açıp, evin kapısına giden taşlı, dar yolda ilerledi. Etrafı duvarla çevrili küçük bahçe, çok bakımlı ve güzeldi. Ağaçlar ve renkli çiçeklerle göz alıcı, sevimli bir havası vardı. İleride, ağaçların altında bir masa vardı ki muhtemelen güzel havalarda dışarıda yemek yiyordu evde yaşayanlar. Taylan'ın dudaklarına sevgi dolu bir gülümseme oturdu. Hülya'nın üzerinde salaş kıyafetlerle, evden bahçeye taşıdığı tabaklarla masayı hazırlaması, gözünün önüne gelmişti. Kim bilir nasıl da şirin görünüyor olmalıydı? Yaptığı her şeyi öyle büyük bir sevgiyle yapıyordu ki Taylan'ı asıl mest eden, o sevgi dolu enerjisiydi. Hülya etrafını güzelleştiren bir varlıktı. İçinden dışarı taşan o güzel enerji etrafındaki her şeye bulaşıyor, Taylan'a her şeyi daha renkli, daha güzel gösteriyordu.

Evin kapısının önüne gelince omuzlarını dikleştirdi ve kararlı bir hareketle elini kaldırarak kapıya vurdu. Birkaç dakika beklemesinin ardından kapı açıldı ve ardında neredeyse Hülya'nın ikizi sayılacak kadar ona benzeyen ancak ondan en az otuz yaş büyük bir kadın belirdi. Taylan, gülümsemesine engel olamadı. Hülya'nın seneler sonraki halini görmüş gibiydi ve bu, onda tarifi imkânsız bir gurur duygusu oluşturdu. Sevdiği, o yaşında bile tıpkı annesi gibi muhteşem görünecekti.

Sevgi, karşısındaki adamın yüzünde beliren gülümsemeyle kendisi de gülümsedi ve, "Buyurun?" dedi yumuşak bir sesle. Gözlerindeki merakı ve sorgulamayı saklamamıştı. Sonuçta kapısını çalan bir adama, sorgulayıcı bakması normaldi.

"Sevgi Hanım, değil mi?" dedi Taylan, emin olmasına rağmen nezaketen bunu sorması gerektiğini düşünerek.

Kadın başını salladı onaylayarak "Siz kimsiniz?" derken merakı büyümüştü. Adını da bildiğine göre bilinçli olarak buraya gelmişti ancak kim olduğu veya ne istediğini çıkaramamıştı. Adamın pazarlamacıya benzer bir yanı yoktu. Öyle kapıları çalan, soru sormak isteyen anketçilere de benzemiyordu. Aksine adamın yaydığı enerji ve güç, Sevgi'nin adamdan az da olsa çekinmesine neden olmuştu. Etrafında bu tür adamlara alışık değildi. Bu adam, güç denilen olgunun ayaklı ve canlı temsili gibiydi.

"Merhaba... Benim adım Taylan Turanlı," diyerek kendini tanıtan Taylan, kadına doğru elini kaldırmıştı tokalaşmak isteğiyle.

Sevgi, şüpheyle ele bakıp gözlerini yeniden Taylan'ın yüzüne kaldırdı. Çekingen bir hareketle uzatılan eli baştan savma sıkmaya çalışırken soru dolu gözlerle adama baktı. Taylan, devam etti sözlerine.

"Kusura bakmayın, ani bir ziyaret oldu bu, farkındayım ancak vaktiniz varsa sizinle konuşmak istiyordum."

Sevgi elini geri çekerken kaşları yukarı kalktı. "Ne hakkında?"

Hala adamın ne istediğini anlayamıyordu ve söz edilen ismi de hiç duymamıştı daha önce. "Kızınız hakkında. Hülya hakkında sizinle konuşmak istiyordum."

Taylan'ın sözleri bitmeden kadının yüzündeki tüm renk çekildi ve beyaza kesen suratta, tıpkı kızıyla aynı renge sahip olan ela gözleri dolu dolu oldu.

"Hülya'ya bir şey mi oldu?"

Yüzü acıyla gerilirken, sağ eli kalbinin üzerine uzandı, ayakta zor duruyormuş gibi omzunu kapının çerçevesine yasladı. Taylan telaşla ileri çıkıp kadının kolundan tutup destek olmaya çalışırken aceleyle açıklama yapmaya başlamıştı.

"Hayır hayır. Lütfen endişelenmeyin. Hülya'ya bir şey olmadı. Çok iyi kendisi." Sevgi hala kendine gelememişti ve şüpheyle Taylan'a bakıyordu.

"Siz nereden biliyorsunuz iyi olduğunu? Kızım tatilde. Hakkında ne konuşacaksınız ki?"

Kadının kafası allak bullak olmuştu. İnanıp inanmamakta zorluk çekiyordu ve birden silkelenerek Taylan'ın elinden kolunu kurtardı ve üzerindeki elbisenin cebindeki telefona uzanmak için hareketlendi. Telefonu çıkardığı anda Taylan telaşla atılarak kadının elini tuttu ve engel olmaya çalışırken nazik ve rica eden bir tavırla "Lütfen, aramayın! Sonra bana çok kızar! Önce konuşalım, sonra iyi olduğunu duyarsınız." diyen sözleriyle, Sevgi'nin kaşları daha çok çatıldı.

"Siz kimsiniz?" dedi ilk kez sert bir sesle. Elini geri çekerek Taylan'ın elinden kurtardı, avucunda telefonu sıkı sıkı tutarken sert sert Taylan'a baktı.

"Bakın açıklayacağım kim olduğumu. Vaktiniz varsa konuşalım istiyorum. O yüzden rahatsız ettim sizi. Eğer içeri girmemden rahatsız olacaksınız bahçede de oturabiliriz" dedi Taylan, eliyle ilerideki masayı işaret ederek.

Sevgi bir an adamın yüzüne baktı ve sonra gözleri bahçedeki masaya çevrildi. Adam hiç de ite kopuğa benzemiyordu. İçeri almak şimdilik konu komşunun görmemesi için iyi olabilirdi ama yine de tanımadığını birini eve almayı da pek mantıklı bulmuyordu. Tekrar bakışları Taylan'a çevrildi. Bu kez daha otoriter bir tavırla dikleşti ve içeri davet etmeden önce sormak istediği soruyu sordu.

"Sen, Hülya'yı nereden tanıyorsun?"

Taylan ne bir duraksama yaşadı ne de gözlerinde herhangi bir tedirginlik belirdi. Doğrudan cevap verirken ses tonu kendinden emin ve rahattı. "Erkek arkadaşıyım!"

Sevgi'nin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı önce, ardından gözleri kısıldı, dudakları büzüldü. Birkaç saniye Taylan'ı inceler gibi gözleri ile adamı baştan ayağı süzdü ve sonra çenesiyle içeriyi işaret ederken otoriter bir sesle karşılık verdi.

"Geç bakayım sen şöyle içeriye. Konuşalım bi senle. Ne demekmiş erkek arkadaşı, bi anlat bakayım sen bana."

"Ben de bunu istiyordum," dedi Taylan gülümseyerek. Kadının otoritesinden etkilenmemişti. Sevgi geri çekilirken

kendisi ileri bir adım attı. Tam kadının arkasından içeri adımlamaya devam edecekken onun sert bir sesle kendisini uyardığını duydu.

"Çıkar o ayakkabılarını evladım! İçeri ayakkabıyla girilmez! Daha yeni temizledim ortalığı!

Taylan suçlu bir çocuk gibi kaşlarını kaldırarak ürkekçe kadına baktı. Gösterilen girişte ayakkabılarını çıkardı, önüne konulan ev terliklerine birkaç saniye şüpheyle bakıp kadına çaktırmadan aldığı derin bir nefesin ardından zorlanarak giyindi. Terliğin numarası, ayağına küçüktü ama yapacak bir şey yoktu. Emir büyük yerden gelmişti ve kısa gelen terlik topuklarına batsa da kadının arkasından ağır adımlarla gösterilen salona girdi. Bu manzarayı Karan'ın görmemesi iyi olmuştu çünkü hayatının sonuna kadar onunla alay edeceği kesindi.

Taylan, bir oturma grubu ve bir yemek masasının olduğu salona girdiğinde inceleyen bakışlarını etrafta dolaştırdı. Uzun boyu nedeniyle başı tavana değecekti neredeyse. Salon küçük olmasına rağmen renklerin uyumu, derli toplu ve temiz pak görüntüsüyle sanki bir masal evi gibi göründü gözüne. Hülya'nın evcilik oynadığı çocuk evi bu olabilirdi ancak. Gırtlağını temizler gibi hafifçe öksürerek kadının eliyle oturmasını işaret ettiği tekli koltuğa yavaşça yerleşti. Bir an, sanki öğretmeninin karşısına çıkmış cezalı bir çocuk gibi bir duygu içinde belirse de hemen silkinerek bu duygudan uzaklaştı. O Taylan Turanlı'ydı. Kimseden çekincesi olmazdı. Buraya da çekinmek için değil, Hülya'nın huzuru için gelmişti. Karşısındakinin annesi olması onu korkutmamalıydı. Omuzlarını dikleştirdi ve kendinden emin bir şekilde arkasına yaslandı.

Sevgi temkinli ve sorgulayan bakışlarını karşısındaki adamdan ayırmadan, tekli koltuğun çaprazındaki ikili kanepeye oturdu ve arkasına yaslanarak gözlerini korkusuzca Taylan'a dikti.

"Şimdi, baştan başla bakalım. Ne demek, ben Hülya'nın erkek arkadaşıyım?"

Sevgi sert bir sesle konuşmaya başladığında normalde bu

ses tonu, özellikle kızların üzerinde çok etkili olurdu. Korkudan anında dökülür, her şeyi bir bir anlatırlardı ancak karşısındaki adam, bu ses tonundan hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Taylan öne çıkarak dirseklerini dizlerine dayayıp, ellerini önünde birleştirdi ve gözlerini bile kırpmadan, kendinden emin bir halde karşısındaki kadına baktı.

"Bakın, buraya gelme sebebimi daha sonra size söyleyeceğim elbette ancak ondan öncesinde bilmeniz gereken bazı şeyler var. Sizin, anlayıp dinlemeden yargıya varmadığınız söylendi bana. Söyleyeceklerimin ardından, her sorunuzu cevaplamaya hazırım ama ben bitirene kadar sözümü kesmeden beni dinlerseniz, sanırım birçok sorunuza da cevap bulmuş olacaksınız zaten."

Sevgi başını sallayarak Taylan'a baktı. Daha önce kendinden bu kadar emin, ne istediğini bu kadar belli eden bir adam tanımamıştı.

Taylan, Sevgi'nin yüz ifadesinden ve duruşundan onayı alınca sözlerine başladı ve Hazar'ın kazasından sonra olanları sırasıyla anlattı. Aklı başında bir adam olduğu için Sina ve Karan'ın ilişkisi konusunda geçmişe dönük bilgi vermedi ve yalnızca kardeşinin, Sina'yı iş nedeniyle bir yerlerde gördüğünü ve uzun zamandan beri peşinde olduğunu söyledi. Sina'nın, kendince haklı olarak Doğululara yaptığı hamleyi ve ardından gelen sorunları da sıraladı.

"Sina'nın babası, tehdit ettikleri için korkunca şikâyeti geri çekmek istedi ancak Sina buna izin vermedi ve o an öfkesini bastırabilmek için adamların tüm sistemlerini hackledi. Siz zaten Sina'nın yeteneklerinin farkındasınız. İletişimde olduğu gruptan birilerine bir dosya göndermiş geçen aylarda ve bunu da Hülya, kargoyla göndermiş. Gruptan bir hain çıktı. Doğululara para karşılığı bilgi vermiş, oradan da kargoyla dosyayı gönderen Hülya'nın fotoğraflarına ulaştılar. Ayrıntıları size daha detaylı anlatırım sonra. Şu anki sorun; adamlar Sina'ya ulaşabilmek için Hülya'yı arıyorlar ve ben, onun güvenliği tam sağlanmadan dışarıda dolaşmasını istemiyorum. Şu an benim dairemde kalıyor."

Taylan sakin bir sesle, makul olduğunu sandığı şekilde her şeyi açıkladığını düşünürken, karşısındaki kadının an be an şaşkınlıktan gözlerinin ardına kadar açıldığının ve ağzı açık, kendisini dinlediğinin farkında bile değildi. Bakışları yere inik, kafasındaki sıralamayla konuşmaya devam ediyordu.

"Hülya ve Sina, siz üzülmeyin, endişelenmeyin diye, size durum düzelene kadar bir şey söylemek istemediler ve tatil hikayesinin doğru olacağını düşündüler. Aslında kısmen öyle. İkisi de çok fazla dışarı çıkmadan evde çalışmaya devam ediyorlar, biz de bu arada sorunları ortadan kaldırmaya çalışıyoruz."

Taylan bakışlarını şaşkınlıkla donakalmış ve ses çıkarmadan kendisine bakan kadına kaldırdı.

"Benim buraya gelme sebebim şu; Hülya çok mutsuz. Sizi çok özlüyor. Size yalan söylemek zorunda kaldığı için çok mutsuz ve onun mutsuz olması da beni üzüyor. Bakın, ben Hülya ile tanıştığım anda, onu görür görmez ondan vazgeçemeyeceğimi anladım. O bambaşka biri. Benim daha önce tanıdığım kimseye benzemiyor. Onun mutlu olması benim için en öncelikli şart. O, mutlu ve huzurlu olursa ben de mutlu olurum. Son iki gündür iyice durgunlaştı. Size olan özlemi büyüyor ve sorunların ne zaman hallolacağını tam olarak bilemediğim için onun mutsuzluğunun da böyle devam etmesine izin veremem. Ben sorunları ortadan kaldırana kadar onun sizi görmeye ihtiyacı var. Dolayısıyla buraya gelme nedenim de bu. Ben program yapacağım, tüm güvenlik tedbirlerini alacağım ve özel bir araç, arada sırada sizi gelip alacak ve benim daireye götürecek. Hülya da size olan özlemini dindirmiş olacak. Sonrasında... Yani tüm bu sorunlar hallolduğu zaman, ben sizi resmi olarak ziyaret edeceğim ve evlilik hazırlığına başlayacağız."

Taylan tüm sorunları çözmüş gibi sözlerini sonlandırıp takdir bekleyen bir gülümsemeyle Sevgi'ye bakıyordu şimdi. Sevgi, uzun denecek bir süre ses çıkarmadan, hatta gözünü bile kırpmadan karşısında kendinden emin bir halde rahat rahat oturan adama baktı. Yüzündeki hayret yerini donuklu-

ğa bırakırken kuruyan dudaklarını ıslatıp, kollarını göğsünün altına topladı ve geriye yaslandı. Dik dik Taylan'a bakarken uzun süreden beri ilk kez ağzından çıkan kelimelerin sertliği fark edilmeyecek gibi değildi.

"Oğlum, sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Taylan önce yanlış duyduğunu sanıp dikkat kesildi ancak doğru algılaması iki saniyeyi geçmedi. Neden böyle sert çıkmıştı ki Sevgi Hanım? Her şeyi gayet makul çerçevede açıklamıştı işte ve tek sorunu, Hülya'nın mutsuzluğuydu. Bunun dalga geçilecek bir tarafı mı vardı ki dalga geçsin? Birden ciddileşerek dikildi ve o da oturduğu koltuğun sırtına yaslandı.

"Dalga geçen bir tavrım mı var sizce?"

Sevgi kollarını çözüp bir elini koltuğun kenarına, diğerini dizinin üzerine koydu. Konuşurken koltuğun kenarındaki eli sürekli inip kalkıyordu ve Taylan'ın gözleri ister istemez bu harekete kayıyordu. Dikkatini vererek kadını dinlemeye zorladı kendisini.

"Buraya geldin, abuk sabuk bir yığın şey anlattın. Anladığım tek şey; Hazar'ın kazasının sorumlularının bu işten yırtmaya çalışması ve bu yüzden Sina'yı delirttikleri. Bilirim ben babasını. Tırsak, sünepe herifin tekidir. Sina'nın bunu yapmasına şaşırmıyorum. Hülya'yla Sina birbirlerinden hiç ayrılmazlar. Şimdi sen diyorsun ki kızımın fotoğrafları bu itlerin elinde, şehrin her yerinde kızımı arıyorlar..." Sorarcasına Taylan'a bakınca, Taylan onaylayarak başını salladı. Bir anda roller değişmişti ve Taylan, ilk defa birinin karşısında kendini beceriksiz, küçük bir çocuk gibi hissediyordu.

"...O zaman niye polise gitmiyoruz da kızım senin evinde, hem de benim hiç tanımadığım bir adamın evinde kalıyor evladım?" dedi Sevgi azarlayan bir tonla.

Taylan kadının her evladım demesinde sıçrıyordu. Tamamen dikkati dağılmıştı ve o an kadının, tam olarak ne demek istediğini anlamadı. Birkaç saniye boş boş kadının azarlayan bakışlarının altında ezildi ve neden sonra kafasının arkasından bir ses, kendine gelmesini uyarırcasına bağırınca toparlanmaya başladı. Taylan Turanlı, ilk defa bir kadın karşısında

azarlanan bir çocuk rolündeydi. Hafifçe öksürerek kendine gelmeye çalışırken, kaybettiği kontrolü tekrar ele almak için kendi kendine telkin uyguladı. Neredeyse kendi yanağına bir tokat atıp, "kendine gel!" diye bağıracaktı. Buraya tüm silahlarını kuşanıp gelmişti, Hülya'yı hayal kırıklığına uğratmanın yanı sıra bir de annesinden azar işitip gitmeyecekti. Aşağı indirdiği kirpiklerini yavaş yavaş kaldırırken kararlı, karanlık bakışlarını Sevgi'ye dikti ve her zamanki ne istediğini bilen Taylan Turanlı karakterine büründü.

"Polise gidemeyiz! Ne diyeceğiz? Sina, Doğuluları hackledi, onlar da peşine düştüler mi? Sina'yı tutuklarlar! Bunu mu istiyorsunuz? Hülya benim evimde kalıyor çünkü en güvenli yer orası! Kusura bakmayın, kesinlikle küçümsemek amaçlı söylemiyorum ancak burada, kızınızı nasıl güvende tutacaksınız? Adamların elindeki teknik adamlar her türlü kamerayı görebiliyorlar. Hülya'yı dışarıda gördüklerinde, burada yaşadığını öğrendiklerinde neyle koruyacaksınız onu? Siz annesiniz, size saygım sonsuz..." diyen Taylan, gözlerinde tehlikeli ışıltılar parlarken hafifçe öne çıktı ve neredeyse dişlerinin arasından konuştu. "ancak Hülya'nın güvenliği söz konusuysa ben sizi de tanımam. Bu sorun hallolana kadar Hülya benim evimde kalacak ve korunmaya devam edecek! Dediğim gibi sizi özlüyor ve ben, bu sorunu ortadan kaldırmak istiyorum. Gün içinde sizi bir araba gelip alacak, ne zaman isterseniz tekrar geri getirecek. Yarın göndereceğim arabayı. Bu akşam niyetim, onu biraz dışarı çıkarmak. Çok bunaldı içeride kalmaktan. Yarın sabah kendisine kahvaltıya giderseniz çok mutlu olur. Haa, bu arada aklımdayken, şu evlilik meselesini de şimdilik ona söyleyip sürprizimi bozmayın, lütfen. Daha ben ona teklif etmeden, bunu bilmesini istemiyorum. Şu sorunlar ortadan kalkınca bu konuyu onunla konuşacağım, sonrasında diğer ayrıntılar için tekrar bir araya geliriz."

Taylan artık kestirip atarcasına, sanki ültimatom verir gibi konuşuyordu ve Sevgi yine ağzı yarı açık, karşısında kendi borusunu öttüren adama baktı.

"Sen çıldırdın mı evladım?" dedi Sevgi, karşısında bir deli

varmış gibi bakarken.

Taylan sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Alçak sesle söylenir gibi karşılık verdi. "Evladım dediğinizde kendimi gerçekten çocuk gibi hissediyorum. Yaşım düşündüğünüz gibi genç değil ve bunu da mesele yapmamanızı rica edeceğim."

Sevgi kaşlarını yukarı kaldırarak şaşkınlıkla Taylan'a baktı. "Kaç yaşındasın bakayım sen?"

Taylan neredeyse gözlerini devirecekti ki son anda kendisine engel oldu. Düz bir sesle, neredeyse ters ters bakarak "Kırk!" dedi. Ancak duruşu ve bakışları öyle tetikteydi ki sanki Sevgi itiraz etse doğrudan saldırıya geçecek gibiydi. Ancak Sevgi tam tersini yaptı. Elini boşlukta umursamaz bir şekilde salladı. "Benim eşim de benden on bir yaş büyüktü. Kadınlar erkeklerden daha olgun olduğu için bu farkın önemi yok. Anca eşitlenirsiniz!" Son kelimeleri sanki Taylan'ı küçümser gibi sarf etmişti ve Taylan, gözlerini açıp kaşlarını kaldırarak hayretle kadına baktı. Bu kadının hiçbir şekilde kendisini ciddiye aldığı yoktu.

Sevgi, karşısındaki adamın şaşkınlığını zevkle izledi. Bu olanlara büyük tepkiler vermesi gerekirdi belki de. Kızların onun elinden çekeceği vardı. Onu endişelendirmemek için gizlediklerini anlıyordu ama bu yine de doğru değildi. Sina'nın ailesi kızın arkasında dik durabilse bütün bunlar belki de hiç yaşanmayacaktı ancak Sevgi, İsmet'in çapsızlığından gerçekten tiksiniyordu. Öyle iyi bir adamdı ki bütün mahalleli severdi onu. Kimsenin etlisine sütlüsüne karışmaz, herkese güler yüz gösterirdi ancak bir kez bile şöyle ayakları yere sağlam basarak, kızlarının arkasında durmamıştı ve adamın tüm iyi halleri, Sevgi'nin nazarında sıfırla eş değerdi.

Şu anda karşısında oturan adamın yaydığı gücü hissedebiliyordu. Hülya'ya karşı hissettiklerinde de samimiydi. Bunu, Hülya'nın her adı geçtiği anda gözlerinde oluşan ışıltıdan anlayabiliyordu. Kızının güvenliği için kendisine bile diklendiğine göre bu konuda da epey ciddiydi. Adama belli etmese de sevmişti onu ama kendi kızının gözlerinin içinde görmeyi beklediği ışıltıları göremediği sürece buna onay vermeyecek-

ti. Önce kendi kızını görmeli ve onunla tüm olanı biteni konuşmalıydı. Anlaşılan o ki bu adamın, dili genç adam demeye varmıyordu, gerçi ilk gördüğü anda daha genç sanmıştı, demek ki kendisine iyi bakıyordu; Hülya'nın üzülmemesi için sert tedbirler alacağı da belliydi. Demek ki kızıyla konuşurken de henüz netleşmemiş konulardan söz etmemesi gerekiyordu.

Başını sallayarak onayladı Taylan'ı.

"Peki. Yarın gelip alsınlar beni, kızımı göreyim. Önce ben kızımla bir konuşayım da sonrasına karar veririm."

"O zaman konuşmamanız gereken konuları hemen hatırlatayım size. Buraya gelmesi konusunda ısrar etmiyorsunuz. Şu sorunlar kalkana kadar bende kalmaya devam edecek. Evlilik meselesini henüz açmıyorsunuz. Önce benim teklifimi almalı..." Taylan kaşlarını çatmış, düşünceli bir şekilde talimat verir gibi sıralamaya devam ederken Sevgi sözünü kesti.

"Kızımla neyi konuşup neyi konuşmayacağımı sana soracak değilim."

Taylan kaşlarını çatarken gözlerini kıstı. Dudakları sinirle gerilirken sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle karşılık verdi.

"İstediğinizi konuşma özgürlüğüne sahipsiniz ancak yineliyorum; buraya gelmesi konusunda ısrar etmiyorsunuz çünkü onun güvenliği, benim için her şeyden daha önemli... Evlilik meselesini açmıyorsunuz! Anlaştığımızı düşünüyorum?" Tek kaşını kaldırmış dik dik kadına bakıyordu.

Sevgi o an kendisine hâkim olmasa yüksek sesli bir kahkaha patlatacaktı. Adam, kendi kızıyla ilgili ciddi ciddi ona dikleniyordu. Birkaç saniye iki rakip gibi birbirlerini süzdüler. Nihayet Taylan kolundaki saate bakıp, yerinden kalktı.

"Benim gitmem gerekiyor. Hülya'yı dışarı çıkaracağım ve öncesinde birkaç şeyi ayarlamam gerekiyor.

Yarın sabah 8.30 gibi size bir araba göndereceğim. Hülya genelde 9 civarı asıl kahvaltısını ediyor..." "Asıl derken?" dedi Sevgi şaşırarak.

Taylan çok normal bir şeyden söz edermiş gibi açıkladı hızlıca.

"Ben erken çıkıyorum, o yüzden genelde sabah 7.30 gibi bana eşlik ediyor ama 9'da uzun kahvaltıya oturuyor. Sizinle uzun uzun kahvaltı etmeyi özlemiş olmalı, o yüzden güzel bir sürpriz olacak. Ben o saatte evde olmam, siz anne kız rahatça sohbet edebilirsiniz. Ne zaman isterseniz eve dönüş için araç binanın önünde hazır olacak. Bana haber vermeniz yeterli."

Sevgi, Taylan'la birlikte ayağa kalktığında salonda karşılıklı dikiliyorlardı. Merakla, "Sen ne iş yapıyorsun?" dedi kaşlarını çatarak.

Taylan umursamazcasına elini sallayarak cevap verdi "Kendi işimiz var, onu yönetiyorum."

Sevgi kaşlarını kaldırarak anlamış gibi başını salladı. Kendi işlerinin olmasına sevinmişti. Kızının rahat etmesi en birinci öncelikti elbette. Gerçi Hülya kendi parasını kazanan bir kızdı. Kendi işleri olmasa da kızı bir maaşla da yaşayabilecek biriydi. Büyük istekleri hiçbir zaman olmamıştı. Gönlü doygun bir evlat yetiştirmişti çok şükür.

Taylan salondan dışarıya yöneldiğinde Sevgi de onu takip etti. Adamı yolcu ederken ayağındaki terliklerin küçüklüğüne az daha gülecekti. Demek ki birkaç numara büyük bir terlik daha alması gerekecekti. Bu adamın sık sık bu eve geleceği belliydi. Yine de fazla hevesli görünmeden, önce kızıyla konuşması gerektiğini hatırlattı kendisine.

Taylan ayakkabılarını giyinip açtığı kapıdan çıkacakken, son anda hatırlarmış gibi geri dönüp elini uzattı tekrar tokalaşmak için.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Umarım bundan sonra da sık sık görüşürüz. Bir de şimdi ben gittikten sonra Hülya'yı aradığınızda bildiğinizi belli etmezseniz sevinirim. Yarın sabah çok daha güzel bir sürpriz olacaktır onun için."

"Ve sen de erkenden çıkıp bu sürprizin ondaki etkilerini görmeyi kaçıracaksın?"

Taylan, Sevgi'nin sözleriyle duraksadı. Elini geri çekerken çekinerek kadına baktı ve ilk defa küçük bir çocuk gibi rica edercesine sordu.

"Ben de bekleyebilir miyim sizi? Rahatsız olur musunuz

benim orada olmamdan? Kesinlikle çok durmam, sizi hemen yalnız bırakırım."

Sevgi istemsizce küçük bir kahkaha atarken başını salladı. "Kendi evinde durmak için benden mi izin alacaksın?"

"Sizi rahatsız etmek istemiyorum. O ev Hülya'nın sayılır, o nasıl rahat ederse öyle olsun her şey."

Sevgi dudağını büzerken neredeyse ağzından, "Vay be!" diye bir nida kaçıracaktı. Taylan'ı tekrar baştan aşağı süzerken başını salladı.

"Tamam, evladım. Ben anladım seni."

Taylan yine sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Şu evladım kelimesini kullanmasak?"

"Sen kullanma evladım! Ben kullanırım!" dedi Sevgi dik dik bakarak. Ardından elini sallayarak, "Hadi, güle güle. Yarın sabah görüşürüz, evladım." dedi ve Taylan'ın yüzüne kapıyı kapadı.

Taylan birkaç saniye şaşkınlıkla yüzüne kapanan kapıya baktı. Kaşları çatıldı. Onun! Yüzüne! Kapı! Kapanmıştı! Taylan Turanlı'nın yüzüne kapı kapanmıştı! Topuklarının üzerinde dönerken dudaklarını birbirine bastırdı. O kapının arkasındaki Hülya'nın annesi olmasa başka türlü davranırdı da şimdilik aralarının iyi olması gerekiyordu. Hülya için hazırladığı sürprizin bozulmaması ve bir çuval incirin berbat olmaması için şimdilik Sevgi Hanım'la arayı iyi tutmak zorundaydı ama gün gelecek, gerçek Taylan Turanlı'yı o da tanıyacaktı.

Sevgi salonun tülünün ardından, ayaklarını yere vura vura bahçeden çıkan adamın arkasından bakıyordu. Gerçekten de göz alıcı bir adamdı. Kızı, eğer bu adama sahiden âşık olmuşsa neden olduğunu anlayabiliyordu. Güçlü ve kararlı birine benziyordu. Dudağını düşünceli bir şekilde kıvırarak kendi kendine mırıldandı.

"Kendi işim var, dedi ama acaba ne tür bir iş? Belki de esnaftır?" Ardından umursamazca omuzlarını silkti. "Aman canım, başka ne olacak. Esnaftır tabii."

8. BÖLÜM

Taylan, Salim'e talimat verip ertesi sabah 8.30'da Sevgi'yi almasını söyledi, ardından Sina'yı arayıp ertesi sabah Hülya'nın annesini aldıracağını, kahvaltı için onun da kalmasını istedi. Sina zaten o kalma dese de kalacaktı çünkü Hülya'yı, Sevgi Teyze'ye karşı tek bırakmayı düşünmüyordu. Öğlene kadar onlarla kalmak, öğleden sonra ofise gitmek ve akşam dönüşte de İber'i almayı planlıyordu. Elbette bunu Karan'la beraber yapacaklardı. Asiye'yi arayıp, İber'e hafta sonu için çanta hazırlamasını rica etmişti. Böylece vakit kaybetmeden ve Karan'ı da fazla bekletmeden İber'i alıp çıkabilecekti. Karan'ın o sırada İbo'nun yanında beklemesi, en makul çözüm olarak aklına gelmişti.

Taylan o akşam eve döndüğünde içinin çok rahatladığını hissetti. İnsanların sevdiklerinden bir şeyler saklaması, onu geren şeylerden biriydi ve Hülya'nın da bu konudaki hislerini anlayabiliyordu. Akşam her zamanki gibi eve girdiğinde Hülya yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle karşılamıştı onu. Her zaman yaptığı gibi... Taylan hayatı boyunca bundan bıkmayacağını düşünüyordu.

Hülya kollarını boynuna doladığında, "Benim Tanrıçam bugün nasıl?" diye sordu sevgi dolu kısık bir sesle.

"İyi Zeus'um! Çok iyiyim. İşlerin çoğunu bitirdim ve hafta sonu İber geldiğinde, rahatça hep birlikte vakit geçirebileceğiz. Sen nasılsın? Yorgun musun? Aç mısın? Yemeği hemen hazırlayayım mı? "

Taylan heyecanla konuşan ve peş peşe soruları sıralayan

kızın dudaklarına kısa ama doyurucu bir öpücük bırakıp, başını hafifçe geri çekti ve gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Yorgun değilim! Ama biraz açım!"

"Hemen masayı hazırlayayım o zaman!"

"Hayır!" dedi Taylan, telaşla kollarının arasından çıkmak üzere olan kızı daha da sıkı tutarak. Hülya sorarcasına ona baktığında gözlerini hafifçe kıstı ve çarpık bir şekilde gülümsedi. Aynı anda Hülya'nın kalbi hoplayarak boğazında atmaya başladı. Adamın bu çarpık gülüşü çok seksiydi ve Hülya'nın her defasında dizleri titriyordu. Taylan burnunu kızın burnuna sürttü ve flört eden bir sesle devam etti.

"Açım ama evde yemeyeceğiz. Hadi git üzerine güzel bir şeyler giyin, birlikte dışarı çıkıyoruz." Hülya şaşkınlıkla Taylan'a baktı. Kurduğu cümleye inanamıyormuş gibi tereddütle tekrarladı. "Birlikte dışarı çıkıyoruz? Gerçekten mi?"

Taylan başını salladı onaylayarak. Şefkatli bir sesle cevap verdi. "Gerçekten güzelim. Çok sıkıldığını biliyorum. Biraz dışarı çıkmaya ihtiyacın var, farkındayım. Bu akşam sana sürpriz yapayım istedim."

"E ama hani dışarda dolaşmam tehlikeli olur diyordun?"

Hülya hala şaşkınlıkla bakıyordu Taylan'a. Taylan yine yüreğini hoplatan şekilde göz kırptı gülümseyerek. Tek kaşını kaldırarak cevap verdi kıza.

"Sence tedbir almadan program yapar mıyım?"

Hülya yüzüne yayılan sevinç ifadesiyle başını iki yana sallayıp, kaşlarını kaldırdı.

"Yok! Yapmazsın!" Aniden ayaklarının üzerinde hopladı. "Dışarı mı çıkıyoruz şimdi? İnanamıyorum ya, günler sonra dışarı çıkacağım!"

Aniden Taylan'ın kollarından çıkarak, yatak odasına giden koridora yönelmek üzere hareketlendi ve hızlı adımlarla salonu geçerken bir yandan da sürekli geri dönüyor, birkaç adım geri geri giderken tekrar ileri adımlıyor ve bu arada sürekli Taylan'a laf yetiştiriyordu.

"Hemen hazırlanacağım! Hiç vakit kaybetmek yok! Ben çok çabuk hazırlanırım zaten! Ohh dışarı çıkacağız sonunda!

İnanamıyorum ya, sonunda çıkıyorum dışarı. Bak gör hemen hazırlanacağım."

Taylan sevimli bir şekilde gözlerini devirip gülümsedi.

"Önüne bak, düşeceksin! Acele etme! Ben de bir kadeh bir şeyler içerim bu arada..."

Hülya başını sallayıp tekrar önüne döndü. Hızla ilerlerken Taylan'ın arkasından, "Hülya!" diye seslenmesiyle duraksadı. Çekinerek başını çevirdi ve arkasına baktı. Adıyla seslenen ton ciddiydi ve sadece bir an, Taylan'ın onu kandırmak için böyle bir fikir ortaya attığını düşündü. Benliğine ışık hızıyla yayılan hayal kırıklığı ile gerçeği duymak için adama döndüğünde, onun işaret parmağını sallayarak ciddi bir yüzle söylediği kelimeleri birkaç saniye algılayamadı.

"Mini etek giymek yok! Ne giyiniyorsan uzun bir şeyler olsun!"

Hülya şaşkın şaşkın Taylan'ın dediklerini düşündü birkaç saniye, ardından öfkeyle gözlerini kıstı. "Hiç de bile! Ne istersem giyinirim!"

"Hülya!" diyen uyarıcı ses, tehlikeli bir gülümsemenin yayıldığı yüzden çıkmıştı. Taylan'ın bembeyaz parlak dişleri görünürken, kendinden emin bir tavırla başını hafifçe yana yatırdı. "Mini etek yok güzelim! Programın iptal olmasını istemezsin değil mi?"

Hülya gözlerini kısarak baktı adama. Geri adım atmak normalde yapmayacağı bir şeydi ancak içeride o kadar bunalmıştı ki birkaç saat de olsa bu değişikliğe ihtiyacı vardı. Köşeye sıkıştığı belli olan bir yüzle baktı adama. Başını belli belirsiz sallarken tatlı bir sesle konuşuyordu ama Taylan'a bunu ödeteceğinin de sinyallerini veriyordu.

"Öyle mi? Peki! Bu seferlik dediğin gibi olsun! Ama bu seferlik!"

Ardından havalı bir şekilde saçlarını savurarak bedenini tekrar geriye çevirdi ve ayaklarını yere vura vura koridorda ilerleyerek gözden kayboldu.

"Ben manyak mıyım o sütun gibi bacakları, onun bunun gözlerinin önüne serecek kadar?" diye mırıldandı Taylan.

Kendine içki almak için içki dolabına doğru adımlıyordu ve o anki zaferini kutlamak niyetindeydi ancak pek de umduğu gibi bir zafer duygusu hissetmiyordu. Hülya dışarı çıkmayı o kadar çok istiyordu ki sırf Taylan vazgeçmesin diye bu kez kabul etmişti ama her şey normale döndüğünde, bu konuda herhangi bir zafer kazanamayacağını nedense acı bir şekilde hissediyordu.

Hülya, üzerine Taylan'ı memnun eden bir kumaş pantolon ve bluz giyinmişti. Yüksek topuklu ayakkabıları, dar kesim pantolonu çok daha cazip gösteriyordu. Üzerine oturan pantolon kalçalarının muhteşemliğini ortaya çıkarmıştı ve Taylan bundan hoşlanmasa da sesini çıkaramamıştı. Yalnızca gözlerini kızın kalçalarından alamıyordu.

Binanın garajına indiklerinde camları film kaplı VIP minibüse yerleştiler ve Salim de direksiyona geçti. Gidecekleri yeri daha öncesinden öğrendiği belliydi ki Taylan'a hiç sormamıştı. Hülya'yla birbirlerine gülümseyerek selamlaşmışlardı yalnızca. Hülya heyecandan yerinde kıpır kıpırdı. Gözlerini dışarıya çevirmiş, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle dışarıyı izlemişti gidecekleri yere kadar. Yemek yiyecekleri mekâna geldiklerinde araç durmuş, ardından Taylan Hülya'nın elini tutarak dışarı çıkarmıştı kızı. Küçük bir bahçenin içinde, gözlerden uzak bir yerdi ancak Hülya görür görmez bayılmıştı mekâna. Denize sıfır, küçük masaların yerleştirildiği bahçe renkli ışıklarla aydınlatılmış, masalsı bir görüntü çıkmıştı ortaya.

Hülya o akşam hayatının en güzel yemeğini yedi. Mutluydu. Yanında âşık olduğu adam vardı ve sohbeti inanılmaz tatlıydı. Taylan'la her konuda konuşabiliyordu. Taylan kızın anlattığı her şeyi öyle ilgiyle dinliyordu ki Hülya konuştukça konuşuyordu. Aynı şekilde Hülya'nın sorularını da Taylan açıklıkla cevaplıyordu. İkisi de beraberken doğaldılar. Hiçbir yapmacık tavır barındırmıyor, içlerinden geldiği gibi konuşup davranıyorlardı. Yemek sonrası yine gözlerden uzak, deniz kenarında yürüyüş yapmışlardı. Hülya derin derin soluk çekiyor, her defasında, "Deniz kokusuna bayılıyorum. İnsa-

na yaşadığını hissettiriyor," diyordu. Taylan da her zamanki gibi hayran hayran kızı izliyordu.

Muhteşem bir akşamın ardından gece yarısına yakın dönmüşlerdi eve. Taylan gözleriyle sürekli Salim'e sorarcasına bakmış ve her defasında ondan her şeyin yolunda olduğuna dair onaylayan mimiği almıştı. Zaten kimsenin bir şeyden haberi olmadığı için takip edilebileceklerini sanmıyordu ama yine de tedbiri elden bırakmak istemiyordu. Taylan garantici adamdı, yaş tahtaya basmazdı ve bu huyu Hülya söz konusu iken çok daha fazla ortaya çıkıyordu.

Gece boyunca gülümseyen bir yüzle uyuyan kızı kollarında tutup, yüzünü izlemişti. Ne inanılmaz bir varlıktı kollarındaki kız. Saatlerce saçlarını okşamıştı Hülya fark etmese de. En çok sevdiği şeyin bu olduğunu biliyordu ve onu uykusunda çok daha huzurlu hissettiren bu hareketten asla yorulmuyordu. Zaten o ipeksi mis gibi kokan saçlardan ellerini çekmek istemiyordu. Yumuşak, ipeksi tene dudaklarını bastırarak kızın yanağına minik bir öpücük bıraktı. Çenesini boynuna yasladığı başın üzerine koyarak o da gözlerini kapadı mutlulukla. Asıl mutluluğu, yarın sabah annesini gördüğünde yaşayacaktı Hülya. Ve Hülya mutlu olduğunda, Taylan yüreğinin içinde renkli çiçekler açtığını hissediyordu. Sabah yüreğinde barındırdığı tüm çiçekler açtığında kalbi rengarenk olacaktı.

* * *

Taylan, annesini görünce Hülya'nın ne tepki vereceğini çok merak ediyordu ve neredeyse küçük bir çocuk kadar heyecanlıydı. Sina sabah 8'de Hülya'yı arayıp öğlene kadar evde kalacağını, uzun uzun kahvaltı yapmalarını teklif edince Hülya memnuniyetle fikrin üzerine atlamıştı. Taylan da oyalandıkça oyalanıyordu. Hülya bir kez geç kalıp kalmadığını sorduğunda toplantılarının geç başlayacağını, o yüzden biraz geç çıkacağını söylemişti. Hülya bu bahaneyi sevinçle kabullenmiş ve kahvaltıyı hevesle hazırlamaya devam etmişti. 8.30 gibi Salim'in Sevgi'yi aldığı sıralarda Sina ve Karan,

Taylan'ın dairesine girmişlerdi. Taylan kaşlarını çatarak bakmıştı Karan'a.

"Hayrola? Sen niye çıkmadın hala?"

"Ben niye çıkıyorum? Sina söyledi. Hülya'nın annesi geliyormuş, ben de tanışacağım!" dedi Karan dik bir sesle. Aynı anda Sina göz devirirken, Taylan gözüyle mutfak tarafını işaret ederek sessiz olması için elini sallamıştı. Sina ikisine de kızgın bir bakış atıp yanlarından geçerken söyleniyordu kısık bir sesle.

"İkisi de 7 aylık sanki! Biraz daha bekleseydiniz olmazdı... Sevgi Teyze birazdan derimizi yüzerken zevkle seyredersiniz artık."

"Sen dün birilerini ziyaret etmişsin!" dedi Karan suçlayıcı bir sesle gözlerini kısarak.

"Evet! Hülya'nın annesine gittim Ne olacak? Kız mutsuz! Ne yapsaydım? Bu iş uzadıkça daha da mutsuz olacak. Göz yumacak değildim herhalde."

"Doğru yapmışsın da Sina çok kızgın sana. Acısını benden çıkarıyor! Onu benim üstüme salmayacak şeyler yap."

" Oldu paşam! Başka emrin?"

"Yok!" dedi Karan ters bir sesle. Abisinin yanından geçip mutfak tarafına yöneldi.

Hiçbir şeyin farkında olmayan Hülya, her zaman yaptığı gibi keyifle kahvaltının son hazırlıklarını bitirdiğinde herkes gergin bir şekilde masanın etrafına yerleşmişti. Hülya çayları koymak üzereyken diğer üçünün de yüzüne bakıp kaşlarını çattı.

"Bugün hepiniz tersinizden kalktınız galiba. Ne bu surat üçünüzde de?" "Yooo."

"Yok canım normal." "Sabah aksiliği işte."

Üç kafa da inkâr etmişti gerginliği. Hülya birkaç saniye sorgulayarak bakmış, ardından omuz silkmişti. Saat 9 olmak üzereydi. Taylan ve Karan'ın bir an evvel kahvaltıyı yapıp, çıkmak istediklerini tahmin ediyordu.

"Sen de mi bugün geç gidiyorsun Karan?"

"Evet. Abimle birlikte gideriz dedim. Benim de erkenden

yapacağım bir şey yoktu. Kahvaltının tadını çıkarayım bari," dedi Karan imalı bir tonla.

"Tabii çıkarırsın! Boğazına dizilir birazdan nasılsa," diye mırıldandı Sina ağzının içinde.

Sevgi'nin geleceği saat yaklaştıkça geriliyordu. Karan konusunu ona nasıl açıklayacağına henüz karar verememişti ama neyse ki Taylan, Sevgi'ye söylediği şeyleri aktarınca içi az da olsa rahatlamıştı. Geri kalanına da makul bir açıklama getirebilirdi. Sina elindeki lokmayı evirip çevirirken Karan ona çabuk bir bakış attı.

Bu kadar gergin olmasına anlam veremiyordu. Sonuçta gelecek olan Hülya'nın annesiydi Sina neden geriliyordu ki? İki gündür çok az görüşüyorlardı. Sina'nın İber'in odasını hazırladığını öğrenememesi için akla karayı seçmişti. Eve giren çıkan adam sayısı belirsizdi ve sonrasında dairenin temizliğini de hallettirmesi gerektirmişti. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Bugün son eşyalar gelecek ve her şey akşama hazır olmuş olacaktı. Sabah bu program çıkınca, her şeyi öğleden sonraya almak için sabahın köründe kaç tane telefon görüşmesi yapmıştı. Sina binadan çıktıktan sonra gelip halletmeleri gerekiyordu. Akşam Sina'yı almaya gidecekti ve ardından İber'i almak için mahalleye geçeceklerdi. Akşam yemeği içinde plan yapmıştı, her ne kadar Sina'nın bundan haberi olmasa da. İber'in güzel zaman geçirmesini o da istiyordu ve bunun için her şeyin kusursuz işlemesine çabalamıştı.

Dairenin kapısı çaldığında Sina yerinden sıçramış, Hülya merakla gözlerini kaldırmış, diğer iki kardeş iki saniye sürse de donarak birbirlerine bakmışlardı. En çabuk toparlanan Taylan olmuştu.

"Birini mi bekliyorsun?" dedi Hülya, Taylan'a bakışlarını çevirerek. Çayını içmeye devam ederken belki de Salim'dir diye düşünüyordu.

Taylan ayağa kalkarken "Salim'dir!" diye mırıldandı ağzının içinde onu doğrulayarak. Hülya da başını sallayarak devam etti çayına. Gözü bir an Sina'nın korkulu bakışlarına

takılınca, "Kızım, sana ne oldu? Bu ne surat?" dedi endişeyle.

Sina bir an Taylan'ın arkasından baktı, sonra bakışlarını Hülya'ya çevirdi. Bir iki saniye endişeyle kıza baktı. Sonra kendine hâkim olamayarak mırıldandı. "Hülya... Galiba sıçtık kızım!"

"Ne?" dedi Hülya anlamayan boş gözlerle Sina'ya bakarak. Ne olduğunu çözemiyordu ama Sina'nın gergin ve endişeli yüzü ona tanıdık geliyordu. Sanki annesi ne zaman onları sorguya çekecek olsa Sina yine o yüz ifadesine bürünmüş gibiydi. Bir an gülümser gibi oldu. Çok özlemişti annesini. Azarlarını bile özlemişti. Bir an evvel şu belalar bitse de onun sıcak koynuna girsem diye geçirdi içinden. O sırada hayalini çok abarttığını düşündü çünkü annesinin sesini duyduğunu sandı.

"Hülya?"

Sina endişeyle Hülya'ya bakıyor, Hülya gülümseyerek Sina'ya bakıyordu. "Sina kız! Annemi öyle özledim ki neredeyse sesini duyuyorum he!"

"Hülya kızım?" dedi Sevgi, yine salonla mutfağın birleştiği noktada masada oturan kızına bakarak.

"Bak yine duydum! Ne komik! Valla yedilere karışacağım ben," dedi Hülya sırıtarak Sina'ya bakarken. Sina dimdik otururken yan gözle Sevgi'nin durduğu yeri işaret ederek "Hülya... Sevgi Teyze burada!" dedi alçak bir sesle, dudaklarının arasından zorla çıkardığı kelimelerle.

Hülya bir kahkaha atıp "Salla salla... Ben de yerim. Annem burada olsa var ya, ikimizi de saçımızdan tuttuğu gibi kafalarımızı birbirine çarpar!"

"He kızım! Ben de birazdan aynen öyle yapacağım!"

Sevgi sinirli bir sesle Hülya'ya cevap verince Hülya olduğu yerde dondu kaldı. Başını çevirip sesin geldiği yöne bakamıyor, korkulu gözleriyle hiç kırpmadan Sina'ya bakıyordu. Zorlanarak fısıldadı.

"Ne olur şaka de! Annen burada değil de!"

Sina ses çıkarmadan kaşlarını kaldırdı olmadığını anlatırcasına.

Hülya zorlanarak başını yana çevirdi ve ayakta dikilerek

kendisine bakan annesini gördü. İlk anda korkuyla yüreği atsa da hiçbir şeyi umursamadan aniden yerinden kalktı ve uçarcasına annesinin yanına varıp, kollarını kadının boynuna doladı.

"Annem! Çok özledim seni."

"Özlersin tabii. Özlediğin için kıvırdın onca yalanı."

Hülya sıkıca kadına sarıldı, burnunu kadının boynuna sokarak kokladı.

"İstersen döv beni, valla gıkım çıkmaz. Kokunu öyle özledim ki canım annem. Her şeyi anlatırım ben sana. Dövsen de sövsen de haklısın. Tek bir savunma yapmayacağım ama önce dur, azıcık hasretimi gidereyim. Önce ben seni öpüp koklayayım, sonra sen beni döv, tamam mı?"

Sevgi kollarını kaldırıp boynuna sıkıca sarılmış olan kızına sarıldı. Hülya hem annesinin yüzünü öpüyor hem de sürekli konuşuyordu. Korkunca çenesine vuruyordu ve şu anda hem hasret hem korku birbirine karışmıştı.

"Annem, canım annem benim. Nasıl da özlemişim. Ohhh kurtuldum. Ne olacak ki? İki terliğini yerim otururum aşağı. Ben seni gördüm ya yine kokladım ya. Hem annelerin vurduğu yerde gül bitermiş. Ohhh gülle donat beni. Canım annem. Güzel kokulu annem."

"Çenene vurdu yine. Belli epey korktun sen beni görünce."

Hülya hafifçe geri çekildi. Başını suçüstü yakalanmış biri gibi iki yana salladı. "Valla yalan yok. Korkudan üç buçuk atıyorum ama seni öyle çok özledim ki şu an özlemim, korkuya baskın. Artık onu da ne yapacağız, mecbur çekeceğiz. Korkunun ecele faydası yok!"

Kabullenmişti tüm cezayı. Annesini görmüştü ya. Artık vereceği cezayı da kabullenirdi. Özleminden burnunun direği sızlamıştı. Gözleri dolu dolu oldu. Gülümsemeye çalışırken dudakları titredi. Yeniden sıkıca sarıldı annesine.

"Çok özlemişim seni, canım annem! Nasıl geldin buraya? Ne iyi ettin de geldin! Ohh rahatladım! Artık yalan falan da yok!"

Aniden geri çekilip, peş peşe sıralamıştı kelimeleri annesinin yüzüne özlemle bakarak. Yanaklarından yaşlar süzülürken gülümsemeye çalışıyordu. Sevgi ellerini kaldırdı ve avuçlarıyla kızının yaşlarını sildi şefkatli bir hareketle.

"Taylan Bey getirtti," dedi gözlerini kızından ayırmadan, başıyla yanında dikilen adamı işaret ederek. "Taylan!" diye düzeltti yanındaki adam.

Hülya şaşkınlıkla annesine bakarken bakışları sorgularcasına Taylan'a kaydı. Annesine tekrar döndüğünde yüzüne bir pembelik yayılmaya başlamıştı. Sevgi, bir an kızının gözlerindeki ışıltıyı görünce gözlerini kıstı. O an kızının gözlerinin içinde havai fişeklerin patladığına yemin edebilirdi. Hülya çekingen bir tavırla yüzünü aşağı indirirken bir adım geri çekildi. Alçak bir sesle, "Getirtti derken?" diye sordu, kaçamak bir bakışı sorgular gibi Taylan'a fırlatarak.

Sevgi bakışlarını kaldırıp kahvaltının hazır olduğu masaya baktı. Sina masanın yanında donmuş gibi ayakta dikiliyor, endişeyle Sevgi'ye bakıyordu. Sevgi bir an gülecek gibi oldu, son anda toparladı kendini. Sina'nın yanındaki adam Sevgi'ye cesur gözlerle bakarken, kolunu kaldırıp Sina'nın beline atacak gibi oldu ancak Sina hızla yana bir adım atarak telaşla uzaklaştı ondan. Diğeri gözlerini kısarak öfkeyle kıza baktı. Tekrar kıza doğru bir adım attı. Sina ağzının içinde fısıltıyla ona bir şey söylemeye çalışıyordu ancak onun pek de umursadığı yoktu. Sina'nın itmeye çalışmasına rağmen elini kızın beline atıp kendine yapıştırdı ve gözlerini Sevgi'ye dikti tekrar. Sanki bu kız benim, kimse onu benden alamaz der gibiydi. Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. Sevgi, Hülya'nın kolunu tutarak masaya çevirdi kızını.

"Geçin bakayım masaya. Kahvaltı da hazırlanmış, ben de açım zaten. Kahvaltıya geleceğim diye bir şey yemedim. Önce karnımızı doyuralım da ben keseceğim ikinizin hesabını."

Sina zorla Karan'ın kolundan kurtulmaya çalışarak öne çıktı ve kollarını açtı kadına doğru ilerlerken. "Hoş geldin Sevgi Teyze," dedi sarılarak. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı kolları kadının boynundayken.

"Hoş buldum..." dedi Sevgi, ellerini Sina'nın sırtına hafifçe vurarak. "Konuşacağız uzun uzun. Geçin bakayım tekrar yerlerinize."

Kızlar hareketlenirken Karan da öne çıkarak elini uzattı.

"Hoş geldiniz. Karan ben... "

Sevgi, Karan'ı baştan ayağı süzdü elini sıkmadan önce. Elini uzatırken otoriter bir sesle sordu. "Sen kimsin evladım?"

Karan kaşlarını çattı. Evladım! Daha önce kimse ona böyle hitap etmemişti. Taylan'a hızlı bir bakış atınca, onun ellerini ceplerine sokarak omuzlarını silkeleyip, gözlerini ayırdığını gördü. Ardından kendisinden cevap bekleyen kadına döndü.

"Ben kardeşiyim," dedi Sevgi'nin arkasında kalan Taylan'ı çenesiyle işaret ederek. Sevgi elini geri çekerek tekrar Karan'ı süzdü. Ancak bunu öyle belirgin yapıyordu ki Karan huzursuzca yerinde kıpırdandı.

"Maşallah! Abi kardeş ikiniz de sulak yerde büyümüşsünüz belli," diye mırıldandı dudağını büzerek.

* * *

Sevgi sabah erkenden uyanmış, Taylan'ın aldıracağını söylediği saate kadar evini toparlayıp düzenlenmişti. Arabanın geleceği saatte tam tekmil hazırdı. Kapısı vurulduğunda sakin adımlarla gidip açmış ve temiz yüzlü, genç bir adamla karşılaşmıştı.

"Günaydın efendim. Benim adım Salim. Taylan bey gönderdi beni. Sizi almaya geldim."

Sevgi, "Günaydın evladım," diyerek önce takım elbiseli çocuğu süzmüş, ardından başını sallayarak kapıdan çıkmıştı. Doğrusu bugün kendisini almaya karşısındaki gibi birinin geleceğini düşünmemişti. 'Korsan taksi benzeri bir araba gelir, içinde de sıradan biri olur' diye düşünmüştü. Daha Salim'in şaşkınlığını üzerinden atamadan, bahçeden çıktığında gördüğü arabayla duraksayarak Salim'e bakmıştı. Salim saygılı bir şekilde kapıyı açmış, son model lüks aracın yanında dikiliyordu. Sevgi az da olsa tereddüt etmişti ama Salim'in

güven veren temiz yüzü iç rahatlığıyla arabaya yerleşmesini sağlamıştı. Yine de şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Böyle lüks bir araç aklının ucundan bile geçmemişti. Kaşlarını çatarak yoldan dışarıyı seyrederken, kafasının içinde Taylan'ın yaptığı işi biraz daha büyütmesi gerektiğine karar vermişti ve toptan tekstil işi yapan biri, toptan gıda işinde olan biri ya da içinde oturduğu arabayı düşünürse araba galerisi olan biri arasında seçim yapmaya çalışmıştı. Dün Taylan'ın üzerindeki kıyafetlerin kalitesinden de durumunun iyi olduğunu anlamıştı zaten. Ancak yol boyu düşündüğü tüm ihtimaller, önünde durdukları binayı görünce yerle bir oldular. Sevgi daha nereye geldiklerini sormadan Salim açıklama yapmaya başlamıştı bile.

"Garajdan giriş yapacağız. Taylan Bey'in dairesi en üst katta. Karan Bey'in dairesi de aynı katta. Bina tamamen onlara ait olduğu için zaten o kata sadece ikisinin giriş izni var. Binadaki diğer sakinlerin o kata giriş izni yok. Ben size eşlik edeceğim kendi kartımla."

"Sen ne iş yapıyorsun evladım?" diye sordu Sevgi alçak sesle.

"Ben Karan Bey'in şoförü, hem de asistanı sayılırım. Daha önce Taylan Bey'in özel şoförüydüm ama şimdi Karan Bey'e bakıyorum. Aynı şekilde Sina ve Hülya hanımların da özel şoförlüğünü yapıyorum."

Sevgi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı bu sözlerin ardından. Garaja girdiklerinde, Salim arabayı asansörlere yakın bir yerde park etti ve Sevgi arabadan çıkmadan koşarak kadının kapısını açtı. Sevgi hayatında ilk defa kapısının açıldığını görüyordu ve alışık olmadığı bu durum kendisini mahcup hissetmesine neden olmuştu.

"Ben açarım evladım. Çok şükür elim ayağım tutuyor," diye mırıldandı hafiften itiraz dolu bir tonla.

Salim yalnızca gülümseyerek karşılık vermiş, ardından asansörün düğmesine basmıştı. Sevgi asansörü beklerken daha fazla dayanamayacağını hissetmiş ve meraksız çıkmasına çalıştığı sıradan bir tonla, "Taylan Bey ne iş yapıyor ev-

ladım?" diye sormuştu.

Salim yine gülümsedi ve çok doğal bir cevap veriyormuş gibi, "Turanlı Grup'un sahibi kendileri," dedi.

Sevgi kaşlarını kaldırarak, "Turanlı Grup?" diye sordu tekrar. Hayatında daha önce duymamıştı. Zaten nereden duyacaktı ki? Onun mahallesi küçük, her şey bilindikti.

Salim açıklamaya çalışırcasına, "İnşaat ve Turizm işi yapıyorlar," diyerek, Sevgi'nin dahi adını duyduğu birkaç otel ismi saydı, ardından da yapılan binalardan örnek vermek ister gibi şehirdeki yüksek katlı ihtişamlı birkaç binadan söz etti. Sevgi, o an tansiyonunun fırladığını hissediyordu. Bozulan sinirleriyle içine doğan gülme istediğini bastırmaya çalışırken, derin birkaç nefesi çaktırmadan alıp sakinleşmeye çalıştı. Esnaf? Kuru Gıda toptancısı? Ya da toptan kumaş satış işleri dünyasının ne kadarda küçük olduğunu gösteriyordu.

Asansör kapıları açılınca Salim saygıyla içeri girmesi için elini uzatmış, yol göstermişti. Sevgi'nin ardından asansöre girip, panele cebinden çıkardığı bir kartı okuttu ve en üst katın düğmesine bastı. Asansör istenen kata geldiğinde açılan kapıların ardındaki manzara Sevgi'nin yutkunmasına neden oldu. Geniş koridor uzundu ve yalnızca sonunda karşılıklı iki kapı görünüyordu. Halı kaplı koridorda ilerlediler. Duvarlarda tablolar ve ara ara konulmuş uzun bacaklı ince sehpalarda çiçekler vardı. Salim, sağdaki kapının önüne gelerek zile bastı. Sevgi'ye, "İyi günler efendim," diyerek selam verdi ve ardından kadını tek başına orada bırakarak geri döndü. Sevgi şaşkınlıkla onun arkasından bakarken kapı açıldı ve yüzünü kapıya çevirince Taylan'la yüz yüze geldi.

Taylan kibarca gülümsedi.

"Günaydın. Hoş geldiniz. Buyurun içeriye lütfen."

Sevgi tereddütle Taylan'a baksa da adam yana çekilerek, içeri girmesi için hevesle ona bakınca ileri bir adım attı.

"Hoş bulduk evladım!" dedi düşük bir sesle. Giriş öyle devasaydı ki bir salonun bu kadar büyük olabileceğini kırk yıl düşünse aklına getiremezdi. Bir anda kaşlarını çatarak, bu adamın dün kendi salonuna nasıl sığdığını düşündü. O anda

aklına gelmiş gibi duraksayarak yere baktı ve ayakkabılarını çıkarabileceği bir yer bakındı. Terlikler nerede olabilirdi ki?

"Ayakkabılarınızı çıkarmaya gerek yok. Rahat olun lütfen," dedi Taylan anlayışlı ve sıcak bir sesle.

Sevgi tedirgin olsa da kabullenerek ilerledi iri adamın arkasından. Her adımda etrafa bakıyor ancak bakmayı bitiremiyordu. Kaçıncı katta olduklarını merak ederek asansörde bakmadığı için hayıflandı kendi kendine. Duvarlar camdı ve sanki bulutlara kadar çıkmışlar gibi gelmişti şimdi ona. Dışarıda gökyüzüyle burun buruna olduğunu hissediyordu. Ağır adımlarla Taylan'ın peşinden ilerledi ve önündeki adam durunca o da durdu. Taylan hafifçe yana doğru bir adım çıktı ve Sevgi'nin önünü açarak görüş açısını genişletti. Hülya, Sina ile birlikte yanlarında başka bir genç adamla, mutfak olarak kullanıldığı belli olan açık alandaki masada oturmuş, kahvaltı yapıyordu. Yeni başladıkları belliydi. Sina gergin, Hülya güler yüzlüydü.

"Hülya?" dedi kızına seslenerek. İki haftadan fazla olmuştu ve çok özlemişti kızını.

* * *

Sevgi'nin masaya oturmasıyla herkes tekrar yerleşti yerlerine. Hülya sandalyesini iyice annesininkinin yanına çekmiş, sürekli sarılıyor ve kadının yanağını öpüyordu.

"Çok özlemişim, sultanım benim."

"Özlemişsin belli..." dedi Sevgi ters bir bakış atarak.

"Kalk, çayımı getir. Bak bu saat oldu daha çay bile içmedim."

"Oyy sultanım hala çayını içmediyse mutsuzdur, ben hemen sana demli güzel bir çay getiriyorum." Hülya mutlulukla yerinden fırlayınca Sevgi bakışlarını Sina'ya çevirdi.

"Ne yaptınız kızım siz? Onca belayı başına sarmana değdi mi?"

"Valla ben de istemedim Sevgi Teyze ama olaylar birden öyle gelişti... Sen ne kadarını biliyorsun?" diye sordu kaça-

mak bir bakışı Taylan'a atarak.

Sevgi de Taylan'a çabuk bir bakış attı. "Taylan Bey dün anlattı olanı biteni. Hazar'ın kazası yüzündenmiş öyle mi?"

"Taylan deyin lütfen," diye araya girdi Taylan. Sevgi bakışlarını ona çevirince sıcak bir gülümse gördü adamın yüzünde. Bu içten gülümsemeye karşı koyamadı ve "Olur evladım," dedi Sevgi, tam da bir anneye yakışır sıcaklıkta.

"Şu evladım kelimesini aramızda bir halletsek?" dedi Taylan çekinerek tekrar. "Nesini halledeceğiz evladım? Ben anlamadım..." dedi Sevgi boş boş bakarak. Hülya annesinin önüne çayı koyarken gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

"Şey... Biraz garip oluyor da bana evladım demeniz." Taylan asla alışık olmadığı bir hitap şekliyle karşı karşıyaydı ve bu hitap kendisini yeni yetme bir genç gibi hissettiriyordu.

"Neden garip olsun? Evladım yaşındasın! Az erken doğurmuşum ama sıksaymışım evladım yaşında olacakmışsın."

Hiç beklenmedik tepki Karan'dan geldi o sırada. Gürültülü bir kahkaha attı ve gözlerinde alaycı ışıltılarla tek kaşını kaldırıp, hadi cevap ver dercesine abisine baktı.

"Peki siz nasıl rahat ederseniz," dedi Taylan pes ederek. Öldürücü bakışlarını Karan'a atmayı ihmal etmemişti.

Hülya, Taylan'ın moralini düzeltebilmek için hemen ona döndü ve "Çok teşekkür ederim," dedi minnet dolu bir gülümsemeyle.

"Teşekkür edilecek bir şey yok güzelim. Mutsuzdun, anneni özlüyordun, bu sorunu ortadan kaldırmak istedim."

Taylan konuşmaya devam ederken Hülya kaşlarını kaldırarak ona işaretler yapıyordu annesine çaktırmadan ama Taylan bir türlü anlayamıyordu ve cümlesi bitmesine yakın kızı anlayabilmek için dikkatini vermeye çalışmaktan ses tonu iyice düşmüştü.

"Ne dediğini anlamıyorum bir tanem. Bir şey mi söyleyecektin?" diye saf saf sorunca Hülya dirseğini masaya koyup boş boş etrafa bakıp, "Yooo" derken, Sina hafifçe Hülya'ya yanaşarak fısıldadı. "Salak! Bunlar kaş göz işaretinden ne anlar? İyice batırma."

"Benim yanımda güzelim, bir tanem deme' demeye çalışıyor Taylan evladım," dedi Sevgi rahat bir hareketle çayına uzanıp bir yudum alarak.

Sina, "Aha bak! Konunun uzmanı bilirkişi anladı bile," derken Taylan saf bir çocuk gibi, "Niye ki?" diye sordu. Hülya'nın yüzü kıpkırmızı olurken Sina Karan'a çabuk bir bakış atıp, abisini susturmasını işaret etti. Karan'sa bir kahraman gibi atılarak ortalığı toparlama hevesiyle araya girdi.

"Abi, Hülya henüz senin onun erkek arkadaşı olduğunu annesine söylemedi ya. Pot kırma diye!"

"Aferin! Sen hiç pot kırmadın," diye söylenen Sina, avuçlarını sessizce birbirine vurup alkış jesti yaptı. Gözlerini tavana kaldırmış usançla başını sallıyordu. Karan sert sert Sina'ya baktı. Gerçeği söylemişti, ne vardı ki bunda? En sonunda konuya son noktayı Sevgi koydu.

"Evladım, sizin bugün işiniz yok mu? Bu saate kadar hala dükkân kapalı durur mu? Beti bereketi kaçar? Siz artık işinizin başına mı gitseniz?"

"Ne dükkânı?" dedi Karan şaşkın şaşkın kadına bakarak.

"İşte o şoför çocuk Salim söyledi. Grup mu ne varmış sizin. Bu saate kapalı kalmaz, madem kendi işiniz gidin açın artık."

Sina tutamadığı sinirleriyle kahkahalarla gülmeye başlayınca, Hülya da ona eşlik etmeye başladı. Ancak Taylan ve Karan hala anlamaya çalışarak Sevgi'ye bakıyorlardı.

"Şirket!" dedi Karan "Şirket var... Ama çoktan açılmıştır siz merak etmeyin."

"Çocuğum..."dedi Sevgi, Karan'a bilmiş bir edayla, "kendi işini her zaman kendin açacaksın. Çırağa bırakırsan o iş yürümez."

"Çırak?" dedi Karan bu kez şaşkınca. Sina elini ağzına kapadı, deli gibi gülerken Hülya iki eliyle yüzünü kapamıştı. Taylan, önce Karan'ın şaşkın yüzüne, ardından kızların hallerine baktı, sonra birden ayağa kalktı.

"Karan, hadi Koçum. Sevgi hanım haklı. Biz gidelim, daha sonra yine görüşeceğiz zaten."

Karan tutuk hareketlerle yerinden kalkarken bakışlarını Sina'ya çevirdi. Kız hala gülmeye devam ediyordu. Ne vardı bunda bu kadar gülecek acaba? diye düşünerek hatırlatma yaparcasına, "Akşam 5 gibi seni alırım, İber'i almaya gideriz," dedi. Sina tamam der gibi elini kaldırarak başını salladı. Karan, Sina'nın kahkahalarını aniden kesecek hareketi o anda yaptı. Sevgi'ye aldırmadan eğildi ve Sina'nın şakağını öptü.

"Çok yorma kendini. Akşam görüşürüz..." Sonra bakışları Hülya'ya kaydı ve kendi dairesini gösterir bir hareket yaptı belli belirsiz. Hülya gülümserken yalnızca başını salladı. Sina utançtan donup kaldığı için başını kaldırıp bakmamıştı ve ikisi arasındaki işaretleşmeyi de fark etmedi ancak Sevgi'nin gözünden kaçmamıştı. Taylan ayakta dikilerek bir süre kedinin ciğere baktığı gibi Hülya'ya baktı. Annesinin yanında onu utandırmak istemiyordu ama bir hoşça kal öpücüğü verse fena olmazdı. Hüzünle kıza bakıp arkasını döndüğünde, Hülya anlayış bekleyen gözlerini annesini çevirdi.

"İki dakika müsaade eder misin? Hemen yolcu edip geleyim?"

Sevgi yarı alay yarı kızgınlıkla çayına uzandı tekrar. "Git, hadi git, o da bekliyor zaten. Git de gözü arkada kalmasın."

Hülya Taylan'ı öperek yolcu edince, adam gününün yine iyi geçeceğinden emin olarak gülen bir suratla ayrıldı evden. Hülya tekrar masaya döndüğünde kıkırdadı.

"Ay anne, haminneler gibi neydi o öyle? Çırak açmasın, siz açın dükkânı?"

"Öyle sansınlar, çok yüz bulmasınlar istedim. Otoriteyi elden bırakırsam tepenize çıkarlar." Hülya yerine oturunca bakışlarını Sina'ya çevirdi. "Anlat bakayım sen en baştan. Nedir sizin bu durum? Kızımı da eve götüremeyeceğim kadar nedir başınızı belaya sokan?"

Sina sıkıntıyla iç çekip dirseklerini masaya dayadı ve en baştan olanı bileti sırasıyla anlattı. Sevgi, biraz evvel Taylan ve Karan'a davrandığı gibi cahil biri değildi. Aksine her şeyin farkında olan bir kadındı. Evin içinde kendi kendine kalsa

da çok okur, çok takip ederdi birçok şeyi. Kızların her konuda ona danışmaları da bu yüzdendi. Her zaman doğru yolu gösterirdi onlara. Sina'nın sözleri bitince Hülya suçlulukla annesine baktı ve af dilercesine konuştu.

"Biliyorsun ben sana hiç yalan söylemem. Yine söylemek istemedim ama endişelenmeni de istemedim. Çok uzun sürmeyecek bu sorunları çözmek. Sina şimdiden üzerinde çalışıyor. Çok az kaldı ama ben seni çok özledim. Bir de alışık değilim ya sana yalan söylemeye, uykularım kaçtı inan ki."

"Hıı belli belli, kaçmış," dedi Sevgi alaycı bir sitemle kızına bakarken. Hülya'yı daha önce hiç böyle parlarken görmemişti. Kızı ışıl ışıldı ve gözlerinin içi de aşkla parlıyordu.

"Siz bu sorunları çözersiniz anladım ben onu. İbo da yardım ediyor, yanımızda diyorsanız gözüm arkada kalmaz artık... Siz şimdi bunları bırakın da bana bu adamları anlatın bakayım."

* * *

"Çok mutlu oldu annesini görünce değil mi?" dedi Taylan, suratında çocuksu bir memnuniyetle. "Abi, sen bu Hülya hayatına girdiğinden beri iyice tuhaflaştın."

"Niye tuhaflaşayım oğlum? Kız mutsuzdu. Kaç günden beri durgunlaşmıştı. Özellikle annesine yalan söylüyor olmak onu kötü hissettiriyordu."

"Farkındayım ama Sina endişeli bu konuda. Belli kadına o da çok değer veriyor. Tutuldu kaldı kadını görünce."

"Seninle benim gibi değil onlar. Aralarında güçlü bir sevgi bağı var ve ona değer verdikleri için kadının gönlünü kırmak istemiyorlar."

"Ha sen annenin gönlünü kırmayı umursamıyorsun yani?" dedi Karan alaycı bir sesle.

Taylan elleri ceplerinde, başını yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. Asansör garaja inmek üzereydi.

"Karan koçum, görünen gerçeği birbirimizden saklamanın anlamı yok. Sen de farkındasın ben de. Gerçek şu ki annemle ilişkimiz hiçbir zaman yukarıdaki kızlarla o kadın ara-

sındaki ilişki gibi olmadı, olmayacak da."

"Hadi beni anladım... Beni sevmemesi çok anlaşılır geliyor da sen onun çocuğusun, seninle ilişkisi neden soğuk?"

"Çünkü annem öyle biri. Bunu kabullenmek lazım. Ben kabullendim, fazla beklentim yok. Annem duygularını belli etmeyen biri, hatta acımasız olacak ama sana yalan söyleyecek ya da savunacak değilim, annemin duyguları olduğundan da şüpheliyim. Onun öncelikleri her zaman farklı oldu. Etrafındaki kadınlardan daha üstün olduğunu kanıtlamak ve onlarla saçma bir rekabet içinde olmak, onu mutlu eden ve amaç edindiği tek şey. Ben kabullendim ve beklentim olmadığı için hayal kırıklığına da uğramıyorum."

"Saçma!" dedi Karan sert bir sesle. Aynı anda asansör durarak kapıları açılınca, ikisi de peş peşe ileri adımladılar ve Salim'in başında beklediği araca doğru ilerlediler.

"Saçma ya da değil. Annem hiçbir zaman o yukarıdaki kadın gibi sevgi dolu biri olmayacak. Değiştiremediğin şeyi kabullenirsin. En doğrusu da budur."

"Peki Hülya'yla tanışınca ne olacak? Seni endişelendirmek istemem ama ben annenin, Hülya'yı kabul edeceğini sanmıyorum. Eğer birazcık onu tanıyorsam da kızın canını fena yakar!" dedi Karan uyaran bir sesle, yan gözle abisine bakarak.

İkisi de Salim'in açtığı kapıdan aracın içine yerleştiler. Taylan yerleşince kararlı ve tehlikeli denecek bakışlarını kardeşine çevirdi.

"Hülya'nın canını yakmaya kalkan annem bile olsa karşısında beni bulur!"

"O zaman hazırla kendini çünkü benim bildiğim kadarıyla seni sosyetenin taş bebeklerinden biriyle baş göz etmekti niyeti. Vardır onun aklında birkaç aday. Hülya'yı tüm planlarını alt üst edecek bir tehlike olarak görürse elinden geleni ardında koymaz."

"Önümüzdeki hafta Hülya'yla yemeğe gideceğim. Tanışacaklar ve niyetimi de açık açık görecekler!" dedi Taylan çok daha kararlı bir sesle.

"Abi, işine karışmak istemem ama önce Hülya ile konuş, derim. Kızı bu duruma alıştır. Neyle karşılaşacağını bilsin! Anladığım kadarıyla sen evleneceksin Hülya'yla. Önce bunu kızla bir konuşsan daha mantıklı olmaz mı?"

"Tabi ki de yapacağım bunu!" dedi Taylan ters bir sesle. "Başımızı beladan kaldıramadık ki sakin sakin bunları konuşabileyim? Doğru düzgün evlenme teklifi yapmam lazım, farkındayım. Bunun için de biraz hazırlık yapmam gerekiyor. Kızın karşısına pat diye çıkıp, hadi gidip evlenelim diyecek halim yok! O kız böyle bir şeyi hak etmiyor! Her şeyin en iyisini, en güzelini hak ediyor! Bana can oldu, soluk oldu, hayatıma renk kattı. Hayatımda ilk defa yaşadığımı hissediyorum. Kanım damarımda ilk defa sıcak akıyor. Bana bunları hissettiren kadına hak ettiği teklifi sunacağım, bunun için de ilk uygun anı kolluyorum ama başımızı kaldıramadık ki."

"Sen de haklısın," diye mırıldandı Karan.

Taylan aniden kardeşine dönüp "Sen Sina'yla ciddi düşünmüyor musun? Bana diyorsun da senin kafandan geçen ne?"

Karan düşünceli bir sesle camdan dışarı bakarken karşılık verdi.

"Benim Sina'yı bırakmaya niyetim yok! Benden başka kimse olmayacak onun hayatında ama bizim aşmamız gereken bazı sorunlarımız var. Henüz hiçbir şeyi doğru düzgün konuşamadık ve hala karanlıkta kalan bir zaman dilimi var, senin de bildiğin gibi. Bana tam anlamıyla güvendiğinde ve bunu benimle paylaştığında adımlarımız hızlanacak. Şimdilik sabırlı olmaya çalışıyorum."

Taylan sanki aklına o an gelmiş gibi kaşlarını çatarak merakla sordu. "Siz korunuyor musunuz? Ya o arada hamile kalırsa?"

Karan umursamaz bir tavırla omuz silkti.

"Ben korunmuyorum. Banyodaki çantasında gördüm galiba doğum kontrol hapı kullanıyor, şimdilik yüzüne vurmadım. Acelem de yok. Çocuktan daha öncelikli konuşulacaklar var. Boşuna ortalığı bulandırmak istemiyorum."

"Emin misin?" diye sordu Taylan kaşlarını kaldırarak.

Karan ters ters abisine baktı." Üzerinde günler yazan başka ilaç mı var? Birkaç kez kontrol ettim, düzenli alıyor belli. Dediğim gibi şu an önceliğim bu değil. Kendisini öyle iyi hissediyorsa devam etsin. Bunu tartışma meselesi yapmayacağım. Zaten şu an çocuk falan da istemem. Birkaç yıl sadece ikimiz olalım istiyorum."

Ardından pis bir bakışı abisine atıp alayla devam etti.

"Ben gencim vaktim var! Sen kendine bak! Bence sen hiç bekleme, bir an evvel yapın yoksa çocuk baba yerine, dede der sana."

Taylan öfkeyle yumruğunu kaldırıp kardeşine baktı. "Ulan yumruğu yiyeceksin burnunun üstüne şimdi!"

Karan umursamazca sırıttı. "Abilerin vurduğu yerde gül bitermiş! Elini korkak alıştırma!"

"Güller annelerin vurduğu yerde biter aslanım. Abilerin vurduğu yerde bildiğin patlıcan biter! Gezersin mor mor!"

Karan, abisinin sözlerinin ardından başını arkaya atarak kahkahayı basınca, Taylan birkaç saniye kızgınlıkla kardeşine bakıp, kendine hâkim olamadan başını iki yana sallayarak gülmeye başlamıştı.

9. BÖLÜM

Sevgi'nin sorarcasına kızlara bakıp sarf ettiği sözlerle kızların ikisi de birbirine baktı. Sina'nın gözlerinin içinde haykıran yardım çığlıkları, Hülya'nın söze atılmasına neden oldu. Karan'la nasıl tanıştığını Sevgi'ye anlatması mümkün değildi. Hülya'nın bakışları bir Sina bir annesi arasında gidip gelirken olabildiğince tutarlı konuşmaya çalışarak, iş nedeniyle Sina'nın Karan'la tanıştığını, hastanede tesadüfen karşılaştıklarını ve iki kardeşin de onlara yardımcı olmak için yanlarından ayrılmadığını söyledi. Ardından gelişen olaylarla kontrolü ele aldıklarını ve kızları güvende tutmak için buraya getirdiklerini anlattı. Bu süreçte İbo'yla da tanıştıklarını ve onun da yardımıyla sorunları çözmeye çalıştıklarını ekledi. Hülya doğal olmasına çalıştığı bir sesle, teklemeden ardı ardına kelimeleri sıralamıştı ve sözleri bitince Sevgi ikisine de kuşkuyla baktı bir süre.

"E tabii ilk görüşte aşk oldu diyeceksin sen şimdi de," dedi kızına, yüzünde manidar bir ifadeyle. Hülya'nın yüzü pembeleşse de bakışlarını annesinden çekmedi. Utangaç bir gülüş eşliğinde başını salladı. "Galiba öyle oldu anne."

"Kızım, siz aklınızı peynir ekmekle mi yediniz? Hiç tanımadığınız adamlar sizi alıp evlerine getiriyor, siz de tıpış tıpış peşlerine mi takılıyorsunuz?"

"Yok!" dedi Hülya ciddi bir suratla. "O pek öyle olmadı. Biz tıpış tıpış gelmedik, baya baya çekiştirilerek geldik. Hastanede o Doğu piçi Sina'ya saldırınca, Karan herifin tekrar böyle bir şey yapacağını düşünüp, bildiğin Sina'yı omuzu-

na atıp buraya getirdi. Sina'yı yalnız yakalamasını istemiyor haklı olarak. E biz de peşinden geldik mecburen. Sonra benim resimlerin ortalıkta dolaştığını duyunca da bu sefer Taylan üstüme kilidi kapadı."

Sevgi kızının ağzından çıkan kelimeler nedeniyle şaşkınlıkla kızına bakıp, "Haklı olarak?" diye yarı alay yarı sitemle karşılık verdi. "Yani bildiğin sizi kaçırdılar iki kardeş?"

"Tam öyle olmadı ama..."dedi Hülya masum bir yüzle. "biraz da ona benzer bir şey oldu galiba." Sevgi sinirle bir kahkaha attı.

"Ben de sizi akıllı bir şey sanırdım. E adamlar üzerinize ambargoyu koymuşlar, sizin de sesiniz çıkmıyor!"

"Olur mu canım? Ne ambargosu? İstediğimiz her şey geliyor," dedi Hülya saf saf. "Sadece güvenlik konusunda biraz abartmış olabilirler.... Hem işlerimize de devam ediyoruz. Sina'da çoğunlukla evden çalışıyor. Ben de öyle." Heyecanla parlayan gözlerle annesine bakıp bedenini yaklaştırdı kadına. Sanki büyük bir müjde verecekmiş gibi gülümsedi. "Ay anne bana aldığı bilgisayarı bir görsen? Öyle güzel ki! Bir de tasarım malzemelerimi görsen bayılırsın."

Sevgi bir an gülmekle kızmak arasında gidip geldi, ardından otoritesini bozmamak adına ters ters kızına bakıp, "Tazele şu çayları, canımı sıkma benim!" deyince, Hülya hızla yerinden kalktı. "Hemen anne!" diyerek, acele hareketlerle mutfağa yönelirken Sevgi, Sina'ya döndü.

"Bu çocuk sırf sana malzemeler lazım diye kalktı, Almanya'ya gitti diyorsunuz..." diye başladığı sözlerine, Sina başını sallayarak onay verince devam etti. "Aklımdan bin tane kötü senaryo geçiriyorum ama bu çocukların ikisi de sizin için bu kadar çabaladıklarına göre o kötü senaryoları kafamdan uzaklaştırıyorum..." Eliyle etrafı gösterdi. "Maşallah varlıkları var, eh Allah için ikisinin de eli yüzü düzgün diyeceğim, ondan daha fazlasına sahipler, belli ki kadın kız bulmakta zorluk çekmezler... Bu kadar çabaladıklarına göre iki kardeş de ikiniz için ciddi şeyler düşünüyorlar..."

Hülya o sırada annesinin tazelediği çayı önüne koyarken

atıldı lafa.

"Bence Karan ciddi şeyler düşünüyor anne. Çok uzun zamandır Sina'nın peşindeymiş zaten," diyerek, kısmen de olsa gerçeği söyledi. Buna benzer gerçekleri annesine söylediğinde, en azından yalandan daha uzak oluyordu ve bu içinin rahatlamasına neden oluyordu.

Sevgi başını sallarken çayını önüne çekti.

"Ben orasını anladım, dün Taylan'ın gelip konuşmasından da... " derken gözlerini kaldırıp kızına baktı, sonra yeniden Sina'ya çevirdi bakışlarını.

"Sen şimdi söyle bakayım bana, sen ne düşünüyorsun? Kızımın gözlerinde görüyorum, belli, adama fena tutulmuş... Aynı ışıltıyı Taylan'da görmesem dikleneceğim de ikisi de eşek kadar olmuşlar, karışmayayım istiyorum. İki gönül birleşince araya girmek günahtır. Kendi yollarını bulurlar Allah izin verirse. Olmazsa da ben her zaman kızımın yanında olacağım." Çayından bir yudum aldı. Tekrar yanına oturan kızına baktı yumuşak bir ifadeyle. Çayını geri bırakırken Sina'ya döndü yeniden, "Ama sende bir şey var... Kendini geri tutuyorsun gibi geliyor." Sina temkinle ona bakınca devam etti sözlerine. "Seni tutan ne kızım? Bak benim arsız benim yanımda bile adamın dibine düşecek neredeyse, seni tutan ne?"

Sina huzursuzca yerinde kımıldanırken düşünüyormuş gibi konuşuyordu Sevgi. "Hayır, diyeceğim ki adamın sana karşı olan hislerinden şüphe ediyorsun, o da yok! Ben bile anladıysam sana bakışlarından neler hissettiğini, sen çoktan anlamışsındır."

"Şüphe etmiyorum Sevgi Teyze..." diye mırıldandı Sina çekinerek. Savunma dolu bir sesle devam etti. "... Sadece ben Hülya gibi duygularımı açık açık gösteremiyorum. Bir de bakma sen, Taylan Efendi adam ama Karan öyle değil. Ben ona ipin ucunu kaptırırsam, o dediğin ambargoyu koyar işte. O yüzden şimdilik temkinli davranıyorum."

Sevgi kuşkuyla Sina'ya bakarken düşünceliydi yüzü. Elini uzatarak Sina'nın elini avucunun içine aldı.

"Sina... Güzelim, biliyorum neler yaşadığını... Annen

yüzünden duygularını hiçbir zaman ortaya koyamadın sen. Hep geride durmaya, tepki vermemeye çalıştın. Bu sende alışkanlık oldu, bunu anlıyorum da yavrum ama artık kendin gibi olmaya çalış. İçinden nasıl geliyorsa öyle davran. Hayat çok kısa be kızım, insan sevdiğine açık yüreklilikle yaklaşamıyorsa hayatın da bir değeri yok. Bak, kaç yıldır sevdiğim yok! Allah böylesini nasip etmiş, asla isyan etmiyorum. Çok şükür, inan tek bir pişmanlığım da yok. Rahmetli öyle güzel adamdı ki. Doya doya öyle güzel gösterdim ki sevgimi, onunkisini de gördüm, bana bir ömür yeter o! Sen de kendini geride tuttuğun için sonra çok üzülürsün. Ömür çabuk geçiyor, içinde sevgi besliyorsan bunu göstermekten çekinme kızım."

Sina hüzünle baktı karşısındaki sevgi dolu kadına. Dudaklarını ısırdı sıkıntıyla.

"Öğreneceğim umarım Sevgi Teyze. Bunu henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum ama öğreneceğim..."

Sevgi, duyduklarının gerçekleşmesini umut ederek başını salladı. Ardından ortamın havasını değiştirmek istercesine neşeyle konuşmaya başladı.

"Tabii siz yine de çok yüz vermeyin! Erkek milleti çabuk yüz bulur. Sevginizi gösterin, mahrum etmeyin ama ipin ucunu da kaçırmayın."

Bir den yüzü ciddileşirken bakışları kızına döndü.

"Aklımdayken söyleyeyim istiyorum Hülya..." Hülya merakla annesine bakarken Sevgi gayet ciddi bir tonla konuşmaya başladı. "Anladığım kadarıyla çok varlıklılar kızım. Sen, ola ki bu varlık içinde şımarırsın, bu varlığın ışıltısına kapılırsın, sana hakkımı helal etmem! Adamın malı mülkü var diye suçlayacak değiliz... Fakir kız zengin oğlan aşkı deyip, olmaz bu iş de diyecek değilim bu devirde. Zaten o tür Türk filmlerini hiç sevmedim biliyorsun... Ama kızım, sen nefsine Hâkim ol, başın dönmesin, kim olduğunu, nerden geldiğini unutma! Tek bir görgüsüzlüğünü görürsem hiç acımam, basarım terliği kıçına, alırım o façanı aşağı. Mütevazi ol, yine hep sen ol! Mal dediğin bugün var yarın yok! Nasıl

ki güzelliği tek bir sivilce bozar, zenginlik de kalıcı olmaz her zaman. Sen kanaatkâr ol, parası var diye adamın karnı, iliğini emmeye kalkma! Sevginin, aşkın karşılığı yoktur. Yüreğindekinin de bir bedeli yoktur. Bugün alıyor iyi, yarın almaz kötü deme! Az da olsa kendi paranı yine kazanmaya bak, adamı cüzdan yerine koyma sakın! Onun gönlünden gelir alır, sen mütevazi bir yürekle kabul edersin ama sen şu, bu diye talepte bulunma sakın! Şükür, belli ki açta açıkta bırakmaz. Üç günlük dünya be kızım, sahip olacakların daha çok olsa ne yazar? Yanında götürecek değilsin. Bu varlığın içinde kendini kaybetme, her zaman olduğun gibi kanaatkâr ol!"

Uyarıcı bakışlarını Sina'ya çevirdi. "Bu sözlerim senin içinde geçerli, ona göre. İkinizin de kıçı kalkarsa, başınız dönerse alırım ayağımın altına sizi."

"Sence öyle olur muyuz Sevgi Teyze?" dedi Sina, dudağını bükerek alınmış gözlerle baktı.

"Olmazsınız!" dedi kadın, hemen ardından ekledi ciddiyetle. "Ben eşeğimi sağlam kazığa bağlayayım da sonrasına bakarız."

Hülya sesli bir kahkaha attı "Eşek olduk yani anne! Çok sağ ol ya!"

"Eşek kadar oldunuz tabii. Baksana, geçmiş karşıma sevdiğim var diyorsun!"

Hülya anında mahcuplaştı. Utangaç bakışlarını kirpiklerinin altından annesine dikti. "Ama çok tatlı değil mi?" dedi çocuksu bir tonla.

Sevgi başını sallayıp, "Hıı, tatlı..."dedi ciddi bir yüzle. Kaşlarını çattı, gözlerini kıstı. "Bu yaş farkı ne olacak kızım? Sen endişeleniyor musun bundan?"

"Yok anne! Ben, biliyorsun zaten çoluk çocuk ruhlu adamdan hoşlanmam. Ağır, uslu, oturaklı adam hep hayalimdi. Hem bakma sen onun yaşının büyük olmasına, benden daha çocuk," dedi gülümseyerek.

"Kadınlar hayatın sorumluluklarına karşı daha olgun oluyorlar aslında. Erkekler geç olgunlaşıyorlar, o yüzden ben çok endişelenmiyorum. Biliyorsun baban da benden 11 yaş

büyüktü ama hiç sorun olmadı bu. 4 yaş fazlası da sorun olmaz inşallah."

"Ben olacağını hiç sanmıyorum..." Hülya kıkırdadı. "Benden çok o sorun yapıyor bunu. Kendisini çok yaşlı hissediyormuş!"

Sevgi yan gözle kızına baktı. "O yüzden sürekli evladım deme deyip duruyor. Adam dersin 70 yaşında... Tövbe Yarabbim, evladım demeyip ne diyeceğim acaba? Hey dostum bir baksana, mı?" Son cümleyi, sesini değiştirip garip bir mimikle sarf etmişti.

İki kız da kadının sözlerine kahkaha attılar. Sina gülmeye devam ederken karşılık verdi. "Sevgi Teyze, sen şu Amerikan filmlerini seyretmeyi bıraksan mı acaba?"

Sevgi gözlerini ayırarak savunmaya geçti.

"Ne yapayım kızım? Türk dizilerini seyrederken içim çekiliyor. Hülya internetten gösterdiğinden beri çok iyi zaman geçiriyorum. Zaten canım da sıkkın..." dedi yüzünü buruşturup çayına tekrar uzanırken.

İki kız anında ciddileştiler. Kadının suratı, hissettiği can sıkıntıysa gerilmişti.

"Ne oldu?" dedi Hülya alçak, ürkek bir sesle. "Niye canın sıkkın senin? Bir şey mi oldu? Yalnız mı hissettin kendini?"

Sevgi ters ters baktı kızına. "Niye yalnızlık hissedeyim? Çok şükür uğraşacak yığınla şey buluyorum." "E o zaman niye canın sıkkın?"

Sevgi kızgın bir sesle cevapladı.

"Taht Oyunları sezon finali yaptı Hülya. Son sezonu bir yıl sonra vereceklermiş! 1 yıl! 1 yıl sonra ben ölür müyüm kalır mıyım? Sonu ne olacak, ben nasıl bileceğim?"

İki kız hayretle kadına bakarlarken Sevgi küçümsercesine yüzünü buruşturdu iki kıza bakarak. Ardından başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz kızlar!"

* * *

Sina bir türlü kopmak istemediği sohbetten zorlukla ayrılıp, Hülya ve Sevgi'yi yalnız bırakarak ofise geçmişti. Akşam kadar bitirmesi gerekenleri ara vermeden çalışarak sonlandırdı. Akın ve Ozan'la üzerinde çalıştıkları projelerle ilgili konuşup, sonraki haftalar için planlama yaptılar. Turanlı Grup'un tüm projelerini, Sina takvime göre devam ettiriyordu. Hiçbir aksaklık yaşanmaması için her şeyi tekrar gözden geçirip iş bölümünü de yaptıklarında, içi rahatlayarak çıkmak için hazırlandı. Karan'ın gelmesine dakikalar kalmıştı ve asla gecikmeyeceğini bildiğinden bekletmek istemedi.

Telefonuna düşen mesajla yanılmadığını gördü. Yüzüne oturan gülümsemeye mâni olamadı. Çantasını omzuna asıp diğerleriyle vedalaştıktan sonra binadan dışarı çıktı.

Karan arabaya yaslanmış, elindeki telefonla uğraşıyordu. Başını kaldırıp Sina'nın gelişini gördüğünde, bedenini öne itip dikleşti ve ileri adımlayarak kızı karşıladı. Omuzundaki çantaya uzanırken başını Sina'ya eğmişti öpmek için. Sina telaşla sağına soluna bakındı. Elini Karan'ın göğsüne bastırıp bir adım geri çekildi.

"Ulu orta yapma şunu!"

Karan gözlerini kıstı, söylenen kelimeleri umursamadan kararlı bir adımla kıza yaklaştı ve Sina'nın çantasını bir omzuna asarken diğer kolunu beline dolayıp, kızı kendisine çekti. Onun kendisini geri çekmesine ve uyaran kızgın gözlerine aldırmadan, ince bedeni kendisine yaslayarak dudaklarını sertçe Sina'nın dudaklarına bastırdı. Göğsüne dayanan ve onu geri itmeye çalışan el, gücüne karşı koyamamıştı. Birkaç saniye süren sert öpücük sonlandı, Karan başını hafifçe geri çekti ve yalnızca Sina'nın duyabileceği bir tonla karşılık verdi.

"Başkalarını sikleyen biri gibi mi görünüyorum?"

"Görünmediğini biliyorum," dedi Sina kızgınlıkla. "ama ben öyleyim!"

"Olma o zaman! Sevgilimi nerede öpüp öpmeyeceğime,

başkalarına göre karar vermem!"

Sina usanmış bir nefes koyuverdi gözlerini devirerek. Söylenircesine, "Gösterin bittiyse artık arabaya binebilir miyiz?" dedi.

Karan bedenini çevirdi ve bir eli kızın belinde arabaya doğru adımlarken kızı da kendiyle birlikte çekti.

Bir yandan cevap veriyordu Sina'ya.

"Ben kimseye gösteriş yapmam! İhtiyacım yok!"

Sina bu kez cevap vermedi. Gereksiz ve kazanamayacağı bir laf dalaşına girmek anlamsız geldi gözüne o an. Karan arka kapıyı açıp kızın çantasını bıraktı, ardından Sina'nın oturacağı yolcu kapısını açarak kızın yerleşmesini izledi. Kapıyı kapatıp arabanın etrafında dolaşarak kendi koltuğuna geçti. Araba hareket ederken Sina bir yandan kemerini takıyor, bir yandan ültimatom veriri gibi konuşuyordu.

"İber'in yanında hareketlerine engel ol. Buna alışık değil ve çocuğun kafasının karışmasını istemiyorum." Karan ters bir bakış attı ancak cevap vermedi. Sina konuşmaya devam etti.

"Ben onu alana kadar sen İbo'nun yanında bekle. Onu hazırlamak için hiç değilse birkaç dakikaya ihtiyacım var. Yol boyu az da olsa durumu ona anlatmaya çalışacağım."

"Boşuna geriliyorsun. Hiçbir şey olmayacak." "Emin olmak istiyorum! O daha bir çocuk."

"Size öyle geliyor. Şimdiki gençlerin neler bildiklerini bilsen şaşarsın!" "Herkes senin gibi kundaktan çıkar çıkmaz kadın peşine düşmüyor!" Karan tekrar ters bir bakış attı yanında oturan kıza.

"Sina!" dedi, uyaran bir sesle söze başlayarak." Ben kadın peşinde koşmadım hiçbir zaman! Peşinde koştuğum tek kadın sensin ve şu an düşününce iyi ki kimsenin peşinde koşmamışım diyorum. Saçlarıma ak düştü senin yüzünden!"

Sina hayretle gözlerini ayırıp Karan'a baktı. Diğeri umursamaz bir tavırla arabayı sürmeye devam ediyordu.

"Koşma o zaman!" dedi sinirli bir sesle. "Koşma, ak düşmesin, sen de rahat et!"

"Sen dedin diye yapacağım sanıyorsun değil mi?" derken,

Karan dudağının kenarını yukarı kaldıran çarpık bir gülümsemeyle yan gözle baktı kıza. "Daha çok beklersin! Saçlarım bembeyaz olsa da peşindeyim. Benden kurtuluşun yok! Bence sen bunu kabul et, ikimiz de rahatlayalım!"

Sina karşılık vermedi bu kez. Zaten ne diyecekti ki? Kendini ne zaman koyuverse kafasının içindeki gerçekler beyninin duvarlarını yumrukluyor, hemen geri çekiliyordu. Öte yandan Karan'ın bu vazgeçmez tavrı tüm gerçeklere rağmen ruhunu besleyen tek şeydi. Şimdiye kadar hiç vazgeçilmez olmamıştı ki... İlk defa bu duyguyu yaşıyordu ve inkâr edilemez şekilde bundan haz duyuyor, tüm yaralarına bu duygu merhem oluyordu. Karan'ı her zorladığında, onda gördüğü bu vazgeçmeyen tavır yerle bir olmuş egosunu ayağa kaldırıyor, eksikliğini unutturuyor, daha önce varlığından haberdar dahi olmadığı bencilliğine ilaç oluyordu. Karan ondan vazgeçmeyecekti.... Tek sorun, her yaşadığı deneyime rağmen Sina'nın hala buna inanamıyor olduğu ve hep bir sonrakinde vazgeçecek diyen beynindeki o çirkin sesti.

Karan, Sina'yı eve yakın bırakıp İbo'nun kahveye geçerken, Sina'da bahçe kapısını açıp içeri girmişti. İber bahçede heyecanla bekliyordu. Belli ki dakikalardır dışarıda, gözü kapıdaydı. Sina'yı görünce sevinçle ileri atılıp kızın beline kollarını sardı.

"Halıcığım" dedi Sina, çocuğun saçlarını okşayıp başını öperken. Artık neredeyse aynı boydaydılar ama Sina için İber hep küçücük bir bebekti.

"Sina...Gelmeyeceksin sandım," dedi İber kızın yanağını öperek.

"Olur mu öyle şey? Söz verdim mi tutarım biliyorsun? İşten zamanında çıkamadım, o yüzden birazcık geciktim."

İber mutlu bir gülümsemeyle ona bakıp geri çekildi.

Aceleyle geri dönüp kapının önündeki çantasını almak için hareketlendi.

"Çantam hazır zaten. Hadi çıkalım."

"Dur be oğlum. Asiye ablaya da bir selam vereyim," dedi Sina sitemli bir sesle. Kapının önünde gülümseyerek ikisini

izleyen Asiye öne çıkarak Sina'ya yanaşırken, kız da ona doğru yürüdü. Birbirlerine sarılıp öpüştüler.

"Nasılsın Asiye abla?"

"İyiyim güzelim. Sen nasılsın?" "Ben de iyiyim sağ olasın."

"Saatlerdir heyecanla bekliyor. Okuldan geldiğinden beri bir şey de yemedi seninle yiyecekmiş diye." "İyi olmuş, ben hallederim yemek işini, sen merak etme."

"Evdekileri görecek misin?"

"Sadece iki dakika Hazar'a bakayım, babama da bir selam verip çıkarım hemen. Yolumuz var, uzun kalmayacağım. İber de iyice sabırsızlanmış zaten."

Sina gülümseyerek yanında dikilen çocuğa baktı. Elini saçlarına götürüp karıştırdı. "Bana 5 dakika ver, evdekilere çabucak bir hâl hatır sorup geliyorum."

"Çok gecikme ama... Dedem başlarsa yine kuraklık nedenlerine, kurtulamazsın." Sina küçük bir kahkaha attı. Başını iki yana salladı.

"Merak etme kaçarım. Tecrübem var o konuda."

Sina'nın içeri girip Hazar ve babasına birkaç cümle kurması 5 dakikayı geçmedi. Her şeyin yolunda olduğuna emin olduğunda da Asiye'yle vedalaşıp, İber'in elinden tutarak bahçeden çıktılar. Çocuğun kolunda asılı çantaya uzandı.

"Ver bana çantanı ben taşırım."

"Olmaz! Ağır, ben taşırım. Yanlarında erkek varken kızlar çanta taşımaz!" "Vaayy! Olmuşsun sen!" dedi Sina alayla dudağını bükerek.

İber böbürlenen bir bakış attı gülümseyerek. Sina yapay bir öksürükle boğazını temizlemeye çalışarak söze nereden gireceğini düşündü. İbo'nun kahvesine kadar yürüyecekleri mesafede az da olsa İber'e bazı şeyleri söylemesi gerekiyordu.

"İbercim... Sana bir şey söylemem lazım."

İber yüzünü Sina'ya çevirdi, sorarcasına bakarak, "Söyle o zaman."

Sina bir an tereddüt edip bakışlarını yukarı kaldırdı, bir saniye sonra tekrar İber'e baktı.

"Hani biz arada seninle sırlarımızı paylaşıyoruz ya..." İber başını sallayıp onaylayınca devam etti. "İşte benim sana yine bir sır söylemem lazım ama aramızda kalacağından emin olmam gerek."

İber alınmış gözlerle baktı kıza ağır adımlarla yürürken. "Aşk olsun Sina. Ben ne zaman bizim sırlarımızı başkasına söyledim ki?"

Sina telaşla itiraz etti. "Tabii ki yapmadın. Alınma hemen. Onun için demedim bunu..." bir an duraksayarak hızlı hızlı devam etti sonrasında. "Ama bu seferki biraz büyük bir sır olabilir."

"Olsun... Sırrın büyüğü küçüğü olmaz... Sırsa eğer o kişilerin arasında kalır," dedi çocuk bilgece bir ifadeyle.

Sina'nın kaşları yukarı kalktı. Acaba İber'i hala küçük gördüğü için yanılıyor olabilir miydi?

"Tamam o zaman... Şimdi durum şu delikanlı..." dedi. "Bu hafta sonunu benim evde geçirmeyeceğiz çünkü ben bir süredir evimde kalmıyorum."

"Nerede kalıyorsun o zaman?" dedi İber merakla. Bir an omuzları düşmüştü hayal kırıklığıyla.

Sina anlayışla baktı çocuğa. Gülümsedi şefkatle. Kolunu İber'in omzuna attı. Belki de halası olarak değil de arkadaşı gibi yaklaşsa daha iyi olacaktı.

"Sırrımız bu işte. Erkek arkadaşımın evinde kalıyorum ve bununla ilgili evdekilere hiçbir şey söylememen gerek" dedi aniden.

İber'in adımları durdu. Merak ve şaşkınlıkla baktı halasına.

"Senin erkek arkadaşın mı var?" deyince, Sina'da yol ortasında durarak çocuğa baktı ve başını salladı. Araştıran gözleri çocuğun yüzünde geçen ifadeleri izliyordu. İber düşünceli bir tavırla başını yere eğip gözlerini ayaklarına dikti. Alçak bir sesle mırıldandı.

"Daha önce hiç erkek arkadaşın olmamıştı." "Evet. Olmamıştı... Ama şimdi var."

"Nasıl biri?"

"Tanışacaksın! İyi biri. Biraz bizim tanıdığımız kişile-

re benzemiyor tabii ama iyi biri. Sanırım seversin." "Onun evinde mi kalacağız?" dedi İber tatsız bir sesle.

"Evet. Benim evimde bazı sıkıntılar var şu an. O da bizim onun evinde kalmamızı istedi." "Ya benden rahatsız olursa? Ya istemezse beni?"

"Hayır hayır. Asla böyle bir şey düşünme. Aksine o davet etti evine. Ben rahatsız olacağını sanmıyorum." "Uslu mu durmam lazım?" dedi İber gözlerini kısarak.

Sina muzır bir gülüşle baktı İber'e. Ardından gözlerini ayırıp kaşlarını kaldırdı.

"Hayır! Aksine! Elinden geleni ardına koyma!" dedi, şeytanca bir bakışla çocuğa bakarken.

İber'in yüzünde bir gülümseme belirdi ve gittikçe genişledi. Gözlerinden ışıltılar saçarken kıza baktı. "Heee anladım..." dedi başını sallayarak. "Evde Tek Başına'yı oyna diyorsun!"

Sina küçük bir kahkaha attı. "Sence de eğlenceli olmaz mı?" dedi, tekrar ileri adımlayıp çocuğu da kendiyle birlikte çekiştirerek.

"Bence de eğlenceli olur," dedi İber sırıtarak.

Sina İber'in tavrına memnunlukla gülümsedi. "Hadi gel, İbo'nun kahvesinde bizi bekliyor. Sanırım o da seninle tanışacağı için heyecanlı. Bazen aksi biri olabiliyor ama sen ona aldırma. O herkese aksilik yapan biri."

"Sen böyle deyince korkmam mı lazım?"

"Hayır! Aksine üzerine gitmen lazım!" dedi Sina şeytanca gülümseyerek.

İber'i an itibariyle kendine müttefik bellemişti. Karan'ın sabrını ne kadar zorlayacağını görmek istiyordu. Elbette Karan'ın da İber'in bilmiş karşılıklarına ve Sina'yı paylaşmak istemez tavırlarına katlanması gerekiyordu. Sina hafta sonunun çok da beklediği gibi kötü geçmeyeceğini ummaya başlamıştı. Bu akşamı üçü birlikte geçireceklerdi ama cumartesi akşamı Sahra, Demir ve İbo gelecek, Hülya ve Taylan'da onlara katılacaklardı. İber için gerçekten de eğlenceli vakitler olabilirdi birlikte geçirecekleri süre.

* * *

Sina hayal kırıklığı ve daha da ağırı ihanete uğramanın hüsranıyla bakıyordu ilerideki ikiliye. Eve geleli 3 saat olmuştu neredeyse. Eve adımını attığından beri şok üstüne şok yaşıyordu. Karan, İber'i çoktan safına çekmişti.

Tanışma anında ipin ucunu kaçırmıştı Sina. Karan İber'e yaşıtı gibi davranmış, hatta daha da ileri gidip sokak ağzına bağlamıştı. "Naber dostum? Sürekli senden bahsediyorlar, iyice meraklanmıştım, nihayet tanıştık," demişti.

Bu sözler İber'in egosunu müthiş şişirmiş, unutulduğunu sandıysa da bu düşünceyi kafasından anında atmıştı. Sürekli ondan bahsettiklerine göre demek ki etrafındaki insanlar onu unutmamışlardı. Karan'ın büyük bir adam gibi onunla tokalaşması, ciddi tavırlı yaklaşımı İber'in kendisini daha da iyi hissetmesine neden olmuştu. Özgüveni Karan'ın karşısında ezilmemişti. Karan'ın büyük Jeep'i, yol boyu arabalar hakkındaki sohbetleri İber'in Karan'ı hayranlıkla dinlemesini sağlamış ancak en büyük puanı Sina'yı arkaya oturtup, İber'i öne kendi yanına oturtmasıyla kazanmıştı. Hatta Sina'yı arkaya oturması için yönlendirirken İber'e göz kırpmış, "Hamımlar arkada daha rahat eder, biz iki erkek yol boyu laflarız," demişti. Sina sinirle dişlerini sıkmıştı. İber elden gidiyordu ve yapacağı hiçbir şey yoktu. Sohbetlerine kulak kabarttığında, tuttukları takım hakkında konuştuklarını duydu. İber heyecanla fikirlerini söylüyordu ve Karan bazısını onaylayıp bazısına karşı çıkıyordu. Karan'ın okul hakkındaki sorularına cevap verirken sesi düşmüştü ama onun ayrıntılı soruları, bir ara kaşlarını çatarak Karan'a inceleyen bakışlarla bakmasına da neden olmuştu. Karan'ın ilgisinden emin olmak ister gibiydi bakışları. Sina dayanamayarak öndeki iki koltuğun arasından başını uzatıp, kendini hatırlatırcasına sohbetlerinin arasında sözlerini bölmüştü.

"İberciğim, daha yemek yememişsin, ne istersin? Eve gidince ne pişireyim sana?" diye sorduğunda daha İber cevap vermeden, Karan umursamaz bir jestle kızın lafını ağzına tıkamıştı.

"Sen yemeği düşünme, ben hallettim onu. Bu saatten sonra pişirmek vakit kaybı. Siparişleri vermiştim, biz eve vardığımızda onlar da gelecek." Ardından bakışlarını İber'e çevirmiş, "Play Station'da maç yaparken atıştırırız diye pizza, hamburger falan söyledim. Uyar mı sana dostum?" demişti.

İber'in parlayan gözleri ardına kadar açılmış ve neredeyse yerinde zıplamıştı. "Kola da varsa yeme yanında yat!" diye cevaplamıştı heyecanla.

"Litrelerce..." Karan sırıtarak karşılık verdiğinde Sina sinirle araya girdi tekrar. "Ne litrelerce? Çocuk o daha! Bir bardaktan fazla yok!"

"Neresi çocuk? Senin boyunda!" demişti Karan neredeyse tersleyerek. "İki bardak hakkı var!"

İber yalvaran bakışlarını Sina'ya çevirdiğinde kız çaresizlikle kıvranmış ama çocuğu hayal kırıklığına uğratmamak için itiraz edememişti. Öfkeyle cevap vermeden arkasına yaslanırken, gözlerinin içinden fırlattığı okları dikiz aynasında görünen Karan'ın yüzüne saplamak ister gibiydi.

"Bu seferlik sesimi çıkarmayacağım ama alışkanlık haline gelmeyecek!"

Karan İber'e göz kırparak, sol elini direksiyonda tutarken sağ elini İber'e kaldırıp, sanki aralarında özel bir şeyi paylaşıyorlarmış gibi sırıtmıştı.

"Çak dostum! İlk sayı benim!"

İber sevinçle beşliğe karşılık verirken küstah bir sesle karşılık vermişti. "Benden avans olsun sana! Maçta hezimetin ağır olacak!"

"Hezimet? Diye fısıldadı Sina, arkada kaşlarını çatarak. Hayretle İber'e bakıyordu. Karan dikiz aynasından Sina'nın şaşkınlıkla İber'e bakan bakışlarını gördüğünde kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu. Bu hafta sonu gerçekten de iyi eğlenecekti. İlk defa bir aile birliği yaşıyordu ve bundan daha şimdiden hoşlanmıştı. Hayatı boyunca bu hafta sonu gibi bir şeyin planını yapmamıştı. Onun hafta sonları hiç de masum olmayan aktivitelerle geçerdi ve şimdi hep birlikte evde geçirilecek zamanı düşünürken bir çocuk gibi heyecan-

lanıyordu. En tuhafı ise bu hafta sonu İber'den çok daha fazla eğleneceğini hissetmesiydi.

Sina ikinci şoku eve geldiklerinde yaşamıştı. İber'i peşi sıra kalacağı odaya sürüklerken bir yandan da konuşuyordu çabuk çabuk.

"Bu odayı sana ayırdık. Sen çantanı odaya bırak, ben hemen çarşafları sereceğim yatağa, tamam mı tatlım?" diyerek başını çocuğa çevirip kapıyı açmıştı o sırada. Gözleri İber'deydi ve daha odanın içini görmemişti. İber'in şaşkınlıkla odanın içine bakması, ardından aynı şaşkın tavırla Sina'ya bakışlarını çevirmesi Sina'yı durdurmuştu. Hala odanın içine bakmamıştı. Odanın nasıl olduğunu biliyordu ancak İber'in duraksayan hali bir anda dikkatini çocuğa yöneltmişti.

"Sevmedin mi? Biliyorum biraz büyük, yalnız kalmak istemezsen ben seninle kalırım," diyerek sıcak bir sesle konuşurken, İber'in yanaklarına ellerini bastırmıştı. Çocuk ilk defa tanımadığı, bilmediği bir evde kalacaktı ve gece yalnızlık hissedip korkmasını istemiyordu. Karan koridorda odanın karşısındaki duvara omzunu yaslamış, kollarını göğsünde çapraz yapmış onları seyrediyordu bıyık altı gülerek.

"Sina?" dedi İber şaşkınlıkla odaya bakarken. Sina hala sırtı odaya dönük, İber'in bakışlarını okumaya çalışıyordu. "Bu oda benim mi?" derken, İber'in sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Sina gülümseyerek başını salladı.

"Tabii senin... Yani hafta sonu rahat rahat uyursun, kendine ait bir odan olur, burayı hazırlarım diye düşündüm ama sevmediysen başka bir şey düşünürüz."

"Başka şey?" dedi İber, bu kez bakışlarını kıza kaldırarak. Bundan daha başka türlü ne olabilirdi ki? Yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirirken alay eder gibi sormuştu kıza. "Başka türlü uzay üssü mü kuracaksınız?"

Sina şaşkınlıkla çocuğa bakarken Karan kahkaha atmıştı. "Aklımda kalsın bu İber! Uzay üssünden hoşlanıyorsan bir dahaki sefere onu denerim."

Sina şaşkınca bir Karan'a bir İber'e baktı. Ne dediklerini anlamıyordu ve kaşlarını çatmıştı. İber'in hayranlıkla parla-

yan bakışlarını takip edince hızla etrafında döndü, açık kapıdan içerisi tamamen görünen odaya baktı ve o an öylece kalakaldı. Gözleri ardına kadar açılmıştı. İber yanından fişek gibi geçip içeri daldığında da yerinden kımıldayamadı. Oda muhteşem görünüyordu. Sanki İber'in hayallerini süsleyen bir odaydı. Çocuğun hiçbir zaman kendisine ait bir odası olmamıştı. Hep babasıyla paylaştığı odada uyurdu ve doğal olarak her genç gibi kendisine ait bir oda isterdi o da. Hatta bazen "Odam olsa şunu yaparım, odam olsa şunu asarım," diyerek kızlara anlatırdı hayallerini. Ve şimdi hayallerini süsleyen odanın içindeydi.

Oda tam anlamıyla genç bir delikanlıya özel döşenmişti. Yatak odası takımı beyaz olmasına rağmen yatak çarşafları ve perdeler koyu renkti. İber'in tuttuğu takım olan Galatasaray armasının olduğu halı, odanın ortasına döşenmişti. Duvarlarda takıma özel posterler vardı. Bir duvara pota bile asılmıştı ve basket topuna benzer ancak yumuşak dokulu olduğu belli bir top bile vardı. Çalışma masası, kütüphane ve birkaç kitap konulmuştu içine. Sina o kitapların da İber'in sevdikleri olduklarına bahse girebilirdi. İber heyecanla dolap kapaklarını açtığında, içinde asılı birkaç formayla aklı uçmuştu. Hatta ve hatta içinde birkaç kıyafet bile vardı. Sürekli sevinç nidaları atıyor, odanın içinde neredeyse her şeye dokunuyordu.

Sina donakalmış gibi İber'i izlerken, Karan yanına yaklaşıp kapının çerçevesine omzunu yasladı bu kez. Bakışları Sina ve İber arasında gidip geliyordu. Hem İber'in sevincini kaçırmamak, hem Sina'nın tepkisini merak ediyordu.

"Sen ne zaman yaptın bunu?" dedi Sina mırıltılı bir sesle.

"Son birkaç gündür," dedi Karan sıradan bir tavırla.

Sina bakışlarını Karan'a çevirdi.

"Son birkaç gündür?" dedi boş boş bakarak. "Ben neredeydim o arada?" "Sen ofisteydin ya."

"Sen neredeydin peki? Bütün gün evde bunlarla mı uğraştın?"

"Ben de ofisteydim. Benim de çok vaktim olmadı ama organize ettim diyelim. Hülya ve Salim'in daha çok emeği var."

"Hülya hiç söylemedi." Sina düz bir sesle konuşurken hala şaşkındı. Gözleri Karan ve oda arasında gidip geliyordu.

"Söylememesini ben rica ettim. Sürpriz olmasını istedim."

"Oldu gerçekten."

Sina nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordu. Böyle bir şeyi asla ummamıştı. İber'e ait bir oda düşüncesi aklının ucundan dahi geçmemişti. Kendi evi çok küçüktü ve bunu yapması olanaksızdı ama Karan'ın böyle ince düşünceli olması, hayatında ilk defa birinin bunu kendisinden önce düşünmüş olması onu serseme çevirmişti. İber heyecanla önlerinde bittiğinde, donuk bir tavırla çocuğun mutluluktan aydınlanmış yüzüne baktı.

"Bana oda mı yaptınız?" demişti İber, hala inanmadığı bir yüzle onlara bakarak.

"Dostum sık sık geleceksin nasılsa. Kendine ait bir odan olması daha iyi olur diye düşündüm. Beğenmediğin bir şey var söyle değiştiririz hemen."

"Beğenmemek mi?" dedi İber hayret dolu bir sesle. "Hayal ettiğimden bile daha güzel. Vayy be! Benim odam mı var şimdi? Gerçekten de sık sık gelebilir miyim?"

"Tabii ki geleceksin! Ne yapacaktın? Salondaki koltukta mı uyuyacaktın?"

"Doğrusu ben Sina'ya gidince salondaki koltukta uyuyorum, burada da öyle olur diye düşünmüştüm," dedi İber açık sözlülükle.

Karan'ın itiraz eden tavrı netti. "Olmaz öyle! Delikanlı adamsın! Kendine ait odan olması lazım."

"Sina, süper olmuş oda. Çok teşekkür ederim" diyen İber, Sina'nın beline kollarını sarıp başını göğsüne yasladı.

Sina tutuk bir hareketle kollarını kaldırıp çocuğa sarılırken, başını öptü.

"Sanırım teşekkürü Karan hak ediyor İberciğim. Bende şimdi gördüm. Açıkçası senden daha çok şaşkınım. Bana da sürpriz oldu."

İber başını hızla kaldırıp geri çekildi. İkisinin de ummadığı şeyi yaptı ve aynı şekilde Karan'a sarıldı.

Yüzü Karan'ın geniş göğsüne gömülmüştü. "O zaman sana çok teşekkür ederim," derken, sesindeki minnet anlaşılmayacak gibi değildi. Hayallerine kavuşan küçücük bir çocuktu.

Karan çok garip bir hisle doldu o an. Hayatında ilk defa gözlerine yaşların hücum ettiğini hissettiğinde paniğe kapıldı. Kolları İber'i sararken içinden onlarca duygu aynı anda geçti. Bir çocuğa karşı duyulan sevgi, sevdiği kadına karşı hissettiği gurur, hayatında ilk defa işe yaramış olma hissiyatı ve aslında ufacık şeylerin insanları nasıl da mutlu ettiklerini anlamış olmak. Karan için bu odayı bu hale getirmek çocuk oyuncağıydı. Hiçbir efor sarf etmemişti. Kendince yaptığı tek şey, birkaç telefon açmaktı ama ona sarılan çocuk, sanki dünyayı onun ayağının altına sermiş gibi sevgi ve minnetle sarılıyordu. Karan o anda bir şeyi daha fark etti... İlk defa bir çocuk ona sarılıyordu. Bunun içine çok tuhaf bir duygu yaydığını hissetti. En masum olan canlı bir çocuktu ve ona sarılan bu masum can, senelerdir içinde olduğunu düşündüğü tüm kirli şeyleri temizliyormuş gibi geliyordu.

İber öyle mutlu olmuştu ki Sina hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ikisine. O anda İber'in kalbinde, Karan'a dair kocaman bir yer açıldığını anladı. Karan her ne kadar İber'e büyük bir adammış gibi davransa da kontrolün onda olduğunu hissettiriyordu ve kontrolü, bunu doğru şekilde kullanan birine bırakmak İber için rahatlatıcı bir duyguydu. Yorulmuyordu. Onun yerine düşünen bir büyük vardı ve o büyük, onun mutlu olması için çabalıyordu. Bir çocuk için bundan daha rahatlatıcı bir duygu olamazdı.

Karan hafifçe öksürerek boğazına oturan yumruyu yok etmeye çalıştı. Ardından boğuk bir sesle konuştu. "Hadi sen odana yerleş, eşyalarını istediğin gibi yerleştir, biz de yemek için mutfakta hazırlık yapalım."

İber geri çekilip başını salladı onaylayarak. "Tamam. Zaten çok bir şeyim yok, hemen yerleştiririm."

Tekrar mutlulukla gülümseyerek arkasını döndü ve sanki hep bunu yapmak ister gibi kapıyı ikisinin suratına kapadı.

Sina bir adım geri çekilip şaşkınlıkla kapalı kapıya baktı.

"Bizi dışarı attı!" dedi inanmaz bir tonla.

"Odasının tadını çıkaracak. Seni içeri davet etmesini beklemiyordun herhalde," dedi Karan. Kızın elini avucuna alıp çekiştirerek, koridor boyu yürümeye başladı.

"Daha doğru düzgün bakamadım bile." "Sonra bakarsın, oda kaçmıyor."

"Ya sana inanmıyorum. Ne ara bütün bunları yaptın? Nereden aklına geldi? Üstelik sen şimdi bunu yaptın ya, İber odasını bırakıp gitmek istemeyecek. Çocuğun aklı sürekli burada kalacak! Ne olacak şimdi?"

Sina'nın kafasının içinde yine olumsuz olacak her şey dönmeye başlamıştı. Karan sakin bir tonla karşılık verdi kızın sözlerine.

"Dediğim gibi ben çok zaman harcayamadım. Salim daha çok koşturdu, Hülya'da sağ olsun eve gelen gidenlerle uğraştı. Tabii İber'in nelerden hoşlanabileceğini de o söyledi. Yoksa ben bilmiyordum tuttuğu takımı ama bak öğrenmiş oldum. Bir ortak nokta daha," derken, kıza çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Aklıma gelmesinde de tuhaf bir şey yok. Kendi evime gideceğim diye tutturmanı istemiyorum. İber sık sık gelecek ve çocuğun, geldiğinde kalacağı bir odası olması lazım. Bugün olmasa yarın yine oda hazırlanacaktı ona. Ben her şeyi baştan yapmayı severim. Ertelemenin manası yok... Odası burada kalıyor diye aklı kalacaksa, İber'i de buraya taşırız olur biter. Aklı kalmaz işte."

"Sen kafayı mı yedin?" dedi Sina öfkeyle. "İber babasını bırakıp buraya taşınamaz!" diye itiraz etti. Sesi çok da kendinden emin çıkmamıştı ama buna inanmaya çalışır gibiydi. Karan tek kaşını kaldırdı inanmadığı belli bakışları kıza çevirirken.

"Sina... Kendini kandırıyorsun. Burası, orası fark etmez ama çocuk gözünün içine bakıyor onu yanına alman için."

Sina, mutfağa geldiklerinde elini çekerek Karan'dan uzaklaştı ve ortadaki ada tezgâha kalçasını yasladı. Bakışları yere odaklanırken sıkıntıyla cevap verdi.

"Ben yanıma almak istedim ama yalnız yaşarken bir ço-

cuğa bakmak zor oluyor. Tek başıma bu sorumluluğu alamadım. Benim iş saatlerim belirsiz, onun okulu benim evime uzak. Uzun saatler tek başına kalır, başına bir şey gelir diye korktum. Şimdi hiç değilse Asiye abla ilgileniyor, mahallede başına kötü bir şey gelmez ki."

"Bunu tek başına sırtlanman zor zaten. O yaşta bir çocuk yalnız bırakılmaz, sürekli kontrolün üzerinde olması lazım."

Karan Sina'ya karşılık verirken dolaptan tabakları çıkarıyordu. Bir yandan konuşmaya devam etti. "ama senin yanında mutlu. Daha önce tek başına zorlanabilirdin ama yanımıza alırsak bir düzen kurabiliriz..." Tabakları tezgâhın üzerine bırakıp Sina'ya döndü. "Bak yanlış anlama, yargılamak için söylemiyorum ama İber zeki bir çocuk. Algısı yüksek belli. Babasının, onun ihtiyacı olduğu şekilde onunla ilgilendiğini sanmıyorum. Bunu abini kötülemek için söylemiyorum. Herkes aynı olmak zorunda değil. Benim babam da benimle hiç ilgilenmedi. Abim olmasa çok daha kötü şeyler yapabilirdim ki biliyorsun, onun kontrolüne rağmen yemediğim halt kalmadı. Baba otoritesi başka şey. Başında öyle bir otorite yoksa hayata karşı kontrolün de düşük oluyor, savruluyorsun. Eğer o da yoksa çok daha başıboş kalıyorsun."

Karan, Sina'yı yanında tutacak her şeyi kullanabilirdi ve buna İber'de dahildi. İber'in yanlarında olması, Sina'nın onun hayatında daha geniş bir yer alacağına garanti ederdi ve bu düşünceyi aklına getirdiği andan itibaren tüm silahlarını buna göre kuşanıyordu. Yaptığı adice olabilirdi ama Karan bu savaşta her şeyi kullanmayı göze almıştı. Sina'yı yanında tutacak herkesi, her şeyi kullanmak boynunun borcuydu ve İber'in bu eve taşınması için ne yapması gerekiyorsa hepsini yapmaya razıydı. En baştan beri aldığı karardan hiç geri dönmemişti. İyilikle ya da kötülükle Sina onun yanında kalacaktı. Şimdilik akıllıca hareket etmek ilk adımdı.

"İber öyle bir çocuk değil... O sorumluluk sahibi bir çocuk..." diyen Sina, terslenerek itiraz etti. "Yanlış bir şey yapmaz! Hatta şimdiden birçok şeyi kendi hallediyor. Babasının her şeyiyle ilgileniyor. Kendi harçlıklarını bile çoğu zaman

babasına veriyor. Kötü bir şeyler yapacak olsa gider başka şeylere harcar harçlıklarını. Evde bir şey bozulsa ustaları gidip çağıran, başlarında bekleyen o! Asiye abla yorulmasın diye gidip faturaları yatıran da o! Sorumsuz bir çocuk olsa, kötü şeyler yapacak olsa bu kadar duyarlı olabilir mi?"

Karan elinde çatalları tutarken kımıldamadan Sina'ya bakıyordu mutfağın ortasında. Sina kızgınlıkla İber'in yanlış yapmayacağını anlatmaya çalışırken Karan'ın yüzünden tek bir ifade geçmiyordu. Sina sözlerini bitirip ters ters Karan'a bakarken, o düz bir sesle sorarcasına karşılık verdi.

"Ve bütün bunların ona haksızlık olduğunu da göremiyorsunuz?" Sina duraksayarak baktı adama. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, Karan sözlerine devam ederken de suçluluk içinde kıvranarak ona baktı.

"Sina... Senin de sürekli söylediğin gibi o daha çocuk. Bu yaşında, bunca sorumluluğun altında ezilmesi doğru bir şey mi? Hazar mı onun babası, O mu Hazar'ın babası? Siz İber'e daha çocukluğunu yaşayamadan büyük adam muamelesi yapıyorsunuz ama işinize gelmeyince de sürekli o çocuk diyorsunuz! Sence de ikiyüzlüce davranmıyor musunuz?"

Yüzü kıpkırmızı olan Sina, Karan'a baktı. Gözleri dolu dolu oldu. Karan, kızın dolan gözlerini görünce dudaklarını birbirine bastırıp içinden kendine küfretti. Elindekileri tezgâhın üzerine fırlatırcasına atarak ileri atıldı ve kızı kollarının arasına çekmeye çalışırken Sina'dan şiddetli bir karşı koyuşla karşılaştı. Karan'ın güçlü kollarına hükmedemedi Sina. Karan sıkıca kıza sarıldı, dudaklarını saçlarına bastırırken fısıldadı.

"Özür dilerim. Kalbini kırmak istemedim."

Sina gözlerini yumarak yaşların akmasına engel olmaya çalıştı ve yine elleriyle Karan'ı itmeye çabaladı. Nafile bir çabaydı elbette.

"Sen benim sözlerime aldırma. Biliyorsun, ben saçma sapan konuşuyorum. En doğrusunu sen bilirsin." "Hayır!" diye hıçkırdı Sina, nihayet kendini tutamayarak. Hala debeleniyordu kurtulmak için.

"Ağlama! Özür dilerim, seni üzmek istemedim." "Haklı-

sın ama! Buna sinirleniyorum zaten."

Karan karşılık vermedi ve sessizce kıza sarıldı. Sina bir süre daha debelendi ancak kıskaca alan kollardan çıkamayacağını anlayınca duruldu. Yenilgin bir tavırla kollarını adamın beline doladı, başını göğsüne gömdü.

"Dediklerin doğru. İber'in küçük olduğunu söylüyoruz ama hak etmediği birçok yükün altında ezilmesine göz yumuyoruz... Ama elimden başka türlüsü gelmiyor... Keşke daha başka türlü şeyler yapabilsem ama bu kadarına gücüm yetiyor."

"Sina... Güzelim, yalnız değilsin... Neden her şeyi tek başına sırtlamaya çalışıyorsun? Ben buradayım. Senin de bir yere gittiğin yok! Tek başına ezilme o zaman bunların altında. Benim de sana yardım etmeme izin ver!"

"Ben alışık değilim yardım istemeye!" Yükselen sesinde yarı isyan yarı yakarış vardı. "Alış o zaman artık! Alışman lazım! Benden iste bir şeyler!"

"İsteyemem!" Düşük tonlu ses yalvarırcasına çıkmıştı.

"Alışacaksın!" dedi Karan kararlı bir tonla. "Alışacaksın Sina! Benden bir şeyler isteyeceksin ve buna alışacaksın!" diyerek bastırdı, sanki emir veriyormuş gibi.

Sina gözlerini yumup başını iki yana salladı. Böyle bir şeye hemen alışması mümkün değildi. Bugüne kadar kimseden bir şey istememişti ve nasıl yapılacağını bile bilmiyordu. Mutfağın ortasında birbirilerine sarılı vaziyette durmuşlardı öylece.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Sina. "İber çok mutlu oldu. Hep bir odası olmasını isterdi. Çok teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme Sina. Yapılması gerekenler yapıldı diye bana teşekkür etme. Sen mutlu ol, yanımda kal... Ben başka bir şey istemiyorum senden."

Sina başını kaldırıp dolu gözlerle baktı Karan'a. Parmaklarının ucunda yükselerek kirli sakallı yanağına dudaklarını bastırdı.

"Yine de teşekkür ederim."

"Bu ne?" dedi Karan ters ters ona bakarak. "İlla teşekkür

edeceğim diye tutturduysan bu mu teşekkür?" "Sen ne olmasını bekliyordun?" dedi Sina alaylı bir gülümsemeyle adama bakarken.

Karan cevap bile vermeden hızla kızın dudaklarına kapandı. Dakikalarca açlıkla öptü kızı. Nihayet dişlerini kızın hırpalanmış alt dudağına geçirip çekiştirerek bıraktı ve fısıldadı.

"İlk ders bu olsun! Bunu öğrendikten sonra sık sık teşekkür etmen gereken şeyler yaparım." "Açgözlüsün, açgözlü!" "Senden gelecek her şeye açgözlüyüm."

Sina pırıltılı gözlerle baktı genç adamın kara gözlerine. Uzun kirpikleri yine yanaklarının üzerine düşmüştü. Öyle güzel bir yüzü vardı ki Sina bunun haksızlık olduğunu düşündü. Bir erkeğin yüzü böyle kusursuz olmamalıydı. Belki de ona kusursuz geliyordu bu adam. İnsan karşısındakine gönül gözüyle bakınca hiçbir kusurunu göremediği gibi Sina da Karan'ın yüzünde hiçbir kusur göremiyordu. Oysa birkaç kere kırıldığı belli olan burnunda hafif bir eğrilik vardı. Artık uzayan ve yapay faça izi belli olmayan kaşının kenarında belli belirsiz kim bilir hangi kavgadan kalma bir iz de vardı ama Sina'ya göre kusursuzdu yüzü. Sessizce birbirlerine bakıyorlardı. Karan'ın aynı şekilde inceleyen bakışları Sina'nın yüzünde dolaşıyordu. İkisinin de aklından aynı şeylerin geçtiği muhtemeldi.

Ne kadar süre geçtiğini ikisi de bilmiyordu ama onları ayıran kapının sesi oldu. Çalan zille birlikte Karan yavaşça geriye çekildi. Dudaklarını Sina'nın alnına bastırdı.

"Yemekler gelmiştir. Sen tabakları salona götür, ben de paketleri oraya getiriyorum."

Sina yalnızca başını salladı. Uzaklaşan Karan'ın arkasından bakarken gözleri nemlendi. Arkasını dönüp hızla gözlerini sildi. İber konusunda Karan sonuna kadar haklıydı. İber'in tek ihtiyacı ilgiydi. Kendisine yakın olan bir erkekten ilgi bekliyordu. Sina'yı da Sahra'yı da çok seviyordu ama onlarla paylaşımı bir yere kadardı. Çoğu zaman İbo'nun etrafından ayrılmayışı o yüzdendi. Evdeki iki erkek de onunla zaman geçirmiyorlardı. İber'in çocuk olmaya ihtiyacı vardı

ama bunu, önünde bir erkek figür varken yaşamak istiyordu. Hazar daha bir gün bile çocukla top oynamamıştı. Bir gün bile derslerini sormamış, okula gidip ilgilenmemişti. Muhtemelen kaça gittiğini bile bilmiyordu, kaldı ki derslerini sorsun... Sina tabakların üzerine çatal bıçak ve peçete koyarken yeni fark ettiği şeyle gülümsedi hüzünle.

İber geldiğinden beri ne binaya ne de evin içine bakmış ve bunlardan etkilenmişti. Gözleri bir an bile Karan'ın üzerinden ayrılmamıştı. Karan'ın sorduğu soruları dikkatle cevaplıyor, ardından açılan konuyu onunla tartışıyordu. Karan'ın ilgisi ona öyle iyi gelmişti ki etrafına dönüp bakmamıştı bile. Etrafındaki göz kamaştırıcı zenginlik dikkatini bile çekmemişti. Oysa böyle şeyleri ilk defa gören bir çocuktu. Şu an dikkatini çeken tek şey Karan'ın ona yaklaşımı ve yeni odasıydı.

Mutfağın girişinde dikilip, salonun ucundaki kanepeye yayılarak Play Station oynayan iki erkeğe bakarken, bir elinde kola bir elinde bira şişesi vardı. İber çoktan bütün ilgisini Karan'a yöneltmişti ve Sina ihanetin kamasını kalbinden çıkarmaya çalışıyordu. Pabucu çoktan dama atılmıştı. İçindeki rekabetçi kişilik hırsla Karan'a kötücül bir bakış attı. Böyle olmaması gerekiyordu. İber'in onun burnundan getirmesi gerekiyordu ancak durum tam tersi olmuştu ve İber fareli köyün kavalcısının peşine takılan çocuklara dönüşmüştü. Karan'ın rahat ve samimi tavırları onu rahatlattıkça, o da sanki kırk yıldır Karan'ı tanıyormuş gibi samimi ve sıcak davranıyordu. Dışarıdan bir gören olsa ikisinin birbirini birkaç saat önce değil, İber doğduğundan beri tanıyor olduklarını düşünürdü.

Ertesi günün planı da çoktan yapılmıştı. Sina ve Hülya kahvaltı hazırlarken, onlar aşağıdaki spor salonunda vakit geçirip, sonrasında kahvaltıya oturacaklardı. Akşama doğru Karan'ın kapattığı salonda basketbol oynayacaklar, yemeğin ardından Karan'ın dairesinde toplanıp akşamı geçireceklerdi. Elbette oynanacak birçok oyun da listelenmişti.

İber basketbol maçını duyduğunda sevinçten deliye dönmüştü. Dolabındaki formaları kullanabilme fırsatı önüne gel-

mişti ve yapılan tüm planlar aklını başından alıyordu. Kimseye sormadan takımları bile belirlemişlerdi.

İber, "İbo'yu bizim takıma alalım. İyidir o!" dediğinde, Karan cıklayarak kaşlarını kaldırmıştı.

"Bizim takım belli dostum! Sen, ben, Salim... Salim'i yarın tanıştıracağım sana. Diğer takım abim, İbo ve Demir olur."

"Demir iyidir ama!" demişti İber şüpheyle bakarak. Karan kendinden emin, gözlerini yumup güvence verircesine çenesini sallamıştı. "Sen güven bana! Bizi geçemeyecekler!"

"Yani ben çok iyi değilim!" diye mırıldanmıştı İber çekinerek. Okulda basketbol oynuyordu sürekli ama ilk defa büyüklerle oynayacaktı ve onlara yetişebileceğinden şüpheliydi.

"Kimse iyi değil, merak etme ama kim daha çok efor sarf ederse o kazanır ve o da biz olacağız! Onları yenip, istediğimiz her şeyi yaptıracağız. 2 saat paşalar gibi yaşayacağız!"

Kendi aralarında hem oynayıp hem de ertesi günün planını yaparlarken Sina elindekilerle tepelerine dikildi. Kızgın gözleri ikisi arasında gidip geldi. Öfkeli denecek bir sesle, "Alın içeceklerinizi. Bir sonrakine de kalkar kendiniz alırsınız. Hizmetçiniz değilim ben sizin!" dediğinde, iki kafa şaşkınlıkla ona kalktı.

"Canın mı sıkıldı güzelim?" dedi Karan dikkatli bakışlarla kıza bakarak. Sina isyankâr bir sesle karşılık verdi.

"Evet, canım sıkıldı. İki saattir şurada saçma sapan maç yapıyorsunuz. Ben Hülya'yla Taylan'ı çağırıyorum. Siz ne yapıyorsanız yapın, bari ben de Hülya'yla laflarım."

"Tamam, olur!" diye atılan İber'di. Sina gözlerini kısarak baktı çocuğa. Dişlerinin arasından tıslayarak konuştu.

"Hani burnundan getirecektin? İhanet ettin bana!" dediğinde, Karan'ın kaşları yukarı kalktı. Gözlerini kısarak kıza bakarken, yanındaki İber omuzlarını silkerek masumca cevap verdi.

"Adam harbi iyi. Ben ne yapayım? Kalbimi kazandı. Hırt bir şey olsa burnundan getirirdim de senin söylediğin gibi aksi falan da değil yani..." Karan, çocuk konuşurken gülümseyerek ona çevirdiği bakışlarını hızla geri çekerek, bu kez

Sina'ya sorarcasına baktı, gözlerinin içinde tehlike sinyalleri yanıp sönmeye başlamıştı. Sina hem şaşkınlık hem de ihanete uğramanın acısıyla baktı İber'e.

"Daha?" dedi Sina uyaran bir sesle. Kaşlarını kaldırıp çenesini tutmasını ister gibi bir işaret yaptı.

"Dahası yok işte! Beni istemez diye korkmam da boşaymış. Haklıymışsın! Baksana oda bile hazırladığına göre sanırım benim burada olmamdan rahatsız değil. Sen Hülya'yla otur, biz maça devam ederiz," dedi gayet sıradan bir sesle.

Sina ağzı bir karış açık İber'e bakarken, çocuk onun şaşkın yüzüne baktı.

"Ne?" dedi gözlerini ayırarak. Bu kez o ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Bunların aramızda kalması gerekiyordu."

İber telaşla gözlerini kırpıştırdı. Suçluluk hissiyle yüzü pembeleşirken savunma dolu bir tonla karşılık verdi.

"Ama bunlar da sır demedin ki?"

10. BÖLÜM

Karan odaya girdiğinde Sina'nın uyuduğunu gördü. Sağ yanının üzerine yatmıştı. Bacaklarına dolanan çarşaf yalnızca onları örtmüş ve üzerine giyindiği tişört dışında üstü açık kalmıştı. Kollarının arasında bir kitap vardı. Usulca yatağa doğru ilerledi ve önce kızın kollarının arasındaki kitabı yavaşça çekti. Kitabı yukarı kaldırıp kapağına baktı. Olasılıksız... Adam Fawer... Dudağının ucuna bir gülümseme oturdu. Kim bilir bu kitabı okurken aklından neler geçiriyordu? Her satırı, her olayı kendi karmaşık beyninde irdelediğine ve bununla birlikte gelen yeni sorularla da boğuştuğuna emindi. Sina her şeyi sorguluyordu. Hiçbir şeyi olduğu gibi kabullenmiyor, hep bir neden ve cevap arıyordu.

Birlikte olduklarından beri yaşadıklarını genel hatlarıyla hiç tartışmamışlardı. Neden hayatları kesişmişti? Neden tanışmışlardı? Neden bir başkası değil de Karan o gece Sina'nın karşısına çıkmıştı? Ya da neden Sina Karan'ın karşısına çıkmıştı? Tesadüf müydü bu yoksa kader mi? Bundan sonraki hayatları nasıl olacaktı? Sina'nın cevaplamadığı soruların yanıtları ne zaman ortaya çıkacak ve belki de bu yanıtlar ortaya çıktığında, devam edecekleri yol nasıl olacaktı?

Karan'da bu sorularla boğuşuyordu. Cevapları merak etmiyor değildi ama cevaplar ne olursa olsun Sina onun yanında kalacaktı. Kalmak zorundaydı! Hiçbir cevap, Karan'ın Sina'dan vazgeçmesine neden olamayacaktı. Bundan çok emindi Karan. Sina sabah uyanıp karşısına geçse, 'Ben adam öldürdüm! Ben hırsızlık yaptım! Ben dünyanın en büyük kö-

tülüğünü yaptım!' dese dahi Karan, Sina'dan vazgeçmeyecekti. İstediği tek şey Sina'nın da buna inanmasıydı. Sina buna inanmıyordu ve Karan'ı cevapsız bırakıyordu. Karan şu an bundan rahatsızlık duymuyordu. Cevaplar er geç ortaya çıkacaktı ve onun yapması gereken tek şey, o güne kadar onu asla bırakmayacağına Sina'yı inandırmaktı. Karan kendisini ona inandıracaktı. Hiçbir cevap, hiçbir açıklama Sina'yı bırakmasına neden olmayacaktı. Buna mutlaka inandıracaktı onu.

Çarşafı yavaşça çekiştirerek kızın üzerini örttü. Yine kendi tişörtünü giyinmişti. Mesela bu da Sina'nın bu gece ona gösterdiği bir protestoydu. İber'i ondan çaldığını düşünüyordu ve yatağa üzerinde giysiyle girerek Karan'a, 'dur' diyordu. Kendince cezalandırıyordu onu. Karan yine gülümsedi. Sina çoğu şeyi söylemekten ziyade göstererek ifade ediyordu. Gerçi her defasında Karan'ın bunu hemen anlamasına şaşırıyordu, farkındaydı genç adam ama yine de söylemesine gerek kalmadan onun anladığını görmek, içten içe rahatlatıyordu da. Bunu da görebiliyordu Karan ve görmenin dışında, anlayabiliyordu da. Hayatı boyunca o da yakınındakilere çoğu şeyi söylemekten çok anlamalarını, görmelerini istemişti. Mesela, birine 'beni sev' diyemezdiniz, bunu umabilirdiniz ancak. İnsan anne ve babasına 'beni sev' diyebilir mi? Buna ihtiyacı olduğunu anlamalarını isterdi. O, Taylan dışında kimseden sevgi görmemişti. Bunu Taylan'dan da talep etmemişti ama Taylan görmüştü. Onun sevgiye ihtiyacı olduğunu Taylan görmüş, hissetmiş ve Karan'ın istemesine gerek kalmadan vermişti o sevgiyi ona. Ne zaman ihtiyacı olsa, Karan'ın istemesine gerek kalmadan kardeşinin yanında olmuştu çünkü içten içe o da biliyordu Karan'ın aslında ona ihtiyacı olduğunu ve bunu asla söyleyemeyeceğini.

Sina da ihtiyacı olduğu ya da istediği hiçbir şeyi, kimseye söylemeyecekti çünkü söylediğinde bunun bir değeri kalmayacaktı. Onu görebilen, hissedebilen birine ihtiyacı vardı. Henüz o bile bunun farkında değildi ama böyle birine ihtiyacı vardı ve o kişi Karan'dı. Bunu da ona yine Karan gösterecek, yine Karan öğretecekti. Onlar birbirlerini tamamlayan yarım

parçalardı. İkisinin de eksikleri ve yaraları vardı ama bir arada olduklarında tüm bunları iyileştirebilecek güçleri de vardı. Karan sadece Sina'nın bunu görmesini istiyordu.

Karan banyoya doğru adımlarken bu akşamı düşündü. Sina, İber'in şaşırtıcı cevaplarından sonra tek başına kitap okuyacağını söyleyerek, asık bir suratla yanlarından ayrılıp odalarına gitmişti. Karan özellikle peşinden gitmemişti. Yalnız kalıp düşünmesini istiyordu Sina'nın.

Karan birkaç saat süren oyunda İber'in kazanmasına izin vermişti. Çocuğun o mutluluğu her şeye değerdi. Yenilgiden nefret eden Karan bile çocuğun yüzündeki o mutlu gülümsemeye ve gözlerinin içindeki ışıltılara karşı koyamazdı. İlk defa bir yenilginin ne kadar da keyifli bir şey olduğunu hissetti. Bu yenilginin karşısında, İber'in suratındaki mutlu gülümsemeydi zafer ona göre. O kazanmıştı aslında. İber onun yanındaydı ve İber onun yanında olduğu sürece Sina'da yanında olacaktı.

Yalnızca bir gecede, ileriye dönük çetrefilli planlar yaptığının farkındaydı ama Sina kadar algoritmik bir beyni olmasa da epey çapraşık bir düşünce sistemine sahip olduğunu biliyordu. Tüm düşünceler ve planlar, kafasında birbirlerine ince bağlarla tutturularak örümcek ağına benzer bir platform oluşturmuştu bile. Bundan sonraki adımları nasıl atacağını çok iyi biliyordu. Bu planlarının hepsinin sonunda da Sina sonsuza kadar kendisiyle kalacaktı. Farklı alternatiflerle farklı sonlar hesaplamış ama hepsini bir şekilde aynı sona bağlamıştı ve bundan sonra çıkabilecek ve öngöremediği her sorunda da aynı sona bağlamanın bir yolunu bulacaktı. Karan'ın çapraşık zihnine, Sina'nın disiplinli algoritmik zihni karşı koyamazdı. Karan her pisliği bile düşünür, planlarına bunları da dahil edebilirdi. Sina'nın etik zihni, bu parametreleri olasılıklar içinde tutamazdı ve tıpkı okuduğu kitabın adı gibi bazı şeyleri Olasılıksız olarak değerlendirirdi. Sina'ya göre matematiksel anlamda hayatta olasılıklar ve olasılıksızlıklar olurdu ama Karan'a göre insan söz konusuyken, özellikle kendi söz konusuyken olasılıksızlık diye bir şey söz

konusu olamazdı. Hele söz konusu Sina'nın onun hayatında kalmasıysa, bu konu kesinlikle olasılıksız olamazdı!

Duşunu alıp beline sardığı bir havluyla odaya geri döndü. Elindeki diğer havluyla hızla saçlarını kurulamaya devam ediyordu. Yatağın yanına gelince önce elindeki havluyu attı, sonra belindekini çıkarıp diğerinin yanına gönderdi. Çarşafın ucunu hafifçe kaldırıp yatağa girdi ve uyuyan kıza iyice sokularak kollarının arasına çekti. Sağ elini Sina'nın başının altından geçirdi ve kızın başını kolunun üzerine yasladı. Sol eliyle saçlarını geriye doğru itti ve kızın açılan boynuna başını eğerek dudaklarını bastırdı. Burnunu tenine sürttü. Kızın hafifçe kımıldanıp mırıldanmasına gülümsedi. Burnunu boynuna tekrar sürttü ve dudaklarını çenesine doğru kaydırdı. Çenesinden yine boynuna ve oradan kulağının altına dudaklarını sürttü. Sina yine kıpırdandı ve kalçasını Karan'ın karnına dayadı. Karan, kızın boynunu öpmeye devam ederken sol elini, Sina'nın omzundan başlayarak kol boyu okşarcasına aşağı kaydırdı. Belini tişörtün üzerinden okşadı. O an tenine dokunmasına engel olan kumaş parçasına öfkelenerek dişlerini sıkmasına engel olamadı ancak yine de dudaklarını kızın boynundan çekmeden elini aşağı kaydırdı ve tişörtün eteğine inerek, parmaklarını kumaşa geçirip yukarı kaldırdı. Avucunu Sina'nın göbeğinin üzerine bastırdı ve hafif dairesel hareketlerle okşamaya başladı.

Eli yavaşça aşağı kaydığında çamaşır giyinmediğini fark etti ve kendine engel olamayarak yeniden gülümsedi. Sina'nın bir işareti daha... Tişört giyindim dur! Ama çamaşır yok o zaman durma! Kendi kendiyle çelişirken nasıl da kıvrandığına emindi Karan. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi ama Karan'ı istiyordu ve ona duyduğu ihtiyaç, kendi inadından daha büyüktü.

Büyük avucuyla Sina'nın göbeğini okşayarak aşağıya doğru kaydırdı elini. Kızın bacaklarının arasına doğru inerken Sina yeniden kıpırdandı ve kalçasını Karan'a daha çok bastırdı. Uykulu bir sesle, gözlerini açmadan itiraz dolu boğuk bir tonla mırıldandı.

"Sevişmek yok!"

"Tamam yok!" diye, mırıldanarak karşılık verdi Karan umursamaz bir sesle.

Eli biraz daha indi ve avucunu kızın bacaklarının arasına bastırdı. Sina dudaklarının arasından iç çekişe benzer bir soluk aldı. Bir eli yavaşça kalkarak Karan'ın başının altındaki koluna uzandı ve bileğini tuttu. Karan bileğini hafifçe bükerek kızın elini parmaklarının arasında aldı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Dudakları kızın boynunda, kulağında ve çenesinde dolaşıyordu ve burnundan aldığı soluklar kesik kesikti. Sertleşmiş erkekliğini Sina'nın kalçasına bastırdı. Sina kendine hâkim olamayarak derin bir nefes alırken, parmaklarına dolanan parmakları kuvvetle sıktı. Hala gözlerini açmamıştı ve bedeninde dolaşan dudaklar ve değdiği yeri ateşle donatan el, kalbinin göğüs kafesinde gümbürtüyle atmasına neden oluyordu. Karan'a kızgındı ama dokunuşlarına duyduğu ihtiyaç, kızgınlığını yine arka plana atmaya başlamıştı.

Karan, elini yukarı kaldırarak tişörtü iyice yukarı çekti ve kızın diri göğüslerini avuçladı. Avucu, yan yatan ve göğüsleri birbirine dayanmış olan kızın iki göğsünü birden kaplamıştı. Elini iki göğüste birden dolaştırdı ve parmaklarını kıvırarak sol göğsünü avuçladı. Parmaklarının arasına dikleşen ucu aldı ve sıkıştırdı. Sina'nın dudaklarından engel olamadığı bir inilti çıktı. Yine refleks dışı, kalçası Karan'ın sert erkekliğine dayandı. Karan dudaklarını boynunda gezdirmeye devam ederken ağzını araladı ve dişlerini hafifçe kızın boynuna geçirdi. Sina'nın, parmaklarının arasındaki ince parmakları gerildi. Avucu kızın göğüslerini yoğurmaya devam ederken kendisini ileri itti ve yeniden kıza bastırdı erkekliğini.

"Sevişmek yok demiştim!" diyen Sina'nın nefes nefese çıkan sesi, itirazdan çok can havliyle çıkardığı kelimelere benziyordu. "Ben de tamam dedim!"

"Bu ne o zaman?"

"Ön sevişme!" dedi Karan, kızın içini titreten tatlı bir sesle. "Ön sevişme yok demedin!" diye devam etti gülümseyerek.

Sina adamın hain tavrına önce şaşırdı, ardından öfkeli bir sesle karşılık verdi.

"İtsin sen!"

"Hıhımm itim!" dedi Karan umursamaz bir tonla. Dudakları kızın boynundan ensesine doğru kayıyordu. Kulağına doğru yeniden dudaklarını yaklaştırdı. Sina'nın tüylerini diken diken eden bir mırıltıyla, "İtliğimden uzun zamandır büyük haz alıyorum... Ön sevişmeye dayanabilirsen sevişmek yok! Dayanamazsan içindeyim!" dedi. Sina o an alt üst olduğunu hissetti. Karan ve ön sevişmesi! Buna karşı koyacak güç yoktu ki onda! Yine de hemen pes etmek istemedi. Derin bir nefes alıp tepki vermeden yerinde yatmaya devam ederken, bir sonraki hamleyi beklemeye başladı. Karşılık vermemişti. Büyük laf etmek istemiyordu. Sırf kafasına başka düşünceleri çekmek ve kendisini koyuvermemek için düz bir sesle, "İber nerede?" diye sordu.

Bacaklarının arasına kayan ele aldırmamaya çalışıyordu. Kocaman el, kendisinden umulmayacak yumuşaklıkla bacaklarının arasını okşuyordu ve kalçalarına dayanan sertliği de göz ardı etmek zordu ancak kafasına ciddi düşünceleri doldurmak için çabalamaya uğraşıyordu.

"Merak etme... Odasında uyuyor... Hem sütünü de içirdim, kafana takılacak bir şey kalmadı." Sina Karan'ın sözleriyle kaşlarını çattı ve o anda gözleri ardına kadar açıldı.

"İber süt içmez ki!"

Sesindeki şaşkınlık anlaşılmayacak gibi değildi. Bacaklarının arasındaki el durdu. Karan'ın dudakları boynundan uzaklaştı. Sanki yanlış bir şey yapmış olmanın verdiği huzursuz bir karşılık, mırıltıyla dudaklarının arasından çıktı.

"Vakit geç olunca, artık sütünü içip yatağa gitmesi gerektiğini söylediğimde itiraz etmedi."

Sina sessizce yatmaya devam ederken, aynı şekilde Karan da sessizlik içindeydi. İber uzun zamandır süt içmiyordu. Oysa gelişme çağında olan ve okulda da teneffüslerde de olsa spor yapan bir çocuk için içmesi gerekiyordu ama her defasında, "ben çocuk değilim!" diyerek itiraz ediyordu. Si-

na'nın kafasındaki taşlar yavaş yavaş yerine otururken, İber konusunda ne kadar da hata ettiklerini anlamaya başlamıştı. Babası çocukla ilgilenmezken, ona çocuk olduğu hatırlatılmazken kendini nasıl bir çocuk olarak görebilirdi ki? Çocukluğu elinden alınmış bir İber'in delikanlılığı da avuçlarından kaymak üzereydi ve o çoktan erişkin gibi davranmaya başlamıştı. Bugün ilk defa Karan ona hem bir birey hem de bir çocuk olarak yaklaşmıştı. Onu hem ciddiye alıp, karşısında oluşmuş bir kişilik varmış gibi davranmış hem de çocuk olduğunu hatırlatarak yaklaşmıştı ona ve o, ilk defa birinin karşısında olması gerektiği gibi olmuştu. Omuzlarında yük olmadan, kendini başka türlü göstermeye çalışmadan sadece kendisi olmuştu. İlgiye aç, ciddiye alınmak istenen ve varlığını belli etmeye çalışan bir delikanlıydı bugün.

"Hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordu Sina merakla. "Ne gibi bir şey?"

"Ben süt sevmem! İçmem gibi bir şey?"

"Hayır! Çocuk spor yapıyor, 13 yaşında. Yatmadan önce süt içmesinden daha doğal ne var ki?"

"Spor yapıyor derken? Okulda teneffüslerde oynadığı zamanları mı söylüyorsun?" dedi Sina dikkatli bir sesle.

"Hayır! Sınıf basketbol takımında ya! İki hafta sonra seçmeler varmış. Belki okul takımına girecek. Yoğundur çalışmaları şimdi."

Sina gözlerini yumup dişlerini alt dudağına geçirdi. İber'in sınıf takımında olduğunu da, okul takımına girmeye çalıştığını da bilmiyordu. Gözlerine hücum eden yaşları geri itmeye çalışırken sesinin titremesinden korktu.

"Öyle mi?" diye mırıldanabildi ancak.

Ne kadar çok ihmal etmişlerdi çocuğu... Kendi dertlerine o kadar gömülmüştü ki İber'in nelerle uğraştığını hiç fark etmemişti. O hep sorumluluk sahibi, aklı başında bir çocuk olmuştu. Her şeyle başa çıkabilir gibi gelmişti ve ihtiyaç duyarsa ondan isteyebileceğini sanmıştı. Oysa kendisi de ihtiyaç duyduğunda kimseden bir şey istemezken, İber'in bunu neden yapmadığına şaşırmaması gerekiyordu.

"Öyle. Sabah çalışacağız biraz aşağıda. İki hafta iyi süre. Sıkı bir çalışmayla girer o takıma bence."

Karan kıza cevap verirken sesi inanç doluydu. Sina o anda hayatında birçok şeyin değişeceğini anladı. Karan yalnızca kendisinin değil etrafındaki insanların da hayatlarında iz bırakacaktı. Bir kasırga gibi hayatına girmişti ve şimdi hızına erişilemez bir güçle, Sina'nın etrafındakileri de hortumunun içine alıp kendisiyle birlikte götürüyordu. Hepsini kendi yoluna katmış, sürüklüyordu Karan. Sina çoktan tutulmuştu onun rüzgarına. Hülya da kısmen o rüzgârdan nasibini almıştı. Şimdiyse İber o hortumun içine çekilmişti ve inkâr edilemez bir şekilde, bunun İber'e çok iyi geleceğini de görüyordu. İber kendi idolünü bulmuştu. Karan'dan büyülenmiş, onun büyüsüne gördüğü anda kapılmıştı çünkü o büyü, aslında kendi gerçeğini de ona göstermişti. En garibi ise yalnızca kendi bencilliğinde yaşayan bir adamın, daha delikanlılığın ilk adımlarında olan bir çocuğun gerçek ihtiyaçlarını karşılayabilmesiydi.

Karan, Sina'nın sessizlik içinde neleri aklından geçirebildiğini tahmin ediyordu. İber'le anlaşacağını düşünmemişti. Hatta İber'in onunla anlaşacağını hiç düşünmemişti. Şu anki duruma göre kafasında planlar yaptığına emindi. İber'i ondan uzaklaştırabileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. O çoktan planlarını devreye sokmuştu. Hatta önündeki 2 haftalık süreci de gayet iyi planlamıştı. Her gün İber okuldan alınacak, buraya gelecekti ve 2 hafta boyunca aşağıdaki salonu da kapatacaktı. İber o takıma girecekti ve bu Karan sayesinde olacaktı. İşleri bile kafasında planlamıştı. Öğleden sonraları şirketten erken çıkacaktı ve. İber'le çalışmak için eve gelecekti. Hatta hatta işi çok daha büyütmüştü. İber 2 hafta burada kalacaktı. Bahanesi hazırdı. İber'in takıma girmesi için çalışması gerekiyordu ve ona bu konuda yardım edecek kişi kendisiydi. İber'in mutluluğu söz konusuyken Sina karşı koyamazdı buna.

Bu planını sabah söylemeyi düşünüyordu. Sina'nın karşı koymasına izin vermeden kendi istediğini yaptıracaktı. Hem

canı şimdi sevişmek istiyordu ve Sina'nın buna da karşı koymasını istemiyordu. Kafasında onca düşünce varken bir yenisini daha eklemeyecekti. Elini yavaşça yine kızın iki bacağı arasına kaydırdı. Bacaklarının arasını avucunun içinde sıkıştırdı. Uzun süre devam eden hareketsizlikte gevşemiş olan Sina, bu hareketle irkildi. Karan gecikmeden işaret parmağını kızın içine daldırdı ve aynı anda dudaklarını yine kızın boynuna gömdü.

"Bunları sabah konuşuruz. Biz şu ön sevişme muharebesinde kalmıştık..." diye mırıldandı kestirip atarcasına.

Sina dişlerini alt dudağına geçirdi. Yenileceği bir savaşa girdiğini biliyordu ama direnmeye çalıştı. 'O kadar kolay değil!' diye geçirdi içinden. Karan, sağ elinin içinde Sina'nın parmaklarını sıkı sıkıya tutmuşken, kolunu kaldırarak kızın yüzünü kendisine çevirdi ve dudaklarını yanağında, ardından dudağının ucunda dolaştırdı. Sol eli kızın bacaklarının arasını sürtmeye devam ederken parmağını biraz daha içeri itti. Sina çenesini kilitlese de burnundan keskin bir soluk çekti. Dudaklarının kenarındaki dudaklar ileri uzandı ve yumuşak dokunuşlarla dudaklarının üzerinde dolaştı. Bacaklarının arasındaki el hiç durmuyor, parmağı ileri doğru hamlelerle onu delirtirken, dudakları üzerindeki dudakların yumuşak dokunuşlarıyla talan ediliyordu. Karan'ın avucundaki parmaklarını ne kadar sıktığının, hatta sol elinin de Karan'ın bacaklarının arasında olan elinin bileğini kavradığının ve kendisine doğru daha da bastırdığının farkında değildi. Gözlerini yummuş direndiğini sanırken, çoktan adama kendini kaptırdığını itiraf etmekten kaçınırcasına aldığı kesik solukların, beynine oksijen taşımasını ümit ediyor ve teslim olmamaya çalıştığını sanıyordu. Oysa teslimiyeti çoktan gerçekleşmişti... Hem de yalnızca bir bardak süt neden olmuştu buna. En sevdiğine gösterilen ihtimam ve onu da en az kendisi kadar anlayan bir adam sayesinde... Çoktan teslim olmuştu o adama...

* * *

"Ne zaman indiler?" dedi Sahra masaya tabakları dizerken.

Sina ve Hülya mutfakta kahvaltı hazırlığını bitirmeye çalışıyorlardı. Demir salonda bilgisayarın başında bir şeylerle uğraşıyordu.

"Epey oldu. Birazdan çıkarlar ama sen ağırdan al, geldiklerinde duşa da girerler. Acele etmeyin." diyen Hülya cevapladı Sahra'yı.

On beş dakika önce Sahra ve Demir hep birlikte kahvaltı etmek için gelmişlerdi Karan'ın dairesine. İber için güzel bir hafta sonu olmasına çalışıyordu hepsi.

"Sabah sabah bu ne sporu?" diye sordu tekrar Sahra, başını arkaya çevirerek.

"Taylan'la Karan arada iniyorlar zaten. Aşağıda spor salonu varmış. Bu hafta sonu Karan kapatmış diğer daire sakinleri inmesin diye. Sadece kendilerine kalacakmış!" dedi burnunu bükerek.

"Havuz da var mıdır sizce?"

Sahra'nın kaşlarını kaldırıp hevesle sorduğu soruyla, kızların ikisi de duraksayarak birbirine baktılar. Aynı anda omuzlarını silktiler. "Bilmiyorum ki. Hiç sormadım," diye Sina cevapladı.

"Yukarı çıktıklarında soralım o zaman. Varsa öğleden sonra kudururuz biraz havuzda. Hem İber de bayılır. " dedi Sahra hevesle gülümseyerek. Ardından hızla devam etti. "Hatırlıyor musun onu alıp havuza götürürdük, ne çok eğlenirdik!"

Sina gülümseyerek baktı kardeşine. Yüzü hatırladığı güzel anılar nedeniyle yumuşamıştı.

"Evet. Çok seviyor suyu." Başını salladı kararlı bir şekilde. "Yukarı geldiklerinde soralım, var mıymış? Varsa öğleden sonra ineriz ama önce dışarı çıkıp, sana ve İber'e mayo alalım. Bizimkiler sana olmaz sanırım, onun da çantasında yoktur mayosu."

"Olmasına çalışırdım ama Demir kıyameti koparır," dedi

Sahra kahkaha atarak. Kızların bir beden küçük bikinileri avuç içi kadar kalırdı onun üzerinde. İri göğüslerini ise düşünmek bile istemezdi Demir.

"Tamam, o zaman." dedi Hülya sevinçle. "Varsa kahvaltıdan sonra biz hemen dışarı çıkıp kendimize mayo, bikini bakalım, onlar da masayı toplarlar."

Sina elini kaldırıp Hülya'ya sırıtarak baktı.

"Bence de mükemmel bir fikir. İyice domestik olduk, canım sıkılmaya başlamıştı."

Hülya, Sina'nın havaya kalkmış eline beşliği çakarken aynı sırıtmayla karşılık verdi. "Aynen... Hem bir iki saati biz birbirimize ayırırız, onlar da erkek erkeğe geyik yapsınlar."

"Taylan senin dışarı çıkmana ne diyecek?" diye sordu Sahra endişeyle.

Hülya bir an duraksadı. Medet uman gözlerini Sina'ya çevirdi. Sina birkaç saniye ona baktı, ardından otoriter bir sesle karşılık verdi.

"Karşıdaki alışveriş merkezine gideriz. Birlikte olacağız. Hiçbir şey olmaz. Hem çok oyalanmayız. Alacağımızı alır, döneriz. Ben ısrar ederim Taylan'a."

Hülya rahatlayarak nefes aldı. "Ya annemden tırsmadım bu kadar. Öyle gözlerini belerte belerte 'hayır!' diyor ya, mümkünü yok dönmüyor geri."

Sahra sesli bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu. Elindeki peçeteler küçük bir bulut gibi sallandı. "Ay senin de birinden tırstığını gördüm ya ölsem gözlerim açık gitmez!"

"Tırstığımdan değil, tamam mı?" dedi Hülya çemkirme düğmesini açtığı belli bir tavırla. "Tartışmak manasız. Deli ediyor! Anlamadığım bir yığın kelimeyi yan yana getirip kafamı karıştırıyor, sanki iş pazarlığı yapıyor benimle. Sözleşme maddeleri hep sağlam, delemiyorum ki!"

Sina ve Sahra gülmeye devam ederken işlerine geri döndüler.

"Öyledir muhakkak tatlım," dedi Sahra, hazırlanmış tabakları masaya taşımaya devam ederken. "Acaba İş Hukuku mu okusan? Belki bir açık bulursun!"

"Geç dalganı sen! Demir höt deyince iki adım geri kaçan benim tabii!"

"Demir'in tersi ters. Ben kocamı biliyorum, ona göre davranıyorum. Hem Demir höt dese de ben yine istediğimi yaptırıyorum ona. İşi bileceksin, işe gitmeyeceksin tatlım," dedi Sahra uyanık gözlerle Hülya'ya bakıp, göz kırparak.

"Allah o çocuğa sabır versin! Şeytansın kızım sen!" diyen Hülya'ya Sina karşılık verdi.

"Şeytan tabii. Ben bir türlü anlamadım... Kendi istediklerini nasıl da Demir'in fikriymiş gibi yaptırıyor, onu hala çözemedim," dedi düşünceli bakışlarını kardeşine çevirerek.

"Benden öğreneceğiniz çok şey var kızlar... Bir ara arayın, randevu alın, eğer takvimim uygunsa size de ders veririm," dedi küstah bir tavırla saçlarını savurarak.

İki kız da başlarını iki yana salladı hayretle. Tam o sırada dairenin kapısında İber'in sesi duyuldu. "Kesinlikle biz alırız diyorsun yani?" diye, heyecanla soruyordu Karan'ın arkasından gelirken.

Rahat bir sesle, "Kesin dostum! Sen bana güven!" diyen Karan'a, Taylan alayla cevap verdi. "O kadar emin olma! Karşında hocan var senin! Kimden ders aldığını unutma!"

"Boynuz kulağı geçermiş Taylan Turanlı! Onlar eskidendi. Bugünkü maç kesin bizim!"

"İyi ya, kendinden bu kadar eminsen, maç sonu 2 saat köleliğimizi yaparken hatırlatırım sana bu sözlerini."

"Ne köleliği?" diye sordu Sina salonun içine doğru adımlarken. Üç erkek üzerlerinde terden ıslanmış kıyafetler ve yüzlerinden akan terlerle içeri girmişti peş peşe.

"Maçın iddiası," dedi İber heyecanla öne atılarak. "Kim kaybederse, 2 saat boyunca kazanan takımın köleliğini yapacak. Kim ne isterse itirazsız yapılacak."

Sina kaşlarını kaldırdı. Sorgulayan bakışları Karan'a çevrilirken manidar bir sesle konuştu. "Eminim bu parlak fikir senden çıkmıştır."

Karan parlak bir gülümsemeyle kıza baktı, başını salladı.

"Elime fırsat geçmiş. Abimin hep bana hizmet etmesini is-

terdim. Kaçırır mıyım?" "Hıı kaçırmazsın tabii. Tersi olursa göreceğim ben seni. İlk gülen ben olacağım."

"Maç sonu hatırlatacağım bunu sana..." diyen Karan, gülümseyerek kıza yaklaştı ve şakağına dudaklarını bastırdı. Tepesine topladığı saçların birkaç tutamı Sina'nın yüzüne düşmüştü ve o an Karan'ın tek isteği kimseye aldırmadan kızın dudaklarına kapanmaktı. "Günaydın bu arada... Nasılsın?" diye sordu alaycı bir sesle kulağına fısıldayarak. Kendine hâkim olabilmişti neyse ki.

Sina'nın yorgun gözleri geceki performansı anımsatıyordu ona. Karan alaycı bir gülümsemeyle ona bakarken, Sina kuşkuyla bakıyordu karşısındakine. Sadece birkaç saatlik uykuyla nasıl bu kadar enerjik olabilirdi ki? Geceki yenilginin hüsranıyla ters ters baktı Karan'a.

"İyiyim... " dedi tatsız bir sesle.

"N'aber bacanak?" diyen sesle, Karan başını Demir'in olduğu yere çevirdi. "İyidir bacanak! Seni sormalı. Hoş geldin."

"Hoş bulduk. Ben de iyiyim..."dedi Demir, baştan savma bir cevapla. Ardından başını tekrar önündeki ekrana çevirdi. "Siz hazır olana kadar benim birkaç mail daha yazmam lazım. Laflarız sonra," dedi elini gelişigüzel arkasına doğru sallayarak.

Karan, Demir görmese de başını salladı. "Bak işine sen, bütün gün beraberiz nasılsa." Ardından Sina'ya döndü. "Biz duşa giriyoruz. On dakika içinde masada oluruz," dedi neşeli bir sesle.

"Sahra!" diyen İber, mutlu bir gülümsemeyle onlara doğru adımlayan halasına doğru koşarken, Sahra ellerini ileri uzatıp yüzünü buruşturdu.

"Sakın! Sakın o terli halinle bana sarılma, kırarım kafanı delikanlı!"

İber sırıtarak ileri adımladı. "Çok özledim ama seni, gel bir sarılayım! Her gün güzel kızlara sarılmıyorum."

"Asla! O bilmiş laflarla beni kandıramazsın! Önce duşa gir! Sonra koklar öperim ben seni. Hem de fena öperim!" dedi Sahra, gözlerini korkutucu bir şekilde ayırarak.

"Sahra ya! Öpme öyle şapır şupur!" diyerek İber karşılık verdi. Bir yandan sanki Sahra onu öpmüş gibi yanağını siliyordu yüzünü buruşturarak. Bir sene öncesine kadar İber, kızların onu sarıp sarmalamalarına aldırmaz, gürültülü ve ıslak öpücüklere baş eğerdi ama bir senedir değişmişti ve eskisi gibi öptürmüyordu kendisini.

"Yürü dostum, duşa!" dedi Karan. Çenesiyle odaların olduğu koridoru işaret etti. "E önce sen gir de peşine o girer!" diyen Sahra'ya, İber zevk duyduğu bir sesle karşılık verdi.

"Benim odamda da banyo var! Beklememe gerek yok ki..."

Sina hüzünlü bir gülümsemeyle çocuğu bakarken, Sahra alayla karşılık vermişti. "Hadi ya! Şanslısın o zaman! Bir ara ben de kullanayım senin banyoyu."

"Olmaz!" diye itiraz etti İber aceleyle. "Herkes kendi banyosunu kullansın bence." Hızlı adımlarla Karan'ın peşinden giderken başını arkaya çevirdi.

"Biz on dakika sonra buradayız. Biz gelmeden başlamayın kahvaltıya sakın!"

"Tamam tamam. Sensiz başlar mıyız hiç? Hadi acele et sen!" dedi Sahra küçük bir kahkaha atarak.

Sina koridorda kaybolan ikiliye düşünceli gözlerle bakarken Sahra yanına yaklaştı ve elini Sina'nın omzuna attı.

"İber'i uzun zamandır bu kadar enerjik görmemiştim. Sence sabah sporu mu ona iyi geldi yoksa başka bir şey mi?" diye sordu imalı bir sesle.

"Onun da etkisi vardır muhakkak ama başka şeylerin de iyi geldiğine eminim." "Çoktan Karan'ın etkisine girmiş gibi..." dedi Sahra düşünceli bir sesle.

"Girdi. Akşam bana hiç pas vermedi. Saatlerce ekranda maç yaptılar..." Aniden Sahra'ya döndü. "Sen İber'in sınıf takımında olduğunu biliyor muydun? Okul basketbol takımına girmeye çalışıyormuş."

Sahra kaşlarını çattı, düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı. "Yoo haberim yok! En son veli toplantısına 2 hafta evvel gittim, dersleri iyiydi ama kimse takımla ilgili bir şey

söylemedi."

"Benim de haberim yoktu ama Karan'ın var. Hem de bir gecede öğrenmiş! Nasıl oluyor da o bizden önce öğrendi bunu? Yani ne demiş olabilir ki İber ona bunu söylesin? Hem niye bize söylemiyor da ona söylüyor?"

Sahra şaşkınlıkla kardeşine bakarken omuzlarını silkti. "Ay ben suçluymuşum gibi bana gözlerini belerte belerte bakma öyle! Ne bileyim niye söylemedi? Belki erkek işi diye bize söylemeye gereği duymadı. Ya da bizi ilgilendirmediğini düşünmüştür."

İki kardeş kendi aralarında fısır fısır konuşurlarken, Hülya kapının ağzındaki Taylan'ın terli bedenine aldırmadan sarılmıştı.

"Terliyim güzelim, duş alayım sonra sarılsaydın."

"Olsun! Ben senin terinden tiksinmem ki," dedi Hülya, dudaklarını adamın terli boynuna bastırarak.

"Bekle beni, hemen duş alıp geliyorum," diye mırıldandı Taylan kollarını kızın ince beline dolayarak.

Hülya hafifçe geri çekildi, elini kaldırıp Taylan'ın terden alnına yapışmış tutamlarını geri itti gülümseyerek.

"Tamam hayatım... Beklerim ben seni... Ama çok bekletme..."

"Ben hayatım boyunca seni beklemişim, sen de on dakika beni beklersin." "On dakika ne ki? Ben seni, sen hep bana gelene kadar beklerim."

İkisi kapının ağzında mırıldanarak çevrelerindekileri unutmuşçasına konuşurken, Sahra'nın sesi ikisini de kendilerine getirdi.

"Bırak adamı da duşunu alıp gelsin! İkiniz de iyice ergen aşıklara döndünüz! Ay iyice sıkıldım ben sizden!" dedi aksi bir sesle. Hülya'ya gözlerini ayırmış, adamı bırakmasını işaret eder gibi bakıyordu. Hülya suratını asıp geri çekilirken ters ters Sahra'ya baktı.

"Sen Demir'le oynaşırken biz ses ediyor muyduk?"

"Etseydiniz!" diye kestirip attı Sahra umursamadan. Ardından hiç aldırmıyormuş gibi salonun bir ucunda bilgisaya-

ra kapanmış olan kocasına seslendi.

"Demir, kocam! Hadi aşkım, masa hazır."

"Tamam karım... Bir kısa e-mail daha atıp hemen geliyorum. Herkes oturana kadar bana izin ver hayatım."

"Sana istediğin kadar izin. Demir, erkeğim benim!"

Taylan'ın gülümseyen ve aldırma der gibi ona bakarak göz kırpan yüzüne kapıyı kapatırken, "Iyykk bize diyor, kendilerine bak!" diye söylendi Hülya, kızgın küçümseyen bakışlarla Sahra'ya dönerek. Ardından mutfağa doğru yollandı Sahra'nın arkasından.

* * *

Kahvaltı için Salim de geldiği sırada Karan mutfakta portakal sıkıyordu. Herkes Salim'le selamlaşırken çocuk çekingendi. Son zamanlarda bu grupla fazlasıyla vakit geçiriyordu ve bunların büyük kısmı da iş dışında gerçekleşiyordu ancak kimse Salim'e çalışan gibi davranmıyordu. Sanki onların arkadaşıymış gibiydi Salim. Sanki sıkıştıklarında başvuracakları yardım kapısıymış gibiydi. Özellikle Sina ve Hülya, Salim'den istedikleri bir şey yapıldığında, nasıl teşekkür edeceklerini bilemiyorlardı. Doğal olarak bu durum da Salim'e garip geliyordu ve alışacak gibi de değildi... Çünkü bunun tam tersi davranan bir Karan vardı hayatında.

Karan'ın ağzından bir kez bile teşekkür duymamıştı. Beklediğinden değildi elbette, sonuçta işini yapıyordu ama öylesine çıkmış bir teşekkür bile olmamıştı şimdiye kadar. Karan'a göre Salim, bunları yapmak için Karan'a zimmetlenmiş bir yardımcıydı ve zaten görevi de buydu. Salim bunun için vardı, varlığı Karan'ın hayatındaki aksaklıkları ortadan kaldırmak üzere tasarlanmış bir robotmuş gibi davranıyordu. Buna rağmen kaba, küçümseyici ya da aşağılayıcı bir davranışı da olmamıştı. Karan için Salim, olması gereken ve onun vücuduna bağlı olmayan uzvuydu. Şu anda olduğu gibi hep birlikte toplandıklarında, Salim'in orada olmasını da artık garipsemiyordu Karan. Hatta olması gerektiğini düşünüyordu. Onun şövalyesiydi ve yanında olmak zorundaymış gibi davranıyordu Salim'e.

Hafta sonu için plan yaptığında da Salim'e sormamıştı. Sadece telefon açıp direktifleri vermişti. Bazen Karan'ın ciddi olup olmadığından şüphe ediyordu Salim. Bu derece empati yoksunu bir insan olabilir miydi yoksa işine geldiği gibi mi davranıyordu? Mesela, dün gece yine alakasız bir saatte onu arayıp, uyandırmış ve bugün öğleden sonra basketbol maçı yapacaklarını, onunla aynı tarafta olacaklarını ve maçı kazanması gerektiğini söylemişti. Yenilgi diye bir şey söz konusu yoktu!

"Yat, uyu dinlen! Yine bu vakit olmuş oturuyorsun! Yarın o maç alınacak! Yenilgi istemiyorum!" diyerek her zaman yaptığı gibi yüzüne telefonu kapamıştı. Neyse ki her zaman olduğu gibi panik yapmıyordu Salim. Bu konudaki hünerlerinin diğerlerini de şaşırtacağına emindi.

Karan ve İber söyledikleri gibi on dakika sonra mutfağa geri dönmüşlerdi ve İber masada Demir'le sohbet ederken Karan becerikli hareketlerle taze portakal suyu hazırlıyordu. Taylan'ın da gelmesinin ardından herkes masaya oturmuştu. Kızlar sürekli konuşuyordu ve bu uğultuya neden oluyordu ancak kimsenin bunu umursar havası yoktu. Taylan bir ara bakışlarını kaldırıp, heyecanla Sina'ya bir şeyler anlatan Hülya'ya baktı. Kız, ışıl ışıl parlayan yüzü, başının üstünde gelişigüzel topladığı bal rengi dalgalı saçlarıyla çok sevimli görünüyordu. Hülya konuşmasına ara vermeden hissetmiş gibi bakışlarını Taylan'a çevirdiğinde göz göze geldiler ve kızın suratında parlak, sevgi dolu bir gülümseme belirdi. Taylan yanına oturmaya hazırlanan kızı çekerek oturttu ve şefkatle avucunu kızın yumuşak, pembe yanağına bastırdı. Kulağına doğru eğildi ve "Kahvaltı yerine seni yesem mi acaba ben? Çok daha lezzetli görünüyorsun," diye fısıldadı.

Hülya pembeleşen suratıyla baktı adama.

"Bence sen daha lezzetli görünüyorsun."

Duştan yeni çıktığını belli eden saçları hala nemliydi ve mis gibi kokusu Hülya'nın burnundan dolarak ciğerlerine bayram havası estiriyordu.

Herkes oturduğunda, Karan elinde iki bardak portakal

suyuyla masaya yanaştı ve elindeki bardağın birini İber'in önüne bırakırken yarı alaycı yarı ciddi bir sesle, "Çocuk var! Özel alanınızda flört edin!" dedi Taylan ve Hülya'ya yan gözle bakarak.

Taylan ters ters kardeşine bakarken Sina hayretle Karan'a çevirmişti bakışlarını.

"Karan Turanlı'dan şaşırtıcı hareketler!" diye mırıldandı Sahra. Demir, "sen karışma!" der gibi karısını dürttü. Sahra gözlerini ayırıp, omuz silkti aynı anda dudağını da bükerek.

İber önce önüne konulan bardağa, ardından tepesinde dikilen Karan'a baktı sorgularcasına. Karan otoriter bir sesle çocuğun soramadığı soruya cevap verirken gözleriyle bardağı işaret etti.

"O bitecek!" diyerek yerine oturdu. Kendi bardağını da elinde tutuyordu ve bir yandan içmeye başlamıştı. İber boş boş ona bakmaya devam ederken yeniden işaret etti gözleriyle.

Sina gözleriyle bir İber'e bir Karan'a bakarak sonraki hamlenin gelmesini bekledi. İber itiraz dolu bir sesle beklediği tepkiyi verdi.

"Ama çay içecektim ben!"

"1 saattir spor yapıyorsun ve 2 hafta boyunca yoğun bir programa gireceksin! Beslenmen ona göre olacak. Portakal suyunu bitir şimdi!"

İber kaçamak suçlu bakışlarla Sina ve Sahra'ya baktı. Sina toparlanarak tabağını doldurmaya başlarken önemsiz bir konuymuş gibi sordu.

"Okul takımına girecekmişsin... Ne zaman bize de söylemeyi düşünüyordun?"

İber çekingen bir tavırla halasına baktı, yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Çok önemli değildi. Öylesine... "diye mırıldandı.

"Önemli olmasa sen girmek için uğraşmazdın. Demek ki önemli."

İber tepkisiz bir yüzle önündeki bardağa uzanırken omuz silkti umursamaz bir tavırla.

"Eee şansın var mı?" diye soran Sahra'ydı bu kez. Sesi gerçekten ilgiliydi. O da tabağını doldurmaya başlamıştı ama gözleri sürekli İber'in üzerindeydi.

İber yeniden omuz silkerken Karan, Sahra'nın sorusuna cevap verdi.

"Var! 2 hafta yoğun çalışacak ve sonra takıma girecek! Şu an iyi ama daha iyi olacak!"

Bardağındaki son yudumu bitirip gözlerini İber'e dikti. İber portakal suyunu içerken temkinli bakışlar atmıştı Karan'a. Karan'sa önüne çıkan fırsatı kaçırmadan bombayı patlattı. Umursamaz ancak kararlı bir sesle devam etti.

"İber 2 hafta burada kalacak, okul sonrası aşağıda çalışacağız seçmelere kadar. Eksikleri var ama onları tamamlayınca kesinlikle takımda olacak!"

Cümlesi bitmeden, Sina duyduklarının şaşkınlığıyla boğazına kaçan çayı öksürmeye başladı. Aynı anda İber'in elindeki bardak havada asılı kalmıştı. Çocuğun şaşkınlıkla açılmış gözleri Sina, Karan ve Sahra arasında gidip geliyordu. Karan hiçbirini umursamadan, önce Sina'nın elindeki bardağı alıp masaya bıraktı. Kız öksürmeye devam ederken peçeteyi ağzına götürdü ve o sırada diğer eliyle de kızın sırtını sıvazlıyordu. Sina öksürüklerin arasında zorlukla nefes almaya çalışırken, afallamış gözlerini Karan'a çevirdi, boğazındaki tahriş nedeniyle boğuk bir sesle, "Anlamadım!" dedi sorarcasına bakarak.

Karan istifini bozmadan omuz silkti.

"Takıma girmesi için seçmelere kadar disiplinli bir şekilde çalışması lazım. 2 haftası var! Burada kalacak! Salim okula götürüp getirecek, ben de işten erken geleceğim ve öğleden sonraları aşağıdaki salonda çalışacağız! Ben yaptım programı merak etme! Beslenmesi de ona göre olacak!" dedi gayet kendinden emin ve bilmiş bir tavırla kestirip attı. Son cümleyi İber'e otoriter bir bakış atarak sarf etmişti. İber hala donup kalmış gibi Karan'a bakıyordu. Sadece gözleri yuvalarında oynuyor ve inanmak istemez gibi Sina ve Sahra arasında gidip geliyordu.

Sina bakışlarını çocuğa çevirdiğinde, sanki onlardan onay almak ister gibiydi bakışları. Telaşlı, beklenti dolu, inanmaz, şaşkın bakışlar. Sina'dan gelecek onayı bekleyen ümit dolu bakışlar... Sina boğazını son kez temizlercesine öksürdü ve peçeteyi ağzından geri çekti. Bakışlarını Karan'a çevirdi ve İber'e belli etmeden, çatık kaşlarla, genç adamın masum görünen ve ona her şeyi yoluna koymuş biri gibi sevimlice gülümseyen yüze baktı. Karan kaşlarını kaldırdı 'bir itirazın mı var?' der gibi. İki göz arasındaki sessiz savaş birkaç saniye sürdü. Diğerleri ne olacağını merakla beklerken yalnızca İber çıkacak cevabı heyecanla bekliyordu.

Sina aklından bu duruma nasıl karşı koyacağının planını kurmaya çalışırken, tüm yelkenlerini indiren ve Karan'a karşı mağlubiyetini kesinleştiren İber'in sesi oldu.

"Kalabilir miyim Sina?" dedi çocuk çekingen ancak ümit dolu bir sesle.

Sina gözlerini yumdu iki saniye kadar. Dudakları birbirine mühürlendi. Göz kapakları yeniden açıldığında öfkeli bakışlarından Karan'ın yüzüne keskin bıçakları fırlatmak ister gibiydi. Gözlerini kısarak baktı, "bunun hesabını vereceksin!" der gibi başını salladı. Diğeri aldırmaz bir tavırla tek kaşını kaldırıp gülümsedi, başını hafifçe sağ omzuna yatırıp sevimli bir sesle tekrarladı soruyu.

"Kalabilir mi Sina?" Sesi öyle sevimli, öyle tatlı çıkıyordu ki Sina karşısındakinin de küçük bir çocuk olduğunu düşünebilirdi.

İber'in gergin bekleyişi, Sina'nın cevabının gecikmesiyle hüsrana dönüşmeye başlamıştı. Önce omuzları düştü, ardından küskün bakışları masaya indi ve Sahra, çocuğun hayal kırıklığı dolu halini görünce yüreği parçalandı. Uyaran, alçak bir sesle, "Sina?" dedi. Kardeşi başını çevirip ona baktığında, gözleriyle İber'i işaret etti. Sina bakışlarını İber'e çevirdiğinde, çocuğun umursamaz bir tavırla omuzlarını dikleştirmeye çalıştığını gördü. Bakışları hala masadaydı ve önündeki çatal bıçağı düzeltiyordu, sanki kaderini kabullenmiş gibi. Sanki her şey eskisi gibi devam edecekmiş ve o da buna alışıkmış gibi.

Sina'nın yüreği sızladı. İber'in onunla kalmasından daha çok istediği bir şey yoktu. Sadece çocuğun şu anki şartlara alışıp, sonraki hayatında zorluk çekmesini istemiyordu. Bu şartları ona her zaman sağlayamazdı ve o yaştaki bir çocuk da bu lükse ve rahatlığa çabuk alışırdı. Bunu devam ettiremezse çocuğun yaşayacağı yıkım daha şiddetli olacaktı. En azından şu anki hayatındaki şartları kabullenmişti ve bir şekilde başa çıkabiliyordu.

İber Karan'a kaçamak bir bakış attı. Karan hala Sina'nın yüzünden gözlerini çekmemiş ve masaya düşen sessizlikte çıkacak cevabı bekliyordu. Taylan ve Hülya, aynı şekilde diğerleri de temkinli bir şekilde Sina'nın tepkisinin ne olacağını bekliyorlardı. Sina, İber'in kaçamak bakışını yakaladığında cevabının ne olacağını da anlamıştı. İber, Karan'a sanki yakarır gibi bakmıştı. Sanki üstelemesini ister gibi, ısrar etmesini bekler gibi. İşte o anda Sina, İber'in etrafındaki varlık nedeniyle kalmak istediğini değil, sadece Karan'ın ilgisi nedeniyle kalmak istediğini anladı. Karan onunla vakit geçiriyordu. Onun için önemli olan bir şeyi ciddiye almıştı ve İber'in başarması için çaba harcıyordu. Onunla spor yapıyor, ne yiyip ne içmesi gerektiğine karar veriyordu. Tüm bunlar olurken İber hiçbir şeyi düşünmüyor yalnızca iyi vakit geçiriyordu. Düşünerek yorulmuyordu çünkü onun yerine kontrolü ele alan ve onun iyiliği için düşünen ve çabalayan biri vardı.

Sina'nın dudaklarından durgun bir tonla, "Mantıklı bir karar sanırım. Ben de İber'le daha çok zaman geçirmiş olurum," sözleri çıktığında İber'in başı hızla yukarı kalktı ve inanmak istemez gibi Sina'ya baktı. Kaşları yukarı kalktı. Gülümsemek istiyor ama sanki ikilemde kalmış gibi tekrar toparlanıyordu.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten Halacığım... Bizim için de güzel bahane olur. Ne zamandır birlikte uzun zaman geçiremiyorduk."

"Orada durun bakalım ikiniz de..." diyerek Karan araya girdi kararlı bir sesle. Sina ve İber "ne?" der gibi şaşkınlıkla ona baktıklarında devam etti sözlerine. "İkiniz uzun uzun

zaman geçirin, goygoy yapın diye plan yapmıyoruz. İber'in programını yaptım ben. Tembellik yok! Ben ne diyorsam o olacak!"

"Diktatör müsün sen?" dedi Sina ters ters.

"Ne alakası var?" dedi Karan. "Çocuğun dersleri var, antrenman programı yapacağız. Akşam belli bir saatte dinlenmesi gerek. Siz geyik yapın diye plan yapmıyorum ben. Zaman kıymetli, iyi değerlendireceğiz."

"Kafaya koydu ya, kesin İber takımda demektir," diye mırıldandı Taylan rahat bir sesle. Ardından tabağını doldurmaya başladı.

İber'in Taylan'a çevirdiği bakışları emin olmak ister gibiydi. Taylan çayına uzanırken diğer eliyle İber'in omzunu okşadı şefkatle.

"Kahvaltını yap koçum sen! Önümüzdeki 2 hafta askeri kampa gireceksin, bugünün tadını çıkar! Seni yorar ama merak etme, ben şimdiden takıma gireceğine eminim."

Karan sinsi bir gülümsemeyle abisine bakıp kaşlarını kaldırdı. "Aksini düşünmeyin bile!"

İber hevesle tabağını doldurmaya başlarken bakışları sürekli Karan'a kayıyordu. Sanki karşısındaki başka bir canlıymış gibi. Sanki her şeyi yapabilecek gücü olan bir süper kahramanmış gibi. Sina İber'in bakışlarını takip edince, Karan'a ters bir bakış atıp gözlerini devirdi.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum!" diye söylendi ağzının içinde İber'e duyurmadan. "Bunu ödeyeceksin!"

"Karan Turanlı'nın borcu kalmaz, öderim! Sen rahat ol!" dedi Karan arsız bir şekilde göz kırparak.

Sina'nın diğer yanında oturan Hülya konuşmaları duyabiliyordu ve Karan'ın son sözleriyle iki kızın yüzü hızla birbirine döndü. Hülya dayanmaya çalıştı. Tuttu önce kendini... Bakışlarını bir türlü Sina'nın hayret dolu bakışlarından çekemeyince, daha fazla dayanamayarak omuzları sarsılmaya başladı. Elini ağzına kapattığından kahkahaları boğuk çıkıyordu.

"Ya düşün resmi!" dedi zorlukla konuşarak... Gözleri yal-

varır gibi bakıyordu Sina'ya. "İkisini yan yana bir düşün!" dedi tekrar Hülya kahkahalarının arasında.

Sina daha fazla dayanamadı ve dirseklerini masaya dayayıp, eliyle yüzünü kapayarak kahkahalara gömüldü. Masadaki diğerleri hayretle neden güldüklerini anlamadıkları iki kıza bakıyordu.

"Yaa bana da söyleyeceksiniz!" diye çemkirdi Sahra kızgın bir sesle.

Sina durduramadığı kıkırtılarla başını kaldırıp kardeşine baktı, gülmeye devam ederken başını salladı. "Dışarı çıktığımızda anlatırız biz sana."

"Ne dışarısı?" Karan'ın sert bir sesle sorduğu soru, Sahra'nın memnun bir yüzle onaylarcasına başını sallayıp, sonra da sevimli küçük bir kız gibi Taylan'a dönmesiyle cevapsız kaldı.

"Taylan... Aşağıda havuz da var mı?" "Evet. Var..."

Sahra'nın gözleri parladı. Kararlarından asla geri adım atmayacakları bir keskinlikle, "O zaman kahvaltıdan sonra biz mayo almaya çıkıyoruz, siz de masayı toplarsınız," dedi kestirip atarak.

"Karım bir soraydın bana da?" diye Demir manidar bir sesle Sahra'ya karşılık verirken, Sahra en baştan çıkarıcı gülümsemesiyle kocasına baktı.

"Ama hayatım soracak ne var ki? Bina'dan bile çıkmayacağız. Siz erkek erkeğe takılırsınız."

Sina yapay bir öksürükle araya girdi "İber de gelir bizimle," diyerek İber'e döndü "değil mi halacığım? Eskiden yaptığımız gibi kudururuz havuzda?" dedi sıcak bir gülümsemeyle. İber'in gözleri parlamaya başladığında Sina tekrar Sahra'ya döndü. "Sıkıcı olanlar takılsın birlikte!" diye imalı bir sesle sözlerini tamamladı.

Hülya gözlerini ardına kadar açarak sırıttı. "Fena eğleneceğiz!"

"Sen nereye?" diyerek bu kez Taylan girdi araya. Yüzü ifadesizdi ve soran gözleri dik dik Hülya'ya bakıyordu. Hülya hızla kirpiklerini kırpıştırdı telaşla.

"Uzağa gitmeyeceğiz Zeus... Valla... Sadece karşıdaki alışveriş merkeziden Sahra'ya, tabii bir de İber'e mayo alıp hemen geri döneceğiz. Birkaç saati havuzda geçirmek istiyoruz."

Yalvaran bakışlarına Taylan karşı koymaya çalıştı ancak Hülya öyle bir bakıyordu ki sıkıntıyla derin bir nefes alırken pes edeceğini anlamıştı.

"Yarım saat içinde halledip geliyorsunuz. Uzatmayın sakın!" Hülya yerinden zıplayacaktı neredeyse.

"Kızlar, İber... Hadi çabucak kahvaltınızı bitirin, gidip alalım lazım olanları, sonra neredeyse şu havuz, artık oraya inelim. Acayip eğleneceğiz kızım!"

Kızlar ve İber'in hareketleri hızlanınca Demir hariç diğerleri hayretle onları izlemeye başladı. Salim ağır ağır kahvaltısını ederken ses çıkarmadan konuşmaları dinliyor ve kızların hızına yetişmeye çalışıyordu. Demir'in alışkın olduğu belliydi ve umursamaz havasını bozmadan, "O zaman akşama bana da köfte yaparsın Sahra. Bak ne zamandır canım çekiyor yapmıyorsun!" dedi pazarlık yaparak. Sahra gözlerini kısarak kocasına döndü. "Hiçbir fırsatı kaçırma sakın kocam! Sakın kaçırma!"

"Ağzımı bile açmadım! Aşk olsun!" dedi Demir, masum gözlerle karısına bakıp ağzına koca lokmayı tıkarak.

"Aşk olduğu için kıramıyorum zaten seni! Olmasa var ya! Sen o köfteyi zor görürsün!"

Demir gülen ve sevgi dolu gözlerle karısına bakıp, "Conom korom!" diyerek ağzı dolu cevap verdi.

"Sina, su balesi yaparsınız Sahra'yla yine değil mi?" diye sordu İber heyecanla. Çocuk konuşurken yüzü ikiye ayrılacakmış gibi gülüyordu.

Sina kıkırdayarak başını salladı. "Seni mi kıracağım? Yaparız tabii! Değil mi Sahra?"

Sahra ve Hülya aynı anda kahkaha attılar. "Mandalda alalım bari!" diye cıvıldadı Hülya. Demir yüzünü buruşturdu. "O saçmalığı yine mi sergileyeceksiniz? Kızım çok salak görünüyorsunuz o hareketleri yaparken," diye söylendi.

"Neyse, Karan bugün aşağıyı kapamış ya, kimse yoktur,

bu sefer rezil olmazsın!" dedi Hülya kıkırdayarak. "Ayrıca biz çok eğleniyoruz. Sana ne oluyor ki?"

"Hee eğleniyorsunuz! Karımın öyle tuhaf hareketler yapması beni niye eğlendirmiyor acaba? Becerebilseniz sesim çıkmayacak da... O da yok!"

"Geri zekâlı!" diye atıldı Sina. "Becerebilsek olimpiyat takımına gireriz. Maksat dalga geçip eğlenmek zaten!"

İber kıkırdamaya başladı bu kez. "Ama çok komik oluyorlar..."

"Bak... Çocuk eğlenceden anlıyor... Sen ne anlarsın?" diye tersledi Sina tekrar Demir'e ters ters bakarak ancak yüzü, sadece bir saniye sonra yeniden aydınlandı. İşaret parmağını tehdit eder gibi İber'e doğru sallarken, "Aşağıya telefon götürmek yok! Bu sefer yemez!" dedi sırıtarak.

İber gözlerini ardına kadar ayırarak, "Sina!" dedi itiraz eden bir tonla.

"Hayır beyefendi!" diye Sahra girdi bu kez. "Geçen sefer bizi süründürmeni unutmadım! Telefon falan yok!"

"Telefonla ne alakası var?"

Karan'ın meraklı gözleri dördü arasında gidip geliyordu. Son birkaç dakikadır dönen muhabbete yine uyum sağlamaya çalışıyordu. Sina yan gözle uyarırcasına İber'e bakarken Karan'ı cevapladı.

"Geçen sefer bizi kaydetmiş, sosyal medyaya koyacağım diye bizi tehdit ettiydi, Sahra'yla telefonu ele geçirip kaydettiklerini silene kadar canımız çıktı. Herkese rezil edecekti bizi küçük şeytan!"

"Var ya, ne beğeni kasardım o görüntülerle!" dedi İber hayıflanan bir tonla. Ardından sırıtarak elindeki lokmayı ağzına tıktı aceleyle.

"Beğeni kasmak ne demek?" diye sordu Karan anlamadığı belli bir yüzle. Başını Sina'ya eğmiş, alçak sesle sormuştu.

Sina gözlerini devirdi. "Ergenler sosyal medyada çok "like" alınca beğeni kastıklarını söylüyorlar. Yeni trendler böyle, tuhaf bir iletişim dili işte," dedi omuzlarını silkip, tasvip etmez bir ifadeyle Karan'a bakarak.

O sırada Sahra İber'e çemkiriyordu.

"Bana bak! Ben seni bir kasarım görürsün beğeniyi sen! Rezil olacaktık az daha!"

"Bu sefer tedbiri alıyoruz Sahra, merak etme! Bir kez tufaya basarım ben! İkinci olmaz!" diyen Sina'ya, Karan "Emin misin?" diye mırıldandı yanında masum bir yüzle gülümseyerek.

Kendisine çevrilen bakışlara gülümseyerek karşılık verirken ağzına bir lokma attı ve yavaş yavaş çiğnemeye başladı. İmalı bakışları Sina'nın yüzünde dolaşıyordu. Sina gözlerini kısarak ürkütücü bir bakış attı ona.

"Liste uzuyor!" diye tehdit eden bir sesle mırıldandı. "Hangi liste?" dedi Karan masumca gözlerini açarak. "Günahlarının listesi!" dedi Sina.

Karan birkaç saniye cevap vermeden Sina'ya baktı. Keskin bakışları kızın yüzündeki her milimi ayrı ayrı incelerken Sina zorlukla yutkundu. O an alnına düşen birkaç tutam, kirli sakalların kapladığı yüz ve kara gözler, yüreğindeki kanı kızgın yağa çevirecek kadar seksi görünüyordu Sina'nın gözüne.

"Ben cezama razıyım! Yanımda sen olacaksan her şeye razıyım!" diye mırıldandı genç adam.

Karan kıza bakarken, sanki o an onunla sevişiyormuş gibiydi bakışları. Sina kalp atışları hızlansa da belli etmemeye çalıştı ama Karan'ın boynuna kayan bakışları, artan nabız atışlarını fark ettiğini belli ediyordu. Masadaki diğerleri kendi alemlerine dalıp aralarında sohbet etmeye başladıklarında, onlar hala birbirlerine bakıyorlardı. Karan nihayet karar vermiş gibi çiğnediği lokmayı yuttu ve itiraz kabul etmez bir sesle, "Kahvaltınızı yapın, gidin, neye ihtiyacınız varsa alın, gelin. Hep birlikte iniyoruz havuza. Siz gelene kadar biz burayı toparlarız."

Sina'nın hayal kırıklığına uğrayan yüzüne uyaran gözlerle baktı.

"Hiç suratını asma!" diye tısladı. "Üzerinde bikiniyle tek başına bırakmam seni!" "Kimse yok dediniz! Kapattım dedin!"

"Yok! Ama işgüzar bir görevli dolaşırsa ne olacak? Orada olacağım!" "Geri zekâlı mısın? İlk defa gitmiyorum havuza?"

"Dua et öncekileri bilmiyorum! Ardımda ceset dağları bırakmamış oldum!"

"Ne biçim zengin çocuğusun sen be? Bağcılar'da mı yetiştin? Neyin kafasını yaşıyorsun sen?" Sina kaşlarını çatıp başını Karan'a doğru eğdi ve kızgın, küçümseyen bakışlarını Karan'ın yüzüne dikti.

"Ne alakası var? Kim ne giyiniyorsa giyinsin! Kimseye karıştığım yok benim! Benim yanımda giyin işte! Giyemezsin dedim mi?" Parmağını sallayarak aldırmaz bir tavırla kıza baktı. "Ayrıca verdiğin örnekte hiç mantıklı değil. Zenginlikle, fakirlikle ne alakası var bu konunun?"

"Sen!" dedi Sina, eliyle baştan ayağı onu göstermeye çalışarak. "İyi okullarda okuyan, modern bir çevrede büyüyen, modern bir aileye sahip olan sen mi söylüyorsun bunları?"

"Kimin ne giydiği beni ilgilendirmiyor! Sen bikiniyi yalnızca benim yanımda giyinebilirsin! Nokta! Tartışma bitti!" dedi Karan kestirip atarak. Sert gözlerle Sina'ya bakarken, parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı. Sina sinirden gerilen bir yüzle adama baktı ve ağzını açacakken, Karan parmağını dudağının üzerine vurarak, "Sina!" dedi. Sina ağzı açık kalakalmış halde ona bakarken, adamın bakışlarının ürkütücü bir hal aldığını fark etti.

"Tartışma bitti! Devam edersen havuz keyfine veda edersin! İber'in kalbi kırılsın istemezsin değil mi?"

Sina dudaklarını birbirine bastırırken kızgınlıkla baktı Karan'a. Tartışmayı çok rahatlıkla devam ettirebilirdi ama sonu İber için kötü bitecekti. Sina belki inat eder, tek başına inerdi, belki Karan engel olurdu ama iyi bir kıyamet kopabilirdi ancak İber'in yanında tartışmak istemiyordu. Tartışmalardan İber'in ne kadar rahatsız olduğunu ve ürktüğünü biliyordu. Annesinin mirası olan travmatik bir diğer kişi de İber'di. Evin içindeki yüksek sesli kavgadan ve aile içindeki kişilerin tartışmalarından ürkerdi her zaman. Dışarıdaki kavgalar onu hiç rahatsız etmezken evin içinde yükselen sesler sinmesine

neden oluyordu ve Sina bunu bile bile çocuğun hafta sonunu zehretmek istemiyordu.

"Yemin ediyorum, bunların hepsini tek tek not ediyorum. Hepsinin acısını çıkaracağım senden! İber'e dua et sen!"

Önüne dönerken söylenir gibi tehdit dolu sözleri sıralıyordu Sina.

"Ne kadar ettiğimi bilsen şaşarsın!" diye mırıldandı Karan ağzının içinde.

Sina dediğini duymamıştı ve yalnızca adamın aldırışsız bir bakışı kendisine attığını fark etti. İçinden, Karan'ı nasıl parçalasam diye planlar yapmak istiyordu ama daha hayalinin ilk adımında Hülya'nın sesi kendine getirdi ve tüm şiddet dolu hayaller uçuverdi zihninden.

"Hadi hadi yeter bu kadar yediğiniz. Bir an evvel gidip gelelim."

Sahra son lokmasını ağzına atarken ayağa kalktı. Eliyle İber'e işaret etti.

"Hadi halacığım. Kalk gidelim bir an evvel... Öğleden sonra sana ellerimle hamburger yaparım, o zaman daha çok yersin."

İber gözleri parlayarak yerinden fırladı. "Halaların bir tanesi!"

"Yalakalık yapma!" dedi Sina, hafifçe çocuğun başının arkasına vurarak. İber suçlu bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Başını Sina'dan kaçırmaya çalışırken laf yetiştirdi. "Halaların ikincisi tanesi mi deseydim?"

"Yuttururum sana o lafları ukala ergen!"

11. BÖLÜM

Mayo alışverişi tıpkı söyledikleri gibi kısa sürdü. Zaten alışveriş konusunda hiçbir zaman, uzun uzadıya vakit harcamazlardı. Yalnızca ihtiyaçları olanı almak için hareket eder, boşa vakit kaybetmezlerdi. Çoğu kadının aksine üç kız da alışverişte zaman öldürmeyi sevmezdi. Belki de tüm hayatları boyunca kısıtlı miktarda para harcamaları gerektiği için sadece ihtiyaçlarına yönelir, onun da kalitelisini alırlardı. Bazen Sahra, bazen de Hülya başka şeylere de bakmak istediklerinde, Sina her defasında heveslerini kursaklarında bırakırdı çünkü içlerinde en gerçekçi olan oydu. Bir defasında yine böyle bir alışverişte Sina ikisini de çeke çeke çıkarmaya çalışmıştı AVM'den.

"Kızım alamayacağınız şeye niye bakıyorsunuz? Sonra aklınızda kalacak, kendinizi üzeceksiniz. Görmezseniz istemezsiniz. Öyle şeyler yokmuş gibi davranın. Hem aç da açıkta da değilsiniz, boşa dolap doldursanız ne olacak? Sürekli bir şeyler almak hastalıktır, yaşantındaki eksik bir şeyleri kapatmaya çalışmaktır. Ayrıca ben hiç tasvip etmiyorum gereksiz para harcamayı."

"Hee tabii, sen o bilgisayar parçalarına dünya kadar para harcarken iyi ama..." diyen Hülya'ya, Sina küstah bir edayla yanıt vermişti.

"Onlar gerekli şeyler. Sen on tane elbise alsan ne olacak? Var işte dünya kadar giysin. Bir giyindiğin ertesi güne parçalanmıyor, değil mi? Gerek var mı daha fazlasına?"

"Üzerinde parçalayan olsa alırdı da sen de haklısın!" diye

Sahra cevap vermişti kahkaha atarak. Bunun üzerine Hülya:

"Geçen seferki elbisenin aynısından alman o yüzden miydi acaba?"

Derken, yarı merak yarı dehşet dolu gözlerle bakıyordu Sahra'ya. Sahra, pembeleşen yüzüne rağmen sırıtarak baktı dostuna. Sonra da tatlı bir sesle karşılık verdi.

"Demir kocam belki parçalamış olabilir..." derken, gözlerini yukarı kaldırmıştı sanki düşünüyormuş gibi.

"Kızım bunlar var ya... Böyle masum masum iki ergen gibi takılıyormuş havasındalar ama bunların evlerinde döneni düşünmek bile istemiyorum."

Sina yüzünü buruşturarak Hülya'ya cevap vermişti.

"Kız kardeşimin seks hayatını hiç merak etmiyorum, konu kapandı."

Hülya, kafasını Sina'nın arkasından Sahra'ya uzatarak iki yana sallamıştı, "sen var ya sen" der gibi. Sahra'ysa sadece kahkahayla karşılık vermişti.

Şimdi ise yine Sina yüzünden yalnızca mayolar alınmış, başka kıyafetlere bakılmamış ve hızla AVM'den çıkılmıştı.

"Hiç keyif aldırmıyorsun Sina," dedi Hülya asık bir suratla.

"Ne keyfi alacaksın be? Mayo alacağız dedik, geldik ve aldık işte." "Yaa birkaç mağazaya daha baksaydık!"

"Söylersin sevgiline, mağazayı ayağına gönderir!" diye araya zıplayan Sahra'ya ters ters baktı Sina. "Görgüsüz!"

Hülya ikisine de aldırmadan kendi kendine konuşmaya devam etti.

"Öyle zevki çıkmıyor. Ayrıca alacağımdan değil ki sadece bakmak istiyorum. Yeni yeni neler yapılmış bilmem lazım. Kumaşlara dokunmam lazım."

"Hülya..." diyen İber, sıkkınca araya girmişti. "sonra baksan. Bir an evvel havuza gidip eğlenelim bence. Mağazalar çok sıkıcı."

"Tipik erkek!" diye, Sahra ağzının içinde söylendi. Ardından öğretmen edasıyla İber'in omzuna kolunu atıp, yürürken konuşmaya başladı. "Bak delikanlı... Yarın öbür gün kız

arkadaşın olacak. Kızlar alışverişi severler. Yanlarında fikir alacakları erkek arkadaşlarıyla daha çok severler, bence sen de alış bunlara artık."

"Nesine alışacağım Sahra? Gidip kendisi alsın. Ben ne anlarım kızların alacağı şeyden?" "Anla diye söylüyorum işte! Bak iki tane halan var. Azıcık kullan onları."

"Kullanmam gerekiyorsa siz gidersiniz onunla alışverişe!"

Sina kaşlarını çatarak İber ve Sahra arasındaki konuşmayı dinliyordu ve birden adımlarını durdurarak İber'e döndü.

"Senin kız arkadaşın mı var? Sanki varmış gibi konuşuyorsun."

İber kendinden emin bir tavırla Sina'ya baktı. O da durmuştu ve şimdi hepsi geldikleri binanın önünde, karşılıklı dikilmişlerdi.

"Henüz değil ama olacak. Üzerinde çalışıyorum." Üç kadının da aynı anda kaşları havaya kalktı. "Kim?"

"Ne zaman?"

"Ne demek üzerinde çalışıyorum?"

İber, heyecanla ve şaşkınlıkla aynı anda konuşan kızlara umursamazca baktı. Omuzlarını silkti. "Okuldan. Tanımazsınız."

"Neden daha önce söylemedin?" diyen Sina'ya, İber yine aynı umursamaz tavırla karşılık verdi. "Sormadın ki?"

"Adı ne?" diye atılan Sahra'ya çevrilen İber'in bakışları anında yumuşamıştı. Yüzünde saçma bir gülücük oluştu ve hülyalı bir sesle, "Bestem Su," dedi.

Üç kızın aynı anda yüzü buruştu.

"O ne biçim isim be!" dedi Hülya. "Bestem Su ne?" "Valla su gibi kız!" dedi İber böbürlenerek.

Küçük bir kahkaha atarak, "İçtin mi de öyle diyorsun?" diyen Sahra'ya, Sina dehşetle baktı bir an ve hızla bakışlarını İber'e çevirip başını iki yana salladı. "İçmedim de!" dedi telaşla.

"Ya Sina saçmalama... Nasıl içeyim kızı? İnsanlar içilmez ki! Su gibi güzel demek istedim. Böyle ona bakınca, hani yazın çok sıcak olduğunda buz gibi su içiyorsun da için bir fe-

rahlıyor ya, aynı öyle oluyorum."

İber, kızların tiksintiyle yüzlerini buruşturmalarına neden olacak sevdalı bir yüzle, havaya bakarak konuşuyordu. Kızlar donakalmış gibi bakarlarken, o farkında olmadan devam ediyordu sözlerine.

"Böyle hani çok güzel bir şarkı çalınca mutlu olur, sessizce dinlersin ya o şarkıyı. İşte Bestem Su konuşunca da ben öyle oluyorum. Bence adı çok güzel. Ona çok yakışıyor yani... "

"Pazartesi okula gidiyoruz!" dedi Sina otoriter bir sesle. "Bu kız nasıl biriymiş göreceğim? Çocuk aklını yitirmiş!"

"Ay tipik kıskanç kaynanalara döndün Sina," dedi Hülya sırıtarak. "Çocuk abayı yakmış işte. Kızı görsen ne olacak?"

"Haklı canım!" diye atıldı Sahra sert bir sesle. "Görelim bir kızı, nasıl biriymiş."

"Hayır!" diye İber neredeyse bağırdı. "Hayır ya. Lütfen gelmeyin. Daha hiçbir şey yapamadım. Sadece uzaktan bakıyor. O da kızgınlıkla. Sakın gelip bozmayın hiçbir şeyi. Çocuk değilim ben!"

Medet umar gibi masum gözlerle Sina'ya baktı.

"Sina, sence Karan bana taktik verir mi? Bir erkek anlar böyle şeylerden değil mi? Belki bana ne yapacağımı söyler."

İber'in Karan'a yalnızca ismiyle hitap etmesi dikkatinden kaçmamıştı ama hiçbir şey söylemedi. İber için insanlar kategorilere ayrılıyordu. Çok sevdiklerine isimleriyle hitap eder, kendini onlara daha yakın hissederdi. Mahalledeki bakkala Ahmet ağabey derken, tesisatçı Nazmi'ye Nazmi Bey derdi. Sina, İber'in kimlerden hoşlanıp kimlerden hoşlanmadığını hep hitap şeklinden anlardı.

"Hayır!" diyen Sina neredeyse haykırdı. Karan'ın taktiklerinin ne olabileceğini aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. İber'i onun ellerine bırakamazdı. "O sana taktik falan veremez! Öyle şeylerden anladığı yok! Odunun teki!"

"E seni tavlamış ya," dedi İber, inanmadığı belli gözlerle Sina'ya bakarken. "Daha önce hiç erkek arkadaşın olmamıştı, seni tavladığına göre taktikleri iyidir."

"Ben öküz seviyorum İberciğim. Her kız öküz sevmez.

Nazik erkek sever. Hem sen İbo'dan al taktik, İbo kadınlara nasıl yaklaşacağını iyi bilir."

İber yüzünü buruşturdu. Dertli bir sesle karşılık verdi. "İbo'nun bildiği bir şey yok. En son onun taktiğini uyguladığımda kız bana tokat attı. Şimdi de beni öldürecek gibi bakıyor. Yumuşatmam lazım."

Kızlar yine aynı anda kaşlarını kaldırdılar şaşkınlıkla.

"İbo ne taktiği verdi ki?" dedi Hülya merakla, diğerleri soramadan.

"Kıza bir türlü yanaşamıyordum... Ne yapacağımı da bilemiyordum. İbo'ya sordum... İbo da dedi ki; kızlar gizemi severler, güzel bir mektup yaz çantasına koy, ismini yazma... Kız mektubu okuduktan sonra gülümserse yaklaşırsın, kızgınsa uzak dur dediydi..."

"Eee?" diye sordu Sahra sabırsız bir merakla. İber boynunu büktü, üzgün gözlerle ona baktı.

"Teneffüste, herkes sınıftan çıktıktan sonra tam çantasına mektubu koyacaktım ki kız beni çantasını karıştırırken yakaladı. Mektubu da koyamadım, üstüne kız çantasını karıştırdığım için hırsızlık yaptığımı sandı. Tokat attı bana. Anlatamadım da gerçeği, mektubu da koyamadım, özür dileyip kaçtım."

"Eee müdüriyete şikâyet etmedi mi seni eğer hırsızlık yaptığını düşündüyse," diye Sina sordu kuşkuyla.

"Yok! Şikâyet etmedi!" dedi İber başını aşağı eğerek. O da şaşkındı anlaşılan durumdan. Ardından mırıltıya benzer bir sesle devam etti. "ama eli ağırmış. O da yetti bana."

"İbo ve salak taktikleri." dedi Hülya gözlerini devirerek. "Gizem ne arkadaş? Film mi çeviriyoruz?" İber, 'yaa anla işte' der gibi gözlerini Hülya'ya kaldırıp, başını salladı şikayetçi bir tavırla.

"Neyse, kızın seni şikâyet etmemesi de bir şey," dedi Sahra düşünceli bir tavırla. Ayağını yere pıt pıt vururken elini çenesine koymuş, işaret parmağını yanağına vuruyordu aynı tempoyla. "Ümit var gibi..." dedi bakışlarını Sina'ya çevirerek. "Sen ne dersin?"

Sina da düşünceli gözlerle İber'in üzgün yüzüne baktı.

Dudaklarını büzerek başını "yani" der gibi iki yana salladı emin olmadığı bir ifadeyle. "Var gibi görünüyor ama haneye eksi puan almış. Onu silmek güç olacak gibi."

"O zaman biz bunun üzerinde bir düşünelim," dedi Hülya ciddi bir sesle. "Önce hasar tespiti yapalım, sonra da nasıl düzeltiriz ona bakalım." Ardından şefkatle İber'e sarıldı. Birkaç saniye sonra geri çekilip, iki elini İber'in iki yanağına bastırdı. Ciddi bir yüzle başını sallayarak konuşmaya başladı.

"Bak İberciğim. Kadınlar konusunda hiçbir zaman bir erkekten taktik alma, batarsın. Burada aslan gibi üç tane halan var. O iş bizde. Sen merak etme," dedi göz kırparak.

İber'in gözleri uzun süreden sonra ilk defa parladı. Heyecanla üç kızın üzerinde gözlerini dolaştırdı. Gülümsemeye başlamıştı.

"Yardım edecek misiniz?" dedi ümit dolu bir sesle.

"Önce kızı görelim. Beğenirsek bakarız," dedi Sahra burnunu havaya dikerek.

"Siz neden beğeniyormuşsunuz?" dedi İber isyan dolu bir sesle. Hemen kaşları çatılmıştı. "Ben beğendim ya, o yetmiyor mu?"

"Hayır efendim, yetmiyor!" dedi Sina inatçı bakışlarını çocuğa çevirerek. "Sana layık mı biz karar vereceğiz. Hem sana tokat da atmış. Bak sen şu cadıya!"

"Hak ettim ama! Hırsızlık da yapıyor olabilirdim." "Ama yapmıyordun! Önce sorması gerekirdi!"

"Sorsa ne diyecektim? Ölsem söylemezdim mektup yazdığımı," dedi İber gururlu bir tavırla çenesini havaya dikerek.

"Haspam! Büyümüş de bir de gurur yapıyor," dedi Sahra kıkırdayarak.

"Ay kızım, siz de iyice çekemeyen kaynanalara döndünüz be. Daha kızı görmedik. Hem çocuk haklı, siz beğenmeyeceksiniz o beğenecek."

Sina, Hülya'nın haklı olduğunu bilse de kıyamayan bakışlarını İber'den alamıyordu. İber'i o büyütmüştü. Hem de ne zorluklarla. Bir kere bile İber'e fiske vurulmasına izin vermemişti. Daha bebekken evin içinde dolaştığında, kırdığı şeyleri

bile kendisi üstlenmiş, annesinin hışmına yine kendisi uğramıştı. İber onun çocuğu gibiydi. Kendi dayak yiyerek büyümüş olsa da İber'in bunları yaşamaması için çok çabalamıştı ve şimdi ona tokat atıldığını öğrenmek yüreğini sızlatmıştı.

"Sağ ol Hülya," dedi İber Hülya'ya sokularak. Elini kızın beline atmıştı kendine yandaş bulmanın rahatlığıyla.

"Taylan abi iyi seçim," derken, onaylayan bir sesle devam etti başını bilmişçe sallayarak. Hülya şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp, başını İber'e çevirdi. Gözlerini kıstı.

"Maşallah hiçbir şey de gözünden kaçmıyor."

"Salağa mı benziyorum?" dedi İber bıkkın bir yüzle.

"Hala çocuk sanıyorsunuz beni."

Sina konuyu kapatmak ister gibi elini sallarken bir yandan da hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Belli belli biz kaçırmışız. Baya büyümüşsün sen!" İşaret parmağını çocuğun yüzüne doğru salladı. "Karan'dan taktik almak yok! İbo da hakkını kaybetmiş! Biz bakarız o işe! Ama o tokattın hesabını verecek o cadı!"

"Vermeyecek!" dedi İber kaşlarını çatarak. "Siz bana nasıl gönlünü alacağımı söyleyin, o hesabı ben kapattım bile. Siz karışmayın aramıza."

Kızların üçü de şaşkınlıkla çocuğa bakıyordu. İber bir anda aslan kesilmişti. Sahra söylendi ağzının içinde. "Vay anam, kız da ne değerliymiş arkadaş?"

Sina bıkkınlıkla derin bir nefes koyuverdi. Karşılık vermeden başını iki yana salladı, ardından topuklarının üzerinde döndü ve eliyle, 'hadi yürüyün' der gibi bir işaret yapıp binanın girişine yönelirken, ağzının içinde söyleniyordu.

"Bir de bu çocuk benimle kalacak... Hah tam da güzel örnek karşısında... Daha bu yaşta böyle efeleniyor, bir de Karan'ı örnek almaya çalışırsa vay halimize."

* * *

Sina giyinme odasında üzerine giyeceği bikiniyi arıyordu çekmeceleri karıştırarak. Daireye girdikten sonra yorgunluk atmak için birer kahve içmiş, ardından herkes üzerlerini de-

ğiştirmek için odalarına çekilmişti. Taylan ve Hülya yine karşı daireye geçmişler, Salim ise kendi dairesine inmişti. Yarım saat sonra havuzda buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Misafir odalarından biri daha Sahra ve Demir için hazırlanmıştı. İber gelir gelmez Karan'ın yanına gitmiş, maçla ilgili sorular sormaya başlamıştı. Ne zaman Sina, "hadi herkes hazırlanmaya başlasın!" demişti, o zaman herkes hareketlenmişti. İber kendi odasına giderken Karan etraftaki bardakları topluyordu. Sina, onun bu hareketine gülmek istese de yüzündeki ciddiyeti bozmadan yatak odasına yollanmıştı.

Karan'ın bu tür işleri yapması, o an sinirlerini bozup gülme isteğini içine doldursa da kendini tutuyordu. Bir kez bunu belli ederse elini sürmeyecekti ki Sina'nın da bu durum işine gelmeyecekti. Alışmasını istiyordu Karan'ın. Yaşadığı evi benimsemesini ve sahiplenmesini istiyordu. O yüzden Residence'daki kat hizmetlerinin hiçbirini aldırmıyor, yalnızca haftada bir genel temizlik için birilerini yollamalarını istiyordu. Geri kalan günlük işleri ikisi birlikte yapıyorlardı. Şimdi İber'in gelmesiyle çok daha düzenli olmaları ve herkesin üzerine düşeni yapması gerekecekti. Buna İber de dahildi. Erkek diye Sina onu bir köşede oturtacak değildi. Annesinin ağabeyine yaptığını, o İber'e yapmıyordu ve kendi sorumluluklarını almasını istiyordu. Hayatın ne getireceğini bilemezdi ve bir gün İber yalnız kalırsa, tek başına da her şeyle başa çıkabilmeliydi. Kendi yemeğini yapabilmeli, kendi çamaşırını da yıkayabilmeliydi. Bunlara daha küçükken alışırsa, büyüdüğünde ağır gelmeyecek, zorlanmayacaktı.

Mahallede çok görmüştü böyle erkekler. Kocaman olmuş adamlar bir yumurta bile kıramazlardı. Bazen birinin karısı ölür, adam tek başına perişan hale gelirdi ve konu komşu yemek yapar götürür ya da evini temizlerdi. Oysa tek yaşayan hiçbir kadın böyle şeylere ihtiyaç duymaz, her işini kaç yaşında olursa olsun kendi yapardı. Belki de hayatı boyunca İber'in yanında olamayacaktı...Belki İber üniversite için başka şehre gidecekti... Her şey olabilirdi ve o günler geldiğinde, Sina İber'in bunlarla başa çıkabileceğinden emin olmak istiyordu.

Elinde siyah bikiniyle giyinme odasına çıkarak yatak odasının içine doğru ilerledi ve bikiniyi yatağın üzerine koyup, banyoya yöneldi. Kısa bir duş alıp bikiniyi öyle giyecekti. Saçlarını ıslatmadan çabuk bir duş aldı ve havluya sarınarak odaya geri döndü. Adımını odaya attığı an duraksayarak, odanın ortasında, elinde bikiniyle ayakta dikilen Karan'la göz göze geldi. Sorarcasına kendisine bakan kadına Karan elindeki bikiniyi kaldırıp, "Bu ne?" dedi.

"Sence neye benziyor?"

Sina ters ters adama bakarak ileri adımladı. Kollarının altından sardığı havluyu düşmemesi için bir eliyle tutarken, diğer elini bikiniyi vermesi için Karan'a uzattı.

"Mayo alacağınızı sanıyordum?"

"Ben bir şey almadım. Mayoyu Sahra ve İber'e almak için gittik. Hülya'nın da benim de mayolarımız vardı."

"Bu ne o zaman?" dedi Karan kaşlarını çatarak.

"Bikini!" dedi Sina, dişlerinin arasından öfkeyle Karan'a bakarak. Eli hala havada asılı, bikiniyi vermesini bekliyordu.

"Yani mayo değil, bikini!"

"Sen iyi misin?" dedi Sina hayretle adama bakarak.

"Sikerim bikinisini! Mayo demiştin!"

Sina gözlerini devirip elini aşağı indirdi ve sıkıntıyla ofladıktan sonra söylendi. "Hoş geldin barzo Hamdullah abi!"

Yüzüne düşen birkaç tutamı eliyle hızla geri itti. Islak omuzlarına yapışan diğer tutamların farkında değildi ama Karan'ın gözleri, kızın çıplak omuzlarında ve açıkta kalan çıplak teninde dolaşıyordu. Sina, adamın gözlerinin alev alev yandığını görebiliyordu. Avucunun içinde sanki parçalayıp yok edecekmiş gibi küçük bikiniyi buruşturdu ve bir adım ileri atarak kıza yaklaştı.

"Sen bu çüküm kadar bikiniyi giyinip, dövmelerini ortaya sere sere aşağı ineceğini mi sanıyorsun?" dedi sinirli bir sesle.

Sina elinde olmadan alayla karşılık verdi. "Kendine haksızlık ediyorsun."

Karan kızın sözlerini bir an anlamamış gibi kaşlarını çattı sorarcasına. Sina yine kendine hâkim olamayarak kıkırdadı.

"Bikini daha küçük," diye açıklama getirdi, gözleriyle Karan'ın elinde buruşan kumaş parçasını işaret ederek. Karan, elini hafifçe kaldırıp avucunun içinde sıktığı bikiniye baktıktan sonra, gözlerini tekrar Sina'ya çevirdi.

"Farkındayım... Sözün gelişiydi o! Bunu giyinemezsin!"

"Sebep?"

"Çok küçük!"

"Ee?"

"Eesi yok. Bununla inemezsin aşağı!" "Bahse var mısın?"

Karan gözlerini kısarak, kendinden emin bir şekilde dik dik bakan kadına aynı şekilde baktı. Gözleri öyle parlıyordu ki Karan'ın üstelemesini istiyor ve kavgaya yer arıyordu. İber meselesini yutmayacaktı! Karan kendi kendine planlar yapıp Sina'yı kabul etmeye mecbur bırakırken, bunların acısının çıkacağını biliyordu ama bu kadar hızlı hareket edeceğini düşünmemişti. Sina ise eşyalarının arasındaki en küçük bikiniyi özellikle çıkarmıştı. Karan kendi düdüğünü öttürdüğünü sanıyordu ama Sina'nın da geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. Karan'ın dişlerini sıktığı kasılan çenesinden belliydi ama Sina yine de cesurca baktı adama. Tekrar elindekilere uzandı.

"Artık giyinelim mi? Zaman geçiyor."

İkisi de birer hasım gibi karşılıklı birbirine bakıyordu. Sina'nın üzerinde yalnızca bir havlu, Karan'ın üzerinde belden bağlamalı, siyah keten bol bir pantolon ve kısa kollu beyaz tişört vardı. Ayakları çıplaktı. Pantolon belinden düşecek gibi görünüyordu ve önünden sarkan bağlar bile Sina'ya o an çok seksi görünmüştü. Sanki uzanıp o ipleri çekse, açılan düğümle birlikte pantolon da ayaklarının dibine düşüverecekmiş gibiydi. Sina bedenine basan ateşe rağmen gözlerini Karan'dan ayırmadı. İstemsizce bir ayağını kaldırıp, parmaklarının altını çıplak bacağına sürttü. Bu hareketi bahane ederek bacaklarını birbirine bastırdı. Bu adamın sinirden kudurmuş hali bile çok seksi görünüyordu. Her 'bu kez yenilmeyeceğim' dediğinde, sadece ona bakarken bile bu düşünce uçup gidiyordu kafasından.

Karan, Sina'nın aldığı soluklarla kalkan göğsüne baktı.

Göğüslerinin arasına doğru yuvarlanan birkaç damlayı diliyle yalamamak için zor durdu. Avucunun içindeki küçük kumaşa rağmen yumruğunu sıktı. Mesela, şu an o kumaşı parçalayabilecek gücü olsaydı çok mutlu olacaktı. Şimdi de parçalayabilirdi aslında ama sonrasında olacaklardan emin olamıyordu. Sina'nın sırf inat için çok daha küçük bir parça bulup çıkaracağına da emindi ve sonrasında kopacak kıyamete herkesin dahil olması uzak olasılık değildi. Sina'yı dünden beri çok zorlamıştı. İber'in yanında tartışmamak için çok sabırlı davranmıştı ve kızın sınırlarını zorladığında, bu sabrın da tükeneceğine emindi. Kararan gözleri, kafasının içindeki düşünceleri dışa yansıtır gibiydi. Dudaklarını büzüp Sina'ya bakarken usulca başını salladı. "Sen kaşındın!" der gibiydi.

Topuklarının üzerinde yavaşça dönüp yatak odasının kapısına ilerledi ve üzerindeki anahtarı çevirerek kapıyı kilitledi. Her şeye rağmen evde bir çocuk vardı ve aniden içeri dalması, şu andan sonra yapacaklarına şahit olmasına neden olabilirdi. Geriye dönüp ağır adımlarla Sina'ya yaklaşırken kız şüphe ve biraz da tedirginlikle ona bakıyordu. Gözleri kilitli kapı ve Karan arasında gidip geliyordu. Sorgular gibi bakışlarına, Karan pis bir gülüşle karşılık verdi.

"İlla bu bikiniyi giyineceğim diyorsun?"

Sina inadından dolayı içinden ufacık bir şüphe geçirse de geri adım atmadı ve kararlı bir baş sallamayla onayladı soruyu. Hala korkusuzca Karan'a bakıyordu.

"O zaman bu bikiniyi unutulmaz kılalım senin için. Bundan sonra bu siktiğimin bikinisini ne zaman üzerine giysen, bu anı hiç aklından çıkarmayacaksın."

Sina, şüpheyle gözlerini kısıp Karan'ın dediklerini anlamlandırmaya çalışırken, adam dibinde bitmişti bile. Gözlerini Sina'nın bakışlarından bir an bile çekmeden sert bir hareketle uzandı ve kızın üzerindeki havluyu yırtar gibi çekiştirdi. Sina elleriyle karşı koymaya çalışsa da Karan bir koluyla kızı sarmaladı, bedenlerini birbirine yapıştırarak aradan havluyu çekip çıkardı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Sana bu bikiniyi unutulmaz kılıyorum." "Rahat bırak beni! Hazırlanmamız lazım!"

Sina debelenirken Karan oralı olmadan kızı tek koluyla kavrayıp yukarı kaldırdı. "Hazır olacaksın merak etme."

Yatağın ayak ucunda kızı iki ayağının üzerine bıraktı. Sina ellerini Karan'ın geniş göğsüne dayayarak geri itmeye çalıştı ancak bir milim bile kımıldatamadı.

"Karan saçmalama! Vaktimiz yok!" "Havuz kaçmıyor! İnsin hepsi!"

Bir avucunda tuttuğu bikiniyi yatağın üzerine attı. Tek kolunu kızın çıplak beline sardı ve kendine bastırdı. Diğer eli kızın çıplak göğsünü kavradı ve başını eğip hırsla dudaklarını Sina'nın dudaklarının üzerine kapadı. Öyle hırslı ve aç öpüşlerle saldırıyordu ki Sina dudaklarının şimdiden şiştiğini hissediyordu. Çıplak tenine değen Karan'ın üzerindeki giysiler, anlamsız bir şekilde ateşini yükseltmişti. Aynı hırsla karşılık verdi adamın öpüşlerine. Barutun fitilini Karan ateşlemişti ve Sina dakikalardır bacaklarının arasında hissettiği sızının etkisiyle, adamın öpüşlerine karşılık vererek ateşi harladı.

Karan kızın dudaklarını emiyor, ısırıyor, diliyle ıslatıp ardından tekrar ağzının içine alıyordu. Sina'nın beli yay gibi kıvrılmıştı geriye doğru. Karan'ın avucunun içindeki göğsü yoğrulmaktan sızlamaya başlamıştı ama aldırmadı acısına. Parmaklarının arasında ucunu sıkıştırdığında da hissettiği acı haza dönüşerek, dudaklarının arasından zevk aldığını belirtir bir iniltiyle döküldü. Kollarını kaldırarak Karan'ın boynuna doladı. Adamı kendisine daha çok çekiştirirken, bacaklarının iç kısmı yatağa dayandı. Karan'ın gırtlağından homurtuya benzer bir ses çıktı ve dişlerini Sina'nın alt dudağına geçirdi. Sina hissettiği acıyla inledi ve Karan'ın ensesindeki tırnaklarını etine gömdü. Karan bu kez daha şiddetli bir homurtu çıkardı.

Aniden kızı kollarının arasında çevirerek sırtını göğsüne yasladı. Sina ne olduğu bile anlamadan, Karan kollarını iki yandan tutarak dirseklerini sırtında birleştirdi. Sina'nın göğüsleri öne doğru fırladı. Karan eğilerek yatağın üzerine

attığı bikininin üstüne uzandı ve kızın dirseklerini, bikiniyi ip gibi kullanarak bağlamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Sina telaşla başını arkaya çevirmeye çalışarak. Debelense de Karan ve yatak arasında kalan bacaklarını oynatamıyordu ve vücudunu çekmeye çalışsa da Karan'ın gücüne karşı koyması imkansızdı.

"İlla bu bikini diyorsun ya! Ben de illa bu bikini diyorum işte!"

Karan'ın dudaklarının arasından çıkan tıslama öfke doluydu. Sina'nın kurtulma çabası boşa kürek çekmek gibiydi. Karan çabuk hareketlerle dirseklerinin üzerinden kollarını birbirine bağlamıştı ve yine aynı sert ve seri hareketlerle, bir elini Sina'nın göbeğine, diğerini omuzlarından bastırıp kızı yüzü koyun yatağın üzerine eğdi. Sina başını yatağa dayar dayamaz yan çevirdi ve geriyi görmeye çabaladı. Bacaklarını oynatmaya çalıştı ama Karan çoktan kıskacına almıştı onları.

Karan'ın ne yapacağını anlamıştı ve bu kez sert olacağını da biliyordu. Sırf kendi istediği olmadı diye Sina'yı cezalandıracaktı aklı sıra. Sina kahkaha atma isteğini zor bastırdı. Sonuçta kendi dediği olacaktı ve Karan'ın ceza diye biçtiği şey, Sina'nın gözleri parlayarak beklediği bir sevişmeydi.

"Beni böyle mi cezalandıracaksın?" dedi başkaldıran bir sesle.

O sırada Karan tekrar yanına uzanarak bikininin altını aldı eline. Öne doğru uzandığında göğsü kızın çıplak sırtına dayandı. Dudaklarını Sina'nın çıplak omzuna bastırdı. Diliyle ensesine doğru ıslak bir yol çizdi. Başı kızın başıyla aynı hizaya geldiğinde alçak bir sesle karşılık verdi.

"Adına ne dersen de! Ama bu bikiniyi ne zaman giyinsen bu anı hiç unutma! Seni öyle sert becereceğim ki o bacaklarını oynatmaya kalktığında, bu inadına pişman olacaksın!"

Ardından elindeki bikinin altını kızın başından geçirip gözlerinin üzerine bir bant gibi doladı. "Aç gözlerimi!"

Sina isyan dolu bir sesle bağırırken başını iki yana sallamaya çalıştı. Karan iki eliyle kızın başını iki yandan tutarak sabitledi ve dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı.

"Bu sefer görmek yok! Rahat dur! Çıkarmaya kalkma sakın!"

Sesinin tınısı ürkütücüydü ama Sina'nın karşı koymamasına neden olan şey, daha baskın olan ateşli tınıydı. Sina bedeninin alev alev yandığını hissediyordu. Bacaklarının arasındaki sızı, kıvranmasına neden olacak bir ağrıya dönüşmüştü. Tüm bedeni beklentiyle şaha kalkmıştı. Çıplak bedeni çaresizce Karan'ın insafına kalmış gibi görünse de biraz sonra yaşayacağı haz nedeniyle kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kalçasını hafifçe oynatıp Karan'a sürtünmeye çalıştı. Karşılığı ise kalçasına yediği bir tokatla irkilmek oldu. Sert değildi. Daha çok oyun oynar gibi, heyecanı daha da yükseltmeye çalışır gibi.

"Kımıldama!"

Sıkılı dişlerin arasından tıslar gibi çıkan sert ses arkasından geliyordu. Sina gözlerinin üzerine çekilen bantla karanlığa gömüldüğünde, diğer tüm duyuları ayağa kalmıştı. Karan'ın derin derin soluduğunu duyabiliyordu. Sırtının üzerinde dolaşan koca eli aşağıya kayıyor, sonra belinden göbeğine sürtünüyordu. Eli, göbeğinin üzerinden göğüslerinin üzerine geldiğinde irkildi tekrar. Karan, sol göğsünü avucunun içine alıp sertçe yoğurdu birkaç saniye. Ardından ucunu iki parmağının arasına alıp canını yakmak ister gibi sıkıştırdığında, Sina istemsizce çığlık attı ve sadece iki saniye sonra göğüs ucundaki baskı sona erdi. Şimdi bedeninde hiçbir dokunuş yoktu ve çıkan seslerden Karan'ın üzerindeki tişörtü çıkardığını anlamıştı. Ardından biraz evvel çekip açmak istediği düğümün çözüldüğüne dair sesi duydu ve yalnızca birkaç saniye sonra yukarıya doğru dikilmiş olan kalçalarında, Karan'ın sıcak tenini hissetti.

"Giyindin mi bikinini güzelim?" dedi Karan'ın sesi kulağının dibinde. Çıplak göğsü sırtına dayanmıştı ve üzerindeki kısa tüyleri arkaya toplanmış kollarının üstünde ve sırtında hissediyordu.

"Böyle düşünmemiştim ama sonuçta benim dediğim olduysa, giyindim sayılır," diye karşılık verdi alaycı bir sesle.

"Hiç pes etmiyorsun değil mi?" dedi Karan, usulca dudaklarını ensesine dokundurarak. Başının üzerinde toplanmış saçları bir avucuna doldurdu ve çekiştirdi. Sina'nın başı hafifçe geriye çekildiğinde soluk soluğa cevap verdi.

"Etmemi ister miydin?"

"Asla! O zaman işin eğlencesi nerde kaldı?"

Karan'ın alaycı ve itlik dolu sesi, Sina'nın dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Karan sertliğini kalçasına bastırdığında inleyerek, istemsizce kendini adama doğru itti.

"Sana kımıldama dedim!" dedi sert ses tekrar. Sina baskısını durdurdu ancak adamı kışkırtmaktan geri durmadı.

"Çabuk biter diye mi korkuyorsun?"

Karan'ın gırtlağından çıkan seksi gülüş tüylerini diken diken etti. Birden sırtında hissettiği çıplak tenin uzaklaştığını fark etti ve bedeninden ürpertici bir hava akımı geçti. Karan'ın uzaklaştığını anlıyordu. Hatta odanın içinde birkaç adım attığını da hissetmişti. Ardından kulağına Karan'ın sesi geldi.

"Abi, İber hazırdır, siz onu da alıp aşağıya inin, bizim biraz işimiz var. Sonra geleceğiz. "

Komodin olduğunu tahmin ettiği yüzeye düşen tok sesin telefon olduğunu anladı. Karan'ın diyeceğini deyip telefonu kapadığını anlamaması için aptal olması gerekiyordu ki Sina, biraz evvelki kışkırtmanın kendisine, pahalıya patlayacağını da anlamış oldu. Yine de heyecanlı beklentisi sona ermemişti. Düşündüğünden uzun sürecekti ve dudakları memnuniyetle kıvrıldı tekrar. Kalçalarında aniden hissettiği sıcak çıplak tenle yeniden irkildi. Bacaklarının arasındaki ıslaklığa sert erkekliğin sürtünmesiyle istemsizce kalçalarını oynattı. Arkadan bağlı kolları şimdiden uyuşmaya başlamıştı ve huzursuzca kollarını oynatmaya çalıştı. Kollarının üzerinde hissettiği ellerle, kımıldamasını durdurdu. Dirseklerinin üzerinde bağlı bikini çözüldü ve bileklerine doğru inerek iki bileğinin üzerine dolandı bu kez.

"Uzun süreceğine göre kollarının uyuşmasını istemeyiz, değil mi?"

Karan'ın alaycı sesi bir an öfkelendirse de tepki vermeden durdu. Bağlı bilekleri kalçasının üzerinde duruyordu şimdi. Başını hafifçe çevirip alnını yatağa yasladı. Kalçalarının üzerinde okşarcasına dolaşan el, bacaklarının üst kısmına geçti. Diğer el sırtında ve omuzlarında dolaşıyordu. Gözleri kapalı halde dururken, bedeninin her yerinde dolaşan iki elin temasını tüm hücrelerinde hissediyordu. Karan sert erkekliğini kendisine bastırdığında, bedeni arzu ve beklentiyle titredi. Şimdi bir eli kalçasını tutarken diğer eli sırtında geziniyordu ancak bu seferki dokunuşlar farklıydı. Tüm duyularıyla hissetmeye çalıştı. Sırtında, dövmesinin olduğu çizgilerin üzerinde, Karan'ın tırnağıyla yeniden çizer gibi üzerinden geçtiğini duyumsadı. Tırnağı tenine batarken acı vermiyordu ancak derisinin üzerinde iz bıraktığına emindi.

"Bu dövmeyi benden başka kimse görmesin istiyorum..." diyen mırıltıyı duydu. Sanki çaresiz bir mırıltıydı.

"Bu kanatlar seni bana getirdi, başka yere uçurmasın istiyorum..." Bu kez inatçı çıkan bir tondaydı. Ardından daha hırslı ve sanki sinirli bir tını duyuldu.

"Kırarım o kanatlarını! Kırarım da başka bir yere gidemezsin!"

Sina cevap vermedi. Verecek cevabı yoktu bu kez. Karan'ın kıskanç, paylaşmaya açık olmayan tarafının ne kadar ileri gideceğini az çok öğrenmişti. Hem ne diyecekti ki? Zaten kanatlarının kırıldığını ve bir yere gidemediğini mi?

Karan tırnağının ucunu kızın dövmesinin çizgileri üzerinde dolaştırıyordu. Sanki yeniden çizmek ister gibi tırnağını daha çok bastırdı. Hayatı boyunca, daha önce şu anda hissettiği şeyleri hissetmemişti. Mantıklı olmadığını da biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Daha önce birlikte olduğu kadınların nerelerinin açık olduğunu umursamazdı. Böyle şeyleri de önemsemezdi ama Sina söz konusu olduğunda, kimsenin onu görmesini istemiyordu. Sina'nın giydiği şeylere karışmanın haksızlık olduğunu da biliyordu ama kendini durduramıyordu. Bir kadın özgür olmalıydı, doğru. Hiç kimsenin onun giydiği şeylere de karışmaması gerekiyordu,

bu da doğru ama Sina'yı kimsenin görmesini istemiyordu. Bu teni yalnızca o görmüştü, yalnızca o sahip olmuştu ve Sina onun ganimetiydi. Düşündüklerinden tiksinse de buna engel olması mümkün değildi. Hangi adam bir kadına sahip olabilirdi ki? Bu zamana kadar düşünmediği, tasvip etmediği, inanmadığı şeyleri şimdi kendisi yapıyordu ama bunu durduracak gücü yoktu. Sina yalnızca kendisinindi.

Kızın kalçasının üzerindeki elini yavaşça aşağı doğru kaydırdı ve minik dairesel hareketlerle okşayarak, bacaklarının bitiminde dolaştırdı. İki bacağının arasına doğru kaydırdığı avucunun içini, kendisini çıldırtan kadınlığın üzerine kapadı. Eli penisiyle Sina'nın kadınlığı arasında kalmıştı. Parmaklarını kıvırarak kızın kadınlığını avuçladı ve aynı anda Sina'nın dudaklarının arasından çıkan haz dolu çığlık duyuldu.

"Erken başladın! Birazdan daha çok duyacağım o çığlıkları."

Sesindeki kızgınlık Sina'nın umurunda bile değildi. Bedeni alev almıştı. Karan'ın tenini teninde hissetmek yine baş dönmesine benzer bir his oluşturdu içinde. Gözlerinin üzerindeki bant gibi bağlanan bikini nedeniyle karanlığın içinde, boşlukta asılı kalmış gibi hissediyordu. Teninde dolaşan parmaklar, kalçalarına temas eden sıcaklık ve hissettiği yumuşak tüyler, o karanlıkta yuvarlanmasına neden olacak bir baş dönmesine sebep oluyordu. Kadınlığı Karan'ın avucunda yoğruluyor, parmaklarının baskısıyla kesik kesik soluk alıyordu. Duyuları öyle şiddetli bir şekilde ayağa kalkmıştı ki sırılsıklam olduğunu biliyordu.

"Siktir!" diyen Karan'ın sesi kulaklarına doldu.

Karan'ın avucunun içini kapadığı ve baskı uyguladığı nokta öyle ıslaktı ki gözü dönmüş halde ıslak parmaklarını geri çekip, taş gibi erkekliğini sarmaladı ve ucunu Sina'nın kadınlığının girişine dayayıp iki eliyle kızın kalçalarını yanlardan tutarak sabitledi.

"Bacaklarını bile kımıldatamayacaksın!" diye hırlayan Karan, aniden kızın içine girdi.

Sina ani saldırıyla çığlık atıp başını arkaya attığında, bo-

yun damarlarının gerildiğini hissetti. Karan geri çekilip tekrar sertçe içine girdiğinde, arkada bağlı duran ve yumruk olan elleri açıldı ve parmakları gerildi. Karan tekrar geri çekildi. Sina başını yeniden yatağa bıraktı. İçine yapılan sert saldırıyla yeniden çığlık attı ancak bu kez yatağa kapadığı yüzü nedeniyle sesi boğuk çıktı.

"Ne oldu ruhumun azabı? Canın mı yandı?" dedi Karan dişlerinin arasından. Yeniden kızın içine sert bir darbeyle girerken, "Sen de benim ruhumu beceriyorsun işte böyle!" dedi sinirli bir sesle. "Paramparça ediyorsun, sonra da üzerinde tepiniyorsun." Yeniden geri çekildi ve parmakları kızın kalça etlerine gömülmüşken, mümkünmüş gibi daha çok bastırdı ve yeniden sertçe içine girdi.

Sina, içine vuran darbelerle sarsılırken kulaklarını dikerek Karan'ı duymaya çalıştı. Sesinin tonu kızgınlık ve çaresizlik karışımıydı. Bedeni Karan'ın darbeleri nedeniyle titriyor, acıdan ziyade hazla doluyordu. Karan'ın öfkesini seviyordu çünkü ne zaman öfkelense kontrolünü kaybediyor ve o anlarda yalnızca Sina'ya odaklanıyordu. Dudaklarından çıkan kelimeler, beyninin en gizli köşelerinde saklı kalmış düşünceleri dışarıya döküyordu.

"Ölüyorum lan ben senin yüzünden!" dedi adam çaresizlik dolu bir sesle. "Ben sana bakmaya kıyamazken başkaları mı bakacak?"

Kızgınlık ve çaresizlikle dolu Karan, şiddetli darbelerini Sina'nın içine vururken, Sina'nın kulakları uğulduyordu. Ne dudaklarından dışarı taşan iniltilerin ne de çığlıkların farkındaydı. Kendisini yalnızca Karan'a, onun darbelerine ve tenine değen tenine teslim etmişti. Karan'la sınırlarda dolaşmayı seviyordu. Onun kuralsızlığını, tüm duvarları yıkan inadını seviyordu.

Dakikalarca süren darbeler, ikisini de zirveye taşımak üzereydi. Sina kadınlığını zorlayan ve duvarlarına baskı yapan sert erkekliği daha çok hissedebilmek için kalçasını geri itti. Karan bu hareketle inledi.

"Hiç doymuyorsun değil mi?" dedi nefes nefese.

Kızın istediğini vermek ister gibi kendini daha da ileri itti. Sina ona doğru ne zaman bir hareket yapsa, o anda sadece onu memnun etmek üzere koşullanıyordu. Ve şimdi Sina inleyerek kalçasını ona ittiğinde, daha fazlasını istediğini biliyordu. Öne doğru eğildi ve bir avucuna kızın başının üzerinde toplanmış saçlarını doldurarak geri çekti. Sina'nın boynu geriye doğru gerilmişken dudaklarını kızın kulağına yanaştırdı.

"Ne istediğini söyle!" diye fısıldadı soluk soluğa. Kalçasını hafifçe geri çekti ve yeniden içeri vurdu.

Sina kesik kesik soluk alıyordu. Gözlerinin üzerindeki banttın yarattığı körlük, tenindeki dokunuşları daha çok hissetmesine neden oluyordu. Arkasında bağlı elleri yeniden gerildi. Parmakları önce kıvrıldı, sonra ardına kadar açıldı.

"Daha sert!" diye inledi. "Daha hızlı!"

Karan başını daha çok eğip, dudaklarını kızın boynuna yaklaştırdı. Dilini Sina'nın boynunda boylu boyunca sürterek yaladı ve Sina ürpererek kasıldı. Tenindeki ıslaklık, içini heyecandan alt üst ederken, boynunu içine çekmeye çalışır gibi omuzları kasıldı. Karan dudaklarını aralayarak kızın boynuna dişlerini bastırdı. Dişlerini geçirmiyor ancak baskısını hissettiriyordu. Omzu boyunca dişlerini sürterek kaydırdı. Kürek kemiklerinin üzerinde dudaklarını dolaştırıp, dişlerini hafifçe kızın ince derisine bastırdı. Sina sürekli inlerken, vücudunun her yerinden elektrik akımına benzer titreşimler alıyordu.

Karan diğer elini kızın bedeninin altına geçirdi ve göğüslerine uzandı. Göğüslerini yoğuruyor, uçlarını sıkıyordu ve tüm bunları yaparken, kalçası temposunu bozmadan sürekli kızın içinde gidip geliyordu.

"Karan!"

Sina neredeyse yalvarır gibi adamın adını inleyerek seslenmişti.

"O siktiğim bikiniyi giymeyeceğini söyle, istediğini vereyim" dedi Karan.

Sina duyduğu kelimelerin ertesinde isyanla çığlık atmak

istedi. Karan onu zorlayacak, sonra istediğini yaptıracaktı yine. İnatçı bir tavırla dudaklarını birbirine bastırdı. Başını hafifçe çevirdi. Saçları Karan'ın avucunun içindeydi, biliyordu. Baskısını saç diplerinde hissediyordu.

"Hayır!" diye ters bir sesle karşılık verdi. "İstersen saatlerce buna devam et, vazgeçmiyorum!"

Karan'ın gırtlağından sinirli bir haykırış çıktı. Kendini öfkeyle ileri kızın içine doğru itti tekrar. Sina nefes nefese, "Yorulacaksın! Yorulup beni böyle bırakırsan da seni hiç affetmeyeceğim!" diye devam etti.

"Yapma şunu bana!" diye bağırdı Karan öfkeyle. Kalçasını hırsla ileri itip Sina'nın içini öfkeyle doldurdu. Sina içine vuran sert darbeyle çığlık attı ancak dudaklarından çıkan çığlığın haz dolu olduğunu ikisi de biliyordu.

"Bana istediğimi ver! İstediğimi de kabul et!" dedi Sina inatçı bir sesle, nefes nefese.

Karan soluk soluğa hızla kalçalarını ileri geri hareket ettirirken yenilmek üzere olduğunu biliyordu. Sina geri adım atmayacaktı. Bunu saatlerce sürdürebilirdi ama faydasız olduğunu anlayabiliyordu. Sina da tıpkı kendi gibi zevk alıyordu bu sevişmelerden.

"Ben yorulmam!" dedi son kez şansını deneyerek.

"Biliyorum... Ama ben de pes etmem! İstersen akşama kadar devam et ama geri adım atmayacağım. Aşağı neden inmediğimizi de sen açıklarsın."

Sina soluk soluğa Karan'a laf yetiştirirken kalçasını yine Karan'a bastırmıştı. Karan kızın kalçasının güzelliğine hayranlıkla baktı. Kendisi yorulmayacaktı, Sina pes etmeyecekti ve dediği gibi akşama kadar bu sevişme devam edecekti. Elini kaldırıp kızın kalçasını okşadı. Belli tempoda gidip gelmeye devam ederken Sina'nın kalçasını okşuyor ve o bikininin içinde ne kadar da güzel görüneceğini düşünüyordu. Sina'yı herkesten kıskanıyordu. Aşağı indiklerinde yabancılar olmayacaktı ama abisi, Demir, Salim ve hatta İber bile görecekti Sina'yı. Dişlerini dudağına geçirirken öfkeyle gözlerini yumdu.

"Ver istediğimi bana," diyen Sina'nın sert, emredici sesini duyunca yeniden gözlerini açtı.

Karan belli bir tempoda içinde gidip geliyordu ama istediği sert ve zirveye taşıyıcı darbelerden kaçınıyordu. Sina gerilen bedeninin rahatlama isteğiyle kendisini Karan'a bastırdı. Karan, Sina'nın kararlı ve sert çıkan sesiyle kazanamayacağını anladı.

"Azapsın bana! Azap!" dedi kızgın ancak çaresiz olduğu bir tonla.

İki elini kızın kalçalarına bastırdı ve başını arkaya atarak temposunu arttırdı. Soluk soluğa tüm gücüyle Sina'nın içine vuruyor, dudaklarından çıkan sesli iniltiler odada yankılanıyordu. Sina, Karan'ın erkeksi iniltileriyle kendinden geçmişti. Ses tonu öyle iç gıcıklayıcı, Sina'yı öyle kendinden geçiriciydi ki hissettiği tek şey, kulaklarına dolan ve üzerinde afrodizyak etkisi yapan erkeksi iniltileri, içindeki boşluğu, en ufak milimine kadar dolduran büyük, sert erkekliği, kalçalarına vuran sıcak ve ıslak teniydi. İki tenin birbirine çarparken çıkardığı ses odaya doluyor ve bu ses ikisini de daha çok alevlendiriyordu.

Karan bağırarak sertçe gidip gelmeye başladı. Öyle öfkeliydi ki hareketleri sert, doyurucu ve Sina'yı zirveye taşıyıcı nitelikteydi ve nihayet, ikisi aynı anda çığlık çığlığa sarsılarak orgazma ulaştıklarında Karan yenilgisinin, Sina da zaferinin tadını çıkarıyordu. Son birkaç darbe sonrası Karan, bedenini öne bırakıp kızın üzerine yığıldı. Ağırlığı altında Sina zevkle inledi. Kolları Karan'ın bedeni altında kalmıştı ve ellerinin üzerinde adamın kasık tüylerini hissediyordu. Karan içinden zorlukla çıkarken Sina tekrar inledi. Adam kendini yana kaydırıp derin derin solurken elini uzattı ve kızın bileklerindeki bikiniyi çözdü. Avucunun içinde hırsla buruşturdu ve parmaklarını açmadan öylece kızın yanına uzandı.

Sina, iplerden kurtulan bileklerinin uyuştuğunu hissediyordu. Birkaç dakika soluklarının düzene girmesini beklerken, iki yanına düşen kollarını kımıldatamadı. Gözleri hala bağlıydı ve kollarındaki ani kan akışından dolayı tenine ba-

tan iğneleri umursamamaya çalışarak, yattığı yerde öylece kaldı. Yüzünden akan terin yanağından aşağı yuvarlandığını hissedebiliyordu. Kulağına Karan'ın derin soluk sesleri gelirken yüzüne vuran rüzgarla, adamın dudaklarından çıkan soluğu ciğerlerine çekti.

Zorlanarak bedenini çevirdi ve sol yanının üzerine yattı. Sızlayan bileklerini önünde birleştirip ovaladı. Yüzünde hissettiği dokunuşlarla bir an başını geriye çekecek gibi oldu ama yüzüne vuran solukla Karan'ın "Şşşştt... Sakin." diyen sesi, olduğu yerde kalmasını sağladı.

Bikininin altı gözlerinden çekilince birkaç saniye gözlerini açamadı. Nihayet kırpıştırarak açtığı gözleri, Karan'ın kapkara gözleriyle buluştu. Yüzleri arasında birkaç santimlik boşluk vardı. Karan'ın yüzü ter içindeydi ve birkaç tutam alnına yapışmıştı. Yan yana yatarlarken, Karan çıkardığı bikini parçasını diğer parçayı tuttuğu avucunun içine aldı. Kirpikleri aşağı düştü ve eline baktı. Birkaç saniyeyi avucunun içindeki kumaş parçalarını çekiştirerek geçirdi. Kirpikleri tekrar yukarı kalktı ve Sina'nın parlak yeşil gözlerine, hüzünle bakan kara gözlerini dikti.

"Giymesen olmaz mı?" dedi Karan yalvaran bir tonla.

Bakışları gölgelenmiş, ümitle Sina'dan gelecek olumlu cevabı bekliyordu. O an öyle çaresiz bir görünüşü vardı ki Sina kalbinin sızladığını hissetti. Bir an seneler öncesine, küçük bir çocuk olduğu zamana gitti.

Sekiz yaşındaydı ve annesi, mutfaktaki dünya kadar bulaşığı yıkamasını istiyordu. Okuldan yeni gelmişti ve hala önlüğü üzerindeydi. Çaresiz, yorgun bir yüzle önlüğün kollarını sıvayıp, ince çelimsiz kollarını ortaya çıkarmıştı. Boyunun yetmediği tezgâhın üzerinde rahatça çalışabilmek için ayağının altına koyduğu alçak taburenin üzerine çıkmıştı. Taburenin üzerinde dengede durmaya çalışarak, kısıtlı hareketlerle bulaşıkları yıkamaya çalışıyordu. Sabunlu ellerinden bir bardak kayarak yere düşmüştü. Bardak paramparça olup cam parçaları etrafa saçıldığında ise korkuyla yere bakmıştı. Çıkan ses, yüreğini yerinden sökecek bir korkuya sebep ol-

muştu fakat sesten ziyade, içeriden duyulduğunda gelecek olan fırtına korkusuydu. Eğer o ses çıkmasa, belki de hiç belli etmeden ortalığı temizleyebilirdi ama artık çok geçti. Annesinin kulaklarının ne kadar keskin olduğunu biliyordu. Yine de telaşla tabureden inip yerdeki kırıkları minik parmaklarıyla toplamaya çalışırken üzerine düşen gölge, beklediği fırtınanın habercisi olan kara bulutları anımsatmıştı. Dizlerinin üzerine çöktüğü mutfağın ortasında, başını yukarı kaldırıp korkulu gözlerini annesinin sinirden gerilmiş olan yüzüne kaldırdı. İki eli belinde, öfkeyle Sina'ya bakıyordu. Annesinin buzdolabının üzerinde duran oklavaya uzandığını gördüğünde, titreyen dudaklarla çaresizce yalvarmıştı o da.

"Dövmesen olmaz mı?"

Sina şimdi Karan'a bakarken, dolmak üzere olan gözlerini saklamak için kirpiklerini aşağı indirdi. Birbirlerine dönük yüzleri arasında ancak birkaç santim mesafe vardı. Sesinin titreyeceğinden korktuğu için uysal bir şekilde başını sallayarak onayladı. Dolaptaki mayolarından birini giyebilirdi. Kendi çaresizliğini Karan'ın da yaşamasını istemiyordu. Belki aynı şey değildi şu anki durum ama yalvararak sorulan sorunun benzerliği ve bakışlardaki çaresizlik, ona tıpkı o günkü hislerini anımsatmıştı. Hiç değilse kendisi yüzünden başka biri de öyle bir çaresizlik yaşamasın istiyordu. Bunun, insanın içine nasıl oturduğunu yalnızca kendisi bilirdi. Ne kadar can yakıcı, ne kadar tüketici, ne kadar umut kırıcı olduğunu biliyordu. Karan da bunu hissetmesin istedi. Zaferini yürekten gelen bir istekle yenilgiye çevirdi...

* * *

Sina suyun içinde ayaklarını oynatırken, sırtı Karan'ın göğsüne yaslanmıştı ve beli de güçlü kollar tarafında çevrelenmişti. Kendi parmakları Karan'ın kollarının üstüne dolanmıştı. Karan'ın sırtı havuzun duvarına yaslıydı. İkisi de gülümseyerek Taylan ve İber arasındaki yarışmayı izliyordu.

Yarı olimpik kapalı havuzda yalnızca sekiz kişi vardı. Hülya çığlık çığlığa İber'e destek veriyorken Sahra ve diğer-

leri daha makul tavırlarla destekliyorlardı.

"Haydi İber haydi, az kaldı! Kazanacaksın!"

Taylan'ın büyük kulaçlarına İber'in yetişmesi imkansızdı ancak hızlı ve güçlü kulaçlar atarken kolay pes etmeyeceği belliydi. Yarışın bitmesine son yirmi beş metre kala ve Taylan öndeyken, Hülya canhıraş bir çığlık atıp, "Ayağıma kramp girdi! Boğuluyorum!" diye bağırdı. Son dönüşü yapmış olan Taylan durarak, telaşlı bir yüzle Hülya'nın olduğu tarafa baktı. Hülya birkaç defa sanki boğuluyormuş gibi suya batıp çıktı ve Taylan gördüğü manzarayla aniden yönünü ona doğru çevirdi. Güçlü, büyük kulaçlarla havuzun diğer ucunda olan Hülya'ya doğru yüzmeye başladı. Ne diğerlerinin Hülya'nın yardımına koşmamasını sorguluyordu ne de başını kaldırıp kendisine sırıtan yüzlere bakıyordu. İber ise hızını kesmeden bitiş noktasına doğru yüzmeye devam ediyordu.

"Bu kadar çabuk yemesi çok komik" dedi Sina sırıtarak.

"Adam seviyor. Ne bekliyordun ki? Muhtemelen ben de yerdim," dedi Karan kollarının baskısını arttırarak. Dudaklarını Sina'nın omzuna bastırdı.

Sina sırtı kapalı mayoyu giyindiğinden beri keyfi yerindeydi. Hatta Sahra'yla Sina su balesi yaparken kahkahalarla gülmüştü. Kızların, havuzun kenarında, ellerini kollarını sallayarak ciddi tavırlarla baston yutmuş gibi attıkları adımlara önce şaşırmıştı ancak ardından yaptıkları keskin ve senkronize komik hareketlere kahkahaları birbiri ardına patlatmıştı. Havuzun kenarında bir elleriyle burun deliklerini tıkayıp, aynı anda çivilemesine suya atlayıp, ardından da bacaklarını suyun yüzeyine çıkararak yaptıkları hareketler o kadar komikti ki İber havuzun kenarına vura vura gülerken Demir sıkıntıyla, Salim şaşkınlıkla, Taylan gülümseyerek ve Hülya da her zamanki gibi ıslık çalıp tezahürat yaparak izlemişti.

Taylan uzun kulaçlarla Hülya'nın yanına vardığında, İber'in bitiş çizgisine elini vurup, "Ben kazandım!" diye bağırmasının ardından Hülya da son kez battığı sudan çıkıp, sevinç çığlığı atmıştı.

"Bu iyiliğimi unutma! Kahveler senden!" diye bağırdı.

Taylan tam da dibinde bittiği kızın gülen suratına şaşkınlıkla bakarken "Geçti mi kramp?" diye sordu soluk soluğa.

Hülya bakışlarını bir an Taylan'a çevirip masumca sordu. "Ne krampı?"

Taylan o an anladı neler olduğunu çünkü diğerleri de alkışlayıp tezahüratlarla İber'i tebrik ediyordu. Kimse Hülya'yı kurtarmaya gelmediğine göre ciddi bir komployla yarışı kaybetmişti. Hülya bir kulaçla Taylan'a ulaştı ve kollarını adamın boynuna dolayıp, "Ne?" dedi meydan okur gibi bakarak. "Küçücük çocuğu yenmene izin mi verecektim?"

Işıl ışıl ela gözleri parlarken gülümseyerek bakıyordu adama. Taylan da tıpkı onun gibi gülümsedi ve dudaklarını Hülya'nın burnuna dokundurup, geri çekti. Kollarını kızın bedenine sarıp kendine bastırdı. "O zaman bu komplonun cezası sana kesilir," dedi kısık sesle, Hülya'nın kalbini tekleten seksi tonlu bir tehdit savurarak.

"Hmm" dedi Hülya, başını geriye atarak düşünüyormuş gibi yaptı. Bakışlarını yeniden Taylan'a çevirdiğinde aynı kısık sesle karşılık verdi. "Önce seçenekleri bir alalım. Sonuçta para cezası mı hapis cezası mı farklı alternatifler var. Sendekileri bir duyalım bakalım."

Taylan'ın kıkırtısı Hülya'nın karnında kelebeklerin havalanmasına neden oldu. Kızın kulağına dudaklarını götürecek gibi yaptı önce. Hülya duymaya çalışır gibi başını yaklaştırdığında kızın yanağına dudaklarını bastırdı. Dudaklar yanağı boyunca kayarak dudağının kenarına geldi.

"Ben bir düşüneyim bakalım kaç türlü alternatif çıkarabilirim." Hülya, kollarını sıkıca Taylan'a sararken gözlerini devirip kıkırdadı. "Heh başladık yine maddelere."

Dudaklarını Taylan'ın boynuna gömdü. Islak tene gürültülü bir öpücük bıraktı. Dirseklerini adamın omuzlarına dayayıp elleriyle Taylan'ın yüzüne düşen saçları geri itti. Bakışları birden ciddileşmişti. Alev saçan gözlerini Taylan'ın tıpkı kendisi gibi alev saçan gözlerine dikti.

"Bir adam nasıl bu kadar yakışıklı olabilir ki?" dedi kendi kendine konuşur gibi.

Taylan kızı kendine bastırdı. Suyun içinde bir eli Hülya'nın beline dolanmışken diğeri sırtındaydı. Çıplak teni avuçlarının altında hissetmek sertleşmesine neden oldu. Neyse ki suyun içinde kimse farkına varmayacaktı. Bacakları birbirine dolandı. Gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan, "Bence önce bir kadın nasıl bu kadar güzel olabilir, bunun cevabını bulmamız lazım," diye mırıldandı. Hülya'yı sertleşmiş erkekliğine bastırınca kız gözlerini yumdu ve dudaklarının arasından hafif sesli bir inilti döküldü.

"Bir de bir kadın bir adama nasıl böyle insafsızca işkence eder onu da bulmak lazım," diye mırıldandı. "Yalnız değilsin ama o konuda," diye karşılık verdi Hülya. Baygın gözleri o anki dokunuşlardan aldığı zevki belli ediyordu.

Taylan gözlerini açıp kızın gözlerine baktı. "Çok sürecek mi?"

"Bilmiyorum..." dedi Hülya dürüstçe. "Şu an her şey öyle güzel ki galiba tadını çıkarmak şımartıyor beni."

"Ne kadar şımarmak istiyorsun?" "Sen ne kadar şımartmak istiyorsun?"

Taylan birkaç saniye duru gözlerle Hülya'ya baktı. Kız merakla cevabı bekliyordu. "Sen ne kadar istersen güzellik." dedi Taylan gülümseyerek.

Hülya kendini hazır hissetmeden asla baskı yapmayacaktı. Onun güvenini kazanmak hayattaki her şeyden daha önemliydi Taylan için. Dürüst gözlerle kıza baktı. Hülya eriyecek gibi hissediyordu kendisini.

"Sen ne mükemmel adamsın Zeus'um," diye mırıldanan Hülya, kollarını adamın boynuna dolayıp sıkıca sarıldı ve çenesini Taylan'ın omzuna yasladı. Taylan ellerini kızın sırtında dolaştırarak okşadı.

"Asıl mükemmel olan sensin Tanrıçam."

* * *

Havuz sonrası herkes yukarı dairelere çıkmış ve duş aldıktan sonra yine Karan'ın dairesinde toplanmışlardı.

"Hani maç yapacaktık?" diye sordu İber, asık bir suratla

Karan'a bakarak.

Karan geniş kanepede yayılarak oturmuş, başını kanepenin arkasına vermişti. Başını hafifçe çevirip yan gözle İber'e baktı.

"Yapacağız ama akşama doğru. Bu arada biraz dinlensen mi acaba?" "Yorgun değilim ki?" dedi İber çabucak.

"Bak dostum... Ben yaşlıyım ve yoruldum. Diğerleri de öyle. Önce yiyecek bir şeyler atıştıracağız, biraz öğleden sonranın tadını çıkaracağız, sonra maçımızı yapacağız."

"Sen yaşlı değilsin!"

"Sana göre yaşlıyım ve bende ergen enerjisi yok."

İber gözlerini devirdi. Sıkılmışçasına ofladı. O sırada elindeki iki kahve fincanının birini Karan'ın önündeki sehpaya bırakan Sina'ya gözlerini kaldırıp, rica dolu bir sesle "Sina... Telefonunu versene, oyun oynayayım bari," dedi.

Sina'nın cevap vermesine fırsat kalmadan Karan aniden doğrularak, "Hayır!" dedi. Sina elinde kendi fincanı, en az İber kadar şaşkın bakışlarla Karan'a baktı.

"Bir saat oynayabilir," dedi dik dik Karan'a bakarak.

"Senin telefonunla oynayamaz. Sonra şarjı bitiyor!" dedi Karan kestirip atarak. Öne doğru uzanıp kendi kahvesine uzandı. Sina gözlerini kısarak ona bakarken dişlerinin arasından alçak bir sesle karşılık verdi. "Evdeyim farkındaysan. Biterse de şarj ederim."

Karan dudaklarını fincanı götürürken cevap vermeden, yalnızca kaşlarını kaldırarak kabul etmediğini belirtti. Bir yudum kahvesinden aldıktan sonra başını ilerideki koltukta oturmuş ve kucağındaki ıpad'den bir şeylere bakan Salim'e çevirdi.

"Salim? Dediğimi hallettin mi?"

Salim başını kaldırıp hızla yerinden doğruldu. "Hallettim Karan Bey. Getireyim hemen," diyen Salim, elindekini yanındaki boşluğa koydu ve ayağa kalkarak daire kapısının yanında duran uzun ayaklı sehpaya ilerdi. Daireye tekrar girerken oraya bıraktığı küçük karton çantayı eline alarak Karan'a yaklaştı ve uzattı.

"İstediğiniz gibi. Son çıkan," dedi yan gözle İber'e bakarak. Dudaklarının ucundaki kıvrılma Sina'nın gözünden kaçmamıştı ve kaşlarını çatmış, sorgulayarak ikisine bakıyordu.

Karan elindeki fincanı tekrar sehpaya bıraktı ve çantaya uzandı. Salim yeniden yerine geçerken, Karan çantayı alıp İber'e döndü. Bakışlarındaki uyarıyı İber'in algılamaması olanaksızdı.

"Bu senin. Bir daha Sina'nın telefonunu almak yok, bundan sonra ne istiyorsan kendininkiyle yaparsın."

Sina gözlerini ardına kadar açmıştı şaşkınlıkla. İber'in gözleriyse yerinden çıkacak gibiydi. Elini uzatacakken Sina hızla atılarak çantayı aldı.

"Düşündüğümü yaptıysan kavga sebebi bilesin!"

"Ne düşündüğünü bilmiyorum ama bir daha o telefonun şarjı biterse o, çok daha büyük bir kavga sebebi olacak!".

"Ben almasını bilmiyor muyum?" "Demek ki bilmiyormuşsun!" "Karan!"

"Sina!"

"Ne oldu yine ya?" dedi Hülya isyan dolu bir sesle. Taylan'la ikisi, ellerinde tabaklarla oturma grubuna yaklaşmışlardı ve Karan'la Sina arasındaki sert rüzgarlar hepsini sarsacak boyuta ulaşmak üzereydi.

Sina şikayetçi bir tavırla elindeki çantayı sallayarak cevap verdi. "İber'e almış! Sanki ben almasını bilmiyorum ama gerek yok ki şu an."

"Senin telefonunu kullanmaya başladığı an gerek oldu. Genç delikanlı, ihtiyacı var artık. Ne yapacaktı? 5110 mu kullanacaktı?" dedi Karan burun bükerek. Sina gözlerini devirdi ve tıslar gibi karşılık verdi.

"Konuşabiliyor mu? Konuşuyor! Mesaj atıyor mu? Atıyor! Fazlasına gerek yok!"

"Ama instagramı bile indiremiyorum. Bir tek whatsapp!" dedi İber isyan dolu bir sesle araya girerek.

Sina şaşkınlıkla gözlerini İber'e çevirdiğinde Karan kaşlarını kaldırarak, "Gördün mü? Çocuk haklı!" bakışı attı Sina'ya. Yeniden kahvesine uzandı.

"İndirsen ne olacak küçük bey? Gerçek olmayan hayali dünyanı mı millete ifşa edeceksin? Yediğin içtiğinden millete ne?"

"Ben yemek falan post etmiyorum! O kadar düşmedim!" dedi İber tiksinen bir yüzle. Kullandığı kelimeyle Sina'nın kaşlar iyice yukarı kalkmıştı. "Kızlar kedileri daha çok seviyor! Daha çok beğeni kasıyorum!" diye isyankâr bir sesle devam etti İber.

Hülya elinde tabaklar, ağzı açık İber'e bakıyordu. Tıpkı Sina gibi. Aynı anda Taylan ve Karan'dan yüksek sesli bir kahkaha çıktı. Kahkaha sonrası Karan, itiraz kabul etmez bir sesle, uyarı dolu bakışlarını Sina'ya dikerek çenesiyle İber'i gösterdi. "Ver çocuğun telefonunu!" dedi. Ardından alayla mırıldandı. "Fena beğeni kasacak."

Sırıtmasını durdurmadan kahvesini yine dudaklarına götürdü. Sina ihanete uğramış bakışlarını İber'e dikti. İber yarı çekinik yarı hevesle Sina'ya baktı. Gözlerini ayırıp, "Ne?" der gibi baktı omuzlarını yukarı kaldırarak. Sina bıkkınlıkla ofladı ve gözlerini kısarak elindeki çantayı İber'e uzattı. "Bunun parası harçlıklarından kesilecek!" dedi sert bir sesle.

İber hızla çantaya uzanıp paketi çıkardı ve o an duraksadı. Şaşkınlıkla kutuya bakarken zorlukla yutkundu. Kirpikleri yukarı kalktı ve yalvaran gözlerini Sina'ya dikti.

"Sina..." dedi alçak bir sesle yalvarır gibi. "Bin takside böler miyiz? Ben bunun parasını ancak on sekizime basınca bitirebilirim."

"Taksit falan yok! Takıma girme hediyen o senin!" dedi Karan kestirip atarcasına.

İber şaşkın şaşkın ona çevirdi bakışlarını. Sanki hatırlatır gibi, "Henüz girmedim!" dedi, çocuksu bir sesle farkındasın değil mi der gibi bakarak.

"O yüzden on beş gün benden ödünç almış gibi kullanacaksın. Takıma girdiğinde de giriş hediyen olacak."

İber sevinçle yerinde zıpladı ve ardından parçalayacakmış gibi kutunun kapağına uzandı. Sina usançla Karan'a bakarken Karan omuzlarını silkti masumca. "Ne?" dedi gözlerini

açarak. "Motivasyon olması için," diye açıklama getirdi.

İber kutuya hevesle atılmıştı ancak daha bir dakika geçmeden aklına gelmiş gibi duraksadı ve endişeli gözleri Karan'a çevrildi.

"Ya giremezsem?"

Sina başını yana yatırıp, 'hadi bakalım' bakışı attı Karan'a. Karan kendinden emin arkasına yaslandı.

"Gireceksin!" dedi tek kelimeyle.

Öyle küstah ve kendinden emin duruşu vardı ki İber yalnızca birkaç saniye şüpheyle baktı ona. Karan bakışlarını ona çevirdiğinde de birkaç saniye birbirlerine baktılar. İber, Karan'ın gözlerindeki güveni tüm iliklerinde hissetti, başını salladı aynı güvenli tavırla.

"Gireceğim!"

Karan yalnızca başını salladı. Sina ise 'ne haliniz varsa görün' der gibi elini boşlukta sallayıp karşılarındaki kanepeye yerleşti.

Sahra ve Demir de ellerinde tabaklarla oturma grubuna yerleştiklerinde, herkes ortaya konan sandviçlerden birer tane alıp, bir yandan sohbet ederek bir yandan yemeye başladılar. İber son model Iphone 8'le aklını kaybedecek gibiydi. Karan'la ikisi son yarım saattir telefonu kurcalıyorlardı. Sina ise ters ters onlara bakmakla yetiniyordu.

"Artık zamanı gelmişti zaten," dedi Sahra, anlayış dolu bakışları İber'in üzerindeyken.

"Fakrındayım ama bu gençlerin ellerinden telefonu düşürmeyişi sinirlerimi bozuyor. İber'in de bunu yapmasını istemiyorum. Özellikle almıyordum biliyorsun."

"Biliyorum ama büyüdü artık. Bütün arkadaşlarının daha iyi telefonu varken çocuk hala Nuh Nebi'den kalma telefonu kullanıyordu."

Sina sıkkın bir nefesi oflayarak dışarı verdi. "Yine de kontrolü kaybederse alırım elinden!" dedi sert bir sesle.

"İber akıllı çocuk... Dengeyi kurar merak etme," dedi Hülya güven dolu bir sesle.

Üç kız bir arada laflarken Taylan, Demir'le sohbet ediyor-

du. Salim ise gömüldüğü Ipad'in ekranından hala başını kaldırmamıştı. İber'le dip dibe oturan ve kanepede kaykılmış, omuzları birbirine yaslanmış Karan'sa hala telefonu kurcalıyordu. Sehpanın üzerindeki telefonu çalınca bakışlarını kendi telefonuna çevirdi Karan. Toparlanarak telefona uzandı ve gözlerini Sina'ya kaldırdı.

"İbo geldi sanırım."

Sina başını sallayarak yerinden kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Geldin mi İbo?" diyen Karan'ın sesi kulaklarına geldi. İleri adımlarken sorarcasına başını geriye çevirdi. Karan gözlerini kapatıp başını sallayınca, kapıya ilerleyişine devam edip kapının yanındaki panele uzandı ve aşağı güvenliğe bilgi verdi. Ardından kapıyı aralık bırakarak, geri dönüp yerine oturdu.

* * *

Maç kıran kırana geçiyordu. Kapalı basketbol sahasında Sina, Hülya ve Sahra, birkaç sıra olan seyirci koltuklarında oturuyorlardı ve onların bile tahmin etmediği bir heyecanla geçiyordu maç. Bazen kendilerine hâkim olamayıp bağırıyor, alkışlıyor ya da ıslık çalıyorlardı. Kızların parmaklarını ağızlarına sokup keskin bir sesle çıkardıkları ıslıklar, Taylan ve Karan'ı şaşkınlığa uğratmıştı. Kızlar her gün yeni bir sürprizle karşılarına çıkıyor, birbirinden farklı yüzlerinden birini daha gösteriyorlardı. Kızların çaldığı ıslığa tek şaşıran da iki kardeş ve Salim'di zaten. Diğerlerinin alışık olduğu yüzlerinden ve sırıtmalarından belliydi.

"Karım, eğer o ıslıklarını bana öttürmezsen, ben seni öttürürüm bilesin!" diye bağırmıştı Demir, sahanın bir ucundan. Suratındaki sırıtma tüm yüzünü kaplamıştı.

"Hey yavrum be!" diye Sahra karşılık vermişti kocasına bağırarak. "Benim bütün ıslıklarım sana yavruuu! Yürü endamını göreyim!"

Taylan sahanın ortasında şaşkınlıkla durup, karı kocanın atışmasını izliyordu. Yanından koşarak geçen Salim'i bile

durdurmamıştı. Demir'in, Salim'i durdurma çabasına Sahra bağırarak eşlik etmişti kenardan.

"Senin o savunmana kurban be!"

"Abi artık hareket etsen mi acaba?" dedi Demir, nefes nefese Taylan'ın yanından koşarken. Bir sayı daha kaybetmişlerdi.

Karan ve Salim neredeyse şov yapıyorlardı. Taylan, Demir ve İbo'nun olduğu takım iyiydi ve üç güçlü adam İber'in olduğu diğer takım göz önünde bulunursa iki kişiye karşı oynuyorlardı neredeyse. Salim bir yönünü daha ortaya çıkarmış, hepsini mat etmişti. Karan'la ikisi diğer üçünü ciddi anlamda zorluyorlardı. Karan, İber'i de oyunda tutmak için çok daha fazla çabalıyor, neredeyse sahanın her yerini kullanıyordu. Pota altına İber'i yönlendirdiği her fırsatta, uygun tüm pozisyonları onun kullanmasını sağlıyordu. İber hayatı boyunca almadığı zevki alıyordu. Büyük adamlarla basketbol maçı yapıyordu ve şimdiye kadar sekiz sayı yapmıştı. Hepsi Karan'ın sayesindeydi ama yapmıştı. O topu pota içine atmak, topun aşağı düşerken sayı olduğunu belirtircesine fileyi sallaması zevkten ölmesine eş değerdi.

Karan sert oynuyordu. Salim ise dalga geçer gibiydi. Karan'la ikisi şaşırtıcı derece birbirlerini tamamlamışlardı ve neredeyse ikiye karşı üç götürdükleri oyundan kopmamaya çalışmışlardı. Şimdi ise maçın son saniyeleriydi ve beraberlik söz konusuydu. Karan son molayı almıştı ve iki taraf da birbirlerinden uzakta, kendi aralarında son taktikleri konuşuyorlardı.

Sina heyecanla kıpırdandı yerinde. Elbette Karan, Salim ve İber üçlüsünü tutuyordu ama bu tamamen İber'in o tarafta olmasından kaynaklanıyordu. Diğerleri doğal olarak sevgililerinin olduğu takımı destekliyordu ve Sina tek başına da olsa sesiyle diğer iki kızı bastırmıştı.

"Bastır Zeus'um benim!" diye Hülya yerinde zıplayarak bağırdı mola sırasında.

Taylan, İbo'nun son taktiklerine kulak vermeye çalışırken çarpık bir gülümsemeyle ilerideki kıza baktı ve göz kırptı.

Hülya sanki kalbinden vurulmuş gibi ellerini kalbinin üzerine koyup, geriye doğru bir adım attı. Kestiği rolle kesin Oscar'a aday olabilirdi. Sina gözlerini devirip ona tip tip baktığında, ona aldırmadan sırıttı ve yeniden Taylan'a doğru bağırdı. İki elini ağzının kenarlarına koymuştu.

"Olympos sana kurban olsun be! Cayır cayır yansın inşallah!"

Sahra sesli bir kahkaha attı Hülya'nın sözlerine. "O ne biçim laf kız? Beddua mı ediyorsun tezahürat mı?"

"Ahh ulan, bu saha böyle adam görmüş müdür?" dedi Hülya eriyen bir yüzle Taylan'a bakarken. "Adam binanın tepesinde yaşadığına göre görmüştür zahir," dedi Sahra alayla hatırlatarak.

"Kızım, adam o kıyafetlerin içinde çok seksi lan. Ben terli erkekleri hep tiksindirici bulurdum. Bu adam niye bu kadar seksi görünüyor?" dedi Hülya yiyecekmiş gibi Taylan'a diktiği bakışlarını çekmeden.

"Kız alev aldı yanacak!" dedi Sahra yine kıkırdayarak. "Canım benim, adamı sevince o terler sana parfüm gibi geliyor. Benim Demir'imin terine bile kurban olurum ben."

Sina yan gözle kızlara baktı ancak ses çıkarmadı. Hülya'ya kesinlikle katılıyordu. Karan üzerindeki basketbol forması yla çok çekici görünüyordu şu an. Formanın eteğini tutup yukarı kaldırmış ve alnındaki terleri silmişti. O sırada açılan bedeninde karın kasları da ortaya çıkınca, bacaklarının arasında anında bir sızı belirmişti. Formanın açıkta bıraktığı kollarında ve ensesinde, Hülya'nın geçici dövmesi hala görünüyordu ve Sina, şu an adamın üstüne atlamamak için kendini oturduğu sıraya çivilemek istiyordu. Esmer teni terden parıl parıl parlıyordu ve Hülya'ya kesinlikle katılıyordu. Kaşlarını çatarak aynı şekilde o da içinden kendisine o soruyu sordu. "Terli bir adam nasıl böyle seksi görünebilir ki?"

Gözlerini kısarak Karan'a bakarken bakışlarındaki harın farkında bile değildi. Karan, Salim ve İber'e son taktiğini verirken, sadece bir saniye başını yana çevirip Sina'ya baktı ve onun gözlerindeki alevleri görünce, bedeninde hali hazırda

hissettiği ateş iki katına çıktı. Yalnızca iki saniye ne söyleyeceğini unutarak durdu, gözlerini bile kırpmadan Sina'ya baktı. O iki saniyede çılgın bir sevişme geçti aralarında. Sina dişlerini alt dudağına bastırdı, Karan diliyle dudaklarını ıslattı. İber "Eee?" diye onu dürtüp devam etmesini işaret edince, başını hızla iki yana sallayıp karşısındaki iki yüze döndü. Çabucak bir bakışı yine de Sina'nın olduğu tarafa atmayı ihmal etmedi. Kız, iki yanında tuttuğu elleriyle oturduğu sıranın kenarlarını kavramıştı.

Konsantre olmaya çalışarak sadece bir saniye gözlerini yumdu, parmaklarıyla burun kemerini sıktı. Bu maçı kaybetmeleri olanaksızdı. İber, beklentiyle gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Diğerleri İber'in bu tarafta olmasını düşünüp, ikiye karşı üç olarak değerlendirip baştan savma oynamamışlardı. Aksine, Salim'in neredeyse profesyonellere taş çıkartan performansı, üstüne Karan'ın da en az onun kadar iyi olması, onların da ciddi anlamda maça asılmalarına neden olmuştu ve İber çok net farkındaydı; maç adaletli ve kıran kırana geçiyordu. Maçı kazandıkları takdirde, gerçekten de alın teriyle kazanmış olacaklardı. Kendisinin çok bir katkısı olmamıştı ama elinden geleni yapmıştı. Hiç tembellik yapmamış, her yere koşmaya çalışmıştı. Elbette adam adama mücadelede gücü yetmiyordu ama her pası iyi değerlendirmiş, topu iki saniye de olsa iyi kaçırmıştı.

Karan, kararlı bir şekilde son hareketi ikisine de aktardı. Bu hem son bir hamle olacaktı hem de bunun İber'e unutulmaz bir an yaşatmasını istiyordu. Salim'le ikisi son güçlerine kadar bu kalan kısa süreyi iyi değerlendireceklerdi ve böylece, son saniyeler için mola süresi de bitti. Topu Karanların sahasında, yandan içeriye Demir sokacaktı.

Sina uzun zamandan beri bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Üç kız da ayağa kalktıklarının ve yerlerinde heyecanla zıpladıklarının farkında değillerdi. Demir, Karanların sahasında topu Taylan'a atarak son saniyeleri başlattı. Taylan topu birkaç kez yere vurdu ve üç sayılık çizginin kenarında duran İbo'ya doğru attı. Tam o anda, nerdeyse

havada uçarak süzülen Karan topa eliyle vurdu. Top yan tarafa doğru yön değiştirirken, İber tam aksi yönde boştaki rakip sahaya doğru koşmaya başladı. Salim topa doğru hızla hamle yaptı ve topu kaptı. Kendi sahaları içindeyken birkaç kez topu sektirdi ve birkaç müthiş hareketle topu önce Demir'den, ardından da Taylan'dan kurtardı. Karan çoktan onu bırakmış, tıpkı İber gibi boştaki rakip sahaya doğru koşmaya başlamıştı.

Salim, birkaç ani ve aldatıcı hareketle İbo'yu ve tekrar Demir'i geçti. Topu sürerek diğer sahaya doğru koşmaya başladı. Taylan, Demir ve İbo hızla peşinden geliyorlardı ve Salim tek başına, her birini aldatıcı hareketlerle atlatıyordu. Kendi etrafında dönüyor, bacak arasından topu geçiriyor, arkasına saklar gibi yapıp aniden ileri fırlıyordu ve her defasında önünü keseni atlatıyordu. Rakip sahanın üçlük atış çizgisine vardığında başını kaldırıp İber'e baktı. Tam ona denildiği gibi pota altına yakın yerde bekliyordu. Salim, çabucak Karan'a baktı ve onun verdiği işaretle topu İber'e doğru fırlattı ancak o kadar yüksekten atmıştı ki İber'in o topa uzanması imkansızdı ve hiçbirinin tahmin etmediği şey oldu. İber sanki o topa uzanacakmış gibi hızla birkaç adım attı ve elinden geldiğince potanın hizasında zıplayarak yükselmeye çalıştı. Tam da top pota hizasındayken yükselen İber'i belinden kavrayarak yukarı kaldıran Karan sayesinde, İber topa ulaştı ve hem maçı almalarını sağlayan sayıyı hem de maçın en klas hareketini yaparak smacı bastı. Ardından potanın demirlerine tutunarak sallanmaya başladı çığlık atarak.

Karan çoktan çocuğu bırakmıştı ve başını arkaya atarak kahkahalarla gülüyordu. Salim koşarak yanaştı onlara, Karan ve Salim, ellerini havada birbirine vurdular sevinçle. İber parmaklarını gevşeterek kendisini aşağı bıraktı. Hızla öne atılarak kollarının birini Salim'e diğerini Karan'a sardı.

"Kazandık!" diye bağırdı zıplayarak.

Üçü de sevinçle bağırarak birbirlerine sarılmış halde zıplayarak etraflarında dönüyorlardı. Taylan, Demir ve İbo sırıtarak üçüne bakıyordu. İbo onlara doğru ilerlerken "Valla

hakkınızla aldınız. Tebrikler!" dedi.

Sina ellerini ağzına kapamış, dolu gözlerle sevinen üçlüye bakıyordu. Bu an İber'in aklından hiçbir zaman çıkmayacaktı. Çok iyi biliyordu. Çocuk sevinçten çılgına dönmüştü. Belki de hayatının en mükemmel gününü yaşıyordu. Karan'ın, İber'e arkasını dönüp bir şeyler söylediğini ve hafifçe eğildiğini gördü o sırada. İber, Karan'ın sırtına atladığında Karan sahanın içinde koşmaya başlamış ve koşarak Sina'nın karşısına gelmişlerdi. İki suratta gülümsüyordu. Karan tam da bir oyun çocuğu gibi bağırdı.

"Leydim... Şövalyeleriniz maçı sizin için aldı."

Sina gözlerini kırpıştırıp yaşları geri gönderdi ve mutlu bir yüzle onlara baktı. Elini ileri uzatarak İber'i işaret etti. "Seni Sör ilan ediyorum!" dedi sırıtarak. Takdir doluydu gülen bakışları. Ardından Karan'ı işaret etti. "Seni de Lort ilan ediyorum!" dedi.

Kızlar kahkahalarla gülüyorlardı. İkisi de alkışlamaya başladılar. "Tebrikler! Müthiş bir maç çıkardınız!"

"Evet valla! Sonuna kadar hak ettiniz!"

Karan gülümseyerek baktı kızlara. Kabul edercesine başını salladı. Sonra bakışlarını tekrar Sina'ya çevirdi. Yüzündeki gülümseme başkalaşmaya başlamıştı ve kızların hepsi de bakışlarındaki yoğunluğun farkındalardı. Sırtındaki İber, kollarını Karan'ın boynuna dolamış vaziyette dururken, Karan aşk dolu bakışlarını Sina'ya dikmişti.

"Her şey Kraliçemiz için!" dedi boğuk bir tonla. Gözleriyle Sina'yı içine almak ister gibi bakarak tekrarladı.

"Kraliçemiz için!"

12. BÖLÜM

"Kafana takılan ne?"

Sina kulağının dibinde duyduğu Karan'ın sesiyle hareketsizce yerinde kalakaldı. Bir saatten fazladır uyumaya çalışıyordu ama kıpır kıpır kıpırdamış, sürekli bir sağa bir sola dönmüş, gözüne bir türlü uyku girmemişti. Karan'ın uyuduğunu sanıyordu ve kendisini sıkı sıkıya sardığı kollarının içinde, onu rahatsız etmemeye çalışmasına rağmen uyandırdığını anlayınca, suçlulukla siniverdi olduğu yere.

"Kafana takılan ne?" diye tekrarladı Karan mırıltıyla.

"Yok bir şey."

Sina tıpkı onun gibi mırıltılı alçak bir sesle karşılık vermişti ama Karan inanmadı. "Bir saattir kıpır kıpırsın. Belli, kafana bir şey takılmış."

Karan'ın sözleriyle, Sina adamın omzuna yaslı başını hafifçe geri çekip, gözlerini kendisine bakan kara gözlere kaldırdı.

"Uyandırdım mı? Çok özür dilerim," dedi suçlu gözlerine eşlik eden üzgün yüz ifadesiyle. "Uyandırmadın."

Sina sorarcasına ona bakarken devam etti. "Yattığından beri kıpır kıpırsın, uyumamıştım zaten." "Seni de uyutmadım değil mi?"

"Beni geç... Kafana takılanı söyle bana."

Sina birkaç saniye düşünceli gözlerle adama baktı ve ardından sanki aniden karar vermiş gibi birden hareketlenerek yatağın içinde doğrulmaya çalıştı. Bir yandan çarşafı çekiştirerek kol altlarına sıkıştırdı ve göğüslerini kapamaya çalışır-

ken hızlı hızlı konuştu.

"Bitki çayı yapıp getireyim mi? İçer misin sen de?"

Gözleri kabul etmesini bekler gibi beklenti doluydu. Karan da yerinde hareketlendi ve omzunu yatağın başlığına dayayarak dirseğini yastığın üstüne bastırdı. Çıplak omuzları gerilmiş, beline kadar inmiş olan çarşaftan açıkta kalan göğsü ve karın kasları, Sina'nın gözlerini bir an da olsa adamın bedenine kaydırmıştı. Dağılmış saçları ve alnına düşen birkaç parça tutam, loş odada çok göz alıcı gösteriyordu adamı.

"Konuşacaksak içerim. Uyumak için yapıyorsan kafanı boşaltmadan onun da bir işe yarayacağını sanmıyorum." Karan'ın düz bir ifadeyle sarf ettiği sözler Sina'nın yüzünde minik, belli belirsiz bir gülümseme oluştururken, başını çabucak yukarı aşağı salladı.

"Konuşalım...Sana danışmak istediğim bir şey var."

Karan tek kaşını kaldırarak kıza baktı. Sina ilk defa kendisine bir şey danışacağını söylüyordu. Yüzündeki şaşkınlık ve tek kaşının kalkık duruşu, Sina'ya adamın ne kadar çekici olduğunu bir kez daha ispatlar gibiydi. Şu an sunduğu manzara öyle iştah açıcıydı ki Sina elinde olmadan hızlanan kalp atışlarına sövmek istedi. Kendini toparlamaya çalışırcasına başını hızla iki yana salladı. Söylenir gibi mırıldandı.

"Şu anki görüntün konuşmak için çok teşvik etmiyor ama fikrine ihtiyacım var."

Karan, bedenini daha da yukarı çekerek sırtını tamamen yatağın başlığına dayadı ve bir eliyle çarşafı beline çekti. Sina ilk defa konuşmak için bir adım atıyorsa, bu fırsatı kaçırmayı düşünmüyordu. Çenesiyle kızın kendisini işaret ederek, "Önce üstüne bir şey giyin, senin de şu anki görüntün başka şeyleri teşvik ediyor," dedi ciddi bir sesle.

Sina kollarının altına çektiği çarşafa sıkı sıkı sarıldı. Yatağın içinde geriye doğru hareketlenirken, çarşafı da kendiyle beraber çekiştirmeye başladığı anda Karan atılarak diğer ucundan tuttu.

"Çarşaf yatakta kalıyor..." dedi boğuk, kısık bir sesle. Sina'ya diktiği kara gözleri öyle yoğun bakıyordu ki Sina bir

an hareketsiz kaldı. Kısa bir süre ikisi de birbirine istekli gözlerle baktı ancak Sina son anda karar vermiş gibi başını sallayarak gözlerini kaçırdı. Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. İlerideki koltuğun üzerinde Karan'ın tişörtü gözüne ilişince tekrar bakışları Karan'a döndü.

"Pis röntgenci!" dedi çocuksu bir tonla. Gözleri ayıplar gibi kısılmıştı ama Karan o bakışların içindeki oyuncu ışıltıları görebiliyordu. Dudağının ucu hafifçe kıvrılırken çarşafı daha çok çekti.

"Manzara güzel. Kaçırırsam taş olurum!"

Sina bir anda çekilen çarşafla çırılçıplak kalakaldı ama umursamadan yan gözle Karan'a bakarken söylendi.

"Olmuşsun zaten!"

Karan'ın erkeksi kıkırtısı kulaklarına ulaştığında tüyleri diken diken olmuştu. Umursamaz adımlarla gözüne kestirdiği tişörte ulaştı ve hızlıca başından geçirerek giyindi. Kapıya ilerlerken başını geriye çevirdi.

"Hemen yapıp geliyorum."

"Bir yere kaçtığım yok!" dedi Karan kıza bakarken. Sırtını dayadığı yatağın başlığında, ellerini ensesinin altına yerleştirmiş, aç gözlerle kızı izliyordu.

Maç sonrası yine yukarı çıkmıştı herkes. Erkekler duşlara girerken kızlar da mutfağa geçmişti. Sahra, İber'e söz verdiği gibi hamburgerleri hazırlamıştı ve sonrasında kızlar hiçbir şeye ellerini sürmemişlerdi. Büyük masa hazırlanmıştı ve hepsi kahkahalar eşliğinde sohbet ederek, yemeklerini yemişlerdi. Taylan'ın talimatıyla dışarıdan sipariş edilen yemekler de geldiğinde, özellikle erkekler daha çok keyiflenmişti. İçkiler açılmış, uzun uzun muhabbet edilmişti. Bu durumdan şikayetçi olabileceği düşünülen İber bile masadan kalkmadan her sohbete katılmıştı. Yüzündeki ifade, bazen İbo'yla şakalaşarak atışmasına rağmen yaşadığı ortamdan ne kadar zevk aldığını belli ediyordu.

"Valla sana saçma gelecek belki ama sanki ilk defa bir aile yemeği yediğimizi hissediyorum," diye mırıldanmıştı Sahra Sina'nın kulağına.

Sina bakışlarını kardeşine çevirdiğinde, onun ne demek istediğini anladığını belli ediyordu gözleri. Bazen İber'le beraber Sahra'ya gider, kalırlardı ve yine birlikte yemek yerlerdi. Hatta bazen bunu Hülyalarda da yaparlardı ama ilk defa hepsi bir arada, kalabalık halde ve keyifli bir yemek yiyorlardı.

Onların keyifle masaya oturduğu tek yer Hülyaların eviydi. Sevgi Teyze cıvıl cıvıl bir yandan konuşur, bir yandan kızların eğlenmesi için elinden geleni yapardı. Anneleri hayattayken keyifli bir masaya oturduklarını hatırlamıyorlardı ama hiç değilse Asiye abladan sonra, en azından huzurluydu yemek masası. Gerçi yine kimse çok konuşmazdı. Kızlar bir an evvel yer, masayı toplamaya yardım ettikten sonra odalarına çekilirlerdi.

Bu akşam herkes mutluydu. Karan'ın Taylan'a çektirdiklerine rağmen mutluydu hepsi. Taylan, Karan'ın her istediğine önce ters ters bakmış ama yine de üstüne düşeni yapmıştı.

"Elinden kahve de içeriz değil mi abi?" diyen Karan'a, Taylan'ın yan gözle baktığı esnada Hülya atılmıştı. "Ben yaparım..." demiş, ardından kızgın gözlerini Karan'a dikmişti. "Abartma istersen!"

Taylan belli etmediği minik gülümsemeyle Hülya'ya baktığında Karan haince sırıtmıştı. "İlk defa böyle bir fırsat yakalıyorum. Harcamamı o da beklemez!"

"Ben seni öyle bir harcarım ki aklın çıkar Karan Turanlı," diyen Taylan'a, Karan şaşkınlıkla kalkan kaşlarıyla cevap vermişti.

"Taylan Turanlı'nın ilk defa bir anlaşmadan geri dönme çabaları," deyip, başını iki yana sallayarak cıklamıştı. "İş dünyası duysa ne der?"

"Ben yaparım dostum, sen otur," diyerek İbo araya girmiş ve ayağa kalmışken kızlar panikle atılmışlardı. "Aman sen dur! Biz yaparız!"

Üç kızın da aynı anda ayağa fırlamasına Taylan ve Karan şaşkınlıkla baktılar. Kızlar İbo'ya elleriyle oturmasını işaret ederken Taylan, hayretle sordu. "Ne oldu ya? Yapsın işte, o

da aynı takımdaydı. Ha o ha ben!"

"İbo yaparsa hepimiz bu gece hastaneye taşınırız. Kalsın biz yaparız!"

Üç kızın da yüzünde tiksinen bir ifade varken Demir kahkahayı basmıştı. "Oğlum İbo! Referansın berbat lan!"

"Hadi oradan! Sanki sen çok güzel yapıyorsun?"

"En azından senin gibi şeker yerine tuz koymuyorum!"

"Oğlum ne bileyim lan? Şeker kabının içine niye tuzu koyarlar ki?"

"Kendi evindeki kabın hesabını bize mi soruyorsun?" dedi Sahra. ellerini beline dayamış, İbo'ya bakıyordu.

"Fatma Teyze tuz kabını kırınca, şeker kabı boşta diye ona koymuş," dedi Hülya açıklama getirerek. "Bari söyleyeydi."

"Kadıncağız çekinmiştir kırdı diye... İbo tuzla şekeri ayırt edemiyorsa kadına bahane aramayın hiç!" diyen Sina'ydı.

İbo yalnız yaşadığından, Fatma Teyze haftada bir gelir, evini temizlerdi. Kırılan bir şey olunca da korkusundan söylemezdi.

"Kaç defa dedim ama ben, Fatma Teyze kırılırsa kırılsın üzülme, yenisini alırım diye." İbo savunmaya geçmişti iki elini yanlara açarak.

"Öyle deme oğlum. Sen ne dersen de, kadın temizliğe gittiği evlerde onca şey yaşayınca demek ki çekiniyor, korkuyor." Sahra'nın açıklamasıyla İbo yeniden üsteledi.

"Valla ağzımı bile açmıyorum kalbi kırılmasın diye. Kadın ekmek parasını çıkarmaya çalışıyor. Kırıp dökse ne olacak? Dünya malı. Anam olsa o da kırıp dökecekti. Sesim mi çıkardı? Helali hoş olsun."

"Canım İbocuğum, herkes senin gibi düşünmüyor?" diyen bu kez Hülya'ydı. "Kadıncağız anlatmıştı bir gün, çok üzülmüştüm. Gittiği evin kadını, kocasından gizli dünya kadar borç yapmış, onu kapatmak için de kocasının evlilik yıldönümünde hediye ettiği kolyeyi bozdurmuş. Sonra da ortadan kaybolan kolyeyi adam sorduğunda, "Fatma çalmıştır," diye kadıncağızın üzerine atmış. Kadıncağız nasıl ağlamıştı o gün. Allahtan adam helal süt emmiş biriymiş de inanmamış

karısına. Demek ki başka vukuatları da oldu. Öyle bir suç insanın üstüne atılmaya görsün, çok ağır bir şey. Kadın gittiği her evde diken üstünde. Öyle stresle kırarsın da dökersin de. Eli ayağı titriyor zavallının."

Kızlar kendi aralarında konuşa konuşa mutfağa yollanınca, Karan bakışlarını İbo'ya çevirdi. "Kimden bahsediyorlar?"

"Ya bizim mahallede bir Fatma Teyze var. Kocası öldü birkaç yıl önce. İki de çocuğu var, biri lise sonda, diğeri üniversitede. Kadın çocuklarını okutacağım diye temizliğe gidiyor işte evlere. Kocasından kalan maaş bir şeye yetmiyor tabii. Biz yardım ediyoruz elimizden geldiğince ama kadın da gururlu, ben sadaka almam, elim ayağım tutuyor çok şükür diyor. Bazı tatsız şeyler oluyormuş gittiği evlerde. Sözüm meclisten dışarı ama kendini bilmez zengin çok. Başkalarını küçümsemek, kendilerini iyi hissettiriyor herhalde. Hem ona hem bana faydası olsun diye, haftada bir benim evi toparlıyor. Ben de rahat rahat para verebiliyorum yaptığın işin karşılığı bu diye. Yoksa verdiğimiz parayı da almıyor. Arada kırılan oluyor, ev hali ne olacak? Benim rahmetli anam da kırardı tabak çanak... Ben umursamıyorum da kadıncağız nasıl ürktüyse söyleyemiyor. İşte bir gün bu manyaklar bana geldiler, kahve yap, içeceğiz diye. Fatma abla da tuz kavanozu kırılınca, içindekini boştaki şeker kavanozuna koymuş. Ben de kahve yaptım ama sen bunların suratı bir gör." İbo kahkahayı basınca Demir yüzünü ekşitti.

"Lan hayatımdaki en iğrenç kahveydi. Allahtan kahvehanede öyle şeyler yapmıyorsun, şerefsizim tek müşterin kalmaz."

"Ben niye yapayım lan? Çalışanlar var ya?" dedi İbo rahat bir tavırla arkasına yaslanarak.

Akşamın geri kalanı yine sohbet ve kahkahalarla geçmişti. Taylan ve Karan, daha ziyade dinleyici gibilerdi. Diğerleri mahalleden konuşmaya bir başladıklarında, uzun süren bu muhabbete iki kardeş girmiyor, yalnızca gülümseyerek dinliyorlardı. Bazen arada meraklarından, "O kim?" "Ne olmuş?" gibi sorular çıkıyordu ağızlarından. O anlarda ko-

nuşmaya kendini kaptırmış olanlar soruları duymuyor, İber görev adamı sorumluluğuyla açıklama yapıyordu. İlerleyen saatlerde hep birlikte film izlemişlerdi. Erkekler Star Wars'a karar kılınca, kızlar defalarca seyrettikleri filme burun kıvırıp kendi aralarında salonun bir köşesine çekilmişken, onlar da hep birlikte filmi izlemişlerdi.

Sina, sohbetlerinin ortasında bir ara başını çevirip erkeklere baktığında, gördüğü manzarayla yüreği sızlamıştı. İber, Karan'ın yanında oturuyordu ve kaykıldığı yerde başı Karan'ın omzuna yaslanmıştı. Karan kucağına koyduğu kaptan patlamış mısırları yerken, dalgın şekilde arada kabı İber'e uzatıyor, o da gözünü büyük ekrandan ayırmadan elini kabın içine sokuyordu.

"Sadece iki günde bu kadar yakınlaşmaları çok garip değil mi?" diye sormuştu Sahra mahzun gözlerle İber'e bakarken.

"Demir'le de hep yakındı ama Karan'a karşı daha farklı davranıyor," diye mırıldandı Sina.

"Çünkü Demir'i kendini bildiğinden beri tanıyor. Demir ona abi gibi gelirken Karan'ı baba rolüne sokuyor bence," dedi Hülya araya girerek.

Sina hızla başını Hülya'ya çevirmişti. Gözleri panikle açılmıştı.

"Burada kalacağı sürede daha çok alışırsa ne olacak? Karan'ın da içinden başka bir şey çıktı sanki. Bu adam itti be! Hayatında bir kere bile sorumluluk almamış bu adam, İber'e neden böyle davranıyor?"

"Belki de İber'in doğal sevgisi ona iyi gelmiştir. Sorumluluk dediğin şey metazori verilmez. Sevgiyle öğretirsin sorumluluk denen şeyi."

"İber'in üzülmesini istemiyorum. Karan'a çok alışırsa sonradan daha çok üzülür."

"Sonradan neden üzülüyor Sina? Sen adamı bırakmayı mı düşünüyorsun? Ortada olmayan sorunları çıkarma şimdi. Sen mutlusun, İber mutlu... E görünen o ki Karan da mutlu..." dedi Sahra.

"Sence ne kadar sürecek bu?" dedi ters ters Sina.

"Gittiği yere kadar! Şu saçma sapan sorunları ortadan kaldır, sonra da oturup doğru düzgün konuş Karan'la. Yeter artık! Kendine bunu yapmanı istemiyorum! Dünyanın sonuymuş gibi davranma tamam mı? Adamın yerine de karar verme! Şu an her şey iyi mi? İyi! Çıkarsa bir sorun o zaman düşünürüz ama sana yalvarıyorum, lütfen kendi kendine senaryo yazma!"

Sahra uzun zamandan sonra ilk defa sert çıkmıştı Sina'ya. Sina daha cevap veremeden Hülya araya girdi.

"Bence Sahra haklı. Ben seni de anlıyorum. Senin yerinde ben de olsam aynı tepkileri verirdim ama dışarıdan bakan biri olarak düşün bizi, daha objektif bakıyoruz olaylara. Zor biliyorum ama sen henüz ortada bir şey yokken felaket tellallığı yapıyorsun."

"Sizin için söylemesi kolay..." diye mırıldandı Sina başını aşağı eğerek.

"Nesi kolay ya? Nesi kolay? Ben aynı üzüntüyü hissetmiyor muyum sanıyorsun?" dedi Sahra çıkışarak. "Benim de içim yanıyor ama sadece ölüme çare yok. Sen hayatta olduğun sürece her şeye çare bulunur. Yeter ki karartma kalbini bu kadar. Sen sevgi dolu, fedakâr, muhteşem birisin. Ne bana, ne İber'e yaptıklarını hiçbir anne yapamazdı. İlla doğurman mı gerekiyor? Anne olmak için illa doğurmak mı gerekiyor? Anamı düşün! Anam doğurdu da ne oldu? Bir gün be! Bir gün bile annelik yapmadı bize."

"Ben zaten o yüzden anne olmak istemedim ki. Annelik fikrinden onun sayesinde soğudum. Belki de öyle biri olurum diye korktum," dedi Sina isyan dolu bir tonla. "Ama benim seçimim olsaydı, ben istediğim için doğurmasaydım."

"Ne fark eder?" dedi Sahra diklenerek. "Ha sen istememişsin, ha Allah böylesini uygun görmüş. Bitti mi yani her şey? Hiçbir şey yapamazsan kimsesiz bir çocuk alır, onu büyütürsün. Sendeki sevgiyle bir zavallı kurtulur hiç değilse."

"Ben tek başıma da yaparım onu ama ya Karan?" dedi Sina kızgınlıkla. "Her erkek kendi soyunu devam ettirmek istemez mi? Kendisi sahip olabilecekken neden başkasının

çocuğuna baksın, büyütsün?"

"Seni seviyorsa bakar da büyütür de!" dedi Sahra kestirip atarcasına.

"Aynı şey senin başına gelse Demir için aynı şeyi söyleyebilir miydin?" dedi Sina hırsla kardeşine bakarak.

"Evet! Söylerdim!" dedi Sahra hiçbir duraksama yaşamadan. "Biz Demir'le neler yaşadık en iyi sen biliyorsun. Kaç defa anamın sopasının altından aldı beni? Kaç defa gözyaşlarımı sildi? Evlendik, aylarca yanıma yaklaştırmadım, bir kez bile pes etmedi. Beni sevgisiyle iyileştirdi. Ben ona çocuğum olmuyor deseydim de Demir bırakmazdı beni. Bana bir gün ne dedi, biliyor musun? Ben seni ilk gün gördüm, anladım ki kaderim senmişsin. Sen bana ana, baba, kardeş, çocuk, arkadaş her şey olacakmışsın, öyle de oldu dedi... Demir benim her şeyim. Babamdan görmediğim şefkati, anamdan görmediğim sevgiyi, çocuğumdan göremeyeceğim muhtaçlığı gösterdi bana. En iyi arkadaşım oldu. Sizinle bile sonradan paylaştığım çok şeyi ilk onunla paylaşıyorum çünkü ilk ona söylemek, onun fikrini almak istiyorum. Bakma sen arada haylaz çocuklar gibi gizli saklı iş yapıyoruz, en fazla bir gün sonra onlardan da haberi oluyor. Sadece kardeş değil o bana. Kardeşim sensin çünkü. Senin yerine kimseyi koyamam ben. Demir bile olsa. O bana kardeş dışında her şey. O yüzden ben çocuk doğuramasam da Demir beni bırakmaz, bak bunu da o kadar emin söylüyorum."

Sina düşünce dolu gözlerle bakmıştı kardeşine. Hülya, Sahra'ya destek veren bakışlarını Sina'ya çevirip başını salladı "Haklı!" der gibi. Sina kızların yüzüne bakıp pes ederek başını sallamıştı.

"Tamam. Şu sorunlar bitsin söyleyeceğim... İnşallah dediğiniz gibi olur."

Kelimelerin altında ezildiği o kadar belirgindi ki. Sesi kabullense bile çöken omuzları, şüpheli olduğunu gösteriyordu. Sanki umut etmek istemez gibi... Sanki bu umuda sarılırsa yaşayacağı hayal kırıklığı daha büyük olacakmış gibi... Sanki inanması zormuş gibi...

Gece geç vakit, İbo ayrıldıktan sonra herkes odasına çekilmişti. İber, uzun zamandan beri ilk defa bu kadar geç yatmıştı ve yorgunluğuna rağmen şikayetçi olmamıştı.

Sina, yatmak için hazırlandıklarında öğleden sonra yapılan maçı düşünmeye başlamıştı. İber'in mutlu ifadesi gözünün önünden gitmiyordu. Son pozisyon sürekli kafasının içinde dolanıp duruyordu ve o pozisyon onun da kafasında başka fikirler oluşturuyordu. İber'i yatırırken, ortalığı toplarken ve duş alırken sürekli o pozisyonu düşünüyordu. Yatağa girdiklerinden beri de yine fikirler kafasının içinde cirit atıyordu. Ne kadar dönüp durduğunun o da farkında değildi.

Şimdi ise mutfakta hazırladığı ve iki fincana koyduğu bitki çaylarını iki eline alıp yatak odasına doğru yürürken, kafasında yine aynı pozisyon vardı.

Odaya girdiğinde Karan elindeki telefonla uğraşıyordu. "Kimi arıyorsun bu saatte?"

Karan başını kaldırıp kendisine doğru gelen kıza baktı.

"Kimseyi aramıyorum. Oyun oynuyorum. İber gösterdi. Bayağı iyiymiş." Sina gözlerini devirdi. "Ergenliğini yeni mi yaşamaya başladın?"

Elindeki fincanı Karan'ın yanındaki komodinin üzerine koydu. Yatağın etrafında dolaşırken, Karan elindeki telefonu koyup fincanı aldı gülümseyerek.

"Bu oyunu sadece ergenler oynamıyormuş. Demir de aynı oyundan bahsetti." Sina yatağın içine girerken kıkırdadı.

"O da henüz ergenliğini tamamlamamıştı."

Karan yan gözle kıza bakarken fincanı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Anında yüzü değişmiş, tiksinen ifade oturmuştu suratına.

"İğrenç bir şey bu!"

Sina küçük bir kahkaha atarken kendi fincanından bir yudum aldı ve yüzü hiç değişmeden alayla Karan'a baktı.

"Sağlıklı her şeyin tadı iğrenç olur genelde," dedi bilmiş bilmiş.

Karan zorlanarak bir yudum daha içti ve ardından fincanı komodinin üstüne geri bıraktı. "Sen de sağlıksız bir şeysin

ama tadın çok güzel!" dedi arsız bir bakışı kıza attığında. "Ben sağlıklı bir insanım!" dedi Sina dik dik adama bakarak.

"Sağlıksız bir insansın demedim, benim sağlığıma zararlısın diyorum!"

Sina gözlerini kısarak ona bakarken kıza doğru yanaştı ve dudaklarını yanağına dokundurdu. Ardından dudakları boynuna doğru kaydı ve burnunu dayadığı boyundan derin bir nefes çekti.

"Mesela bu koku ciğerlerimi dağlıyormuş gibi. Sonra tenin dudaklarımı yakıyormuş gibi... İçindeyken de kalp atışlarım kriz geçirecekmişim gibi hissettiriyor."

Sina'nın titreyen ellerinden neredeyse düşürmek üzere olduğu fincanı, Karan uzanarak aldı. Parmaklarının arasına aldığı fincan tenini dağlasa da hiçbir tepki vermeden kızın üzerine abanarak diğer taraftaki komodinin üzerine bıraktı. Karan'ın üzerindeki ağırlığı Sina'nın kalp atışlarını hızlandırırken o da aynı düşünceye bürünmüştü. Karan da kesinlikle onun sağlığına zararlıydı. Karan, hiçbir şey olmamış gibi tekrar yerine çekildi. Omzunu yatağın başlığına dayadı, başını da duvara yasladı.

"Aklına takılanı anlat şimdi," dedi yumuşak bir sesle.

Sina birkaç saniye şaşkın gözlerle ona baktı ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Karan tek kaşını kaldırdı gülümseyerek.

"Uyumana engel olanı soruyorum."

Sina bir süre daha boş boş ona baktı ve neden sonra aklına gelmiş gibi yüzünü buruşturarak toparlandı. "Kafamı karıştırıyorsun!" diye söylendi yatağın içinde hareketlenerek. Karan'ın karşısına oturup bağdaş kurdu. Açılan bacaklarına Karan kısa bir bakış atıp, çarşafın ucunu kaldırarak kızın bacaklarını örttü.

"Kafamız karışmasın..." diye mırıldandı.

Sina gözlerini devirip çarşafın ucunu çekiştirdi ve bacaklarını kapadı. Kucağındaki çarşafın ucunu avuçlarının içinde kıvırdı. Heyecanlı bakışlarını Karan'a kaldırdı.

"Maçın sonundaki oyunu düşünüp duruyorum," dedi-

ğinde Karan'ın kaşlar havaya kalktı. Beklemediği bir şey olduğu belliydi.

"Nesini düşünüyorsun?"

"Son süreyi iyi değerlendirmek için o oyunu kurdun..." dediğinde Karan başını salladı. "İber'in topu kapması olanaklı değildi ama sayıda katkısı olacaktı."

"Yani sen topa saldırdın, Salim topu kaptı, İber'i geride beklettiniz ve senin İber'le pota altında buluşacağın kurgulanmıştı ve İber sayıyı yaparken sen de ona yardım edecektin."

Sina'nın açıklamalarını Karan başını sallayarak onayladı.

"Tamam işte. Bu kurguyu, gruptaki haini ve şu tech adamların yerini tespit etmek için kullanabiliriz. Aynı oyunla her iki sorunu da halledebiliriz. Bir taşla iki kuş!" dedi Sina gözleri parlayarak.

Karan yerinde doğrularak toparlandı ve o da tıpkı Sina gibi bağdaş kurarak kızın karşısına oturdu. Çarşaf beline kadar çekiliydi ama Sina, kalan kısımlara kayan gözüne engel olamadı. Bu adam böyle müthiş bir bedene nasıl sahip olmuş olabilirdi ki? Sina bedenini incelerken, Karan kızın sözlerinin devamını bekliyordu. Kızın aç bakışlarla kendisini incelediğini fark edince, gözünün önünde parmağını şaklatarak kızın dikkatini yüzüne çekti.

"Sonra tadına bakarsın... Senin olana aç gözlerle bakma." derken sırıtıyordu. Sina sinirle atılarak yumruğunu Karan'ın koluna indirdi.

"Pis megaloman!"

Kendisiyle dalga geçmiş olmasına sinirlense de "senin olana" ifadesi kulaklarını doldurmuştu. Karan onundu. Bu düşünce içinde mutluluk dolu bir selin akmasına neden oldu. Damarlarındaki kan neşeyle çağlıyordu o anda. Yine de kızgın görünmeye çalıştı.

Karan kıkırdayarak arkaya çekti bedenini. Uzanarak kızın elini tutup avucunun içine aldı. "Aklındakini anlat, sonra o megalomanı üstüne al!"

Sina derin bir nefes alıp gözlerini yukarı kaldırdı. Serbest eliyle yüzüne düşen saçları geriye itti. Bakışları yeniden Ka-

ran'a indiğinde, Karan gülümseyerek ona bakıyordu. Avucundaki eli bırakmamış, dizinin üzerine koymuştu.

"Şimdi aklımdan geçen şu," diyerek yerinde kıpırdandı ve dizi Karan'ın dizine dayandı. "Gruptaki hain, Doğu'yla irtibatta ama izleri iyi temizlediği için geçmişe dönük bir şey bulamıyoruz. Para aldığı kesin ancak para banka havalesi yapılmamış. Hepsi ile ilgili tüm bilgileri geçen hafta Böcek'le kurcaladık. Daha önce kimliklerini umursamamıştık. Yani özel hayata saygı dedik ama durum bu noktaya gelince her şeyi didikledik. Dört kişi de çok sıradan, kimsenin dikkatini çekmeyen tipler. Henüz aşırı para harcama gibi bir durum olmadı hiçbirinde ama bir süre sabırlı olacaktır her kimse. Dikkat çekmek istemez. Parayı nakit aldığını düşünüyoruz. Banka hesabının bir anda yükselmesi dikkat çekerdi. Demek ki bir yerlerde parayı saklıyor. Öte yandan bu tech adamların hala nerede konuşlandığını da bulamadık. Doğular, mutlaka onlara iyi bir yer ayarlamış olmalı. Otellerde kayıtları da yok."

Karan büyük bir dikkatle kızı dinliyordu. Sina tekrar yüzüne düşen bir tutamı arkaya attı. Heyecanla konuşmasına devam etti. "senin oyundan yola çıkarsak; gruptakilere bir yem atacağız, Böcek irtibata geçecek, yakalandığını ama kaçtığını söyleyecek. Ara ara bu tür şeyler oluyor, bunu dikkatle sorgulamayacaklardır. Ortadan kaybolmasına Invictus'un yardım edeceğini söyleyecek ve bir kısım kodlardan bahsedecek. Bu kodlar, Invictus'la onu sürekli bağlantıda tutacak ve Invictus'a da ulaşmayı sağlayacak kodlar olacak. Gruptaki hainden haberi yokmuş gibi davranıp, onlara da bu kodları ulaştıracağını ve olur da başları belaya girerse, bu kodlar sayesinde Invictus'la bağlantıya geçmelerini söyleyecek."

Karan kaşlarını çatmıştı şimdi. Gözleri tasvip etmezcesine kıza bakarken, ağzını açamadan Sina, parmaklarını Karan'ın dudaklarına bastırdı.

"Bitireyim sonra itiraz et!"

Karan sert bir şekilde başını sallayarak kızını parmaklarını dudaklarından uzaklaştırdı. Avucunun içindeki parmakları sıktı.

"Sevmedim!" dedi aksi bir sesle. Kaşları çatılmış, kirpiklerinin altından öfkeyle kıza bakıyordu.

"Bitirmedim daha. Düşündüğün gibi değil, az sabırlı ol!" Karan dik dik ona bakmaya devam ederken gülümsedi. "Huysuz çocuklara benzedin."

"Ben seni bi benzetirim görürsün!"

Sina yine gözlerini devirdi. "Devamını anlatacağım. Düşündüğün gibi değil, öyle bir şey yapmayacağım. Yem olarak bile olsa öyle kodlar hazırlayıp vermem kimseye."

Karan gözlerini kısarak kıza bakarken, yavaşça derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Devam et!" dedi sert bir sesle.

"Böcek onlara bu yemi atacak ve benim hazırladığım kodları onlara da vereceğini söyleyecek. Sonuçta gruba yapılmış bir saldırı ve onların da kendilerini korumaları gerekiyor. Bizi satan mutlaka bunu Doğu'ya söyleyecektir. Kodları aldığı zaman tech adamlara da ulaştırmak isteyeceklerdir."

Sina yerinde kıpırdanarak Karan'a iyice yanaştı. "Şimdi kodları top olarak düşün... Topu gruptaki hain kapacak... Mutlaka para isteyecek yine ve nakit olması gerekiyor. Bu durumda buluşması gerek Doğu'yla. Pota altında tech adamlar var... Topa vuran hain, yani kodları ele geçiren hain, Doğu'nun buna ulaşmasını sağlayacak. Yani Salim'in elinde top artık... Sonra Doğu bu kodları alıp, parayı verecek ve kodları tech adamlara götürecek. Yani İber'in beklediği noktaya. Tech adamlar kodlarla Invictus'un yerini tespit edip, ona ulaşmak isteyecekler ve sayı yapacaklarını düşünecekler ama kodlarla asıl biz onları takip edeceğiz. Doğu'ya giden haini takibe alacağız. Sonra kodları alan Doğu'yu takip edip adamların yerlerini belirleyeceğiz."

Sina bir süre susup, Karan'ın tepki vermesi bekledi. Karan düşünceli gözlerle Sina'ya baktı. Nihayet ağzını açıp, "Hain, kodların istenilen şeyi ihtiva etmediğini anlamayacak mı? Sonuçta o da hacker?" diye sordu.

Sina neredeyse gururla baktı Karan'a. Adamın zekasını seviyordu. Hafifçe gülümsedi.

"İlk faul bu olacak. Önce kodların varlığından söz edece-

ğiz. Bunu duyan mutlaka Doğu'yu arayıp bunun bilgisini verecek ve pazarlığa oturacak. İşte o zaman hainin kim olduğu ortaya çıkacak!"

"Nasıl emin oluyorsun? Daha önceki bağlantıyı bulamıyorsun, şimdi ise bağlantıya geçtiğini nasıl anlayacaksınız?"

"Artık bir hain olduğunu biliyoruz ve çok sıkı takip ediyoruz hepsini." "Nasıl?" diye sordu Karan kaşlarını çatarak.

"Böcek senin getirdiğin malzemeleri kurduğundan beri, hepsini gözlem altına aldı. Yedi gün yirmi dört saat her hareketlerini izliyor. Başka telefon hattı dahi alsalar haberimiz olacak ve o hattı da takibe alacağız. Mutlaka kendi ya da yakınlarındaki birinin üstüne alacak ama numarayı tespit edebiliriz. Bence hali hazırdaki numaradan iletişime geçecek yine. Sonuçta Doğu o numarayı biliyor. "

Karan düşünceli gözlerini dizinin üzerinde duran, ikisinin birleşmiş ellerine indirdi. Sanki aklındakileri gözden geçirip sesli düşünüyormuş gibi tekrarladı kafasındakileri.

"Haine yem atacaksınız, onun Doğu'yla irtibata geçmesini bekleyeceksiniz. Doğu'yla irtibata geçeni takip edeceksiniz."

"Yok!" dedi Sina çenesini kaldırarak. Karan soran gözlerle ona bakınca, sinsi sinsi gülümsedi. "Orada İbo devreye girecek. Dediğin gibi hacker o kodların bir işe yaramadığını anlar. O yüzden kodları ortaya koymadan sadece varlığından haberdar edeceğiz. Doğu'yla pazarlığa oturan kişinin tepesine İbo binecek ve bizim kontrolümüzde, Doğu'yla buluşma ayarlamasına göz yumacak. Doğu'yla buluşan kişi parasını alıp kodları verecek. Sonra ne yapıyorsa yapsın parayı, umurumda değil... Ama bir daha grupla irtibatta olamaz elbette..."

"Devam et!"

"Doğu kodları alıp getirdiği tech adamlara ulaştıracak, dolayısıyla onların yanına gitmesi lazım..." Sina duraksayarak, kirpiklerinin altından çekingen bir bakış attı Karan'a.

Karan kızın bakışlarını görünce derin bir nefes alıp, "Sorun ne?" diye sordu. Anlaşılan o ki bu noktada bir sorun vardı. Sina alçak çekingen bir sesle karşılık verdi.

"Sorun şu; geçen hafta Böcek'le bu adamların telefonlarını

izleyelim dedik ama hangi numara onlara ait tespit edemedik. Kullanılan her hattı ki yüzlerce hat söz konusu, şirket üzerine almışlar ve hangi hatları kendileri kullanıyor bilemiyoruz. Biz gruptakilerin aradığı her numarayı araştırabiliriz ama zaman kaybederiz. Eğer o numaraları bilirsek arayan ve arananı anında tespit edebiliriz, bu da bize zaman kazandırır."

"O kolay!" dedi Karan hiç duraksamadan. "Abimde de bende de onların kullandığı tüm telefonlar kayıtlı. Adam kendi numarasını zaten herkese vermiyor, belli başlı kişilerde var özel hattı."

Sina neredeyse sevinçle yerinde zıplamıştı. "Verirsin o zaman numaraları?" diye sordu gülümseyerek.

"Sen geri zekâlı mısın?" diye Karan dik dik sorunca Sina'nın yüzü düştü. "Soruyor musun bir de? Telefonumda kayıtlı, neye ihtiyacın varsa al tabii ki," diye devam edince gözleri bir saniye içinde ışıl ışıl oldu.

"Gerçekten mi?"

"Sina! Delirtme beni! Niye soruyorsun?" Karan sert bir sesle konuşup bedenini çevirdi ve komodinin üzerine bıraktığı telefonu Sina'nın kucağına attı. "Senin parmak izini ben niye tarattım bu telefona? Bana sorma! Ne zaman istiyorsan ihtiyacın olanı al."

Sina boştaki eliyle telefonu alıp başını eğdi kucağına. "Özel alanına girmek saygısızlık olurdu," diye mırıldandı.

"Benim özel alanım sensin. Sen benim hayatımın her noktasına girebilirsin, sadece dışarıdan kimse özel alanıma dokunamaz."

Sina kirpiklerini kaldırıp, Karan'ın yangına dönmüş kara gözlerine baktı. Mahcup, utangaç bir gülümseme peydah oldu dudaklarında. Başını salladı kabullenerek. Karan ileri uzanıp dudaklarını sertçe Sina'nın dudaklarının üzerine bastırdı. Hafifçe geri çekilip sert bakışlarla kıza baktı.

"Kendine zarar verecek, beni sensiz bırakacak bir şey yapma. Ben hep senin yanındayım." Sina uzanarak Karan'ın aksine, yumuşak bir öpücük bıraktı adamın dudaklarına.

"Söz! Ben bu oyunun hiçbir yerinde olmayacağım, hatta

bak, buradan da ayrılmadan, uzaktan takip edeceğim. Gözünün önünde olacağım."

"Aferin! Bak yola geliyorsun!" dedi Karan, yamuk bir gülümsemeyle dudağı kıvrılarak. Sina yüzünü buruşturdu. "Yine de çok şımarma ama!" diye uyardı parmağını sallayarak. "Devam et, geri kalanını da anlat ki eksikleri ne, ona bakalım."

Karan tekrar ciddileşince, Sina düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Ardından yatağa tekrar yerleşir gibi kıpırdandı.

"İhtimalleri eritmeye çalışıyorum. Doğu kodları alıp ya kendisi götürmezse adamlara? Ya şoförüyle ya da ne bileyim en yakınındaki adam her kimse, onunla gönderirse?"

"O da kolay. Salim hepsini tespit edip telefonlarına ulaşır. Şoförler birbiriyle bağlantıdadır genelde. Geri kalan adamlarla ilgili olarak da Salim belli etmeden bilgi edinir onlardan."

"Bu Salim valla harcanıyor sizin yanınızda, ben söyleyeyim de..." diye mırıldandı Sina başını iki yana sallayarak.

"Neden harcanıyormuş? Salim'in kıymetini abim de ben de biliyoruz!" Karan'ın itiraz dolu karşılığına Sina bilmiş bir edayla cevap verdi.

"Çocuk full paket elemanı. Elinden her iş geliyor. Organizasyon konusunda mükemmel. İş bitiricilik desen on üzerinden on. Sorsan ne iş yapıyorsun, şoförüm der. Şoför mü Salim?" diyen Sina, savunma avukatı gibi Karan'a bakıyordu; "Hadi cevap ver!"

"Salim şoför değil ki!" dedi Karan hayretle Sina'ya bakarken. Sina kaşlarını kaldırıp sorarcasına ona bakınca devam etti. "Salim benim Right Hand'im!"

"Iyyk züppe seni!" dedi Sina yüzünü buruşturarak.

"Ne? Niye züppe oluyormuşum? Başka nasıl anlatayım?"

"Sağ kolum de bari!"

"O çok hafif kalıyor! Right Hand daha havalı!" dedi Karan, küstah bir ifadeyle çenesini kaldırarak. "En havalı Right Hand'in başına geleni unutma sakın!"

"Ned Stark ezikti! Salim ona bin basar!"

Sina kahkahalarla gülmeye başladı. Saçları etrafında savrulmuş geriye doğru esnemişti ancak Karan'ın avucundaki eli sayesinde kendisini arkaya düşmekten kurtardı. Kıkırtıları devam ederken, "Şu an bunu tartıştığımıza inanamıyorum ama bir ara seni Sevgi Teyze'yle baş başa bırakacağım, onunla tartışırsın bu konuyu." dedi.

Karan gülümseyerek Sina'ya bakıyordu. Gözlerinde öyle büyük bir aşk vardı ki kızın kıkırtıları, yüzündeki gülümsemeyi sevgiyle parlatmıştı. Avucundaki eli çekerek Sina'yı kendisine yaklaştırdı, dudaklarını kızın yanağına bastırdı.

"Gülünce tam da pamuk şekerine dönüşüyorsun, seni yiyesim geliyor. Ve o kadar inanıyorum ki ağzımın içinde eriyip bana karışacağına, şu an bunu denemek istiyorum."

Sina elini Karan'ın çıplak göğsüne koyup hafifçe geri itti gülümseyerek. "Daha konuşmamız bitmedi. Sonra yersin."

"Bitince yiyeceğim ama?"

Sina gülümseyerek başını salladı. Karan yavaşça geri çekilip, mırıldandı.

"Hadi kalanı da anlat da çözelim hepsini, sen de kafanı boşalt, sevişirken kendini sadece bana ver."

Sina gözlerini devirdi başını sallayarak. Boğazını temizler gibi öksürdü ve yeniden sesine ciddi bir ton vermeye çalıştı.

"Tamam... O zaman Salim bu adamın etrafındaki yakın isimleri belirleyecek, onları da takibe alacağız... Kodları şifreleyeceğim fakat bir gün boyunca uğraşmaları gerekecek çözmeleri için. Bu arada, bizim takibe aldığımız telefonlardan biriyle kodların aynı koordinata denk gelmesi, tech adamların nerede olduklarını bize söyleyecek."

"O nasıl olacak?"

"Hain bizim kontrolümüzde bir çip götürecek Doğu'ya. Kodların içinde olduğunu söyleyecek. Doğu çipi ya kendisi götürecek ya da adamlarından biriyle yollayacak. Çipin içine takip etmemizi sağlayacak başka kodlar yerleştireceğim. Çipin herhangi bir bilgisayara takılmasıyla takip sistemi aktif hale gelecek. Çip'in aktif hale geldiği yer ve onu götüren kişinin telefonunun kesiştiği koordinatlar, tech adamların nere-

de olduğunu bize söylemiş olacak."

"O zaman tekrarlıyorum kurguyu..." deyince Karan, Sina toparlanarak başını salladı devam et der gibi. "Kodların olduğu çip bizim topumuz... Gruptaki hain çipe saldıracak ve Doğu'nun kapmasını sağlayacak. Doğu bu durumda Salim oluyor." Sina onaylayarak başını sallayınca Karan devam etti. "... Doğu ya da adamı her kimse, o çipi alıp potanın altında bekleyen İber'e, yani tech adamlara götürecek... Tech adamlar, potaya sıçrayıp sayı yapacaklarını düşünerek çipi kullanacaklar ve takip sistemi devreye girecek. Onlar sayı yaptıklarını sanırken aslında kendi potalarına topu sokmuş olacaklar ve sayı bize geçecek."

"Aynen!" dedi Sina gözleri parlayarak. "Ne diyorsun? Eksik var mı?"

"Var!" dedi Karan gözlerini kıza dikerek. Sina düşen yüzüyle sorgularcasına adama baktı. "Neyi atladım?" dedi endişeli bir merakla.

"Bu kadar mükemmel bir planı mühürleyen öpücük eksik," dedi Karan sırıtarak.

Sina sadece birkaç saniye boş boş adama baktı ve birden yüzü aydınlandı. Karan'ın üzerine atlayarak, "Tamam onu da hallederiz şimdi," dedi istekli, alçak bir sesle.

Karan kollarını kızın ince bedenine sarıp kucağına çekti. Bir süre birbirlerine baktılar.

"Seni çok seviyorum," dedi Karan içten bir gülümsemeyle kıza bakarken. Gözleri öyle duru, bakışları öyle berraktı ki Sina kalbinin teklediğini sandı. Aynı bakışlarla karşılık verdi adama.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı aynı içten gülümsemeyle karşılık vererek.

Sarf ettiği kelimelerle yüreğindeki kuşların sevinçle havalandığını hissetti. Hepsi de temiz, masmavi, berrak bir gökyüzünde taklalar atıyor, delicesine sesler çıkarıyorlardı. Sina'nın yüreğinde kocaman bir güneş parladı, kulaklarının içini sevinçli kuş cıvıltıları doldurdu... Sevdiği adam gökkuşağının en parlak renklerini bile kıskandıran, içindeki aşkın

gücüyle onları bile söndürecek kadar aydınlık ve kapkara gözleriyle bakıyordu ona...

* * *

"Bu adamları buradan nasıl defedeceğimizi de çözmemiz lazım," dedi İbo. Ağzına koca bir lokmayı attı.

Pazar kahvaltısı için yine hepsi bir aradaydı. İbo evine gece dönmüş olmasına rağmen kızların sabahın köründen beri üst üste aramalarının ardından, çıkıp gelmişti. Sina, gece Karan'la konuştukları planı hepsine aktarmıştı ve hepsinin de bu plana aklı yatmıştı.

"Haine ulaşıp onu kontrol etmek kolay. Başına dikerim bizim çocuklardan birini. Herifle buluşmaya giderken, ben de uzaktan takip ederim. Zaten diklenebileceğini sanmıyorum. Tepesine bindiğimizde üç buçuk atacak ve biz ne dersek yapacak. Eh bir de buradan uzaklaştırıp, saklayacağımızı da söylediğimizde sorun çıkarmayacaktır. Mesele, tech adamların yerini tespit ettiğimizde onları buradan postalamanın yolunu bulmak."

"Adamların yerini bulmak ve onları almak için bir günümüz olacak. Çipteki şifreyi çözüp kodların işe yaramadığını anlamaları aynı anda olacaktır," dedi Sina çayını yudumlamadan önce.

Sina'nın sözlerinin ardından masada bir sessizlik oluştu. Herkes düşünceye dalmış gibiydi. Nihayet Taylan, son noktayı koyar gibi kararlı bir sesle söze girdi.

"Sen ön hazırlığı yap, yemi atın, o da Doğu'yla irtibata geçsin, kim olduğu belli olsun önce. Kodları vermen, onun pazarlığı, birkaç gün sürecektir. Biz de o arada diğer konuyu nasıl halledebileceğimizi düşünelim. Şu an buna kafa patlatmanın manası yok. Önce kafamızı bir temizleyelim. Sorunun çözümü kendiliğinden önümüze düşecektir. Buna takılıp kalırsak kafamızı bulandırırız. "

"Evet. Vaktimiz var henüz. Bir çözüm mutlaka buluruz," diye karşılık verdi İbo. Diğerleri birbirlerinin yüzlerine bakıp kabullenircesine kafa salladılar.

"Öğleden sonra planı olan var mı?" diye sordu Demir konuyu değiştirerek. Önce herkes birbirinin yüzüne baktı. İlk konuşan Sina oldu. "Asiye Abla'yı arayacağım şimdi. İber'in eşyalarını hazırlarsa akşama doğru gidip onları alacağım."

"Birlikte gidip alacağız," diye kelimelerin üzerine bastırarak Karan araya girdi. İber, bir Karan'ın bir Sina'nın yüzüne bakıyordu heyecanla. "Ben de geleyim çünkü neleri alacağımı ben biliyorum," diye atıldı. Sina başını salladı onaylayarak "Tamam. İyi olur. Eksik bir şeyin kalmasın."

"E o zaman kahvaltı sonrası kalkarız. Benim de evde yapmam gerekenler var, onları halledeyim bari," diyen Sahra, sevimli ve uyarıcı bir gülümsemeyle kocasına baktı. " Değil mi kocam? Bugün Pazar. Şu çamaşır, ev temizliği işini bugün halledelim de hafta arası rahat edelim."

Demir gözlerini devirip söylendi. "Pazarlardan nefret ediyorum Sahra yaa."

"Ne yapalım? Kendi kendine olmuyor hiçbir şey. Her şeyi bana yüklemeyi aklından bile geçirme!" "Ne haddime! Sonra kirli gömlek giymek zorunda kalabilirim."

Sahra bilmiş bir yüz ifadesiyle başını sallarken Demir, kadere mahkûm bir mazlum gibiydi. Hülya kahkaha attı ikisinin yüz ifadelerini izlerken. "Kızım nasıl güzel eğitmişsin sen bunu," dedi takdir dolu gözlerle Sahra'ya bakarak.

Sahra önemsemediğini belli eden bir mimik yapıp elini salladı. "Yok be! Benim eğitmeme gerek kalmadı. Günahını almayayım şimdi potansiyel varmış. Hem kıyamaz benim kocam bana," dedi yan gözle Demir'e bir bakış atarak. Gözleri, sözlerinin tasdik edilmesini bekler gibiydi.

Demir yarım bir gülümsemeyle karısına bakıp başını salladı. "Kıyamıyorum karıma Ne yapayım? 'Hayat müşterektir' dedik bir kere, el mecbur, her şeyi beraber yapacağız."

Konuşurken Sahra'ya bakıyordu ve gözlerindeki sevgi neredeyse dışarı taşacak gibiydi. Gerçekten de Demir, Sahra'ya hala aşık hala hayrandı. Bitip tükenmeyen sevgisini, her gün karısına baktığında yeniden ve yeniden çoğaltıyordu. Sahra onun her şeyi idi. Onu tamamlayan, her derdini paylaştığı,

ne olursa olsun hep yanında olacak tek insandı. Ergenliğinde ilk onunla gözünü açmıştı aşka ve hep onunla devam edecekti, çok iyi biliyordu. Sahra'nın zayıflığını da gücünü de çok iyi biliyordu ve her şeye rağmen yere sağlam basan karısına hayranlığı hiç tükenmiyordu. Sahra elini uzatıp şefkat ve sevgiyle kocasının yanağını okşadı.

"Demir adamım benim," diye mırıldandı sevgiyle.

Karan, Demir ve Sahra arasındaki bağa hayran kalmıştı. Öyle garip bir çiftti ki bazen kendisine bile açıklamakta zorluk çekiyordu. Daha önce hayatında hiç böyle bir çift görmemişti. Hem aşkla hem güvenle hem teslimiyetle bakıyorlardı birbirlerine. Birbirlerine deli gibi aşıklar da diyebilirdi, birbirlerinin en iyi arkadaşı da diyebilirdi. Hem çocuk gibi didişip şakalaşıyorlar hem bir anda aralarındaki elektrik gözle görülür hale geliyor, birbirlerine hissettikleri şehveti görmezden gelemiyordu insan. Her şeyin bileşimiydi Demir ve Sahra. Tüm duyguları benliklerinde barındırıyor, birlikte bunları harmanlıyor ve eşit bir şekilde yine hepsini paylaşıyorlardı. İmrenmemek olanaksızdı. Karan da imrenerek bakıyordu onlara.

Sina'nın da tıpkı Sahra'nın Demir'e yaptığı gibi teslimiyetle kendisine bakmasını isterdi. Sina'nın kendisini sevdiğini biliyordu. Asla yalan söylemeyen, hatta istemediği hiçbir şeyi söylemeyen biri olduğunu çok iyi anlamıştı. Kendisini sevdiğini söylediğinde inanıyordu da ona ama teslimiyet yoktu bu sevgide, onu da biliyordu. Sina asla teslim olmuyor, hep bir yanını Karan'dan uzak tutuyordu. Bir gün karşısındaki çift gibi olup olamayacaklarını merak ediyordu. Hatta kıskanıyordu da onları... Aynı duyguyu hissetmek istiyordu. Yüzde yüz bir teslimiyetle birine ait olmak, Karan'ın hayatı boyunca hissetmediği bir şeydi. Ne o birine ait olmuştu ne de birileri ona ait olmuştu ama bunu istiyordu. Benliğinin her zerresiyle Sina'ya ait olmak istiyordu. Onu ilk gördüğü an bunu hissetmişti. Sina onun karanlığını aydınlatan ışık, berbat hayatının kurtarıcısıydı. Doğumu bir günahın sonucuydu. Hayatının sonrası da öyle geçmişti. Günaha batmış olarak... Geçmişte

işlediği tüm günahları unutturacak ve yaşamına anlam katacak tek kişi Sina'ydı. Buna tüm kalbiyle inanıyordu. Sina'ya ilk dokunduğu anda hissettiklerini unutması imkansızdı. İçinde sanki bir ışık patlamış, patlayan o ışığın aydınlığında kör olmuştu. Sanki tüm günahları silinmiş ve Sina'ya dokunduğu an tertemiz bir yolun başında olduğunu hissetmişti. Her taraf aydınlıktı. Her taraf beyazdı. Her taraf masumiyet kokuyordu ve her taraf Sina'ydı. Sina'nın kokusu, ona hep masumiyeti hatırlatıyordu ve öyle bağımlısı olmuştu ki bu kokunun, başka hiçbir şeyi gözü görmüyordu. Mesela, ölüm bile artık onu korkutmuyordu. Sina'nın kollarında öldüğü sürece o ölümden daha güzel bir şey olamazdı.

Hülya donmuş gibi bakıyordu Karan'a. Böyle bir yüz ifadesi nasıl anlatılırdı ki? Sina'ya bakışları, sanki ulu bir evrene girmiş de ortamdan soyutlanmış gibi görünen başka boyuttaki o yüz nasıl tasvir edilirdi ki? Karan, Sina'ya yalnızca bakmıyor, sanki o an ona karışmak için çabalıyordu.

Sina bakışlarını Hülya'ya kaldırdığında nereye baktığını biliyordu. Gözünün ucuyla Karan'ı görebiliyordu ve o an teninde iğne batması gibi hissettiği titreşimler, Karan'ın yoğun bakışlarının yaydığı elektrikten kaynaklanıyordu. Karan derisinin altına işlemek ister gibi bakıyordu ona, biliyordu. Çaresiz bakışları Hülya'dan yardım diler gibiydi. Karan'ın sevgisinin altında eziliyordu. O çok daha fazlasını hak ediyor ama Sina, bunu ona verememenin üzüntüsünü yaşıyor, ruhu bu duygunun altında eziliyordu. Keşke diye geçirdi aklından... Keşke Karan'a her şeyini verebilseydi... Keşke Karan'a tüm benliğini feda edebilseydi...

Keşke ruhunu Karan'ın ayaklarının altına serebilseydi. Bir adamın geleceğini çalabileceği endişesi, her zaman kara bir lanet gibi içinde saklı duracaktı ve o lanet orada kaldığı sürece bu endişe ve suçluluk hiçbir zaman yok olmayacaktı. Bu endişe ve suçluluk da onu hep Karan'dan bir adım uzakta tutacaktı.

İbo'nun boğazını temizler gibi öksürmesi ortamdaki sessizliği böldü. İbo, Sina'nın yardım dilenen bakışlarına daha

fazla dayanamamıştı. Hala bilemediği, anlamadığı bir şeyler vardı ve Sina şu an yardım dileniyorsa ondan istemese dahi yardım elini uzatırdı. Sırf ortamı dağıtmak için bakışlarını Karan'a çevirip konuşmaya başladı.

"Bunların kahvaltısı bitmez dostum," dedi alaycı bir sesle. "Kalkın, biz de yapacak bir şeyler bulalım kendimize. Akşamüzeri hep birlikte geçeriz mahalleye. Sina'yla İber işlerini halledene kadar benim kahvede takılırız."

Karan bir süre boş boş İbo'ya baktı. Ne dediğini algılaması zaman aldı. Kafası hala Sina'daydı. İbo cevap beklercesine kendisine bakmaya devam ediyordu, Sina eliyle bacağını dürtünce, dalgınca kıza döndü. Onun gözleriyle İbo'yu işaret etmesinin ardından kendine gelmeye çalıştı. Başını sallayarak "Olur olur, uyar bana," diye karşılık verdi ağzının içinde homurdanır gibi.

Bu durum canını sıkıyordu aslında. Neden Sina onu saklarmış gibi davranıyordu? Neden Sina'yla gidemiyordu o eve? Yan gözle alıngan bir bakış attı kıza. Sina başını hafifçe yana yatırıp, anlayış bekleyen yumuşak gözlerle bakınca yüreği elvermedi. Birkaç saniye kıza bakıp, nihayet göz kapaklarını kapatıp açarak kabullendiğini gösterdi. Zaten şu an elinden başka bir şey gelmiyordu, bunu da kabullenecekti. Fakat bir gün tüm bunları tersine çevirecek, Sina'nın tam bir teslimiyetle kendisine gelmesini sağlayacaktı. Yalnızca biraz sabırlı olması gerekiyordu. Nasıl ki aynı yolun iki ayrı ucunda karşılaştıklarından beri her adımda biraz daha birbirlerine yaklaştılarsa, bir gün gelecek, ikisi aynı noktaya varacak ve zemine vuran gölgelerinin aksi tek bir bedeni gösterecekti.

"Yalnızca biraz sabır..." diye geçirdi aklından.

"O zaman kahveler benden olsun," diyen Taylan'ın sesi, Karan'ın hayretle kaşlarını kaldırıp bakışlarını abisine çevirmesine neden oldu. Taylan alayla kardeşine baktı. "Ne şaşırıyorsun? Akşam tam çıkaramadın tadını, biraz daha hizmet edeyim bari dedim," dedi gülümseyerek. "Hem kızların da keyfini bozmayalım." Yumuşak, sevgi dolu bakışları Hülya'ya çevrilmişti.

Hülya eriyen bakışlarla Taylan'a bakıyordu. "Yaaa..." diyen şımarık karşılığa, Taylan da kızın yanağını okşayarak karşılık verdi. "Hadi beyler. Siz geçin koltuklara, ben de kahve makinesini hazırlıyorum." Ayağa kalkmadan önce Hülya'nın başına küçük bir öpücük kondurup hareketlendi.

"Ben sana yardım ederim Taylan abi," diyen İber, hevesle yerinden kalkıp adamın peşine düşmüştü. Kızlar birbirlerine bakıp sırıttılar. "Olmuş bu!" diye mırıldandı Sahra başını Sina'ya eğerek.

Erkekler masadan kalkmak için hareketlendiklerinde kızlar daha bir yerleşmek için kıpırdandılar. Hepsinin de yüzünde keyifli bir ifade vardı. Demir masadan uzaklaşırken, yarı minnettar yarı şikayetçi bir tonla Karan'a dert yanıyordu.

"Allah razı olsun bacanak. Bunların çenesi bitmez. Ya beni şişirirler ya da masadan postalayıp tek başına bırakırlardı. Artık sen de benim kaderimi paylaştığına göre biz de kafamıza göre takılırız ."

İbo ağzının içinde kıkırtıya benzer bir gülme sesi çıkardığında, Karan başını Demir'e çevirip asık bir yüzle cevap verdi.

"Niye masadan postalıyorlar oğlum? Bizde katılırız sohbete ne olacak ki?"

Demir hayret ve ayıplama dolu bakışlarla baktı Karan'a. Gözleri kısılırken küçümseyerek yüzünü buruşturdu. "Oğlum, aynı Muhittin Abi'ye benzedin! O da Naciye Teyze gün yaptığında inatla evde kalır, kadınlarla mahalledekileri çekiştirir. Ne yaptı oğlum? Benim haberim olmadan bayrağını sana mı teslim etti?"

"Ne konuştuklarını merak ediyorum," diye ters bir karşılık verdi Karan.

"Heh. Muhittin Abi de böyle diyor zaten," diyen Demir, koltuğa otururken aynı küçümseyen bakışları Karan'a kilitlemişti. "Küçük Muhittin!" dedi aşağılayan bir tonla.

Karan gözlerini kısıp tehdit dolu bakışlarını Demir'e diktiğinde, İbo kahkahayı basmıştı.

13. BÖLÜM

Sina kulağına yerleştirdiği kulaklık nedeniyle, çalışırken yine dünyadan kopmuş gibiydi. Ne dairenin açılan kapısını duymuştu ne de kendisine doğru ilerleyen adamın farkındaydı.

Üç günden beri hem elindeki projeleri yetiştirmeye çalışıyordu hem de yem olarak hazırlayacağı kodları tamamlamaya uğraşıyordu. Böcek'le tüm detayları konuşmuş, tüm tedbirlerini almışlardı. Yarından sonra Böcek, kodlarla ilgili yalanı ortaya atacaktı. Gerisi de aksilik çıkmazsa planladıkları gibi işleyecekti.

Başının üzerinde bir kalemle topladığı saçların altında açıkta kalan ensesine değen dudaklarla, yerinde zıplayıp hızla geri döndü. Karan'ın sırıtan suratıyla karşı karşıya kalırken, seri bir hareketle kulağındaki kulaklığı çıkardı. Azarlar bir tonla konuştu.

"Ödümü kopardın!"

"Şu kulaklığı takınca dünyadan kopuyorsun, geri getireyim dedim." "Konsantre olmamı sağlıyor!".

"Geldiğimizi bile duymadın. Başkası olsa ne olacak?" Karan tek kaşını kaldırmış, hesap sorarcasına bakıyordu.

"Başkası nasıl girecek buraya?" dedi Sina, tek kaşını kaldırıp dalga mı geçiyorsun der gibi bakarak.

Başkasının olamayacağını o da biliyordu ancak Sina'nın onu fark etmesini istemişti. Bunu açıkça dile getirmeyi göze alamayınca üste çıkmak ister gibi, "Burası söz konusu değil. Kendi evinde ya da ofiste de böyleysen, arkandan biri gelse

fark etmeyeceksin!" diye diretti suçlarcasına.

Sina başını usanmışçasına iki yana sallayıp, tekerlekli koltuğu tam çevirdi ve kafasını kaldırıp dik dik Karan'a baktı.

"Komplo teorilerine mi başladın? Kim, niye benim arkamdan sinsi sinsi yaklaşsın senin gibi?"

Karan birkaç saniye gözlerini kısarak kıza baktı. Ayakta dikiliyor, Sina'nın suçlayan bakışları altında kıza bakıyordu. Kafasının içinden geçen onca düşünceyle boğuşup, iyi bir cevap bulmaya çalıştı ancak birden vazgeçmiş gibi öne doğru eğildi ve elleriyle kızı çembere alır gibi oturduğu koltuğun kolçaklarını kavradı. Dişlerinin arasından sinirle mırıldandı.

"Ben geldim! Beni fark etmen gerek!"

Sina dibine kadar girmiş olan Karan'ın yüzüne baktı. Kara gözlerindeki parıltılara, gözlerinin ardındaki isyana baktı. Evin içinde dolaşan Sina'nın tüm hareketlerini gözlemleyen, attığı her adımı takip eden Karan, aynısını kızdan bekliyordu. İlgiye olan açlığını bir an bile kızdan gizlemiyordu. Biraz evvel yaptığı hareket, kendi farkına varılmasını sağlamak içindi biliyordu.

"İber nerede?" diye sordu alçak bir sesle.

Karan söyledikleriyle hiç alakası olmayan soruyla, kaşlarını çatarak baktı. Üzerinde biraz evvel spor salonundan geldiğini belli eden kıyafetler vardı ve ıslanmış kıyafetler, iki saattir aşağıda epey efor sarf ettiğini gösteriyordu. Üç gündür saat dörtte eve geliyordu. Salim, İber'i okuldan aldıktan sonra İber'in evde olacağı zamanda o da evde oluyordu ve birlikte aşağı inip çalışıyorlardı. Karan, hiçbir zaman aşağıda duş almıyor, salon katındaki asansörle doğrudan yukarı çıkıyordu. İber'in de aşağıda duş almasına izin vermiyor, çalışma biter bitmez daireye dönüyorlardı. Karan, başkalarıyla aynı alanı kullanmayı sevmiyordu ve bu salon için de geçerliydi. İki haftalığa salonu kapatmıştı. Yalnızca İber, Salim ve kendisi vardı.

Sina, Karan'ın boynundan akan ter damlasını takip etti. Spordan dolayı ısınmış bedenin sıcaklığının kendi bedenine çarptığını hissedebiliyordu. Sorusuna cevap beklerken,

adamın yüzündeki her çizgiyi takip ediyordu o sırada. Uzun basketbol şortu, terden üzerine yapışmış bol tişörtüyle bile çok çekici görünüyordu.

"Terliydi. Hemen duşa girmesini söyledim."

Sina Karan'ın cevabıyla yerinde dikildi ve ellerini kaldırarak adamın terli yanaklarına bastırdı avuçlarını. Dudaklarını sertçe Karan'ın dudaklarına bastırıp hafifçe geri çekildi.

"Farkındayım. Ben senin hep farkındayım. Gece boşalan bardağı doldurup başucuma koyduğunun da farkındayım, şarjı biten telefonumu fişe taktığının da farkındayım, sırf ben seviyorum diye nefret ettiğin kiviyi dolaptan eksik etmediğinin de farkındayım, ben içiyorum diye kahve içmeye başladığının da farkındayım, gitmemden korktuğun için uyurken bile elimi bırakmadığının da farkındayım. Senin farkındayım ben."

"Daha çok göstersen olmaz mı?" dedi Karan asık bir suratla.

Kızın tüm bunların farkında olduğunu düşünmemişti. Sina düşüncelerini dışa yansıtan biri değildi, o da tüm bunları sessiz bir şekilde yapıyordu. Gözüne sokmak istememişti hiçbir zaman. Zaten Sina ile ilgili yaptığı her şeyi içinden gelerek yapıyordu, ondan takdir beklemiyordu. Sadece yanında kalsın istiyordu. Sina, Karan'ın yanaklarını parmaklarının arasında sıkıştırarak gülümsedi. Çok az bir güç kullanarak, adamın başını iki yana salladı yanaklarını sıkarak.

"Sevgi açı mısın sen?" dedi bir çocukla konuşur gibi. "Öyleyim!" dedi Karan ters bir sesle hiç duraksamadan.

Hissettiği hiçbir şeyi Sina'dan gizlemek istemiyordu. Belki de o yüzden bu kadar açıktı ona karşı. Sina söylediği hiçbir şeyle asla dalga geçmiyordu. Önce gülümsüyor, sonra uzun uzun düşünüyor ve özümsüyordu. Yine gülümseyen ancak düşünceli gözlerle kendisini izliyordu kız.

Sina öyle iyi anlıyordu ki Karan'ı. Bu yönden aslında birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de sevgisiz ebeveynlerin çocuklarıydı ve hiçbir zaman hissetmedikleri sevginin açlığını yaşıyorlardı. Karan'ın ona olan sevgisinin en değerli kısmı

buydu. Karan, onun tüm sevgi açlığını bastırıyordu. Şu an kendini geride tuttuğu için suçluluk hissetti. Öyle kanıksamıştı ki tepkisiz bir yüzle hayatına devam etmeyi. Üzerine tıpkı bir kılıf gibi oturmuştu. Karan'la tanışana kadar bununla ilgili hiçbir sıkıntı yaşamamıştı. Hayatında sadece üç kişiye gerçek Sina'yı gösterirdi ve sadece onların yanında içinden geldiği gibi davranırdı. Sahra, İber ve Hülya. Diğer herkese karşı savunma kalkanları ve olabildiğince tepkisiz tavırlar geliştirmişti. Oysa Karan ona karşı öyle açıktı ki alışık olmadığı bu tavırları ona nasıl göstereceğini çoğu zaman bilemiyordu.

Onun gözlerinde hissettiği kırgınlığı, kırıklığı görebiliyordu. Karan sadece sevilmek istiyordu. Koşulsuz, şartsız, nasıl birisi olursa olsun, onu olduğu gibi sevecek birini istiyordu yalnızca. Ufak tefek edindiği bilgilerle Karan'ın neden böyle bir açlık hissettiğini anlayabiliyordu ama aklında çok daha büyük bir merak vardı. Karan'ın kendisi için piç dediğini biliyordu ama neden böyle olduğunu bilmiyordu. Sırf kendisine de soru sorma hakkı vermemek için Karan'a soru sormaktan çekinmişti ama artık onunla her şeyi konuşmak istiyordu.

Yumuşak, kabullenir bir gülümsemeyle başını salladı hafifçe. Dudaklarını yalnızca bir saniye adamın dudaklarına bastırıp çekti.

"Elimden geleni yaparım," dedi uysal bir sesle. Adamın parlayan sevinçli gözlerini fark etmemesi olanaksızdı. Yüreği sızladı bu görüntüyle.

Oturduğu koltuktan kalkmak için hareketlenince, ona alan açmak için Karan da doğrulmaya başladı. Avuçları hala Karan'ın yanaklarındaydı.

"Hadi git, sen de duş al, ben de yemeği hazırlayayım o sırada. Yemekten sonra biraz oturup sohbet edelim, ne dersin?" dedi sıcak, yakınlaşmaya açık bir tavırla.

Karan gülümsedi. Sina'nın ona doğru attığı her adım kalbinin atışlarını hızlandırıyordu. Her adım Sina'yı ona daha çok yakınlaştırıyordu.

"Olur" dedi mutlu bir sesle.

Sina ellerini yanaklarından indirip göğsüne bastırdı ve

belli belirsiz bir baskıyla geri itti iri bedeni. "Acele et o zaman! Her şeyi ben yapmayacağım!"

Karan başını eğip, hızlı bir öpücük kondurdu kızın dudaklarına. Geriye doğru bir adım attı.

"Salim'e sipariş vermiştim, onları yukarı çıkaracak. Sen salataya başla Salim gelince etleri ben yaparım. İber çıkana kadar ben gelmiş olurum" dedi göz kırparak.

Tam geriye doğru bir adım atmıştı ki Sina'nın sorusuyla durdu.

"Ne eti?" dedi Sina kaşlarını çatarak. Dolapta et kalmadığını hatırlıyordu.

"İber'in protein alması lazım. Sıkı çalışıyor. Salim, bizim kasaba sipariş vermişti, gelmiştir onlar. Yukarı çıkarken getirir. Ben hallederim sen dert etme."

Sina sanki anlamış gibi başını sallarken kaşlarını kaldırmıştı. Hiçbir şeyi boşlamıyordu. Üç gündür İber'in yediği içtiği her şeye karışıyordu. Çocuk sanki gerçek bir kampta gibiydi ama sesini çıkarıp şikâyet etmemişti. İber'in daha önce bu derece çaba harcadığını hiç görmemişti. Sürekli çocuğu gözlüyor, ne zaman isyan edeceğini bekliyordu ama İber, Karan ne derse itiraz etmeden uyguluyordu. Geç yatmayı sevmesine rağmen o kadar yorgun oluyordu ki Sina'nın uyarmasına gerek kalmadan saat dokuzda yatağa giriyordu.

Karan hızla topuklarının üzerinde dönüp uzun koridora yönelirken, Sina arkasından bakarak gülümsedi. Çocuk gibi bir adamdı aslında. Bütün itliği, sevgisiz bırakılışından intikam almak istediğinde ortaya çıkıyordu. Sanki sevilmeye değer biri değilmiş gibi yapabileceklerinin en kötüsünü yapıyordu. Sanki o düşünceyi doğrulamak ister gibi... Sanki 'ben böyleyim, o yüzden sevilmiyorum' der gibi ve bunu ispatlamaya çalışır gibi...Oysa Sina görmüştü onun yüreğini. Henüz bilmiyordu ama çok daha büyük olduğunu da bir gün görecekti ve o büyüklükte bir yürek, avuçlarından nasıl kayar, onu da öğrenecekti...

Bakışları masanın üzerindeki ekrana kaydı... Yarım bıraktığı işi tamamlamak istiyordu aslında ama tekrar koridora

kayan gözleri, bu seferlik içindeki o huzursuz kıpırtıyı göz ardı etmesini söyledi. Yarım kalan işler onu huzursuz hissettirdi ama bu kez umursamadı. Ağır adımlarla mutfak tarafına geçmeden önce masanın üzerindeki telefona uzandı.

Adımlarını atarken çevirdiği telefonu kulağına koydu. Açılan hatta selam vermeden doğrudan konuya girdi.

"Ben masayı hazırlıyorum. Ne durumdasın?"

"Şimdi bitirdim hepsini. Bütün gün başımı kaldıramadım," diyen şikayetçi ve yorgun ses Hülya'ya aitti. "E hadi, o zaman gelin siz de buraya."

"Taylan daha gelmedi. Yoldaymış. Seninkiler ne durumda?"

"İkisi de duştalar. Şimdi çıktılar yukarı. Ben de yemeği hazırlayayım dedim. İber aşağı inmeden sadece bir muz yemişti. Aç çocuk."

"Ne yapacaksın? Var mı bir eksik? Yardıma geleyim diyeceğim ama Taylan'ı karşılamak istiyorum."

"O zaman bozma keyfini. Zaten ben sadece salatayı yapacağım. Karan sipariş vermiş, Salim birazdan çıkaracak, kendi pişirecek yemeği."

"Oh süper valla. Bu yorgunlukla hiç yemekle falan uğraşamazdım."

"Söyle o Taylan'a, her gün hazıra konuyor. Yarın akşam da o yapsın yemeği."

Sina sesine kızgın bir ton vermeye çalışarak konuşmuştu ama Hülya kahkahayı basınca gülümsedi o da.

"Kıyamıyor musun sevgiline? Oy oy! Hiç kusura bakma, ben de kendi sevgilimi harcatmam. Seninki çıkıp geliyor ve aşağıda keyif yaparken Zeus'uma kalıyor bütün işler. Yemeği de yapıversin bir zahmet."

"Savunmaya bak ya. Terbiyesiz! Bir sevgili buldu, utanmasa eliyle besleyecek adamı." "Beslemediğimi nerden biliyorsun?" dedi Hülya kıkırtılarının arasında.

"Hülya!" diyen Sina'nın sesi yükselmişti. Ancak gülmesine engel olamadı. "Alacağım senin ifadeni. Ne zamandır boşladım, farkındayım." Sesine şakacı bir tehdit tonu ekleyerek

devam etti. "Sevgi Teyze de haberdar mı sevgilini ellerinle beslediğinden?"

Hülya kahkahayı basmıştı hattın diğer ucunda. "Çok şeyi konuşuyoruz ama özelim bana kalsın bir zahmet. Yarın kahvaltıya gelecek. İyice didikler şimdi."

Sina yumuşak bir gülümsemeyle dolabı açarken, telefonu kulağıyla omuzunun arasına sıkıştırdı. Malzemeleri çıkarken sevgi dolu bir sesle cevap verdi.

"Bambaşka bir kadın o. Senin mutlu olup olmadığından emin olmak için didikler. Sana hesap sormaz. Sen ne yaparsan yap o hep arkanda olacak."

"Biliyorum," dedi Hülya mutlu, yumuşak bir sesle. "Çok şanslıyım benim annem olduğu için. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Ben mutlu olursam o da oluyor. Asla üzülmesini istemem."

"Yarın şu kodları bitirmiş olurum. Sonra oturalım seninle biraz laflayalım. Kaç gündür doğru dürüst konuşamadık."

"Olur. Çok iyi olur. Sahra'yı da çağırsak mı? " dedi Hülya muzır bir sesle. "Sence yine bir şey uydurup kaçar mı işten?"

Sina kıkırdadı Hülya'nın sözlerinin ardından. "Kız bizim yüzümüzden işinden olacak yakındır ama aklı da kalıyor, biliyorum..." Sözlerinin arasında bir an duraksadı. Düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Ya o zaten yarın için izin almıştı sanırım. Check up'a gidecekti. Dur bir arayayım da işi bittikten sonra buraya gelsin."

"Nesi var?" diyen Hülya'nın sesi endişeliydi.

"Yok yok endişelenme. Şükür bir şeyi yok. Rutin senelik kontrol."

"Bir an kalbim attı," diye mırıldandı Hülya. Kızlardan birine bir şey olsa üzüntüsünden kesin o da hasta olurdu. Geçen yıl Sina'nın durumu yüzünden günlerce kendisine gelememişti. Öyle solgun ve mutsuzdu ki Sina onda kaldığında, diğer yatakta da kendisi hasta gibi yatmıştı. O sıralar annesinin, birkaç günlüğüne bir akrabasını ziyarete gitmiş olması iki kız içinde büyük bir lütuftu. Ona hiçbir şey belli etmek zorunda kalmamışlardı ancak Sevgi Hanım geri dön-

düğünde ve Sina çoktan onlardan ayrıldığında, günlerce o da hasta gibi dolaşmıştı ve bir süre sonra annesi hastaneye gitmek konusunda çok ısrar etmişti. Israrları geri çevirmek için zorlukla da olsa kendisini toparlamaya çalışmıştı.

Sina, telefon kulağındayken kapının sesini duyduğunda, Hülya'nın hangi düşüncelerle boğuştuğunu bilmeden, "Salim geldi canım. Ben kapatıyorum. Taylan geldikten sonra gelirsiniz," dedi çabucak daire kapısına doğru yönelirken.

"Tamam canım. Geç kalmayız."

* * *

"pazar günü bizimkilere gideceğim," diyen Taylan'ın sesiyle, Karan'ın çatalı ağzına giden yolda, havada asılı kaldı. Birkaç saniye tepkisiz kaldıktan sonra ağır ağır çatalı ağzına soktu.

"İyi," dedi yalnızca. Bakışları tabağındaydı.

Duş sonrası söz verdiği gibi etleri pişirmiş ve Sina'yla birlikte masayı hazırlamışlardı. Salim her zamanki gibi yardım etmişti. İber dahi sürekli Sina'nın peşinde dolaşmış, ona verilenleri masaya taşımıştı. Yan gözle sürekli Karan'ı takip ediyordu ve bir ara yanında dikilip, etleri nasıl pişirdiğiyle ilgili konuşmuşlardı.

Tam da masaya oturmaya hazırlandıklarında Taylan ve Hülya gelmişti. Birkaç lafı birbirlerine dokundurmuştu iki kardeş. Taylan'ın alaycı sözlerine Karan terslenerek karşılık vermişti. Taylan aldırmıyordu elbette Karan'ın tavrına. Onun oluşturmaya çalıştığı düzene uymaya çalışırken huysuzluk yapacağını biliyordu. Hayatı boyunca alışık olmadığı bir düzen kuruyordu kendisine. İber'in sorumluluğunu almaya çalışması bile Taylan için büyük bir adımdı. Karan geçen seneye kadar hiçbir sorumluluğun altına girmemişti.

Geçen sene onu şirkete nasıl soktuğu ortadaydı ve şimdi ilk defa gönüllü olarak sorumluluk alıyordu. Bu da Taylan'ı mutlu ediyordu. Geçmiş hayatının karmaşasından ve belalarından uzak, düzgün bir yaşam kurmasını istiyordu kendi-

sine. Hep korkuyla yaşamıştı. Ya girdiği bir kavgada canından olur ya da ummadığı ama hep korkuyla gözlemlediği uyuşturucu kullanımını vazgeçilmez bir bağımlılığa çevirirse diye, hep eli yüreğinde yaşamıştı. Yine bağımlıydı bir başka şekilde ama bu seferki bağımlılık ona düzgün bir hayatı da sunuyordu. Sina'ya bağımlılığı Taylan'ın kollarını açarak, şevkle kabul ettiği bir durumdu. Sina ayakları yere sağlam basan, kuralcı bir insandı ve Karan'la çatışmaktan geri durmuyordu ve Taylan'ın en emin ve huzurlu hissettiği şeyse Sina'nın, Karan'ın parası yüzünden onunla olmadığıydı. Tıpkı Hülya gibi. Hülya da onun parası yüzünden yanında değildi.

Mağazadan gelen faturayı, ödenmesi için onayını almaya getirdiklerinde görmüştü. Gerçek bu ya, epey kabarık olacağını düşünmüştü. Umursamış mıydı? Elbette umursamamıştı. Bunu isteyerek yapmıştı ama faturayı gördüğünde şaşkınlıkla birlikte dudağının kenarının kıvrılmasına engel olamamıştı. Düşündüğünün çok altındaydı. Geçmişte önüne konulan başka faturaları da biliyordu. Onları da umursamamıştı ama bu seferki yüreğinde kanat çırptırmıştı. Sevgi, Hülya'nın giyeceklerinin bir kısmını yollamıştı ve Taylan her sorduğunda başka bir şeye ihtiyacı olmadığı cevabıyla karşılaşıyordu. Hülya kendi kendine yeten biriydi. Aradığı, istediği şeyler bambaşkaydı. Hiçbirinin de maddi karşılığı yoktu. Hep mutluydu. Hep olumluydu. Aklından hiçbir kötülük geçmiyordu ama kendisini de ezdirmiyordu. Hakkını sonuna kadar savunuyor, gözünü bile kırpmadan tartışmayı başlatabiliyordu.

Bu hafta sonu yapacağı ziyaret, diğerlerinden farklı olacaktı. Hülya'nın varlığını ve bu konuda ne kadar ciddi olduğunu söyleyecekti anne babasına. Karşılaşacağı tavrı biliyordu ve buna kendisini çok iyi hazırlamıştı. Kimsenin karşısında durmasına izin vermeyecekti. Karan'a gideceğini söylediğinde, alacağı yanıtı bilmesine rağmen sormuştu. Onun, o evde nasıl karşılandığını biliyordu ama dışlanmasını istememişti. Her defasında yine de usanmadan aynı teklifi yapıyordu. Sırf Karan kendisini bir yerlere ait hissetsin diye.

Onun gitmeyeceğini bilmesine rağmen en azından abisinin onu orada istediğini bilmesini istiyordu. Tüm çabası bunun içindi. Karan nasıl biri olursa olsun Taylan ondan asla vazgeçmeyecekti. Hayatına soluk getirmişti Karan.

O bunun farkında olmasa bile karanlık dünyasındaki tek aydınlıktı Karan. Onun içten içe sevgi beklemesi, Taylan'ın yüreğindeki sevgiyi dışarı çıkarmasını sağlamıştı. Yoksa o da anne ve babası gibi bir varlık olacaktı. Karan onun kanını ısıtan, onun içine sımsıcak bir dokunuş koyan ilk ve tek varlıktı. Şimdi Hülya gelmişti. Aynı sıcak dokunuşu o yapıyordu yüreğine ve Taylan bunu ne kaybetmeye ne de elinden kaçıp gitmesine seyirci kalmaya niyetli değildi.

"Sen de gelmez misin?" diye sordu her zamanki gibi üsteleyerek.

Karan başını bile kaldırmadan kaba bir cık sesi çıkardı. "Gerek yok! Sen tek git!" Taylan yumuşak bir gülüş suratında yayılırken ağzının içinde mırıldandı. "Destek kuvvet iyi olurdu."

Karan aniden başını kaldırıp abisine baktı ve göz göze geldiklerinde, yalnızca bir saniye bakışları Hülya'ya çevrilip tekrar abisine baktı.

"Söyleyecek misin?"

Taylan başını salladı kararlı bir şekilde. Yüzündeki gülümsemeyi soldurmamıştı. Karan alt dudağını uzatarak başını salladı.

"Kolay gelsin o zaman."

Masadakiler iki kardeş arasındaki konuşmayı izliyor ama bir şey anlamıyorlardı. Hülya merakla Taylan'a baktı.

"Neyi söyleyeceksin annenlere? Tatsız bir şey mi var?"

Yüzü öyle masum, ses tonu öyle yumuşaktı ki Taylan kendine hâkim olmasa, masadakilere aldırmadan kızın yüzünü elleriyle kavrayıp öpebilirdi. Sevgiyle ve aşkla. Gülümseyerek çenesini salladı, baştan savma bir şekilde cevap verdi.

"Tatsız bir şey yok güzellik. Sadece hoşlarına gitmeyecek bir şey konuşacağım."

Hülya Taylan'ın tavrından, işle ilgili bir şey olabileceğini

düşünerek üstelemedi. Yalnızca anlamış gibi başını salladı. İki kardeş arasındaki bakışma garip gelse de umursamadan, ne düşündüğünü anlamak için Sina'ya çevirdi bakışlarını. Sina da şüpheli bir şekilde Karan'a bakıyordu. Karan yan gözle kıza baktı, sonra çok garip bir şey yaptı. Göz kırptı ve gülümsedi. Sina kaşlarını çatarak baktı Karan'a önce, sonra yemek sonrası yapacakları sohbette bunun bilgisini alabileceğini düşünüp, üstelemedi. Hülya'nın şakıyan sesiyle masadaki ağır hava bir anda dağıldı.

"Ee İbercik, nasıl gidiyor okul? Seçmelere de az kaldı."

"İyi," dedi İber tek kelimeyle. Tüm dikkatini tabağındaki eti kesmeye vermişti.

"Bestem Su nasıl?" diye sorunca Hülya, İber hızla başını kaldırıp, pembeleşen yanaklarıyla kızar gibi baktı Hülya'ya. Bakışları telaşla bir saniye içinde diğerlerinin üzerinde dolaşmıştı.

"Hülya!" diyen İber'in yarı uyarıcı yarı alıngan sesine Karan'ın sesi karıştı. "Bestem Su kim?" Sorarcasına İber'e bakıyordu.

"Hiç!" diyen İber'in aksine Hülya, zevk aldığı belli bir tavırla sırıtarak cevap verdi. Gözleri İber'in üzerinden çekilmemişti ve elindeki çatalı ağzına götürmek üzere boşlukta asılı tutmuştu.

"İber'in kız arkadaş adayı!" Çatalı ağzına atıp, yavaş yavaş çiğnemeye başlarken Sina araya girdi. "Aday adayı diyelim." Tam o anda Karan buruşmuş yüzünü Sina'ya çevirip, sadece dudaklarını oynatarak, "Bestem Su?" dedi. Sina, 'ne yapacaksın' der gibi bakarak omuz silkti.

"Kaynanalığa başlama," dedi Hülya dolu ağzıyla homurtuyu andıran bir sesle. Kaşlarını çatmış Sina'ya bakıyordu.

"Öyle bir şey yapmıyorum. Ortada henüz bir şey yok bildiğin gibi." Sina gözlerindeki uyarıcı bakışları Hülya'ya saplarken, çenesiyle de belli belirsiz utandırma der gibi İber'i işaret etmişti.

"O iş bende. Düşüneceğim ben. Bulurum bir yol."

İber gözleri parlayarak masaya abandı "Gerçekten mi?"

Aniden utanmayı unutmuş, tüm dikkatini Hülya'ya yöneltmişti. Karan, "Ne yolu?" diye sordu meraklı gözleri bir Hülya'ya bir İber'e çevrilirken.

"Kızı nasıl tavlayacağına dair yol," dedi Hülya sıradan bir şeymiş gibi omuz silkerek.

"O kolay," diyen Karan'ın sesi kesilmeden, Sina masadakileri şaşkınlığa uğratan yüksek bir sesle "Hayır!" diye atıldı.

Hülya kahkaha atarken, diğerleri sorgularcasına Sina'ya bakmaya başladılar. "Ne demek hayır?"

"Sen karışmıyorsun," dedi Sina Karan'a. Sesi sert, hatta otoriter çıkmıştı. Karan gözlerini kısarak ona baktı. "O nedenmiş? Çocuğun taktiğe ihtiyacı varsa ben veririm."

İber hevesli bir gülümsemeyle başını sallayarak Karan'a çevirdi bakışlarını ancak Sina bir saniye içinde hevesini söndürmüştü.

"Senin taktiğine ihtiyacı yok." "Nedenmiş?"

"Çünkü saçma taktikleriniz var. İbo bir kez çuvallamasına neden olmuş, ikincide daha da batmasın!" Sina çabuk çabuk cevap vermişti. O an tam bir açıklama getirememişti.

Hülya hemen atılıp İbo'nun taktiğini ve sonuçlarını anlatmaya başlayınca yine masada gülüşmeler ve sıcak bir sohbet başladı. Hülya'nın sözleri bitince, Sina işaret parmağını sallayarak Karan'ı uyardı.

"Uzak duruyorsun. Bu konu bizde."

"Zor kız mı?" dedi Karan başını İber'e çevirerek. Sina'nın sözlerine aldırmamıştı. "Zor herhalde. Hala tek kelime edemediğime göre." İber dert yanar gibiydi.

"Buna takılmıyorsun halacığım." Sina araya girdi. "Bestem Su, şu an biraz daha bekleyebilir. Önceliğin başka. Önce şu seçmeleri kazan, bakarsın takıma girince her şey farklı gelişir. Hem sınavlar da başlayacak yakında, başını kaşıyacak zamanın olmayacak. "

"Belki de haklısın," diye mırıldandı İber. Ardından sanki çekindiği bir şey varmış da nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi kıpırdandı. "Ben bir şey sormak istiyorum."

Sina, İber'in tavrındaki çekinmeyi fark ettiğinde tüm dik-

katini çocuğa yöneltti. Yumuşak bir sesle cesaret vermek ister gibi, "Söyle halacığım. Sorun mu var?" diye sordu.

"Ben okula buradan otobüsle gitsem olur mu?"

Sina da tıpkı diğerleri gibi İber'in sorusuyla kalakaldı önce. Anlamaya çalışır gibi önce İber'e baktı, sonra sorarcasına Hülya'ya çevirdi bakışlarını. "Neden?" diye sordu aynı ses tonuyla tekrar çocuğa bakarak...

"Öyle daha iyi olacak gibi."

"Ama yol uzun İberciğim," diye Hülya araya girdi. ""Yollarda perişan olursun."

"Asıl sorun ne İber? Neden otobüsle gitmek istiyorsun okula?" diye bu kez Karan girdi araya. Kaşları çatılmış, sorgularcasına çocuğa bakıyordu.

İber yüzüne yayılan kızıllığa engel olamıyordu. Çekingen gözlerini Karan'a kaldırdı. "Okulun önünde özel arabadan inmek çok ayıp oluyor."

Sina'yla Hülya aynı anda derin bir nefes alıp, arkalarına yaslandılar.

"Ne demek ayıp oluyor? Kime ayıp oluyor? Ne alakası var?" Karan anlamaya çalışıyordu İber'in yaşadığı sorunu. Bakışlarını sorarcasına Sina'ya çevirdi. Sina mırıltıyı andıran bir sesle konuşurken, İber'in yaşadığı sorunu çok iyi anladığı belliydi.

"Sıradan bir semtteki devlet okulu. Oradaki çocukların durumu belli. İber'in son günlerdeki durumu dikkat çekmiştir." Üzüntüyle İber'e baktı. "Çok mu alay ettiler halacığım?"

İber sıkıntıyla kıpırdandı. "Alay demeyelim de..." kelime bulmaya çalışıyor gibi sustu ama Hülya devam etmesine müsaade vermedi. Tamamlayarak, "Belli alay etmişler," dedi.

Sina düşünceli gözlerle İber'e baktı.

"Sen kendini nasıl iyi hissedeceksin bana onu söyle? Otobüs mantıklı bir çözüm değil. İstersen ben seni götürür getiririm."

"Çok zaman kaybedersin boşu boşuna. Ben kendim de giderim aslında."

"Gidebileceğini biliyorum halacığım ama sabah çok erken

yola çıkman lazım. Otobüsler tıklım tıklım. Bak, seçmeler için hazırlanıyorsun, yoruluyorsun. Öğleden sonra eve gelmen de çok uzayacak."

İber'le Sina birbirlerine baktılar. Bir süre masada kimseden ses çıkmadı. Salim neredeyse hiç konuşmadan sohbeti dinlemişti ama bu kez ilk defa onun sesi duyuldu.

"İstersen okulun biraz gerisinde bırakırım seni İber. Daha önce bana söyleseydin hallederdim ben."

İber daha önce bunu düşünememiş olmanın şaşkınlığını yaşarken, yüzü yavaş yavaş aydınlanmıştı. Çözümün aklına yattığı belliydi.

"Evet Salim abi. Öyle yapabilir miyiz o zaman? Keşke daha önce aklıma gelseydi."

Herkesin gevşeyip sorunun çözüldüğünü düşündükleri esnada Taylan'ın sesi hepsini hayrete soktu.

"Hayır! Okulun önünde inecek!"

İber şaşkınlık ve itiraz dolu yüzünü Taylan'a çevirdiğinde, Sina onun yerine karşı koydu.

"Bence mantıklı. Okulun önünde inmesi gerekmiyor. Alt sokakta iner, yürüyerek gider. Akşam da Salim onu bıraktığı yerden alır."

Salim başını onaylarcasına sallarken Taylan olumsuz şekilde başını iki yana salladı. Kararlı tavrı Karan'ı bile şaşırtmıştı.

"Abi, neden olmasın? Bence de mantıklı bir çözüm."

"Sorun burada mantıklı çözüm bulmak değil, kaçak bir çözüm bulmanız."

Hepsi sorarcasına ona bakınca, hiçbir bakışa aldırmadan gözlerini İber'e dikti.

"Seni yanlış tanıdıysam düzelt beni. Yaşıtlarına göre daha aklı başında, sorumluluk duygusu gelişmiş bir çocuksun. Alçak gönüllüsün. Empati kurabilme duygun da çok gelişmiş, bunu da fark ettim. İnsanları önemsiyorsun ve onlara karşı davranışlarında çok dikkatlisin. Sen şimdi, okula özel arabayla gidip geliyorsun diye gösteriş mi yaptın? Ben sanmıyorum..." İber ardına kadar açılmış gözlerle başını hızla iki yana salladı ve aynı anda Sina kendine hâkim olamadan

keskin bir sesle araya girdi.

"Öyle bir şey yapmaz o!" Sesindeki kızgın tona engel olamamıştı. Taylan bakışlarını bu kez Sina'ya çevirdi.

"Bunu üç günde ben anladıysam İber'i tanıyan herkes bilir. Sahip oldukları yüzünden utanacak değil. Bunu kimseyi ezmek ya da gösteriş yapmak için yapmıyor. Şartlar şu an bunu gerektirdiği için okula arabayla gidip geliyorsa aynen devam edecek. Başkalarının onun hakkında yanlış yargılara varması bu kadar kolaysa, bu İber'in değil onların sorunu. Okulun önünde inecek arabadan. Kimseye bir şey ispatlamak zorunda değil."

"Ama okulda alay edecekler!" diye konuşan Sina'yı kestirip atarcasına karşılık verdi Taylan.

"Hayata erken başlar. Başkalarının onun hakkındaki yanlış düşüncelerinin onu üzmesine izin vermemeyi öğrenir. Anlayış ve destek dolu bakışlarını tekrar İber'e çevirdi.

"Geri adım atma. Başını da dik tut. Bu gösteriş değil, ihtiyaçtan. Bunu anlayacaklardır. Anlamazlarsa da bu onların sorunu, senin değil! Sahip olduğun hiçbir şeyden utanma ve nasıl yaşıyorsan aynı şekilde devam et. Başkaları ne der diye, onlar gibi olmaya çalışırsan onlardan biri olursun. Sen sadece kendin ol. Kimseye benzemek zorunda değilsin."

Taylan'ın kararlı ve doğru sözlerine Sina bir kez daha karşı çıkamadı. Tek endişesi İber'in üzülmesiydi. Kendi yaşadığı sıkıntıları onun yaşamasını istemezdi. Onu da tüm çocukluğu ve ergenliği boyunca başka bir kalıba sokmaya çalışmıştı annesi. Asla olamayacağı, olmak istemediği bir kişilik yaratmaya çalışmıştı onun üzerinden ve içten içe bambaşka biri olduğunu bilirken, dışarıya karşı onlardan biriymiş gibi davranmanın ne kadar yorucu olduğunu en iyi o biliyordu. Taylan'a hak vermeden edemiyordu. İber yalnızca kendisi olmalıydı. Onun gösteriş meraklısı bir çocuk olmadığını biliyordu. Aksine elindekilerle yetinmeyi bilen bir çocuktu. Yine de İber'in savunmasız kaldığı hissi yaşamaması için usulca sordu.

"Sen ne istiyorsun İberciğim? Nasıl daha iyi hissedeceksin? Benim için hiç sorun olmaz, istersen ben de götürür ge-

tirim seni. Sen nasıl kendini daha iyi hissedersin, bana onu söyle."

Karan'ın ağzının içinde mırıldanarak, "Abim haklı," deyişine, yan gözle ters bir bakış attı. Tekrar bakışlarını çocuğa çevirdi. İber düşünceli gözlerini masaya dikmişti. Uzun denecek bir süre kimse ses çıkarmadan İber'in cevabını bekledi. Nihayet İber başını kaldırıp, gözlerini Sina'ya dikti. Hafifçe başını salladı.

"Salim Abi'yle gider, gelirim. Okulun önünde ineceğim." Sesi kararlıydı. Cevabı kendinden emin çıkmış olmasına rağmen Sina yine de, "Emin misin?" diye sordu. İber başını kararlı bir şekilde sallarken, oturduğu sandalyeye yeniden yerleşir gibi yerinde toparlandı.

"Eminim. Alay etmelerini umursamayacağım. Ne düşündükleri onların sorunu. Ben sadece okula gidip geliyorum. Servisle gidip gelenler de var. Bunu da servis gibi düşünsünler."

Taylan elini kaldırıp destek verircesine İber'in ince omzunu sıktı.

"Aferin delikanlı. Ne düşündükleri onların sorunu. Aldırmamayı öğrenmelisin."

"Acaba sizin garajda varsa, daha alt model bir araba falan mı kullansa Salim okula gidip gelirken?" diye mırıldandı Sina rica eder gibi Taylan'a bakarak. En azından fazla dikkat çekmeyen bir şey olsa daha iyi olabilirdi.

Taylan yalnızca iki saniye Sina'ya boş boş bakıp, kestirip atar gibi cevap verdi. "Hayır! Bentley'le gidip gelecekler. Yok daha alt modeli."

Ters bir bakışı uyarırcasına Salim'e atmayı da ihmal etmemişti.

* * *

"Taylan ne konuşacak annenlerle?"

Sina geniş kanepede Karan'la karşılıklı oturuyordu. İkisi de kanepenin iki ucuna sırtlarını dayamış, bacaklarını ileri doğru uzatmışlardı. Karan'ın bir ayağı Sina'nın beliyle kanepe arasında, diğeri kızın bacaklarının yanındaydı. Sina'nın

bacakları da Karan'ın kaslı bacaklarının üzerindeydi. Ayak tabanları adamın karnına dayanmıştı. Yemekten sonra herkes yine kendi alanına çekilmişti. İber yatmış, Hülya ve Taylan karşı daireye geçmiş, Salim de kendi dairesine inmişti. Karan arada yaptıkları gibi bir şişe şarap açıp, kanepenin önündeki sehpaya bu sefer iki kadehle birlikte getirip koymuştu. Kadehleri doldurup kanepeye uzanırcasına yerleştiklerinde, birbirlerine gün içinde yaptıklarından söz etmişlerdi bir süre.

Nihayet anlatacakları bitince aralarına sessizlik oturmuştu. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, Sina merakını giderme amacıyla sormuştu soruyu. Karan'ın Hülya'ya attığı hızlı bakışı kaçırmamıştı. Karan'ın karnına dayalı ayakları, Karan'ın boştaki avucunun içindeydi. Ara ara masaj yapar gibi sıkıyor, okşuyordu. Sina en huzurlu anlarından birini yaşıyordu. Elindeki kadehi yavaşça bacağının üzerine koymuş, gözlerini Karan'a dikmişti. Adamın hafif bir gülümsemeyle kıvrılan dudakları, içinde garip bir dalgalanma yarattı. Dişlerini alt dudağına geçirerek bakmaya devam etti. Gülümsemesi öyle güzeldi ki yakışıklı yüzü daha da güzelleşiyor, Sina bazen bakmaya doyamıyordu. Karan'ın kirpikleri yavaşça yukarı kalktı ve gözlerini Sina'ya dikti.

"Hülya konusunu açacak," dedi alçak bir sesle. Durumdan memnun olduğu yüz ifadesinden belliydi. "Sorun mu çıkacak? Sanki öyle olacakmış gibi hissettim."

Karan başını ağır ağır yukarı aşağı salladı. Kadehini kaldırıp küçük bir yudum içti ve sonra kadehi yanındaki sehpanın üzerine bıraktı.

"Abimin annesini azıcık tanıyorsam eğer sorun çıkaracak. Onun için büyük hayal kırıklığı."

Yüzündeki eğlenir ve küçümseyen ifade çok şey anlatıyordu. Yine de Sina kendi kendine yargıya varmak istemedi.

"Anlatsana biraz. Neden öyle düşünüyorsun?"

Karan gözlerini kaçırmadan Sina'ya baktı bir süre. Bu soru aslında birçok soruyu barındırıyordu. Karan'ın geçmişini merak ediyordu ve söze Taylan'ın annesiyle girmek, diğer soruların da cevabına ulaştıracaktı. Karan da biliyordu bu

sorunun nasıl geniş bir kapsama ait olduğunu. Suskunluğu süresince bir şeyleri düşündüğü ve kafasında oturtmaya çalıştığı belliydi. Bir süre sonra karar vermiş gibi derin bir nefes alıp, yerinde hafifçe kıpırdanarak yeniden yerleşti yerine. Avucunun içindeki ayakları sıktı hafifçe. Tek kaşını kaldırıp gülümseyerek Sina'ya baktı.

"Anlatırım ama sen de bana anlatacaksın. Annenle ilgili sorunu bilmek istiyorum."

Sina yüzüne yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Annesiyle ilgili şeyleri kimseyle konuşmazdı. Bilenler bilirdi ama bilmeyen kimseye anlatmazdı. Sakladığından değil de utandığından yapıyordu bunu. Bir evladın annesini sevmemesi ve onun çocuklarına nasıl azap çektirdiğini söylemek utanç verici olsa gerekti. O da utanıyordu yoksa saklayacağı bir gizem yoktu ortada. Karan'ın duru gözlerine baktı. Sadece bilmek istiyordu. Onun yargılamayacağını ya da kendisine acımayacağını hissediyordu. Yine de kolay olmayacaktı. Ancak şu an sohbetin geldiği nokta, birbirleri hakkında daha açık olmaları gereken bir andı ve Sina, Karan'a haksızlık yapmak istemedi. Bunları nasılsa konuşmaları gerekecekti. Başını usulca sallarken yine de, "Tatsız şeyler aslında," demekten alıkoyamadı kendisini.

"Benimkiler de tatlı değil merak etme. Seni yargılayacak değilim." "Yargılayacağını düşünmedim bile."

Sina'nın kendisine bakan güven dolu gözleri Karan'ın içini eritti. Yaklaşan her adım, sanki dünyadaki yerini de belirliyor gibiydi. Sina neredeyse o da orada olacaktı. Daha önce böyle şeyleri hiç kimseyle konuşmamıştı. Taylan zaten olayların içindeydi. Onun dışında, aile içinde olanları anlatma ihtiyacı duyacağı birileri olmamıştı. Eğitim hayatı boyunca uyumsuz biriydi, doğru dürüst yakın arkadaş edinmemişti. Sina'dan önce barlarda, orda burada görüştüğü kişiler de serserilik zamanlarında kalmıştı. Onların hiçbiriyle de görüşmüyordu artık. Sina hayatını tamamen kaplamıştı, başkasına ihtiyaç duymuyordu. Bu derece özel şeyleri de o tür insanlarla konuşmaya gerek duymamıştı. Şimdi ilk defa olayların uzağında olan biriyle paylaşacaktı.

Karan, kadehine uzanıp büyük bir yudum aldı ve kadehi tekrar sehpaya bıraktı. Aynı anda Sina da kucağında tuttuğu kadehten bir yudum alıp, sehpanın üzerine bırakmıştı. Bu önemli bir adımdı ve tüm dikkatini Karan'a vermek istiyordu.

"Babam çok zeki ve hırslı bir adamdır..." diye söze girdi Karan. İki eliyle Sina'nın ayaklarını kavramıştı. Sina, Karan'ın bedeninden yayılan ısıyla ayak tabanlarının sıcacık olduğunu hissediyordu. "Abimin annesiyle onun parası için evlenmiş." Sina hiçbir tepki vermeden yalnızca Karan'ı dinliyordu. Karan konuşmaya başladığında, Sina'nın yüzündeki tepkileri kaçırmamaya çalışır gibi dikkatle kızın yüzünü inceliyordu ama giriş cümlesinde bile tek bir mimik oynamamıştı. Sonrasındaki anlattıklarında da Sina'nın yüzünde bir değişim olmadı. Sadece dikkatle Karan'ı dinliyor ve onun anlattıklarını kafasında analiz ediyordu.

"Babam için statü, toplumda iyi bir yer edinmek, güç sahibi olmak vazgeçilmez unsurlar. Gençken Pervin'in babasının yanında çalışıyormuş..." Sina ismi anlamaya çalışırcasına kaşlarını çatınca Karan başını sallayarak hızla açıkladı. "Abimin annesinin adı Pervin." Sina başını anladığını belirtir gibi sallayınca devam etti kaldığı yerden. "Pervin'in babasının durumu iyiymiş, kendi işletmeleri falan varmış. Babam da onun yanında çalışan, çalışkan ve hırslı genç tabii. Adamın yalnızca bir kızı varmış, karısı ölmüş seneler önce. Kızı da şımarık, gösteriş budalası, işten de anlamayan biri olunca, adam göçüp gitmeden önce kızını garantiye almaya çalışmış sanırım. Babama kızıyla evlenmesi karşılığında, her şeyi ona bırakacağını ama ölene kadar da kızının tüm ihtiyaçlarını karşılayacağına söz vermesini istemiş. Babam hırslı tabii. Onun için kaçırılmayacak fırsat. E evleneceği kadının da cemiyette bir yeri var, o da bundan nasiplenmek istemiş. Kabul etmiş, evlenmişler. İkisi de birbirini hiç sevmemiş. Ben ikisinde de o tür insani duygular olduğunu sanmıyorum. Evlilikleri muhasebe defteri gibidir. Sadece para konuşulur. Dışarıya mükemmel bir çift imajı çizerler, o da statüleri sarsılmasın diye. Onlar için çok önemli böyle şeyler... Neyse, Pervin'in

babası birkaç yıl sonra ölmüş, her şey babamın kontrolünde tabii. Pervin yalnızca para harcamasını biliyor ama şanslı ki babam da para nasıl kazanılır onu biliyor. İşletmeyi kayınpederinden daha büyük hale getirmiş, hatta onu epey geçmiş ama evlilikleri boyunca Pervin bir gün bile geri adım atmadı ve sürekli babamın başına kaktı bunu. Kendi babası sayesinde zengin olduğunu ve aslında onun bir hiç olduğunu söyleyip durdu. Birkaç defa ben de şahit oldum buna. Aralarında sadece para ve dışarıda nasıl görünecekleri konuşulur. Dediğim gibi babam hırslı biri. Disiplinli, sert ve daha fazla nasıl kazanılır, buna odaklı bir adam. Abimi de kendisine benzetmeye çalışmış. Kısmen başarılı olduğu söylenebilir. Abim de sert, disiplinli ve parayı çoğaltmaya odaklı bir adamdır ama onun farkı, babamın tersi olarak duyguları da vardır. Abim akıllı adam. Elbette para kazanmayı bilir ama babam gibi acımasız değildir. Hatta babamdan devir aldığından beri işleri çok daha büyüttü. Babam onun üzerinde baskı kuramıyorsa, sırf zekasına ve tavrına baskın çıkamadığındandır. Güçlü olduğu sürece de abimle dalaşma riskine girmez. Serveti, onu toplumda iyi bir konumda tutuyor ve şu an işleri kendisinin yönetebileceği kadar sağlığı yerinde değil, o yüzden fazla diklenemiyor abime."

"Nesi var?" diye usulca sordu Sina Karan'ın kadehine uzanırken. Karan içkisinden bir yudum aldıktan sonra, kadehi geri bırakırken cevapladı kızı.

"On beş yıl önce ağır bir kalp krizi geçirdi. Doktorlar artık stresten uzak durmasını ve çalışmasını yasakladıklarında abim geçti başa. Daha yirmi beş yaşındaydı ve babam başlarda, onun başarısız olacağını düşündüğü için bundan hoşlanmadı ama birkaç yıl içinde yanıldığını görünce tamamen geri çekildi. Şu an iş hayatının stresini kaldıramaz. Evde kendisini oyalayacak bir şeylerle uğraşıyor. Sanat sepet işi işte," dedi Karan, alaycı bir dudak büküşle. "Sergilere katılıyor, bazı toplantılara gidiyor, kendisini toplumdan uzaklaştırmayacak ve gücünü her an göstereceği davetlere katılmaktan da geri durmaz. Karı koca bu işi iyi beceriyorlar."

"Peki sen nasıl girdin devreye?" diye sordu Sina merakla. Kafasında bir türlü oturtamıyordu Karan'ın böyle bir düzene nasıl girmiş olabileceğini.

Karan'dan yarı sinirli yarı alaycı bir gülüş çıktı. Omuzları hafifçe sarsıldı ve elini yine Sina'nın ayaklarına götürdü. Parmakları kızın ayak parmaklarını kavrarken başı aşağı eğikti.

"Aralarındaki ilişki geçmişte epey fırtınalı olmuş. Pervin'in aşağılamaları babamı daha da acımasız ve duygusuz yapmış sanırım. Sırf ona inat bazı kadınlarla görüşmeye başlamış. Pervin çıldırmış tabii onu küçük düşürdüğü için. Ancak sergilediği resme zıt bir şey göstermek istemediği için de yine kadınları suçlamış babamdan ziyade. Zengin olduğu için peşinde koştuklarını söylemiş. Dediğim gibi toplumdaki statüsünü sarsacak hiçbir şeye izin vermez. Babamın tek gecelik ilişkilerinden birisiyim aslında..."

Sina'nın ilk defa kaşları yukarı kalktı. Konuşma boyunca tek bir mimik olmayan yüzde şimdi hayret vardı. Karan, kirpiklerinin altından kıza bakarken yüzüne yayılan ısıyı hissetti ancak geri adım atmadı. Bu onun utanç duyacağı bir şey değildi. Sina merakla devam etmesini bekler gibi ona bakınca, hafifçe gülümseyerek devam etti.

"zengin adamın peşinde koşan çok kadın olur. Beni doğuran kadın da aklınca babamı tuzağa düşürüp, para alabileceğini sanmış. Babamla birlikte olduktan beş ay sonra hamile olduğunu söyleyerek, babama şantaj yapıp para istemiş. Ben çoğu şeyi sonradan öğrendim. Abimle epey tartıştık. Doğrusunu anlatması için onu çok zorladım. O da bildiklerini anlattı. Kadın fahişenin tekiymiş. Gerçekten yani... Para karşılığı erkeklerle oluyormuş. Babam önce yalan söylediğini düşünmüş, kabul etmemiş. Sonra iş ciddiye binmiş, kadın Pervin'in karşısına çıkmış. Kıyamet kopmuş! Pervin çıldırmış onu küçük düşürdüğünü söyleyerek. Çok ciddi kavga etmişler ve Pervin'in yine aşağılamaları devreye girince, babam o öfkeyle ben doğduktan hemen sonra emin olmak için testler yaptırmış. Kendi oğlu olduğum kesinleşince, kadından beni almış ve eve getirmiş. Pervin'e de resti çekmiş. Ya kabulleneceksin

ya da çekip gidersin demiş. Pervin her ne kadar hırslı ve herkesi küçümseyen biri olsa da kendi gerçeklerini de biliyor. Boşansa babamdan alacağı para onu ömrünün sonuna kadar idare etmez. Harcamayı seviyor, gösterişi seviyor, şirket işlerinden anlamıyor. Birkaç yıl sonra neyle karşılaşacağını da biliyor ama en önemlisi, cemiyette hep küçümsediği, ezdiği kadınların ona da ezik gözüyle bakmasını istemeyeceğinden geri adım atmış. Kimliğime onun adı yazılmış..." Karan birkaç saniye duraksadı, düşünceli gözleri kucağındaydı. Neden sonra mırıldanarak devam etti. "ama piç olduğumu bir gün bile unutturmadı bana. Daha kelimenin ne anlama geldiğini bilmeden öğrendim piç olmanın ne olduğunu. Bir gün değil bir dakika bile ilgilenmedi benimle. Bakıcılar büyüttü. Babam da ondan farklı değildi. Sanırım birinin onu faka bastırması, zekasına yapılan en büyük saygısızlıktı ve ben ona bunu hatırlattığım için o da nefret etti benden. Pervin'e inadı olmasa, muhtemelen eve sokmazdı beni ama benim varlığım Pervin'in üzerindeki gücünü kanıtlıyordu, o yüzden tuttu beni evde. Ama kendi yenilgisini hatırlattığım için o da uzak durdu benden."

Karan susup tekrar kadehe uzandığında, Sina sanki çok sıradan bir hikâye dinlemiş gibi kadehine uzanırken doğal bir sesle sordu.

"Peki seni doğuran kadın?"

Karan içkisini yudumlarken Sina'ya dikti gözlerini. Kadehi dudaklarından uzaklaştırdığında umursamazca omuzlarını silkti.

"Bilen eden yok! Ortadan kaybolmuş o günden sonra..." Gözlerini bir an bile Sina'dan uzaklaştırmadan, aynı doğal ve umursamaz sesle devam etti. "Bence babam ortadan kaldırmıştır. Bir daha karşısına çıkmasını istemezdi."

Sina kaşlarını çatarak baktı birkaç saniye. "Ortadan kaldırmıştır derken? Yani başka bir şehre ya da ülkeye mi gönderdi?"

Karan dik fakat rahat bakışlarla kıza bakarken, kaşlarını kaldırdı gayet rahat bir tavırla. "Bence ortadan tamamen kal-

dırdı. Buna gücü var. Başka türlüsünü kabul edeceğini sanmıyorum. Dediğim gibi babam acımasız bir adamdır."

"Ve sen bunu hiç umursamıyorsun?" Sina emin olmak ister gibi bakıyordu Karan'a.

İkisinin de ses tonları sıradan bir sohbeti sürdürür nitelikteydi. Konuştuklarını bu kadar sakin karşılamaları çok garip geldi Sina'ya ama başka türlü bir tepki vermek de içinden gelmiyordu. Karan yine umursamazca omuzlarını silkti.

"Para karşılığı çocuğunu satmaya kalkan bir kadını neden umursayayım?"

Sina bir süre düşünceli gözlerle Karan'a baktı. İkisi de birbirlerinin ne düşündüğünü anlamaya çalışır gibiydiler. Sina birkaç dakikalık suskunluğun ardından, aynı umursamaz tavırla omuz silkti. Dudaklarına kadehi götürmeden önce hak verircesine başını salladı.

"Doğru diyorsun! Seni parayla satmaya kalkmışsa almış işte karşılığını. Dediğin gibiyse, iki metrelik toprak epey değerli bu şehirde."

Kullandığı kelimeler acımasızdı, ses tonu umursamazdı ama yüreğinde en ufak bir üzüntü hissetmedi. Böyle güzel bir çocuğu, o tür pis ilişkilere nasıl kurban edebilirdi ki bir kadın? Karan bir an şüpheyle baktı Sina'ya. Verdiği tepkinin doğruluğundan emin olmak ister gibiydi. Sina gözlerini bile kaçırmadan Karan'a bakmaya devam etti. Böyle güzel bir çocuğu, bozuk para gibi harcamaya kalkan kimseye acıması olamazdı. Karan'ın babasının tavrını tasvip etmemişti ancak sonuç buysa eğer, herkes layığını bulmuş demekti onun için. Eden bulur diye geçirdi içinden.

Karan, Sina'nın ciddi ve duru bakışlarına baktıkça yüreğindeki ağırlığın hafiflediğini hissediyordu. Bunları konuşmak onun için zordu. Sina nasıl yapıyordu, anlamıyordu ama tüm bunların yüreğine acı vermesini engeller gibi davranıyordu. Sanki üzerine görünmez bir örtü örtmüş, ona acı verecek her şeyi o örtünün altında sakladığı Karan'dan uzak tutar gibiydi. İncinmesini engellemeye çalışan, o minicik gövdesiyle Karan'ı korumaya çalışan bir kalkandı. Karan'ın

yüreğindeki karanlık, Sina'ya baktığı her saniye aydınlığa erişiyordu. Tüm bunlar hayatı boyunca ona en ağır gelen şeylerdi. Tüm çocukluğu kendisine piç denilerek geçmişti. Pervin'in bir kez bile ona adıyla seslendiğini hatırlamıyordu. Sanki Karan'ı ezmek ona sonsuz bir zevk veriyordu ve ufacık bir çocuğun içinde patlatacağı fırtınaları umursamadan buna devam etmişti. Babası tüm bu olanlara senelerce göz yummuştu. İlk başlarda umursamamıştı Pervin'in tavırlarını ama bir gün yine Karan'a piç diye seslendiğini duyduğunda ilk defa önüne geçmişti. Karan, babasının buz gibi bir ses tonuyla karısına, "Bir daha o kelimeyi kullandığını duyarsam kendini kapıda bulursun!" diyen sözlerini unutmuyordu elbette ama artık çok geçti. Karan çoktan kopmuştu herkesten.

Karan'ın daldığı kara kuyulardan, Sina alaycı sözlerle onu çekip çıkardı. Dakikalardır Karan'ın başını önüne eğilmiş dalgın, düşünceli tavrına içi sızlamıştı. Karan'ı o daldığı karanlıktan çıkarmak için "Söylesene; o buz gibi ortamda sen nasıl böyle ateşli biri oldun?" dedi muzır bir gülümsemeyle. Geçmişin tüm acılarına rağmen bugünü kendilerine acıyarak geçirmek istemiyordu.

Karan başını ağır ağır yukarı kaldırırken, dudağının kenarı çapkınca kıvrıldı. "Ateşi harlayan çıra sen olduğun için olabilir mi?" dedi yamuk bir gülümsemeyle.

Sina gözlerinde oyuncu ışıltılarla baktı ona. Ayağının tabanını Karan'ın karnına bastırarak dürttü onu.

"Kadehleri doldursana," dedi. Karan'ın üzerine çökmüş olan kara sisi dağıtmak istercesine ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Karan yan gözle, kınayan bir bakış atıp sehpaya uzandı ve kendi kadehiyle birlikte şişeye uzandı. Şişeyi Sina'ya doğru uzattığında, Sina öne uzanarak kadehini şişenin ağzına dayadı. Karan onun kadehinin ardından kendininkini de doldurarak şişeyi tekrar sehpaya bıraktı. İkisi de yine arkalarına yaslandılar ve gözlerini birbirinden ayırmadan birer yudum aldılar.

"Sen anlat," dedi Karan alçak, durgun bir sesle.

Sina bakışlarını indirip, zaman kazanmak ister gibi ka-

dehini sehpaya bırakırken yutkundu. Dudaklarını birbirine bastırırken kaşlarını alaycı, umursamaz bir tavırla yukarı kaldırmıştı. Dudaklarını aralayıp derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini Karan'a dikti. Buruk bir alaycılıkla dudağının ucu kıvrıldı.

"Sen şanslıymışsın..." dediği kelimelere, Karan sorarcasına tek kaşını kaldırdı. Bu akşam Karan kendi kırgınlıklarını anlatırken, bir bakıma kendisi de ona anlatacağına söz vermişti ve bundan kaçmayacaktı. İfadesiz düz bir sesle devam etti. "... annen olmayan birinin sana piç demesi, annem olan kadının bana orospu demesinden daha kabullenilir geliyor."

Karan kaşları çatık kıza bakarken, Sina kara gözlerin içinde parlayan öfkeyi görebiliyordu. Karan tepkisiz kalmaya çalışıyordu ama ayak parmaklarında artan baskı, bunda çok başarılı olamadığını işaret ediyordu. Sina yine de tepki vermeden donuk bir sesle anlatmaya devam etti. Karan'ın kendisini anlayacağını biliyordu.

"Annemi sanırım hiçbir zaman anlayamayacağım. Anlamaya çok çalıştım ama başarılı olamadım. Sürekli öfkeli, herkesi kontrol etmek isteyen ve yalnızca kendi dedikleri olsun isteyen biriydi. Neden o hale gelmiş olabilirdi, anlayamıyordum. Oysa rahmetli dedem de anneannem de çok yumuşak başlı insanlardı. Cahillerdi ama iyi kalplilerdi. Onların çocukları nasıl annem gibi biri olabilmiş, hiçbir zaman çözümleyemedim... Babamla görücü usulü evlenmişler. Kendi ilkokul mezunuydu. Babamın öğretmen olması sanırım ona da kendince statü kazandırıyordu." Bir an sinirli bir gülüş çıktı dudaklarından istemsizce. "Sizin cemiyeti bilmem ama bizim yaşadığımız gibi mahallelerde de devlet memuru olan koca makbuldür." Elini "neyse" der gibi sallayıp, yeniden donuk ifadesine döndü. "Kocasının öğretmen olmasına rağmen kızların okumasını doğru bulmayan bir kadındı. Kız dediğin kocaya gider, artık kocası önüne ne koyarsa onla yetinirdi. Önemli olan erkek evlattı. Babamın bu konuda hiçbir zaman onunla tartıştığını görmedim. Sanki o da böyle düşünür gibiydi. Öğretmen olan, aydın olduğu düşünülen bir adamın

neden hiç itiraz etmediğini anlamadım. Annemin evi nasıl çekip çevirdiğine ya da ne yaptığına karışmazdı. İşine gider, aldığı maaşı annemin eline sayar, başka da bir şeye karışmazdı. Yeter mi yetmez mi diye sormazdı bile. Sanırım yettiğini düşünüyordu."

Sina yeniden alaycı bir şekilde güldü. Kadehine uzanıp küçük bir yudum aldı. "Kızını dövmeyen dizini dövermiş diye diye epey pratik yaptı üzerimizde. Hazar'a bir gün bile dokunmayıp, onu paşalar gibi yaşatmaya çalışırken, Sahra'nın da benim de epey posamızı çıkardı. Zaten ona göre yaptığımız her şey suçtu ve bizi zapt edemezse orospu olacağımızı söylerdi. Kızın ipi sıkı tutulurmuş, anne ne derse o yapılırmış... Sürekli bunları söylerdi. Hazar'ın ilerde ona bakacağını, erkek evladın kıymetli olacağını tekrarlayıp duruyordu. Kız zaten elmiş, kocaya gidince evden çıkmış olurmuş ve oğlu ona bakarmış... Hazar'ın bir dediğini iki etmezdi, bizim de canımıza okurdu... Sahra'yla okula gitmek için yapmadığımız kalmadı ama ilkokul bitince daha göndermek istemedi. Oysa Sahra da ben de başarılıydık. Zaten başarılı olmak için de çabalıyorduk. Tek kırık notumuz olsa 'zaten sizin yüzünüz yok' okumaya der, tamamen önümüzü keserdi. Gerçi ona rağmen kesmek istedi de..." Şeytani bir gülümsemeyle başını kaldırıp Karan'a baktı. "gidip muhtara şikâyet ettim. Tabii epey de yalvardım. Sonra İbo'nun rahmetli babası da girdi araya da öyle devam ettik. Hee acısını çıkardı mı şikâyet etmemim? Tabii ki de çıkardı."

Başını tavana kaldırıp, derin bir nefes aldı. Eskiyi anar gibi alaycı bir tonla devam etti. "Ah o hakaretler, dayaklar... Önümüzü kesemediği ve onun istediği olmadı diye bizi dövmek için her türlü bahaneye sarıldı ama onu en çok çıldırtan, Hazar'ın kızın birini hamile bırakması oldu. Evleneceğim diye tutturdu ama annem izin vermedi. Kız evlenmeden Hazar'la birlikte olmuş diye kızı orospu yaptı. Kim bilir kimden peydahladı senin üstüne atıyor dedi."

Bakışlarını Karan'a çevirip yine alayla güldü. "Kız da daha on altı yaşında, ne ara yapacaksa orospuluğu..." Avu-

cundaki kadehten küçük bir yudum alıp, kucağına koyduğu kadehi iki eliyle sardı.

"Kızın ailesi nikah yapılsın diye bastırdıkça, annem inat etti 'olmaz' diye. Hazar onun sözünden çıkamıyor çünkü annesi istediği her şeyi veriyor ona. İş yok güç yok, çalışmaya pek yüzü de yok. Annem, 'evlenirsen bu eve giremezsin' deyince, Hazar geri adım attı... Sonra kız doğumda ölünce, ailesi de bebeği kabul etmedi. Getirip, bizim eve bırakıp gittiler. Annem delirdiydi...Hem de ne delirme! Neredeyse küçücük bebekten hırsını çıkaracaktı ama ben önüne geçip, 'ben bakarım' dedim. Yoksa çocuğu götürüp yetimhaneye bırakacaktı."

Yüzünde yumuşak bir gülümse, dolu gözlerle Karan'a baktı. "Düşünsene...İber yetimhanede..." Başını hızla iki yana salladı. "Hangi yürek elverir ki? Benim de yüreğim elvermedi. Öyle minik öyle tatlıydı ki. 'Ben bakarım' dedim." Hızla yanağından akan yaşı sildi. Derin bir nefes alıp, toparlanmaya çalıştı ve yeniden kavuştuğu kontrollü düz sesle devam etti.

"Tek kuruş harcamam o piçe, dedi... Kendi torununa! Çok insafsız bir kadındı. Biliyorum, bunu söylemek çok çirkin ama gerçek bu maalesef. Benim annem insafsız bir kadındı. İber'in sorumluluğunu ben alınca... Daha ortaokula yeni başlamıştım. On ya da on bir yaşında falanım. Okul sonrası çalışmaya başladım. Sahra da daha sekiz ya da dokuz yaşlarında o zamanlar. Ev işlerini aksatmamamız da lazım tabii. Birbirimize destek vere vere İber'i annemden uzak tutmaya çalıştık. Sağ olsun Sevgi Teyze de çok destek çıktı. Ne zaman biz yetişemesek, İber'e o baktı."

Bir süre susarak düşüncelere daldı. Karan tek bir tepki vermeden Sina'yı dinliyordu ancak dişlerini ne kadar sıktığını, ağrımaya başlayan çenesinden anlıyordu. Tek bir ses çıkarırsa Sina'nın anlatmaktan vazgeçeceği korkusundan kıpırdamıyordu bile. Sonuna kadar gitmesini istiyordu ve dışarı yansıyan suskunluğu içinde çığlık çığlığa bağırıyordu. Sina kadehinden tekrar küçük bir yudum alıp, başını kaldırmadan devam etti.

"Ben on beş yaşıma gelene kadar hır gür bir şekilde devam etti her şey. Okul çıkışı mahalledeki internet kafede çalışıyordum. Yerleri temizleyip, içecek servisi falan yapıyordum. Arada da bilgisayarları kullanmama izin veriyorlardı. İyi çocuklar geliyordu. Onlardan yavaş yavaş çok şey öğrendim ve bir an baktım ki o işte gerçekten iyiyim. Sonra internet kafede işi olanlara yardım etmeye başladım. Bilgisayarında sorun yaşayan bana geliyordu ve ben sorunları çözüyordum. Toplama makine kurup, onları satıyorduk. Benim de payımı veriyorlardı. Mahalleli iyidir... Gerçekten çok desteklerini gördük. Sahra'ya da bana da hep göz kulak olmuşlardır. İbo hep yanımızdaydı. Rahmetli babası da gözetirdi bizi. İbo'nun korkusundan zaten kimse bulaşmazdı bize, rahat ederdik Sahra'yla... Sonra bir gün o haber geldi... Annem mahalleden birkaç kadınla Eminönü'ne alışverişe gitmiş. Karşıdan karşıya geçerken araba çarpmış, anlayacağın kaza geçirmiş. Öldü!"

Sina'nın son kelimesi öyle kesin, öyle duygusuz çıkmıştı ki kendisi bile inanamadı bu şekilde telaffuz ettiğine. Düşünceli bir yüzle başını kaldırıp Karan'a baktı. Sanki ondan medet umar gibi gözlerini hafifçe kısıp, alçak bir tonla, "Sence ölmesine hiç üzülmediğim için ben çok kötü bir evlat mıyım?" diye sordu.

Karan öylece baktı kıza... Saniyeler geçti... Sina bir cevap bulmaya çalışırcasına Karan'ın yüzünden geçen ifadeleri izledi. Karan yüzünde tek bir tepki olmadan kıza bakıyordu.

"Sonra?" diye sordu.

Sina gözlerini kırpıştırıp, Karan'ın ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Sorarcasına bakan gözlerden Karan gözünü ayırmadan tekrarladı soruyu.

"Sonra ne oldu?"

Sina yerinde kıpırdanıp tekrar derin bir nefes aldı. Kucağındaki kadehteki son yudumu kafasına dikip, boş kadehi sehpaya bıraktı. Omuzlarını silkti umursamazca.

"Sonrası aynen devam etti. Tek iyi yanı artık dayak yoktu... Sahra ile evi çekip çeviriyorduk. Hazar'ın önüne her

şeyi koyuyorduk. Önüne yemeğini koy, giysileri hazır olsun, cebinde de kahveye gidecek parası varsa o da bir şeye karışmıyordu. Babam yine aynı şekilde çalışıyordu ve düzeninde bir değişiklik yoktu. Bu sefer aldığı parayı bana veriyordu ve evin geçindiğini düşündüğü sürece bir şeye karışmıyordu. İber büyümüştü, az da olsa bakımı daha kolaydı. Biz okulda olduğumuz zamanlar Sevgi Teyze ilgileniyordu. Zorlanıyorduk ama en azından artık başımızın üstündeki Demokles'in Kılıcı yoktu artık. Ben liseyi bitirdim ama üniversiteye gitmem olanaksızdı. Çalışmam gerekiyordu. Zaten bilgisayar işine de iyice girmiştim, üniversiteye de ihtiyacım yoktu. Sahra liseden sonra iki yıllık ön lisans yaptı, sonra da işe girdi işte. Zaten okul biter bitmez de Demir'le evlendiler."

"Senin evden ayrılma kararın nasıl oldu peki?"

Sina duyduğu soruyla huzursuzca kıpırdandı ve telaşla kadehine uzandı. Boş kadehi görünce bir an panik yaptı. Karan kaşlarını çatmış, kızın hareketlerini izlerken, Sina tekrar derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Boş kadehi Karan'a doğru uzatırken, sıradan çıkmasına çalıştığı bir sesle soruyu cevapladı. O konuşurken Karan dikkatli bakışlarını kızın yüzünde tutmaya çalışarak tekrar kızın kadehini dolduruyordu.

"Annem öldükten beş sene sonra babam, Asiye ablayla evlendi. Asiye abla eve gelince benim üzerimdeki tüm yük de kalkmış oldu. Zaten Sahra da evlenip gitti evden. Ben de çok yorulduğumu hissediyordum ve evden ayrılma kararı aldım. Yalnız yaşamak, kafamı dinlemek istiyordum. Çocuklarla şirketi kurmaya o zaman karar vermiştik ve çok sıkı çalışmam gerekiyordu. Evdekilerle birlikteyken çalışacak geniş alan bulamazdım ve ayrılacağımı söyledim. İhtiyaçlarını görebilecekleri parayı veriyorum onlara. Asiye abla da sağ olsun, çok iyi biri, gözüm arkada değil artık."

"Ya İber? İber ne olacak orada?"

Sina'nın yüzünde anında yine yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Yanıma alacağım onu. Bu geçici bir süreç. İşleri düzene

sokup biraz rahatlayınca, yanıma alacağım. Evden ayrıldığımda küçüktü ve ona çok zaman ayıramayacağım için Asiye ablaya emanet ettim. Çok iyi bakar. Kendi çocuğu gibi davranır. Şu an bende kalırsa tek başına başıboş kalacak ve buna endişe etmek istemiyorum."

Karan düşünceli bakışlarla baktı Sina'ya. Gözleriyle elindeki kadehi işaret edip, "Bıraksana onu sehpaya," dedi.

Sina bir an elindeki kadehe baktı, sonra yavaşça kadehi sehpaya bırakıp bakışlarını Karan'a çevirdi sorarcasına. Karan ellerini uzatıp, "Gel buraya," dedi alçak bir sesle. Sina birkaç saniye adamın ona uzanmış ellerine baktı, sonra yavaşça bacaklarını kendisine çekerek hareketlendi ve ağır ağır Karan'ın ellerine uzandı. Karan avuçlarının içine aldığı elleri çekerek, kızın kendisine doğru gelmesini sağladı. Üzerine uzanan kızı, kollarının arasına çekti. Sina başını Karan'ın göğsüne yasladığında, Karan sıkı sıkı kıza sarılıp dudaklarını saçlarına bastırdı.

"Sen çok iyi bir evlatsın... Sakın bir daha bunu sorgulama! İnsanın anne babasından utanmasının ne demek olduğunu biliyorum ve seni anlıyorum. Zor, biliyorum ama bazen sadece kabullenmemiz gerekir. Herkes iyi ana baba olamıyor ve bize de olmayanlar düşmüş. Kendini sakın suçlama... Seni hak etmeyen onlarmış. Sen mükemmel bir evlat, mükemmel bir kardeş, mükemmel bir arkadaşsın."

"Hiç ağlamadım biliyor musun? Tek bir damla gözyaşı dökmedim... Dökemedim. Kendimi çok suçlu hissettim ama olmadı... Tek bir yaş düşmedi..." diye mırıldandı Sina.

Annesinin öldüğünü duyduğunda hissettiği tek şey, üzerinden ağır bir yükün kalkmasıydı ve senelerce bunun suçluluğunu hissetmişti. Nasıl bir evlat annesinin ölümüne üzülmez, ağlamazdı ki? Nasıl bir evlat annesi öldü diye, artık nefesini daha rahat aldığını düşünürdü? O ağır hakaretleri kulaklarında çınladıkça dökmek istediği her damla içine akardı. Dışa dökebileceği tek damlası kalmamıştı. Her damla, yediği onca sopanın altında buhar olup uçmuştu sanki.

"Sen mükemmel bir anne olacaksın. Bizim çocuklarımız

çok şanslı olacaklar."

Sina kulağına çarpan kelimelerle taş gibi kalakaldı Karan'ın kollarının arasında. Gözlerini sımsıkı kapadı. Annesinin ölümünde dahi akmayan yaşları, göz pınarlarından taşacak gibiydi. Boğazına oturan yumru nefes almasına engel oldu. Kalbi göğüs kafesini parçalayacak güçte atmaya başlamıştı ve Karan'ın kollarının arasındaki sıcaklık bile bedeninden geçen buz gibi ürpertiye engel olamadı.

Şu an bu kelimeleri duymaktansa, annesinin hayatta olmasını ve onu hayatı boyunca uyanmayacağı bir komaya sokacak kadar çok dövmesini dilerdi. Belki o zaman acıları da son bulurdu. Evlatsızlığa mahkûm edilmiş acı dolu bir evlat, acısını ancak sonsuz bir uykuda hissetmezdi.

14. BÖLÜM

Karan beş gündür huzursuzdu... Belli etmemeye çalışmasına rağmen Sina'nın da bunun farkında olduğunu hissediyordu ama o sesini çıkarmadığı için Karan da hiçbir şekilde dile getirmiyordu. Birlikte sohbet ettikleri geceden beri Sina durgundu. Gecenin sonunda Sina kucağında uyuyakalınca, kızı uyandırmadan yatağa taşımıştı ve ertesi sabah her şey yolundaymış gibi uyanmışlardı. Oysa hiçbir şey yolunda değildi. Günlük rutinleri aynı şekilde devam ediyordu. Davranışlarda ya da birlikte yaptıkları hiçbir şeyde sorun yoktu ama Karan hissediyordu Sina'nın durgunluğunu. Önceleri bunu annesi ile ilgili konuşmanın zorluğuna vermiş ve üzerine gitmemişti. İnsanın öz annesi hakkında iyi şeyler düşünemeden yaşadıklarını anlatması kolay kabullenir şeyler değildi, biliyordu. Sina'nın hisleri konusunda suçluluk duyduğunun da farkındaydı. Annesi hakkında kızların ikisi dışında kimseyle konuşmadığı için bunu Karan'a anlatmasının zorluğunu ve bundan dolayı gereksiz bir pişmanlık duyabileceğini de düşünmüş, daha fazla üzerine gitmek istememişti ancak aradan geçen beş günden sonra kızın ara ara dalması, mutsuz bir yüzle dalgınca ekrana bakması içindeki huzursuzluğu gün geçtikçe çoğaltıyordu.

Böyle hissetmesine neden olan başka şeyler de vardı. Sabah hepsi günlük işleri için birlikte evden çıkıyorlardı. İber okula giderken Sina, Karan ve Taylan'la birlikte çıkıyor, Sina'yı ofise bıraktıktan sonra kendileri şirkete geçiyorlardı. Karan her zamanki gibi dönüşte Sina'yı ofisten alıyor, eve

birlikte geldikten sonra programlandığı gibi Salim ve İber'le aşağı spor salonuna inerken, Sina evde çalışmaya devam ediyordu. Yemek her zamanki gibi birlikte yeniliyor, ardından Sina İber'in ödevlerine yardım etmek için bir süreyi çocukla geçiriyordu. İber yattıktan sonra, Karan ne zaman Sina ile baş başa vakit geçirmek için önerilerde bulunsa Sina her defasında bitirmesi gereken işleri bahane ediyordu. Sanki Karan'dan kaçar gibiydi. Sanki içinden çıkamadığı bir şeylerle boğuşuyor ve o sırada Karan'dan uzakta kalmak istiyor gibiydi. Karan ilk günler üzerinde çok durmamıştı bu tavırların ama hafta sonu geçip yeni haftaya başladıklarında, huzursuzluğu had safhaya ulamıştı.

Pazartesi sabah erkenden uyanıp kahvaltı hazırlamak için mutfağa geçtiğinde, kara kara Sina'yla konuşmak için nereden giriş yapacağını düşünüyordu. Birazdan İber de Sina da uyanacaklardı ve kahvaltı sonrası, yine her zamanki rutine gireceklerdi. Dün gece konuşma fırsatı olmamıştı. Pazar gününü kızlar üçü bir arada geçirmek istemişti ve erkekleri evden kovarcasına yollamışlardı. Onlar da kahvaltı sonrası İber'i de alarak dışarı çıkmışlardı.

Karan ilklerinden birini daha yaşamıştı. Taylan içinse hayatı boyunca yaşamadığı bir gündü o gün. İber'in ısrarları sonucu önce Go-kart pistine gitmişlerdi. Hepsinin üzerinde günlük spor kıyafetler vardı ve Taylan'ı gören bir tanıdığı olsa, asla o anki Taylan'ın tanıdığı adam olduğunu tahmin edemezdi. Demir ve İbo'nun rahat ve umursamaz tavırları onlara da kısa zamanda aksetmişti. Yanlarındaki Salim'le altı erkek, gün boyu yüksek sesli kahkahalar eşliğinde birbirleriyle alay ederek sıkı bir rekabet içinde, birbirlerine laf sokmuşlardı. Go-kart'ın ardından ayak üstü bir şeyler atıştırmış, yine İber'in isteği üzerine bowling oynamaya gitmişlerdi. Taylan da Karan da daha önce bir arada yapmadıkları birçok şeyi yapma fırsatını yakalamışlardı. İki kardeş ve İber'in olduğu takım yenilmişti ama buna canları sıkılmamıştı. Arada yaptıkları iyi atışlarla birbirlerine sarılmaları ve kahkahalar, yenilgiyi dert ettirmemişti onlara.

İber içinse o gün unutulmaz bir gündü. Mahalledeki çocuklarla da arada bowlinge giderdi. Hatta Sina, Hülya ve Sahra'yla da gitmişti birkaç kez... Demir ve İbo'da olmuştu çoğu zaman yanlarında ama o günkü gibi yetişkin erkeklerin arasında tek erkek çocuğu olmak, onun için çok başka bir duyguydu. Sanki sahiplenilmiş gibi... Sanki gerçekten çocukmuş gibi... Karan ilgisini hiç üzerinden çekmiyordu. İber'in, yalnızca bakışlarından neye ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordu. Bazen İber'in gözü diğer çocukların elindeki bir içeceğe kaysa, birkaç dakika sonra İber'in elinde bir içecek oluyor ya da çözülen ayakkabısının bağını o fark etmeden önce Karan eğilip bağlıyordu. İber ilk defa çocuk gibi hissediyordu ve kendisine artık çoktan yetişkin olduğunu tekrarlamış olmasına rağmen onun yerine birilerinin tüm bunları düşünmesi, omuzlarında hafiflik hissettiriyordu.

Babasıyla şimdiye kadar birlikte hiçbir şey yapmamışlardı. Babası genelde zamanını kahvede kâğıt ya da okey oynayarak geçirirdi ve İber, ne zaman birlikte bir şeyler yapmak istese her defasında, "Uğraşamam ben onlarla... Arkadaşlarınla yap..." deyip, kestirip atardı. İber, birlikte bir şeyler yapmayı teklif etmekten çoktan vazgeçmişti. Alacağı cevabı biliyordu ve olumsuz cevaplar yılmasına neden olmuştu. Babası öyle bir adamdı. Sadece kendisiyle ilgilenen, etrafındakileri umursamayan, yalnızca kendi ihtiyaçları için talepte bulunan biriydi. Sorumluluk almak ya da birilerinin yükünü de onun omuzlaması gerektiğini hiçbir zaman düşünmemişti ve düşünmeyecekti. İber bunu kabullenmişti uzun süre önce. Ne zaman buna öfkelense, babasının da İbo ve Demir gibi çabalamasını istese, onun bazen evde yalnız kaldığında acıktığı için kendisine bir şeyler yaptığındaki o acemi ve telaşlı tavırları içine acıma duygusu doldururdu. Öyle beceriksiz ve şaşkın olurdu ki İber, sessizce yanına yanaşır ve hiçbir şey söylemeden bir şeyler hazırlayıp önüne koyardı. Birkaç kez evde yapılacak bir iki tamiratta da aynı şeyi görmüştü İber. Yenilenmesi gereken bir ampulü takmak için dakikalarca elinde evirip çeviren babasını üzüntüyle izler, sonra yine

kendisi alır yapardı. Önceleri öfkelenmiyor değildi bu duruma. Bir insan bu kadar nasıl beceriksiz olabilirdi ki? İbo ya da Demir bu tür şeyleri çok çabuk hallederlerdi. Babası neden yapamıyor, diye çok düşündüğü, hatta kızdığı zamanlar olmuştu ama sonra bu kızgınlığının, babasına karşı bir nefret oluşturduğunu fark ettiğinde bundan korkmuştu. Babasından nefret etmek istemiyordu. Belki de sadece onu olduğu gibi kabul etmesi gerekiyordu. Her insan, her şeyi yapmak zorunda değildi sonuçta, öyle değil mi? Babası da böyle biriydi. En azından kendisine bağırıp çağırmıyor, kötü söz söylemiyordu. Sadece o yokmuş gibi davranıyordu. Bu da onu öyle kabullenmesini daha da kolaylaştırıyordu.

Varlığını kabul etse, alması gereken sorumlulukların altına girmek güç geleceğinden, İber yokmuş gibi davranmak Hazar için en kolay davranış şekliydi. Zaten alması gereken bir sorumluluk da yoktu. İber, kendi başının çaresine bakıyordu nasılsa. İhtiyaçlarını Sina ve Sahra karşılıyor, Asiye de karnını doyuruyordu. Bir çocuk başka neye ihtiyaç duyardı ki? Hazar hiçbir zaman bu soruya cevap veremeyecekti çünkü hiçbir zaman bu soruyu kendine sormamıştı. Onun telaşı başka şeylerde gizliydi. Hayatı boyunca hiç çalışmamıştı. Çalışmak içinden gelmiyordu. Birkaç kez kısa dönemlerle bunu denemişti. Başkalarının ondan beklentisi ağır geliyordu. Hayatı boyunca her şey önüne hazır gelmişti zaten. Neden çabalaması gerekiyordu ki? Annesinin ölümüne en çok o üzülmüştü. Bir tarafı eksik kalmıştı. Önceden, annesi ne derse o olurdu, şimdiyse kızların arada çalışması gerektiğini söylemeleri bile sinirlerini bozuyordu. Annesi her zaman, "Büyük adam olacak benim oğlum! Kendi işi olacak!" derdi ve o da buna inanmıştı. Kendi işini kurmak istiyordu. Başkasından emir almaya alışık değildi ama henüz ne yapacağını ve nasıl yapacağını bilmiyordu. Ne yapacağına karar verse bile, iş kurması için gerekli olan parayı nasıl tedarik edeceğini bilmiyordu. Kızlardan istese, onların kendisine iş kuracak kadar çok para vereceklerini sanmıyordu. Şu an ellerinde öyle bir para yoktu zaten... Sahra aldıkları evin kredisini ödeme-

ye çalışırken bile onlara elinden geldiğince destek oluyordu. Sina evin tüm masraflarını, İber'in giderlerini karşılıyordu, onların da kenarda paraları olduğunu sanmıyordu ama olsa da verirler miydi, ondan şüphesi vardı.

Annesi hayatta olsa ne yapar eder, o parayı onlardan çıkarırdı mutlaka ama Hazar, birkaç denemesinin ardından kendisinin bunu yapamayacağını anlamıştı. Sahra'ya sorduğunda gördüğü yüz ifadesini aklından silmeye çalışmıştı. Hayret, şaşkınlık, hayal kırıklığı ve küçümseme Sahra'nın yüzünde oluştuğunda, Hazar diklenerek üste çıkmaya çalışmıştı.

"Ne var yani? Madem çalış diyorsunuz, o zaman verin para, iş kurayım da çalışayım. İş kolay mı bulunuyor sanıyorsunuz? Denedik işte... Kanını emene kadar saatlerce çalıştırıyorlar, verdikleri üç kuruş para. Onlara mı kölelik yapacağım ben? Kendi işimi kurarsam kendim çalışırım, sizin de dilinizden kurutulurum."

Sahra bir süre yüzüne bakmış, sonra başını iki yana sallamıştı bıkkınlıkla.

"Yok Hazar. Ne bende ne de Sina'da o para yok. Biz başkalarına kölelik yaparak kıt kanaat geçiniyoruz zaten. Sana verecek paramız yok maalesef. Madem iş kurmak istiyorsun, girersin birkaç yıl, bir yerde çalışıp para biriktirirsin... Kimse senden para istemiyor. Kazandığını kendine sakla. En azından sermayeni çıkarırsın. O zaman geldiğinde, eksiğin olursa da elimizde varsa yardım ederiz biz de ama şu an, senin iş kurmana yetecek kadar para bizde de yok!"

"Sina kurdu ama işini? O nasıl yaptı parasız?"

Hazar'ın ters bir tavırla ettiği kelimelere Sahra çığlık atmamak için dudaklarını ısırmıştı. Hazar'ın tavrı Sahra'yı suçlar gibiydi. Sesinin tınısında sanki Sahra, Sina'ya para vermiş ama kendisine vermek istemiyormuş gibi bir suçlama vardı.

"Hiçbirimizden tek kuruş istemedi! Gece gündüz uykusuz kalarak çalışıyor, sen de biliyorsun! Para kolay kazanılmıyor. Demir, karda kışta, o soğukta şantiyelerde dolaşıyor. Belki sen de biraz çaba harcasan fena olmazdı. Oturduğun yere para yağmıyor gökten!"

Hazar aldığı cevaba terslenerek karşılık vermişti.

"Tamam be! Hiçbir şey istemiyorum sizden. Çok biliyorsunuz hepiniz. Abin var karşında, doğru düzgün konuş. Sanki ben çalışmak istemiyormuşum gibi konuşma. Yok işte iş falan! Herkes işsiz bu ülkede."

Sahra sonuca ulaşmayacak olan bu tartışmayı bitirmek için gözlerini devirip yerinden kalkmıştı. Evden ayrılmasının zamanı gelmişti. 'Ziyaretin kısası makbul olur' diye içinden geçirirken, ağzının içinde mırıldanmıştı.

"Evet. Kimse iş beğenmediği için herkes işsiz! Sabah akşam çalışanların canı yok çünkü. Herkes CEO olacağım diye tutturursa daha çok işsiz olur zaten. Allah'tan senin kafadakiler olmuyor CEO yoksa memlekette çalıştırılacak işletme kalmazdı. Onca insan ekmeğinden olurdu."

Ve buna benzer birkaç girişimden sonra, Hazar bir kez daha soramamıştı kızlara... Şimdilik bir fırsatın önüne gelmesini beklemekten başka çaresi yoktu. Kahvedekilerle günlük muhabbete devam etmek en doğru yol gibi görünmüştü. O da öyle yapmıştı...

* * *

Taylan, pazar günü bowling sonrası eve dönmüş, üzerini değiştirdikten sonra akşam yemeği için ailesinin evine yollanmıştı. Diğerleri kızların kabul etmemesi üzerine dışarıda yemek yemeğe gitmişlerdi.

Kahvaltı sonrası Sina, Hülya ve Sahra kahvelerini alıp oturma gurubuna geçmişlerdi. Sina'nın durgunluğu, kızların da gözünden kaçmamıştı ve her zamanki girişi Hülya yaptı yine.

"Dökül hadi! Senin canını sıkan bir şey var... Durgunsun kaç gündür."

Sina hüzünlü bakışlarını Hülya'ya kaldırıp, bir süre arkadaşına baktı düşünceli gözlerle. Onlarla konuşmayı istiyordu. Çarşamba gecesinden beri kendini çok kötü hissediyordu. Karan'ın sözleri içine çok oturmuştu ama onu

suçlamıyordu. Nereden bilecekti ki? Çok doğal ve şefkatliydi yaklaşımı. Onu nasıl suçlayabilirdi ki? Derin bir nefes alıp, alçak sesle konuşmaya başladı.

"Çarşamba akşamı Karan'la konuştuk. Ailesini ve çocukluğunu anlattı bana. Kötü... Çok kötü bir çocukluk geçirmiş... Anlıyorum ben onu. Öyle sevgisiz bir ortamda, Karan'ın sert çıkışlarının olması çok normal. Sevgisizliğin bir insanı ne hale getirdiğini en iyi ben bilirim... "

Kızların ikisi de sessizce onu dinlemeye devam ediyordu. İkisi de Sina'nın sözleri bitene kadar herhangi bir yorumda bulunmak istemiyorlardı. Sina nasılsa her şeyi anlatıp, ne hissettiğini onlara söyleyecekti. Sina, Karan'ın ailesi ile ilgili anlattıklarını kızlara aktardı ağır bir şekilde konuşarak. İki kız da çok üzülmüşlerdi duruma ama herhangi bir yorum yapmadılar bu konuyla ilgili olarak. Yalnızca Karan'ı anlamaya çalışıyorlardı ve öyle bir ortamda büyüyen bir çocuğun yapabileceklerine şaşırmıyorlardı. Öfkeyi kusmanın binbir yolu olurdu ve Karan'ın seçtiği yol onlara şaşırtıcı gelmemişti. İnsanoğlu her duruma göre farklı tepkiler veridi. Kimi pasif, silik bir karaktere bürünür her şeyi kabullenir sessizce yaşamına devam ederdi, kimi öfkesini dışarı atar her şeyi kırar dökerdi, kimiyse aynı tepkileri kendisinde barındırır ve tıpkı gördüğünü yaşardı. Karan öfkesini dışa vurmuştu. Hem başkalarına zarar vermişti hem de kendi zarar görmüştü. Son günlerde makuldü. Eskisi gibi öfkeli, kırıp döken biri değildi ama tüm bu kontrolü Sina yanında olduğu için sağlıyordu. Kendisini kıza kabullendirebilmek için çabalıyordu. Onun gözünde düzgün biri olmaya çalışması tüm öfkesini siliyor, tıpkı Sina gibi etrafındaki insanlar için çabalıyordu. Sevgiyi tanıyor, sevgiyle yapıyordu her şeyi.

"Annemi anlattım ona. Benim için zordu ama onun kendisini anlatmasına karşılık benim de bunu yapmam gerekiyordu. Diğer türlüsü çok ikiyüzlüce olurdu... Hani vardır ya bazı insanlar; senin anlattığın her şeyi dinler, seninle ilgili her şeyi bilir ama kendisiyle ilgili hiçbir şeyi anlatmayan, ketum tipler... Bana onlar sünger gibi geliyor... Seni emiyor

emiyorlar ama kendileriyle ilgili hiçbir şey söylemiyorlar. Onlar gibi olmak istemedim. Adil olmazdı bu. Karan'ın kendisini bana açtığı kadar ben de ona açık olmak istiyorum... Annemle ilgili hissettiklerimi doğal karşılıyor. Kısmen aynı şeyleri o da yaşadığı için beni anlayabiliyor. Hala kendimi suçlu hissediyorum..." Bakışlarını kardeşine kaldırıp, anlayışlı gözlerle baktı Sahra'ya. "Senin de kendini suçladığını biliyorum. İkimiz de hiç ağlamadık, hatta üzülmedik... Gerçek bu... Yapacak bir şeyimiz de yok. Bu hisleri edineceğimiz gibi değildi annemle ilişkimiz. İçimizde kendisine ait olabilecek her türlü sevgiyi öldürdü. Adaletsizliği bir yana, bari yalandan da olsa bir kez bile saçımızı okşasaydı. Sanki bir yabancıydı ve bizim de öylesine tanıdığımız biriydi gibi geliyor ve üzülmek içimden gelmiyor. Senin de aynı şeyleri hissettiğini biliyorum... Çok uzun süre anneliğin öyle bir şey olduğunu sandım ben..." Bakışları bu kez Hülya'ya çevrildi. "Seninle tanıştıktan sonra, Sevgi Teyze'yi de tanıyınca anladım nasıl olması gerektiğini... Sanıyordum ki yaptığımız her şey suçtu ya da kötüydü, o yüzden o kadın öyle tepkiler veriyordu. Sürekli kontrollü olmaya çalışmak, yaptığın her şeyin tenkit edilmesi ve hiçbir zaman beğenilmemesinin yükü öyle ağırdı ki, yorulduğum zamanlarda bile suçu hep kendime attım. Demek ki iyi yapamıyordum, demek ki kusur da suç da bendeydi. Ama ne zaman Sevgi Teyze'yi tanıdım, sizin aranızdaki ilişkiyi gördüm, annemdeki sorunu o zaman fark ettim. Ve korktum doğrusu... Anne olunca onun gibi olmaktan korktum. Annelikten soğumuştum çoktan... Onu o kadar öfkelendiren, bizden o kadar çok nefret etmesine yol açan şey neydi hiç anlamıyordum, neden yaptığımız hiçbir şeyi beğenmiyordu çözümleyemiyordum. Şimdiki aklımla düşünüyorum da annem hastaydı bence. Bir ruh hastalığı ya da bir çeşit kişilik bozukluğu vardı ve biz anlayamadık. Yoksa normal bir insanın o şekilde davranması bana çok makul gelmiyor... "

İki kız da sessizce Sina'yı dinlemeye devam ederken, o başını aşağı eğip alçak tonla devam etti. Elindeki kahve kupasını evirip çeviriyordu sıkıntıyla.

"Karan'a bunları anlattıktan sonra bana dedi ki; sen iyi bir anne olacaksın. Bizim çocuklarımız çok şanslı olacaklar." Cümlesinin sonunda Sahra ve Hülya belli belirsiz yerlerinde kıpırdanarak derin bir nefes çektiler. Hülya endişeyle Sina'ya bakmaya devam ederken, kızın yüzünden geçen ifadeleri izliyordu. Öyle üzgün görünüyordu ki omuzları çökmüştü. Sahra elindeki fincanı sehpaya bırakıp, hafifçe önde çıktı. Dirseklerini dizlerine dayayıp yumuşak bir sesle sordu.

"Sen ne karşılık verdin?"

Sina'nın Karan'a anlatmış olduğunu sanmıyordu. Söyleyebilseydi bambaşka davranırdı son birkaç gün içinde. Her şey yolunda gitmiş olsa müthiş mutlu olurdu. Kötü sonuçlanmış olsa şimdiye kadar çoktan orayı terk etmiş olurdu. Hala Karan'ın evinde kaldığına göre henüz hiçbir şey ortaya dökülmemişti.

"Hiçbir şey!" dedi Sina üzgün gözlerini kardeşine kaldırarak. "Ne diyebilirim ki? Kalakaldım öylece. Böyle yüreğime..." elini kaldırıp kalbinin üzerine bastırdı. "sanki bir bıçak saplandı sandım ama onu hiç suçlamadım bunları söylediği için. Nereden bilecek ki? Sadece beni teselli etmeye çalışıyordu. Sessizce kalakaldım. Ağzımı açıp, ben hiçbir zaman anne olamayacağım, bizim hiçbir zaman çocuklarımız olamayacak diyemedim..."

"Sonrasında ne oldu peki?"

Bu kez soran Hülya'ydı. Sina ona çevirdi boş bakışlarını. Omuz silkti.

"Uyuyakalmışım. O kadar uzun süre ses çıkmadı ki aramızda, ne ben bir şey dedim ne o bir şey sordu, öyle otururken uyuyakalmışım. Sonra da konu bir daha açılmadı."

"Peki..." dedi Hülya, boğazını temizlercesine öksürerek. Yeniden kanepeye yerleşti, bacaklarını altına toplayarak bağdaş kurdu geniş kanepede.

"Bana şu anda ne hissettiğini anlat."

Sina birkaç saniye Hülya'nın yüzüne baktı. O süreç içerisinde gözleri dolarken, dudakları titremeye başladı.

"Ne hissedebilirim ki?" diye sordu titreyen bir sesle. "Ber-

bat hissediyorum. Her şey öyle adaletsiz ki. Onun istediği çocukları ona veremeyeceğim için berbat hissediyorum. Ondan bunu sakladığım için daha çok berbat hissediyorum. Düşünsene; hiçbir zaman gerçekleşmesi mümkün olamayacak hayaller kuruyor ve ben tüm o hayalleri yerle bir edeceğim..." Gözünden akan yaşı sinirli bir hareketle elinin tersiyle sildi. "Ona nasıl derim, hayallerin boş çıkacak diye? Bizim hiçbir zaman çocuklarımız olamayacak diye? Ben hiçbir zaman anne olamayacağım, seni de babasızlığa mı mahkum edeyim diye? Gördünüz bak, bir haftadır İber'le nasıl ilgileniyor. Adamdaki babalık doğal, içgüdüsel... Her çocuğun sahip olmak istediği baba olabilir. Her pisliğine, her türlü rezilliğine rağmen o çok iyi bir baba olabilir. Belki de ihtiyacı olan bu! İçinde öyle sonsuz bir sevgi var ki kendi çocuklarına bunu vermek, belki de hayatı boyunca ona verilmemiş olanı sunmak onu bambaşka biri yapacak. Ben nasıl önüne geçeyim bunun? Nasıl onu böyle bir sevgiden mahrum edeyim?"

Sahra durdurmak istercesine elini sallayarak "Sina bir dakika..." diyerek araya girdi. Sina soran bakışlarını ona çevirdiğinde de sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Sana, senin ne kadar iyi anne olacağını söylemiş, sizin çocuklarınızın ne kadar şanslı olacağını söylemiş. Yargıya varma hemen! Anne olmak için doğurmak gerekmiyor ve siz yine de çocuk sahibi olabilirsiniz ki o çocuklar da gerçekten çok şanslı olurlar." Gözlerini kısıp, başını sağ omzuna yatırdı Sahra. "Haydi Sina! Gerçekçi ol... Annem de doğurdu işte bizi. Bu onun anne olduğu anlamına mı geliyor? Bizi götürüp yetimhaneye bıraksa ne farkı olacaktı hayatımızın? Sen İber'i götüreceği zaman önünü kestin... Küçücüktün, ona annelik yaptın. İber'e sorsan annen kim diye? Seni gösterir bence... Annelik doğurmakla olmuyor. Bir kere bunu kafana sok! Çocuk sahibi olmak için de illa doğurmak gerekmiyor. Kızım, iyi insanların onlara sahip çıkmasını bekleyen binlerce çocuk var sahipsiz... Sen Karan'ın yerine düşünme bunları. Bu onun sorunu tamam mı? Senin yapacağın şey; ona durumu açıklaman, onun tepkisine göre de ne yapacağına karar vermen...

Bu Karan'ın problemi, senin değil.

Herkes seçimleriyle yaşar... Senin seçme şansın yoktu. Mecbur kaldın, o operasyonu geçirdin. Bundan sonrası Karan'ın seçimi. Bu noktada senin karar vermen gereken şey; Karan'ı seçecek misin seçmeyecek misin? Sen Karan'ı seçmeye karar verirsen de onun karşı karşıya kalacağı şey; o seni seçecek mi seçmeyecek mi? Siz birçok kişinin bulamayacağı bir şeyi yakaladınız. Adamın sana bakışını görüyorum, senin ona bakışını görüyorum. Önemli olan; hayatı birlikte yaşamak, istediğin kişiyi bulabilmek. Çocuk konusu her türlü hallolur. Senin olmazsa sahipsizi alırsın, yine senin yaparsın. Hiç değilse şu dünyada birine de bir faydan olur..." Sina mahzun gözlerle kardeşine bakarken kararlı bir sesle devam etti Sahra. "Adam haklı! Sen mükemmel bir anne olacaksın! Doğurmak anne yapmıyor! Bunu en iyi sen biliyorsun... Sen böyle bir tecrübeyi yaşamışken, bunu kendine dert edecek en son insan olmalısın!"

"Valla ilk defa bana söz bırakmadın Sahra," diyerek araya giren Hülya, takdir eder şekilde başını salladı.

"Bu Karan'ın kararı olacak. İlla benim çocuğum derse sen de yoluna bakarsın. Bunun kolay olacağını söylemiyorum. Hatta çok zor olacak biliyorum ama hayat devam ediyor canım... Böyle karalar bağlayarak bir yere varamayız. Biz her zaman yan yana olup, birbirimizin derdini paylaşacağız. O zaman da yanında olacağız. Kabul ederse de zaten ortada bir problem olmayacak. O gün geldiğinde de çözüm için ne yapabiliriz, ona bakarız. Sahra haklı. Sahipsiz, sıcak bir kucak bekleyen çok çocuk var. Rabbim belki de sana böyle bir kader yazdı. Sahipsiz bir bebeği alıp, hayatını kurtarmaktır senin misyonun. Bilemezsin. Her şeyin bir sebebi var. Bunu da günü gelince anlarız."

Sina, kızların sözlerinin ardından uzun süre düşünceli gözlerle yere baktı. Neden sonra başını kaldırıp kendisini izleyen iki tedirgin yüze baktı. Dudakları zoraki bir gülümsemeyle kıvrılırken başını salladı.

"Haklısınız... Kabullenmekten başka çare yok. Korkunun

ecele faydası da yok. Bu iş ne kadar uzarsa ben daha çok yıpranacağım. Kaç gündür karmaşa içindeyim, o da bunun farkında ve tedirgin. Onu da böyle arafta hissettirmeye hakkım yok. Bu hafta bir geçsin, şu Doğu meselesi kapansın, onunla konuşacağım ve açık açık her şeyi söyleyeceğim. Hayat böyle ağlayarak, zırlayarak geçmez. Her şeyin vardır bir sebebi. Ne yazıldıysa kaderime onu yaşayacağım... Karan'la ya da Karan'sız... Her şey Allah'tan gelir. Vardır bir bildiği... "

"Karan'sız lafını ne kadar da kolay kullandın. Kabullen dediysek alelade bir şeymiş gibi de davranma. Sakın güçlü olacağım, ağlamayacağım, kabulleneceğim diye kendini yıpratma, kırarım kafanı."

Sina, Hülya'nın dik dik kendisine bakarken sarf ettiği sözlerini bu kez içten bir gülümsemeyle dinledi.

"Yok, öyle yapmayacağım. Siz yanımdasınız. Toplarsınız beni. Zaten size güvendiğim için böyle söylüyorum. Öyle bir gün gelirse beni yerlerden toplayacak sizsiniz çünkü biliyorum ki Karan hayatımdan çıkarsa uzun süre ayağa kalkmam mümkün olamayacak."

Kızlar destek dolu bakışlarını Sina'ya dikmiş başlarını sallarken, Sina emin olmak istercesine işaret parmağını kaldırıp, "Ama ben konuşana kadar bununla ilgili kimseye siz bir şey söylemeyeceksiniz. Günü gelince her şey ortaya çıkacak ve kimin bilmesi gerekiyorsa ben söylemek istiyorum. İbo ya da Demir... Siz kimseye hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Söz mü?" diye üsteledi.

İki kız da güven veren bir tavırla başlarını salladılar. "Söz!" diyen Hülya'nın hemen ardından Sahra devam etti. "Söz! Sen söylemeden kimseye bir şey söylemeyeceğiz. Bu senin hayatın, kime ne söylemek istersen de bu senin kararın. Biz ne olursa olsun senin yanındayız."

Üç kız da güvenle birbirlerine gülümsediler. Onların dostluğunu kimse ya da hiçbir şey bozamazdı. Üçünün de hayatlarında önemli insanlar, çok sevdikleri kişiler olacaktı belki ama onlar her zaman yan yana, her zaman omuz omuza olacaklar, hiçbir şeyin aralarına girmesine izin vermeyecek-

lerdi. Onların dostluğu iyi kötü birçok günden yoğrularak oluşmuştu. Öyle harmanlanmış, öyle şartlardan geçmişti ki o dostluk, tıpkı bir yanardağın eteklerindeki sert kayalar gibiydiler. Kırılması güç, un ufak edilmesi zordu. Sert darbeler dahi bu dostluğun kırılmasını mümkün kılmayacaktı.

Sina, kızlarla daha önce de bu konuşmaları yapmış ve her defasında hem biraz kendini hem de onları ikna etme çabasıyla Karan'a gerçeği anlatacağını söylemişti ancak bugün her şey kafasında çok daha netlik kazanmıştı. Karan'dan bunu daha fazla saklaması doğru değildi. Biliyordu ki bu çok zor olacaktı kendisi için. Hala yüreğindeki sızı, içinden bir türlü söküp atamadığı eksiklik duygusu, ruhunu dağlayan hiç sahip olmayacağı çocukların kayıplarının acısı gitmiyordu ama elinden gelen hiçbir çare de yoktu. Yapılacak en doğru şey; gerçeği ortaya koymak ve Karan'ın bunu kabullenmesini ümit etmekti. Aksi takdirde her şey Sina için çok zor olacaktı. Biliyordu... Karan'sız hayat ona cehennem gibi gelecekti, bir daha kimseyi sevemeyecek, kimseyi hayatına sokmayacaktı. Hayatta kalacaktı... Karanlık bir hayat olacaktı ama kalacaktı. Sevgisiz, geçmişte nasıl hayatta kaldıysa yine kalacaktı. Elinde kalan diğer sevdikleri için bunu yine ve yeniden yapacaktı. Başka türlüsünü de bilmiyordu zaten. Başka nasıl yaşanır hiçbir fikri yoktu...

* * *

Karan kahvaltı için hazırladıklarını masaya dizerken arkasında hissettiği hareketle başını geriye çevirdi. Sina üzerinde kendi büyük tişörtünün altına giydiği siyah bir taytla çıplak ayak, bir omzunu mutfağın girişindeki duvara yaslamış, onu izliyordu.

"Günaydın," dedi durgun bir sesle.

"Günaydın," diye karşılık verdi Sina yumuşak bir sesle.

Karan gözlerini kısarak kıza baktı. Bu sabah üzerinde hissedilir bir huzur vardı. Birkaç gündür süren huzursuzluk sanki kaybolmuş gibiydi. Elindekileri bırakıp kıza döndü,

kalçasını masanın kenarına yaslarken kollarını göğsünde kavuşturup kıza baktı inceleyerek.

"Bugün iyisin," dedi tespitte bulunmuş gibi.

Diğeri hafifçe gülümseyerek başını salladı. Karan birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Anlatacak mısın kaç gündür neden huzursuz olduğunu?" diye sordu.

Sina tıpkı Karan gibi birkaç saniye suskun kalarak adamı inceledi. Omzuyla duvardan güç alarak duruşunu düzeltti ve Karan'a doğru birkaç adım atıp yaklaşırken karşılık verdi.

"Önce bir günaydın öpücüğü versene," dedi ufak bir kız çocuğu gibi çekinerek Karan'a bakarken.

Karan yalnızca kollarını açtı. Sina karşısına geldiğinde kollarıyla kızı sarmaladı ve göğsüne bastırdı sıkıca. Dudaklarını Sina'nın saçlarına bastırdı.

"Bir daha benden uzaklaşmayacağına söz verirsen veririm," dedi yumuşak bir sesle. Sina yüzü Karan'ın göğsüne gömülü halde başını salladı yavaşça.

"Konuşacak mıyız?" diye sordu Karan, yanağı Sina'nın başının üstüne yaslı dururken.

"Konuşacağız..." diye mırıldandı Sina. Sesi boğuk çıkıyordu ancak kararlıydı. "Şu Eroğlu meselesini halledelim, oturup konuşacağız."

"Seni yiyip bitirenin ne olduğunu söyleyeceksin?"

Karan'ın sesi yumuşak ve şefkatli çıksa da aynı zamanda kararlıydı. Sina yine başını salladı onaylayarak. "Evet söyleyeceğim... Ama önce şu kafamdaki tüm sorunları atmak ve sakin bir kafayla seninle konuşmak istiyorum."

"Tamam. Kabul. Buraya kadar geldiğimize göre birkaç gün daha beklerim."

Karan'ın sesindeki rahatlama gözden kaçmıyordu. Sina'nın büyük bir adım attığının farkındaydı ve bu adımın geri çekilmemesi için acele etmeyecekti. Bu konuşmanın geçen bir seneyle ilgisi olduğunu hissediyordu ve tüm soruları cevap bulmak üzereyken sabırsız davranıp, onu ürkütmeyecek ve güvenini kazanarak kendini açmasını bekleyecekti. Sonuçta ödülü büyük olacaktı. Sina her şeyiyle onun olacak-

sa birkaç gün daha beklemeyi kabul edebilir, bu sabrı gösterebilirdi. Başını hafifçe sallarken geri çekildi ve bir eliyle kızın çenesinden tutarak, başını kendisine kaldırdı.

"O zaman şu günaydın öpücüğünü verebilirim sanırım."

Sina'nın yüzünde beliren gülümseme her şeye değerdi. Öyle güvenle, öyle beklentiyle bakıyordu ki kendisine, gözlerinin ardında henüz çözümleyemediği başka şeyleri de görebiliyordu. Sanki yalvarır gibi... Sanki ümit eder gibi... Bu bakışın yalnızca bir öpücükle alakası yoktu, bunu anlayabiliyordu ama başka ne için öyle yalvarır gibi ümit eder gibi baktığını çözememişti.

Dudakları kızın dudaklarının üzerine kapandığında son birkaç günün özlemi vardı. Çok zor olmasına rağmen günlerdir ondan uzak durmuştu. Ona doğru uzansa reddetmeyecekti biliyordu ama kendisini tamamen ona da vermeyecekti, bunu da görmüştü. Bu yüzden özellikle uzak durmuştu Sina'dan. Sina'yla birlikte olduğunda tüm benliği ile onun olsun istiyordu. Kafasında başka düşünceler hüküm sürmesin, onu meşgul eden, ilgisini başka yöne kaydıran hiçbir fikir aklından geçmesin istemişti. Karan istiyor diye onunla olmasını istemiyordu ve sırf bu yüzden uzak durmuştu. Sina'dan herhangi bir yaklaşım gelmediğini görünce de doğru karar verdiğine emin olmuştu. Karan uzanmadıysa o da uzanmayacaktı çünkü aklını meşgul eden başka şeyler vardı.

Şimdi günlerin özlemini giderir gibi öpüyordu kızı. Nefessiz bırakırcasına, kendi nefesi kesilircesine öpüyordu. Ne zor olmuştu onun tadından uzakta yaşamak. Yanındaydı ama aslında uzaktı ona. Şimdiyse hissedebiliyordu. Sina tamamen onun yanındaydı. Kendisini öperken aklında yalnızca Karan vardı. Omuzlarına sarılan eller yalnızca Karan'ı hissediyordu. Uzun süren özlem dolu öpüşün ardından Sina, kollarını Karan'ın boynuna sarıp yüzünü omuz girintisine gömdü. Huzurlu birkaç dakikayı birbirlerinin kollarında geçirdiler. Karan bir kolu Sina'nın belinde, diğeri sırtında sarılı halde dururken dudaklarını kızın saçlarına bastırdı.

"Sen hep böyle olsan ya," diye mırıldandı. "Nasıl?"

"Böyle bana karışmış gibi."

Sina kollarının baskısını arttırıp daha sıkıca sarıldı Karan'a. "Ben sana çoktan karıştım," diye mırıldandı.

"Artık sabahları birbirimize mi sarılacağız?" diye mutfağın girişinden gelen sesle ikisi de başlarını kaldırdı. Sina başını geriye çevirirken Karan bakışlarını ileri dikmişti.

"Kıskandın mı?" diye sordu Sina sevecen ama alaycı bir sesle. İber girişte, yüzünde gördüklerinden memnun bir ifadeyle onlara bakıyordu.

"Hayır kıskanmadım, aksine tahminlerimin sağlamasını görmüş oldum."

Sina yavaşça Karan'ın kollarından çıkarken kaşlarını kaldırmıştı sorarcasına. Karan yine kalçasını masaya dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Sina tam Karan'ın önünde dururken İber'e merakla sordu.

"Ne sağlaması?"

İber umursamazca omuz silkip ileri doğru adımladı. Hazır masaya gözleri parlayarak baktı ve iki yetişkinin meraklı bakışları altında masaya otururken, sırıtarak cevap verdi.

"Taktikleri Karan'dan alacağım... Sen ona böyle sarıldığına göre bence kesinlikle doğru taktik uyguluyor."

Karan yüksek sesli bir kahkaha atarken Sina bir an ne karşılık vereceğini şaşırmış gibi kalakaldı. Başını hızla iki yana sallayıp toparlanmaya çalışırken hızlı hızlı cevap verdi.

"Yok öyle bir şey. Taktik falan yok! Delirtme beni!"

İber, Sina'nın damarına basarcasına sakin bir sesle, "Bence sen bu sabah ballı süt iç, sinirlere iyi geliyor. Sakinleşirsin... Doğru adresten beni uzak tutmaya çalışıyorsun ama yemezler."

"Bana bak küçük şeytan... Daha bu yaşta aklın fikrin kızlarda olmasın! Önceliklerin var senin!"

"Hepsini sıraya koydum ben merak etme," dedi İber. Ağzına bir lokma ekmek atıp çiğnerken, hınzır bir gülümsemeyle Sina'ya bakıyordu. "Ben multitask bir insanım. Sakız çiğnerken merdiven çıkabiliyorum. Aynı anda birkaç şey yapabilirim."

Sina küçük dilini yutmuş gibi şaşkınlıkla çocuğa bakarken Karan'dan tekrar bir kahkaha yükseldi. Sina sinirli bir tavırla hızla Karan'a döndü.

"Gülme! Bu çocuğun ayarları bozulmayacak!" İşaret parmağını kaldırıp tehdit edercesine salladı. "Taktik maktik yok!"

Karan kalçasından güç alarak masadan uzaklaşırken iki elini havaya kaldırdı.

"Bu gidişle ben ondan alacağım merak etme!" dedi Karan eğlendiği belli bir sesle. "Kurda kuzu teslim etmem diyorsun ama bana kalırsa kurt o."

Sina gözlerini kısarak İber'e döndü tekrar. Çocuk rahat hareketlerle kahvaltısını yaparken yüzündeki sırıtma kaybolmamıştı. Parlayan gözlerle, eğlenerek Sina'ya bakıyordu.

Diyecek bir şey bulamayan Sina, "Acele et! Oyalanma! Geç kalacaksın!" diye emirleri sıralayarak mutfağın içine döndü. Hazır olan masaya oturmak için Karan'ın uzattığı kahveyi aldı. Karan'ın gözlerinin içinde yıldızlar parlıyordu o anda. Güne öyle iyi başlamıştı ki İber'in varlığına bir kez daha şükretti. İşte şimdi tam da bir aile olmuşlardı. Masaya yaklaşırken Sina'ya belli etmeden İber'e göz kırptı gülümseyerek. İber de aynı şekilde ona karşılık vermişti.

* * *

Taylan bowling sonrası eve uğramış, duş alıp üzerini değiştirdikten sonra yarım saat içinde evden ayrılmıştı. Çıkarken birkaç dakikalığına karşı daireye geçmiş, kızların sohbetlerini kısa süreli de olsa bozmayı göze alarak, Hülya'ya çıktığını haber vermişti. Kapı girişinde dönene kadar onu idare edecek olan öpücüğünü de kapmıştı. Bu akşamki konuşulacaklar onu şimdiden germeye başlasa da Hülya'nın öpücüğünü düşündükçe kararlılığı ve gücü artıyordu. Dudaklarında onun dudaklarının tadı, üzerinde kokusu varken kimse onu Hülya'dan uzak tutamazdı. Buna annesi ve babası da dahildi.

Taylan bu akşamki bildirimden sonra işleri hızlandıracaktı. Annesini iyi tanıyan bir evlattı. Gözü kapalı ya da saf değildi. Neler olacağını biliyordu ve Hülya'nın yıpranmasına göz yummayacaktı. Bu görüşme bitip de eve döndükten sonraki ilk iş, bu gece neler olduğunu Hülya'ya da anlatacak ve kararlığını ona da gösterecekti.

Hülya'nın annesiyle, bu geçen haftada birkaç kez daha görüşmüştü. Kendi annesinin aksine Sevgi Hanım inanılmaz bir kadındı. Adının hakkını veriyordu. Taylan'a karşı sıcak ve samimiydi ama kızını korumayı da ihmal etmiyordu. Hülya'nın arkasında olacağını her daim hatırlatmış ama Taylan'ın ne kadar ciddi olduğunu yine onun ricasıyla henüz Hülya'ya söylememişti. Taylan'ın kararlılığını ve ciddiyetini gördükten ve inandıktan sonra ikisinin ilişkisine karışmayacaktı. Kızı her zaman yüreğini dinlemişti, yine öyle yapacaktı. Bu onların özelinde olan bir şeydi ve bu konuyu daha Taylan konuşmadan kızıyla konuşması doğru olmayacaktı. Bu Hülya'nın sahip olacağı en özel anlardan biri olacaktı ve ikisinin bunu birlikte paylaşması en adil olanıydı.

Taylan ailesinin oturduğu Boğaz sırtlarındaki büyük eve vardığında, büyük demir kapı yana kayarak açılmıştı. Bir dakikayı bulmayan sürede küçük koruluk benzeri alanı yaran yolu kat edip, arabasını evin girişindeki geniş alana park etti ve kendinden emin hareketlerle araçtan çıktı. Büyük, ahşap kapı evin önündeki birkaç basamağı çıkarken açılmış, evdeki görevli saygılı bir duruşla kendisini karşılamıştı.

"Hoş geldiniz Taylan Bey. Birazdan yemeğe geçecekler. Salonda sizi bekliyorlar," diyen evdeki çalışan, kendisine kısaca bilgi vermişti.

Kırk yaşların üstünde ciddi suratlı Nesrin Hanım son beş yıldır ailesiyle çalışıyordu. Daha öncekiler de birkaç yıl çalışmışlardı ama annesinin kaprisine dayanabilen insan sayısı az olduğundan, genelde birkaç yılda bir çalışan değişirdi evde. En uzun süre dayanan Nesrin Hanım'dı. O da muhtemelen tepkisiz suratıyla annesini çok umursamadan işini yaptığı için kalabilmişti. Pervin ne derse desin Nesrin umursamadan

işini yapardı ve Taylan'ın hissettiği kadarıyla, annesini de pek ciddiye almıyordu. Ya da kadının üzerindeki ciddiyet ona yeterli geldiğinden başka şeyleri umursamıyordu. Taş gibi bir suratla işini yapar, Pervin'in kaprislerine ya da eleştirilerine fazla kulak asmazdı. Belki de çoktan çözmüştü Pervin'i de o yüzden tepkisizdi. Pervin her şeye kusur bularak kendini mutlu eden bir kadındı. Hayattaki tek kusursuz varlığın kendisi olduğunu düşündüğünden, her türlü kusuru ortaya dökmekten çekinmezdi. Belki de kendi kusursuzluğunu bu şekilde ispat etmeye çalışıyordu.

Taylan, rahat adımlarla salona doğru ilerlerken aklından bunları geçiriyordu. Nesrin'e kibarca gülümsemiş ancak kadından bunun karşılığını alamamıştı. Bir yandan da takdir ediyordu kadını. Annesine tahammül edebilen insan sayısı azdı ki kadın sırf bunun için bile takdiri hak ediyordu. Yine de düşüncelerini kendisine saklayarak, karşılık bulamadığı gülümsemeyi çok görmemişti kadına.

"İyi akşamlar," diyerek salona girdiğinde, babası her zamanki taht benzeri geniş, tekli koltukta oturuyor, elindeki bir kitabın sayfalarını çeviriyordu. Annesi aynı koltuğun eşinde bir kraliçe edasıyla oturuyor ve kucağındaki, Taylan'ın o saçma sapan moda dergilerinden biri olduğunu tahmin ettiği bir dergiye bakıyordu. Taylan'ın sesini duyduklarında ikisi de başlarını kaldırıp ağır hareketlerle ellerindekini önlerindeki sehpaya bıraktılar. İkisi de yerlerinden kımıldamamıştı. Taylan ilerleyerek babasına bir baş selamı verdi ve annesine yaklaşarak yapay, baştan savma bir öpücüğü kadının yanağına kondurdu.

"Özlettin kendini," dedi annesi, yapay olduğu belli şikayetçi bir tonla. "İşler yoğundu fırsat bulamadım."

"Yönetim Kurulu kararları hala bana gelmedi," dedi babası tenkit dolu bir sesle. Bir bacağını diğerinin üzerine atarken bir kolunu da oturduğu koltuğun koluna koymuş, parmaklarını oynatmaya başlamıştı.

Taylan gözlerini devirmemek için kendisini zor tutmuştu. Bu hareketin, Hülya'dan ona geçtiğini tahmin ediyordu ama

şu an gerçekten de tam yeriydi. Hülya aklına gelince yüreğinden ılık bir şeyler içine doğru akarak bedenini sararken, durgun sakin bakışlarını babasına çevirdi.

"Tüm üyelere bilgilendirme yapıldı. Geçen hafta özel kuryeyle herkesin dosyaları ulaştırıldı. Almış olmalısın." İçeri girer girmez babasının bunu konuşması çok can sıkıcıydı. Daha nasıl olduğunu bile sormamıştı Taylan'a.

Babası sert bakışlarını kendisine dikerek karşılık verdi. "Herhangi biriymişim gibi kuryeyle gönderemezsiniz bana o dosyaları. Şoförüne söyleseydin, o getirseydi."

"Şoförüm meşguldü baba. Eminim şu anda çalışma odandaki masanın üzerindedir dosya. Seni mutlu edecekse zarfı senin için ben açabilirim yemekten sonra."

Taylan'ın alay yüklü bakışları, ciddi ses tonunun ve duruşunun arkasına gizlenmişti. Babası kirpiklerinin altından uyaran bakışlarını ona diktiğinde, hiç etkilenmeden karşılık verdi bu bakışlara.

"Ayhan!" diyen annesinin sesi, iki adamın da dönüp Pervin'e bakmalarına neden oldu. "Tatsızlık istemiyorum! İşle ilgili meseleleri yemekten sonra konuşursunuz. Artık yemeğe geçelim!"

Pervin'in emreden tonu Taylan'ı rahatsız etse de herhangi bir tepki vermedi. Kendisine engel olamayarak sürekli kıyaslama yaptığını fark etti. Dört gün evvel Sevgi evlerine geldiğinde onun kendilerini masaya çağıran tavrıyla, annesinin tavrını kıyaslamadan edemiyordu. Sevgi Hanım akşam yemeğine de kalmış, kızların sohbetlerini bölmelerine izin vermeden mutfağa kendi girmişti ve akşam Taylan ile Karan, Demir'le birlikte geldiğinde, gülümseyerek onları karşıladıktan sonra kızları da tatlı bir şekilde azarlayarak "Hadi bakalım tembeller, çocuklar işten geldi, açtır şimdi onlar, hala çene yapıyorsunuz, yemekleri ben yaptım, kalkın masayı da siz hazırlayın bakayım, " demişti anaç bir tavırla.

Sevgi'nin her defasında Taylan'a çocuk muamelesi yapması arada bozulmasına neden olsa da içten içe bundan hoşlandığını da itiraf etmek zorunda kalıyordu. O akşamki yemek

sıcak bir evde olması gereken gibi keyifli geçmişti. Hem yemeklerini yemiş hem gün içinde yaptıklarını konuşmuşlardı. Şimdiyse yemek boyunca sürecek olan suskunlukla, sessiz bir masaya oturacağını bilmek, içine anlam veremediği bir sıkıntı oturtmuştu. Oysa alışıktı bu evdeki sessiz sofralara. Uzun süren suskunluklara...

Hülya hayatına girene kadar bu sessizliğin onu ne kadar boğduğunu fark etmemişti ancak şimdi anlıyordu ki bu evdeki masada yediği onca güzel yemeğin hiçbir zaman tam olarak tadını alamamıştı. Oysa annesinin aşçısı çok tecrübeli ve herkesin mutfağına sokmak için yarıştığı iyi bir aşçıydı. Ona ödenen ücreti bizzat Taylan ödediğinden, adamın ne derece iyi olduğunu da biliyordu ama yemeklerin lezzetini hiçbir zaman hatırlamıyordu.

Sessizlik içinde ağır ağır yenen yemek Taylan'ın daha çok sıkılmasına neden oldu. Şu an Karanlar dışarıda, kızlar evde samimi bir yemek yerken, kendisinin neden bu zulme katlandığına anlam veremiyordu ama mecburdu. Ne olursa olsun masadakiler annesiyle babasıydı ve iyi bir evlat olarak zaten onlardan yeteri kadar uzak dururken ilişkisini tamamen kesmeyi de vicdanına sığdıramıyordu. Görüşmeleri olabildiğince azami tutmak, şu an elinden gelen tek iyi şeydi, daha fazlasına gönlü razı gelmiyordu. Sıkıcı yemek nihayet bittiğinde kahvelerini içmek için salona geçmişlerdi. Taylan için değilse bile annesi ve babası için kıyametin kopacağı an bu andı. Nesrin Hanım kahveleri servis edip salondan çekildikten sonra Taylan fincanından ufak bir yudum alıp, önündeki sehpaya bıraktı ağır hareketlerle.

"Sizinle konuşmam gereken bir konu var..." dediğinde, iki çift göz sorarcasına ona dönmüştü ve Taylan "...aslında bilmenizi istediğim, vermiş olduğum bir karar var," diyerek devam etti arkasına yaslanırken. Bir bacağını diğerinin üzerine atıp rahat bir tavırla arkasına yaslanırken, kendinden emin bir yüzle önce babasına sonra annesine baktı.

"Nedir?" diye soran Pervin'di. Ayhan ise donuk bakışlarla oğlunun devam etmesini bekliyordu.

Taylan soruyu soran annesine bakışlarını çevirip ifadesiz bir yüzle baktı. Ses tonu kontrollü, duruşu kararlı ve sağlamdı.

"Hayatımda biri var... Ve evlenmeye karar verdim."

"Kimlerin kızı?" diye sordu annesi şaşkınlıkla. Kaşları yukarı kalkmıştı ya da Taylan'a öyle geldi. Son botokstan sonra annesinin yüzündeki ifadeleri tam olarak çıkaramıyordu. Ses tonundan o anki duygularını okumaya çalışıyordu ve şu anki ses tonunda şaşkınlıkla beraber hissedilir bir merak da vardı.

"Anlamadım?" diye sordu Taylan tek kaşını kaldırarak.

"Yani mutlaka bizim çevremizden biri olmalı bu dediğin kişi. Ben tanıyor muyum? Kimlerin kızı?" diye üsteledi annesi.

İşte şimdi ses tonunda bir rekabet hissi almıştı Taylan. Annesinin kafasının içinden geçen düşünceleri o kadar iyi okuyabiliyordu ki bir an kahkahalarla gülmek geldi içinden. Babası hala bir tepki vermemiş, sadece ikisi arasındaki konuşmayı dinliyordu gözlerini kısarak.

"Senin tanıdığın birilerinin kızı değil anne. Senin çevrenden birisi de değil. Şimdiye kadar o çevreden kimseyle evlenmeyeceğimi anlamış olman gerek. Bilmem farkında mısın ama kırk yaşındayım ben!"

Taylan sanki bir çocuğa laf anlatır gibi yumuşak bir sesle konuşurken, sesinin tınısındaki küçümseme babasının gözünden kaçmamıştı.

"Ne demek senin tanıdığın çevre değil? Senin evleneceğin kalitede bir kızın olabileceği başka bir çevre mi var?"

"Var anne. Benim evleneceğim kadın, senin kaliteli dediğin çevredekilerden çok daha kaliteli. Buna emin olabilirsin."

"Kim bu kadın?" diye soran annesi, bu kez gözlerini tehditkâr bir şekilde kısmaya çalışmıştı ancak yalnızca tike benzer minik bir oynama olmuştu yüzünde.

"Birkaç hafta sonra sizinle tanıştırmak için getireceğim. O zaman öğrenirsiniz kim olduğunu. Ancak belirtmeme izin verin, hiçbir şey kararımdan dönmeme neden olmayacak."

Annesinin sinirle gerilen yüzü, yaptırdığı botoksla rekabet eder gibiydi. Şu an altmış beş yaşındaki kadının yüzünde tek bir çizgi kalmamıştı.

"Bu şekilde konuştuğuna göre bizim tasvip edeceğimiz biri değil anlaşılan."

Ayhan'ın sert bir sesle araya girmesi, Taylan'ın bakışlarını babasına çevirmesine neden oldu. Gözünü bile kırpmadan babasına baktı. "Mesele sizin tasvip edip etmemeniz değil baba, mesele benim istemem. Kararım kesin ve sizden onay beklemiyorum. Anne babam olmanızdan ötürü ve size saygımdan dolayı kararımı bilmenizi istiyorum."

"Terbiyesizleşme!" dedi Ayhan buz gibi bir sesle.

Taylan çenesini gerecek kadar dişlerini sıktı. Yanında duran koltuğun üzerindeki eli kapanarak yumruk haline geldi. İçinden kendisine sakin olmasını tekrarlarken, tıpkı karşısındaki adamınkine benzeyen buz gibi bakışlarla bakarak, "Benden beklediğin saygıyı göstermeni rica edeceğim baba. Bilirsin, ebeveynler çocuklarına örnek olurlar," dedi sakin ancak soğuk bir sesle.

Ayhan'ın öfke dolu bakışları bir başkasını yerine mıhlayabilecekken Taylan korkusuzca babasına bakmaya devam etti. Bu konuşmanın bir yere varmayacağını hissettiği anda aniden yerinden kalktı. Sakin tavrına uygun durgun bir sesle konuştu. "Sanırım sizi bilgilendirdiğime göre artık gitme vaktim gelmiş olmalı. Geleceğimiz günü size bildiririm. Herhangi bir şey olursa asistanımı arayıp bilgi verebilirsiniz. İyi akşamlar."

İleri doğru bir adım attığında babasının "Taylan!" diyen sert sesiyle duraksayarak başını geri çevirdi sorarcasına.

"Bizim onayımız olmadan evlenemezsin!" diyen babasına, hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. "Önce de söylediğim gibi baba, onayınıza ihtiyacım yok. Yalnızca bilin istedim."

Başını önüne çevirip rahat adımlarla salondan ayrılırken, annesinin öfkeli bir tonla, "Hep o piç yüzünden! Sonunda oğlumu da kendisine benzetti," diyen şikayetçi sesini duymuştu.

Yumruklarını iki yanında sıkarak başını esefle iki yana salladı. Hiçbir zaman içlerinde sevgi barındırmayacaklardı. Taylan bunu bugün bir kez daha anlamıştı. Başıyla kapının önünde tepkisiz bir suratla bekleyen Nesrin Hanım'a selam verip, o boğucu evden kendini kurtarmak istercesine adımını dışarı attı.

15. BÖLÜM

Taylan dönüşte, yol boyu düşüncelerinin arasında boğuldu. Anne ve babasını anlamayı ne kadar istese de bunu başaramıyordu. İkisi de sevgisiz evliliklerinde ruhsuz canlılara dönmüşlerdi ve onlara hiçbir şey katmayan bir çevre içindi her şey. Tüm görünüş, çaba, sahip olduklarını sergilemek, ne kadar güçlü olduğunu göstermeye çalışmaktı... Her şey ama her şey onlara hiçbir faydası olmayan bir çevre içindi ve Taylan'ın da aynı ruhsuzluk içinde yaşayacağını düşünmeleri akıl alacak gibi değildi.

Taylan son zamanlarda, eğer Hülya karşısına çıkmasaydı gelecekte nasıl bir hayatı olacağını görünce içi ürperiyordu. Şimdiye kadar onu mutlu edecek kimseyle karşılaşmamıştı. Tıpkı annesinin de dediği gibi içinde bulundukları çevre birbirinin aynısıydı. Anlaşmalı evlilikler, paranın daha çok çoğaltılma çabası, birbirlerinin yüzlerine yapay gülümsemelerle bakan insanların arasındaki rekabet ve güç isteği sonu gelmeyecek bir çabanın eseriydi. Taylan bu çarkın içinde şimdiye kadar kendisini korumayı başarmıştı. Ona yaklaşan kadınların amacını çok iyi biliyordu. En iyi gözlemi annesi sayesinde yapabilmişti hayatı boyunca. Gösterilen davranışlar, tavırlar neye işaret ediyordu anlayabiliyordu. Kadınlar kendilerine verilen değerin, onlara alınan değerli eşyalarla eş olduğunu düşünüyorlardı. Ne kadar çok şeye sahip olurlarsa değerleri, sahip olduklarıyla paralel artıyor sanıyorlardı. Oysa bu koca bir yanlıştı. Taylan için geçmişte yaşadığı ilişkiler, sırf bu düşünceye öfkesi nedeniyle yapmış olduğu şey-

lerin utancını yaşatıyordu kendisine. Görüştüğü kadınlara aldığı pahalı hediyeler, Taylan'ın hayatında vazgeçilmez olduklarını düşünmelerini sağlamıştı. Buna inanmalarına izin vermişti Taylan. Ta ki bir demet sıradan çiçekle ilişkinin bittiğini bildiren notları gönderene kadar. Ödediği faturaların yüksek tutarı o kadınların değerini göstermiyordu. Harcayacağından çok parası vardı ve kadınların onu avladıklarını düşündükleri anda böylesi bir darbeyi indirmesine kolaylık sağlıyordu sadece. Bunun da çok sağlıklı bir tavır olmadığını yeni anlıyordu Taylan. Karan'dan farklı olarak, o daha sinsice davranmıştı. Annesine olan öfkesini, ona benzer diğer kadınları aşağılayarak çıkarmıştı ve her defasında savunması da hazırdı... Madem öyle bir hayat istiyorsunuz bunu benden alamayacaksınız!

Karan'ın hayatına ilk girdiği gün Taylan hissetmişti. Karan, adının aksine ona aydınlık getirecekti ve getirmişti de... Her şey garip bir kader örgüsünün bir ilmeği idi sanki... Karan hayatında olmasa belki de Hülya ile hiçbir zaman tanışma şansını yakalamayacaktı. Taylan ne yaparsa yapsın, nasıl bir hayat yaşarsa yaşasın, bulunduğu çevreden farklı bir çevreye giremeyecekti. Saplanıp kalmış olduğu hayat onun ayağındaki prangaydı ve onun çevresine, onu kurtaracak kişi girmediği sürece o da buraya mahkûm yaşayacaktı.

Artık her şey bambaşka ilerleyecekti. Taylan buna canı gönülden inanıyordu. Hülya onun hayatındaki nefes olacaktı. Onun boğulduğu yapay dünyadaki tek gerçek o olacaktı. Hülya'nın birazcık bile değişmesini istemiyordu. Onu değiştirmeye çalışan, onu soldurmaya çalışan her şeyi dize getirebilecek gücü vardı. Belki hayatının geçen yıllarını feda etmişti ama şu an sahip olduğu güç, geri kalan yılları için ödediği küçük bir bedeldi sadece. Artık kimse onun önünde duramazdı.

Dudağının ucunda memnun fakat sinsi bir gülümsemeyle garaja girip, aracını park etti ve rahat, huzurlu adımlarla asansöre ilerledi. Bu akşam Hülya ile uzun ve dürüstçe bir konuşma yapacaklardı. Taylan her adımını sağlam atan

adamdı. Hülya'ya da o gücü verecek, onun da adımlarını sağlam atması için arkasında olduğunu hissettirecekti.

Her zamanki gibi kapıyı çaldı. Kendi dairesinin zilini çalmak, son zamanlarda en zevk aldığı şeydi. O kapı her açıldığında kararı çok daha kesinleşiyordu. O kapının ardındaki kadın, gözlerini kapatıp bu dünyadan göç edeceği güne kadar orada kalacaktı ve ona kapıyı hep o açacaktı.

Parlak bir gülümsemeyle kapıyı açan Hülya, kollarını ileri uzatıp Taylan'a sarıldı.

"Hoş geldin Zeus'um," dedi sıcak bir sesle. Dudaklarını Taylan'ın boynuna bastırmıştı. Taylan kollarını ince bedene sarıp, kendi iri bedenin içinde hapsolan kızı sıkıca sardı.

"Hoş geldim Tanrıçam."

Hülya bir adım atıp geri çekildi. "Aç mısın diye soracağım ama yemekten geldin, değilsindir sanırım?" diye sorarken bile emin olmak ister gibi dikkatli gözlerle Taylan'ın yüzünü inceliyordu.

"Değilim güzellik," diyen Taylan, kolunu Hülya'nın omzuna atıp ileri adımladı. Bir eliyle kapıyı arkasından kaparken kızla birlikte dairenin içine doğru yürümeye başladı.

"Geldi mi Karanlar?"

"Çoktan geldiler. Onlar da yemeği dışarda yedi," diyen Hülya sırıtıyordu. Zorla adamları dışarı postalamışlardı. "İber çok yorulmuş. Herkes yorgundu. Sanırım hepsi uyumuştur. Ben de senin gelmeni bekliyordum."

"Yorgunsan sen de uyusaydın keşke," diyen Taylan, geniş salona girdiğinde ceketini çıkararak kanepenin üzerine attı.

"Olmaz. Ben sen gelmeden uyuyamam zaten. Hem yorgun değilim ki. Biz bütün gün evdeydik." "İyi vakit geçirdiniz mi?" diyen Taylan, yorgun bir tavırla kanepeye çökercesine oturdu.

"Her zamanki gibi..." dedi Hülya sıradan bir sesle. Kızlarla konuştuklarını henüz Taylan'la paylaşmak istemiyordu. Kendisi ile ilgili olsa dayanamaz, mutlaka konuşurdu ama Sina'nın sırrı, yalnızca onların arasında kalacak olan bir durumdu. Günü geldiğinde buna Sina karar verecekti. Tay-

lan'ın yorgun halini görünce endişeli bir sesle devam etti.

"Sen yorgun görünüyorsun. İstersen hemen yat uyu."

Taylan arkaya attığı başını kaldırıp birkaç saniye Hülya'ya baktı. Yerinde hafifçe kıpırdanarak toparlandı.

"Güzellik, sen iki kadeh bir şey getir bize. Seninle biraz konuşalım," dedi yumuşak bir sesle. Bakışları öyle sevgi yüklüydü ki Hülya yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı.

"Tamam o zaman. Sen bacaklarını uzat, rahat et. Ben hemen geliyorum."

Ayakta dikilen kız, hemen mutfağa doğru hareketlenmişti. Taylan'ın canının sıkkın olduğunu görebiliyordu ve konuşmak, belli ki ona da iyi gelecekti.

Birkaç dakika sonra, elinde iki kadeh kırmızı şarapla salona geri döndü. Taylan kızın geldiğini görünce ortadaki sehpaya uzattığı bacaklarını topladı ve yeniden kanepeye yerleşti. Sırtını kanepenin koluna dayayarak yan döndü ve Hülya kadehleri sehpaya bırakıp yerine otururken gömleğinin kol düğmelerini çözüp, yavaşça dirseklerine doğru katlamaya başladı. Yakasındaki birkaç düğmeyi açıp, gömleğin eteklerini pantolonun içinden çıkardı. Şimdi daha rahat ettiğini hissettiğinde bakışlarını kaldırıp, Hülya'nın merakla kendisini izleyen yüzüne baktı.

"Endişeli endişeli bakma öyle. Önemli bir şey değil." "Çok yorgun görünüyorsun ama..."

"Yorgun değilim aslında. Sadece canım sıkkın."

"Annenlerle konuşacağın konu yüzünden mi? İşle ilgili bir şey mi oldu?"

Taylan kızın masum gözlerine bakıp hafifçe gülümsedi. Elini kaldırıp, "Gel, yaklaş bana biraz," dedi alçak bir sesle.

Hülya kanepenin üzerinde kayarak Taylan'a sokuldu. İkisi karşılıklı kanepede otururken dizleri birbirine değdi. Taylan ellerini uzatıp kızın iki elini tuttu ve başını ileri uzatarak kızın dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı. Bir elinin içine kızın iki elini alıp, boşta kalan eliyle sehpanın üzerindeki kadehe uzandı. Bir yudum içerken başı yana dönüktü. Kadehi tekrar sehpaya bıraktı ve yüzünü Hülya'ya çevirdi.

"İşle ilgili değil... Konuşmamız gerekenler var güzellik."

Hülya, Taylan her ne kadar endişelenme demiş olsa da adamın yüzündeki ciddiyetle kalbinin sıkıştığını hissetti. Sanki son konuşma yapılacak bir ciddiyetti şu an sahip olduğu yüz. Belki de Taylan sıkılmıştı ondan ve kibarca bu işin bittiğini söyleyecekti. Kaşları çatılırken birkaç saniye içinde onlarca düşünce dolaştı zihninde. Nerede hata yapmış olabileceğini düşünürken Taylan'ın duruşuna bakınca, kendisinin tamamen hata olduğunu hissetti. Bu karşısında oturan mükemmel adam, onunla nasıl olabilirdi ki zaten? Taylan'la o aynı kulvarda bile değillerdi. Hatta aralarındaki kulvar farkı aşılacak gibi bile değildi. Kalbinde hissettiği sızıya rağmen kendisini gerçeklere hazırlamaya çalıştı. Her zaman gerçekçi ve kendini bilen biri olmuştu Hülya. Taylan mükemmeldi. Yaşam tarzı, sahip oldukları Hülya'nın ötesinden bile geçmezdi. Hülya ona hiçbir zaman denk olamayacaktı ve sırf Taylan'ı hayatında tutabilmek için olmadığı biri gibi davranması olanaksızdı. Malzeme ortadaydı işte. Elinden gelen yalnızca buydu. Başka türlüsünü bilmiyordu. Hem o Taylan'ın sahip olduklarına değil, onun yüreğine vurulmuştu. Onun gücüne, doğruluğuna, dürüstlüğüne vurulmuştu.

Şimdi geldiği yer, yüzündeki bu ifade, aşağı yukarı nelerin olmuş olabileceğini tahmin ediyordu Hülya. Ailesinin yanından geliyordu ve ne zamandır onun evinde yaşayan bir kızın varlığını öğrenmiş ve bundan memnun olmamışlardı anlaşılan. İçinde hissettiği üzüntüye rağmen dik durmaya ve gelecek olanı karşılamaya çalıştı. Kim ne derse desin o kendinden üzüntü duymayacaktı. Neleri yapabileceğini, neleri istediğini biliyordu. Farklı bir kişi olmayacaktı ve öz saygısı için sahip olduğu her şeye sahip çıkacak, bundan utanmayacaktı. Kalbinin değerini biliyordu. Hiçbir şeyle boy ölçüşemeyecek değerde bir yüreği vardı. Sevgisi kocaman, aklı tertemizdi. Sırf birkaç mülk ve Taylan'la aşık atabilecek bir serveti olmadığı için onun hayatında olamayacaksa bunu da kabullenecekti. Hayat gerçeklerden ibaretti ve Hülya'nın bu gerçeği değiştirecek gücü yoktu. Kabullenmekten başka yol

da bilmiyordu.

Sessizce Taylan'a bakmaya devam ederken Taylan, gözlerini kızın mahzun gözlerine dikti. Hülya aptal bir kız değildi. Aklından nelerin geçtiğini de şu an tahmin ediyordu ama yanlış şeyler düşündüğünü de biliyordu. Bu düşüncelerin onun güzel zihninde yer etmemesi için bir an evvel hissettiklerini ve düşündüklerini ona söyleyecek, kızın içini rahatlatacaktı. Onlar Hülya ile iyi birtakım olacaklardı ve takım oyuncuları her zaman birbirini desteklerdi. Onun en büyük desteği de Hülya olacaktı. Ona bu gücü verecekti Taylan.

"Bu akşam ailemle yemek yedim... Ara ara yaptığım bir şey ... Çok sık olmaması için elimden geleni yapıyorum ama bazen kaçınılmaz oluyor. Bu seferki yemeğe özellikle gitmek istedim çünkü onlara bildirmem gereken şeyler vardı."

Hülya ciddi bir yüzle ses çıkarmadan ona bakarken, Taylan kızın ne derece tedirgin olduğunu görebiliyordu. Önce içini rahatlatması gerektiğine karar verip, kızın ellerini iki avucunun içine aldı. Başını hafifçe ileri uzatıp alnını kızın alnına dayadı.

"Bana şöyle bakmayı kessene güzellik. Çok tedirgin görünüyorsun, beni de geriyorsun." "Tedirginim," dedi Hülya hiç saklamadan düz bir sesle.

"Boşuna tedirgin oluyorsun."

"Hani şu son konuşmalar olur ya... Nedense şu an o andaymışız gibi hissettim."

Taylan kıkırtıyı andıran bir sesle güldü. Gırtlağından çıkan hafif ses Hülya'nın kalp atışlarını yükseltti. O nasıl seksi bir sesti ve nasıl çıkarabiliyordu acaba? Kaşlarını çatmış bunu düşünürken Taylan, bitiş konuşmaları yapmadığını ve Hülya'ya da hiçbir zaman öyle sıradan çiçekler göndermeyeceğini aklından geçiriyordu. Dudağı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunları Hülya'ya söylese nasıl bir tepki alacağını merak etti ama o ela gözlerin çakmak çakmak olmasını göze alamadı.

"Tatlım hatırlıyor musun? Ben sana ne demiştim? Bizim birlikteliğimiz sonsuzlukla eş değerde olacak. Sonsuzluk be-

nim bildiğim bu kadar kısa değil, o yüzden kafandan geçen o bitiş konuşmasını da sil aklından."

"Neden bu kadar gerginsin o zaman?"

"Anlatacağım işte. Birlikte konuşacağız. Sonra birlikte hareket edeceğiz."

Hülya rahatlatıcı derin bir nefes alıp, başını hafifçe geri çekti ve gözlerini Taylan'ın bakışlarına dikti birkaç saniye. Kıpırdanarak yeniden yerleşirken, sehpanın üzerindeki kadehe gözü takıldı ve aceleyle uzanarak büyük bir yudum alıp, kadehi tekrar geri bıraktı. Başını sallayarak omuzlarını dikleştirdi.

"Tamam. Hadi, anlat dinliyorum o zaman. "

Taylan da tıpkı onun gibi kadehine uzandı. Büyük bir yudumun ardından Hülya'nın yaptığı gibi kadehi geri bıraktı ve kıza döndü.

"Benim ailem pek senin tanıdığın insanlara benzemezler. Yani annem, senin annen gibi bir kadın değil. Hayatındaki öncelikler ve değerler farklı şeylerin üzerine kurulu..."

Hülya dikkatle Taylan'ı dinlerken, adam düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Sanki yanlış yerden giriş yapmış gibi susmuştu ve kafasının içinde düşünceleri sıralamaya çalışır gibiydi. Nihayet keskin bir nefes alıp başını aşağı indirdi ve duru gözlerle Hülya'ya baktı.

"Bak tatlım, bizim birlikteliğimiz her ne olura olsun dürüstlük ve açıklık üzerine kurulacak. Sen beni az çok tanıyorsun ve tanımaya da devam edeceksin. Ben de bu süreçte seni tanıdım ve hala tanımaya devam ediyorum. Seninle ilgili her geçen gün öğrendiğim yeni şeyler sana daha çok hayran olmama, daha çok sevmeme neden oluyor. Ben senin doğallığını seviyorum. İçinden geldiği gibi hareket etmeni, hesapçılıktan uzak oluşunu seviyorum. Düşündüğün her şeyi hemen ortaya atmanı seviyorum. İlk başlarda buna şaşırdığım anlar oluyordu çünkü alışık olmadığım bir tavırdı bu ama her geçen gün seninle daha çok huzur buluyorum. Kendimi gerçek bir insan gibi hissediyorum. Artık şu kapıdan içeri girdiğimde, sanki sanal dünya dışarıda kalıyor ve gerçekli-

ğe dönüyormuşum gibi hissediyorum. Kendimle ilgili yeni şeyler keşfediyorum. İçimde yıllarca bastırılmış olan asıl özümü buluyorum ve bundan çok mutlu oluyorum... Bunları da hep senin sayende öğreniyorum... Benim hayatımda kalmanı istiyorum. Önceden de dediğim gibi sonsuza kadar hayatımda kalmanı istiyorum çünkü seninle hayatımın geri kalanının muhteşem geçeceğini biliyorum."

Hülya hayretle Taylan'a bakarken adam gülümsedi sevgiyle.

"Buna engel olacak her şeyi yok etmek istiyorum. Seni benden alabilecek, seni benden uzaklaştıracak her şeyi yok etmek istiyorum... Senin benim yanımda kalmana ihtiyacım var ve senin de bu ihtiyacı bilmeni istiyorum. Seni benden uzaklaştıracak hiçbir şeye izin verme olur mu?"

Taylan, bir çocuk benzeri yüz ifadesiyle başını eğmiş, Hülya'dan onay beklercesine bakıyordu kıza. Hülya elini uzatıp Taylan'ın yanağını okşadı sevgiyle.

"Sen istemediğin sürece beni senden kimse alamaz ki!" dedi yumuşak bir sesle.

"Biliyorum... İşte bu noktada sana bunu bir kez daha söylemek istiyorum. Ben senden asla vazgeçmem! Bunu benden açıkça duymadığın sürece kimin ne dediğinin, kimin ne yaptığının önemi yok, tamam mı? Ben senden vazgeçmem, sen de bunu böyle bileceksin!"

"Tamam," dedi Hülya başını sallayarak. "Devam et. O zaman neden böyle huzursuzsun?" "Huzursuzum çünkü ailemi tanıyorum... Bugün onlara senden bahsettim..."

Hülya kaşlarını kaldırdı. "Ve? ..."

"Kafalarındaki hayalleri yıktım anlayacağın. Annem, demiştim ya senin annen gibi bir kadın değil. O her zaman kafasında beni kendi çevresindeki birileriyle bağlama düşüncesindeydi ve ben her defasında bunu geri püskürttüm ama yine de pes etmedi. Şimdi, ilk defa onlara hayatımda biri olduğunu söylediğimde, ne kadar ciddi olduğumu fark ettiler... Çünkü daha önce böyle bir şey olmamıştı. Annem bu işin peşini bırakmayacak! Onu çok iyi tanıyorum. Yapa-

bileceklerini de biliyorum. O yüzden sana ihtiyacım var. Ne olursa olsun benden vazgeçme."

"Annen bana ne yapacak ki?" dedi Hülya şaşkın şaşkın Taylan'a bakarak.

Sinirli olabilecek bir gülüş çıktı Taylan'ın dudaklarından. Gözleri Hülya'ya dikildi tekrar. "Çirkinleşecek. Senin kalbini kırmaya kalkacak... Buna izin verme!"

Hülya'nın kafası alaycı bir gülüşle arkaya düştü. Sırıtarak Taylan'a bakarken aynı alaycı sesle, "Ne yani Türk filmlerindeki gibi para teklif edip oğlumun yakasını bırak mı diyecek?" dedi çocuksu bir sesle.

Taylan ciddi ciddi ona bakmaya devam ederken Hülya'nın gülümsemesi yüzünde dondu. Yüzü ağır ağır normale dönerken hayretle kaşlarını kaldırdı. "Yok artık! Gerçekten mi?" dedi inanmaz bir sesle.

Taylan ağır ağır onaylarcasına başını sallarken Hülya kıkırdamaya başladı. İşler gittikçe kronikleşmeye başlamıştı onun cephesinde.

"Sen kaç para edersin ya? Annenin serveti buna yeter mi acaba?" dedi düşünüyormuş gibi dudağını bükerek. Taylan kaşlarını çatıp kızın yüzünü izlemeye başladığında Hülya iki elini Taylan'ın iki yanağına bastırdı. Çocuk sever gibi sevecen bir sesle, "Ama sen paha biçilmezsin! Sence annen gerçekten de o kadar zengin midir?" dedi gülümseyerek.

Taylan kızın yüzündeki sevecenliğe, bakışlarındaki yumuşaklığa içi eriyerek baktı.

"Kalbini kırarsa sakın izin verme ona. Ben bu gece çok üstlerine gitmemek için uzatmadım ama yeniden konuşmak zorunda kalacağımı biliyorum. Sadece yakın zamanda tekrar onlarla görüşmek istemiyorum. Bu süreçte benim haberim olmadan sana ulaşmaya kalkarsa tedbirli olmanı istiyorum. Ben yalnızca seni istiyorum, kimin ne dediği umurumda değil. Senin kalbini kıracak bir şey yaparlarsa bana haber vereceksin, ben önlerini keseceğim. Seni yıpratmalarına asla izin vermeyeceğim. Benim senin yanında olduğumu bil, bana bu yeter. Anlaştık mı?"

Taylan öyle ciddi bir sesle konuşuyordu ki adamın yaşadığı huzursuzluk Hülya'nın yüreğini sızlattı. Onca şeyin arasında bir de bu yükü taşıyordu Taylan. Hülya'yı hayatında tutmak için herkesi karşısına almaya razıydı. Anne babasıyla arasının açılacağını da umursamıyordu. Hülya nasıl onu üzebilirdi ki? Hayatı boyunca ona bu derece önem verecek, onu her şeye karşın sevecek birini beklemişti. Taylan'ı nasıl hayal kırıklığına uğratabilirdi ki?

"Zeus'um... Güzel adamım benim... Sen sakın üzülme tamam mı? Ben bunlarla başa çıkabilirim. Sen benim yanımda olduğun sürece, beni böyle sevdiğin sürece ben her şeyle başa çıkabilirim."

"Seni yıpratmalarını, üzmelerini istemiyorum."

"Beni başkaları üzemez. Senin tek sözün başkalarının bin sözüne bedel. Beni senden başka kimse üzemez."

"Ben seni asla üzmeyeceğim. Sen beni böyle mutlu ediyorsun ya, ben senin için ne yapsam yine de az... Sen bana nefes almayı öğrettin... Kalbimin attığını hissettirdin... Senin sıcaklığınla ısındım ben... Meğerse buz gibiymişim, donmuşum... Senin sıcaklığını hissettiğimde anladım ben bunu."

Hülya kanepede hareketlenerek Taylan'ın kucağına çıktı. Kollarını adamın boynuna sarıp başına dudaklarını bastırdı.

"Sen hiç üzülme tamam mı? Sen bende olduğun sürece ben hep sendeyim."

Taylan kollarını kızın beline sarıp kızı kucağına yerleştirdi. Başını kızın omzuna bıraktı. Mırıldanır gibi konuşmaya başladı.

"Bu akşam çok kötü geçti. Öyle soğuklar ki insanın inanası gelmiyor. Benim ailem ama yapabileceğim hiçbir şey yok... Onları öyle kabul etmek zorundayım. Ne gözden çıkarabilirim ne de tam olarak hayatıma sokabilirim. Aynı soğukluğu hayatımda istemiyorum. Aynı saçma hayatı yaşamak istemiyorum... Öyle hesapçı, öyle duygusuz bir hayat istemiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak! Kim olurlarsa olsunlar senin ailen onlar. Elbette söküp atamazsın. Ne yapacaksın? Anne

baba işte... Atsan atılmaz satsan satılmaz... Sen evlat olarak yapman gerekeni yap, onları kimseye muhtaç etme, gerisi onların bileceği iş. Sen onlar gibi olmak zorunda değilsin. Öyle biri değilsin zaten... Üzme kendini, herkes kendi seçimini yaşar. Beni de dert etme sen, senden başka kimsenin sözünü takmam ben. Hem sırf seni dünyaya getirdikleri için saygıda kusur da etmem. Bunun için bile kalbimde bir yer edinirler merak etme."

Hülya son cümleleri sıralarak söylemiş, başını kaldırıp Taylan'a bakmıştı. Taylan hayranlık dolu gözlerle kıza baktı. Emin olmak istercesine başını sallayarak karşılık verdi.

"Biz iyi bir takım olacağız, değil mi?"

Hülya başını salladı onaylayarak. Gülümserken cevap verdi.

"Hem de en iyisi olacağız. Her şeyimizi paylaşacağız, her derdimize ortak olacağız. Biz istemediğimiz sürece kimse giremez bizim aramıza. Ne senin annen ne de benim annem."

Taylan kızın son sözleriyle yeniden kıkırdadı. "Annen bana çocuk muamelesi yapmasa daha iyi olacak ama..." diye devam ederken Hülya atıldı itiraz ederek. "Hiç şikâyet etme! Valla seni seviyor o yüzden. Sevmese burnundan getirirdi."

Hülya'nın aklına o an, annesinin Sina'nın babasını ve abisini tersleyen tavırları geldi. Gülmemek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Sevgi lafını çekinmeyen bir kadındı ve her fırsatta insanlara laf sokmaktan geri durmazdı. İsmet ve Hazar da bundan fazlasıyla nasiplerini alıyordu ancak Sevgi'nin sözlerini ne derece anlıyorlardı, Hülya bundan şüpheliydi. Her defasında kafaları karışmış gibi şüpheyle Sevgi'nin yüzüne bakıyorlardı. Sevgi de her defasında aynı şekilde sözlerine son veriyordu.

"Anlayana sivri sinek saz, anlamayana davul zurna az."

Hülya şimdi Taylan'a bakarken, annesinin gerçekten de Taylan'dan hoşlandığını bilmenin rahatlığı içindeydi. Taylan'ı sevmese Hülya çok arada kalırdı ama Taylan nasıl yaptıysa kendini sevdirmişti. Oysa sadece kendi gibi davranıyordu. Ciddi, ağır başlı, saygılı. Sevgi onun uzak duru-

şundan bile etkilenmemişti. Oysa annesi sıcakkanlı insanları severdi daha ziyade. Belki de tıpkı Hülya gibi o da Taylan'ın gerçek yüzünü görebilmişti de bu yüzden samimi davranıyordu Taylan'a.

"Neyse ki sevdi galiba. Tersi olsa bunun seni üzeceğini biliyorum," dedi Taylan düşünceli bir sesle.

"Üzerdi. Sana yalan söyleyemem. Annem benim için çok değerli çünkü gerçekten bambaşka bir kadın o... Onu üzmeyi hiçbir zaman istemem ama yine de senden vazgeçemezdim ben. Beni bir gün anlayacağını ümit ederdim yalnızca. Beni o kadar iyi tanıyor ki seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor ve bu yüzden aramıza girmiyor."

"Aramıza girmiyor ama maşallah varlığını da hiç unutturmuyor." Taylan'ın alaycı karşılığına Hülya ciddi bir sesle karşılık verdi.

"O beni koruduğundan. Her zaman arkamda olduğunu göstermek istediğinden. Ben ne yaparsam yapayım o her zaman benim arkamda olacak ve varlığını unutturmayacak..." Hülya'nın ciddi sesi birden uyaran bir tona büründü. "O aslında sana da ayağını denk al demenin başka yolu."

Taylan başını salladı. "Farkındayım..." dedi gülümseyerek. Ardından imrenen bir yüzle kıza baktı. "Çok şanslısın öyle bir annen olduğu için."

"Biliyorum..." dedi Hülya yumuşak bir gülümsemeyle. "O çok özel bir kadın ve ben de çok şanslıyım benim annem olduğu için. Kıymetini bilmeye çalışıyorum. Ne kadar başarılıyım bilemiyorum ama kalbini kırmak istediğim son insan bile değil. Hiçbir şeye sahip olmasam bile o benim için dünyanın en değerli hazinelerinden daha üstün. Sırf onun varlığı bile bana sanki dünyaya sahipmişim gibi hissettiriyor."

"Biliyorum güzelim. Bunun nasıl bir his olabileceğini tahmin ediyorum," diyen Taylan, kıza tekrar sıkıca sarıldı. Çenesini kızın omzuna bırakırken alçak bir tonla mırıldandı. "Öyle bir anne; dünyanın tüm hazinelerinden, dünyadaki en büyük servetten bile daha değerli."

Taylan içine yerleşen huzurla, kollarının arasındaki kızla

dakikalarca o pozisyonda kaldı. Aklından geçenleri Hülya'ya söyleyebildiğine göre artık bir sonraki hamlesi evlilik teklifi olacaktı. Hülya'yı tanıdığı kadarıyla şatafatlı şeyler sevmiyordu ve bunu en samimi en doğal şekliyle yapmalıydı. Öncelikle herkesin kafasını meşgul eden sorunlardan kurtulmalıydılar. Bu da Doğuların ve tech adamların hayatlarından çıkmasıyla olacaktı. Aklına gelmiş gibi birden geri çekildi.

"Sana söylemeyi unuttum..."

Hülya başını kaldırıp Taylan'a baktı sorarcasına. "Neyi?"

"Doğular..." dedi Taylan, rahatladığı sesinden belli bir tavırla. "Seni aramayı bırakmışlar. Bir aydan fazla zaman geçti, bulamayacaklarını anlamış olmalılar."

Hülya'nın kaşları kalktı yukarıya. "Gerçekten mi? Artık özgürce dışarıda dolaşabilir miyim?"

Taylan gözlerini kıstı. Bu fikir çok hoşuna gitmese de Hülya'yı sonsuza kadar bu dairede tutamazdı. Kızın sosyalleşmeye, özgürce dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı.

"Çıkabilirsin güzellik ama bazı kurallar olacak..." "Ne gibi?" dedi Hülya gözlerini kısarak.

"Bir araç ve şoför ayarlayacağım, gitmek istediğin yere onunla gideceksin. Bir de nerelere gideceğini bilmem gerekiyor."

Hülya istemsizce güldü. "İyi de mahallede ben şoförlü araçla hayatta dolaşmam!" dedi keskin bir sesle.

"Ne mahallesi?" dedi Taylan, kaşlarını çatıp temkinli bir ifadeyle kıza bakarken.

"Ne demek ne mahallesi? Beni artık aramıyorlarsa ben de annemin yanına döneceğim"

Hayır!" dedi Taylan birden sert bir sesle. Kızı kucağından indirip karşısına oturttu. Panik ve kızgınlık karışımı bir yüzle kıza baktı. "Neden burada kalmıyormuşsun? Ne demek mahalleye dönmek?"

"Taylan!" dedi Hülya, ilk defa ciddi bir sesle adını telaffuz ederek. "Annem mahalleliye yalan söylüyor tatildeyim diye. Aylar süren tatil mi olur? Beni aramadıklarına göre kendi evime gidebilirim artık."

"Hayır efendim! Olmaz öyle şey! Mahalleliye ne senin nerede olduğundan? Ne alakası var?"

Hülya gözlerini devirdi. "Sen bilmiyorsun tabii öyle mahalleleri... Benim adımı çıkarırlar, annemin başını yere eğmesini istemem."

"Annenin neden başı yere eğilsin Hülya? Saçmalama! Gidemezsin bir yere!"

Hülya sinirle geriye çekildi. Çakmak çakmak gözlerle Taylan'a baktı. Daha bir dakika evvel sarmaş dolaş olan çift şimdi kızgınlıkla birbirlerine bakıyordu.

"Mahallede dedikodu yaparlar. Annemi zor durumda bırakmak istemiyorum. Hadi birkaç hafta daha yaz bitene kadar tatilde olduğumu söyler, sonra ne diyecek? Kızın adamın biriyle yaşıyormuş dediklerinde, kadının düşeceği durumu düşünebiliyor musun? Yine mübarek kadın ki sesini çıkarmadı ne zamandır burada olduğum için. İdare ediyor beni. Ama zor durumda kalmasını istemiyorum daha fazla!"

"Adamın biriyle yaşıyor ne demek ya? Doğru düzgün konuş! Sevdiğin adamla yaşıyorsun!"

Taylan'ın sesi birden kükrercesine yükselince, Hülya dizlerinin üzerinde kanepede doğrulup aynı ses tonuyla karşılık verdi.

"Onlar sevdiğim adamdan anlamazlar! Senin çevrendekiler gibi değiller tamam mı? Evlenmeden bir kız bir adamın evinde yaşıyorsa orospu gözüyle bakarlar. Anneme senin kızın orospu olmuş mu desinler?"

Taylan aniden ayağa kalktı. Elleri saçlarına sinirle uzandı ve öyle hırsla saçlarını karıştırdı. Adamın o düzgün saçları savaştan çıkmış gibi karmakarışık olmuştu. Gözlerindeki öfke ilk defa Hülya'yı korkuttu ve kalktığı dizlerinin üzerine tekrar geri çökerek bacaklarının üzerine oturdu. Taylan tek kelime etmeden, daireye girdiğinde çıkarıp attığı ceketine uzandı ve cebinden telefonu çıkarıp bir numara tuşladı. Dişlerini sıkmaktan çenesi seğiriyordu ve Hülya şaşkınlıkla adamın hareketlerini izlerken, gözlerindeki ürküntü fark edilmeyecek gibi değildi.

"İyi akşamlar Sevgi Hanım," diyen Taylan'ın sesiyle Hülya'nın kaşları, saçlarıyla aynı hizaya geldi.

"Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakmayın... Hayır hayır Hülya iyi..." Sesi sertleşerek "ben iyi değilim..." diye devam etti ve hızlı hızlı konuşmaya devam ederken, Hülya küçük dilini yuttuğunu sandı. Hiç sesini çıkaramadan donmuş halde Taylan'ı izliyordu.

"Hülya'yı artık aramıyorlar ve Hülya dedi ki; bu durumda eve dönebilirmiş..." Neredeyse tükürür gibi konuşmuştu. "Hülya'nın evi burası ve burada kalacak. Siz o münasebetsiz insanların yaşadığı mahallede zor durumda kalabilirmişsiniz... Şu an ağzıma alamayacağım bir sıfatı Hülya'ya yakıştırabilirlermiş... Buna izin vermiyorum ve onun için böyle düşünmelerine de izin vermeyeceğim... Biz Hülya'yla iki haftaya kadar evleniyoruz. Sizin yapmanız gereken bir hazırlık varsa yapın ama her şeyi ben halledeceğim. İlla çeneleri kapanacaksa ve saçma sapan fikirleri kafalarından atacaklarsa yarın Hülya'yı istemeye geliyorum... Siz de o münasebetsiz insanlara Hülya'nın, kocasının yanında olduğunu söylersiniz. Hülya oraya gelmeyecek!"

Sevgi'nin karşı tarafta ne söylediğini duyamayan Hülya donmuş gibi Taylan'a bakarken, ortaya çıkan sessizlikte Taylan, Sevgi'yi dinliyordu. Hülya için zaman kavramı durmuştu ve ne kadar sürdü bu sessizlik çözümleyememişti. Ancak Taylan'ın keskin ve kararlı çıkan sesi tekrar duyulduğunda kulaklarına uğultu gibi gelmişti.

"Söz konusu bile değil yanımdan ayrılması. Sizin zor durumda kalmanızı da istemem. Anlıyorum sizi ama siz de beni anlayın. Hülya zaten evinde ve evinde kalmaya devam edecek. Kimin ne dediği umurumda değil! Bu durum benim de işime gelir. Zaten olması gereken buydu. Sadece onun istediği şekilde olabilmesi için zaman vermek istemiştim ama madem hızlanacak her şey, hazırlıklar iki haftada ne kadar olabilirse o şekilde olacak o zaman. Telafi edeceğim bunu. Aklınız kalmasın. Siz neye ihtiyaç duyulduğunu söyleyin, gerisini ben halledeceğim."

Yine bir sessizlik oldu ve nihayet Taylan "Peki o zaman. Yarın görüşürüz. Tekrar kusura bakmayın, konuşmayı bu saatte yapmak zorunda kaldığım için. Size de iyi akşamlar..."

Telefonu kapatıp fırlatırcasına ceketin üzerine attı. Öfkeli gözleri Hülya'ya çevrildi ve, "Doğru düzgün evlilik teklifi hakkını kaybettin. İki hafta sonra evleniyoruz. Annene yardım edecek kişileri ona yönlendireceğim. Sen de artık dışarı çıkabildiğine göre rahat rahat gelinlik bakarsın!"

"Ben kendim tasarlamak istemiştim hep," diye mırıldandı Hülya. Hala donmuş gibi Taylan'a bakıyordu ve ne dediğinin o da farkında değildi. Boş bakışları Taylan'ın üzerindeydi.

"E iyi ya. Yine tasarla. Dikecek moda evini ben hallederim."

Taylan kestirip atar gibi karşılık verirken öfkeli gözleri salonda dolaştı. Eli yine saçlarını karıştırdı. Duyduğu kelime adamı çileden çıkarmıştı. Planları alt üst olmuştu. Zaten evlenecekti Hülya'yla ama her şey onun istediği gibi olsun, kız uzun uzun tadını çıkararak hazırlıklarla uğraşsın istemişti. Ama madem gideceğim diye tutturmuştu, o zaman Taylan'ın B planı devreye girerdi. Zaten Taylan her durumda kazançlı çıkıyordu. Hülya inat ettiyse zararlı çıkan da o olacaktı. Bu da gayet makul bir sonuçtu Taylan için. İstediğini aldığı sürece hangi yolun takip edileceği önemsizdi şu an.

Hülya hala içine gömüldüğü şaşkınlıktan çıkamamıştı ve donuk gözlerle Taylan'ı izliyordu. Az önce adam evleneceklerini söylemişti. Kaşları çatılarak bu noktaya nasıl geldiklerini düşünmeye çalıştı. Taylan'la o da hep ciddi bir ilişki düşünmüştü. Hatta bu amaçla başlamıştı onunla ilişkisine ama flört dönemi uzun sürer, o sırada birbirlerini daha çok tanırlar diye ummuştu. En azından Taylan'ın ağırdan alacağını düşünmüştü. Sonuçta adamın peşinden koşan kadın sayısı az değildi muhakkak. Hülya'yı daha iyi tanımadan, bu kadar çabuk böyle ciddi yola girmek istememesi çok normal karşılanabilirdi. Hülya belki de servet avcısıydı bilemezdi ki? Kızı iyice tanıdıktan sonra bu fikir oluşurdu kafasında ama Hülya bu derece çabuk olacağını hiç düşünmemişti. Kaşları

daha da çatıldı. Bu kadar kısa sürede gerçekleşecek evlilikle kim bilir kimler, neler düşünecekti? Ayrıca Taylan'ın kendisini garantiye alması da lazımdı. En azından başkalarının çenesini kapamak için.

Yine dalgın dalgın konuşarak, "Evlilik sözleşmesi yapmamız lazım. Herkes bana servet avcısı diyecek. Senin kendini garantiye alman lazım," dedi. Sanki Taylan'a demiyordu da kendi kendine konuşuyordu Hülya. Elleri kucağında, gözleri dizlerinin önündeki kanepenin üzerindeydi.

"Sikerim sözleşmeyi! Sözleşme falan olmayacak! Kimin ne dediği de umurumda değil! Sen de bir daha saçma sapan fikirler üretme bana! "

Taylan'ın öfkeli sesi, kullandığı kelimeler sanki o anda Hülya'yı kendisine getirdi. Başını kaldırıp gözlerini ayakta dikilen Taylan'a dikti. Kaşları iyice çatılırken, dizlerinin üzerinde doğrularak kanepeden indi ve adamın karşısına dikildi. İşaret parmağını adamın göğsüne sanki çiviler gibi pıt pıt vurmaya devam ederken, o da öfkeli bir sesle karşılık verdi.

"Doğru konuş! Kardeşin gibi ayarsız ayarsız laf etme bana! Daha teklif etmeden beni evlenmeye sürüklüyorsun. Hayatında olduğumu kimse bilmiyor, annenlere daha bu akşam söyledin. Demeyecekler mi bu kadın senin paranın peşinde diye? Ben kimseye bu lafı ettirmem! O sözleşme hazırlanacak, ben de imzalayacağım yoksa hayatta evlenmem seninle, yarın da annemin evine giderim."

Taylan aniden uzanarak, kızın göğsüne vuran elini bir eliyle kavrayıp göğsüne bastırdı ve diğer eliyle kızı belinden kavrayarak bedenlerini birbirine yapıştırdı. Sert darbeyle Hülya'nın yüzüne düşen saç tutamları havalandı. Taylan dişlerinin arasından sinirle konuşurken, bakışları Hülya'yı titretecek kadar öfke doluydu.

"Sen kendin için o kelimeyi kullandığında doğru konuşsaydın. Al işte, bu da gerçek ben! Kardeşim belki de bana çekmiştir! O sözleşme olmayacak! Kimse de bir şey imzalamayacak! Senin atacağın tek imza o siktiğimin nikah defteri olacak, sonra da herkes çenesini kapayacak! Sen de buradan

başka bir yere gitmiyorsun! Yarın annenin evine git istersen. Akşam ben geldiğimde, o zili çaldığımda, bu kapı açılmasın... Bak o zaman senin o mahallene kırk yıl konuşacakları seyirlikte film gösteriyor muyum göstermiyor muyum?"

Hülya'nın şaşkınlıkla açık kalan ağzı gibi gözleri de fal taşı gibi açılmış Taylan'a bakıyordu.

"Senin içinden ne çıktı böyle?" dedi nihayet ağzını kapatıp konuşabildiğinde. Ürkmüş gözlerle Taylan'a bakıyordu. Adamın daha önce hiç bu yönünü görmemişti. Karan'ın öfkesini, sıra dışı tavırlarını kanıksamıştı ama Taylan her zaman kibar, kontrollü bir adam olmuştu. Şu anki Taylan, Karan'ı bile bastıracak hiddette ve karşı durulması imkânsız bir tavırdaydı.

"Çıkarmasaydın! Sana söyledim. İçimdeki gerçek adamı çıkarıyorsun, buna da alışman gerekecek."

Taylan, Hülya'nın hayrete bürünmüş yüzü, ürkmeye benzer bakışlarıyla kaybetmiş olduğu kontrolünü geri kazanmaya çalıştı. Kızı biraz daha kendisine bastırırken sesini yumuşatarak konuşmaya başladı.

"Gitmeni istemiyorum..." derken bakışları Hülya'ya yalvarır gibi bakıyordu. "Ben çıkacak tüm sorunları halledeyim.... Lütfen! Burada kalmalısın! Senin olmadığını bildiğim bir yere gelmek istemiyorum artık. Beni burada tek başıma bırakamazsın."

Hülya, Taylan'ın yumuşayan sesi ve yalvaran yüz ifadesiyle anında yumuşamıştı. Adama öfkesini uzun süreli gösterebileceğini de sanmıyordu. Onun tek istediği Taylan'ın emin olmasıydı sadece. O ne istediğini biliyordu zaten. Taylan, cevap vermesini bekler gibi beklenti dolu gözlerini ona dikmiş bakarken gözlerini kıstı.

"Bana bir teklif borcun var. Bunu saymıyorum."

Taylan'ın yüzünde uzun süreden beri ilk defa bir gülümseme belirdi. Başını salladı hızla. "Ama sen bozdun her şeyi. Aklımdaydı zaten. Uygun anı kolluyordum, gideceğim diye tutturunca böyle oldu işte."

Hülya kıkırdayarak başını Taylan'ın göğsüne vurdu. "Siz

gerçekten iki kardeş normal değilsiniz."

"Beni sen çileden çıkardın ama," dedi Taylan ciddi bir sesle. Hülya başını kaldırınca, sesi gibi ciddi bakışlarıyla karşılaştı. "Bir daha kendin için öyle sıfatlar kullanırsan... " Hülya sorar gibi ona bakınca duraksayan adam, devam etti uyaran bir tonla. "kötü olur. Sonu çok kötü olur... Sakın bir daha yapma."

Hülya uzun denecek bir süre adamın karanlık gözlerine baktı. Taylan sürprizlerle dolu bir adamdı. Hem yaptıkları hem kişiliği her an farklı bir yönünü gösteriyordu. Şu an öyle güçlü duruyordu ki Hülya hayatında ilk defa kendisini de güçlü hissetti. Taylan kendi gücünü kıza aktarır gibiydi. Önünde kimsenin durmasına izin vermezken, Hülya'dan da aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Ona bunu yapabilecek alan açıyor, tıpkı kendisi gibi güçlü durmasını sağlamaya çalışıyordu. Hülya bu birliktelikte kendisinden çok Taylan'ın yıpranacağını düşündü. Onun sevdiği ve önem verdiği birkaç kişi vardı ve onlar da zaten tüm desteği veriyorlardı ama Taylan yapayalnızdı. Ne ailesi ne de çevresindeki başkaları ona destek vereceklerdi. Sadece kardeşi olacaktı yanında.

Diğerleri yanındaymış gibi davranacak ama arkasından mutlaka başka şeyler söyleyeceklerdi.

"Benim yüzümden çok sıkıntı çekeceksin," diye mırıldandı. "Etrafındakiler canını sıkacak şeyler söyleyecekler mutlaka."

"Kimin ne diyeceği umurumda değil. Ben senin yüzünden asla sıkıntı çekmem. Sen bu evden çıkıp gidersen asıl sıkıntıyı o zaman çekerim. Sen kal, bak göreceksin her şey çok güzel olacak."

Taylan'ın kendinden emin çıkan sesi, Hülya'yı tam olarak ikna etmediyse de onu daha fazla üzmemek için üstelemedi. Konuyu değiştirmek ister gibi kafasına takılan soruyu sordu merakla.

"Beni aramadıklarını nereden biliyorsun?"

"Salim, Doğuların şoförlerinden duymuş. Elleri boş çıkınca aramaktan vazgeçmişler. Ellerindeki resmi ben de gördüm. Kameradan aldıkları resim çok net değil. Oradan bir

şey çıkmayacağını anladılar. Zaten Böcek'in attığı olta da işe yaramış. Hacker aramış pazarlık için. İbo söyledi bugün."

"Sina'nın neden haberi yok?" Hülya tekrar kaşlarını çatmıştı merakla. Böcek'in önce Sina'yı araması gerekmez miydi?

"Ben istedim. Bugün öğleden sonra biz bowling oynarken Böcek, İbo'yu aradı. Sizin bugün keyfiniz bozulmasın diye yarın söylemesini istedim. Sina sabah öğrenir. Henüz ortada bir şey yok. Sadece hackerin hattı Erol Doğu'yu arayınca pazarlığın başladığını anlamış Böcek. Hemen buluşmazlar, önce fiyatta anlaşmaları lazım. Bu arada takip ettiği diğer hackerleri da elemiş oldu. Tek çip hazırlaması yeterli olacak."

Hülya düşünceli bakışlarını aşağı indirdi. Hala Taylan'la birbirlerine yapışık duruyorlardı ve henüz bunun farkına varamamıştı. Kafası öyle karışmıştı ki neyi düşüneceğini şaşırmıştı. Biraz evvel evleneceği konusunda ültimatoma benzer bir teklif almıştı. Daha kafasında bu konuyu netliğe kavuşturamadan, şimdi de bu konu çıkmıştı ortaya. Sina yarın sabah telaşla ekranın karşısına oturur, tüm gün kalkmazdı muhakkak. Tam sakin bir hafta geçirebileceklerini düşünürken yine her yere yetişmeye çalışacakları günler kapıya dayanmıştı. Çekingen bir yüzle başını kaldırıp Taylan'a baktı.

"Yarın akşam konusunda gerçekten kararlı mısın? Şu işler netlik kazanmadan biraz ötelese miydik acaba?"

Taylan itiraz eder bir tavırla iki kaşını da olumsuz anlamda yukarı kaldırdı.

"Hayır! Yarın akşam annene gidiyoruz. İlk adımı atıyoruz. Ne olursa olsun bu konu ötelenmeyecek!" "Herkes bir koşturma içinde olacak... Buna zaman bulmak çok zor olacak."

"Olmayacak! Neye ihtiyacın olursa ben halledeceğim. Sen yarın sabah kalkıyorsun ve hayalindeki gelinliği tasarlamaya başlıyorsun. Elindeki işleri teslim ettiğini biliyorum. Şu an boştasın, buna vaktin var. Diğer şeyleri biz takip ederiz."

"Şu sıra Sina'nın yanında olmam lazım ama... "

"Yine yanında olacaksın! Sina karşı dairede. Düzen bozulmuyor!" Hülya tatmin etmeyen bir yüzle ona bakmaya

devam edince sert bir sesle üsteledi. "Anlaştık mı? Düzen bozulmuyor!"

Hülya sıkıntıyla derin bir nefes alıp, başını salladı onaylayarak.

"Tamam. Bozulmuyor ama ben çıkarım artık dışarı. Sorun olmayacak değil mi?"

"Hayır olmayacak! Ne zaman dışarı çıkmak istersen Salim seni alacak. Birkaç gün içinde sana yeni bir şoför ayarlayacağım. İki gün sonra katılmam gereken bir davet var. Oraya da birlikte gideceğiz. Böylece herkesin senden haberi olacak. Hazır çıkmışken davet için kıyafet de bakarsın." Hülya yarı dehşet yarı tedirginlikle gözlerini açtı.

"Ben gelmesem olmaz mı? Ben o tür yerlerde nasıl davranmam gerektiğini bilemiyorum. Hem biliyorsun, benim dilimin kemiği yok. Birine olmadık bir laf ederim, seni rezil ederim..."

Hülya hızlı hızlı konuşurken, Taylan kızın göğsüne bastırdığı elini bırakarak parmağını Hülya'nın dudaklarına bastırdı. Kararlı bakışlarla kızın gözlerinin içine baktı.

"Ben sana ne dedim? Rezil et, umurumda değil. Kimseden çekinme, kimseye de istemediğin şekilde davranma. Neysen o ol. İlk defa bir davet de benim için güzel geçsin... Tamam mıyız?"

Hülya elini kaldırarak Taylan'ın parmaklarına sıkıca sarıldı. Gözleri sevgiden ışıl ışıl parlayarak adama baktı. Gülümseyen yüzü Taylan'ın kalbinde renkli ışıkların parlamasına neden oldu. Damarlarına pompalanan kan sanki gökkuşağının tüm renklerini barındırıyordu.

Hülya, "Tamamız. Tanrı Zeus öyle buyurduysa uyacağız artık. Tamamız." diye tekrarladı yumuşak sevgi dolu bir sesle.

"Gördün mü? Ne kadar uyumluyuz, birbirimizi ne güzel anlıyoruz. Kafanda sıraladığın sorunların hepsi, ikimiz yan yana olduğumuz sürece toz olmaya mahkûm. Sen yanımda ol, elimi tut, biz her şeyle birlikte başa çıkarız."

Hülya iki kolunu da kaldırarak Taylan'ın boynuna sarıldı. Parmak uçlarında yükselerek dudaklarını adamın yanağına

bastırdı.

"Çok şükür hep salon adamı, semt çocuğu karışık bir adam istiyordum. Tam da karşıma çıktı."

Taylan şaşkınlık dolu bir ifadeyle başını hafif geri çekip "Ne istiyordun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Salon adamı ve semt çocuğu karışımı..." dedi Hülya bilmiş bir ifadeyle açıklamaya çalışarak. "Hani böyle hem salon adamı gibi ağır, adaplı, nerde nasıl davranacağını bilen, kadına değer veren ama hem de böyle semt çocuğu gibi azıcık maço, azıcık ayarsız, azıcık da sahiplenecek bir adam. Sen tam da öylesin işte!"

Taylan kızın sözlerinin ardından kahkaha atınca başı arkaya savruldu. Kollarını kıza sıkıca sararak ince bedeni kendisine daha çok bastırdı.

"Ben de hep böyle hem sevimli hem de seksi bir kadın çıksa karşıma diyordum. Azıcık çenesi düşük, diline hâkim olamayan, aklından geçeni pat diye söyleyen, hem marifetli hem de çok akıllı olsa, evin içinde seke seke dolaşsa, benim gömleklerimin içinde çok seksi görünse, saçları doğal halinde muhteşem olsa ve ben hep onları okşasam diyordum ki sen çıktın karşıma."

Hülya kıkırdayarak başını Taylan'ın göğsüne yasladı. Çocuksu, nazlanan bir sesle karşılık verdi. "Bu gece de okşayacaksın saçlarımı. Şefkate ihtiyacım var benim."

"Ben senin ihtiyacın olan tüm şefkati veririm. Her zaman vereceğim, söz." Hülya kollarını Taylan'ın beline dolayarak yanağını geniş göğse yasladı. "Veriyorsun zaten. Senin yanında ben her şeye doyuyorum."

Taylan şefkatle dudaklarını kızın saçlarına bastırdı. "Hadi gidip yatalım artık. Uzun bir gün oldu, ikimiz de yorgunuz. Yarın daha yoğun olacak. Dinlenmen gerek."

Hülya homurdanmayı andıran bir ses çıkararak omuzlarını silkince, Taylan bir anda hareketlenerek kızı kucağına aldı. Hülya'nın ağzından çıkan şaşkınlık dolu çığlığa aldırmadan, topuklarının üzerinde dönerek yatak odasına giden koridora yöneldi.

"Bu arada sana son bilgilendirmeyi de yapayım. Madem işi hızlandırdık, iki hafta daha sabredeceğim ama karım olduğun gün benimsin!"

Hülya kısa bir kahkaha attı. Kollarını adamın boynuna doladı. Dudaklarını Taylan'ın yanağına bastırıp. "Ben kararımı vermiştim zaten, sen istesen de beklemeyecektim artık," dedi dürüstçe.

Taylan yan gözle kıza baktı. Kaşlarını kaldırarak cıkladı.

"Hayır. Bu benim için de çok özel olacak. Bekleyeceğiz. Gerçek bir gerdek yaşayacağız seninle." "Emin misin? Haftalardır çıplak koynuna sokuyorsun. Gerçi sabrını takdir etmiyor değilim..."

"Eminim... Tenini hissetmeyi sevdiğim için çıplak koynumdasın. Seni beklemek hayatımda yaptığım en doğru şey ve bunu bozmayacağım. Olması gerektiği gibi olacak her şey. Biz klasik, mutlu bir evli çift olacağız, o yüzden klasik yoldan ilerleyeceğiz. Bunun hayalini kurduğunu biliyorum. Ben de dahil olmak üzere kimse senin hayallerini yıkamayacak."

Hülya, hissettiği mutlulukla kalbinin patlayacağını sandı. Göğüs kafesi duyduklarıyla öyle sıkışmıştı ki birkaç saniye nefes alamadı heyecandan. Bu hep istediği, hayalini kurduğu bir şeydi. Tıpkı annesi gibi ilk kez kocasıyla birlikte olmak ve hayatı boyunca onun aşkıyla mutlu yaşamak istemişti. Ancak Taylan'ın hayatı başka boyuttaydı ve ona olan aşkı, isteklerini arka plana atmaya neden olacaktı. Bunu çoktan anlamıştı. Taylan'ı gördüğü anda, onunla olmak için mutlaka evli olmaları şartını ortaya sürmeyecekti. Onu kaybetmeyi göze alamazdı ama adama böyle bir zorlama da yapamazdı. Onu seviyordu, ilk defa gözü kara âşık olmuştu ve aşk zaten gözü karalık isterdi. Hülya da gözünü karartmıştı bu konuda. Taylan'a bunu diyemezdi ama hayallerini de onunla gerçekleştirmek isterdi. Tam da bundan vazgeçtiği sırada Taylan'ın sözleri çılgınca bir sevinç doğurdu içinde. Üstelik bunu kendisi Taylan'a söylemeden o anlamıştı.

"Sen benim hayallerimin bile ötesindesin," dedi Taylan'a.

Hülya başını adamın omzuna yasladı. Odaya girdikle-

rinde, Taylan kızı yatağa bırakmadan önce dudaklarını Hülya'nın alnına bastırdı.

"Sen benim, gerçek olmasından ümidimi kestiğim hayalimsin. Sen benim için imkansızı gerçeğe çevirdin ya, ben de senin tüm hayallerini gerçekleştireceğim."

* * *

Pazartesi sabahı Böcek Sina'yı aradığında, üçü de evden çıkmak üzereydi. Sina, Böcek'le konuşmasını sonlandırırken suçlayan bakışlarını Karan'a çevirdi.

"Dün haber vermemesini söylemişsiniz."

"Abim istedi. Henüz bir şey yok zaten. Dün keyfinizin bozulmasını istemedik. Sen kaç gündür keyifsizdin, kızlarla keyfin yerine gelsin, boşu boşuna gerilmeyin istedik."

Sina gözlerini kısarak Karan'ın açıklamasını dinledi. Karan kızın kızgın ifadesine aldırmadan ileri adımladı ve İber'e aldırmadan dudaklarını sertçe kızın dudaklarına bastırıp geri çekildi.

"Bugün evdesin anladım. Biz çıkıyoruz geç kalmadan. Arayacağım seni."

Sina cevap vermeden ters ters ona bakarken, Karan mırıltıya benzer bir sesle "Keyfini bozma... Lütfen... Her şey olduğu gibi devam ediyor. Sabaha nasıl uyandıysan günü öyle geçir. Döndüğümde yüzünün güldüğünü görmek istiyorum."

Sina duyduğu sözlerle gözlerini suçlulukla aşağı indirdi. Başını belli belirsiz salladı.

"Tamam. Ben evde kalıyorum Böcek'le birkaç şeyi hallet-mem lazım," diye mırıldandı.

"Geç kalıyoruz!" diyen İber'in sabırsız sesine, Karan başını arkaya çevirip gülümseyerek cevap verdi. "Zıpla sen aşağıya. Salim bekliyor seni," dedi. İber başını sallayarak bir adım artmıştı ki karşı dairenin kapısı açıldı. Taylan'ı gören İber gülümseyerek elini kaldırdı.

"Günaydın Taylan Abi. Ben geç kalıyorum sonra görüşürüz."

Taylan arkasında Hülya'yla koridora çıkarken çocuğa gülümsedi "Günaydın İber. Hadi geç kalma sen. Akşama görüşürüz." diye seslendi aceleyle asansöre koşturan çocuğun arkasından.

Sina kolundaki çantayı yere bırakıp, bir adım atarak kapının önüne çıktı. Taylan'a çekingen bir gülümseme sundu. "Günaydın. Böcek aramış..." dedi. Taylan başını salladı. "Evet. Henüz bir hareket yok ama yalnızca hain bulundu. Sonrası da hallolur."

Sina, Hülya'ya çevirdi bakışlarını. "Ben evdeyim bugün. Böcek'e göndereceklerimi bitireceğim."

Hülya huzursuz bir tavırla ağırlığını bir ayağından diğerinin üzerine aktardı, kaçamak bakışlarını çabucak Taylan'a atarak yeniden Sina'ya baktı.

"Birazdan gelirim sana. Konuşmamız gerek."

Sina sorarcasına tek kaşını kaldırarak kıza bakarken, Taylan onun yerine cevap verdi keyifli bir sesle.

"Akşama kadar işlerinizi bitirin sonra da hazırlanın. Akşam Sevgi Hanım'a gidiyoruz... Hülya'yı isteyeceğiz."

Taylan'ın mutlulukla sırıtan yüzüne Hülya utanarak bakarken, diğer ikisi şaşkınlıkla aynı anda, "Ne?" dedi.

Taylan umursamaz bir edayla elini kardeşine salladı. "Hadi yürü. Ben sana yolda anlatırım. Hülya da nasılsa Sina'ya anlatır. Bu akşam kız isteyeceğiz."

Elini uzatarak Karan'ın kolunu tuttu ve çekiştirerek asansöre doğru bir iki adım attı. Karan aniden kolunu çekerek, "Abi dur ya... Sabah sabah attın bombayı ortaya, serseme çevirdin," dedi ve aynı anda geri dönerek iki adımda Sina'nın karşısına dikildi. Kız hala şaşkınlıkla Hülya'ya bakıyordu. Karan ellerini Sina'nın yanaklarına bastırdı, alnına bir öpücük bıraktı. Gözlerinin içine bakarak "Yüzün gülsün... Bak güzel şeyler oluyor," dedi. Ardından dudaklarını kızın yanağına sürterek kulağına doğru ilerledi ve fısıldadı. "Ben seni kaçıracağım. Bu işler hiç bize göre değil, bunlar çok klasik." Sesindeki küçümseme kızın dikkatinden kaçmamıştı.

Sina istemsizce kıkırdadı. Sinirleri bozulmuştu ve aynı

anda hem meraktan kıvranıyor hem de Karan'ın sözlerinin ve çocuksu tepkisinin komikliğini düşünüyordu. Zaten kısmen dediğini yapmıştı ve Sina'yı bu eve kaçırır gibi getirmişti. Ellerini Karan'ın göğsüne koyarak geriye itti.

"Yaptın zaten. Daha fazla saçmalama da git hadi," dedi azarlayan bir sesle ancak yüzündeki gülümsemeye mâni olamıyordu.

Karan böbürlenerek "Beni kimse geçemez!" derken, sesindeki kıskançlık çok net fark ediliyordu. Abisine ters bir bakış atıp geriye doğru ilerledi.

"Hadi yürü bakalım Taylan Turanlı. Alayım şu ifadeni yolda. Bakıyorum da hızına kimse yetişemiyor."

Taylan'ın gözleri ışıl ışıldı. Yüzündeki gülümseme adamı sanki çok daha genç gösteriyordu. İki kardeş birbirlerinin omuzlarına ellerini atarak asansöre doğru ilerlerken, Sina bakışlarını tekrar Hülya'ya çevirip işaret parmağını kaldırdı ve gel der gibi bükerek, "Sen gel bakayım şöyle. Kızım seni hiç yalnız bırakmaya gelmiyor. Başım döndü hızınızdan." dedi. Gülümsemesini zor bastırıyordu ve çatık kaşlarla azarlar gibi bakıyordu Hülya'ya.

Hülya huzursuzca yeniden kıpırdandı. "Valla benim suçum yok. Gecenin bir yarısı annemi aradı manyak," diye cevap verdi.

"Gel hadi gel. Anlat bakayım, ne oldu da gece yarısı Sevgi Teyze'yi aradı?"

"Dur malzemelerimi alayım, sana geleyim, hem konuşalım hem de şu işleri bitirelim."

Kız hızla arkasına dönerken Sina başını iki yana salladı. Gülümseyerek dairenin içine girdi, yere bıraktığı çantayı aldı, kapıyı açık bırakarak salona doğru ilerledi.

Çantasını çalışma masasının üzerine bırakıp bilgisayarını açtı. Üzerinde her zamanki rahat kıyafetleri vardı. Daire kapısından Hülya'nın girdiğini fark edince, "Gel, sen malzemelerini masanın boş tarafına yay, ben de bir kahve yapıp getireyim," diyerek mutfağa doğru ilerledi.

* * *

Hülya akşamki konuşmayı Sina'ya aktarırken diğeri dikkatle onu dinliyordu. Nihayet tüm konuşmayı aktardığında, birkaç saniye düşünüyormuş gibi dalgın dalgın Hülya'ya baktı Sina.

"Seni aramayı bırakmalarına sevindim. Zaten oradan bir şey çıkaramazlardı da ben risk almak istemedim. Böcek'in attığı yemi yediler. Şimdi tüm dikkatleri bu tarafa yönelecek, tamamen unutacaklar."

"Taylan, iki gün sonra birlikte bir davete katılmamızı istedi. Belki bu adamlar da katılırlar. Sonuçta aynı çevrenin insanı bunlar. Sence tanırlar mı beni?"

"Ben sanmam. Resmi ben de gördüm çok düşük çözünürlükteydi. Zaten samanlıkta iğne aramaktı onlar için. Şanslarını denemek istemişlerdir. Davette görecekleri seninle, o resimdekinin aynı kişi olduğunu asla tahmin edemezler. Hem Taylan'ın yanında seni gördüklerinde ihtimal de vermezler."

"Belki şimdi değil ama ya sonra? Bir gün, bir yerde bizi birlikte görebilirler?" Hülya endişeli gözlerle Sina'ya bakarken, Sina küçümser bir yüz ifadesiyle güldü.

"Görseler ne olacak? Benim Karan'ın kız arkadaşı olduğumu biliyor o aptal Erdal Doğu. Bizim arkadaş olmamız da çok doğal. Taylan'la sen de bu şekilde tanıştın. Bizi bağlayacakları tek şey Hazar'ın kazası. Onu da kapadılar zaten pislikler. Ödediler cezayı, dosyayı kapadılar işte. Invictus'la bağlantı kuramazlar. Akıllarından bile geçmez. Ayrıca sen Taylan'ın yanında olduğun sürece sana zaten yaklaşamazlar."

Hülya emin olmak ister gibi kendisine bakmaya devam edince, elini boşlukta sallayıp gülümsedi.

"Dert etme bunu. Bu iş buraya kadar işte... Diğer konuya gelecek olursak; valla Taylan, Karan'ı da bastırdı. Helal olsun! Oh çok iyi oldu seni bırakmaması. Yoksa yalnız kalırdım burada. Zaten belliydi böyle olacağı."

"Annem yalnız kalacak diye üzülüyorum," dedi Hülya başını eğip, asık bir suratla karşılık vererek.

"Hülyacığım, zaten hayatının sonuna kadar annenin dizinin dibinde oturmayacaktın ki. Evlenip ayrılıyorsun işte. Sevgi Teyze yalnız kalıyorum diye üzülmez ki. Senin için çok mutlu olur. Hem sık sık görüşeceksiniz, sanki ayrı şehre gidiyormuşsun gibi davranma."

"Öyle de... Zor olacak benim için de. Annemi özlüyorum..."

Tam o sırada Hülya'nın telefonu çaldı. Bakışları ekrana kayınca yüzü aydınlandı. "Bak iyi insan lafının üzerine... Ben de bu saate kadar nasıl sabretti diyordum. Taylan'ın gitmesini beklemiştir konuşmak için." Telefonu açıp sesi dışarı verdi.

"Anneciğim..." diyen sevgi dolu sese Sevgi, "Senin saçını başını yolmak lazım Hülya ama akşama kadar uzamaz diye bugün yolmaktan vazgeçtim," diyerek azarlayan bir tonla karşılık verdi.

Sina kıkırdayınca Hülya telaşla ona baktı. "Anne, inan ki ben bir şey yapmadım." "Yapmadın, o yüzden gecenin yarısı telefonda kızımı istedi Taylan Efendi."

"Ben senin yanına gideceğimi söyleyince, ne bileyim öyle bir şey yapacağını? Ben de şok oldum. Düşünsene bir teklif bile etmedi." Hülya'nın sitemli sesine Sevgi alayla karşılık verdi.

"Edecekti de sen adamın eteklerini tutuşturunca demek ki sazı ele aldı." "Edecekti derken?"

"Bana ilk geldiği gün niyetini açık açık söylemişti. Haberim vardı zaten. O yüzden dün gece şaşırmadım o şekilde konuşmasına. Ben aranıza girmek istemediğim için o teklif etsin önce diye bekliyordum."

"Haberin vardı yani?"

Hülya öyle şaşkındı ki Sina'nın yani diyen mimiğine hayretle bakıyordu.

"Vardı tabii. Niyetini o derece ciddi ortaya koymasa, gönül rahatlığıyla seni orda bırakır mıydım? Sözünün eri birine benziyordu. İnsanlar hakkında çok yanılmadığım için güvendim tavrına, o yüzden sesimi çıkarmadım." "Anne yaa..." dedi Hülya çocuksu bir sesle.

"Dır dır etme bana. Şimdi seni niye aradım ben? Heh... Akşama kimler geliyor? Ona göre hazırlık yapacağım. Bu çocuk her şeyi aceleye getiriyor, iki ayağım bir pabuca girdi. Senin işin yoksa bugün gel, yardım et diyecektim."

"Bugün Sina da evde... Çalışacaktık..." diye başlayan Hülya'nın sözünü, Sina atılarak kesti.

"Sevgi Teyze, ben bir telefon görüşmesi yapacağım, sonra biz Hülya'yla sana gelir, yardım ederiz. Dert etme sen. Hallederiz. Hem biz bize olacağız. Çok kalabalık olmayacak, merak etme."

"Bu çocuk kendisi mi isteyecek kızımı?" diye sordu Sevgi kuşkuyla. Sesinden bu durumdan hoşlanmadığı açık açık okunuyordu.

"Anne, geldiğimizde ben sana ayrıntıları anlatırım ama Taylan'ın anne babasını bekleme bence. Kabul edilmeyen gelinim ben..." diyen Hülya'nın sesinde sitem dolu bir alay vardı.

"Halt etmiş onlar! Senden iyi gelin mi bulacaklarmış? Bana bak! İstenmeyen falan diyorsun, canım sıkılıyor. Seni üzerlerse karşılarında beni bulurlar ona göre."

"Dert etme sen anneciğim. Taylan kimsenin beni üzmesine izin vermez. Endişe etme sen."

"Çocuğun gözünde görmesem onu, dert ederim de neyse ki sana bakarken nasıl korumacı olduğunu fark ettim. Benim rahmetlinin anası da beni istememişti. Demek anasının kaderi kızına yazılır dedikleri doğruymuş."

"Üzülme sen. Babam nasıl sana toz kondurmadı, herkesi karşısına aldı, Taylan da aynı onun gibi."

"Damat kayınpeder toprağından olurmuş dedikleri de bu herhalde," diyen Sevgi'nin sesi düşmüştü. Sanki kendi kendine konuşur gibi mırıldanmıştı. Eşini düşündüğü öyle belliydi ki sesindeki özlem fark edilmeyecek gibi değildi. Muhtemelen onun da bugün yanında olmasını arzu ediyordu. Kızlarını vereceklerdi ve Sevgi yapayalnızdı.

Sina, Sevgi'nin düşen ses tonuna müdahale etmek için atıldı çabucak.

"Sevgi Teyze, sen methiyelere devam etmeden biz buradaki işleri çabucak halledip yola çıkalım. Sen alınacaklar listesini mesaj at, gelirken onları da alır geliriz. Akşama her şeyi hallederiz. Bizim önceliğimiz Hülya'nın mutluluğu, kimin isteyip istememesinin önemi yok. Taylan onu el üstünde tutuyor, önemli olan da bu, geri kalanın hiç önemi yok."

"Haklısın Sinacığım. Kızım mutluysa kimin ne düşündüğü benim de umurumda değil. Kocasıyla aynı yastığa baş koyacak, onunla yaşayacak. Onun dışında kimsenin önemi yok. Kızımı üzmeye kalkarlarsa da karşılarında beni bulurlar, olacağı o işte."

Sina küçük bir kahkaha attı. "Seninle de uğraşamayacaklarını en kısa zamanda anlar, geri çekilirler bence."

Kısa bir vedalaşmayla telefonu kapadıklarında, Sina organize zihninde kurduğu planlamayı sırlamaya başladı.

"Tamam... Şöyle yapıyoruz. Ben Böcek'le kısaca konuşup, haini birkaç gün oyalamasını isteyeceğim. Yarın akşama kadar bitiririm geri kalanı. Sen Taylan'ı ara, sizin eve gideceğimizi söyle. Ben de Karan'la konuşayım, oraya geçtiğimizi söyleyeyim. Salim İber'i bırakmıştır. Gelsin bizi alsın, alışverişi yapalım, size geçelim. İber'e mesaj atayım okuldan çıkıp size gelsin. Sahra'yı arayalım hemen, akşam Demir'le size gelsin onlar da. İbo'ya da haber verelim, o da akşama göre plan yapsın. Sen git şimdi, akşam için üzerine giyecek bir şeyler al yanına. Eğer yok dersen, alıverişe çıkmışken elbise işini de halledelim madem. El birliği ile her şeyi çabucak hallederiz."

"Kızım dur, bir soluk al ya! Kafam allak bullak oldu," dedi Hülya, karmakarışık bir yüzle Sina'yı dinlerken. Ardından, sanki daha yeni algılamış gibi panikle gözlerini açtı. "Kızım resmen akşama isteniyorum yaa. Evleniyorum yani. Düşünsene! Daha iki ay önce biri gelip bana bunu dese, affedersin münasip olmayan bir yerimle gülerdim."

Sina gülümseyerek karşılık verdi. "E ne yapalım? Demek ki kader ağlarını örmüş çoktan."

Karşısında ne yapacağını bilemez gibi duran kıza birkaç saniye bakıp, ileri atıldı ve kollarını kızın boynuna doladı.

"Öyle sevindim ki senin için. Taylan çok düzgün adam... Seni de çok mutlu edecek biliyorum. İkiniz de çok mutlu olacaksınız."

"Sina çok korkuyorum kızım ya," dedi Hülya endişeli bir sesle.

Sina şaşkınca, "Neden korkuyorsun?" diye sorarken geri çekilmiş, sorgulayarak kıza bakıyordu.

"Yanlış karar vermekten korkuyorum. Bu kadar çabuk olması beni korkuttu. Hem zaten daha bir yığın sorun var. Taylan'ın annesi ve babası kabul etmeyecekler beni. Bunun için onu üzmelerini istemiyorum."

"Hülya saçmalama. Taylan koskoca adam. Kendi kararlarını verecek olgunluğu bile çoktan geçmiş. Aklı başında bir adam. Anne babasının lafına gidecek değil. Bu onun sorunu, çözümü mutlaka bulacaktır. Sen size bakacaksın. Sen bu adamı seviyor musun? Onunla yaşlanmayı göze alıyor musun, asıl önemli olan bunlar."

"Çok seviyorum. Başka biriyle yaşlanacağımı da düşünemiyorum. Ona karşı hissettiklerimi tarif edecek kelime bile bulamıyorum. O öyle özel, öyle mükemmel biri ki beni korkutan da bu. Ona yetememekten korkuyorum. Bir gün benden sıkılmaz, değil mi?"

Hülya yüzünü buruşturmuş, ağlamak üzereymiş gibi Sina'ya bakıyordu. Sina neredeyse kızgınlıkla baktı kıza.

"Hülya, şimdi gerçekten saçmalamaya başladın. Bak, karşımızda yirmili yaşlarını süren biri olsa bu dediklerinden şüphe ederdim ama Taylan kaç yaşında adam. Hayat tecrübesi ona gerçekten ne istediğini öğretmiştir. Bu kararı bir anlık değil. O her şeyi kafasında analiz etmiştir ve emindir ne istediğinden. Senden bıkacağından en ufak bir kuşkusu olsa bu kadar acele etmezdi. Seni hayatında istiyor ve bunu bir an evvel gerçekleştirmek için çaba sarf ediyor. Hiçbir zaman ondan yana şüphen olmasın! Seni hayal kırıklığına uğratmayacak, ben eminim. Öyle bir adam değil o!"

"Ya Karan? Karan için de aynı şeyleri düşünüyor musun?" diye sordu Hülya gözlerini kısarak.

"Karan konumuz dışı..." dedi Sina küstah bir ifadeyle. Ardından devam etti. "ama merak ediyorsan şöyleyim. Evet! Karan için de aynı şekilde düşünüyorum ama bizim durumumuz sizin kadar net değil. Bizim yaralarımız çok... Onları iyileştirmeden, böyle bir yola, bu kadar çabuk giremeyiz. Daha aramızda çözmemiz gereken sıkıntılar var. Ne zaman bunları yola koyarız, belki o zaman daha ciddi düşüncelere gireriz. Bizim durumumuz çok farklı. O yüzden bence kıyaslama bile yapmayalım."

Hülya bir süre sessizce Sina'ya baktı. Nihayet sonunda başını salladı kabullenerek. Kollarını Sina'ya uzattı ve sıkıca sarıldı.

"Arkadaşım olduğun için öyle mutluyum ki. İyi ki birbirimizin hayatına girmişiz. Sen de benim kadar mutlu ol istiyorum. Kendimden daha çok istiyorum bunu. Sen öyle iyi yürekli birisin ki en güzel şeyleri hak ediyorsun. Bir gün tüm sorunlarınızı aşın ve Karan'la mutlu olun istiyorum. İnan tek duam bu. Kendim için bile bir şey istemiyorum. Sen mutlu olunca ben de mutlu olacağım çünkü."

"Şimdi mutluyum Hülya. İnan mutluyum. Çok az kaldı. Şu sorunları başımdan savayım, inşallah daha mutlu olacağım. Karan öğrendiğinde tek dileğim bunu kabullenebilmesi."

"Bence kabullenecek. Göreceksin! Sana öyle bakıyor ya, sanki dünyada yalnızca sen varmışsın gibi, sanki kalanın önemi yokmuş gibi... O yüzden bunu da dert etmeyecek. İnanıyorum ben buna. O yalnızca seni istiyor."

"İnşallah haklı çıkarsın. Ben yine de kendimi buna yüzde yüz kaptırmıyorum. Her şeye rağmen gerçekçi olmak lazım."

Sina'nın sesi düşük ancak sertti. Kendini buna inandırmaya çalışıyordu ama yüreği çığlık çığlığa Hülya'nın haklı çıkması için bağırıyordu. O gün geldiğinde Karan için tek önemli olan, onun varlığı olsun istiyordu ama yüreğindeki kötümser ses hiç durmadan, "Ya olmazsa?" diye fısıldarken, buna tüm kalbiyle bağlanması öyle güçtü ki. İnsanın en yakını olan annesi için bile gözden çıkarılabilir biri, neden bir yabancı tarafından vazgeçilmez olsundu ki? Hiçbir zaman değer verilmemiş olan Karan için neden değerli olsun?

16. BÖLÜM

Başka bir kızın gayet sıradandı diyebileceği akşam, Hülya için olağanüstü geçmişti. O gün annesi ve Sina ile birlikte, bütün gün çaba harcamışlardı hazırlıklar için. Sahra haberi aldıktan sonra işten erken çıkmış, soluğu Sevgi'nin evinde almıştı. Hep birlikte akşam için hazırlanmış ve her şeyi tam zamanında bitirmişlerdi. Hülya'nın isteği ile etrafında yalnızca sevdikleri ve mutluluğunu canı gönülden paylaşan en yakınları vardı.

Sevgi kızların üçü de mutfakta harıl harıl çalışırken eline telefonunu alıp, Asiye'yi aramıştı.

"Asiye, akşam seninkilerin yemeklerini önlerine koy, sen bir şey yemeden bana gel. Geç döneceğini de söyle, zırt pırt arayıp sormasınlar, bir akşamlık sensiz idare ediversinler."

Sevgi'nin kestirip atar gibi kurduğu cümlelere karşılık Asiye şaşkınca sormuştu. "Hayırdır Sevgi?"

"Hayır hayır..." demişti Sevgi, Asiye'nin görmediği gülen yüzüyle. "Akşam Hülya'yı istemeye gelecekler. Sen de yanımda ol istiyorum. Kimsenin hasretiyle uğraşamam. Bugün benim en mutlu günüm. Bunu da benim gibi yürekten mutlu olacak insanlarla paylaşmak istiyorum. O yüzden sen yanımda ol istedim."

"Gerçekten mi?" diye şaşkınlık ve sevinçle soran Asiye'nin sesi mutluluk doluydu. "Tamam. Sen hiç merak etme. Evdekileri doyurayım, akşam sendeyim o zaman."

Asiye kimdir, necidir diye sormamıştı bile. Sevgi'nin sesindeki mutluluk hiçbir şey sormasına neden vermemişti.

Sevgi bu ses tonuyla konuştuğuna göre emindi gelecek kişilerden de kızının mutlu olacağından da.

Taylan ve Karan, o gün işten erken çıkmışlardı. Taylan, Karan'ı kendisiyle birlikte sürüklemişti. Hülya'ya yüzük almaktı niyeti ve Karan'ın da yanında olmasını istemişti. O akşam hayatındaki en değerli ve en kıymetli anları yaşayacaktı. Kimsenin bunu bozmasına izin vermemişti ve o da tıpkı Hülya gibi yalnızca onun mutluluğunu paylaşan ve onunla sevinenleri yanına almıştı.

Bir kız isteme merasimi için az kişi vardı evin içinde ama hepsinin heyecanı ve yüzlerindeki mutluluk, başka kimseye ihtiyaçları olmadığını belli ediyordu. Sevgi gerçekten de sıra dışı bir kadındı ve bunu kızının istendiği akşam da göstermişti. İnsanların sıkıntıya girdiği, daralıp bunaldıkları anları ortadan kaldırmak istemiş ve bu yüzden en güzel yemeklerini yaparak, akşam eve toplananları bir masa etrafında dizmişti önce. Sanki kızını istemeye gelmemişler de kızının sevdiği arkadaşlarını yemeğe davet etmiş gibiydi. Yemek boyunca dönen sohbet ve konuşmalar, Taylan'ın öncesinde hissettiği tüm sıkıntıyı yok etmişti. Sanki o akşam Sevgi'den kızını isteyecek değilmiş de uzun süredir evlilermiş ve Sevgi'ye bir akşam yemeğe gitmişler gibiydi o an hissettikleri. Sıcak bir ortamda, birbirleriyle kaynaşmış ve şakalaşan insanlar vardı. Yemek bitip de herkes küçük oturma odasındaki koltuklara yerleştiğinde, ayakta kalanlar masanın etrafındaki birkaç sandalyeyi çekmiş, onlar da yerlerine oturmuşlardı. Sevgi göz ucuyla tipik işaretini verince Hülya, Sina ve Sahra mutfağa kahve yapmaya geçmişlerdi.

İber, son zamanlarda olduğu gibi yine Karan'ın yanında oturuyordu. Taylan, Sevgi ve Asiye ile sohbet ederken İbo, Demir'le laflıyordu. Asiye yalnızca birkaç saat içinde olanı biteni kafasında oturtmuştu. Karan ve Sina'nın birbirlerine yakın olan tavırları gözünden kaçmamıştı. Hiçbir şey sormamış ama onaylayan, mutlu bir yüzle Sina'nın yanında olduğunu belli etmişti. Sevgi, Asiye'ye endişelenebileceği ayrıntıları vermeden durumu özetlemişti ve evdekilerle ko-

nuyu paylaşmamasını da tembihlemişti. Asiye, bunu neden istediğini anlayabiliyordu ve hiç itiraz etmeden kabullenmişti. İsmet'e ya da Hazar'a bir şey anlatacak değildi zaten. Anlatsa da herhangi bir tepki alacağını sanmıyordu. İsmet sanki bu evrende yokmuş gibi umursamayacak ve ilgisini çeken kitaplarına dönecekti. Hazar ise başka hesaplar peşine düşecekti. O da gerek görmedi anlatılmasına. Günü gelince herkes kendi yoluna gidecekti nasılsa ve onlar da o zaman öğrenirdi öğrenmeleri gerekeni. Sahra nasıl Sina'nın desteğiyle bir nikahla evlendiyse, Sina'da öyle yapacaktı. Evdekilerin, kızların çabalarına ortak olacakları ya da onları destekleyecekleri yoktu. Bunu artık o da öğrenmişti onca zamandan sonra.

"Bugün çalışamadık ama yarın telafi edeceğiz bu açığı."

İber, Karan'ın sarf ettiği sözlere onaylayarak kafasını salladı. "Benim için sıkıntı yok. Takıma girebilmem için ne kadar çalışmam gerekiyorsa çalışırım."

"Neden bu kadar çok istiyorsun?"

Karan hafifçe yan dönmüş, İber'e bakıyordu şimdi. Yüzündeki merak, İber'in mahcup bir gülümsemeyle başını eğmesine neden oldu. Omuzlarını silkti.

"Bir şey başarmak istiyorum," diye mırıldandı alçak bir tonla.

"E zaten çok şeyi başarıyorsun. Becerikli, akıllı bir çocuksun. Neden senin için bu kadar önemli ki?"

Karan gerçekten merak ediyordu bunu. İber yaşıtlarına göre aklı başında, olgun bir çocuktu. Bir haftada öğrendiği kadarıyla derslerinde de çok başarılıydı. Takıma bu kadar çok girmek istemesinin nedenini merak ediyordu.

İber duru bakışlarını Karan'a kaldırdı. Ciddi bir yüz ifadesiyle Karan'a bakarken, "Kendim için bir şey başarmak istiyorum," dedi kesin bir tavırla.

"Kendin için? Sen zaten her şeyi kendin için yapmıyor musun?"

İber kaşlarını kaldırıp, bir cık sesi çıkardı. "Bu seferki yalnızca kendim için. O takıma girmek istiyorum çünkü bu sa-

dece benim için olacak. "

İber konuşurken, cümle altında anlatmak istediğini Karan'ın anlamasını umar gibi bakıyordu şimdi. Takıma girmek onun için önemliydi çünkü bunu yalnızca kendisi için yapmış olacaktı. On üç yıllık hayatı boyunca yaptığı her şeyi etrafındakileri memnun etmek için yapmıştı. Kendisine ait çok fazla şeyi olmamıştı. Sadece giysileri ve kitapları ona aitti, geri kalan her şeyi paylaşmak zorundaydı. Mesela odasını babasıyla paylaşmak zorundaydı. O odada hayal ettiği hiçbir şeyi yapamıyordu çünkü aslında o, babasının odasında bir yatakta yatıyordu sadece. Bazen harçlıklarını bile babasıyla paylaşmak zorundaydı. Bunu kimseye söylemiyordu elbette. Nedense babası yerine kendi gurur yapıyordu bu konuda. Hazar'ın o umursamaz gibi yere bakan ama aslında çaresiz görünen haliyle, "Var mı sende iki çay parası?" sorusuna, yüreği bazen öfke bazen de üzüntüyle dolarak cebindekini çıkarıp babasına vermesi bile kendisine ait hiçbir şeyi olmadığına işaretti. Ama takımda olmak kimseyle paylaşmayacağı bir şeydi. O çabalamış, o almış olacaktı ve bunu kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacaktı.

Karan düşünceli gözlerle İber'e bakarken, çocuğun gözlerinin ardındaki anlamı zihninde süzgeçten geçiriyordu. Ne demek istediğini anlamıştı. Garipti ama anlamıştı İber'i. Daha fazla üstüne gidip onu zora sokmamak için yalnızca başını salladı ve konuyu değiştirerek "Ödev var mı?" diye sordu, otoriter bakışlarla çocuğa bakarken.

"Var ama çok değil. Eve gittiğimizde bitiririm hemen."

İber doğal bir sesle kurduğu cümlenin ardından, sanki hata yapmış gibi çekingen bir bakış attı Karan'a. "Eve gittiğimizde..." dediğinde, ne kadar da doğal çıkmıştı kelimeler ağzından. "Senin eve gittiğimizde..." dememiş, sanki çoktan benimsemiş gibi, "Eve gittiğimizde..." demişti. Karan, İber'in sözlerinde hiçbir yanlış fark etmeden, "Aferin" der gibi başını salladı. Bir haftadır hoşuna giden otoriter tavrıyla onaylayarak başını salladı. "İyi. İhmal etmek yok ödevleri," dedi uyaran bir şekilde tek kaşını kaldırarak. İber başka ço-

cuğun isyan edeceği otoriter tavra memnunlukla gülümseyerek karşılık verdi.

"Yok, merak etme. Bende!"

Karan'ın dudağı, duyduklarından hoşlanmış gibi hafifçe kıvrıldı. İber'in bazen çocuksu bazen büyük bir adam gibi karma olan tavırlarına mest oluyordu. Elini kaldırıp hafifçe dalga geçer gibi çocuğun ensesine vurup, avucunu başına sürttü.

"Hadi lan bücür!" dedi alaycı bir sırıtmayla.

İber başını kaçırmak için geri çekilirken kendinden emin lafı yapıştırdı. "Birkaç sene ver, bakalım o zaman da bücür diyebilecek misin?"

"Çok bilmiş!" dedi Karan yan gözle İber'e bakarak. Dudağının ucundaki kıvrılmaya engel olamamıştı.

Asiye, Sevgi ve Taylan'la sohbet ederken, yan gözle Karan ve İber'i takip ettiğinde yüzünde oluşan hüzünlü ancak memnun gülümsemeye karşı koyamıyordu. İber'in, Karan'a olan tavrı yüreğine dokunmuştu. İkisi arasındaki samimiyeti ve doğallığı daha bir gün baba oğulda görmemişti. Hazar hep asık suratlı, memnuniyetsiz ve İber'i kendinden uzak tutardı. İber de zaten kanıksamış olduğu bu tavrı kabullenir, beklentisi olmadan onun etrafında çok dolaşmaz, olabildiğince uzak dururdu babasından. Şimdi karşısındakilere bakınca, İber'in Karan'a nasıl da hayranlıkla baktığını görünce, üzülmeden edemedi. Oysa bir çocuk, bu bakışları sadece anne babasına saklamalıydı. İber ise içindekileri saklamaktan usanmış gibiydi. Birilerine yaslanmak, sahipsizliğini birileriyle paylaşmak ister gibiydi. Bir erkek çocuğu için etrafında güçlü bir erkek görmek, onun da çizeceği yolda örnek teşkil ederdi ki İber henüz güçlü bir adam nasıl olunur, ilk elden tecrübe edememişti.

Kahveler geldikten sonra herkes oturmuş ve ortama ciddi bir hava hâkim olmuştu. Taylan kendisine verilen kahveden bir yudum aldıktan sonra önündeki sehpaya fincanını geri bıraktı.

Ciddi bakışlarını Sevgi'ye kaldırdı.

"Beni çok kısa bir süredir tanıdığınızın farkındayım. Kafanızda benimle ilgili endişeleriniz, tereddütleriniz oluşmuşsa buna anlayış gösteririm. Çok haklısınız... Hülya ile çok uzun zamandır birbirimizi tanımadığımızın da farkındayım. Bununla ilgili de endişeleriniz vardır muhakkak. Ancak size ilk geldiğim gün de dediğim gibi ben ne istediğinin farkında olan bir adamım. Kızınızı gördüğüm andan beri beklediğim kişi olduğunu biliyorum. Bunun ne derece değerli bir duygu olduğunu inanın bana, size anlatmam mümkün değil. Ben ona bakınca mutlu oluyorum, huzur doluyorum, her sıkıntıdan uzaklaşıyorum... Bana bunu yaşatan bir kadını da el üstünde tutmak gerektiğini çok iyi biliyorum. Ben kızınızı el üstünde tutacağım, onun mutlu olması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Eğer aklınızda en ufak bir kuşku kalırsa buna gerçekten çok üzülürüm..."

Sevgi gözünü kırpmadan Taylan'ı dinliyordu. Adamın yüzündeki dürüstlük öyle açıktı ki. Tavırları öyle net ve kararlıydı ki ilk günden beri onun duyguları karşısında kuşku hissetmemişti. Bugün de hissetmiyordu.

"Bugün buraya yalnız geldim. Yanımda sadece kardeşim var. Bu işlerin nasıl yapıldığına dair pek bir fikrim yok ama aile büyüklerinin bu konuşmayı yaptıklarını bilecek kadar bilgim var. Ben yalnız geldim çünkü gönül istemese de gerçekleri göz ardı etmeyeceğim. Size gerçek olmayacak bahaneler sunarak sizin güveninizi sarsmak istemem. Hülya benim eşim olacak ve birbirimizden yalnızca biz sorumlu olacağız. Benim ailem sizin gibi değil. Benim aksime, hayattan farklı beklentileri var. Başka türlü olmalarını isterdim ama değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabullenmek ve hayatımıza bu şekilde devam etmenin en doğru yol olduğunu düşünüyorum. Ailem, Hülya ile evlenmem konusunda mutlu değil, olmayacaklar da ama bu onların sorunu olarak devam edecek. Onların isteklerine boyun eğecek yaşı çoktan geçtim ve hayatım konusunda doğru olduğuna inandığım ve hissettiğim şekilde karar alıyorum. Hülya benim doğrum... Her zaman da doğrum olarak kalacak. Buna bugün, burada bizimle bu-

lunan insanların önünde size şerefim üzerine söz veriyorum. Hülya benim doğrum olacak, doğrum kalacak..."

Taylan keskin bakışlarını Sevgi'ye dikerek bir süre sustu ve kadının yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı ancak Sevgi, ona hiçbir şey belli etmeden ciddiyetle bakmaya devam ediyordu. Kısa bir nefes alıp tekrar konuşmaya başladı.

"Kızınızın benim doğrum olması, yolumu aydınlatan ışık, gönlümün tek sahibi, hayatımın en değerlisi, başımın tacı, ömrüme anlam katacak kişisi olması için sizden izin istiyorum. Hülya'yı kendime istiyorum. Sizin de rızanız olursa çok sevinirim."

Taylan nihayet susarak Sevgi'den gelecek cevabı beklemeye başladı. Karan hariç herkes ona bakmaya devam ederken, uzayan sessizlik sinirlerini germeye başlamıştı. Hafifçe kaşları çatılarak sessizce kendisine bakmaya devam eden Sevgi'ye başını hafifçe sallayıp, "Ne diyorsunuz?" diye sordu tereddütlü bir sesle.

"Neye?" diye sordu Sevgi, hala Taylan'ın konuşmaya devam edeceğini düşündüğü bir yüz ifadesiyle. Taylan birkaç kez gözlerini kırpıştırıp yerinde kıpırdandı. "Soruma," diye huzursuzca karşılık verdi.

"Tamamlamadın ki evladım hala. Tamamlamanı bekliyorum," dedi Sevgi, doğal bir tavırla elini öne uzatıp devam etmesini ister gibi.

"Benim sözlerim bu kadar," dedi Taylan kaşlarını çatarak bakmaya devam ederken. Sesi düşmüş, yüzü karışmış gibiydi.

Bu kez Sevgi yerinde kıpırdanıp, dudaklarını büzdü memnuniyetsiz bir yüzle. Sina gözleriyle Taylan'ı uyarmaya çalışıyordu ancak Taylan bakışlarını Sevgi'nin yüzünden çekmediği için kızın yaptığı mimikleri göremiyor Karan ise abisi gibi kaşlarını çatarak, oturduğu yerde Sina'nın ne anlatmaya çalıştığını çözmeye çalışıyordu. Hülya bir şeyler anlatmaya çalışır gibi hafifçe öksürdü. Sahra'dan da belli belirsiz bir kıkırtı çıkınca Demir onu dürttü. Asiye gülmemek için dudaklarını ısırırken, İber saf saf ne olduğunu anlamamışçasına oturma odasındakilerin yüzlerini izliyordu. Nihayet

beklenen tepki İbo'dan çıktı ve yüksek sesli bir kahkahanın ardından oturduğu yerde öne doğru çıktı.

"Sevgi Teyze, sen kusurlarına bakmayacaksın artık. Yol yordam bilmemelerini tecrübesizliklerine ver. İznin olursa ben devam edeyim..." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Aydınlık, dostça bir gülümsemeyle Sevgi'ye baktı.

"Sen de uygun bulursan Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızın Hülya'yı, oğlumuz Taylan'a istiyoruz."

"Heh! Şunu bekliyorum sabahtan beri," dedi Sevgi. Aynı anda başını sallayarak elini öne doğru uzatmış, sitem eder gibi Taylan'a bakıyordu.

Taylan şaşkın gözlerini İbo'ya çevirdi sorarcasına. İbo sırıtarak baktı ve, "Dostum bir türlü gelemedi cümlenin sonu. Onca güzel laf ettin, bir de sonunu bağlayaydın çok güzel olacaktı," dedi.

Taylan'ın kaşları yukarı kalkarken, Karan yerinde mırıldandı ağzının içinde "Kaç defa kız istemiş ki bilecek? Neyse ben öğrenmiş oldum bari. Test sürüşü oldu bu bana."

Ardından geçen sürede Sevgi Teyze kızını vermiş, herkes ikiliyi tebrik etmiş ve bir süre kahkahalar eşliğinde geçen anı konuşmuşlardı. Taylan hayatında ilk defa sırtından aşağı akan terleri hissetmişti. Hiçbir şeyin bu akşam kafasına koyduğu şeyi engellemesine izin vermeyi düşünmüyordu ama yine de bu kadar heyecanlanacağını düşünmemişti. Cebinden çıkardığı yüzükle Hülya'nın yüzünde oluşan ifadeden, asla böyle bir şeyi beklemediğini anlamıştı. O an buna canı sıkılmıştı doğrusu. Neden beklememişti ki? Hayatına anlam katacak kadını istemeye gelirken eli boş mu olacaktı? Yüzüğü parmağına takarken, Hülya pembeleşen suratını ona kaldırıp, "Bana hala bir teklif borcun var." demişti sevimli bir ifadeyle.

Taylan alaycı bir sesle "Sen hakkını kaybettin... Şu evlilik bir olsun sonra bakarız," demişti. "Evlendikten sonra teklif eden ilk erkek olarak tarihe geçeceksin."

"Biz seninle daha çok tarih yazacağız. Ben eminim."

Hülya, Taylan'ın kendisine bakan bakışlarında gördükle-

riyle, bu sözlere tüm yüreğiyle inandı. Taylan ona öyle bakıyordu ki Hülya bir adamın gözünde bu derece değerli görünmenin hazzını o an tüm benliğinde hissetmişti.

Akşamın geri kalanında iki hafta sonra yapılacak düğün için nelere ihtiyaç duyulduğu konusunda tartıştılar. Hülya samimi ve ufak bir tören istiyordu ve Taylan her şeyi onun istediği şekliyle yapmak için kızın tüm isteklerine onay verdi. Anne ve babasının törene geleceklerinden kuşkuluydu ancak yine de davet edecekti. Çıkacak sorunları da bir şekilde çözümleyeceğini düşünüyordu. En kötü ihtimalle, aşırı tepki verirlerse gelmemelerini rica edecekti. O gün Hülya'nın yüzünün düşmesine hiçbir şeyin neden olmasını istemiyordu. Söz konusu anne babası bile olsa, en mutlu olacağı günü kötü hatırlamasına sebep olacak şeyleri bertaraf edebilirdi.

Geç vakit herkes kalkmak için ayaklandığında, Taylan'ın Hülya'ya bakan bakışları hazırlanmasını işaret ediyordu. Hülya çekinerek annesine baktığında, Sevgi bir Taylan'a bir ona bakmış, sitemkâr bir tonla, "Kızını nişanladığı gün nişanlısıyla gönderen anayı da bir duyan olsa ne yaparlar?" diyerek söylendi.

"Kalabalık çıkacaklar zaten Sevgi. Gençler eğlenmeye gidiyor deriz. Sen aldırma konu komşuya. Kalmış iki hafta baksana. Bozma keyiflerini. "

Asiye'nin beklenmedik çıkışıyla, Sevgi dahi şaşkınlıkla ona döndü. "Kız mahalleli duysa topa tutarlar beni."

Asiye umursamaz bir yüz ifadesiyle burun kıvırdı. "Sen bakma mahalleliye. Can sıkıntısından konuşacak laf arıyorlar. Sina'ya kalmaya gitti dersin. Zaten arada gidip kalıyor. Ne olacak? İki hafta sonra evlendiğinde de zaten çeneleri kapanır, hiçbir şey diyemezler."

"Asiye abla?" diye şaşkınca kadına baktı Sahra. Asiye'nin çok desteğini görmüşlerdi ama bu kadar anlayışlı olabileceğini hiç tahmin etmemişlerdi. Asiye, Sahra'ya dönerken omuz silkti. Tecrübeden yoğrulmuş bilgece bakan gözlerini kıza dikti.

"Sahracığım hep o ne der, bu ne der diye yaşarsan zaten

kendi bildiğin gibi değil, onların istediği gibi yaşarsın. Bizim arkamızda bizi destekleyen olmadı. Bak geldik kaç yaşımıza, bir şey anlamadık hayattan. Siz bari gönlünüze göre yaşayın. Doğrusu, eğrisi neyse artık, hepsi sizin olur. Başkasının doğrusunu yaşayacağınıza, kendinizin eğrisini yaşayın daha makbuldür."

Sahra uzanarak Asiye'ye sarıldı.

"İyi ki hayatımıza girdin Asiye abla..." dedi minnettar bir sesle.

"Asıl siz iyi ki benim hayatıma girmişsiniz. Yoksa böyle güzel günler göremeyecekmişim hiç"

Asiye'nin ses tonundaki hüzün Sina'nın yüreğini sızlattı. O an Asiye'nin ne hissettiğini anlayan tek kişi, belki de oydu. Bir an gözünde gelecek canlandı. Hiçbir zaman kendi evladını evlendiremeyecek, hiçbir zaman onun böylesine mutlu olduğu günleri yaşayamayacaktı. Huzursuz bir kıpırtı içinde kıvrılırken, hüzünlü gözleri istemsizce aşağı indi.

Yanında dikilen Karan, Asiye ve Sahra'ya bakarken sanki ikisini de çözmeye çalışır gibi dikkatle izliyordu iki kadını. Asiye'nin, kızların üvey annesi olduğunu biliyordu ancak kadının nasıl olup da kızlara bu kadar sevecen ve şefkatli yaklaştığına anlam veremiyordu. Asiye kafasındaki üvey anne figürünü yerle bir ediyordu. Kendisi de üvey anne elinde büyümüştü ve aslına bakılırsa, kendi biyolojik annesinin de kafasındaki figüre uyduğunu düşünüyordu. Anne figürü onun içinde hiçbir zaman sevecenlik barındırmamıştı. Yaşadığı tecrübeler, gördüğü örnekler içinde bu vasfa dair iyi şeyler oluşturmamıştı. Sevgi'yi tanıdığından beri olması gereken konusunda fikirler oluşmaya başlamıştı kafasında ancak bu akşam tanıştığı ve şu ana kadar tanıdığı Asiye'yi nereye oturtacağına bir türlü karar verememişti. Tüm akşam kadını inceleyen bakışları, hareketlerinde sahte izler aramıştı ama henüz hiçbirini görememişti. Asiye'nin kızlara bakan gözlerinde saf sevgi, saf şefkat vardı. Kızlara dokunuşu, kullandığı kelimeler samimiyetle yoğrulmuş, aksini hissettiren hiçbir duygu içermemişti. Karan'ın içinde şimdiye kadar

yanlış kişileri tanıdığı ve bu yanlışlıklarla insanları değerlendirdiği şüphesi oluşmaya başlamıştı.

Sevgi ve Asiye ile vedalaşmanın ardından, hep birlikte evden ayrıldılar ve iki araba halinde yola koyuldular. Taylan, Hülya ile eve dönerken Karan ve Sina, İber'i de yanlarına alarak Sahra'yla Demir'i evlerine bırakmak üzere yola çıktılar.

Hülya, yol boyu sağ elindeki yüzüğe bakarken sol eli Taylan'ın avucunun içindeydi. Yüzündeki gülümsemeyi durduramıyordu.

"Hala nişanlandığımıza inanamıyorum," dedi yüzüğüne bakarken hayret dolu bir sesle.

"Ben inanıyorum. Elin avucumda, yüzüğüm senin parmağında, artık benim olduğuna ben inanıyorum," dedi Taylan gülümseyerek. Bir an gözlerini yoldan ayırıp yanında huşu içinde oturan kıza bakmıştı. Kızın yüzünde gördüğü ifadeyle gülümsemesi daha da büyüdü.

Hülya başını Taylan'a çevirdi. "Çok güzel bir yüzük. Zevkine her zaman hayran kalmıştım ama bu gerçekten bambaşka."

Parmağındaki yüzüğün taşı, loş aracın içinde bile gözlerini kamaştırıyordu. Taylan özel bir koleksiyondan almıştı yüzüğü. Hülya'ya yakışacağını biliyordu. Tıpkı Hülya gibi zarif, doğal ve parlaktı.

"İki hafta sonra o yüzük bu ele geçecek..." diyerek, avucundaki kızın elini sıkarak bacağının üzerine koydu. "Sonra benim elim hep senin üzerinde olacak."

Hülya mutlu bir yüzle baktı adama. Arabayı sürerken kendinden emin duruşu, tıpkı altındaki araba gibi güçlü yüz hatları, elini tutan parmakların koruyucu kavrayışı, Hülya'ya bir erkek tarafından korunmanın ne kadar güven verici olduğunu hissettiriyordu. Taylan'ın eli her zaman üzerinde olacak ve her zaman onu koruyacaktı. Bunu öyle güzel hissettiriyordu ki Hülya bir an bile şüphe duymadı. Zorluklar olacaktı hayatlarında. Özellikle ilk zamanlar Taylan'ın ailesi nedeniyle yaşayacakları sıkıntıları küçümsemiyordu ama Taylan'ın güçlü duruşu ona da kuvvet veriyordu. Yanında oturan adam kadar güçlü olacaktı o da. O ki her şeyi karşı-

sına alıp kendisini hayatına davet etmişti Hülya'yı, o zaman Taylan'ı hayal kırıklığına uğratmamak için var gücüyle onun yanında duracaktı.

"Seni çok seviyorum Zeus'um. Seni mutlu etmek için her şeyi yapacağım çünkü sen beni çok mutlu ediyorsun."

"Yeryüzündeki tek Tanrıça'ya sahip olmuşum. Bunun hakkını vereceğim göreceksin. Bir gün bile mutsuz olmana izin vermeyeceğim."

"Biliyorum. Sana inanıyorum. Sen öyle güçlüsün ki senin yanında ben de kendimi çok güçlü hissediyorum."

"Öyle hisset bir tanem. Ben var olduğum sürece kimsenin seni üzmesine de kırmasına da izin vermeyeceğim. Arkanda da yanında da hep beni bulacaksın. Bugün birlikte yürüyeceğimiz yolda ilk adımı attık, bundan sonra da hep yan yana olacağız."

Hülya oturduğu koltukta hareketlenerek Taylan'a sokuldu ve başını adamın omzuna yasladı. Sağ elini adamın karnının üzerinden dolayarak sarıldı. Başını bir an kaldırıp, Taylan'ın boynuna dudaklarını bastırdı, yeniden yasladı başını adama. Taylan o an hissettiği huzur ve mutlulukla, kalbinin göğsünü sarsacak kadar hızlı ve kuvvetli attığını duyumsuyordu. Hülya hayatına girdiğinden beri kalp atışlarını hissetmek ona da yaşadığını hissettiriyordu. Daha önce hiçbir kadının yanında kalp atışları hızlanmamış, böyle göğsünde varlığını hissettirecek şiddette atmamıştı. Hep durgun, hep sessiz, hep donuktu kalbi. Bazen kalbi olduğundan bile şüpheye düştüğü anlarda elini göğsünün üzerine koyar, hissettiği sessiz vuruşlarla canlı olduğunu hatırlatırdı kendisine. Şimdi ise elini göğsüne koyması gerekmiyordu. Göğüs kafesindeki sarsıntı, kalbinin orada olduğunu kendisine çok güzel hissettiriyordu.

Bu tür bir şey yaşayacağına hayatı boyunca inanmamıştı ve şimdi Hülya onun için bir lütuftu. Onu hayatında tutmak ve mutlu etmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Karşısına kimin çıkacağını da umursamıyordu. Tıpkı kardeşi için yaptığını, şimdi Hülya için yapacaktı. Dünya karşısında dursa

kimsenin onlara zarar vermesine ya da üzmesine izin vermeyecekti. Bugünkü gücünün kefareti geçmişti ve geçmiş hayatı, ona bugünkü gücünü vermişti. Kim durabilirdi ki artık onun karşısında?

Aracı sürerken başını çevirip, omzuna yaslanmış olan başın üzerine dudaklarını bastırdı. Mis gibi kokan ipeksi saçları dudaklarının altında hissetmek gülümsemesine neden oldu. Çocuk gibi hissediyordu. Sürekli gülümsemek ve Hülya'yı her an kollarında tutmak, sonsuz bir zevk veriyordu ona.

"Güzel kadınım benim. Küçük, güzel kadınım," diye mırıldandı sevgiyle.

* * *

Karan'ın dairesine girdiklerinde İber, "Ben odama gidiyorum. Çok az ödevim var, onu bitirip yatacağım. İkinize de iyi geceler." Aceleci bir tavırla konuşup, hızlı adımlarla koridora yönelmişti. Sina düşünceli bakışlarla baktı çocuğun ardından. Her zaman sorumluluk sahibi bir çocuk olmuştu ama hep göze batar bir huzursuzluğu ya da aksilenen ani çıkışları olurdu. Son bir haftadır yine sorumluluk sahibi biri gibi davranıyordu ama bununla birlikte bir dinginlik de vardı çocuğun üzerinde. Önceden sürekli düşük olan omuzları, artık daha bir dik duruyordu. Yüzü daha huzurluydu. İber'in eve döneceği düşüncesi içini huzursuzlukla kapladı. Onu sürekli yanında tutmanın zamanının geldiğini düşünüyordu ve bu konuyu Hazar'la konuşması gerekecekti. Bu düşünceyle canı sıkılırken asılan yüzünü fark etmedi.

"Ne oldu? Neden yüzün düştü?" diye sordu kızı izleyen Karan.

Sina dalmış olduğu düşüncelerden uzaklaşmak ister gibi başını iki yana salladı. Salonun ortasında ayakta dikildiklerini o anda fark etti.

"Yok bir şey..." dedi baştan savma bir tavırla. "Kahve yapacağım. Sen de ister misin?"

Karan başını sallayarak onaylayınca, Sina topuklarının

üzerinde dönüp mutfağa doğru ilerledi. Karan'da onu takip etti. Aklından geçen düşünceyi öğrenmeden peşini bırakmayacaktı. Sina kahve hazırlığına girilmişken ortadaki ada tezgâha kalçasını yaslayıp, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Kafana takılanı, yüzünün neden düştüğünü söyleyecek misin?"

Sina kahve makinesine su doldururken başını onun olduğu tarafa çevirirdi bir saniyeliğine. "Bir şey yok dedim ya... Düşmedi yüzüm."

Sesi sakin, hareketleri durgundu. Karan uyaran bir sesle üsteledi. "Sina!"

Yeteri kadar su koyduğuna kanaat getiren Sina, makinenin düğmesine basıp ağır ağır yüzünü Karan'a çevirdi. O da kalçasını önünde bulunduğu tezgâha yaslarken, bir elini kaldırıp arkasındaki tezgâha tutundu. Sıkkın gözlerle Karan'a baktı. Pes etmiş gibi bir tonla içindekini söküp atarcasına "İber'i düşünüyordum," dedi.

"Nesini düşünüyorsun?"

"Bir haftadır ne kadar uyumlu olduğunu düşünüyordum. Evdeyken bu kadar uyumlu değildir, ani çıkışları olur, bazen de tersler herkesi ama bir haftadır gayet uyumlu."

"Yani?" dedi Karan. Anlamayan bakışlarını kıza dikmişti.

"Yanisi... Aslında burada bizimle huzurlu olduğu için böyle demek istiyorum. Hazar'ın yükü omuzlarında olmayınca o da rahatlıyor ve daha uyumlu davranıyor."

"Hazar'ın yükü derken?" Karan tek kaşını kaldırmış, keskin gözlerini Sina'ya dikmişti. Kızın söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu. Sina alt dudağını öne uzatarak oflarcasına bir nefes koy verdi.

"Benim farkında olmadığımı sanıyor ama Hazar'ın açıklarını kapamaya çalıştığını biliyorum. Hazar çocuk gibi davrandığı için onun yerine babalık görevini İber üstleniyor ve o yaşta bir çocuk için bu çok ağır bir yük... Zaman zaman haklı olarak isyana sürüklüyor bu ağırlık." Sina yüzünü buruşturarak başını yana çevirdi ve bıkkın gözlerini mutfağın içinde gezdirdi. Bir yandan hızlı hızlı konuşmaya devam

ediyordu. "Hazar'ın kirlilerini o topluyor, Asiye ablaya ayıp olmasın diye babasının yatağını o kapatıyor, Hazar'ın yapmaya üşendiği şeyleri o yapıp, Hazar yapmış gibi gösteriyor. Hatta harçlıklarının büyük kısmını da babasına verdiğini biliyorum ama üzülmesin diye bilmiyormuş gibi davranıyorum." Bakışlarını Karan'a çevirip, dürüstçe adama baktı. "Babasını değerli göstermeye çalışıyor ama ben kendi abimi tanıyorum. Kimseyi kandıracak değilim. Değerli değil. Etrafındakilerin, onun hayatını kolaylaştırmasına alışmış ve hala bunu bekleyen tembel bir insan ama İber, değerli olması için çabalıyor. En acısı da Hazar bunların hiçbirini görmüyor. İber büyüyor ve bir gün gelecek, tüm bunlardan haklı olarak usanacak. Asla değiştiremeyeceği bir şey için çabaladığını düşünüp, kendisine kızmaya başladığında ve o zaman öfkesini kendisine yönelttiğinde, değmeyecek bir üzüntü yaşamasını istemiyorum."

"O zaman neden yanına almıyorsun? Neden çocuğun bunları yaşamasına izin veriyorsun?"

Sina sessizce Karan'a bakmaya başladı. Bakışları tedirgin bir şekilde yine etrafta dolaştı. Ağrılığını bir ayağından diğerine aktardı. Nasıl anlatacağını bilemezmiş gibi sıkıntıyla yüzüne düşen saçları geri itti. Makineden gelen sesle birlikte başını yavaşça arkaya doğru çevirdi. Karan'la yaşadıklarından sonra, ondan bir şeyleri saklamak çok daha ağır geliyordu. Hali hazırda koca bir giz varken bir yenisini eklemeye gönlü razı gelmedi. Ayrıca yaşadığı gerçekliğe başka türlüymüş gibi davranmayı da doğru bulmadı. Ailesi hakkında kimseyle bir şey konuşmak istemezdi. Bunu utandığından yapmazdı ama Karan'dan bir şey saklamak istemiyordu. Onun gerçekleri ortadaydı. Farklıymış gibi göstermek ikiyüzlülük olacaktı. Tezgâhın üzerine bıraktığı fincanlara yönelirken, durgun bir tavırla karşılık verdi.

"Kahvelerimizi içerken konuşalım."

Fincanlara kahveyi koyarken, Karan olduğu yerde kızı izlemeye devam ediyordu. Sina elindeki fincanlarla ona yaklaşınca kollarını çözüp, uzatılan kahveyi aldı ve kızın bir baş ha-

reketiyle açık mutfağın girişindeki küçük masaya oturdular.

Sina fincanından bir yudum alıp masaya bıraktı. Sandalyede arkasına yaslandı ve berrak yeşil gözlerini, Karan'ın sorgulayan kara gözlerine kaldırdı.

"İber doğduğunda ben on bir yaşlarında falandım. Sana anlattım o zaman olanları. Hazar onunla ilgilenmedi ama kimliğinde babası olarak onun adı yazıldı rahmetli annesiyle birlikte. Benim yaşım uygun olsa benim üzerime kaydolmasını isterdim ama mümkün olmadı. Zaten o zamanlar beni dinleyen de yoktu. Sadece İber'e bakacağım garantisi verebilmiştim. Annem öldükten birkaç sene sonra, on sekiz yaşımı doldurduktan sonra yani, İber'i kendi üstüme almayı teklif ettim. Birçok şey için anne baba gerekiyor biliyorsun. Okul kaydı vs. gibi ya da resmi işlemlerde falan daha kolay olur diye düşündüm. Hazar'ın hiçbir şeyle ilgilendiği yoktu nasılsa. Hazar'a bunu dediğimde, "Hayır," dedi. Kabul etmedi. Yanıma almak istiyorum, hem de çok istiyorum. Hatta bir süre Hazar'dan uzak durması da onun için iyi olabilir diye de düşündüm."

"Çok mantıklı bir düşünce," dedi Karan, hak verircesine başını sallayarak.

"Hatta geçen yıl İber çok istiyordu. Birkaç günlüğüne yurt dışına gitmek istedik. Yakın yerlere. Sırf öyle bir tecrübe yaşasın diye. Pasaport bile çıkaramadım. Anne baba imzası gerekiyor. Vesayeti Hazar'da olduğu için benim imzamın hiçbir önemi yok."

"Ee bir imzadan ne çıkar ki?" dedi Karan, anlamayan bakışlarla kıza bakarak. Sina gözlerini devirip sıkıntıyla iç geçirdi.

"Hazar, annemin ölümünden sonra paranoyak hale geldi." "O ne demek?"

"Annem hayattayken her istediği yapılıyordu. Çalışmasına da gerek yoktu, annem söke söke bizden alıyordu elimizdekileri. Annemin ölümünün ardından, bizim üzerimizde böyle bir otorite kuramadığı için İber o evde olduğu sürece biz onlara bakmaya mahkumuz gibi düşünüyor. Onu ne ka-

dar sevdiğimi biliyor. Büyüten benim. Onu asla terk etmeyeceğimi de çok iyi biliyor. Saçma sapan bir düşünceyle kendini garantiye aldığını sanıyor. İber'e pasaport çıkarmama izin vermedi çünkü onu kaçırıp ondan uzak tutacağımı, böylece bizden artık para alamayacağını düşünüyor. Sanki İber olmazsa onu açıkta bırakacakmışız gibi." Sina memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle suratını buruşturdu. "Ne kadar konuşmaya çalışsam da ikna olmadı. İber üzerinde hakkı olduğu sürece, İber'in ihtiyacı olanı biz karşılamaya devam edeceğiz, o da bundan faydalanacak diye düşünüyor kendince. İber hiçbir zaman parasız kalmaz. Sahra da ben de onu hiç parasız bırakmıyoruz. İber'in parası olduğu sürece Hazar'ın da oluyor çünkü İber, kendi parasından ona veriyor."

Yüzünde ufacık, şefkatli bir gülümseme belirdi. "Kıyamıyor ki. İber merhametlidir. Elindekini herkesle paylaşır. E babası tabii. Onun da başkalarının yanında parasız olmasını istemediği için kendi harcamaz, babasına verir. Ben bilmiyorum sanıyor ama farkındayım. Zaten Asiye abla da söyledi. Birkaç defa o da denk gelmiş Hazar'ın para istediğine."

"Böyle devam etmesine izin mi vereceksin?"

Karan hiçbir ifade barındırmayan bir tonla sormuştu soruyu. Yalnızca Sina'nın ne düşündüğünü merak ediyordu.

"İstemiyorum bu şekilde devam etmesini. Biliyorum, İber artık sabrının sonlarında. Görebiliyorum bunu. Önceden daha küçüktü. Çocukça açıkları kapayıp kendini iyi hissediyordu ama artık büyüyor ve bir yetişkin gibi düşünmeye başladı. Yanlışları görüyor ve bu da ağrına gidiyor. Hazar'la bunu tekrar konuşmaya kalktığımda tartışma çıkacak. Sonra İber'e duygu sömürüsü yapacak. Seni benden çalıyorlar diyecek. Hazar'ı tanıyorum. Çaresizliği çok iyi oynar." Sina tasvip etmez, sıkıntılı bir yüzle başını iki yana salladı. "Hoş bir şey değil bunları sana anlatmam belki ama gerçekleri süsleyip püsleyip saklamanın kimseye faydası yok. On sekiz yaşına gelince, reşit olduğunda, istediği yere gitme özgürlüğü olacak ama şu an tek endişem, o zamana kadar çok geç olması. Henüz on üç yaşında. Daha önünde beş senesi var.

Beş sene bir insanın karakterinin sarsılmaz yaralar alması için fazlasıyla yeterli bir süre. İber'in gelecekte ona sorunlar çıkaracak yaralar almasını istemiyorum. Tüm bunlar onun kişiliğine inen bir darbe aslında."

Sina sıkıntıyla tekrar fincanına uzanıp bir yudum daha içti. Kirpiklerini kaldırıp Karan'a baktı.

"Buraya geldiğinden beri ne kadar huzurlu olduğunu görüyorum. Gerçek kimliği ortaya çıkıyor. Benim de hatam, son bir senedir çok fazla ilgilenemedim. Aynı evin içinde olmayınca zor oluyor zaman bulmak. Sahra evlendi, ben ayrıldım, çocuk kendi başına kaldı o evde. Asiye abla elinden geleni yapıyor ama sonuçta o da yabancı İber'e. İber kendi kanından olanlardan sevgi, şefkat bekliyor. Haklı da... Bizden alamadığını yabancıdan mı bekleyecek? Ama sürekli yanımda tutamıyorum. Okula gidip gelmesi sorun. Benim evin yakınındaki okula alırım dedim, ikametgâh meselesi çıktı. Hazar ona da izin vermedi. Mahalledeki okula gidecekmiş. Benim evden oraya gidip gelmesi çocuğu perişan eder. Şu an için çözüm bulamıyorum. Sadece bekliyorum ve bu bekleme süresi İber'e zarar verecek diye korkuyorum."

Sina susunca, bir süre düşünceli bakışlarını fincanına dikti Karan. Neden sonra tatsız bir sesle, "Şu hack işleriyle halledemiyor musun bu sorunu?" diye sordu sanki fikir verir gibi.

Sina bakışlarını hızla Karan'a kaldırdı.

"Hazar o tarafı hiç bilmiyor... Bilenler sadece Hülya, İbo ve Sevgi Teyze. Sahra'yla Demir'i saymıyorum tabii. İber'i yanıma alıp, sorunu o şekilde çözersem çok daha büyük sorunlar çıkar ortaya. Hazar'ın fark etmemesi olanaksız. Öğrenirse çirkin şeyler yapabilir, o riski göze alamam. O zaman İber'e hiç faydam dokunamaz."

"O çirkinleşirse sen de çirkinleş!" dedi Karan dik dik bakarak. Gözlerinin içinde oynaşan ışıltılar, kafasından geçen tüm pislikleri ortaya döküyordu. Sina gözlerini kısarak adama bakarken dudaklarını büzdü.

"Zarar gören İber olacak. Hazar tınlamaz çirkinleşmeyi!" dedi dik dik karşılık vererek. "Dava aç! İlgilenmediği için ço-

cuğun vesayetini sen almak istediğini söyle"

"Kaç sene sürecek o dava? O zamana kadar İber zaten on sekizine gelmiş olur. Yıpranacak. Babasıyla bizim aramızda kalacak. Bir de o tatsızlıkları mı yaşayacak? Sonuçta, ben de yalnız yaşayan bekar bir kadınım. Bana da hemen al, senin olsun, sen bakmışsın zaten demezler, merak etme," dedi sesi gibi ters bakışlarla Karan'a bakarak.

Karan sıkıntıyla derin bir nefes alırken omuzları kalktı, göğsü şişti. Kahvesine uzanırken, "Ne olursa olsun kesin çözüm bulmak gerek ama," dedi. Ardından itiraf eder gibi mırıldandı. "Öyle bir ortamın, bir çocuğa neler yaptığını en iyi bilen adres benim. İber de yarın öbür gün öfkesini başka şekilde göstermeye başlayacak ve o zaman herkes için çok daha geç olacak. Üstelik erkek çocuğu. Bir süre sonra siz de başa çıkamayacaksınız. Ne gittiği yeri bilirsiniz ne takıldığı kişileri tanırsınız. Yorulunca kaçmaya başlayacak ve kaçıp gittiği adresler, şu anki adresten çok daha kötü olacak." Bakışlarını Sina'ya çevirdiğinde öyle dürüstçe bakıyordu ki Sina yüreğinin sızladığını hissetti. Karan bakışlarını kızdan çekmeden alçak bir tonla, "Tecrübeyle sabit!" dedi en sonunda.

Sina üzgün ve çaresiz gözlerle baktı Karan'a. Sevgisiz ortamda büyüyen en büyük örnekti o. Geçmişte yaptığı aşırı davranışlar ve kötü huylar, sadece kendisinin varlığını belli etmek içindi. Görebiliyordu Sina. Karan yaptığı her kötülükte içindeki kötüyle savaşmıştı. Onun içine yerleştirdikleri o kötü, onu her geçen gün işlemiş, her geçen gün çok daha aşırı tavırlar sergilemesine neden olmuştu. Sanki varlığından intikam alır gibi. Sanki hem etrafına hem kendisine duyduğu öfkeyi olabilecek en kötü şekilde ortaya serer gibi.

Karan, Sina'nın üzgün ve çaresiz yüzüne baktığında gördüklerinden hoşlanmadı. Sina'nın böyle çaresiz olmasını görmek istemiyordu. Sina her zaman çözüm odaklı düşünür, bulduğu çözümler her zaman en az zararla sorunu ortadan kaldırırdı. O güçlü bir kadındı. Hayatında gördüğü en güçlü kadın. Her zaman dik, her zaman inatçı ve her zaman dediğim dedikti. Tüm bunlarla birlikte yüreğinde de herkese

sunduğu kocaman bir sevgi vardı. Öyle bir aile içinde Sina nasıl böyle bir karaktere sahip olabilmişti, hayret ediyordu ama bu Sina'nın içinden gelen bir güçtü, bunu da görebiliyordu. Kimseden yardım almamış, hep ayaklarının üzerinde durabilmiş bir kadındı. Şimdi de kendi başına çözüm bulmaya çalışıyordu ama kırmak, dökmek de istemiyordu. Karan'a kalsa kırar, döker, kimseyi umursamaz, yalnızca istediğini alırdı ama Sina onun yöntemleriyle hareket etmiyordu. Her şeyi hesaplıyor, sevdiklerini korumaya çalışıyordu. Belki Karan da artık Sina gibi davranmalıydı. Çözüm bulmalı ama bunu yaparken, etrafında sevdiği birkaç kişinin zarar görmesine de engel olarak yapmalıydı.

Elini uzatarak Sina'nın elini kavradı ve kızı kendisine çekti. Sina oturduğu sandalyeden Karan'a doğru çekildiğinde, karşı koymadı bu güce. Karan kızı kollarının arasına alarak kucağına oturttu. Sıkıca kızı kavrarken dudaklarını saçlarına bastırdı.

"Çözüm bulacağız. İber'in benim gibi olmasına izin vermeyeceğiz. Onun da boşa geçen saçma sapan yılları olmayacak."

Sina tortop olarak Karan'ın kucağına kıvrıldı. Kollarını Karan'ın boynuna doladı, başını omzuna yasladı.

"Bunları seninle paylaşmak hem çok garip hem çok rahatlatıcı. Beni anladığını biliyorum çünkü."

"Sina... Biz çok çetrefilli yollardan buraya geldik. Seni seviyorum. Hem de çok seviyorum. Her zaman yanında olacağımı biliyorsun. Biz her şeyi paylaşacağız seninle. Yarım olmayacak hiçbir şey."

Sina ses çıkarmadı bu sözlere. Sessizce Karan'a sarılarak içindeki fırtınanın dinmesini bekledi. Fırtına bazen öyle şiddetli oluyordu ki onu savuruyordu. Bazen de tıpkı şimdi olduğu gibi o savrulduğu rüzgârı Karan kesiyor ve dinginliği yaşatıyordu ona. O an dinginliğin tadını çıkarmak istedi. Bazen kendini o kadar yorgun hissediyordu ki... Etrafında ona ihtiyaç duyan herkesi kurtarması gerektiği hissi içinden hiç çıkmıyor ama kime yetişeceğini bilemediği anlarda da

parçalanmış benliğinin acısını yüreğinde hissediyordu. Keşke daha güçlü, daha muktedir olabilse ve herkesi koruyucu kanatların altında tutabilseydi ama kanatları yetmiyordu. O kadar küçüktü ki kanatları, herkesi kurtarabilecek güce ulaşamıyordu. Çoğu zaman kendisini bile kurtaracak güçte olmuyordu o kanatlar. Kendisini kurtaramazsa başkalarına nasıl faydası olacaktı ki?

Sığındığı kucakta havalandığını hissettiğinde, gözlerini de kapamış olduğunu fark etti. Kulağının dibinde Karan'ın, "Hadi gidip yatalım. Dinlen biraz. Fazla yükleniyorsun kendine. Her şeye çözüm bulacağız. Sen benimle kaldığın sürece biz her şeye çözüm buluruz birlikte," diyen inançlı mırıltısını işitti. Tüm kalbiyle buna inandı. Karan'la birlikte oldukları sürece onlar her şeye çare bulabilirlerdi. İmkânsız denen şeyleri bile belki imkanlı hale getirebilirlerdi. Nedense o an bu düşünce ona çok da imkansızmış gibi gelmedi. İmkansızı imkanlı kılmak, yalnızca inançla olurdu ve Sina'nın kalbinde o an için bu inanç filizlenmeye başlamıştı bile.

"Evet. Buluruz... Biz istedikten sonra her şeye çare buluruz. Sadece zaman meselesi," diye mırıldandı, tıpkı Karan'da hissettiği inançla.

"Evet. Sadece zaman meselesi. Zaman da bize ait."

Karan artık tüm zamanların onlara ait olduğunu biliyordu. Bundan sonra Sina hep yanında olacaktı ve çözümü olmayan bir sorun düşünemiyordu bile.

* * *

Sonraki birkaç gün hepsi için de yoğun geçti. Sina ve Hülya gündüz nikah hazırlıkları için yapılacakları planlayıp, Sevgi ile birlikte düzenlemeleri yapmışlardı. Taylan Hülya'nın abartıdan uzak tören isteğine uyum göstermiş; küçük, güzel ve şık bir mekân ayarlamıştı. Karan gün içinde hem şirkette Taylan'a yardım ediyor hem de onun isteğiyle yapılacakları düzenlemek için Salim'le koşturuyordu. Ne kadar koştursa da İber'e söz verdiği gibi öğleden sonra evde oluyor

ve birkaç saat antrenman yapmalarını ihmal etmiyordu.

Salim gerçekten de onun sağ koluydu. Yapılması gereken her şeyi çok ince hesaplamalarla gerçekleştiriyor, eksik hiçbir şey bırakmıyordu. Mekânın hazırlığı için organizasyon firmasıyla görüşmelerin hepsini halletmiş, Hülya'nın istekleri doğrultusunda hazırlıkların yapılmasını takip ediyordu. Hülya'nın istekleri o kadar basit ve sadeydi ki bunları tedarik etmek zor olmuyordu. Davetli listeleri çıkarılmış ve Hülya yalnızca bir gecede, kendi davetiyesi için tasarımı hazırlayıp Salim'e vererek, basılmasını sağlamıştı. Yalnızca onların mutluluğunu paylaşacak kişileri listeye almışlardı. Hülya mahalleden birkaç kişiyi eklemiş, Sevgi de birkaç dostuna haber vermişti. Taylan, iş çevresinden çok fazla kişi çağırmamakla birlikte saygı duyduğu ve iyi ilişkileri olan sayılı kişiyi almıştı listeye. Yüz kişilik davetli sayısı umduklarından bile fazlaydı.

Çarşamba akşamı Hülya, Taylan'la birlikte katılması gereken davete gitti. İlk defa Taylan'ın kolunda toplum önüne çıkmak, hayatında en büyük stresi yaşadığı anlardı ancak Taylan'ın sınırsız desteği, o akşamı düşündüğünden çok daha kolay atlatmasını sağlamıştı. İlk anlarda bocalamıştı. Yanlış bir şey söyleyeceği telaşıyla kısa bir süre tutukluk yaşamıştı ancak onun gerginliğini fark eden Taylan'ın kulağına eğilip, "Yalnızca kendin ol! Kimsenin senin hakkında ne düşüneceğinin önemi yok! Sen benim gönlümün en değerlisisin!" demesinin ardından, kaybettiğini sandığı özgüveni yerine gelmişti.

Tanıştığı herkesi kibarca selamlamış, kısa sohbetler etmişti. Erkekler hayranlıkla, kadınların bir kısmı merak, bir kısmı kıskançlıkla izlemişlerdi onu. Doğal tavrı, yüzündeki müthiş gülümseme tanıştığı herkesi kendisine hayran bırakmıştı. Taylan'ın Hülya'yı tanıştırırken, "Nişanlım," demesi bazılarını şaşkınlığa uğratmış, bazılarınınsa samimiyetle kendilerini tebrik etmesine neden olmuştu. Düşündüğünün aksine, bir süre sonra hiç kasılmadan ve rahatlıkla akşamı atlatmıştı. Dönüş yolunda Taylan'a hınzır bir çocuk gibi sırıtıp, "O kadar da zor değilmiş. Düşündüğümden daha keyifli geçti," demişti.

"Herkes hayran kaldı sana. Ben okurum onların bakışlarını. Çoğu seni nasıl bulduğuma şaşırmıştır. Yarın arar, sorarlar, nerden buldun o akıllı güzel kızı diye."

" Abart abart."

"Abartmıyorum. Selim Bey'in karısı Eda Hanım hayran kaldı sana. İşine çok önem verir, yenilikleri takip eder. İşi hakkında bu kadar bilgili olman çok hoşuna gitti."

"Kadının seramik atölyesi varmış. Desenler söz konusu olunca konuşacak ortak şey çıkıyor doğal olarak. "

"Desenlerin dışında konuştuğunuz konulara da kulak misafiri oldum. Moda hakkında da yemekler hakkında da çok bilgin var."

"Çok doğal ama. Tasarım yapıyorum. Yenilikleri, trendleri bilmem gerek. O yüzden çok araştırıyorum, internette okuduklarımdan aklımda kalanlar işte. Yemek konusu Sina'nın ilgi alanına girdiğinden biliyorum. Değişik mutfakları denemeyi seviyor. O yüzden bazen farklı tarifler bulup deniyoruz. Bir kez evde Sushi yapmışlığımız bile var. Ayrıca bunlar, çok da abartılacak şeyler değil. Google Amcam her şeyi biliyor."

Hülya'nın çok sıradan bir şeymiş gibi söz ettiği konulara burun kıvırmasına Taylan hayranlıkla bakıyordu. Hülya'nın her şeye karşı olan bitmez tükenmez ilgi ve merakı, onu her geçen gün şaşırtıyordu. Tahmin etmediğini düşündüğü şeyler hakkında bile Hülya'nın ufak da olsa bilgisi vardı. Her defasında şaşkınca kendisine bakan Taylan'a, o daha çok şaşkınlıkla bakarak, "Ne var? İnternette yazıyor." diyerek cevap veriyordu.

Davetin ertesi günü, Sina ile evde kalan işlerini tamamlamak için çalışıyorlardı. Sina, Böcek'le konuşup kodların ulaştırılması konusunda haini oyalamasını söylemişti. Henüz eline geçmediği, geçtiği anda herkese ulaştıracağını söyleyerek zaman kazanmasını istemişti. Hülya'nın nikahından önce takip konusunu bir süreliğine ötelemek zorunda kalmıştı. Bu arada Doğular ve tech adamlara ayıracak zaman kıymetliydi ve nikah sonrası düğmeye basmaya karar vermişti. Hatta bu

konuda Hülya onu desteklemiş, balayı konusunu da kafasından uzaklaştırmıştı. Hepsi derin bir nefes almadan onlardan uzaklaşmak istemiyordu. Taylan'a bunu söylediğinde, çok hoşuna gitmese de kabullenmek zorunda kalmıştı çünkü kız haklıydı. Onlar balayına çıktıklarında, İstanbul'da olacakları kontrol edebilmesi mümkün değildi ve şimdilik orada kalması gerekiyordu. Bu yüzden bir kısım iş seyahatlerini de ertelemişti. Böyle bir sıkıntının içinde, aklında sorunlarla balayına gitmek ikisinin de istemediği bir şeydi ve gönül rahatlığı ile gidebilmek için yaza plan yapmaya karar vermişlerdi.

Saat, öğlen on ikiye gelmek üzereydi ve Sevgi ile buluşup alışverişe gideceklerdi. Sina, Taylan'ın dairesinde Hülya'nın hazırlanmasını beklerken, bilgisayarda son işlerini halletmek üzereydi. Hülya şikayetçi bir sesle, "Böyle apar topar evlenmek ne kadar mantıklı, bilmiyorum doğrusu," dedi.

"Hiç şikâyet etme. Onu bana değil, sevgiline söyle."

"Sevgilime şikâyet edemem, yoksa gider yarına nikah kıyar."

Sina kıkırdayarak tuşlara basmaya devam etti. Gözünü ekrandan ayırmamıştı. Hülya arkasında, çantasının içine ihtiyacı olanları koyarken kendi kendine konuşur gibi, "Yarına topuklu bir ayakkabı alayım değil mi? " diye sordu.

"Al mutlaka. Gelinlik ölçüsü alırken gerekebilir." "Sence yetiştirebilecekler mi?"

"Taylan talimat verdiyse yetiştirirler merak etme. Kadın bayılmış zaten tasarımına, kesin yetiştirir. Sonra da seni kendine bağlamaya çalışır."

Sina'nın alaycı sözlerine, Hülya küstah bir tonla cevap verdi.

"Hiç kusura bakmasın. O sadece benim hayalimdeki gelinlikti. Kimse için gelinlik tasarlayamam ben." Ardından aceleyle ekledi. "Ama seninki ayrı. Onu, zamanı geldiğinde çizeceğim. Mümkünse bana makul bir süre önce haber ver." Hülya'nın iğneleyici sesine, Sina alayla karşılık verdi.

"Unut sen onu. Karan beni kaçıracakmış. Benim bildiğim, gelinlikle kaçırma olmuyor."

Sina'nın birkaç gündür ortaya çıkan huzurlu ve şakacı tarafı, Hülya'nın memnuniyetle gülümsemesine neden oldu. Nişan akşamından beri Sina uyumlu, sıcak ve sanki geleceğe dair daha umutluydu. Karan'a tavırları daha sıcak, daha yakındı. Önceden uzak duran bir tarafı varken, Hülya birkaç gündür bu uzaklığı da hissetmiyordu. Sanki Sina nihayet yerini bulmuş, bundan emin olmuş gibi rahat ve huzurluydu.

"Kaçırsın ya da kaçırmasın o gelinliği giyeceksin. Onu da ben tasarlayacağım!"

Hülya'nın inatçı çıkan sesine, Sina tam karşıt bir cevap vermeye hazırlanırken kapı çaldı. Sorarcasına Hülya'ya çevirdi başını.

"Salim mi geldi acaba?"

"Aşağıda bekleyeceğini söylemişti ama belki de bir şey getirmiştir. Sen bitir, ben bakayım kapıya. Tamam dediğinde çıkalım hemen. Anneme öğlen saat bir buçukta buluşacağımızı söylemiştik. "

Hülya bir yandan konuşuyor, bir yandan kapıya doğru yürüyordu. Sina başını kıza çevirmeden, "Tamam. Az kaldı zaten. Hemen bitiriyorum," diye karşılık verdi.

Hülya kapıya ulaşıp açtığında tanımadığı, orta yaşta bir kadınla karşılaştı. Soran bakışları kadının üzerinde düz bir sesle, "Buyurun" dedi.

Kadın kendisinden birkaç santim kısaydı. Yapılı saçları, sanki sabah kuaförden çıkmış gibi görünüyordu. Aklından o an, "Bu kadınlar sabah uyanıp soluğu kuaförde mi alıyorlar acaba?" diye geçirse de bunu sesli dile getirmedi ve kadına bakmaya devam etti. Kadın, yüzünde hiçbir mimik oynamadan, küçümseyen bakışlarla Hülya'yı baştan aşağı süzdü. Bunu yapış şekli öyle belirgindi ki Hülya'nın bütün hücrelerinde tehlike sinyalleri yanıp sönmeye başladı. Şişkin dudaklar hafifçe aralandı ve aynı anda elini ileri uzatıp, Hülya'yı kenara itercesine kapının önünden çekerek ileri bir adım attı.

"Asıl sen buyur... Oğlumun evine, sen beni buyur edemezsin."

"Oğlum derken?" diye soran Hülya'nın sesi umulmadık

derecede sakindi. Kadın önünden geçip dairenin içine doğru adımladığında, arkasından kendinden emin rahat adımlarla kadını takip etti.

"Kimmiş?" diye seslenen Sina, cevap alamayınca başını ekrandan çekip yana çevirdi. Hülya'nın önünde yürüyen kadın, buraları ben yarattım havasında, salonun ortasına kadar gelmişti. Sina işini bırakıp, oturduğu sandalyeyi ikisinin olduğu tarafa çevirdi ve arkasına yaslandı. Nedense kadının kim olduğunu anında anlamıştı. Kadının almak üzere geldiği ve istediği şeyi ona vermemek için o an içinden yemin etti ve olabildiğince sakin bir havaya büründü. Yavaşça kollarını göğsüne kavuşturup kadını izlemeye devam ederken, sıradan bir sesle, "Hülya, hanımefendi kimmiş?" diye sordu.

Kadının arkasında duran Hülya ile birkaç saniyeliğine göz göze geldiler ve o birkaç saniyede, bazılarının günlerce hazırlığını yapacağı stratejiyi belirlediler.

Hülya öne doğru bir adım atarken rahat bir sesle, "Oğlumun evi, dedi. Sanırım Taylan'ın annesi oluyor. Henüz tanışamadık kendisiyle."

"Pervin Turanlı'yım ben," dedi kadın bir kraliçe edasıyla.

"Öyle mi?" dedi Hülya, sevimli olduğunu düşündüğü bir gülümsemeyi yüzüne yapıştırarak. "Memnun oldum. Hülya ben de."

"Sina," dedi Sina, oturduğu yerden kadına bakarken.

Soyadlarını söylemek anlamsız gelmişti ikisine de. İnsanların soyadlarını daha da bastırarak söylemeleri, her zaman rahatsız etmişti ikisini de. Özet olarak, onlar sadece isimleriyle var olmak istiyorlardı ve soyadlarını resmi yerler dışında kullanmazlardı.

Hülya, "Buyurmaz mısınız?" diye sorarken eliyle kanepeyi göstermiş, kadının bir evvelki tutumunu yok saymıştı. Bu evin hanımı kendisiydi ve bu kadın buradan ayrılıp gittiğinde, bunu kafasına yazmış olacaktı.

Kadın, tekrar küçümser bir edayla kaşının tekini kaldırıp Hülya'ya baktı. Daha doğrusu bakmaya çalıştı. Kaşı tam olarak kalkmamış, yüzünde garip bir gerginlik oluşmuştu.

Hülya üzgün gözlerle kadının yüzüne bakarken, hak veren bir hayıflanmayla, "Botokstan değil mi? Hep böyle yanlış yapıyorlar. Bak kalkmadı o kaş," deyip, canı sıkılmış gibi başını iki yana salladı. Ardından, sanki kadın ona hiç küçümseyerek bakmamış gibi sıcak bir tavırla, "Oturun lütfen. Ben size bir kahve yapayım. Sinirinizi alır hemen." Çabucak konuşurken, kadın bir an anlam veremeyen bakışlarını Hülya'ya dikip, kaşlarını çatarak baktı. Gözlerinin içindeki kızgın alevler etrafı yakacak güçteydi ancak hiç beklemediği Hülya'nın bu umursamaz edası, kadını şaşkınlığa uğratmıştı. Karşısındaki kızın kendisini umursadığı yok gibiydi. Hülya aceleci adımlarla mutfağa doğru yürürken başını arkaya çevirip, iç rahatlatan bir sesle, "Merak etmeyin siz. Ben size çok iyi bir yer tavsiye edeceğim, onlar böyle hatalar yapmıyorlar. Çok memnun kalacaksınız," diye seslendi.

Hülya'nın mutfağa yönelmesiyle kadın bir an ne yapacağını bilemez gibi etrafına baktı ve gözleri Sina'ya takılınca, içlerinde nefret yüklü bakışları kıza dikildi.

"Sen de o piçin kapatması oluyorsun herhalde."

Sesi buz gibiydi. Karşısındakini kışkırtmak istediği o kadar belliydi ki kullandığı kelimeleri sakınmıyordu. Sina birkaç saniye ifadesiz gözlerle Pervin'e baktı. Nihayet ağzını açıp, kadını çıldırtacak kadar sakin bir sesle, "Bildiğim kadarıyla babası belli olmayana piç deniliyor. Karan'ın babasının kim olduğu belli olduğuna göre saçma ve gereksiz bir yakıştırma oldu bu."

Pervin gözlerini kısarak ona baktı öfkeyle. Sina gözlerini kadından ayırmadan aynı tonla devam etti. "Kapatma kelimesi de çok demode oldu artık. Günümüzde bir adamla nikahsız yaşayanlara sevgili deniliyor." Birden farkına varmış gibi kaşlarını kaldırıp, kadına hak verir gibi başını hafifçe salladı gülümseyerek. "Pardon sizin tevellüttünüz eski tabii. Nerden bileceksiniz yeni kelimeleri?"

Kadının yaşını ima eden kelimelerin üzerine bastırdığında, burnundan aldığı öfkeli soluğun sesini Sina bile duymuştu. Pervin, sinirli bakışlarını Sina'nın üzerinden çekmeden,

tören havasında kanepeye oturup bacak bacak üstüne attı. Üzerindeki kaliteli giysinin buruşmamasını ister gibi eteklerini düzeltti. Yüzünde bir tiksinti ifadesiyle, sehpanın üzerinde duran Hülya'nın malzemelerine, ardından hazırladığı çantaya baktı.

"Kendiniz gibi çöplüğe çevirmişsiniz burasını."

"Öyle mi?" dedi Sina aynı sakinlikle. Bakışları sehpanın üzerindeki malzemelerde dolaştı. "İlginç... Demek bu malzemeleri çöplere atıyorlar. Bak sen şu densizlere." Sarkastik ton, sanki kendi kendine sesli düşünürmüş gibi çıkıyordu dudaklarından.

Hülya elinde taşıdığı tepsiye koyduğu kahveleri getirip, tepsiyi sehpanın ucunda kalan boşluğa koydu. Bir fincanı alarak Pervin'in önüne bıraktı.

"Nasıl içtiğinizi sormadım ama sade içtiğinizi tahmin ediyorum, süt ve şeker koymadım. Kilonuza dikkat ediyorsunuz sanırım."

Hülya sevimli bir sesle konuşurken, Pervin aşağılayan bakışlarını Hülya'ya dikti.

"Senden kahve istemedim. Buraya kahve içmeye de gelmedim."

Hülya aldırmaz bir tavırla omuz silkip, "Nasıl isterseniz." diyerek kahvesine uzandı ve kadının karşısındaki kanepeye oturdu. Başını Sina'ya çevirdi.

"Canım, getireyim mi kahveni oraya? Ne durumdasın? Bitirdin mi işini?"

Sina bir an bakışlarını ekrana çevirdi ve tekrar Hülya'ya dönerken, yerinden kalkarak ona doğru ilerledi.

"Sorun değil. Sonra bitirim. Az kaldı zaten."

Kahvesini alarak Hülya'nın yanına oturdu. Bir yudum alırken bakışlarını karşısındaki kadından çekmedi.

"Buyurun sizi dinliyoruz," dedi Hülya, fincanı dudaklarına götürmek üzere kaldırırken. "Sebebi ziyaretiniz?" diye sorduktan sonra kahvesinden bir yudum aldı.

"Bir de soruyor musun?" dedi kadın hiddetle.

Hülya başını Sina'ya çevirdi, gözleri sorarcasına bakar-

ken, "Bir şey mi kaçırdım? Sen biliyor musun?" dedi masum bir sesle.

Sina çenesini kaldırıp, "Yo, bir şey kaçırmadın. Henüz bir şey konuşmadık..." Yüzünü buruşturarak devam etti. "Yani şu ana kadar piç, kapatma vs. gibi sıfatların günümüzdeki anlamlarını tartışıyorduk."

"A, ilginçmiş. Ben kaçırmışım. Hala kapatma diyen var mı ya?"

"Tevellüttü eski olanlar kullanıyor tabii." Sina'nın hak verir tonda çıkan sesine Hülya başını sallayarak onay verdi. "E tabii n'apsınlar? Eskiler öyle der. Ay hatırlıyor musun hani bizim şu Nazım Abi vardı?"

"Hangi Nazım abi?"

"Ya hani terzi Nazım Abi vardı ya..." "Hatırladım hatırladım. Eee?"

"Hani bir gün karısına kızmıştı da... Aysun Teyze'ye... Saçma sapan bir şeyden kavga etmişlerdi. Kadını tehdit etmişti ya... Seni boşayacağım, evden de çıkarmayacağım, aleme kapatma yaptım Aysun'u diyeceğim, rezil edeceğim seni demişti."

İki kız, sanki Pervin orada yokmuş gibi kendi aralarında konuşup kıkırdamaya başladıklarında, Pervin inanamayarak onları izliyordu. İkisinin de kendisini ciddiye aldığı yoktu. Buraya gelirken karşısında, önünde titreyecek bir kız hayal etmişti. Oysa şu ana kadar değil titreme, umursanmamıştı bile. Hiddetli bir sesle, "Kendinize gelin!" diye bağırdığında, hala gülümseyen iki yüz ona çevrildi.

"Pardon sizi unuttuk." Sina ayıplayan bakışlarını Hülya'ya çevirdi. "Misafirine nasıl ev sahipliği yapıyorsun? Beni de lafa tuttun."

"Sen konuştuklarınızı anlatınca... İşte benim de bir an Nazım abi aklıma gelince..." Hülya gevelerken aniden sesini kesip başını Pervin'e çevirdi. "Kusura bakmayın. Biz bir aradayken etrafı unutuyoruz..." Sesinde gerçek bir mahcubiyet vardı. "Buyurun sizi dinliyoruz."

Eliyle Pervin'in devam etmesini işaret edip, tekrar kahve-

sini dudaklarına götürdü. Pervin gözlerini kısarak karşısındaki iki kızı, sanki hasmını inceleyen bir dövüşçü gibi süzdü. Ardından aşağılama dolu bakışları, iki kızı da baştan aşağı süzdü. Şişkin dudağı tiksinircesine kıvrıldı.

"İkiniz de kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz. Buldunuz iki tane zengin adam, sizi yaşadığınız o kenar mahalleden kurtarırlar, diye düşünüyorsunuz ama yanılıyorsunuz." Hiddetle bakan gözlerini önce Sina'ya dikti. "O piçin ne yaptığı zerre umurumda değil..." Ardından Hülya'ya baktı. "ancak sen, oğlumun yakasından düşeceksin. Bu evden defolup gideceksin bugün!"

Hülya, kadının hiddetini umursamadan hafifçe Sina'ya doğru başını eğip, fısıldar gibi, "Daha karpuz kesecektik diyesim var şu an," dedi. Gülmemek için zor duruyor gibiydi.

"Valla karpuzu bilmem de onun bizi kesesi var. Hissettim yani," diye mırıldandı Sina ağzının içinde.

Pervin tükürür gibi konuşmaya devam etti. Botokslu yüzünü zorlayarak da olsa buruşturmaya çalıştı Hülya'ya bakarken. "Sen ne cüretle benim oğluma kendini yakıştırırsın? Kimsin sen! Oğluma ne idüğü belirsiz bir kızı mı layık göreceğimi sanıyorsun? Onun dengi bile değilsin! Onun yaşadığı hayatı sen hayal bile edemezsin. Koluna girip, onunla gittiğin yerin kapısından bile sokmazlar seni. Bırak içeri girmeyi, önünden bile geçemezsin! Şimdi geleceksin, evine yerleşeceksin, bir fahişe gibi altına yatacaksın, parasını yiyeceksin ve istediğini yaptıracağını sanıyorsun öyle mi?"

Sina aniden elini kaldırıp avucunun içini, "Dur!" dercesine kadına çevirdi. Bakışları o kadar keskindi ki Pervin'in sesi, kızın ani hareketiyle bıçak gibi kesilmişti. Sina gözlerini kadından ayırmadan dişlerinin arasından, "Ben sazı elime alırım ama cevap hakkı senin. Daha fazla devam etmesine göz yumacak mısın yoksa ben mi keseyim?" diye sordu Hülya'ya.

Hülya dakikalardır sakinliğini korumaya çalışırken, kadını olabildiğince umursamamaya çalışmıştı. Taylan'ın söylediklerini, uyarılarını hatırlıyordu ve ona verdiği sözü

bozmak istemiyordu. Ne olursa olsun dik duracak ve ikisini savunacaktı. Taylan, annesinin çirkinleşebileceğini söylemişti ancak bu kadar ileri giden kelimeleri, o kalitede olduğunu iddia eden bir kadından duyabileceğine ihtimal vermemişti. Elinde sıkı sıkıya tuttuğu fincanı, parmaklarını zorlukla gevşeterek sehpanın üzerine bıraktı.

"Ne kadar istediğini söyleyeceksin. Sana şimdi bir çek yazacağım, sonra da defolup gideceksin bu evden."

Pervin tekrar konuşmaya başladığında Sina ters ters kadına baktı ancak Hülya'dan istemsiz sinirli bir gülüş sesi çıktı. Sina keskin bir sesle kadına karşılık verdi.

"Hanımefendi, üslubunuza dikkat edin. Sizin cemiyette size nasıl terbiye veriyorlar, bilmiyorum ama bizim kenar mahallede yaşlıya saygı öğretildiğinden, el mahkûm, sizin kullandığınız kelimelerden daha afilisini bildiğimiz halde kullanamıyoruz. Geldiğinizden beri bir kalitedir gidiyor ama ağzınızdan çıkan kelimeler, iddia ettiğiniz kaliteye yakışmıyor. Sizin küçümsediğiniz kenar mahallede bile bir kadın bir kadına böyle hitap etmiyor."

"Sizin gibi kadınlara daha ağır kelimeler kullanmalı," dedi Pervin keskin bir sesle.

"Bizim gibi kadınlardan kastınız nedir? Bizi tanımadığınız gibi tanımaya çalışmıyorsunuz bile. Henüz öyle bir nezaket görmedik sizden."

Pervin tiksinir gibi yüzünü buruşturmaya çalıştı. "Sizi gidi para için onun bunun altına yatan, gözünü para bürümüş fahişeler!"

Sina öfkeyle yerinden kalkacakken Hülya koluna tutunup engel oldu.

"Otur lütfen. Sakin ol," dedi durgun bir sesle.

Sina öfkeli bakışlarını Hülya'ya çevirdiğinde, kızın sakin bakışları içine su serpti. Tüm bu ağır ithamlardan kalbinin kırılmasını istemiyordu ve Hülya'yı korumak için bu kadının yapılı saçlarına asılmak üzereydi. Sina, Hülya'da gördüğü dinginlikle sakinleşerek tekrar yerine yerleşti ve sırtını kanepenin arkasına yaslarken, kollarını göğsünde kavuşturarak

dik dik Pervin'e baktı.

Hülya kısa bir nefes çekip bakışlarını Pervin'e çevirdi.

"Başka güneş yüzü görmemiş kelimeleriniz var mı yoksa aşağı yukarı aynılarını mı sayacaksınız?"

Hülya'nın sakin bir sesle sorduğu soruya, Pervin bir an için şaşkınlıkla bakıp hemen toparlandı. Eski üstten bakan tavrına bürünerek küçümseyen bir gülümseme ile, "Alışkınım, işlemez mi diyorsun?" diye karşılık verdi.

"Sizin aksinize ben bu kelimelere alışkın değilim Pervin Hanım!" dedi Hülya ciddi bir sesle konuşmaya başlayarak. Sesi o kadar kendinden emin, duruşu öyle gururluydu ki kadın şüphe dolu bakışlarını kısarak Hülya'ya baktı. Hülya kadının bakışlarını umursamadan konuşmaya devam etti. "Anlaşılan o ki bu kelimeleri rahatlıkla telaffuz ettiğinize göre etrafınızda bu tür insanlar fazlasıyla mevcut. ancak biz onlardan değiliz. Duruşunuz, tavrınız görünüşte asalet yüklü ancak henüz sizden göstermeye çalıştığınız asaleti ben göremedim. İddia ettiğiniz gibi bizden çok yüksek bir statüde olsanız, mütevazi de olmanız gerekirdi. Buraya geldiniz... Önce beni tanımaya çalışmanız, nasıl biri olduğumu anlamanız daha doğru olmaz mıydı? Bana kimsin sen, diyorsunuz ama aynı soruyu ben de size sormak istiyorum. Kimsiniz siz? Taylan'ın annesi olmanız dışında kimsiniz siz? Pervin Turanlı kimdir? Nasıl biridir? Ben öğrenmek isterdim ama görebildiğim; önyargılarla dolu, içindeki çirkinliği yapay görünüşüyle güzel göstermeye çalışan biri."

"Haddini bil!" diye neredeyse haykıran kadına, Hülya alaycı minik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ben haddimi her zaman bilmişimdir ancak sizin bilmediğiniz apaçık ortada. Siz bana hakaret edemezsiniz! Buna ne Taylan'a duyduğum sevgi göz yumabilir ne de yaşlıya saygı ve hürmet terbiyem göz yumabilir. Ben kimseye kendimi paçavra ettirmem. Şu kapıdan doğru düzgün girer, beni gerçekten tanımak istediğinizi söylersiniz, ben de sizi, bana öğretildiği gibi hürmet gösterip memnuniyetle ağırlarım. Bu şekilde buraya gelip, bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz.

Sorununuz varsa gider oğlunuza aktarırsınız. Onun benden yana bir şikâyeti olursa, bu bizim aramızda çözeceğimiz bir konu olur."

Hülya öne çıkarak dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini kısarak Pervin'e baktı dik dik.

"Siz gerçekten de Türk filmlerindeki gibi bana para teklif edeceksiniz, ben de onu alıp gideceğim diye düşünüyor musunuz? Gerçekten böyle bir hayal dünyanız var mı? Benim yok mesela! Baksanıza bana!" dedi eliyle kendini göstererek. "Benim üç kuruşa, beş kuruşa ya da dünyayı önüme serseniz kendini satacak birine benzer bir tarafım var mı? Oturduğunuz yerden öyle biri gibi mi görünüyorum."

Hülya, aniden yerinden kalkıp eliyle kapıyı gösterdi. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Lütfen evimi terk edin. Bu şekilde gelen birini ben evimde görmek istemiyorum."

"Senin evin mi?" Pervin, alay karışımı öfkeli gözlere Hülya'ya bakıp, sinir bozucu tiz bir kahkaha attı. Kadının arkaya savrulan başıyla yapılı tutamları sallandı başının etrafında.

"Sen beni oğlumun evinden göndereceksin, ben de gideceğim öyle mi? Burası senin evin değil!" diye tükürürcesine bağırdı. "Asla da olmayacak! Buna izin vermeyeceğim! Oğlumu avucunun içine alamayacaksın! Senin gibi ucuz bir fahişe..."

"Kendinize gelin!" diye haykırdı Hülya. Kaşlarını çatarak kadının sözünü kesmişti. Dudakları sinirle gerildi. Aynı anda Sina yavaşça ayağa kalktı. Sanki avına atlamaya hazır bir çita gibiydi.

"Terk edin evimi!" diye tısladı Hülya. "Bu çirkin kelimelerle benim evim kirlenmeyecek. Siz nereyi kirletmek istiyorsanız gidin kirletin ama bu benim evim olmayacak! Bu evin hanımı benim! Benim dediğim olur!"

Sina, Hülya'dan bir işaret beklercesine kıza bakıyordu. "Ben göndereyim" diye mırıldandı hevesli bir sesle.

Hülya, bir an Sina'ya baktı ve yalnızca iki saniyede bakışlarıyla anlaştılar. Hülya hızla başını salladı ve ikisi aynı anda öne atıldılar. Pervin ne olduğunu anlamadan iki kolundan, iki kız tarafından tutularak ayağa kaldırıldı. Sina kadını çe-

kiştirirken bir yandan alaycı bir sesle konuşuyordu.

"Canım, sen şimdi basıp gidiyorsun buradan. Sorunun varsa oğluna git. Eminim o çözer. Maşallah pek zeki, her soruna hemen çare buluyor. Bir daha buraya gelip Hülya'ya abuk sabuk kelimeler sarf edersen senin o saçlarını yolar, eline veririm. Sen sosyete gülüsün ya. Heh işte, ben de bizim mahallenin gülüyüm. Alırım seni ayağımın altına. Bir daha Karan için piç dersen senin o ağzını bir yırtarım, estetikçinin feriştahını bulsan, o bir tarafına sokman gereken servetinin hepsini harcasan yine o botokslu dudaklar eskisi gibi olmaz."

İki kız Pervin'i çekiştirerek kapıya götürürken, ikisinin de umursamadığı ve duymadıkları kelimeleri Pervin yırtınırcasına bağırıyordu. Kadının şok olduğu öyle belliydi ki böyle bir şeyi hayatı boyunca düşünse tahmin edemezdi.

"Bırakın beni! Kimse beni oğlumun evinden kovamaz! Dünyayı size dar ederim! Bırakın dedim!"

"Sosyetikmiş de! Asaletliymiş de!" dedi Sina hırslı bir tonla. "Pabucumun sosyetiği! Ulan hepiniz paraya satmışsınız kendinizi, gelmiş bana maval okuyorsun burada! Oğlum mutlu olsun, diye düşünme sakın! Onu kaça satacaksın acaba! Allah gözünüzü doyursun! Kendin gibi estetiksiz yeri kalmamış yapay bir sosyete gülü bulurdun. Sakın oğlumun mutluluğu önce gelir deme! Sen o paralarını al da dür bük bir tarafına sok! Belli ki sana daha çok lazım!"

Daire kapısının önüne geldiklerinde, Sina hışımla kapıyı açıp kadını kapının dışına itti. Pervin'in yüzü yaşadığı şoku apaçık ortaya koyuyordu. Kadın böyle bir şey yaşadığına muhtemelen o an inanmıyordu ancak Sina çatık kaşlarla kadına bakıp, "Bir daha bu kapıdan girerken destur çekeceksin!" dedi uyaran bir tonla. Ardından kapıyı kadının yüzüne küt diye kapadı.

Sanki kelimeler tükenmiş gibi ikisi de kapının dibinde sessizce birbirlerine baktı. Sina sıkıntıyla yüzüne düşen saçları geri itti. Hülya göğsünü şişiren derin bir nefes aldı. Sina'ya dikili bakışlarında hafiften bir çekingenlik oluşmaya başladı. Nihayet dudaklarını aralayıp, sanki ne yaptıklarını yeni fark

etmiş gibi, "Resmen Taylan'ın annesini adamın evinden kovduk. Ya kızar ya da üzülürse buna?" diye sordu.

Sina dik dik Hülya'ya baktı. Elini boşlukta sallarken, "Değil Taylan'ın anası, kimin anası olursa olsun kimse sana o lafları edemez! Bugün boyun eğsen yarın tepene çıkar! Taylan Efendi de bozulursa gitsin önce anasına terbiye versin! Sen karışma hiç! Benim kovduğumu söylerim ben!"

"Saçmalama! Niye sen kovuyormuşsun! Ben kovdum!"

"Kim kovduysa kovdu işte. İnsan olsaydı kovulmasaydı!"

"Dur bakalım, Taylan kaç dakika içinde arayacak? Şimdi doğru oğluna gider."

Sina umursamazca elini salladı yine. Burnunu bükerek, "Koy götüne rahvan gitsin!" dedi.

Hülya, kızın sözüyle kendine hâkim olamadan kıkırdadı. Ardından bozulan sinirleriyle kıkırtısı büyümeye başladı ve iki saniye sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Sina, Hülya'ya yalnızca birkaç saniye baktı ve ardından o da kahkahalara büründü. İkisi de daha fazla dayanamıyormuş gibi oldukları yere çöktüler. Hülya kahkahaların arasında, "Düğün yatar mı dersin? Boşuna çıkmasak mı dışarı?" dedi zorlukla konuşarak.

"Düğününü sikeyim, sana bir şey olmasın!" diyen Sina'nın sözleriyle, iki kızın kahkaha krizi bir üst seviyeye taşındı.

17. BÖLÜM

İki kardeş, Taylan'ın odasında kafa kafaya vermiş, önemli bir sözleşme üzerinde çalışırlarken odanın kapısı gürültüyle açıldı ve Pervin, gözlerindeki hiddet alenen okunurken hışımla odaya girdi. Arkasından telaşla odaya dalan Taylan'ın asistanı Nihal, "Taylan Bey, toplantıda olduğunuzu söyledim ama..." diye çaresizce anlatmaya çalışırken, Taylan oturduğu koltukta geri yaslanıp eliyle anladığını belirten bir işaret yaparak, "Sorun yok, Nihal." dedi, kızın endişeli bakışlarına sakince karşılık vererek. "Sen çıkabilirsin."

Nihal, çabucak başıyla Taylan'ı onaylayarak odadan çıktığı anda Pervin'in sesi odada çınladı.

"O şırfıntıların ikisi de bugün orayı terk edecekler!"

Karan, Taylan'ın yanına çektiği koltuğunu hafifçe çevirerek, tıpkı Taylan gibi sakince arkasına yaslandı ve umursamaz bakışlarını Pervin'e dikti. Önce Taylan'ın tepkisini beklemeyi, ardından hamle yapmayı planlıyordu. Taylan'ın bu girişe nasıl bir tepki vereceğini doğrusu çok merak etmişti. Taylan senelerce, her krizde ağırbaşlı davranmış, çoğu zaman Pervin'i alttan alarak sakinleştirmiş ancak yine bildiğini okumuştu. Bu kez yine aynı yaklaşımın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu ancak bu sefer ki giriş, öncekilerden daha şiddetliydi. Pervin'i daha önce bu derece çıldırmış halde görmemişti.

"Anne sakinleşir misin lütfen? Ne demek istediğini anlamıyorum?"

Taylan sakin bir sesle kadına karşılık verirken, Pervin'i ne-

yin bu kadar çıldırttığını anlamaya çalışıyordu.

Pervin, Taylan'ın sakin sesine aldırmadan sesini bir oktav daha yükseltti. "O dairende barındırdığın iki şırfıntı, bugün o binayı terk edecekler!"

Taylan çatık kaşlarla, birkaç saniye annesinin kararmış yüzüne baktı. Kullandığı kelime damarına basıyordu ancak bu krizi annesi gibi sesini yükselterek atlatamazdı. Tıpkı kişiliğine uyan buz gibi gözlerini annesine dikerek, aynı buz gibi sesle, "Önce sakinleş! Otur musun lütfen?" dedi eliyle karşısındaki deri kanepeyi göstererek.

"Sakinleşmiyorum!" diye haykırdı Pervin. "Beni!" dedi eliyle kendisini göstererek. "Beni kendi evimden kovdular! Benim kendi evimden!"

Taylan, kadının sarf ettiği kelimeleri ayıklayarak konuşulanı anlamlandırmaya çalışıyordu. Tıpkı yanındaki Karan'ın yaptığı gibi. Önce Taylan'ın dairesindekilerin gönderilmesi söylenmiş, ardından onu, kendi evinden kovduklarını ilave etmişti. Kendi evindeki çalışanlarla mı sorun yaşadığını anlamaya çalışıyordu Taylan.

"Kim kovdu? Çalışanlarla sorun mu yaşadın?"

Taylan'ın anlamsız bakan gözleri, kadını daha çok çıldırttı.

"Çalışanlarımı, sorun çıkaran hadsizler içinden seçmiyorum! Ben ne dersem onu yaparlar!" "O zaman sorun ne?"

"Senin dairendeki şırfıntılardan söz ediyorum!"

"Önce kullandığın kelimelere dikkat et, ardından sakince konuş benimle!"

Taylan'ın buz gibi ses tonu, normal kullandığı tonun birkaç desibel üstünde çıkınca, Pervin şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. Taylan'ın yüzünde gördüğü korkutucu ifade, bir anda taktik değiştirmesine neden oldu. Çantasından aceleyle mendil çıkarmaya çalışırken, bir yandan acınası bir sesle konuşmaya başlamış bir yandan gösterilen kanepeye ilerlemişti.

"Seni ziyarete gittim bugün. Geçen akşam konuştuğumuz konuyu daha makul bir şekilde konuşabiliriz, diye düşünmüştüm ancak evinde iki sırf..." Tam da dilinin ucuna gelen

kelimeyi sarf etmek üzereyken Taylan'ın uyarıcı bakışları, yutkunmasına ve ardından masumca, alçak bir sesle, "... iki kadın vardı," diye tamamlamasına neden oldu. "Şaşırdım!" dedi gözlerini sahte bir masumiyetle ardına kadar açmaya çalışarak. Kaşları, garip bir eğimle suratında duruyordu şimdi. "Kim olduklarını anlamadım. Daha önce dairende kimse olmamıştı. O iki, ucuz kızın, sanki kendi eviymiş gibi senin daireni kullanmalarına inanamadım. Derhal terk etmelerini söyledim!" dedi. Çok doğru bir hareket yapmış gibi savunma dolu bir sesle devam etmişti. Taylan, duyduğu cümleyle kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Hülya evi terk etmiş olabilir miydi? Annesinin neler söylemiş olabileceğini, az önceki çıkıştan tahmin edebiliyordu ve Hülya'nın kalbini, gururunu kıracak bir laf ettiyse, kızın tası tarağı toplayıp evden ayrılması an meselesiydi.

"Ne dedin?" dedi Taylan sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle ancak ses, dişlerinin arasından tıslarcasına çıkmıştı.

"O kız senin dengin değil!" Pervin, kendisine hâkim olamayarak tekrar sesini yükseltirken yüzündeki tiksinen ifade, onca estetiğe rağmen çirkin bir görüntü oluşturdu suratında. "Öyle ucuz bir kızın, benim oğlumun hayatına girmesine izin veremem! Senin bir kaliten var! O sıradan bir kenar mahalle dilberi! Derhal evi terk etmesini söyledim!"

Taylan kendisine hâkim olamadan, "Ne yaptı?" dedi, endişeli bir merakla.

"Beni evden kovdu!" diye neredeyse haykırdı Pervin. Oğlunun endişeli sesi, kendi tarafını tuttuğuna işaret ediyordu. Öyle ya, annesini onun evinden kovan bir kadını bir daha yanında, yöresinde barındırmazdı artık. "Benim kendi evimden beni kovdu. İnanabiliyor musun? O evin hanımı kendisiymiş ve o ne derse o olurmuş! Hadsizliğine inanabiliyor musun? Benim evimden, beni kovacak kadar düşük seviyeli, servet avcısı bir kız o!"

Taylan kaşlarını çatarak annesine baktı. Çektiği kısa bir nefesle, içine yayılan rahatlamayı annesine belli etmeden dik dik bakarak, "Orası benim evim anne! Senin evin, babamla

birlikte yaşadığınız o buzhane!" dedi.

Pervin, hiç beklemediği şekilde Taylan'dan çıkan sözlerle, şok olmuş gibi oğluna baktı ancak bu kısa süreli şoku çabucak atlatıp gözlerinden akıttığı nefreti, duyulur hale getiren bir tonla konuşmaya başladı.

"Senin buzhane dediğin yalı da oturduğun daire de, benim!" dedi hiddetle. "Hepsi, benim param sayesinde sizin sahip olduklarınız!"

Taylan, senelerce babasının maruz kaldığı aşağılamaya ilk kez maruz kaldığında, önce şaşırdı ancak toparlanması uzun sürmedi. Masaya doğru hafifçe bedenini yasladı ve kollarını masanın üzerine koyarak ellerini önünde birleştirdi. Gözlerinde ilk defa küçümser bakışlarla annesine baktı. İlk defa babasını o an anladığını hissediyordu. Ancak babasının yaptığını yapmayacaktı. Sessiz kalmayacak, boyun eğmeyecekti.

"Senin paran anne, tedavülden kalkalı çok oldu. Senin üçünü, babam seneler önce beş yaptı ve onun beşini de, ben senelerdir çabalayarak on yaptım. İstediğin an, senin üçünü veririm ancak ne babamın ne de benim emeklerimi bir kalemde çöpe atmana izin vermem. Yönetebileceğine inanıyorsan, bugün hemen sana ait olanları sana iade edebilirim..." Pervin şaşkınlıkla oğluna bakıyordu şimdi. Taylan, ilk kez onun isteğine ters bir şey söylüyordu. Taylan aniden ayağa kalkıp odanın ortasına doğru ilerledi ve Pervin'in karşısında dikilerek tepeden kadına baktı. Bu soğuk, doyumsuz kadının kendi annesi olmasından duyduğu şaşkınlığı içinde yaşıyordu. Daha önce de rahatsız olduğu çok tutumu olmuştu annesinin ancak bu kez, hayatına doğrudan müdahale etmesi, onu da tıpkı babası gibi parmağının ucunda oynatacağı ve canı isteyince, kırıp parçalayacağı bir oyuncak olarak görmesi asla kabul edebileceği bir şey değildi. Ellerini ceplerine sokarak hafifçe başını kadına doğru eğdi.

"Ben babam değilim, anne! Asla onun gibi olmayacağım! Beni, canın istediğinde kullanabileceğin ve senin arzularını yerine getirecek bir para basma makinesi olarak göremezsin!

Sana, bugün ilk ve son ihtarımı yapıyorum. O yüzden dik-

katle dinle beni! Evimdeki kadın benim nişanlım ve on gün sonra onunla evleniyorum. Onun kalbini kıracak, gururunu incitecek tek bir şey yaparsan seninle tüm ilişkimi keserim. Senin, param dediğin miktarı sana faiziyle geri veririm ve sen yoluna, ben yoluma gideriz. Senin, gösteriş yapmak için çabaladığın onca harcamaya ne kadar dayanır o miktar, hiç bilmiyorum ve umurumda da değil. Kırk senemi harcadın, bundan sonra tek bir günümü bile harcamana izin vermem! Karıma, hak ettiği saygıyı göstermeyi kabul ettiğin gün, görüşmeye tekrar başlarız ancak bundan sonra, seninle görüşmelerimiz yalnızca harcamalarına yapacağım imzadan ibaret olacak. Ya bunu kabul edersin ya da kararı sen ver, hemen muhasebeye talimat vereyim ve çok övündüğün serveti hemen hesabına geçireyim! Benim evime, benden izinsiz gidemezsin! Ben aptal değilim, anne. Çevrende o kadar aptal var ki kendi oğlunu bile onlarla eş tutuyorsun! Bugün şirkette olacağımı bildiğin halde evime gittin! Çünkü onun, orada tek başına olduğunu biliyordun. Onu kırıp döküp, aşağılayarak hayatımdan çıkarabileceğini düşündün ama o, tam da bana layık bir kadın ki buna izin vermedi. O evin hanımı, o! Hanımı olduğu evi, tam da ona güvendiğim bir şekilde savunmuş! Sen kendine gelene kadar seninle karşılaşmayacağız anne! Bugün sondu bu! Benim evime gidip benim hayatımı tarumar etmene, senelerce babama yaptığın gibi bana da mutsuz bir hayat sunmana izin vermeyeceğim. Ben, babam değilim! Asla da olmayacağım! Şimdi şirketimi terk et ve bir daha önceden randevu almadan gelme buraya. Müsaitsem görüşürüm seninle, değilsem sen de sıradaki herkes gibi bekleyeceksin! Ama uzun süre müsait olmayacağım anne!"

Taylan tekrar yerinde dikilirken, Pervin put gibi oğluna bakıyordu. Yüzü, hissettiği öfkeyle öyle gerilmişti ki sanki her an yüzünün derisi ikiye ayrılabilirmiş gibi görünüyordu. Dişlerinin arasından tıslarcasına oğluna karşılık verdi.

"Hep bu piçin seni yoldan çıkarması yüzünden! Tıpkı anası gibi ne idüğü belirsiz bir sokak fahişesi bulmuş ve arkadaşını da sana yamamış!"

"Anne!" diye uyaran bir tonla bağıran Taylan'ın sesine, Karan'ın yerinden fırlayarak, "Lafına dikkat et, yırtarım o ağzını!" diye, bağıran sesi karıştı.

"Bak, gördün mü? " dedi Pervin, aşağılayan bir gülümsemeyle eliyle Karan'ı göstererek. "O kız da tıpkı bu lafı kullandı bana! Aynı hamurdan ikisi de!"

"Haddini bil anne!" dedi Taylan sinirli bir sesle. Yanından geçecek olan Karan'ı kolundan tutarak engelledi. Kolunu, kardeşinin boynuna dolayıp başını kendi göğsüne yasladı. Diğer elini, sakinleştirmek ister gibi Karan'ın saçlarına götürüp okşadı.

"Kardeşim için kullandığın o iğrenç sıfat bir kez daha ağzından çıkarsa, babamın senelerdir sana söylediği ama yapmadığı şeyi anında yaparım! Çıkar gidersin hayatımızdan."

Karan'ın yüzü Taylan'ın göğsüne yaslanmış, gergin omuzları titrerken Taylan keskin bir sesle devam etti.

"Ben anladım seni! Senin etrafındaki yalancı ve sahte insanlar, senin ailenden daha önemli! Sen de bizim için daha fazla önemli değilsin anne! Sen seçimini yaptın çoktan, şimdi de biz seçimimizi yapıyoruz. Biz, aile olmaya karar verdik. Senin, ne olduğuna dair fikrin bile olmayan bir olgu aile olmak. Git, nasıl mutlu oluyorsan onu yap ama bizden uzak dur! Şimdi burayı terk et ve bir daha benim haberim olmadan da gelme! Yarın bana kararını bildirirsin! Sana ait olanlar, faiziyle sana devredilecek ya da alıştığın gibi yalnızca faturaların ödenir. Ne yapmak istiyorsan, onu yap! Ama bizden uzak dur! Bu sana son ihtarım, bir kez daha tekrarlamayacağım!"

Taylan'ın keskin ve kati çıkan ses tonu, Pervin'in afallamasına neden olmuştu. Taylan'ı daha önce bu kadar kararlı görmemişti. Öfke ve hırsla aniden alacağı kararın, kendisine ne gibi zararlar vereceğini hesap etmeden ona cevap vermeyecekti. Derin bir nefes alarak bir kraliçe edasıyla yerinden kalktı ve nefret dolu bakışlarını, oğluna dikti.

"Çok pişman olacaksın! Annene böyle davrandığın için çok pişman olacaksın! Ben her şeyi senin için yaptım ve karşılığı bu, öyle mi? Nankör!" dedi yine yüzünü buruşturarak.

Taylan alaycı bir gülümseme oturttu yüzüne. "Sen benim için hiçbir şey yapmadın anne! Sen her şeyi kendin için yaparsın! Hiçbir zaman pişman olmayacağım. Neden, biliyor musun?"

Pervin kaşlarını kaldırıp, sorarcasına inanmayan gözlerle ona bakarken yumuşak bir sesle devam etti.

"Çünkü gerçek annelik nasıl yapılıyormuş gördüm ben. Yanlışın ne olduğunu gördüm. Yanlış senmişsin anne! Sen koca bir yanlışmışsın ve ben bunu şimdi görüyorum. Bir kez bile bana, beni neyin mutlu ettiğini sormadın! Bir kez bile benim önüme, kendi elinle yaptığın sıcak bir çorba koymadın! Bir kez bile saçımı okşamadın! Bir kez bile bize sahip çıkmadın! Biz, senin yalnızca başkalarına gösteriş yapmak için gösterdiğin oyuncaklarındık. Sen, koca bir yanlışsın anne. "

Pervin'in yüzü duyduklarıyla toz duman olmuştu. Allak bullak bir suratla Taylan'a bakarken, oğlunun gözlerinde onu kaybettiğini çok net görebiliyordu. Taylan, Ayhan gibi yönetebileceği biri değildi. Taylan isyan bayrağını çekmiş, bunu da çok açık göstermişti kendisine. Hükümdarlığı yerle bir olmuştu. Kraliçesi olduğu imparatorluğu, başkasının yönetimine geçmişti ve onun da kraliçesi çoktan hazırdı. Dudaklarını nefretle büzdü. Gözleri ateş topuna döndü. Yüksekten bakan bir tavırla, "Rezil olacaksın! O kız seni rezil edecek! Göreceksin!" dedi tükürtesine.

Taylan gülümseyen bir yüzle, aldırmadan annesine baktı. "Tek temennim bu zaten!"

Pervin anlamayan, şaşkın bakışlarla oğluna bakarken yeni bir şokla sarsıldı. Taylan'ın bu derece değişmesini ve bunun ne ara olduğunu çıkaramıyordu. Söyleyecek tek sözü kalmayınca, kanepeye bıraktığı çantasını hırsla aldı ve ters bir bakışı Taylan'a, ardından tiksinen bakışlarını, Taylan'ın kollarının arasındaki Karan'a atarak kapıyı arkasından vurarak odadan çıktı.

Taylan kollarının arasında duran Karan'a sıkıca sarıldı ve başını eğerek kardeşinin başına dudaklarını bastırdı.

"Aldırma koçum. Bundan sonra kimsenin bizi üzmesine izin vermeyeceğiz."

Taylan'ın kendinden emin çıkan mırıltısı, Karan'ın içini rahatlatıyordu. Bu kadın hayatını zindana çevirmişti. Uzun zamandan sonra, daha önceki sayılı karşılaşmalarında olduğu gibi yine dengesini bozmuştu. Onun küçümseyen, sanki bir böcekmiş gibi kendisine bakan aşağılayıcı bakışlarına her ne kadar aldırmamaya çalışsa da küçüklüğünde aldığı yaraları, her defasında bir kez daha açıp kanatmıştı. Oysa ona karşı tek bir yanlışı olmamıştı şimdiye kadar. Olabildiğince uzak, sessiz kalmıştı ondan ancak o bulduğu her fırsatta, kendini yerden yere vurmaktan çekinmemişti. Bir insanın içi nasıl bunca kötülüğü barındırabilirdi ki?

Taylan kollarının arasındaki Karan'ın sırtına, birkaç teselli vuruşunun ardından serbest bırakarak masasına ilerledi ve telefonunu eline aldı. Kulağına götürdüğü telefonda konuşmaya başladığında, Karan'ın dudakları istemsizce kıvrıldı.

"Salim... Annem benim daireye gitmiş. Hülya ve Sina'nın orada olduklarını ona biri söylemiş olmalı. Rezidanstaki görevlileri araştır. Anneme kim bilgi veriyorsa bugün işine son ver. Diğerlerini de tembihle, bundan sonra orada kuş uçsa sana bilgi verecekler."

Ardından telefonu kapayıp odanın içinde düşünceli ve hüzünlü bir yüzle dikilen kardeşine baktı. Karan'ın üzgün halini dağıtmak istercesine, eğlenir bir sesle, "Oğlum, Pervin Turanlı'yı gözünü bile kırpmadan evden kovan iki kız var hayatımızda! Ben sana bir şey diyeyim mi? Daha bizim sırtımız yere gelmez!"

Karan önce şaşkın gözlerle boş boş Taylan'a baktı. Abisinin suratındaki mest olmuş ifadeyi görünce, kendisine hâkim olamadan bir kahkaha attı.

* * *

Sina ve Hülya, bütün gün çalmayan telefonlarına kuşkuyla bakarak Sevgi'yle sözleşmiş oldukları gibi programlarına devam ettiler. İçleri rahat değildi ama günün geri kalanını stresle geçirmektense, kafalarını alışverişle dağıtmaya karar

vermişlerdi. Sevgi'ye herhangi bir açık vermediler ve her şey yolundaymış gibi davrandılar. Henüz geri dönüş almadıkları için Sevgi'yi gereksiz yere üzmek istememişti Hülya. Eğer Taylan ters tepki verirse o zaman yapılacak şey ayrıydı. Tek bir adım geri atmayı düşünmüyordu. Taylan'ı çok seviyordu ama ödün vermeyi de düşünmüyordu. Eğer bugün geri adım atarsa olduğu kişiden çok farklı biri haline gelecekti ki Taylan, onu olduğu gibi sevdiyse bunu da kabul etmesi gerekecekti. Aksi halde bu evlilik zaten başlamadan biterdi.

Akşamüzeri eve geldiklerinde, iki kız da karar verdikleri gibi iki ayrı daireye çekilip gerçekleşecek karşılaşmaların birebir olmasını sağlamaya çalışmışlardı.

Sina, mutfağa geçip yemek hazırlığına başladığında Karan ve İber birazdan yukarı çıkacaklardı. İkisinin de o dışarıdayken eve gelip her zamanki rutinlerine devam ettiklerini biliyordu. Yukarı çıktılarında duş alacaklar ve sonra da yemeğe oturacaklardı. Hülya'nın Taylan'la neler konuşacağını merak ediyor, bir yandan da endişeleniyordu. Ya Taylan sert çıkarsa? Bütün gün aramamışlardı. O kadının, oğluna haber uçurduğuna adı kadar emindi Sina. Kim bilir ne yalanlar uydurmuştu? Kim bilir onlar hakkında nasıl ileri geri konuşmuştu? Kaşlarını çatarak sebzeleri yıkarken kendi kendine kararlar alıyordu. Kafasında oluşturduğu senaryoları değerlendiriyor, alabileceğini düşündüğü her tepkiye karşı savunma ya da saldırı oluşturuyordu.

Dalmış olduğu düşünceler eşliğinde yıkadığı salata malzemelerini hırslı bir tavırla tek tek elinde parçalayarak, kabın içine atmaya devam ederken arkasında duyduğu "Nasılsın?" diye soran sesle yerinden sıçradı.

Elindeki yeşilliği bırakmadan başını arkaya çevirdi.

"Korkuttun!" dedi şikayetçi bir tonla. "Dalmışsın. Geldik ama duymadın."

Sina elindekini yolmaya devam ederken dikkatli bir sesle, "Yemek hazırlıyordum. İber nerede?" diye sordu.

"İber odasında. Duştan sonra bitirmesi gereken birkaç küçük ödevi varmış. Yemek hazır olana kadar odasında ders yapacak."

Sina yarı araştıran yarı meraklı gözlerle Karan'ın yüzünden geçen ifadeye baktı. Başını yeniden önüne çevirip, sıradan bir tavırla yaptığı işe devam ederken kafasını salladı.

"Az kaldı. Yarım saate kadar hazır olur," diye mırıldandı.

Karan mutfağın içinde ilerleyerek, ada tezgâhın Sina'ya yakın olan ucuna kalçasını yasladı ve sıradan bir sesle, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Sesinin tonundaki minik, alaycı tını, Sina'nın keskin kulaklarından kaçmamıştı. Gözlerinin içine yerleşen endişe bulutlarının farkında olmayarak yüzünü Karan'a çevirdi. Umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak omuz silkti.

"Sevgi Teyze ve Hülya ile alışverişteydik işte. Biliyorsun zaten."

Elindeki yeşillik, parmaklarının arasında sıkmaktan yumuşamaya başlamıştı ve tedirgin tavrı, Karan'ın hem eğlendiği hem de üzüldüğü bir hal almıştı. Ondan gelecek tepkiyi beklediği o kadar belliydi ki bakışları Karan'ın yüzünde hızla dolaşıyor, göz çukurlarının içinde kımıldayan gözleri, adamın yüzünün her santiminde incelercesine dolaşıyordu.

Karan uzun denecek bir süre hiçbir şey demeden, gözlerinin içinde oynayan ve Sina'nın endişeden fark etmediği, eğlenen ışıltılarla kıza baktı. Nihayet dudaklarını aralayarak, "Pervin'i tehdit etmişsin bugün?" diye alçak bir sesle, sorarcasına konuştu.

Sina duyduklarıyla, saatlerdir kendisini hazırladığı kurulu bir makine gibi aniden savunmaya geçip, sinirli bir tavırla elindekileri tezgâhın üzerine fırlatırcasına attı ve ellerini beline dayanarak tekrar önüne dönerken, hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Hülya'ya abuk sabuk bir yığın laf etti! Elimizden geldiği kadar misafirperver davrandık ama hakaretleri burama kadar geldi..." diyerek bir elini burnunun hizasına kaldırdı. "... yine de susacaktım ama sana da piç deyince, zıvanadan çıktım... Hülya'nın bir suçu yok! Taylan'ın annesidir diye, kız hayatında olmadığı kadar kibar davranmaya çalıştı ama ben, yutacak değilim hiçbirini. Birini suçlayacaksınız suçlusu

benim! Ben kovdum evden! Hatta ağzını yırtmakla da tehdit ettim, kabul... Sözümün de arkasındayım! Bir daha o kelimeyi kullanırsa, yırtarım onun o botokslu dudaklarını! Küçük dağları ben yarattım edasıyla gelip, burada ne Hülya'yı ne de seni aşağılayamaz! Bizim ekmeğimizi o vermiyor! Hiç de bile müdana etmem ona! Bir daha gelip Hülya'nın canını sıkmaya kalkarsa saçlarını da yolar, eline veririm! Kimin ne dediği de umurumda değil, tamam mı? Senin de çok canın sıkıldıysa senin sorunun! Rahatsız oluyorsanız, ben hemen şimdi İber'i de alır, giderim. Kimseye muhtaç değilim! Hele o kadına, hiç değilim!" Yüzünü tiksinircesine buruşturup aynı hızla devam etti. "Bir aristokrat tavırlar, bir kraliçe edaları, dersin saraydan çıkmış ama ağzına yakıştırdığı kelimeleri daha ben, bizim mahallede kavga eden kadınlarda duymadım. Edep diye bir şey var! Neyimizi gördü de bize o kadar hakareti yağdırıyor? Bizimle birlikte mi yapmış da fahişe olduğumuzu iddia ediyor..."

"Hop hoppp!" diye bağıran Karan, aniden ileri atılarak elini Sina'nın ağzına kapadı ve kıza sarılıp kendine bastırdı. Dakikalardır eğlenerek bakan gözleri aniden değişime uğramış, gözlerinin içinde barınan öfkenin esintisiyle, sanki içindeki ateş harlanmıştı.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun! Anladım öfkelisin! Ama kurduğun cümlede geçen çirkin sıfatlarla kendini yan yana koyma, asabımı bozma benim!"

Sina, ağzının üstüne kapanan el nedeniyle karşılık veremeyince, savunma dolu öfkeli bakışlarını Karan'a dikti. Bugün o kadın geldiğinden beri tüm dengesi alt üst olmuştu. Tüm gün ne Taylan ne Karan aramamıştı ve ne düşündüklerini bile bilmeden geçen sürenin bekleyişi, sinirlerini tel gibi germişti. Karşılaşacağı tepkiyi bilemiyordu ve savunmanın dozunu abartmış olma ihtimali yükseltti. Karan, yumuşayan bakışlarla ona bakarken başını eğdi ve dudaklarını Sina'nın alnına bastırdı. Geri çekilirken yavaşça elini de kızın ağzının üzerinden çekti.

"İyi yapmışsınız," dedi onaylayan, memnun bir tonla.

Ardından kızın arkasındaki tezgâha baktı ve, "Yemekte ne var?" diye sordu merakla.

Sanki konu kapanmış, yiyeceği yemek daha önemli bir konu haline gelmiş gibiydi. "Bu kadar mı?" diye sordu Sina şüpheci, şaşkın bakışlarla Karan'a bakarak.

Karan sorarcasına ona bakınca, "Yani kızmayacak mısınız? Taylan sinirlenmedi mi?" dedi gözlerini kısarak. Ardından sanki karmaşık düşünceler kafasında oturmuş gibi birden öne doğru hareketlendi.

"Sen sinirlenmezsin tabii. Kadını taktığın yok ama Taylan bozulmuştur. Hülya'nın kalbini kırar şimdi. Benim kovduğumu söylemem lazım."

Karan hızla ileri atılan kızı kolundan tutarak durdurdu ve kendisine çekti.

"Rahatla biraz. Kimse, kimsenin kalbini kırmıyor. Abim bugün gereken cevabı Pervin'e verdi, Hülya'nın da canı sıkılmaz artık. "

Sina meraklı bakışlarını Karan'a kaldırdı. "Kızmadı mı?"

"Kızmadı. Rahatla... İyi yapmışsınız. Şimdiye kadar birilerinin yapması gerekiyordu zaten."

Karan'ın rahatlayan sesi, Sina'nın kalbini sızlattı. Sanki adamın üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi bir yüz ifadesi vardı.

"Arayıp söylemiş mi Taylan'a?"

Karan kaşlarını kaldırdı. "Şirkete geldi. Abim de gerekli cevabı verdi. Konu kapandı! Bunu daha fazla konuşmak istemiyorum." Sina anlayışlı gözlerle ona bakmaya devam ediyordu. Karan, kızın bakışlarındaki anlayışı fark ettiğinde yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı. Konuyu kapamak istercesine, dudaklarını hafifçe kızın dudaklarına bastırıp geri çekildi.

"Açım... Hadi, şu yemeği hazırlayalım. Bu tatsız konuyu da kapatalım. Konuşacak daha güzel şeyler bul bana."

Sina gülümseyerek baktı adama. Parmaklarının ucunda yükselerek, çenesine dudaklarını bastırıp geri çekildi.

"Güzel şeyler?" dedi mutlu bir yüzle. Göğsünde hisset-

tiği baskı, Karan'ın tavrıyla aniden yok olmuştu. Tüm gün yaşanan gerginlikten sonra, aniden gevşeyen sinirleriyle kısa bir kahkaha attı. "Tamam," dedi başını sallayarak. "Konuşacak güzel şeyler bulacağım sana ama bunları yemekte konuşalım. Önce şu masayı hazırlayalım. Evde iki tane aç adam var," dedi şakacı bir tonla.

Karan gülümseyerek kıza baktı. Mutlu yüzü bir anda aydınlanmıştı. Kim bilir bütün gün aklından neler geçirip, kendisini germişti. Şimdiyse düşündüklerinin gerçekleşmemesi, birkaç gündür gördüğü yakın, şakacı kızı geri getirmişti. Gözlerinde biriken sevgi yoğunluğunun farkında bile olmadan Sina'ya bakarken, bakışlarının kızın üzerinde nasıl bir etkiye neden olduğunu bile göremiyordu. Sina, adamın bakışlarının altında kendinden geçiyordu. Karan, kızın yüzüne oturan aydınlıkta boğuluyordu. Bu kız, Taylan'dan sonra hayatı boyunca ilk defa kendisini savunan tek kişiydi. Ona baktıkça yeniden var olduğunu hissediyordu. Daha önce hiç hissetmemiş gibi bir yaşam enerjisiyle doluyordu. Sina ona baktıkça hayat aşılıyor, ilk defa varlığından haz almasını sağlıyordu. Avuçlarını kızın yanaklarına bastırdı. Alnını kızın alnına yasladı.

"Bu adam, seni çok seviyor," diye mırıldandı.

"Ben de o adamı çok seviyorum... " diye karşılık verdi Sina tüm yüreğiyle. "Kimsenin seni incitmesine izin vermem," diyerek inançla sonlandırdı cümlesini. Bunu yapacak olan tek kişinin, kendisi olacağını bilemeyerek...

* * *

Taylan, her zamanki gibi kapıyı çaldığında, Hülya derin bir nefesi ciğerlerine çekip, endişeyle yüzüne düşen saçları geri iterken adımları kapıya yönelmişti. Kapının önünde, tuttuğu nefesi dudaklarının arasından dışarı bırakıp, yüzüne aydınlık bir gülümseme oturttu. Ne olursa olsun, Taylan'ı her zaman karşıladığı gibi karşılayacaktı. Hiçbir adam güler yüzlü bir karşılamayı geri çevirmezdi. Annesinin öğrettiği

en önemli şeylerden biriydi ve annesinin akıllı bir kadın olduğunu biliyordu. Her sözünü dikkate aldığı gibi bunu da alacaktı.

Kapının kulpunu aşağı indirip açtığında, güler yüzle adama bakarak, "Hoş geldin!" dedi sevgi dolu bir sesle.

Taylan, kızın yüzüne dikkatle baktı. Kapıyı çalarken Hülya'nın tepkisini tam olarak kestirememişti. Annesinin sözlerinden sonra sinirli, alıngan, kalbi ve gururu kırık, asık suratlı bir kız bekliyordu kapıda. Hatta kapının açılmasının uzayışı, endişeyle yerinde kıpırdanmasına bile neden olmuştu. Şimdi karşısında güler yüzle onu karşılayan kızı görünce, önce yüreğindeki ağırlık kalktı, ardından yüzünde oluştuğundan habersiz olan endişe bulutları dağıldı.

"Hoş buldum güzellik." diye alçak bir sesle karşılık verdi, kıza gülümseyerek. Araştıran bakışları bir an bile kızın üzerinden çekilmemişti. İleri doğru bir adım attığında Hülya da aynı anda ileri adımlamıştı ve kapının ağzında, kollarını Taylan'ın boynuna doladı, parmak uçlarında yükselerek yanağına dudaklarını bastırdı.

Taylan, kollarını kızın ince bedenine doladığında gözlerini yumarak içinden şükretti. Hülya dışarıda yaşanan ve çirkin olan hiçbir şeyi bu eve sokmuyordu. Karşılamasıyla bunu da göstermiş oldu Taylan'a.

İkisi birkaç saniye süren sarılmanın ardından dairenin içine girerek kapıyı kapadılar. Sanki kötü olan her şeyi o kapının ardında bırakır gibi birbirlerine gülümseyerek ileri adımladılar. Taylan, kızın beline sardığı koluyla onunla adımlarken, kız yanında şakımaya başlamıştı bile.

"Aç mısın? Yemek hazır. Sen duş alana kadar ben masayı hazırlarım, sonra hemen otururuz. Olur mu?"

"Olur, güzelim," dedi Taylan yumuşak bir gülümsemeyle. Hülya'nın, ona bakan sevgi dolu gözlerinin gerisindeki tedirginliği fark edebiliyordu. Yüzüne bakan gözler, sürekli kırpışan kirpiklerin etkisiyle hem çok sevimli hem de yüreğini dağlayan bir manzara sunuyordu ona. Dudaklarını kızın dudaklarına hafifçe dokundurup geri çekildi. Avuçlarını kı-

zın yanaklarına bastırdı.

"Duş alıp hemen geliyorum. Ben gelene kadar şu gözlerindeki endişeyi sil. Her şey yolunda. Kalemizin hanımı, tam da ona yakışır bir güçle savunma yapıp saldırıyı savuşturmuş. Seninle gurur duruyorum. Kimsenin seni ezmesine izin verme! Tıpkı bugün olduğu gibi hep dik dur! Benim karıma eğilmek yakışmaz. Ben, onu dik başlı olduğu için sevdim. Sakın değişme..."

"Kızmadın mı?" diye sordu Hülya yarı şaşkın yarı şüpheyle. Huzursuzca yerinde kıpırdandı.

"Kızmadım, güzellik. Aksine, artık ne olursa olsun gözümün arkada olmayacağından emin oldum. Bizi sakın kimsenin dağıtmasına izin verme!"

Hülya mahcup bir yüzle kirpiklerinin altından bakarak, "Ama annen o senin," diye karşılık verdi.

"Bunu hatırlayıp o bilinçle geldiğinde, ona göre davranırsın ama düşman gibi gelen herkese, senin nasıl davranacağını ben söylemeyeceğim. Sen gayet iyi biliyorsun nasıl davranacağını."

Hülya minnetle Taylan'a baktı. "Bana güven duyduğun için çok teşekkür ederim."

"Ben kalbimi sana emanet ettim. Sana güven duymayıp kime duyacağım? Sahip olduğum en kırılgan parçam senin ellerinde. Senden başka kimseye güvenemem ki."

"Biliyor musun? Şu an çok daha emin oldum. Biz çok mutlu olacağız." Hülya'nın mutlu ve inançlı gözlerine, Taylan aynı inançla bakarak başını salladı. "Evet. Çok mutlu olacağız çünkü sen, hep benim yanımda olacaksın."

"Her zaman!" derken Hülya yemin eder gibiydi. Ve o iki kelime, Taylan'ın on gün sonra duymak istediği tek kelimeden bile daha değerliydi.

* * *

Sonraki on gün, bazen sakin bazen tam bir telaşla geçmişti. Beklenenden erken gerçekleşecek düğün nedeniyle herkes el birliği yapmıştı. Tüm hazırlıklar umduklarından bile iyi

gitmiş ve sorunsuz halledilmişti. Sırf Hülya ve Taylan için unutulmaz olacak o günü, onlar için daha da mükemmel hale getirebilmek için herkes, her sorunu geri plana itip, yalnızca o güne odaklanmıştı ve istediklerini de elde etmişlerdi.

Bu süreç içinde Sina, tüm işlerini arka plana atıp an be an Hülya'nın yanında olmuştu. Onu bırakıp gittiği tek yer, İber'in seçmelerinin yapılacağı gün gittiği okuldu. Heyecanla sahanın kenarında oturup beklerken, görmekten hiç şaşırmadığı beden yanına oturduğunda gülümseyerek ona bakmıştı.

"Toplantın olduğunu sanıyordum," dedi yan gözle Karan'a bakarken.

Karan heyecanlı bakışlarını sahadan ayırmadan Sina'ya cevap vermişti küstah bir sesle. "Bunu kaçıracağımı sanmıyordun herhalde."

Sina kıkırdarken başını Karan'ın omzuna vurdu. Omuzuyla adamı dürterek, "Emeğinin karşılığını görmeye geleceğini biliyordum," dedi kendinden emin bir sesle.

Karan kolunu kaldırıp kızın omzuna attı ve kendisine çekti. Dudaklarını saçlarına bastırırken hala gözlerini sahadan ayırmamıştı.

"Sence, o da benim kadar heyecanlı mıdır?"

"Sabah çok heyecanlıydı. Umarım hayal kırıklığına uğramaz." "Uğramayacak!"

Karan'ın kendinden emin çıkan keskin sesi, Sina'yı güldürecek gibi oldu ancak son anda kendisini tuttu. Karan bu konuda ciddiydi. İber'in takıma giremeyeceği düşüncesini bile kabul etmiyordu. O, kafasında çoktan İber'i o takıma sokmuştu ve şimdi somut olarak bunu görecekti.

Sonraki iki saati, sahanın kenarında olan sıralarda otururak geçirmişlerdi. İber canla başla çabalamıştı ve seçmelerin sonunda takım antrenörü, seçilen isimleri saydığında, İber o isimlerden biriydi. Sahanın içinde sevinçten yerinde zıplarken gözlerini sıralara çevirdiğinde ve Sina ile göz göze geldiğinde, yüzündeki gurur ve mutluluğu, Sina metrelerce öteden bile görebilmişti. Mutlulukla yerinden fırlayıp alkışlayarak destek olmuştu. Yanındaki Karan'ın çaldığı ıslık,

onun tezahüratını destekliyordu. Nihayet antrenör dağılabileceklerini söylediğinde koşarak yanlarına gelmiş ve ilk defa Sina'dan önce Karan'ın kollarına atılmıştı.

"Çok teşekkür ederim. Senin sayende girdim takıma."

"Saçmalama! Kendin başardın. Çalışmanın karşılığını aldın yalnızca." "Sen yardım etmesen bu kadar kısa sürede hazırlanamazdım."

Karan'ın beline sarılı kolları, göğsüne yaslı başı, uzaktan bakan birilerinin baba oğulun ne kadar yakın ve sevgi dolu olduklarını sanmalarına neden olabilirdi. Keza bunu hissedenler olmuştu. Antrenör onlara doğru gelirken tıpkı birkaç çocuğun da düşündüğü gibi Karan'ı, İber'in babası sanmıştı. İber, Karan'dan sonra Sina'ya sarıldığında antrenör de arkasında bitmişti ve elini Karan'a uzatırken "Merhaba... Hakan ben. İber'in babasısınız sanırım. Tebrik etmek istedim. Çok kısa sürede inanılmaz ilerleme gösterdi. Çalıştığını söylemişti. Sanırım sizin de katkınız var."

İber, Sina'nın kollarının arasında gerildiğinde şaşkın ve mahcup gözleri Karan'a çevrilmişti. Antrenöre öyle bir şey dememişti. Sadece daha önceki performansının üzerinde olmasının nedenini sorduğunda, öğleden sonraları çalıştığını söylemişti. Sina'ya kaldırdığı bakışları anlayış diler gibiydi. Sina gözkapaklarını kapayıp açarak onu anladığını belirtti. İber'in böyle bir şey demeyeceğini biliyordu. Bunu demekten mutluluk duyardı muhakkak ancak İber, böyle bir konuda yalan söylemezdi.

Karan, adamın sözlerine bozuntuya vermeden karşılık verdi. Adamla tokalaşırken, "Karan ben de. Birlikte çalıştık tabii ama çabalayan O'ydu. Hak ettiğini düşünüyorum." diye karşılık verdi.

"Bence de hak etti. Hak etmese almazdım takıma. Daha da iyi olacak."

Otuzlu yaşların ortasında olan Hakan Hoca, dostça bir gülümsemeyle Sina'ya dönerek elini uzattı. "Siz de annesi olmalısınız. Birkaç kez görmüştüm sizi veli toplantılarında."

Sina, adamın elini sıkarken yalnızca nazik bir gülümseme

oturttu yüzüne. "Sina. İber'in velisi benim. Halasıyım." Kısa ve öz açıklama yapmıştı.

Hakan hoca, kaşlarını şaşkınca yukarı kaldırdı. Anlamış gibi başını salladı. "Ben de bu kadar genç birinin nasıl İber'in annesi olabileceğine şaşırmıştım." Karan'a döndü gülümseyerek, "Kusura bakmayın... Sizi babası sanmıştım ama..."

"Sorun değil. Önemsiz ayrıntılar," diyerek kestirip attı Karan. Yan gözle İber'in huzursuzluğunu görebiliyordu ve yüzünün ifadesiz şekliyle adama bakıyordu.

Hakan hoca daha fazla üstelememek için başını sallarken mahcup bir gülümseme sundu, ardından sevecen bir yüzle İber'e döndü.

"Çalışmaya devam o zaman İber. Antrenmanlar daha sıkı olacak. Alıştığın tempoyu bozma sakın..." Geriye doğru bir adım atarken elini kaldırdı. "Görüşürüz, memnun oldum tanıştığımıza. Ne zaman isterseniz çalışmaları izlemeye gelebilirsiniz."

"Teşekkürler. Mutlaka geleceğiz," karşılığını veren Karan, birkaç saniye adamın ardından baktıktan sonra Sina'nın kolunun altındaki çocuğa çevirdi bakışlarını. İber'in gerginliğini dağıtmak istercesine muzip bir gülümsemeyle göz kırptı.

"Eee takıma da girdin. Nasıl ıslatıyoruz bunu? Pizza mı, hamburger mi?" diye sorduğunda, daha İber heyecanla cevap veremeden Sina atıldı.

"İkisi de değil!" diyen otoriter sese İber, "Ya Sina!" diye isyanla karşılık verdi. Bir adım geri çekilerek kızın kolunun altından çıktı ve asık bir suratla halasına bakarken, "Bunu kutlamamız lazım!" diye üsteledi.

"Kutlayacağız! Ama pizza ya da hamburgerle değil! Abur cubur yok! Doğru düzgün şeyler yiyeceğiz. Bak, takıma da girdin, artık sürekli sağlıklı beslenmen gerekiyor."

Karan burun kıvırarak ters ters Sina'ya baktı. Ağzının içinde söylenircesine, "Şu haşlanmış sebzeleri bari bu akşam bizden uzak tut," dedi.

İber onaylayarak hızla başını salladı ve sanki yandaş bulmuş gibi bir adımda Karan'ın yanına yaklaştı. Bakışları bek-

lentiyle Sina'ya dikilmişti.

Sina muzip bir gülüşü yüzüne oturturken gözlerini kısıp İber'e baktı. "En sevdiğin yemek ne?"

"Mantı!" diye hiç duraksamadan cevap verdi İber.

Sina başını salladı. Sonra eliyle beni takip edin der gibi bir hareket yapıp arkasını dönerken, "Aslında o da çok sağlıklı sayılmaz ama bugüne özel göz yumuyorum. Sevgi Teyze, Hülya'yla bu akşam mantı yapıyor. Hadi, gidip yardım edelim de çabuk bitsin ki bir an evvel karnımızı doyuralım. O da kutlama yemeği sayılır. Sevgi Teyze takıma gireceğinden emindi. Bak, senin en sevdiğin yemeği yapmaya karar verdi."

"Gerçekten mi?" diyen İber öne atıldı sevinçle. Gözleri heyecanla parlamıştı. Başını arkaya çevirip ayakta hala dikilen ve onlara boş boş bakan Karan'a seslendi.

"Hadi, bir an evvel eve gidip mantıları gömelim."

Ve Karan eve vardıklarında, o gün ilk defa mantı kapamayı öğrenmişti. Bunu yaptığına hala inanamıyordu ama Sevgi'nin otoriter bir tavırla hepsini masanın etrafına dizip, kendi açıp kestiği hamurları kapamaları için göreve oturttuğunda karşı çıkamamıştı.

Kaşığındaki mantıları gösterip, "Bak Karan, bu senin kapadığın mantı. Şekli bozuk olanlardan," diyen İber'in alaycı sözlerine ve Taylan'ın alaycı kahkahalarına rağmen o akşam hayatındaki en lezzetli mantıyı yemişti.

Düğün günü Taylan, Hülya'yı annesinin evinden almaya gittiğinde yalnızca bir gece süren yoksunluğu bile Hülya'sız ne kadar kuru ve tatsız bir hayat geçireceğinin işaretiydi sanki. Kızı gördüğü anda tutulup kalmıştı güzelliğinden. Hülya kendi tasarladığı gelinlikle, beyazlar içinde o kadar güzel görünüyordu ki dudaklarının arasından çıkan sözlere engel olamamıştı.

"Gerçekten de kendime bir Tanrıça bulmuşum."

Mükemmel, sade ancak şık, yalnızca yakın dostlarıyla oldukları bir mekânda yapılan törenin ardından, yine samimi ve dostça bir ortamda, unutulmaz anlar yaşadılar.

Hülya ve Taylan'ın düğünü nedeniyle Sina, İber'in bir haf-

ta daha yanında kalması için Hazar'la konuşmuş ve zorlukla da olsa ikna etmişti ancak son cümle aklına geldikçe, zaman zaman sinirlenmesine engel olamıyordu. Hazar sanki çok ilgili bir babaymışçasına, lütfeder gibi, "Tamam, bir hafta daha kalsın ama düğünden hemen sonra eve dönecek. Bir çocuğun yeri, babasının yanıdır," demişti.

Sina ters bir söz etmemek için dudaklarını birbirine mühürlemek zorunda kalmıştı. Sarf edebileceği her kelimeyi zorlukla yutmuştu. Söyleyeceği her şeyin İber'e dönüşü olacağını biliyordu. Çocuğun vicdanıyla oynayacak, halalarının ona saygı duymadığından girip İber'in babasının o olduğunu hatırlatacak ve onu, yalnızca onun düşüneceğinin safsatasından çıkacaktı. İber elbette inanmayacaktı bunlara ama Sina, yine de çocuğun kafasının karışmasına, halihazırda taşıdığı yüklere bir yenisini daha eklemesine izin vermek istemiyordu. İber merhametliydi ve babasının acınası bir zavallılıkla mızıldanmalarına yüreği elvermiyordu. İstediği tek şey İber'in huzuruydu. Hazar'ın yanında kaldığı sürece bunun çok mümkün olamayacağını bilse de, kırıp dökmeden halletmenin bir yolunu mutlaka bulmak zorundaydı ve onun bulmaya çalışacağı çözümlerin uzun süre askıya alınacağından, sonrasında yapmak istedikleri için de çok geç kalacağından henüz habersizdi.

Hayatla ilgili yapılan hiçbir planın genelde tutmadığı gibi Sina'nın o günlerde adımını atmaya çalıştığı ya da hayalini kurduğu hiçbir plan da gerçekleşmeyecekti. Tam her şey güzel gidiyor denilen noktada, bazen kaldıramayacağınız darbeler aldığınızda ya da açık olan yaralarınıza birileri basıp daha da çok canınızı yaktığında, hayatın çok da sizin istediğiniz yönde gitmeyeceğini yahut olayların hayalini kurduğunuz gibi gelişmeyeceğini görebiliyordunuz. Görmekten ziyade öğreniyordunuz.

Sina da en ağır darbeyi, her şeyin yolunda gittiğini düşündüğü, geleceğe dair en güzel hayaller kurduğu bir zamanda aldı. Aldığı darbenin acısıyla, düşünmeksizin hemen sonrasında attığı adımın, onun hayatında ne kadar büyük değişikliklere neden olabileceğini, o günlerde aklından bile

geçirmemişti. Canı acımış, içi kan ağlamıştı. Yaralarını tıpkı vahşi bir hayvan gibi kendi barınağında, kendini yalayarak iyileştirebileceğine inanmıştı. İnancı; ilk zamanlarda hüsran ve acı, sonraki zamanlarda yine hüsran ve öfke ve çok daha uzun bir süre sonra da hüsran ve hayal kırıklığıyla paramparça oldu. Yitirilen inançla birlikte geriye, yalnızca donuk ve mutsuz bir Sina kaldı.

Her şey düğünden yalnızca bir hafta sonra gerçekleşti. Düğün sonrası İber eve döndüğünde, Sina birkaç günü mutsuz geçirmişti. İber hayatının en önemli parçasıydı. Yanında olmadığında aklı sürekli çocukta, benliği sürekli endişedeydi. Duyguları karmakarışıktı. Özellikle Karan'la birlikte geçirdikleri üç hafta, Sina'nın hayatı boyunca hayalini kurduğu yuva sıcaklığının, hepsinin iliklerine kadar işlemesine neden olmuştu. İber'in, babasının yanına dönerken ki isteksizliği, mutsuz yüzü, evin kapısında ondan ayrılan Sina'nın üzüntüden gerilmiş yüzü, titreyen dudakları, arabada Sina'yı bekleyen Karan'ın sıkılı yumrukları ve gerilen çenesi, hepsinin ne kadar üzgün ve mutsuz olduğunu belli ediyordu ancak çaresiz kalmışlardı.

Hazar düğün akşamı, daha eğlenceler sürerken ve kimsenin mekândan ayrılmayı düşünmediği bir sırada İber'i götürmek istediğinde, Sina ertesi günü getireceğinin sözünü vererek çocuğun keyfini bozmaması için neredeyse yalvarmıştı. Herkes içeride eğlenirken Sahra ve o, mekânın bahçesinde Hazar'la konuşuyorlardı.

"Mahsus yapıyorsun. Benden uzaklaştırıp çocuğumu benden soğutmayı planlıyorsun. Anlamıyor muyum ben?" demişti Hazar suçlayan bir sesle. Sina onca insanın içinde kendisine izin verse belki de Hazar'ın o küçük, hesapçı bakışlarını oyabilirdi ancak sırf İber utanmasın, diye dişlerini sıkmış ve dik dik Hazar'a bakarken keskin bir sesle, kestirip atarcasına cevap vermişti.

"Saçmalamayı kes Hazar! Yarın onu eve getireceğim, dedim. Sözümü tutarım bilirsin. Bu akşam çocuğun keyfini bozma!"

Hazar üsteleyecek gibi olduğunda, Sina'nın bakışlarında gördüğü bir şey geri adım atmasına neden olmuştu. Sanki biraz daha üstelese çok şey kaybedecekmiş gibi hissetmişti. Sina'nın sabrını zorluyordu ve Sina'nın bam teline basıldığında nasıl gözünün karardığını, nasıl yoluna çıkan her şeyi yakıp küle çevirdiğini biliyordu. O anda edeceği yanlış tek bir kelime bile Sina'yı o sınıra getirebilirdi. Zararlı çıkanın kendisi olacağını anladığında, geri adım atıp daha birkaç saniye evvel hissettiği korkuyu belli etmeden, burun kıvırarak, "Tamam ama geç kalmayın. Ertesi gün okulu var," diye bitirmişti sözlerini. Sanki okula götürüp getiren kendisiymiş ve çok ilgileniyormuş gibi.

Sina ters ters abisine bakarak, "Merak etme. Ne zaman, nesi var senden iyi biliyorum!" Arkasını dönüp abisinden uzaklaştığında, Sahra yanında sinirle adımlıyordu.

"Bazen gerçekten abi falan dinlemeyip suratına bir tane çakmak istiyorum."

"Boşa çaba olur. O neden yaptığını anlamaz, bozuk zihniyetli pislikler de seni kötüler. Asalak çok mahallede biliyorsun. Boşuna canını sıkacak, gereksiz lafla sözle uğraşacaksın. Ben biliyorum ne yapacağımı."

Sina hesapçı bir yüzle başını sallarken sıkılı dişlerinin arasından konuştuğunda, Sahra merakla gözlerini ona dikip sormuştu. "Ne yapacaksın?"

Sina aniden adımlarını durdurup Sahra'ya baktı. "Ya gerçekten iyice paranoyak oldu ya da daha fazla para istediği için bunu yapıyor. Her şekilde istediğini vereceğim. İstediği rakamı hemen bulmam imkânsız ama işleri yavaş yavaş yoluna koymaya başladık çocuklarla. Daha fazla kazanıyoruz. Bu hafta tam bir plan yapacağım. Sonra da gidip Hazar'la konuşacağım. Madem İber yanında olmazsa ona para vermeyeceğimizden şüpheleniyor, gidip aylık senet yapacağım. Gelsin, her ay alsın parasını, İber'i de bana bıraksın."

Sahra şüpheyle Sina'ya bakıp gözlerini kısmıştı. "Kabul eder mi sence?"

"Bence eder!" dedi Sina emin bir tonla. "Hayatımın so-

nuna kadar senet ödemem gerekiyorsa öderim ama çocuğu rahat bıraksın artık!" dedi kati bir sesle.

"Tamam. Mantıklı. Ben de yardım ederim sana."

Sina gözlerini devirip yüzünü buruşturdu. "Saçmalama Sahra! Kazanıyoruz artık dedim. İhtiyacım yok. Olursa söylerim, o zaman bakarız çaresine. Sen dert etme bunu. Önce ev kredinizi bitirin siz."

Ardından kızın kolunu tutup çekiştirerek mekândan içeri sokmuştu tekrar. Kafası o denli karışıktı ki ne yanından geçtikleri sütunun arkasındaki Karan'ı fark etmişti ne de konuştuklarını duyduğundan haberdardı. Geceyi keyfini bozmadan tamamlamaya kararlıydı ve tıpkı kararlı olduğu şekilde, gecenin geri kalanını uzun zaman boyunca hafızasından çıkmayacak şekilde eğlenerek geçirmişti.

İber'i bıraktıktan sonraki birkaç gün, dairenin içini bir sessizlik kaplamıştı. İlk gün Karan'ın eve erken gelmesi, onun da bu rutine alıştığını ve İber'i aradığını gösteriyordu.

Sessizce birbirlerine bakmışlar ve sonraki günlerde, bazen yaptıkları gibi aynı sessizlikle akşamı tamamlamışlardı. Teselli bulduğu tek şey, geceleri Karan'la sevişmesiydi. Onun dokunuşları, öpüşleri sanki hayatı boyunca her şeye karşı eksik kaldığı tüm ihtiyacı karşılıyordu. Kendisi de en az Karan kadar özgürdü artık seviştikleri zamanlarda. Ona karşı olan tutumunu değiştirdiğinden beri aralarındaki ilişki sanki seviye atlamış, Sina her şeyini Karan'a sunmuştu.

Karan, Sina'yı mutsuz eden şeyleri ortadan kaldırmak için kafasının içinde ondan habersiz planlar yaparken, onu tam anlamıyla mutlu etmeye ve yüzünü güldürmeye adamıştı kendini çünkü Sina öyle yapıyordu. Onu tam anlamıyla mutlu ediyor, yüzünü güldürüyordu. Evin ne demek olduğunu Karan yeni öğreniyordu. Ev demek, yuva demekti ve Sina, onun o soğuk dairesini kısa zamanda yuvaya çevirmişti. Mutfakta pişen yemeğin kokusu, sabah onu yolcu etmek için uykusunu bölen kadının akşam döndüğünde gülen bir yüzle ve sevgi dolu gözlerle onu karşılaması, kanepeye yayılarak gömüldüğü evraklara daldığında, burnunun ucuna uzatılan

mis gibi kokan bir kahve, evi birlikte temizlerken eline tutuşturulan yer silme bezi, arada evlerinde sevdiklerini ağırlamaları ve hep birlikte neşeli vakit geçirmeleri Karan'ı daha önce hiç hissetmediği kadar evine bağlı hale getirmişti çünkü orası yuvasıydı artık. Dünyadaki tüm kötülükleri, o kapının ardında bıraktıkları yuvasıydı.

Taylan'ın ısrarlarıyla katılması gereken bir toplantı ya da bir etkinlik olmadığı sürece soluğu evde alıyordu ve eve her vardığında, sevdiği kadını onu bekler halde buluyordu. Onun varlığı evin her yanına sinmişti. Sina'nın etrafta dolaşan eşyaları, salondaki çalışma köşesi, banyodaki malzemeleri, giyinme odasındaki giysileri, her bir eşyası onun, o evdeki varlığının kanıtıydı. Evini yuva yapan işaretlerdi onlar ve kısa bir süre sonra, tüm o kanıtların ortadan kaybolmasının onu, nasıl büyük bir yıkıma sürükleyeceğini tahmin bile edemeyecekti. Ona ne derece bağlandığını, onsuz nasıl bir hiçe dönüştüğünü anladığı anda yaşadığı yıkım da o derece büyük olacaktı.

Sonun başlangıcı olan gün, kimsenin daha sonrasında imkân veremeyeceği kadar iyi başlamıştı. Bombanın fitilini ateşleyen kibritin, Karan'ın dudaklarından çıkacak olan sözler olduğunu Karan çok sonraları öğreneceği üzere, o gün bilebilseydi eğer; muhtemelen ağzını açmamak üzere yemin eder, belki de sonsuza kadar sessizlik yeminini tutabilirdi. Karan, incitmekten korkarak avucunun içinde taşıdığı kalbi kendi elleriyle paramparça etmişti ama insanoğlunun bazen basireti bağlanır ya, işte Karan'ın da belki de o gün, en basiretsiz günüydü.

Pazar sabahı Sina mutlu bir güne uyanmıştı. Karan'ın kollarının sıcaklığı, geleceğe dair tüm umutlarını da sıcacık bir duyguya çeviriyor, yüreğini mutlulukla dolduruyordu. Birçok şeyi geride bırakmışlardı. Yarın büyük gündü. Yarın sabahtan itibaren, haine gönderilecek çip hazır hale gelmiş olacaktı ve sonrasında Doğularla buluşacak hain, çipi onlara teslim edecek, onlar da tech adamların nerede olduklarını öğreneceklerdi. İbo'nun, tech adamları göndermenin çok hoş olmasa da

kesin çözüm sağlayacak bir planı vardı. Yer tespiti yapıldıktan sonra şehrin en iyi hırsızlık yapan çetesiyle anlaşmıştı. Adamlara ait ne var ne yoksa kaldırtacaktı. Tüm ekipmanı kaybeden adamların, İstanbul'da kalmasının anlamı kalmayacaktı. İbo günlerdir çetenin başıyla görüşüyordu ve İbo'nun hatırı kırılmazdı hiçbir zaman. Adamların kaldığı yerin güvenliği hakkında bilgileri aldıkları anda herkes iş başına düşecekti.

Sina o Pazar, son zamanlarda yaptığı gibi hevesle kalkıp kahvaltıyı hazırlamaya başlamıştı. Taylan ve Hülya da kahvaltıda onlara katılacaklardı. Yine güzel bir Pazar'ı evde dinlenerek geçireceklerdi ve Sina, kalan eksikleri öğleden sonra tamamlayacaktı.

Mutfakta kahvaltı hazırlığına giriştiğinde, beline sarılan kollarla gülümseyerek başını arkaya çevirdi. Karan, kızın şakağını öptükten sonra, "Günaydın." dedi hala uykulu gözlerle kıza bakarak.

Sina, Karan'ın yüzüne baktığında küçük bir çocuk gördü. Ellerini, beline sarılan kollara doladı, sırtını geniş göğse yasladı.

"Günaydın."

Karan yüzünü kızın boynuna gömerken mırıldandığında sesi boğuk çıkıyordu. "Beni de uyandırsaydın, birlikte hazırlardık."

"Çok güzel uyuyordun. Uyandırmak istemedim." "Sensiz uyanmayı sevmiyorum."

Karan'ın mızıldanır gibi konuştuğu sesi memnuniyetsizdi. Sina, gözleri kapalı gülümserken eliyle Karan'ın kolunu okşadı. "Bir dahakine seni de uyandırırım o zaman."

"Uyandır. Günaydın öpücüğümü ver, sonra istediğini yapabilirsin."

Sina, Karan'ın direktife benzer sözleriyle kıkırdadı. Karan'ın kollarının arasında dönerek parmak uçlarında yükseldi ve kısa bir öpücüğü Karan'ın dudaklarına bıraktı.

"Bu seferlik böyle olsun o zaman. Hadi, şimdi şu masayı hazırlayalım. Hülya birazdan açlıktan ölüyorum, diye kıyameti koparır."

Karan homurdanan bir sesle, "O kadar yediği nereye gidiyor, anlamıyorum," dedi, söylenerek. "Yerinde durmadığından o," diye karşılık veren Sina, yine kıkırdamıştı.

Sonrasında birlikte kahvaltı hazırlığına girişip, masayı hazırladıkları sırada çalan kapıyla, ikisi de birbirlerine gülümsemişlerdi. Karan kapıya doğru hareketlenirken yine söyleniyordu.

"Abim bu kadar enerjik biriyle iyi başa çıkıyor doğrusu."

"Söylenme!" diye arkasından bağırdı Sina keyifli bir sesle. "Taylan'ın bir şikâyeti yok. Adam bir haftada daha da gençleşti."

Taylan gerçekten de tıpkı Hülya gibi enerji doluydu evlendiklerinden beri. Şirkette yine namını koruyor, buz kütlesine benzer yüzü değişmiyordu ancak evine gelmek için çıktığı andan itibaren, sanki o buz kütlesi yüreğindeki sıcaklıkla eriyor ve yüzündeki ifade buhar olup uçuyordu. Her çalışında o kapıyı gülen bir yüzle açan karısına bakan ışıl ışıl gözler ve gülen bir yüzle varıyordu evine. İşte o anlarda hep aynı duyguyu hissediyor ve hayatının en iyi kararını aldığından bir kez daha emin oluyordu.

"Günaydın fıstık," diye neşeli bir tonla şakıyan kıza, Sina başını çevirip gülümsedi.

"Günaydın, canım," diye karşılık veren Sina, alaycı bir sesle devam etti. "Her şey hazır. Bak, seni bekletmedim. Dedim ki; şimdi bu kızın içindeki kurtlar onu yemiş, bitirmiştir, kendisini zor atar buraya, beklemesin."

"Çok komik," diye yüzünü buruşturdu Hülya. Küskün gözlerle baktı arkadaşına "Ya en son ne zaman yedik akşam? O saatten beri ağzıma lokma koymadım. Herhalde açım!"

"Yazık sana. Yok muydu evde yiyecek bir şey?"

"Vardı da o an yemek yapamayacak kadar meşguldüm," diye fısıldarcasına konuşan Hülya. Sina'nın yanına yaklaşıp imalı bir gülümsemeyle sırıtmaya başlamıştı.

"Tavşanlara döndünüz mü canım? Merakını iyice gideriyor musun?"

Sina alçak sesle, alaycı bir tonla konuşurken, Hülya kıkır-

dayarak omuz silkti. Sina'nın hazırladığı zeytinlerden birini ağzına attı.

"Merakım sonsuz. Neyse ki öğretmenim hem hevesli hem çok katılımcı."

Sina, Hülya'nın omzuna eliyle hafifçe vurarak "Terbiyesiz!" dedi şaka olduğu belli azarlayan bir tonla.

Hülya, "Niye terbiyesiz oluyorum ya? Kocam o benim!" diye itiraz dolu bir tonla karşılık verdi. Parlayan gözleri masumca açılmış, Sina'ya anlayış bekler bir ifadeyle bakıyordu. Yüzünde mutluluğunu belli eden hülyalı bir ifadeyle Sina'ya bakarken, gülümsemesi daha da büyüdü. "Hem de kocaların en güzeli, en tatlısı."

"Allah bozmasın! Allah mutluluğunuzu daim etsin," dedi Sina, gülümseyen bir yüz ve gönülden bir temenniyle.

"Âmin!" diye Hülya uzatarak karşılık verdi.

"Hadi hadi, madem o kadar açsın, şu son hazırladıklarımı da götür, başlayalım artık."

Sina'nın direktifiyle Hülya hemen atıldı ve birkaç dakika sonra hep birlikte masaya oturdular. Kahvaltı yine her zamanki gibi sohbet eşliğinde sürdü. Kızların uzun Pazar kahvaltısı ritüeline artık Taylan ve Karan da uyuyorlardı. Bir yandan konuşuyor, bir yandan ağır ağır yemeye devam ediyorlardı. Taylan ve Karan, gazetelerini masada okurlarken kızlar önlerine sürekli bir şeyler koyuyorlardı. Çaylar gidiyor, kahveler geliyordu ve iki kız, o arada akla hayale gelmeyecek konulardan söz ederken, bazen iki kardeş gazetelerinin üstünden gülümseyerek birbirlerine bakıyorlardı.

Uzun kahvaltı devam ederken Sina, "Ben Türk kahvesi yapacağım herkese. Siz devam edin," diyerek yerinden kalktı. Ada tezgâhın ortasında bulunan ocağın kenarına malzemeleri dizmeye başladığında Taylan'ın sesini duydu. Dört kişi olduklarında, mutfağın girişindeki yuvarlak masaya oturduklarından, kızlar mutfakta iş yaparken de sohbete dahil olabiliyorlardı. O sabah da yine aynı ortam kurulmuştu.

"Haberi duydun mu?" dedi Taylan gözlerini gazeteden ayırmadan. Kardeşine sorduğu belli olan soruyu, ilk anda

kızlar çok önemsemediler.

"Hangi haberi?" diye sordu Karan meraksız, sıradan bir sesle. O da gazetesini okuyordu. "Emin Moralı karısından boşanıyormuş?"

"Sebep?" Karan'ın meraksız bir tonla karşılık verdiği sorusu o kadar itinasız, o kadar umursamazdı ki Sina da konuşulanı çok önemsemedi o anda.

"Karısının çocuğu olmuyormuş, o da boşanmak istediğini söylemiş."

Taylan'ın kurduğu cümle, iki kardeşin de farkına varmadığı buz gibi bir ortam yaratmıştı mutfakta. Elindeki dilime kaymak sürmüş olan Hülya, tam o anda bıçağının ucundaki balı, kaymağın üzerine sürmek üzereyken eli havada asılı kaldı ve masanın üzerine akmaya başlayan balı, fark etmedi bile. İki kardeşin yüzü gazetelerin ardına gizlenmiş, sıradan olduğuna inandıkları bir sohbeti devam ettirirken iki kız için sanki zaman durmuştu. Sina, cezveye koyduğu kahveye şeker ekleyecekken tıpkı Hülya gibi onun da eli havada asılı kalmış ve sanki donmuş gibi mutfağın ortasında heykele dönüşmüştü. Yüreği, göğsünü delecekmiş gibi bir panikle, inanılmaz bir hızla atarken başı önüne eğikti. Sanki hiçbir uzvuna hâkim olamıyormuş gibi taş kesilmişti.

"Haksız sayılmaz."

Karan'ın yine umursamazca verdiği cevap, bu kez Sina'nın içinde bomba etkisi yarattı. Kalbi o an patladı sandı çünkü göğsünde hissettiği acıyı başka türlü tarif edemezdi. Hülya'nın ağır çekimdeymiş gibi Sina'ya doğru dönen yüzü allak bullaktı. Kızın elinde asılı kalan bıçaktaki bal tamamen masaya akmıştı ama o da bir türlü elini indirip bıçağı bırakamıyor, sanki demiri eğecekmiş gibi parmaklarının arasındaki bıçağı sıkıyordu.

Sina için dünyanın başına yıkıldığı andı o. Kulakları uğuldarken gözlerine dolan acı, kırpamadığı ve kuruyan gözlerini yakan bir acıydı o an. Yaş gelmiyordu. Tıpkı donup kalan her uzvu gibi gözlerindeki yaşlar da sanki geri çekilmiş, kuruyan gözleri biber sürülmüşçesine acıyordu.

"Neden öyle diyorsun oğlum?" Taylan'ın sesi yeniden duyulduğunda, ikisi de donan kızların farkında değillerdi. İki kardeşin de sesi tekdüze, sanki sıradan bir magazin haberini tartışır gibi çıkıyordu.

"Adam haksız değil ki. Çocuğu olmazsa onca serveti kime bırakacak? Tek çocuk değil miydi o? Eee?"

"Evet, kardeşi falan yok Emin Bey'in. Dediğin doğru olabilir ama kadına yazık olmuş."

"Ne yazık olacak?" Karan'ın küçümseyerek ettiği kelimeler, Sina'ya inen darbelerdi ve açık yarası kan revan içinde kalmıştı. Sanki boğazına oturan yumru, yutkunamadığı tükürüğü değil de bir ağız dolusu kandı.

"Öyle deme. Kadın, adamı seviyordu. Yıkılmıştır şimdi."

"Sen öyle san!" dedi Karan, yine umursamaz bir tonla. "Kadın, adamın parasını daha çok seviyordu. Alır şimdi yüklü bir tazminat, misler gibi hayatını sürdürür yine."

"Bilemiyorum ama yine de çocuğunun olmayacağını öğrendiğinde üzülmüştür. Bir de sırf bu yüzden kocasının onu boşamak istemesi de ağır gelmiştir."

"Çocuğu olanları da gördük! Çocuğu olmuyorsa vardır bir adalet!" Karan'ın küçümsercesine ettiği kelimeler, Sina'ya inen en ağır darbeydi.

Başı önüne eğik, gözleri elindeki kaşığa kilitlenmiş halde dikilirken, o an yok olmak istedi. Orada yerin yarılmasını ve içine onu çekmesini istedi. Belki de ona sunulan da buydu. Yaradan belki de ona haklı sebeplerden çocuk vermemişti. Belki de annesi gibi bir kadın olacaktı ve dünyaya kendisi gibi mutsuz bir çocuk gelmesine engel olmak istemişti. Kendi yaşadıklarını belki de çocuğuna yaşatacaktı o da. Belki de öyle kötü biriydi ki annesinden bile daha akıl almaz şeyler yapacaktı ve Yaradan masum bir canı korumak için ona evlat vermemişti.

Sina'nın zihninde, o birkaç saniyede o kadar çok düşünce geçti ki ışık hızı bile o düşüncelerin hızına erişemezdi. Sina o birkaç saniyede doğduğu ana gitti ve bugününe yeniden döndü. Belki yüzlerce, belki binlerce düşünce geçti zihnin-

den ve sonunda tek bir şeye kilitlendi. Dünyaya hiç gelmemeli, belki de hiç doğmamalıydı. Yeryüzünde onun varlığı hiç olmamalıydı. İlahi adalet belki de bu olmalıydı. Karan'ın bu düşüncelerini duyduktan sonra, ona gerçeği söyleyebilecek cesareti asla edinemeyeceğini o anda anladı. Karan'ın ona bakan sevgi dolu gözleri belki de acıyarak bakacak, belki küçümseyecek hatta belki de tiksinecekti. Çocuğu olmuyorsa vardı bir adalet ve Sina, adaletin en sert tokadını yemişti.

Minik, onlarca dişlinin birbirine geçmiş halde kusursuz çalıştığı bir makine gibi işleyen zihni, o anda ne yapması gerektiği konusunda tıkır tıkır plan yapmaya başlamıştı. Önce küçük bir nefes aldı. Ciğerleri ne zamandır tuttuğunu bilmediği nefessizlikten yanmaya başlamıştı ve bu küçük nefes, az da olsa içeri giren havayla, ciğerlerinde hissettiği yanmayı sızıya dönüştürdü. Bundan sonra her uzvunun sürekli sızlayacağını biliyordu ve buna da alışması gerektiğini kendisine hatırlatarak memnuniyetle karşıladı o sızıyı. Artık benliğinin parçasıydı o sızı.

Elindeki kaşığı yavaşça cezvenin içine soktu. Sonra ağır hareketlerle kahveyi yapmaya devam etti. Hülya nihayet kendine gelebilmiş gibi gürültüyle bıçağı tabağına bıraktığında, Taylan gazetenin ucunu eğip sorarcasına Hülya'ya baktı. Kızın yüzünden çekilen kanla, bembeyaz olan sıratını gördüğünde, kaşlarını çatarak endişeyle gazeteyi masaya bırakıp, "İyi misin güzellik? Neden aniden bembeyaz oldu suratın?" diye sordu.

Hülya ağzını açtı ancak ilk anda ses çıkmadığını fark ettiğinde gözleri bir an da olsa panikle açıldı ve boğazını temizlemek ister gibi öksürerek eliyle göğsüne vurdu. Tarazlı bir sesle, "İyiyim. İyiyim. Bir an lokmamı yutamadım," diyerek aldırma der gibi elini salladı. Aniden ayağa kalkıp, "Ben Sina'ya yardım edeyim. Siz devam edin," diye aceleyle mırıldanarak, masadan uzaklaştı.

Taylan sorgulayan bir merakla Hülya'nın ardından baktı önce, sonra iki kızın birbirine gülümsediklerini görünce tekrar gazetesine uzandı. Karan, olanların farkında olmadan ga-

zetesini okumaya devam ediyordu.

"İyi misin?" diye soran Hülya'nın sesi, Sina'ya çok uzaktan geliyordu. Hülya, Taylan'ın kendisini inceleyen bakışlarının altında açık vermemek için yüzüne yapay bir gülümseme oturtmuştu. Sina, suyun altında duyulan sesler gibi algılıyordu Hülya'nın sesini. Eli otomatik olarak cezvenin içindekileri karıştırırken, tıpkı Hülya gibi o da yüzüne yapay bir gülümseme oturtup zorlanarak da olsa başını hafifçe kıza çevirdi. Boynunda hissedilen çatırdamaları, yalnızca onun duyduğunu ümit ederek belli belirsiz başını salladı.

"İyiyim."

Hülya endişe ve sorgulayan bakışlarla kızın yüzünü inceliyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Sırf bir şeyler yapabilmek için fincanları tabakların içine yerleştirmeye başladığında, hızlı bir bakışı yine Sina'ya attı ve ağzının içinde mırıldandı. "Başkası ile ilgili olan şeyleri kendinle bağdaştırma. Önemsiz bir şey bu. Size öyle bir şey olmayacak."

"Elbette."

Sina'nın sıradan bir tonla, onaylarcasına sarf ettiği tek kelime, hiçbir duygu barındırmıyordu. Hülya üzüntüyle kıvranmaya başlamıştı. "Sina!" dedi. Yüzü bembeyaz, üzüntüden kanı çekilmiş bir ifadeyle kıza döndü tekrar. "Lütfen, iyi olduğunu söyle. Bunu takma kafana. Lütfen."

Hülya'nın yalvarırcasına çıkan sesine, Sina gülümseyerek döndürdü yüzünü. Kızı temin etmek istercesine başını salladı tekrar.

"İyiyim. Gerçekten. Bu bizi ilgilendirmiyor ki. Herkesin hikayesi başkadır. Üzülme sen sakın. Ben takmıyorum bile."

Hülya, inanmayan araştırıcı bakışlarını kızın yüzünden çekemiyordu. Emin olmak istiyordu. Sina şu ana kadar ummadığı bir soğukkanlılıkla karşılamıştı bu saçma sohbeti ve Hülya, Sina'yı azıcık tanıyorsa, şimdiye kadar gözyaşlarına boğulması gerekiyordu. Ancak Sina'nın gözleri kupkuruydu. Öyle duru, öyle açık bakıyordu ki Hülya, inanmakta zorluk çekiyordu. Sina şu anda sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek ona bakarken, bu tavrın sahte olup olmadığın-

dan emin olamıyordu. Onun yüreği bile böyle dağlanmışken Sina'nın bu konuşmayı, Karan'ın sözlerini bu kadar soğukkanlı karşılaması ona inandırıcı gelmiyordu ancak diğerlerinin duyabileceği endişesiyle üsteleyemiyordu da. Başını kabullenmiş gibi yukarı aşağı sallarken tekrar mırıldandı.

"Tamam. Dediğin gibi olsun ama kapanmadı bu. Konuşacağız. Sakın aklına saçma sapan fikirler sokma. Karan seni seviyor. Dediğin gibi herkesin hikayesi başkadır."

"Tabii ki," dedi Sina gülümseyerek. Elini kaldırıp Hülya'nın omzunu sıktı güven verircesine. Hülya'ya bakan yeşil gözleri, uçsuz bucaksız yemyeşil ovalar kadar duru ve temizdi. Ocaktaki cezveye başını çevirip, doğal hareketlerle kahveleri fincanlara koydu. Hülya kıza yardım ederken sürekli onu izliyordu. Birlikte tepsiyi alıp masaya geri döndüler.

Sina, günün geri kalanında Hülya'yı şaşırtacak kadar doğal ve sıcaktı. Karan'ın ona sevgiyle bakan gözlerine aynı şekilde karşılık veriyordu. Sanki duyduğu hiçbir şey onu etkilememiş gibi normaldi. Hülya'yı endişelendirecek kadar normal. Bu Sina, onun tanıdığı Sina değildi. Tamam, samimi ve sıcaktı ama kahvaltı masasındaki konuşulanı bu denli normal karşılaması, Hülya'nın tanıdığı, bildiği arkadaşı hakkında endişelenmesine neden oluyordu. Bu Sina, onun bildiği Sina değildi ancak gün boyu kızı ne kadar izlediyse de arada fırsat buldukça sıkıştırmaya kalktıysa da hiçbir açığını yakalayamadı. Sina sanki o konuşmayı hiç duymamış ve söylenenlerden etkilenmemiş gibi davranmıştı ve akşam üzeri çalışması gerektiğini söyleyip çalışma masasına kurulduğunda, herkes onu rahat bırakmıştı. Kulaklığını kulağına takıp kendisini ortamdan uzaklaştırmıştı.

Taylan ve Hülya, dışarı çıkacaklarını söyleyip ayrılmışlar, Karan'sa, Sina sessizce çalışırken kitap okumuştu. Hülya çıkmadan önce Sina'yı sürekli tembihleyip, sabah birlikte kahvaltı yapacaklarını söylediğinde Sina, Böcek'le işi olduğu için fırsat bulamayacağını hatırlatmıştı. Hülya'nın tüm çabalarını, onu rahatlatacak şekilde geri çevirdi ve hatta kahvaltı için annesine gitmesini önerdi. Bunu öyle tatlı, Hülya'yı öyle

heveslendirecek şekilde söyledi ki akşama belki de hep birlikte Sevgi'de buluşabileceklerini de ekleyince, Hülya sevinçle kabul etti. Sina, ertesi akşam Karan'la Sevgi'ye gelecekse her şey yolunda demekti.

Gece yarısına kadar Sina mola vermeden, ekranın karşısında oturmuştu. Arada kendisine kahve getiren Karan'a gülümseyerek bakmış ve teşekkür etmişti. Karan için her şey yolundaydı. Belki arkasını döndüğü anda Sina'nın hüsran dolu yüzünü görebilse, bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirdi ama ekrana yüzünü dönük olan kızın suratındaki mutsuzluğu ve yıkılmışlığı gün boyu görememişti. Karan'ın yatma vaktini hatırlattığı sırada, başını adama çevirip, "Sen git yat, ben geliyorum birazdan. Çok az işim kaldı," diye cevapladı.

"Sensiz yatmak istemiyorum!" Suratı asılan Karan'a gülümseyerek baktı her zaman yaptığı gibi. "Yarım saat daha ver o zaman. Az kaldı, son kodlar," diye rica eder gibi karşılık verdi.

"Tamam. Yarım saat sonra yatağa gel."

Sina çabucak onaylayarak başını salladı ve tekrar ekrana döndü. Parmakları klavyede uçuşuyordu. Kaşları çatılmış, şakakları terlemişti ama kafasına koyduğunu yapabilmesi için şu an yaptığı şeye devam etmek zorundaydı.

Ve yarım saat sonra duş alıp yatağa girdiğinde, Karan'ın, onu saran kolları ilk defa onu ısıtamadı. Şimdiden yokluğunun soğuğu benliğine işlemiş gibiydi. Daha şimdiden üşümeye başlamıştı ve hayatının sonuna kadar o soğukta kalacaktı. Karan'ın kollarında aniden dönerek adamın yüzüne baktı. Karan, kızın huzursuz ifadesine bakarken kaşlarını çatarak, "İyi misin?" diye sordu.

Sina uzun süre, sanki hafızasına Karan'ın yüzünü çizmek ister gibi o yüzdeki hiçbir ayrıntıyı unutmak istemezcesine inceleyerek baktı. Nihayet yumuşak bir sesle cevap verirken, gözlerini kapayıp belli belirsiz gülümseyerek başını salladı.

"İyiyim. Çok iyiyim. Senin yanında hep iyiyim."

Karan, kollarını kızın etrafında sıkıca sararak bedenine daha çok bastırdı ve dudaklarını kızın saçlarına değdirdi.

"Hep iyi olacaksın!"

Sina, yüzünü Karan'ın göğüs çukuruna gömerken kalbinin söküldüğünü hissediyordu. Bütün gün rol yapmak öyle yormuştu ki kendini, gerilen kasları düğüm düğüm olmuştu. Son demlerini yaşıyordu ve o andan itibaren Karan'ın gözlerine bakamıyordu. Boğuk bir sesle, "Sevişsene benimle," diye mırıldandı.

Karan, kızın sesinin tınısında bir şeyler hissettiyse de konduramadı. Sina öyle bir tonla, "Sevişsene" demişti ki sanki son kez sevişeceklermiş gibiydi ama böyle bir şey mümkün değildi ve saatlerdir çalıştığı için bu yorgun çıkan sesi, hissettiği yorgunluğa verdi.

Ve o geceki sevişmeleri, belki de ilk kez tutkudan uzak, yalnızca birbirlerinin dokunuşlarını ezberlemek ister gibi tamamen duygusal bir yoğunluk içeren, birbirlerine en fazla karıştıkları bir sevişme olmuştu. Sina, bir an bile gözlerini açmamış, bir an bile Karan'ın gözlerine bakmamıştı. İlk kez... İlk kez yalnızca dokunmuş, hissetmiş ve ezberlemişti. Karan'ın her dokunuşunu beynine kazımıştı. Her öpüş, her temas, içine hapsetmek istediği ve hep orada kalmasını istediği tüm sevgileri barındırıyordu.

Sabah Karan'ı her zamanki gibi yolcu ederken hüzünle ona baktığında, Karan kızın durgun haline anlam verememiş, yine yorgunluğuna yormuştu. Avuçlarını kızın yanaklarına bastırarak dudaklarını sertçe Sina'nın dudaklarına bastırıp, "Dinlen iyice. Akşam döndüğümde bu yorgun yüzü görmek istemiyorum. Ben seni hep gülerken görmek istiyorum," demişti.

Sina yalnızca başını sallamıştı. Bir daha yüzünün gülmeyeceğini ne Karan'a söyledi ne de Karan'ın da gülüşlerini çaldığını fark etti. Korkuları, onu öyle hale getirmişti ki ne yapacaklarını tam olarak düşünmüştü, ne de bunun nelere mal olacağını hesap etmişti. Yalnızca kaçıp gitmek ve yok olmak istemişti. Karan'ın sevgisi öyle ağır gelmişti ki altında ezilmişti ve o sevgiyi kaybedeceği günü beklemek, cezası kesinleşmiş bir idam mahkumunun, infaz gününü beklemesi

gibiydi. Hep güçlü görünmeye çalışmıştı ama o gün, aslında hiç güçlü olmadığını ve sadece öyleymiş gibi davrandığını da fark etmişti ve her korkak gibi Sina da kaçmayı tercih etmişti.

O an isterdi lâl olmayı...

O an isterdi kör olmayı, görmemeyi gözlerinde yitip gidişini...

Kan akmadı belki hançer darbesi sözlerle ama ağır yaralı iki yürek kaldı o an...

* * *

İki gün sonra bir gece yarısı, Sina doğru düzgün bilmediği bir semtin karanlık, ara sokaklarında, bardaktan boşanır gibi yağan yağmurun altında, yorgun ve sarsak adımlar atıyordu. Koluna taktığı laptopun çantasından içeri sızan sulardan, aletin çoktan işe yaramaz hale geldiğini biliyordu ama yine de omzundan indirmeden, yorgun adımlarla yürümeye devam etti. Karanlık bir sokağın köşesinden sağa döndüğünde, sokağın diğer köşesinde, önündeki binanın cumbasının altına sığınmış, pejmürde kılıklı bir adam gördü ancak aldırmadan adımlarına devam etti. Zaten neredeyse varmıştı gideceği adrese. Sokak tekin değildi ama onun içinde korku yoktu. Ne garip diye düşünmüştü. İtin kopuğun dolu olduğu karanlık sokaklardan korkmuyordu ama hayata dair olan her şeyden korkuyordu.

İki gündür ne ağzına lokma koymuştu ne de uyumuştu. Adımlarının sarsaklığı bu eksikliklerden kaynaklanıyordu. Kaç saattir yürüdüğünün de farkında değildi. İki gündür kapandığı küçücük, havasız yer, tüm enerjisini çekip almıştı. Buraya gelebilmek için enerjisinin son kırıntılarını harcamıştı. Yanından koşturarak geçen iki bedenden biri ona çarpınca, omzundaki laptop sokaktan akan suyun içine düştü ama ona çarpan umursamadan uzaklaşmıştı bile. Yorgun ve bıkkın gözlerle bir süre yerdeki çantaya baktı ve sonra yaşlı bir nine gibi zorlukla yavaş yavaş eğilerek çantayı yerden aldı ve yeniden omzuna astı.

Sokağın içini, yalnızca pencerelerden dışarı vuran ışıklar belli belirsiz aydınlatıyordu. Sokağın aşağısına doğru yürümeye devam etti. Yağmur ya şiddetini arttırmıştı ya da kendisi o kadar çok ıslanmıştı ki ona öyle geliyordu. Saatlerdir yağmurun altında yürüyen bedeni buz gibi olmuştu ama bu soğukluğu da hissedemiyordu. Geri dönüşü olmayan bir adım atmıştı. İçi boşalmış, onu var eden her şeyi söküp atmışçasına bomboş hissettiği benliği öyle buz kesmişti ki bedeninin ne kadar üşüdüğünü fark etmiyordu bile. Sokağın sonuna geldiğinde, başını çevirip aradığı binaya baktı. Üç katlı, köhne binanın demir kapısı aralıktı. Kilidin bozuk olduğu belliydi. Birkaç küçük adımda apartmanın önüne gelip ağır, demir kapıyı iterek içeri girdi. Yağmurun dışarıda kaldığını yine fark etmedi. Sanki hala başından aşağı sular akıyordu. Oysa ıslak saçlarından yüzüne iniyordu sular yalnızca. Yorgun, bitik adımlarla eski, dar merdivenleri iki kat çıktı. Soğuktan titreyen elini, zorlanarak kapının yanındaki zile uzattı. Üzerinden akan su olmayınca içine şimdi bir ateş basmıştı sanki. Ya da o öyle büyük bir acıyla kavruluyordu da hissettiği ateş oydu, bilemiyordu. Çalan zilin ardından içeriden ters, sert bir ses duyuldu. Tarazlı, ne kadın ne de erkek olduğu belli olmayan garip bir tondu.

"Geldim be! Patlama! Gece gece kim, ne bok istiyor yine?"

Hışımla açılan kapının ardında beliren siluet, kapının önünde duran kendisini görünce aniden durdu ve şok geçiriyormuş gibi gözleri ardına kadar açıldı. Ağzı açık kalmıştı ve elini ağır ağır ağzına götürürken, "Kız?" dedi o tarazlı sesiyle.

Üzerinde gecelik benzeri dekolte, saten bir giysi vardı. Kısacık giysinin kapatamadığı bacakları tıpkı ayakları gibi çıplaktı. Yarısı açıkta kalan göğüslerinin üstüne, başının üzerinde kuş yuvası gibi topladığı gür dağınık saçlarından birkaç tutam düşmüştü.

"Gidecek başka bir yerim yok!" dedi Sina alçak, tükenmiş bir sesle.

Ve sanki son enerjisini bu cümleye bırakmış gibi cümleye

noktayı koymadan kapının önüne yığılı verdi.

Kırgın kanatlarımın yorgun bekçisi
Yine bekliyorum zamansız gelişlerini
Sözsüz cümlelerin ıssız çığlıkları gibi...
Ruhumun azabı...
Araf'ın orta yeri...
Kanatlarımın kırgınlığı
Karanlık günlerimin sızısı
Yorgun adımlarımın dönüşü, hep sana Ruhumun azabı...

18. BÖLÜM

"Şalteri indirmiş!"

O akşam Sahra ve Demir'in de olduğu Taylan'ın dairesinde, hepsi bir arada haber beklerken İbo beş dakika önce gelmiş, merak ve endişeyle ona bakan yüzlere çaresizce bakıp, başını iki yana belli belirsiz sallayarak bu iki kelimeyi sarf etmişti.

Karan, son iki gündür yaptığı gibi yalnızca bir heykel gibi kımıldamadan oturuyordu. Sanki orada değilmiş gibi sanki bedeni orada ama ruhu başka yerdeymiş gibi.

Sina ortadan kaybolalı 5 gün olmuştu. Pazartesi akşamı eve geldiğinde, daha kapıdan içeri girdiği anda hissetmişti Sina'nın yokluğunu. Dairenin içinde, onun yokluğunu belli eden kokuyu kapıyı ardına kadar açmadan almıştı. İçeri adımladığında, Sina'nın varlığını belli eden eşyaların ortada olmadığını fark etmişti.

Çalışma masasını koydukları alan, aylar önce olduğu gibi yine boştu. Karan önce yumruk yemiş gibi sendelemişti. İçten içe hissettiği şeye hemen inanmak istemezcesine, hızla dairenin içinde dolaşmıştı. Salonda olan eşyaların olmadığını gördüğünde, belki etrafı toparlamıştır, diyerek kendini kandırmıştı. Hatta çalışma masasının yokluğunu da, içerideki odalardan birine taşıyıp kendisine çalışma odası yapmış olabilir, diye düşünmüştü. Olumlu her düşünceye sarılmak ama yüreğine çöken gerçekliği kabul etmek istemiyordu. Yatak odasına koştuğunda, her zaman kendi giysilerinin yanında duran Sina'nın giysilerini bulamadığında, belki hepsini

kuru temizlemeye göndermiştir, diyerek avunmaya çalışmıştı. Banyoya koşup onun her zaman kullandığı malzemelerin yerlerinde yeller estiğini gördüğünde de, hepsini atıp yenilerini almaya karar verdiğini, düşünmek istemişti.

Dairenin altını üstüne getirdiğinde, Sina'ya ait tek bir çöp bile bulamadığında, sanki rüya görmüş de şimdi de gerçek dünyaya uyanmış gibi hissediyordu. Onca ay, onca yaşanan şey rüya olamazdı. Ellerini başının arasına alıp salonun ortasında, dizlerinin üzerine çöktüğünde yıkılmış omuzları ve farkına bile varmadan sallanan bedeniyle, dakikalarca bu düşünceyle savaşmıştı. Her şey bir hayal ya da o derece güzel bir rüya olamazdı. Hepsi onun kafasının içinde uydurduğu şeyler olamazdı.

Neden sonra, sanki aklına gelmiş gibi hızla yerinden kalkıp İber'in odasına koşmuştu. Kapıyı kırarcasına açtığında, o şiddetle duvara çarpan kapı tok bir ses çıkarmıştı. İber'in odasının olduğu gibi durduğunu gördüğünde, nerdeyse bir saattir ilk defa derin bir nefesi rahatlayarak ciğerlerine göndermişti. Rüya değildi. Hepsi gerçekti. Ve İber'in odası, onu kendine getirmişti. O akşam Sevgi'ye gideceklerdi. Hülya mutlaka Sina'nın nerede olduğunu bilirdi ve bu olanların mantıklı bir açıklaması vardı. Bütün gün Sina'yla konuşmadığını ve yalnızca bir kez mesajlaştıklarını hatırladı. Sina, son anda gitmeyeceğini, işinin çıktığını bildiren bir mesaj atmış, Karan da üzerinde durmamıştı. Zaten birlikte evde zaman geçirmek, onun da yeğlediği bir şeydi ve akşam nasılsa evde görüşeceklerini söyleyerek, kabul etmişti kızın bahanesini. Sonrasında bir daha cevap gelmemişti ama çalışmaya daldığını düşünmüştü.

Her şey Hülya'yı aradığında ortaya çıkmıştı. Hülya'nın da haberi yoktu, onların gelmelerini bekliyorlardı. Gün içinde yalnızca bir kez mesajlaşmış, akşam görüşeceklerini söyleyerek konuyu kapamışlardı. Saatlerdir kimse Sina'yla konuşmamıştı ve o da ortada yoktu. Karan, o andan itibaren çıldırmıştı. Çıldırmak deyimi, tam da o anda Karan'da nüfuz bulmuştu. Taylan ve Hülya'nın, Sevgi ile birlikte rezidansa

gelmeleri o kadar kısa sürmüştü ki Karan'ın o kadar kısa sürede, dairesini o hale nasıl getirdiğini hiçbiri anlayamamıştı. Daire adeta savaş alanına dönmüştü. Kırılmadık, dökülmedik tek eşya kalmamıştı. Karan salonun ortasında, kırılmış eşyaların arasında yere çökmüştü. Yüzü allak bullak, derisi adeta kora dönmüş gibi kararmıştı.

"Yok! Hiçbir şeyi yok! Sanki toz olup uçmuş gibi yok!" demişti Karan ıslak gözleriyle abisine bakarak.

Taylan, koşar adım kardeşine yaklaşarak yanına çökmüştü. Kollarını kardeşine dolayarak teselli etmeye çalışırken hala mantığına sarılan tek kişiydi.

"Açıklaması vardır. Bunların hepsinin bir açıklaması vardır. Sen kendini bırakma."

"Yok, diyorum sana. Yok! İğne bile yok ona ait! Gitmiş! Neden?" diye haykırdı Karan. Sesi öyle acı doluydu ki Hülya, kendisine çarpan bu sesin şiddetiyle sarsıldı.

Kırılmış kanepenin ucuna, bacaklarında derman kalmamış gibi çökercesine oturdu. Karan'ın çenesi abisinin omuzundayken, acı dolu gözleri Hülya'nın çökmüş haline takıldı.

"Sen biliyorsun!" diye mırıldanırken, aniden abisini kendisinden iterek uzaklaştırdı ve yerinden kalkmaya çalıştı. Dizlerinin üzerinde Hülya'ya yanaşarak, elini kızın oturduğu kanepeye koydu. Islak gözlerini Hülya'ya dikti.

"Nerde olduğunu sen biliyorsun! Söyle nerede?"

Hülya hüzünlü gözlerle ona bakarken başını iki yana salladı. Konuşacak mecali yoktu. O da tıpkı Karan gibi terk edilmişti.

"Bilmiyorum," dedi titreyen dudaklarla.

"Biliyorsun!" diye haykırdı Karan. Gözleri öyle öfke doluydu ki her an Hülya'nın üzerine saldıracak gibiydi. Taylan temkinli bir adım atarak kardeşine yanaşıp, elini omzuna koydu.

"Karan, saçmalama. Hülya da bilmiyor. Yol boyu arayıp durdu Sina'yı, telefonu kapalı. Nerede olduğunu bilse biz şimdi burada olur muyuz?"

"Biliyor!" diye yeniden haykırdı Karan. Eliyle kanepeden

destek alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Öfkeli gözleri Hülya'yı parçalayacakmış gibi kıza dikiliyken, bağırmaya devam etti. "Birbirlerinin her haltını biliyorlar. Bilmemesi imkânsız! İnanmam! İnanmam bilmediğine! Bana söylemiyor! Neden?" diye bağırdı Karan, başını Hülya'ya eğerek. Taylan, kardeşinin kolunu tutarak Hülya'dan bir adım uzaklaştırmaya çalıştı. Hülya, ıslak gözlerini kaldırıp Karan'a baktı. Sina'nın yokluğu öyle koymuştu ki ona, sanki ihanete uğramış gibiydi. İyi olduğunu söylemişti. Umursamamıştı güya ama demek ki yalan söylemişti ona da.

"Bilmiyorum," dedi ağlayarak. "Bilmiyorum!" diye bağırdı, nihayet öfke dolu bir sesle. Hülya sanki olan bitenin gerçekliğini yeni idrak edebilmiş gibi titreyen dizleriyle ayağa kalktı. İçinde öyle büyük bir karmaşa yaşıyordu ki öfkesinin kime olduğunu çıkaramıyordu. Onu aldatan ve terk eden Sina'ya mı, Sina'nın gidişine neden olan boşboğaz Karan'a mı yoksa arkadaşının gerçek ruh halini anlayamayan kendisine miydi, bilmiyordu. Tek bildiği, öfkeyle kavruluyordu. Gözlerini öyle hınç bürümüştü ki sanki her şeyin sorumlusu oymuş gibi nefretle Karan'a bakıp, "Senin yüzünden!" diye haykırdı.

İki eli yanlarında yumruk olmuş, öfkeden titreyen Hülya'ya, Karan önce şaşkınlıkla baktı, sonra da istemsizce sinirli bir gülüş dudaklarından fırlarken, "Benim yüzümden mi?" dedi, alçak sesle. Ardından öfkeyle bağırmaya başladı. "Ben ne yaptım lan? Ne yaptım ben ona? Sevmekten başka ne yaptım?"

Hülya tam ağzını açıp yüreğinde sakladığı şeyleri dökecekken Taylan'ın, "Yeter!" diye bağıran sesiyle, kendine gelerek yerinde sıçradı ve kelimelerin hepsi boğazından aşağı peşi sıra dizilerek, yutkunmasıyla birlikte içine gömüldü. Sina, şu an kalbini çok kırmıştı ama yine de ne olursa olsun sırrını ortaya dökmeyecekti. Bir gün yine karşı karşıya geleceklerdi ve o zaman suratına en güçlü tokadını patlatacaktı ama ne olursa olsun ona ihanet etmeyecekti. Her ne kadar Sina, ona ihanet etmiş olsa da. Onu dışarıda bırakarak terk

etmişti. Hülya'yı Sina'sız bırakmıştı. Bunun acısı bir gün çıkarılacaktı ama yine de satmayacaktı Hülya onu. Öfkesine hâkim olmaya çalışarak gözlerini yumdu ve derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. O sırada Taylan'ın otoriter, sert sesini duyuyordu.

"Karan, yeter! Hülya'nın bir şey bildiği yok! Olsa şimdiye kadar Sina'nın yanına gitmek için yola koyulmuştuk. Karıma saygılı ol! Onu incitirsen karşında beni bulursun. Birbirinizi kırarak çözüm bulamazsınız. Öncelik Sina'nın nerede olduğunu bulmak. Nedenini, onu bulduğumuzda kendin sorarsın. Hülya nedenini biliyor olsa bile gerekiyorsa kendisi söyler."

"Neden benim yüzümden olduğunu söylüyor o zaman?"

Karan, kuşkuyla ve sinsi gözlerle kıza bakmaya başladığında, Hülya içindeki suçlulukla savaşarak derin bir nefes daha çekip bakışlarını Karan'a kaldırdı.

"Onu üzecek bir şey yapmış olmalısın," dedi emin bir tonla. "Onu üzecek bir şey yapmış olmalısın ki gitmiş ve bana dahi haber vermeden gitmiş! Sen bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" dedi Hülya suçlayan bir sesle. Elini göğsüne vurdu. "Bana bile söylememiş! Sahra'yı aradım, yoldalar, geliyorlar. Onların da haberi yok. Kendi kardeşine bile söylemediğine göre..." Hülya cümlesini tamamlamadan sorarcasına Karan'a baktı.

Karan'ın yüzünde, şeytani bir gülümseme oluşurken işaret parmağını kaldırdı. Dakikalar içinde gözaltları siyaha dönmüş, gözleri çukura kaçmıştı. Bakışları sanki cehennemi aralamış da o aralıktan dışarı tüm kötülüğü salacakmış gibi kötü bakıyordu.

"Sen biliyorsun nedenini. Geçen sene de biliyordun, şimdi de biliyorsun."

Başını tehdit edercesine sallayarak kıza bakarken, Hülya dimdik bakışlarla Karan'ın bakışlarını karşıladı. Gerilen çenesinde dişlerini sıkarak, "Benim derdim Sina. Senin derdin ne?" diye sordu kafa tutarak. Hülya için öncelik Sina'nın nerede olduğunu bulmaktı. Kim bilir tek başına, nasıl bir acıyla

kavruluyordu. Tek başına her şeyi göğüslemeye çalışan kız, kim bilir bu kez nasıl bir keder içindeydi. Burada oturup Karan'la tartışmayacaktı. Sina'nın iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Tek istediği onun iyi olmasıydı, diğer hiçbir şeyin önemi yoktu onun için.

Ve sonrasında Karan, iki gün boyunca çekilmez bir hale gelmişti. O akşam, daha Sahralar oraya varmadan dışarı fırlamış, Sina'nın dairesine gitmişti. Belki de onu terk edip evine geri dönmüştü. Eğer döndüyse de hesabını verecekti. Gece yarısı, düşük omuzlarla daireye tekrar girdiğinde Hülya ve Sahra, Karan'ın alt üst olan dairesini kısmen toparlayabilmişlerdi. Soran gözlerle ona baktıklarında, tükenmiş bir sesle, "Daire bomboş! Bu sabah nakliye şirketi boşaltmış, kiralık ilanı asılmış bile," dedi yenilmiş bir sesle.

Sahra ağlamaya başladığında, Hülya koşarak ona sarıldı. İki kız uzun süre birbirlerine sarılarak ağladılar ve kimse onları rahatsız etmedi. Gece yarısı İbo geldi. Sevgi, dağılmış gençleri sakin bir tavırla toparlamaya çalışırken, önlerine sürekli içecek ya da yiyecek bir şeyler koyuyordu. Hep sakin bir sesle, "Vardır bir bildiği. O kendini korur. Geçerli sebebi olmasa yapmazdı bunu," diyerek tekrarlıyordu ama Karan için tüm sözler anlamsızdı.

Ona göre geçerli hiçbir sebep yoktu. Dün her şey güzeldi, gece her şey biraz farklıydı ama yine de güzeldi. Sabah Sina durgun ama güzeldi. Ona göre hiçbir sorun yoktu ve şu anki yokluğuna bir açıklama getirememek onu delirtiyordu. Elleri sürekli saçlarında dolaşırken farkına varmadan saçlarını çekiştiriyordu. Nihayet sabaha karşı, polise kayıp ilanı vereceğini söyleyerek evden çıkıp gitmişti.

Ertesi günü akşam hepsi tükenmiş ve yorgundu. Sina'yı hiçbir yerde bulamamışlardı. Karan bir gün sonra geri döndüğünde, yüzünde gördükleri ifade hepsinin yüreğini ağzına getirmişti.

O sabah Sina'nın ortak olduğu şirkete gidip ortalığın altını üstüne getirdiğini, Akın'ı ve Ozan'ı hırpaladığını da öğrenmişlerdi. Onların da hiçbir şeyden haberleri yoktu. Sina,

onlara da hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolmuştu.

Karan, ölü gibi onlara bakıyordu. Hülya, korku dolu gözlerle ona bakarken Sina'nın kendisine bir şey yaptığını ve Karan'ın, bu kara haberi getirdiğini sandı. Duymak istemez gibi ellerini kulaklarına götürdü. Başını iki yana sallarken Sahra'dan bir hıçkırık sesi çıktı. Karan'ın yüzündeki ifade, hepsini de ölesiye korkutmuştu.

"Ne oldu?" diye soran Demir'di. Sesi öyle düşük, tonu öyle korkuluydu ki o da muhtemelen kızlarla aynı şeyi düşünüyordu.

Karan, ölü gibi onlara bakarken gözlerinde sanki delirdiğine işaret eder gibi garip bir ışık yanıp sönmüştü. Histerik bir gülüş dudaklarından fırladığında, omuzlarını da sanki umursamazmış gibi silkmişti.

"Yok! Öyle biri yok!" dedi garip bir tonla.

"O ne demek?" diye sordu Demir kaşlarını çatarak.

Karan, ölü bakışlarını Demir'e çevirdi. Sanki canı çekilmiş gibi boş boş baktı adama. Başını iki yana sallarken, ağır bir uyuşturucunun etkisindeymiş gibi kelimeler, dudaklarının arasından zorlukla çıkıyordu.

"Sina Bozak diye biri yaşamıyormuş. Öyle bir kayıt yok!" dediğinde, Sahra aniden ayağa fırladı. Yanaklarından yaşlar akarken yüksek sesle, "Ne diyorsun be sen?" diye bağırdı.

Karan ağır ağır başını Sahra'ya çevirdi.

"Hepsi hayalmiş," dedi mırıldanarak. "Hepsi rüyaymış. Aslında öyle biri yokmuş. Emniyet kayıtlarında da sizin nüfus kayıtlarınızda da öyle biri yok! Ben bir hayali sevmişim. Sina Bozak diye biri, hiç var olmamış."

Sahra'nın eli yüreğine giderken Demir ayağa fırladı. Kız, ardına kadar açılmış şaşkın gözlerle Karan'a bakıyordu. Nihayet zorlukla başını Hülya'ya çevirip, "Ne diyor bu?" diye sordu.

Hülya, tıpkı Sahra gibi karmakarışık bir yüzle Karan'a bakmaya devam ediyordu. Karan çökmüş, bitap haldeydi. Saatlerdir dışarıdaydı ve kim bilir, kimleri araya sokarak Sina'yı bulmaya çalışırken en büyük duvara toslamıştı. Hül-

ya, Sina'nın ne yapmaya çalıştığını o anda anladı. Siliyordu kendisini. Sanki hiç var olmamış gibi siliyordu. Sesli düşündüğünün farkına varmadan, "Siliyor kendisini! Yok ediyor!" diye mırıldandı.

"Hayır!" diye bağıran Sahra, başını kabul etmezce iki yana salladı. "Hayır, yapmaz öyle şey!" Aniden ileri atıldı. "Sahra?" diye bağıran Demir, kızı durdurmak istercesine "Nereye?" diye sordu.

"Nüfusa gidiyorum! Mutlaka bir iz vardır. Yapmaz öyle bir şey!"

"Ben gittim!" dedi Karan mekanik bir sesle. Büyük masanın yanında, ayakta dikilirken, gözleri boydan boya cam duvara çevrilmişti ve dışarı bakıyordu boş bakışlarla.

"Gittim ben. Tüm kayıtlara baktırdım. Yok! Hiçbir yerde onun adına kayıt yok. Sizin kütüğünüzde de. Öyle biri hiç var olmamış," dedi sayıklar gibi. Kendi kendine konuşmaya devam etti. "Ben bir hayale âşık olmuşum. Olmayan birini sevmişim. Hepsi rüyaymış meğer," diye mırıldandı.

Ve Karan sonraki günlerde hiç konuşmadan, boş bakışlarını yalnızca ileriyi dikip öylece oturdu.

Şimdi tek ümitleri İbo'dan gelecek haberdi. Böcek'le görüşen İbo'nun, Sina'dan bir haber alacağına emindiler. Oysa İbo çaresizce onlara bakarken, o da en az diğerleri gibi çöküntü haldeydi.

"Ne demek şalteri indirmiş?" Taylan derin, çatılı kaşlarla anlamaya çalışarak İbo'ya bakıyordu.

"Planlamış! Böcek, 2 gündür ne yapmaya çalıştığını çözmeye çalışıyordu. Onunla da bağlantı kurmamış ama sistemde izlerini takip edebiliyordu. İki gün evvel şalteri indirmiş, artık izlerini de takip edemiyor. Invictus'u da ortadan kaldırmış."

Taylan, sıkıntıyla bir nefes verip pantolonunun kumaşını yukarı çekerek kanepeye oturdu ve elini boşlukta salladı., "Şunu en baştan anlatsana bana. Dediklerinden bir şey anlamıyorum."

İbo, oflarcasına bir nefes verip Sahra'nın yanına oturdu.

Sevgi, bu kez yanlarında değildi. Hülya, onun daha fazla üzülmesine izin vermek istememişti. Zaten Sina'nın sebeplerini ona söyleyememek yüreğine yük bindirirken, annesinin etrafında olması ve sorgulayarak kendisine bakması, o bakışların altında ezilmesine neden oluyordu. Sahra ile konuşup ne olursa olsun konuyu gömmeye karar vermişlerdi. Sina'nın sırrı, onlarla birlikte o söylemediği sürece açığa çıkmayacaktı. Bir kez söz vermişlerdi, ne olursa olsun bu sözlerini tutacaklardı. Belki yarın değil ama bir gün mutlaka yine bir araya geleceklerdi. O zaman hesaplarını keserlerdi elbet ama sır başka şeydi. Öfkeyle, kırgınlıkla bile olsa ortaya dökülmeyecekti.

"Böcek, pazartesi sabahından itibaren izlerini geri dönerek takip etmeye çalışmış. Rezidanstaki kameraların kayıtları silinmiş. Sina'ya ait olan her kare, tek tek silinmiş. Gidip geldiği her yer arasındaki tüm görüntüler silinmiş. Çip için beklediği kodları Sina, ona göndermemiş ama ekranlardan takip ettiği kadarıyla, şu hain olan hacker, Doğularla buluşmuş ve tech adamların yerini tespit etmiş ama garip olanı, adamlar on iki saat sonra apar topar İstanbul'u terk etmişler. Böcek sebebini öğrenmek için çok uğraşmış ve bulduğu sonuç, akla hayale gelecek gibi değil. Invictus'un şu anda Hong Kong'ta olduğunu sanıyorlar. Evvelsi gün İstanbul'dan Hong Kong'a kalkan uçaktaki bir yolcunun, Invictus olduğuna eminler. Takip cihazları bir yolcuyu gösteriyor. Böcek, yolcu hakkında bilgilere erişmiş, iki gün evvel aynı yerden gelen bir Çinli, yalnızca iki gün İstanbul'da kalıp tekrar geri dönmüş. İş için buraya geldiği sanılıyor ama adamlara göre Invictus o! Sina nasıl yaptı, bilmiyoruz ama adamın üzerinde, Sina'nın hazırladığı kodların sinyalleri varmış. Herifler sinyalleri takip ettikleri için onun peşine düştüler ve Hong Kong'a uçmuşlar. Çin'de, adamı arayıp bulmaya çalışacaklar ama çok geç olacak bulduklarında. Muhtemelen aldatıldıklarını öğrendiklerinde de ellerinde koca bir sıfır olacak. Aynı anda başka başka şehirlerdeki büyük finans firmalarına sanal saldırılar olmuş ve hepsi Invictus'u işaret ediyor. İşi bilenler, onun kodları

olduğunun farkındalar ama saldırıların hangi konumdan yapıldığını bulamamışlar. Sinyaller sürekli yer değiştiriyormuş ve iki gün boyunca herkes diken üstündeymiş. En sonunda iki gün önce tüm sinyaller kesilmiş, saldırılar da sona ermiş. Sistemde Invictus'a ait tek ses yok. Dünya'daki tüm hackerler yakalandığını ve hapse atıldığını düşünüyorlarmış. Hiçbir hükümet kimliğini de açıklamaz tabii. Öyle bir hackeri ele geçirince kendileri kullanmak isterler. Böcek'in özetle söylediği, kendisini her yerden silmiş. Hiçbir yerde kimlik kaydı yok. Hiçbir yerde artık Invictus'un sesi çıkmıyor. Şalteri indirmiş, dedi. Yani tamamen kapamış her şeyi. Yok! Bildiğiniz artık ortada yok. Ne Invictus olarak ne de Sina olarak, yok! Kendisini yeryüzünden tamamen silmiş."

"O zaman hala İstanbul'da," dedi Sahra bir ümitle İbo'ya bakarak.

İbo karmakarışık bir yüzle Sahra'ya baktı. Sanki nasıl diyeceğini bilemiyormuş gibi bir süre tereddüt etti. Sahra, "Ne?" diye gözlerini açarak üsteleyince, İbo başını iki yana salladı.

"Böcek kontrol etti. Farklı günlerde, farklı saatlerde, farklı noktalara giden en az yirmi uçakta kaydı var. Hepsi de uçuşu gerçekleştirmiş olan yolcu listelerinde. Nasıl yaptı, bilmiyoruz ama şu an dünyanın herhangi bir yerinde de olabilir. Hangisi gerçek nokta hiçbir fikrimiz yok. Böcek'in tek bildiği, o uçaklardan birinin içinde olduğu ama hangisinde olduğuna, emin olamıyoruz. Havayolları sistemleri de alt üst olmuş. Belli ki nerede olduğu belli olmasın diye oralara da sanal saldırı yapmış. Listeler sürekli değişiyormuş. Tüm o noktaların ulaştığı alanlardaki kamera kayıtlarına girmesi ve tek tek bakması bile aylar sürer ki Sina aptal değil, mutlaka kameraların kör noktasını bilir..." Sözlerine kısa bir es vererek bitkin bir sesle, "İstanbul'da olduğunu sanmıyorum," diyerek bitirdi anlatacaklarını.

İbo, sözlerini bitirince salona ağır bir sessizlik çöktü. Kimseden tek ses çıkmıyordu. Taylan şaşkındı ve hiçbir şeye anlam veremiyordu. Sina'nın neden böyle bir şey yaptığına dair en ufak fikri yoktu. Yanındaki Hülya, suçlulukla kıvranıyor

ama en çok öfke hissediyordu. Ona tek bir söz söylemeden, tek bir veda etmeden Sina'nın gitmiş olmasına inanmak istemiyordu. Sahra, donmuşçasına hiçbir tepki vermeden karşıya bakıyordu. Demir, endişeyle karısına bakarken anlam veremediği bu noktaya, nasıl gelmiş olabileceklerini düşünüyordu. Sina her zaman onların yanında olmuştu. Şimdi neden birdenbire ortadan kaybolmayı seçmişti ki? O adamları başka türlü de başlarından defedebilirlerdi. Böylesi büyük bir hamleye gerek yoktu ki. Kaşları çatılı, yere bakarken başını anlamsızca iki yana salladığının farkında bile değildi. Her şey öyle saçmaydı ki.

Karan tek bir ses çıkarmadan, yüzünde tek bir mimik oynamadan İbo'nun anlattıklarını dinlemişti. İçi buz gibiydi. Yüreği soğumuştu. Sina'sız geçen beş gün, ona sanki kutuplarda, üstü açıkta kalmış gibi tüm hücrelerini dondurmuştu. Neden sorusu sürekli beyninin içinde dolanıyor ancak mantıklı bir cevap bulamıyordu. Her şey yolunda giderken, Sina neden ortadan kaybolmuştu? Ne olmuş olabilirdi? İlk başta aklına çok kötü şeyler getirmişti. Doğular mesela, onun kim olduğunu öğrenip kaçırmış olabilirler, diye de düşünmüştü. Olabilecek en büyük felaket senaryolarını kafasında canlandırmıştı ama hepsi birer birer ihtimal dışı kalmıştı. O iki gün boyunca, başını vurmadığı kapı kalmamıştı. Sina'nın evi, şirketi, emniyet, nüfus müdürlüğü... Hatta kaç hastane, kaç morg dolaşmıştı belki oralarda bir yerdedir, belki başına kötü bir şey gelmiştir diye, endişeyle kıvrandığı anlar olmuştu ama en sonunda kabullenmişti. Sina, onu terk etmişti. Hem de öyle bir terk edişti ki hesap bile soramıyordu. Sanki kendi uydurduğu bir hayale tutulmuş gibiydi. Ortada olmayan birinden nasıl hesap sorulurdu ki? Her kapı ona, aradığı kişinin var olmadığını söylerken kimden hesap soracaktı?

Bu terk ediliş, hayatta hiçbir şeyin koymadığı kadar çok koymuştu ona. Doğduğunda da terk edilmişti ama zaten paylaşılmamış bir sevginin arayışı da olmazdı. Oysa Sina'yla yaşadıkları, paylaştıkları bambaşkaydı. Sina ona, yuva ne demek öğretmişti. Sina'nın, ne olursa olsun onu hiç bırakma-

yacağına emin olmuştu. İstemişti ki; birisi de ona koşulsuz sahip çıksın, onu sahiplensin, sevsin, kendinden yapsın. Sina öyle yapmıştı. Yapmamış mıydı?

Oturduğu yerde, içinden dalga dalga yükselen hayal kırıklığı, sanki önüne kattığı her şeyi paramparça edecek güçte bir tsunami gibi kabarmaya başlamıştı. Hayal kırıklığı derinlerden yüzeye doğru tırmanırken form değiştirip öfkeye dönüşmeye başladığında, içinde hissettiği o sonu gelmeyecek hissi veren acı, onu yakıp kavurmaya geçti. Öyle yanıyordu ki yüreği, hayatının sonuna kadar buz gibi kalacakmış hissi veren benliğinde, yalnızca yanan yüreğinin koru onu dağlayacakmış gibi hissediyordu. O yürek, her yeni doğan güne kavrularak başlayacak, akşama kadar kora dönüşecek, sonra ertesi gün yine kavrulmaya başlayarak cayır cayır yanacaktı. Her gün... Gün be gün... Karan, yalnızca kor gibi yanan yüreğini ve onun dışında kalan benliğinin soğukluğunu hissediyordu.

Eli, istemsizce yüreğine gittiğinde avucunun içinin yandığını sandı. Göğüs kafesinin altında, sanki barut ateşlenmişçesine bir sıcaklık hissetti. Aniden, panik dolu bir hareketle, iki eliyle üzerindeki gömleği tutarak ikiye ayırdı ve avucunu, yüreğinin üzerine bastırdığında gerçekten göğsünün sıcaklıktan eridiğini gördü. Sanki yüreğini yok etmeye çalışır gibi adeta bir yanardağdan aşağı akan lavlar, önüne çıkan her şeyi eritir gibi göğüs kafesinin eridiğini ve yüreğini taşa dönüştürmek üzere olduğunu sandı.

"Yanıyorum!" diye dudaklarından istemsiz bir fısıltı çıktı.

Karan'ın, herkesi ilk anda şoka sokan ani hareketi, ayağa fırlayıp, "Yanıyorum!" diye haykırmasıyla hepsini harekete geçirdi. Taylan, korkuyla ileri atılıp kardeşine sarılmaya çalışırken, Karan çıldırmış gibi göğsüne vuruyordu. Sanki harı söndürmek ister gibi yüreğinin üzerine vuruyor, o kızgın lavlardan yüreğini korumaya çalışıyordu. Elinde kalan tek şey o sıcak yürekti ve taşa dönüşmesini istemiyordu.

"Söndür şunu!" diye bağırdı Karan, çaresiz bir sesle kime seslendiğini bilmeden.

"Söndürün şunu! Yanıyor!" diye haykırdı.

Ve Karan için sonun başlangıcı da bu kriz oldu...

Sol yanımın viranesi
Sebebi sükût-u aşk
Araf yokuşlarında
Canımın mahkumiyeti...
Fütursuz gönlümün
Arsız yalnızlığı
Bir kuşluk vaktinin
Sessizliğinde hiç oldu...

2 Ay sonra

Karan, neredeyse iki ay önce yatırıldığı hastaneden bir hafta önce çıkmıştı. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen krizler artık bitmişti. Tıpkı Karan gibi o da bitmişti. Günlerce, gecelerce sakinleştiricinin etkisinde yattığı hastane yatağında o kadar çok düşünmüştü ki çoğu zaman düşünceleri birbirine girmiş, ne düşündüğünü bile karıştırmıştı. Nihayet ruhu dinginliğe erdiği, zihni durgun bir denize dönüştüğü, bedeni de artık daha güçlü olduğunda, hastaneden ayrılmasında bir sakınca görülmemişti. Bir haftadır yine eskisi gibi kendi dairesinde yaşıyor ve Sina'nın, o dairede yaşamaya başlamadan önceki hayatını sürdürüyordu. Taylan'la sabah işe gidiyor, akşam geri dönüyor, saatlerce kanepede boş boş oturarak camdan dışarısını izliyor, sonra yatmaya gidiyor ve ertesi gün yine aynı şeyleri tekrarlıyordu.

Taylan ve Hülya, onu yalnız bırakmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama çoğu zaman kendisi yalnız kalmak istediğini söyleyerek onları uzaklaştırıyordu.

Hülya da tıpkı kendisi gibiydi. Taylan'ın yanında olabildiğince güler yüzlü olmaya çalışıyordu ama Taylan'ın olmadığı her anda, onun da Karan'dan pek farkı yoktu. Tıpkı Sahra gibi. Tıpkı İber gibi.

En büyük darbeyi Karan'dan sonra İber almıştı. Sina'nın yokluğu belki de en çok ona koymuştu. Hazar'ın, Sina'nın gittiğine dair aldığı haberden sonra yaşadığı panik ve, "Bize kim bakacak?" sorusu, İber'in yüreğini paramparça etmişti.

İki aydır babasından her zamankinden daha uzaktı. Sahra, evdekilerin gereksiz sorularıyla karşılaşmamak için Sina'nın bir iş teklifi aldığını ve yurt dışına yerleştiğini söylemişti. Babası, tepkisizce yüzüne bakıp, başını sallamıştı yalnızca. Asiye ise gerçekten üzülmüştü. "Özleyeceğim onu. Keşke bir vedalaşsaydık. Çok ani olmuş," demişti ve Sahra saçma sapan bahaneler uydurmuştu.

İber'e açıklama yapmak en zoruydu. Asiye sorgulamamıştı çünkü kadıncağız kendisini hep dışarıda kalması gereken biri gibi görüyordu ve kimseyi huzursuz etmemek için hep geri planda kalmaya çalışıyordu ama İber'e aynı açıklamayı yapmak mümkün olmamıştı.

"Siz de bilmiyorsunuz!" demişti çocuk aniden. Sahra neyi, nasıl anlatacağını, Sina'nın yokluğuna nasıl bir açıklama getireceğini düşünürken, İber tokat çarpar gibi kelimeleri sarf etmişti.

Sahra çaresiz gözlerle İber'e bakarken emin olmaya çalıştığı bir sesle, "Dönecek!" demişti. "Bir gün mutlaka dönecek. Bizi bırakmaz, biliyorsun ama şu an yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve bir gün mutlaka bize geri dönecek."

İber uzun süre Sahra'ya bakıp dolu gözlerle, "Beni bari bırakmasaydı. Benim ona zararım olmazdı. Keşke beni de alsaydı yanına," demişti.

Sahra, çocuğa sıkıca sarılırken akan gözyaşlarına mâni olamamıştı. "O da çok üzgündür. En kıymetlisi sensin, biliyorsun ama zor durumda olmasa bunu yapmazdı. Bizim anlayışlı olmamız ve bize tekrar döndüğünde, yine kollarımızı ona açmamız lazım."

İber gözlerinden akan yaşlara rağmen başını sallamış ve inatçı bir sesle, "Ama kalbimi çok kırdı. Önce özür dileyecek döndüğünde. Yalnız kalmak istiyorsa ben onu rahatsız etmezdim, yeter ki yanımda olsaydı. Benim de ona ihtiyacım var," diyerek isyanını ortaya dökmüştü.

Sahra, İber'in bu süreci atlatabilmesi için neredeyse her hafta sonu çocuğu yanına almıştı. Bazen Hülya ile ortak plan yapmışlardı. İber'in, Karan'ı sık sık sormasına buldukları

bahaneler artık bir süre sonra işe yaramaz hale geldiğinde, iki kız da çocuğu karşılarına alıp açık açık konuşmuşlardı. İber büyüyordu ve artık bir yetişkin kadar aklı başındaydı. Karan'ın hastanede olmasına çok üzülmüştü ve ziyaret isteği geri çevrildiğinde, küçük de olsa bir yıkım yaşamıştı. Tek tesellisi, bu isteğin doktorlar tarafından geri çevrilmiş olmasıydı. Karan'ın, İber'in onu ziyaret etmek istemesinden haberi bile olmamıştı.

İber de Karan gibi son haftalarda garip bir durgunluk içindeydi. Kabullenmişti sanki. Sina'nın yokluğunu kabullenmişti ama ümidini kaybetmiyordu. Sina bir gün yeniden onlara dönecekti, bundan emindi.

Karan, hastaneden çıktıktan sonraki ikinci haftada her zamanki rutininde devam ediyordu ama hareketleri donuk, sanki ruhu çekilmiş gibiydi. Dairenin içinde gidip geldiği tek yer, akşam gelir gelmez oturduğu ve dışarıyı izlediği tekli koltuk, uyumak için gittiği yatağı ve karnını doyurmak için mutfağa yaptığı kısa ziyaretlerdi. Dolap her zaman doluydu. Hülya, hiçbir şekilde ihmal etmiyordu onun ihtiyaçlarını. Sina'ya her geçen gün öfkesi artsa da sanki Karan onun emanetiymiş gibi özen gösteriyordu. Sina'nın karışık aklının neleri düşündüğünü biliyordu ve bu sürecin saçma sapan bir kayıp olduğunu, en açık şekliyle o görebiliyordu. Sina muhtemelen Karan'ın, hayatına onsuz devam edeceğini, bir başkasını bulup evli, mutlu, çocuklu olacağını ümit etmişti ama yanılmıştı. Hülya bunu görebiliyordu. Karan, Sina'nın umduğunun aksine, geçmişteki hareketli hayatına dönmemişti ve dönecek gibi de görünmüyordu.

Eğer bir gün geri dönerse en büyük çıkışı Hülya'dan görecekti. Hülya, her güne yeminlerle başlıyordu. "Burnundan fitil fitil getireceğim senin. O saçlarını yolacağım, eline vereceğim. Seni eşek sudan gelene kadar öyle döveceğim ki anandan bile öyle dayak yememiş olacaksın!" Her sabah dua eder gibi mırıl mırıl dudaklarının arasında bu yemin dolanıyordu. Bazen Taylan, kızın dudaklarının arasındaki mırıltıları anlamayarak, "Ne dedin güzelim?" diye sorduğunda, sevimli

bir gülüşü yüzüne oturtup "Dua ediyorum, Zeus'um. Allah mutluluğumuzu daim etsin diye dua ediyorum," diye karşılık veriyordu. Taylan da her zamanki hayran bakışlarını kıza dikip, gülümseyerek karşılık veriyordu.

Karan, ikinci haftanın sonunda, gece yarısı yatağına giderken ilk defa koridorun sonundaki kapalı kapıya gözleri ilişti. Bir süre koridorda dikilerek kapalı kapıya baktı ve sonra nasıl olduğunu bilmeden, adımları kapalı kapının önüne getirdi kendisini. Elini yavaşça kapının kulpuna uzatarak kapıyı açtı. Bir zamanlar bu odayı hazırlarken yaşadığı heyecanı, bu odayı görenlerin yüzlerindeki şaşkınlığı ve mutluluğu hatırladı. İber'i çok özlemişti. Arada Hülya'dan iyi olduğunu duyuyordu ama henüz onunla karşılaşmaya cesaret edememişti. Nedensizce çocuğu gördüğü anda, uzun zamandan beri zorlukla sahip olduğu dengesini yeniden kaybedeceğinden korkmuştu.

Odanın içine ilerleyip yatağın ucuna oturdu ve bakışlarını odanın içinde dolaştırdı. Sina'nın hayal olmadığını ispat eden tek şey, bu odaydı. İber burada kalmıştı ve onlar harika bir üç hafta geçirmişlerdi. O, kendinde olmadığı iki ayda çoğu zaman hayal gördüğünden şüphe etmişti ama bu oda, onun hayal görmediğinin en büyük kanıtıydı. Sadece geriye, neden sorusu kalmıştı o kadar. Belki de hayatının sonuna kadar o cevabı bulamayacaktı. Tekrar tekrar o son günü düşünmüş ama hiçbir sebep bulamamıştı. Her zamanki gibi sakin, huzurlu bir gündü o Pazar da. Yalnızca sevişmeleri daha farklı olmuştu ama o da sanki duygularını Nirvana'ya çıkaran bir sevişmeydi o gece. Hatta Karan o sevişmenin sonunda, Sina'nın artık sonsuza kadar yanında kalacağından emin olmuştu.

Öylesi bir birleşmeydi o. Öylesi bir mühürlenmeydi ama sanki mühür kırılmış da her şey paramparça olmuş gibiydi şimdi.

Odada tekrar gözlerini gezdirdiğinde, yüreğinin de uzun zamandan beri hissetmediği şekilde pıt pıt attığını duyumsadı. Sanki bu oda, ona bir şeyleri işaret eder gibiydi. Duygula-

rı alınmış gibi geçirdiği iki ayda, yalnızca yüreğinin durgun atışlarını hissetmişti. Oysa şimdi o atışlar, minik bir basamak atlamış gibi biraz daha güçlü ve hızlı bir tempodaydı o anda. İber'i yeniden düşününce, zihninin gerilerinde bir fikir de yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Sonra, uzun zamandır hatırlamadığı bir görüntü düştü gözlerinin önüne. Sina'nın, Hazar'la yaptığı son konuşma. İşte o düşünce Karan'ın aklına girdiği anda, kalp atışlarının da sanki ona işaret eder gibi biraz daha güçlendiğini hissetti. Kafasını ağır ağır yukarı aşağı sallarken, gözlerinde uzun zamandan beri görülmeyen bir hareketlilik peyda oldu. Belki oda karanlıktı, belki kimse onu görmüyordu ama bakışlarının içinde oynayan kurtları o hissedebiliyordu. Dudağının ucu, istemsizce kıvrıldı ve yüzünde sinsi bir gülümseme oluştu.

Sina bir gün mutlaka dönecekti. Kendi için dönmese bile İber için dönecekti ve o zaman da, acı nasıl yaşanır görecekti. Sina, İber'e sahip olamayacaktı çünkü Karan buna izin vermeyecekti.

İki aydan beri ilk defa yüksek bir enerji hissederek aniden oturduğu yataktan kalktı ve etrafında dönerek odayı tekrar gözden geçirdi. Sabah ilk iş ne yapacağını biliyordu. Önünde sonunda Sina bir gün mutlaka onun kapısına gelecekti. Onun için gelmeyecekti belki ama mutlaka gelecekti çünkü hayatta en çok istediği şeye, Karan sahip olmuş olacaktı.

* * *

Sina kapısının önünde yığıldığı günden beri Özge için hayat, çok garip ilerlemeye başlamıştı. Hayatı boyunca yaşayacağı en büyük sürprizdi Sina'nın kapısına gelip, gidecek başka bir yeri olmadığını söylemesi. Sina'nın en yakınlarını bilirdi, çok zor zamanlar geçirmişti ama asla gidecek bir kapısının olmaması gibi bir yokluğa düşmemişti. Her şeyden önce İbo vardı. Hiç kimse değilse bile İbo, Sina'yı böyle bir yoklukta bırakmazdı. Zamanında herkesin sırt çevirdiği kendisine bile destek verecek kadar mert bir adamdı İbo. Zaten

senelerdir kalbinin derinliklerinde, kendi kendine yaşadığı platonik aşkın nedeni de İbo'nun o mert tavrı değil miydi?

Özge, kafasında oluşan onlarca sorunun cevabını, on gün boyunca içinde oldukları öncelikli sorunlar nedeniyle ve sonraki zamanda da Sina'nın inadını kıramadığı için alamadı. Sina'yı kucağına alıp, ki onun durumundaki biri için kızı taşımak çok da zor olmamıştı, iki yatak odalı, küçük dairesindeki diğer odaya taşıması ve üzerindeki ıslak giysileri çıkarıp kızı sarıp sarmalamasından sonra, Sina on gün boyunca kendine gelememişti. Yüksek ateş nedeniyle sürekli sayıklıyor, debeleniyordu ama kendine gelemiyordu.

O gece, sabaha kadar başında beklediği kızın ateşi düşmeyince paniklemiş, çaresiz kalarak karşı binada oturan sokağın eczacısını, sabaha karşı uyandırarak dairesine sürüklemişti. Eczacının yaptığı ateş düşürücü iğne, biraz da olsa işe yaradıysa da yine kızın ateşi normal seviyeye düşmeden, günlerce kendinden geçmiş halde yatmaya devam etmişti. Hastaneye götürmeyi bir ara düşünmüştü ama Sina'nın, onun kapısına kadar gelmiş olması normal olmadığından, bu fikirden hemen vazgeçmiş, kendisi bakmıştı kıza. Gerçi bu, onun için epey güç olmuştu. Gündüz, şeflik yaptığı kozmetik mağazasına gitmek zorundaydı ve akşamı zor ediyordu. Neyse ki alt kattaki ihtiyar Madam Eleni'den Sina'nın başında beklemesini istemiş, o da Özge'yi kırmamıştı. Zaten eski, köhne binada, zor zamanlarda birbirine koşan yalnızca ikisi vardı. Onlar da hiçbir zaman bu kötü günlerde, birbirlerini hayal kırıklığına uğratmazlardı.

On gün sonra Sina, yavaş yavaş kendine gelmişti ama sonraki birkaç günü de hiçbir şey konuşmadan yorganın altında geçirmişti. Sanki uyanmak istemiyor gibi sürekli bir uyku hali vardı. Madam Eleni, yaptığı çorbayı zorlukla ağzından içeri tıkıyordu. Hiç durmadan konuşması bile Sina'da bir etki yaratmıyordu. Sanki duymuyormuş gibi duvara dönük, tepkisiz bir yüzle yatmaya devam ediyordu. Özge bile Madam Eleni'yi çok sevmesine rağmen bazen çenesine tahammül edemez, aleni bir şekilde, "Tamam Eleni, tamam, daha fazla

çekemiyorum senin çeneni. Kafa bu sonuçta, seninkinin niye erkenden tahtalı köye gittiği belli. Adamın beynini sikmişsin," der, açıkça kovalardı ama ne Eleni buna darılırdı ne de Özge ya da Eleni, sıkıştıklarında birbirlerine koşmaktan geri dururlardı. Garip bir iletişimleri vardı 80 yaşındaki Rum Eleni'yle, 26 yaşındaki Travesti Özge'nin.

Aradan iki hafta geçtiğinde, Sina hala yataktan çıkmamak için direniyor, Özge'nin tüm çemkirmelerine tepkisiz bakıp, sırtını dönerek uyumaya devam ediyordu. Özge artık buna bu şekilde devam edilemeyeceğine karar verdiğinde, kızı zorla yataktan kaldırmaya çalışarak sinirle söylenmeye başlamıştı.

"Kalk kız, benim tepemin tasını arttırma! Kalkacaksın bu mezar belledığin yataktan! Kalkacaksın, güzel bir banyo yapacaksın! Sonra da doğru düzgün bir şeyler yiyeceksin. Konuşacağız derdin neyse. Kafanı böyle kuma gömerek sorunlardan kaçılmıyor. Kaçılsa ben yapardım. Yemin ediyorum, alırım seni ayağımın altına. Kalk, çabuk!"

"Özge!" diye bağırdı Sina öfkeyle. "Rahat bırak beni!"

Sina öfkeden delirmiş gibi ayaklarıyla Özge'ye vurmaya çalışırken, Özge kızın üzerindeki yorganı üzerinden çekerek kenara fırlatmıştı.

"Bırakmıyorum! Kalkacaksın!"

Sina sinirle yatağın içinden ona bakarken, Özge aldırmadan yüzünü buruşturdu.

"Şu haline bak! Saçlar karışmış, topak topak olmuş! Pis karılara dönmüşsün! Kadın dediğin bakımlı olur, misler gibi kokar. Sen günlerdir koktun şu yatakta! Kalk çabuk, banyoya gir, sinirimi bozma benim!"

"İstemiyorum!" diye bağırdı Sina yeniden. Gözleri çakmak çakmak olmuş, öldürecek gibi Özge'ye bakıyordu.

"Sana ne isteyip ne istemediğini sormadım! Böyle kokarca gibi yatamazsın bu yatakta!"

Özge, öne uzanarak Sina'nın koluna yapıştı ve kızı yataktan dışarı çekti. Sina, yatağın yanında ayakta dikilmeye çalışırken kolunu hızla çekip kurtarmaya çalıştı ama karşısında

kendisinden 15 cm uzun, güçlü bir kadın görünümlü adam vardı.

"Bırak kolumu!"

"Banyoya giriyorsun! Eğer kendin girmezsen yemin ediyorum, seni ben soyundurur, yıkarım. Sen banyonu yap, ben de çarşafları değiştireyim. Sonra birlikte mutfağa girip yiyecek bir şeyler hazırlayacağız, karnımızı doyuracağız. Konuşmak istersen konuşuruz. Yok, hazır değilim diyorsan, onu da anlarım ama bu yataktan çıkacaksın!"

Özge'nin kararlı bakan kahverengi, badem gözleri Sina'ya vazgeçmeyeceğini söylüyordu. Sina, birkaç saniye onun yüzünü incelese de bir açık bulamadı ve sinirle, oflarcasına derin bir nefes alıp titreyen adımlarla küçük odadan çıkmak için hareketlendi. Daha önce yalnızca ihtiyaç giderdiği banyoya doğru ilerlerken Özge arkasından bağırdı.

"Temiz havlu koydum dolabın üstüne. Saçını başını iyice yıka."

Sina usançla göz devirdi ve sarı ışığın aydınlattığı banyoya girdi. Kapının tam karşısında olan banyo dolabının ortasında bulunan aynada, kendisiyle göz göze geldi. Gözleri uyumaktan şişmiş, gözaltları koyu, mor halkalarla çevrelenmişti. Yüzü, sarı ışığın altında daha da soluk görünüyordu. Saçları, başının etrafında karmakarışık duruyordu ve yüzü öyle süzülmüştü ki bir yalnızca iki haftada nasıl bu hale gelebildiğine şaşkınlıkla baktı. Üzerinde, belinden düşecek gibi duran pamuklu pijama altı ve bir omzunu açıkça bırakacak kadar büyük bir yakası olan, rengi yıkanmaktan solmuş, beyaz, pamuklu bir tişört vardı. Ellerini lavabonun kenarına koyarak aynada görünen aksine baktı. Boş gözleri, kendi gözlerine dikili dururken hiçbir şey düşünemiyordu. Kafasına üşüşmeye çalışan her düşünceyi uzaklaştırmak ister gibi gözlerini yumdu ve birkaç kez derin nefes alarak kafasını boşaltmaya çalıştı. Henüz yüzleşmeye gücü yoktu. Geride bıraktıklarını düşünmeye başlarsa bu işin altından kalkamazdı. Şu an, bu kadar güçsüzken kaldıramayacağı kadar ağır bir yüktü bu. Zihnini bomboş hissettiğinde gözlerini tekrar açtı ve etrafına bakındı.

Banyo çok büyük değildi. Banyo dolabının yanında bir klozet, onun çaprazında da dar bir duşakabin bulunuyordu. Dolabın üzerinde duran havlulara şöyle bir bakıp, ellerinden güç alarak dikildi ve ağır hareketlerle soyunarak duşakabine yöneldi. Özge'nin, onu artık kendi kendine bırakmayacağı anlaşılmıştı. Onun saldırılarına kendisini hazırlamak için toparlanmaya ihtiyacı vardı. Özge inatçı, kararlı ve baş eğmez bir tipti. Yaşadığı onca şeyden sonra bile asla boyun eğmemiş, her zaman dik durmuştu. Sina'nın da boyun eğmeyeceğine emin olmak isterdi. Sina'nın da bunu ona göstermesi gerekiyordu.

* * *

"Anlatacak mısın?" diye sordu Özge, ondan beklenmeyecek kadar yumuşak bir sesle. Kullandığı hormonlar nedeniyle tarazlı, kalın sesi bir kadına da benzemiyordu ancak umursuyor da görünmüyordu. Kendisinin ne olduğunu bilen ve bunu büyük bir barışla kabullenen biriydi.

Sina, onun sorusuna aldırmadan, "Memelerini ne zaman yaptırdın?" diye sordu düz bir sesle. Evin oturulacak tek yeri olan küçük salonun ortasında, Sina sandalyede oturuyor, Özge arkasında, ayakta dikilirken kızın nemli saçlarını tarıyordu.

"Üç sene oluyor sanırım. Güzel olmuş ama değil mi?" dedi şımarık bir tonla. "Hee olmuş. Hormonları bıraktın mı bari?"

"Yok, kız. Arada alıyorum. Baksana sese, borazan gibi ötüyorum." Arkasından şuh bir kahkaha attı o tarazlı sesiyle. Sina başını kınar gibi iki yana sallarken, eliyle kızın başına şap diye vurup, "Rahat dur! Yoldurma saçlarını bana. Mahvolmuş güzelim saçlar. Topakları açmaya çalışıyorum," dedi sert, aksi bir sesle.

"Kes gitsin o zaman!" dedi Sina umursamaz, alçak bir sesle.

Özge yeniden kızın başına vurdu hafifçe. "Manyak, bu saçlar kesilir mi? Anan bile yolarken sesin çıkmazdı sırf kes-

mesin diye. Ne oldu, vaz mı geçtin saçlarından?" "Umurumda değil," diye mırıldandı.

"Olacak olacak. Sen, belli depresyondasın ama ben seni çıkarırım. Şu yataktan çıktın ya. Yavaş yavaş her şey. Önce normal insan gibi temiz havayı çek ciğerlerine, sonra o girdiğin depresyondan ben çıkarırım seni."

"Belki de hiç çıkmak istemiyorumdur."

"Bunu diyen de sen değil, depresyonun canım. Çıkmak istemeyen o ama merak etme, ben onun kıçına basarım tekmeyi."

Sina hiçbir tepki vermeden oturmaya devam etti. Özge de söylenmeye devam ederek birbirine giren saçlarını taramayı sürdürdü. Nihayet işinin bittiğini memnun bir sesle haber verdi.

"Tamamdır. Yine capcanlı oldular." Kızın etrafında dönüp evin içinde giyindiği kısa şortun sardığı kalçalarını kıvırtarak yürürken, başını geriye çevirip işaret parmağını salladı.

"Evdeki makasları yanıma alacağım. Sakın kendi kedine triplere girip saçlarını kesmeye kalkma. Sana yemin ediyorum, ben kafanı sıfıra vururum. Hatta kafa derini de yüzerim."

Özge'nin bitmek bilmez tehditlerini usanmış bir yüzle dinleyip başını iki yana salladı. Saçlarını kesmeye bile mecali yoktu. Şu an bunu aklından geçirmemişti. Başını yavaşça yana çevirip, ince tül perdeden dışarı baktı. Hava kararmıştı ve yalnızca karşı binaların ışıklarını görebiliyordu. Çoğunun perdeleri çekilmişti. Yavaşça yerinden kalkıp, sanki gözleniyormuş hissinden uzaklaşmak için açık olan perdeleri kapadı. Salon iki tane ayaklı abajurla aydınlatılmıştı ve içerisi, normal bir odaya göre loş görünüyordu. Özge'nin fazla ışık sevmediğini biliyordu. Belki de ruhu karanlıkta yaşayanların kaderi buydu. Fazla ışığı sevmiyorlardı. Şu an tıpkı kendisinin hissettiği gibi. Normalde daha çok aydınlık tercih ederdi ama bu kez, bu loş aydınlatma iyi hissettirmişti.

Özge elindeki tabaklarla tekrar salona geldi ve duvarın dibindeki kare masanın üzerine koyarak, getirdiği çatal kaşığı tabakların yanına yerleştirdi.

"Gel, tencerelerden birini de sen getir. Sürekli git gel yapamam herhalde. Ananın uşağı yok burada!"

Başını çevirip Sina'ya çemkirse de Sina aldırmadı. Onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Bir şeylerle oyalanmasını, normale dönebilmesi için sıradan şeylerle uğraşmasını istiyordu. Ayaklarını sürüye sürüye Özge'nin peşinden küçük mutfağa girdi ve ona uzatılan tencereyi kulplarından tutarak geri döndü.

"Kız Eleni'yi de çağırsam, rahatsız olur musun? Bunak kan yapmamıştır kendine bir şey. Tek başına yemeyi sevmiyor."

"Çağır, rahatsız olmam. Hem bir teşekkür edeyim benimle ilgilendiği için."

"Haspam!" dedi Özge, Sina'yı baştan ayağı küçümseyerek süzerken. Yamuk bir gülümseme oturmuştu yüzüne. Tepesinde topladığı saçların yine birkaç tutamı omuzlarına sarkıyordu. "Kibarlığa da bak! Teşekkür edecekmiş! Ne var be, teşekkür edecek? Eline mi yapışmış iki kap çorba yapmak? Akşama kadar götünün üstünde oturdu yanında, taş mı taşıdı?" diye çemkirirken, Sina yüzünü buruşturdu.

"Kızım az insan ol be! Sürekli çemkiriyorsun. Kafamı şişirdin!" "Sanki çok sikliyor da!" dedi Özge burun bükerek.

Sina kınayarak ona baktı. "Seni nasıl çalıştırıyorlar o mağazada? Hem de öyle bir semtte?"

Özge, başını arkaya savurarak yüksek sesli bir kahkaha attı. "Hayatım, beni keşfetseler var ya... Her sene Oscar'ın ancak tozunu yutarlar." Ellerini aşırı feminen bir tavırla sallayıp, baştan ayağı kendisi göstererek konuşmaya devam etti. "Bu endam var ya, bu endam... Halt etmiş o kokonalar. Beni bir görmen lazım. Sanki dersin Kraliyet ailesi mensubuyum... Öyle asalet, öyle incelik, öyle bir nezaket... Biliyorsun, istersem çok güzel rol yapabiliyorum..." dedi sırıtarak.

Sina bir an ona baktı ve başını salladı. Geçmişte de nasıl rol yaparak hayatta kaldığını biliyordu. "Biliyorum... Gerçekten iyi yapıyorsun..." diye karşılık verdi alçak bir sesle.

Özge'nin bir an gözlerinin içinde bir ışık yanıp söndü. Hüzün, yalnızca iki saniye göründü o ışıltıda ve aniden yü-

zünü aydınlatan bir gülümsemeyle baktı Sina'ya.

"Harcadılar beni... Kaçırdılar ellerinden... Yeşilçam, Hollywood... hatta o Bollywood bile kaçırdı fırsatı. Hıh, dertlerine yansınlar!" Saçlarını savurur gibi başını sallayarak topuklarının üzerinde döndü ve daire kapısını açtı. Sina, duyduğu sesle gözlerini yumup elleriyle kulaklarını kapadı.

"Kız! Eleni! Kız, kart karı! Yemek yaptım, hadi, yukarı gel!" "Kızım, yavaş be! Manyak mısın? Binanın içinde bağırılır mı?"

Sina dehşetle açtığı gözlerle Özge'ye bakarken, diğeri umursamazca omuz silkti. "Binada Eleni'yle benden başka kimse yok ki."

"E üst kat?"

"Orası senelerdir boş. İyice dökülmüş, kimse tutmuyor. Zaten Eleni de binada yabancı olmasın diye, kimseye vermiyor."

"Binanın sahibi o mu? Senin ev sahibin?"

"Hee. Kocasından kalmış. Balamoz bir tek burayı bırakmış, tahtalıköye göçmeden önce. Geri kalanını hayattayken yemiş, bitirmiş geberesice." Ardından yine gürültülü bir kahkaha atıp, gözlerini ayırdı. "Gebermiş de zaten!" dedi kendi esprisine kendi gülerek.

"Şu dilini ne zaman düzelteceksin?" Sina donuk bakışlarla Özge'ye bakarak düz bir sesle sormuştu. "Dilimde ne var, be?"

"Tanıdığın, tanımadığın herkese hakaret ediyorsun?"

Özge burun kıvırdı. "Ben ediyorsam hak ediyorlardır!" diye kestirip attı.

"Özge?" diyen ince ses, açık kapının ardından geliyordu ve Özge, duyduğu sesle başını tekrar binanın içine çevirip bağırdı.

"Kız, Eleni! Gel hadi, yemek hazırladım! Seni mi bekleyeceğim be? Zaten bu başımdaki girmiş triplere, Leyla gibi dolanıyor evin içinde, bir de senin nazını mı çekeceğim? Gel de zıkkımlan hadi!"

Binanın içinde, "Ağzına biber süreceğim senin!" diyen ince ses, gittikçe yakınlaşıyordu. Nihayet dairenin kapısının

önünde biten kadına, Sina bu kez dikkatle baktı. Daha önce yanında, ona bakan kadına dikkat edecek durumda değildi ve bu kez gördüklerini dikkatle inceledi.

Bembeyaz saçlarını ensesinde, açıldı açılacak bir topuzla toplamıştı. Üzerindeki kıyafetler tam bir renk cümbüşüydü. Bileklerine kadar uzanan koyu yeşil eteğinin üzerinde, pembe bir bluz, onun üzerinde limon küfü renginde bir hırka, ayaklarında da kahverengi ev ayakkabıları vardı. Boynuna, açık mavi bir fular bağlamıştı. İnce dudaklarına sürdüğü koyu kırmızı ruj, çizgilerle dolu yüzünde doğrudan göze batıyor, sanki rujla kendisine dudak çizmiş gibi bir izlenim veriyordu. Gözlerinin etrafı sürmeye çalıştığı koyu far nedeniyle komik görünse de Sina'ya çok sevimli gelmişti. İstemsizce dudakları kıvrıldı. Sanki bir sirke düşmüş gibi hissetti. Bu renk cümbüşü içindeki, boyu 1,55 civarı, ufak tefek kadının karşısındaki Özge, tahta bacak üstündeki bir sirk çalışanı görüntüsü veriyordu. Üzerindeki şortun açıkta bıraktığı çıplak bacakları, kısa kollu tişörtü ve dağınık saçlarıyla birbirine zıt iki kişi, Sina'nın kendi kendine "Nereye düştüm acaba ben?" diye mırıldanmasına neden oldu.

"Kalktı mı nihayet?" diye sordu Eleni, memnun bir gülümsemeyle Sina'ya bakarken.

"Kalkmadı! Ben kaldırdım! Ona kalsa kendini yatağa gömecekti ama baktım, evde helva malzemesi yok, bari kalksın da beni dertten kurtarsın dedim."

"Ağzından yel alsın!" dedi Eleni ters ters Özge'ye bakarak. Salona doğru adımlayarak Sina'nın karşısında durdu.

"Korkuttun kız. Kaç gündür ölü gibi yatıyorsun," derken, azarlayan bakışlarla Sina'ya baksa da sesi yumuşaktı.

"Daha iyiyim. Kusura bakmayın, sizi de yordum. Çok teşekkür ederim benimle ilgilendiğiniz için," diye mırıldandı Sina.

Eleni elini boşlukta sallayıp burun kıvırdı. "Eeehh boş ver. Bana da iş çıktı işte. Yoksa bütün gün evde kös kös oturacaktım."

"Hadi, geçin sofraya!" diyen Özge'nin sert, otoriter sesiy-

le, ikisi de birbirlerine şikâyet eder gibi memnun olmadıkları bir yüz buruşturmasıyla hareketlendiler.

Yemek, Özge ve Eleni'nin sohbetiyle sessizlikten uzak geçti. Eleni, sokakta olan biteni rapor verir gibi Özge'ye anlatıyordu. Özge, sohbetin bir bölümünde, alaycı bir yüzle Sina'ya dönüp, "Bütün gün camın önünde sokağı seyreder, her şey hakkında bilgi sahibi olur. Şu sokakta ne olup ne bitiyor, sor söylesin," dedi.

Sina başını salladı sadece. Yüzü donuk ve tepkisizdi. Sanki kendi orada ama ruhu başka yerdeydi. Özge, Sina'nın fark etmediği ters bir bakışı kıza fırlatıp, başını salladı memnuniyetsiz bir tavırla. Eleni gözleriyle "sabırlı ol" der gibi uyardı Özge'yi.

* * *

Sina için hayatında tepkisiz, donuk bir dönem başladı. Sabah Özge işe gidiyor, Sina kalkıp camın önündeki kanepeye oturuyor ve tıpkı aşağı katta Eleni'nin yaptığı gibi ancak ondan farklı olarak, boş gözlerle camdan dışarıyı seyrediyordu. Özge akşam geldiğinde yiyecek bir şeyler hazırlıyor ve bütün gün yemek yememiş olduğundan emin olduğu Sina'ya, zorla bir şeyler yediriyordu. Çoğu zaman Eleni de katılıyordu onlara. Yine Özge'ye rapor verir gibi gün içinde olan bitenden söz ediyordu. Sokaktaki kavgaları, köşede bekleyen torbacıyı polisin alıp götürdüğünü ancak onun yerine bir başkasının geldiğini, karşı binada üst üste dairelerde oturan eltilerin birbirlerine girdiğini, arka sokaktaki otoparkta çalışan hurtın yine evin etrafında dolaştığını ama Eleni'nin camı açıp adama ağzına geleni saydığını ve Özge'nin peşini bırakmasını söylediğini anlatıyordu.

Her gün aynı muhabbetler yapılıyordu ama sanki ilk defa olmuş gibi bir heyecanla anlatıyordu Eleni. Suskunluğu yalnızca cam önünde sokağı seyrederken oluyor, onun dışında, ilgili ilgisiz onlarca konu bularak hiç susmadan konuşabiliyordu. Anlattıklarının arasında, çoğu zaman ölen kocasına

saydırdığı da oluyordu. Elinde kalan tek şey o köhne binaydı ve kocasının gençliği boyunca, sahip oldukları her şeyi kumarda kaybettiğinden yakınıp duruyordu. Sina genelde tepkisiz dinliyordu. Bazen anlatılanları duymuyordu bile. Sadece kulağına çarpan bir ses, sıradan bir gürültüydü ona göre. Onun suskunluğu Eleni için bulunmaz nimetti. Sina itiraz etmiyor, terslemiyor ve sadece dinliyordu onu.

Özge'nin mağazadaki çalışma saatleri farklılık gösteriyordu. Bazen sabah 10'da başladığı işe, bazen öğlen 12'de, bazen de öğleden sonra 2'de başlıyordu. Giriş saatine göre dönüş saati de değişiklik gösteriyordu. Eve kaçta gelirse gelsin, Sina bütün gün oturduğu camın önündeki kanepeden kımıldamadan dışarıyı seyrediyordu. Özge birkaç kez daha konuşması için zorlamış ancak hiçbir tepki alamamıştı ve artık zamana bırakmıştı. Anlamıştı ki yaraları vardı ve hala kanıyordu. Ne zaman o yaralar kabul bağlayacaktı, o zaman konuşacaktı, biliyordu. Ve böylece iki aya yakın bir zaman geçti. Sessiz, suskun, donuk, sanki yalnızca soluk alan bir heykel gibi...

Yine bir gün, akşam yemek sonrası Özge'nin yaptığı kahveleri içerken Sina sessiz, diğerleri ise her zamanki sokak muhabbetini yapıyorlardı. Eleni, sessizce oturan Sina'ya bakıp ne zamandır sormak istediği soruyu sordu Özge'ye.

"Siz nerden tanıyorsunuz birbirinizi?"

Özge, kımıldamadan camın önünde oturan Sina'ya yavaşça başını çevirdi ve insanın içini sızlatan, hüzünlü bir gülümseme, dudağının ucunu kıvırdı.

"Kömürlükten."

"O ne demek kız?" diye sordu Eleni şaşkınca. Kırmızı rujla yüzüne çizdiği dudakları büzüşmüş, neredeyse ince bir çizgi halini almıştı.

Özge derin bir nefes alıp, oturduğu tekli koltukta bacaklarını altına topladı. Yan gözle Sina'ya baktı ancak ondan bir tepki gelmediğini görünce, bakışlarını Eleni'ye çevirdi. Kadın zaten hikayesini biliyordu. Umursamaz bir şekilde omuz silkip konuşmaya başladı.

"Sana anlatmıştım ya hani... O piç kurusu abimin yap-

tıklarını. Yine bir kış günü, gece yarısı odama girdiğinde ilk defa karşı koydum. Kanıma dokunuyordu çaresiz olmak. Senelerce boğun eğmiştim ama büyüyordum ve hakkımda konuşmaya başlamıştı bile herkes. O gece, bana ne olduysa bir güç geldi. Kendi abimin bana yaptıklarını kabullenemiyordum ve o gün patlamıştım. Ne annem ne de babam bana inanmadı. Evde kıyamet koptu. Abime iftira attığımı söylediler, kapı dışarı ettiler. Sonradan anladım, sonradan tanıdım insanları. Hani doğal seleksiyon diyorlar ya, zayıf olanın doğada işi yoktu. Güçlüler hep kazanırdı ve zayıf olan bendim, annem de babam da benim yok olmamı istediler. Abim güçlüydü. Güçlüler hep hayatta kalır. Yok olan zayıflardır... Neyse işte... O gece, beni üzerimde bir eşofman, bir tişörtle sokağa attılar. Gidecek bir yerim de yok. Mahallede sığınacak bir yer aradım. Sinaların evin yanında, boş bir kömürlük vardı. Hiç değilse kafamı sokacak bir yer dedim, girdim. Geceyi geçirebilmek için... Gece yarısı üstümde para yok, bir şey yok, nereye gidebilirim ki? Kömürlüğe girip bir köşeye sinerim, dedim. İçeri bir girdim ki, bu..." diyerek, eliyle gelişigüzel pencere önündeki Sina'yı gösterdi. "... daha on bir yaşlarında falan o zaman... O da bir köşeye sinmiş, dizlerini karnına çekmiş, kollarını kendine dolamış, titreyerek oturuyor öylece. Bunun anası tam manyaktı. O soğukta kızı dışarı atmış. Sebebi de; baktığı küçük yeğeni yere yemeği dökmüş. "Vay, sen dikkat etmedin, halıyı mahvettiniz" diye kıyameti koparıp, yalayarak halıyı temizlemesini istemiş kızdan. Sina da, bakma, dayağı yer yine inat eder, dediğini yapmazdı. Yine karşı koymuş, bakmış yaptıramıyor dediğini, kızı o karda kışta dışarı atmış "Sabaha kadar kal dışarıda, aklın başına gelir," demiş. O da benim gibi n'apsın, gitmiş kömürlüğe sığınmış. O gece sabaha kadar birbirimize sokulup ısınmaya çalıştık. Sabah anası çağırdı onu, mecbur gitti eve. Ben kaldım öyle. İki saat geçmedi, evden battaniye, yiyecek çalmış, getirdi bana verdi. İki gün boyunca da bana evden aşırdıklarını getirip, karnımı doyurdu. Sonra İbo'ya söylemiş."

İbo adı geçince, Özge'nin yüzü bir anda hülyalı bir ifa-

deye büründü. "Ne mert çocuktu..." diye mırıldandı, özlem dolu bir sesle. "İbo, beni oradan çıkarıp tanıdığı birilerinin yanına bıraktı. Birkaç zaman kaldım yanlarında, sonra bana yardım ediyor diye, İbo hakkında ileri geri konuşmaya başlayınca herkes, dedim bari o temiz kalsın. Kaçıp gittim oradan. Sonra olanları biliyorsun zaten, oraları geçeyim. Bu manyak, anası ölüp biraz büyüyünce... Bilgisayarlarla arası iyidir. Buldu beni... Hani, dedim ya şu pembe kimliği çıkarmam çok kolay oldu diye... Ameliyat falan olmadan, dünya kadar prosedüre girmeden olmuyor. Doğru düzgün iş bulamıyorum da. Travestiye düzgün iş veren yok. Mecbur, yapacak tek iş var, onu yapıyorum. Girmişim bir kere o yola, dönüş yok! Benim kimliği, bu manyak halletti. Sonra kendime temiz bir sayfa açtım. Pembe kimlik işe yarıyor. Kadın görünen ama üzerinde Ömer yazan mavi kimlik, milletin kafasını karıştırıyor, uğraşmak istemiyorlar. Kimliği alınca, kozmetik mağazasında tezgahtar olarak çalışmaya başladım. Sonra da yükseldim o işte..." Özge hüzünlü bir gülümsemeyle yine Sina'ya baktı. Yine bir tepki alamadı. "İşte bizim gerçek tanışıklığımız, o kömürlükten geliyor. O gece, birbirimize sarılarak ısındık. Şimdi bakma sen, bunun böyle donuk durduğuna. Öyle dursa da o hep beni ısıtır... Ona baktığımda bile ısınıyorum, o yüzden şimdi bu mendeburluğuna katlanıyorum. Bu da geçecek. O kış günü, biz soğuktan ölmedik ya bunu da atlatırız inşallah."

Sina, Özge'nin tek düze bir sesle devam eden monoloğuna hiçbir tepki vermedi. O geceyi unutması mümkün değildi. Hayatı boyunca o geceki kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu. Ömer – şimdiki Özge- gelmese belki de soğuktan donar, ölürdü. Yine buz tutmuş, yine Ömer'e sığınmıştı. O, ne kadar çemkirse de, zorla bir şeyler yedirip içirse de, zorla banyoya soksa da, kişiliğine oturan cazgırlığı ile onca hakareti etse de Özge'nin tek derdi onu hayatta tutmaktı. Tıpkı seneler önce olduğu gibi yine onu hayatta tutmaya çalışıyordu ama bu kez inat eden, yılmayan Sina yoktu... Bu seferki Sina'nın tüm benliği donmuştu.

Eleni, yerinden yavaşça kalkıp ağır adımlarla Sina'nın oturduğu kanepeye yanaştı ve tıpkı onun yaptığı gibi bacaklarını yukarı toplayarak omzunu kanepenin sırtına yasladı, yüz yüze gelmelerini sağladı. Sina'nın bakışları dışarıdaki karanlık sokaktaydı. Eleni, uzun denecek bir süre kızın üzgün, mutsuz, soluk çehresine baktı. İncecik, şefkat dolu bir sesle;

"Çok mu sevdin? Çok mu canın yanıyor?" diye sordu.

Eleni'nin kulağına çarpan sözleriyle Sina'nın gözlerine yaş hücum etti. Bu kadar aşikâr bir şeyi, nasıl gizleyebileceğini düşünmüştü ki? Suskunluk unutturur, belli etmez sanmıştı ama iliklerine kadar hissettiği acının tek bir nedeni vardı. Titreyen dudakları, dolan gözleriyle başını yavaşça çevirip, Eleni'nin yaşlılıktan ışıltısını kaybetmiş ama hala canlı bakan ela gözlerin içine baktı.

Tek kelime edemedi... Öylece baktı Eleni'ye...

Ahh işte şimdi kelimelerin tükendiği yerdeyim,

Sana dilimin yetmediği bir yarayı nasıl anlatırım, Ateş olmadan yangının nasıl çıktığını yürekte...

Hoyrat davranırken ömürde bir kez olacak sevdaya, Kör mü sağır mı bilmediğim sevdalıma...

Bıçak olmadan kanayan ruhumu nasıl anlatırım...

19. BÖLÜM

3 Ay sonra

Sina, beş aydır Özge'nin yanında kalıyordu. İlk üç ay yalnızca nefes alarak ve Özge'nin boğazından aşağı zorla sokmaya çalıştığı birkaç lokmayla yaşadı. Özge her ne kadar sabretmeye çalışsa da her geçen gün Sina'nın biraz daha solgunlaşması ve tepkisiz bir bitki gibi bütün gün cam önünde oturmasından dolayı duyduğu endişeyle, sabrı tükenmeye başlamıştı. Büyük kavga ve sonrasında gelen kriz de bu sebeplerden ötürü Özge'nin, sırf Sina'dan tepki alabilmek için onu kışkırtmasıyla meydana geldi.

O akşam eve gelirken arka sokakta bulunan otoparktaki hırt yine yolunu kesmiş, Özge yine ağzına geleni saydırmış ancak adam duyduklarından hiç etkilenmeden, yılışık bir sırıtmayla ona bakıp, "Bana namus mu taslıyorsun lan? Herkese veriyorsun da bir bana mı yok, diyorsun?" dediğinde Özge çıldırmıştı.

Adamın üzerine saldırdığında sokağın köşesinde dikilen torbacıdan, birkaç esnafa kadar herkes araya girmeye çalışmıştı. Sokaktakiler Özge'yi severlerdi. Her ne kadar aklındakini tutmayıp, ağzına geleni kaba bir şekilde hemen dışarı fırlatsa da Özge'nin düzgün bir hayat yaşamaya çalıştığını biliyorlardı. Uzun zamandan beri otoparktaki Seyit'in onun peşinde olduğunu bilseler de kimse adama bulaşmamak için çoğu zaman sessiz kalıyorlardı ancak bu kez Özge'yi Seyit'ten değil, Seyit'i Özge'nin elinden kurtarmak için atılmışlardı. Özge, Seyit'ten daha uzun boylu, daha gençti. Her ne kadar

giyimi ve kıvırdığı kalçasıyla alımlı bir kadın gibi görünse de sonuçta erkek gücüne sahipti ve Seyit'in o diken gibi sakalların çevrelediği yüzünü neredeyse dağıtmak üzereydi. Adamı apar topar elinden aldıklarında, Seyit ağza alınmayacak küfürleri sıralayarak uzaklaşmıştı oradan. Özge, o sinirle eve gelip Sina'yı yine ot gibi oturur vaziyette camın önünde görünce çıldırmıştı.

"Sen burada ot gibi otur, bitkiye bağla, sanki kaçıp geldiğin herif senin yasını tutacak? Hepsi aynı kızım bunların! Hepsi uçkurunun derdinde!"

Sina, başını Özge'ye çevirip ters bi bakış attı ve ağzının içinde mırıldanır gibi alçak bir sesle, "Saçmalama," dedi ters ters.

"Ne saçmalamayayım? Yalan mı? Erkek değil mi? Hepsi aynı bunların. Sen burada karalar bağlamış, için için kendini yerken onun, senin arkadan ah vah ettiğini mi sanıyorsun? Kim bilir, kimleri götürüyor? Sen de burada kendi derdine yan!"

Sina duyduklarıyla, yüreğinin ortasından çeliği alev alev yanan bir kılıcın geçtiğini ve kalbini paramparça ettiğini hissetti. Sanki kalbi dağlanmış, bedenindeki milyonlarca hücrede gerçek bir acı hissedecek kadar yakarcasına, acısı içine işlemişti. Özge'ye bakan gözleri acıdan renk değiştirmiş, sanki rengi her zamanki berrak yeşil değil de acı, zehir gibi bir yeşile dönüşmüştü. Yüzündeki solgunluk daha da artmış; ruhunu teslim etmiş bir bedenin buz gibi beyazlığında, zehir yeşili gözler acıyla kıvranmıştı. Sanki ne yaptığını yeni fark etmiş bir insanın şokuyla, bedeni önce hafif sarsıntılarla titremeye başladı. Karnına çektiği dizlerinin üzerindeki elleri yumruk olmuş, sıkmaktan eklemleri beyaza kesmiş, ellerinin üzerindeki ten saydamlaşmış gibi tüm mavi damarlar, elinin yüzeyine fırlamıştı.

"Gider, değil mi? Başkasına gider..." diye zorlukla mırıldandı ancak kelimeler dudaklarını yakıyormuş gibi hissetti. Acısını azaltacağı düşüncesiyle dişlerini dudaklarına geçirdiğinde, sarf ettiği güçten dudaklarının kanadığını hissetme-

di bile. Sonra histerik bir kahkaha çıktı dudaklarından.

"Ben de zaten o yüzden terk ettim!" dedi omuzlarını silkeleyerek.

Ancak görünüşü öyle garipti ki Özge, biraz evvel hissettiği kızgınlığın buhar olup uçtuğunu fark etti. Sina hiç iyi görünmüyordu. İleri doğru bir adım atacakken aniden kendisini tutarak, kımıldamadan yerinde durdu. İlk defa ürkütücü de olsa bir tepki almıştı ve kızın üzerine gitmeye karar verdi.

"Ne güzel işte! Madem o yüzden terk ettin! O da gününü gün ediyordur," diye üstelerken, dikkatli gözlerle Sina'yı takip ediyordu.

Sina aniden yerinden fırlayıp, sanki doğru yaptığını tasdiklemesini ister gibi ellerini öne uzattı ve yüzünde, ancak bir delide görünecek bir gülümseme oluştu.

"Evet! Ediyordur, değil mi? Bulur kendisine bir başkasını!"

"Tabii bulur! Seni mi bekleyecek? Hangi erkek, bir kadının peşinden gider ki? Biri gider, biri gelir. Erkeğin doğası bu!"

Sina birden kaşlarını çattı. Ciddi bir yüzle Özge'ye bakarken acı dolu bir sesle, "Beklemez tabii. Niye beklesin ki? Başkasını bulur," diye karşılık verdi. Sonra aniden susup, gözlerini küçük salonda dolaştırdı. Bakışları boş bakıyordu ancak birbirine kenetlemeye çalıştığı elleri titriyordu. Dişlerini sürekli alt dudağına bastırıyor, çekiştiriyor ve dudaklarını neredeyse parçaladığının bile farkına varmıyordu. Dudaklarının arasından kendi kendine konuşur gibi bir ses çıktığında, Özge kulak kabartarak sarf edilenleri anlamaya çalıştı.

"Başkasını bulur. Bulsun tabii... Başkasını bulsun diye yapmadın mı bunu?"

Yaşanan gerçekliğin, kafasında tasarlamış olduğu gibi görünmediğini fark ettiğinde Sina'nın içinde bir şeyler koptu. Bu kadar acı çekeceğini düşünmemişti. Her şey Karan'ın mutluluğu için olmalıydı ama kendisinin, bu kadar acı çekebileceğini düşünmemişti. Ölüyordu... Her geçen gün ölüme biraz daha yaklaşıyordu ve bunu bilmek bile acısını azaltmıyordu. Azap içinde ölüyordu. Karasızlıktan ölüyordu.

"Böyle olmamalıydı," diye mırıldandı tekrar. Sanki karşısında biri varmış da onunla konuşuyormuş gibiydi. Özge bu defa kendisini durduramadan ona doğru ufak bir adım attı.

"Böyle olmamalıydı," diye tekrarladı Sina. Başını iki yana sallarken ellerini birbirine sürtüyor, parmaklarını sanki kıracakmış gibi sıkıyordu.

Özge ürkütmemeye çalıştığı alçak bir sesle seslendi kıza. "Sina?"

Sina bakışlarını yine salonun duvarlarında ve eşyaların üzerinde gezdirirken Özge'yi duymadı. "Biter mi bu acı? Geçer mi? Unutur muyum?"

Özge bir adım daha yaklaştı Sina'ya. Sina, sırtı Özge'ye dönük, kendi kendine kısık bir tonla konuşmaya devam ediyordu.

"Bulur birini, mutlu olur. Kocaman bir ailesi olur." Omuzları hafifçe silkelendi. "Ben verememki..." diyen, yılgın ve hayal kırıklığı dolu alçak bir ses çıktı dudaklarının arasından.

Sina'nın gerilerek yukarı kalkan omuzları nedeniyle başı sanki omuzlarının içine gömülmüş gibiydi. Hissettiği acı nedeniyle tüm bedeninde etleri parçalanıyordu. Bedeni acıyor, kemikleri sızlıyor, o kahredici acıyı iliklerine kadar hissediyordu. Karan'ın gelecekteki hayatını gözünün önüne getirdiğinde, acı kanırtırcasına daha çok işledi içine. Karan'ın, onsuz yaşayacağı mutlu hayatı, zehir gibi yüreğine işledi ve yüreği o yangında cayır cayır yandı.

Aniden yüksek sesle, "Bulmasın! Kimseyi bulmasın!" diye, haykırmaya başladı öfkeyle. Özge'ye döndüğünde yüzü sanki şekil değiştirmişti. Özge, o an bir insanın acıdan yüzünün nasıl form değiştirebileceğine şahit oldu. Sina'nın gözyaşları yanaklarından süzülürken, kız bunun bile farkında değildi. Gergin yüzü, titreyen dudaklarından sızan kan, acıyla kısılmış ve beyazına kan oturmuş gözler, Özge'yi şaşkınlığa uğrattı. Daha birkaç dakika önce ifadesiz görünen yüz, bu kadar kısa sürede böyle bir değişikliğe nasıl uğrayabilirdi ki? Sina'nın acı dolu gözlerinin içinde kükreyen öfke fırtınası, Özge'nin biraz sonra şahit olacaklarına haberdardı sanki.

Ve o anda Sina'nın aylardır tutmaya çalıştığı iplerin ucu koptu. Öne doğru atıldığında, Özge'yi öyle bir güçle savurmuştu ki kenara, Özge dengesine hâkim olamayarak camın önündeki kanepeye savruldu. Sina delirmiş gibiydi. Deli kuvveti denen şey sanki bedeninde nüfuz bulmuştu. Salonda eline geçen her şeyi duvarlara fırlatıyor, etrafa saçıyor, aynı anda yaralı bir hayvan gibi bağırarak, "Bulmasın kimseyi!" diye haykırıyordu göz yaşları içinde.

Özge, savrulduğu kanepede yarı şaşkınlık yarı ürkmüş halde kızı izlerken hiçbir şey yapamıyordu. Belki kendi gücü kızı durdurabilirdi ama o an içindekini kusması için ona şans vermeye karar verdi ve sadece kendisine doğru gelen ağır parçalardan sakınarak, arada hızlı reflekslerle başını eğdi ya da yana kaydı ancak bulunduğu yerden uzun süre kalkmadan, kızın delirmiş halde salonun altını üstüne getirmesini izledi.

Sehpanın üzerindeki vazo, duvarda patlayarak parçalara ayrıldı. Ortadaki sehpa, savrularak duvara çarptı ve bir bacağı kırılarak salonun bir köşesine düştü. Masa, üstündekilerle birlikte salonun ortasına savruldu ve ters döndü. Tekli koltuğu, zorlanarak da olsa ters çevirdi. Saçları etrafında uçuşuyor, hem gözyaşları hem sarf ettiği güç nedeniyle terden ıslanmış yüzüne yapışan tutamları umursamadan, eline geçeni parçalamaya devam ediyordu. Salonun bir duvarına dayanmış olan aynalı vitrine fırlatılan gümüş kâse, büyük bir gürültüyle patlarken etrafa cam parçalarının saçılmasına neden oldu. Sanki salonun ortasına bomba düşmüş gibiydi. On beş dakika boyunca süren kriz, Sina'nın hıçkırıkları ve üst üste tekrarladığı, "Bulmasın!" sözüyle devam etti. Ve nihayet tüm gücü tükenmiş halde salonun ortasında, iki dizinin üzerine çöktüğünde, avuçları yerdeki cam parçalarına kapandı ve omuzları sarsılarak ağlarken alnını dizlerine yasladı.

"Bulmasın," diye inledi. İleri geri sallanmaya başladığında, Özge yavaşça yerinden kalktı ve ağır adımlarla ilerleyerek Sina'nın yanına çöktü. Kollarını kızın etrafına doladı ve sıkıca sarılarak kendine çekti. Sina hıçkırıklarla ağlarken, yalvaran sese verebileceği hiçbir karşılık yoktu. Yalnızca Sina'ya

sarıldı ve içini dökmesine izin verdi.

"Ölüyorum Özge... Ölüyorum..."

Başını Özge'nin göğsüne gömmüş, kollarını beline dolamıştı. Özge elini kaldırıp Sina'nın saçlarını yüzünden çekerken, şefkatli bir tonla, "Ağla. Ağla rahatlarsın," diye mırıldandı.

Dakikalarca öylece oturdular salonun ortasında. Sina ağladı, Özge saçlarını okşayarak sessizce ona sarıldı. Uzun süre sonra Sina'nın hıçkırıkları durulduğunda, Özge zorlukla yerinden kalkmaya çalışırken Sina'yı da kollarının arasında ayağa kaldırdı ve tek sağlam kalan eşya olan, camın önündeki kanepeye oturttu.

Sina tıpkı bir bez bebek gibiydi. Karşı koymuyor, yalnızca boş boş yere bakarken arada iç çekiyordu. Özge, dikkatli bir şekilde kızın ellerini kaldırarak, avuç içleri yukarı bakar şekilde bacaklarının üzerine koydu ve, "Bekle burada, ellerindeki camları çıkaracak bir şey getireyim," diye mırıldandı. Başını kaldırıp Sina'ya baktığında, kızın onu duymadığını ama kımıldayamayacak kadar bitap göründüğünü fark etti. Acele adımlarla banyoya gidip küçük bir çantayla geri döndü. Sina'nın önünde diz çöküp çantadan çıkardığı cımbızla, avuçlarına patan parçaları tek tek çıkardı. Avuç içlerini temizleyip kremledi ve sargı beziyle kızın ellerini sardı. Çantayı bir kenara fırlattı ve Sina'yı kol altlarından tutarak, sırtını kanepenin arkasına yaslamasını sağladı. Sina bacaklarını karnına çekerek kanepenin sırtına, omzunu ve başını, tükenmiş halde yasladı.

Özge usulca kızın karşısına oturdu ve tıpkı onun gibi bacaklarını karnına çekerek kollarını etrafına doladı. Ev berbat haldeydi ama şu an bununla ilgilenmeyecekti. Bir süre sessizce Sina'yı izledi. Gözleri kanepenin üzerinde olan Sina'nın ıslak kirpiklerinin gölgesi, solgun yanaklarına vurmuştu.

"Anlatacak mısın artık?" diye, neredeyse mırıltıyla sordu Özge nihayet.

Sina'nın kirpikleri titredi önce. Derin bir iç çekişle omuzları yukarı kalktı. Kirpikleri ağır ağır yukarı kalktı ve yenilgin gözlerle Özge'ye bakarak, tarazlı bir sesle, "Neyi anlatayım?"

diye sordu duyulur duyulmaz bir sesle.

"Seni bu hale kimin getirdiğini? Neden kaçtığını?"

Sina baktı öylece Özge'ye. İçi boşalmış gibiydi. O kadar uzun zamandır her şeyi kendi içinde yaşıyordu ki nasıl konuşulur, ne anlatılır bilemiyordu. Güçlü ve umursamaz görünmeye çalışmak, sanki şimdiye kadar sahip olduğu tüm hayat enerjisini tüketmiş gibiydi. Aslında hiç de güçlü olmadığını şimdi anlıyordu. Şu anki yaşadığı şey, hiçbir şeye benzemiyordu. Kalp nasıl yanarmış, daha önce bilmediği, tecrübe etmediği bir şeydi. Daha önce çektiği onca sıkıntı, dert, dayaklar, bunun yanında koca bir hiç gibi göründü. Dayak acısı geçmişti. Dertler bitmişti. Annesine karşı hissettiği öfke ve kırgınlık bile bitmişti ama çok iyi biliyordu, bu kalp ağrısı hiç geçmeyecekti. Hiç bitmeyecekti. Aşk, öyle 'unuturum' demekle olmuyormuş, şimdi anlıyordu. Karan'ı bıraktığında, birçok farklı duyguyla boğuşmuştu. Onun, o pazar günü söylediği sözler kalbini yaralamıştı. Ne tür bir adaletle karşı karşıya gelmiş olabileceğini çok düşünmüştü. Kime ne kötülük yapmış olabilirdi ki bu şekilde cezalandırılması için? Aklına hiçbir şey gelmemişti. Onca çektiklerine karşın hep ödün vermişti. Annesine bir kez bile kırıcı söz etmemişti. Yalnızca susar, inat eder, kendisine çektirdiği ezalara karşı koyardı ama bir kez bile ağzını açıp kötü tek söz etmemişti. Etrafındaki herkese koşmaya çalışmış, her dertlerine yetişmişti. Kimseye kötülük etmemiş, kimsenin canını yakmamıştı. Şimdiye kadar...

Karan'ın canını yaktığını biliyordu. Hem de öyle fena yakmıştı ki artık geri dönüşü yoktu. Onun, o sahipsizliğine çare olmak istemişti. Bunu canı gönülden istemiş, buna kendisini adamıştı ama o anki kalp kırıklığı, çare olmaya çalıştığı kalbi de kırmıştı.

İstemişti ki Karan mutlu olsun. İstemişti ki aslında içten içe istediği o büyük aileyi kurabilsin, tüm sevgisini onlara versin, karşılığında da hep o beklediği sevgiyi görsün ama şimdi bu düşünce, Sina'nın yüreğini parçalıyordu. Karan'a bunları verecek kişi kendisi olabilmeliydi. Olamıyordu. Tek

başına Karan'a nereye kadar yetebilirdi ki? Karan'ın hayallerindeki aileyi kurmak hakkı değil miydi?

Özge, durgun bir yüzle kendisine bakmaya devam ederken çaresiz, üzgün gözlerle baktı karşısındakine Sina. Yavaşça kımıldayarak başını kaldırdı yasladığı yerden. Tüm vücudu sızlıyordu. Ellerinin içi kavruluyordu. Bacakları titriyordu ama hiçbiri kalbindeki acıyla boy ölçüşemiyordu. Hüzünlü bir ifadeyle Özge'ye baktı ve tek düze bir sesle konuşmaya başladı. Konuştukça, içinde hapsettiği zehri de dışarı atabildiğini hissetti ve bu duygu, yüreğine az da olsa ferahlık verirken, sessizce kendisine dinleyen Özge'ye her şeyi anlatmaya devam etti.

"Birkaç sene önce, kasıklarımda sürekli bir ağrı hissetmeye başladım ama önemsemedim. Önceliklerim vardı ve o sırada kendimi dinlemeye vaktim yoktu. Ağrı bazen çok çekilmez ve katlanılmaz oluyordu ama regl sancısıdır deyip, aldırmıyordum. Üşüdüğüm zamanlar daha çok artıyordu ve sıcak su torbasıyla kendimi ısıtıp ağrıyı hissetmemeye çalışıyordum. Durum katlanılmaz hale gelince, kızların da ısrarıyla doktora gitmek zorunda kaldım... İki sene önce yumurtalıklarımda sorun olduğu teşhisi konuldu. İlkine inanmadım. Birkaç doktora daha gittim ama hepsi de aynı şeyi söyledi. Yumurtalıklarımın alınması gerekiyormuş. Ameliyat olmam gerektiğini söylediler. Yumurtalıklarımı ve tüpleri almaları gerekiyormuş..."

Sina susunca, Özge ses çıkarmadan kıza bakmaya devam etti. Sina'nın dudakları, sinirli bir gülümseyişle kıvrıldı, omuzları yukarı kalkıp indi.

"Düşünsene, kimsenin elini bile tutmamış bakire ben, yumurtalıklarımı yok edecek bir yol bulmuşum, nasıl becerdiysem..."

Bakışlarını Özge'ye kaldırıp dolu gözlerle baktı.

"Doktor, her iki yumurtalığı da alacağını ve bir daha kendi çocuğuma sahip olamayacağımı söyledi. Zaten yumurtalıklarım çok da sağlıklı değilmiş, ameliyatı yapmak zorundaymış çünkü çok daha ciddi sorunlar çıkabilirmiş."

Derin bir nefes alıp yerinde toparlandı ve sargılı avuçlarıyla, yüzüne düşen saçları geri itti.

"Öyle çok öfkelendiğimi hatırlıyorum ki... Yani, annemi biliyorsun... Onun gibi bir anne olacaksam inşallah hiç çocuk doğurmam diyordum ve başıma bu geldi." Tasdik bekleyen bakışlarını yine Özge'ye dikti. "Belki de onun gibi bir anne olacağım için böyle oldu, değil mi?"

"Saçmalama," diye mırıldandı Özge, sıkıntıyla gözlerini pencereye çevirerek. Dışarısı kararmaya başlamıştı ama salona çöken karanlık, ikisini de rahatsız etmiyordu. Yüzünü tekrar Sina'ya çevirdi.

"Annen normal biri değildi, Sina. Sen, onun gibi değilsin. Hiçbir zaman olmadın, olmayacaksın da. Bu sadece bir tesadüf. Kötü bir tesadüf ama olan şey bu. Sadece senin yaşadığın bir şey değildir eminim. Başka kadınların da başına buna benzer bir şeyler geliyordur."

Sina inanmayan gözlerle ona bakarken, "Devam et. Sonra ne oldu?" dedi üsteleyerek.

Sina omuz silkti. Bakışları yine kanepenin döşemesine indi. "Çok öfkelendim ama öfkemin sebebi, olacağım ameliyat ya da kaybedeceğim yumurtalıklarım, doğuramayacağım çocuklar için değildi... Sadece bir kez daha yenildiğimi hissettim. Neye yenildiğimi bilmiyordum ama yenilmiş hissediyordum. Annem öldükten sonra geleceğe dair biraz daha ümitli bakıyordum. Hemen değil ama belki seneler sonra ben de kendi ailemi kurabilirim diye düşünmüştüm. Gerçi evlenmek, çocuk doğurmak o zamanlar bana çok uzak bir düşünceydi ama ileride neden olmasın ki demiştim. Yorgundum o sıralar. Onca kişinin sorumluluğunu senelerce taşımak yormuştu ve hiç değilse uzun bir süre, sadece kendi kendime kalmak istiyordum..."

"Anlaşılabilir bir şey bu. Daha kendinde de çocuktun ve koca insanların bile taşıyamayacağı onca sorumluluk vardı omuzlarında."

"Hayal kurmuşum..." dedi Sina şaşkın bir sesle. "Çok sonra fark ettim. Hayal kurmuşum içten içe. Âşık olmayı, güzel

bir yuva kurmanın hayalini kurmuşum. Annem, yüzümüze karşı Sahra ve bana orospu olacaksınız diye bağırırken, sırf onu yalancı çıkarmak için kimseye bakmaz, onun düşündüğünün aksine düzgün bir kadın olacağıma inanırdım. Buna inandım çünkü kendimi tanıyordum. Kendimi âşık olacağım adama saklayıp, ilk defa onunla birlikte olacağımı düşünüyordum..." Kızgın gözlerini tekrar Özge'ye dikti. "Ama doktorun dediklerinden sonra tek öfkem, istediğim bir şeyin daha elimden alındığına karşı duyduğum kızgınlıktı. Bütün hayaller toz olup uçmuştu. Çocuğu bile olmayacak bir kadın nasıl sevebilir, kimi evlatsız bırakabilirdi ki? Kime yapılırdı bu kötülük?"

Özge dümdüz ona bakarken, yerinde hareketlenerek bacaklarını altına aldı ve yüzünde Özge'yi yine endişelendiren garip bir gülümseme belirdi.

"Ne yaptım biliyor musun?" diye sorunca, Özge sorarcasına ona bakıp ses çıkarmadı. Sina hızlı hızlı konuşarak anlatmaya devam etti.

"Ameliyat olmadan bir hafta önce, annemi haklı çıkarmaya karar verdim," deyince, Özge kaşlarını çatarak Sina'ya baktı. "İstedim ki bir daha kimseye âşık olabileceğim hayalini asla kurmayayım, birisiyle olmak isteği içimde hiç doğmasın. Annemin dediği gibi bir orospu gibi davranırsam bu da bana ders olsun, kimsenin canını yakmayayım, dedim." "Ne yaptın?" diye sordu Özge temkinli bir sesle.

"Bir gece, bir bara gittim... Bardaki en it herife bekaretimi verip, berbat bir gece geçirip, kafamdaki her türlü hayali yerle bir etmek istedim. Yaptım da..."

Özge şok olmuş gözlerle Sina'ya bakarken zor duyulan bir sesle. "Ne yaptın?" dedi inanmayan bir tonla.

"Yaptım!" dedi Sina, zafer kazanmış bir gülümsemeyle ancak bu gülümseme yüzünde yalnızca birkaç saniye asılı kaldı. Ardından bakışlarına hücum eden hüzünle baktı Özge'ye. "Hayatımın en güzel gecesini geçirdim..."

Sina, Özge'nin bazen şaşkın, bazen inanmaz, bazen hüzünlü bakan bakışları altında geçen zaman içinde, olan her

şeyi ayrıntılarıyla anlattı. Tüm yaşananları anlattıktan sonra hüsran dolu bir sesle devam etti.

"Her şeyde yanılmışım. Çocuğu olamayacak bir kadın da sevebilirmiş, âşık olabilirmiş. Öyle sevdim ki istese benden canımı bile verebilirdim. Veririm de ama korkum her şeye baskın geldi. Bana öyle bakıyordu ki sanki onun için yalnızca ben varmışım gibi. Sanki o benimle var olmuş, ben de onunla var olmuşum gibi. Hayaller kuruyordu. Bizim de çocuklarımızın olacağını sanıyordu... Ve ben bir türlü gerçeği ona söyleyemedim... Onun gözlerinde, o hayal kırıklığını görmeye cesaret edemedim. Hiçbir şeyden korkmayan ben, onun bakışlarının değişmesinden korktum. Bana üzülerek, acıyarak bakacak bakışlarından korktum. Belki de mecbur hissettiği için yanımda kalacağından... Kendisi bile bilmiyor ama onun nasıl vicdanlı biri olduğunu ben biliyorum... Sırf vicdanı yüzünden benim yanımda dursun istemedim. Mutlu olsun, hep o hayalini kurduğu yuvayı kursun istedim."

"Onun ne istediğini, ne düşüneceğini boş ver... Asıl sen ne istedin gerçekten, onu söyle bana!" dedi Özge sert bir sesle.

Sina aşağı düşmüş kirpiklerini kaldırarak Özge'ye baktı. Mutsuzluk içinde bağıran gözler, titreyen dudaklarla fısıldadı.

"Meğer ben, anne olmak istemişim... Meğer ben, onun çocuklarını istemişim... Meğer ben, onu öyle sevmişim ki şimdi yüreğim paramparça... Ölüyorum Özge... Onsuz ölüyorum ben."

"Bu kadar çok seviyorsan niye kaçtın o zaman?" "Kalbim kırıldı," dedi Sina üzgün gözlerle.

"Neden? Ne oldu ki?"

"Pazar günü, her zamanki gibi kahvaltı ediyorduk. Sonra abisiyle ikisi, birileri hakkında konuşmaya başladılar. Abisi, gazetede gördüğü bir haberle ilgili konuşuyordu. Tanıdıkları biriymiş. Adam, karısının çocuğu olmayacağı için kadını boşamaya karar vermiş. Kendi aralarında bunu konuşurlarken Karan dedi ki..."

"Karan?" diye sordu Özge anlamayarak. "Adı... Karan."

"Değişikmiş," dedi Özge dudak bükerek.

"Kendi de değişik zaten..." dedi Sina dalgın dalgın. "Eee...Karan dedi ki dedin?"

Sina birkaç saniye boş boş baktı sonra başını sallayarak devam etti. "Karan dedi ki; çocuğu olmayacaksa vardır bir adalet... Sanki bunu hak etmiş gibi... Sanki o kadın çok kötü bir şey yapmış da ona verilen bir cezaymış gibi..."

Sina hüzünlü gözlerle Özge'ye bakarken, Özge sinirle güldü.

"Sen de üstüne alındın... Kızım ne biliyorsun? Tanıdıkları biriden söz ediyorlar, dedin. Belki de kadını tanıyordu, kendince öyle bir yorum yaptı, sen niye üstüne alınıyorsun?"

Sina çaresiz bakışlarla ona bakıp yalnızca omuz silkti. Gözleri dolu dolu olduğunda, Özge derin bir nefes alıp yerinde kıpırdanarak yeniden yerleşti oturduğu kanepeye. Konuşmaya başladığında ses tonu anlayış doluydu.

"Seni anlıyorum aslında. Mahallede İbne diye bağırdıklarında, ben de üstüme alınırdım. Kimse tecavüze uğradığımı bilmese de bunu ben istememiş olsam da gerçek oydu sonuçta. Ben de ibneydim bir bakıma onların gözünde. Başkaları hakkında konuşsalar da ben üstüme alınırdım. Sonuçta geldiğimiz nokta bu. Bak, ben kendime ne yaptım? Sen niye kendine bunu yapıyorsun? İnsanın yarası olunca, kim ne derse hemen gocunuyor tabii. Kusur olmayan şeyleri de biz kusur haline getirip, ne yapıyorsak kendimize yapıyoruz. Sana bir şey diyeyim mi? Bir insanın kendine yaptığı kötülüğü, kimse kimseye yapamaz. Buna biz izin veriyoruz ve geldiğimiz hale bak... "

Sina sessizlik içinde, solgun bir yüzle Özge'yi dinledi ancak tek bir yorum yapmadı. Özge bir süre kıza bakıp kararlı bir sesle;

"Dön geri!" dedi.

Sina'nın yüzü panikle gerilirken hızla başını iki yana salladı. "Artık çok geç! Dönemem!"

"Ne demek dönemem! Bu kadar çok seviyorsan, o da dediğin gibi seviyorsa dönersin."

"Yanına gitmeye yüzüm yok artık. Biliyorum, çok ani ka-

rar verdim ama o an o kadar kötüydüm ki en doğrusunun bu olduğunu sandım. Artık affetmez beni. Onu, öyle yüzüstü bıraktım ki beni sevdiğini bildiğim kadar öfkesini de biliyorum. Beni asla affetmez, asla geri kabul etmez."

"Niye etmesin? Saçmalama."

"Sildim kendimi. Hiçbir yerde benden iz bırakmadım. O an kafam karmakarışıktı ve dedim ki; benim gerçek olmadığımı, hayal olduğumu düşünsün. Unutsun... Başkasını bulsun, hayatına devam etsin. Hep hayalini kurduğu mutluluğu yaşasın. Benim varlığımı bildiği sürece belki adım atmaz ama varlığım olmazsa, öfkesine sarılırsa belki kendi yolunu da çizer diye düşündüm."

"Ne demek, sildim?"

"Bana ait tüm bilgileri yok ettim. Kendimi kayıtlardan sildim. Varlığımı ispat edecek hiçbir şey bırakmadım geride."

Özge şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi bakakaldı Sina'ya. Uzun denecek bir süre sonra, "Kızım, sen manyak mısın? Neyin kafasını yaşıyorsun?" dedi nihayet kızgın çıkan bir tonla.

"O an en doğrusu bu gibi geldi."

"Ne doğrusu be? Hangi akılla yaptın bunu? Hadi, onu geçtim! Ya Sahra, Hülya?... Hepsini geç. Ya İber?"

"Ortalık biraz durulunca, ben de kendimi biraz toparladıktan sonra İber'i alacağım yanıma."

"Ne zaman ortalık durulacak? Nasıl alacaksın İber'i? O asalak abin nasıl bırakacak? Kızlar seni parçalarlar."

"Şu an çok kızgın olduklarını tahmin ediyorum ama biliyorum, Sahra da Hülya da anlar beni. Onlar affedecektir. İber'i de alıp giderim buralardan."

"Nereye gidiyorsun? O herif sen ortaya çıkınca, peşini bırakır mı sanıyorsun? Onca zaman boyunca seni aramış, pes etmemiş, şimdi niye pes etsin?"

"O zaman merakı üstündü, şimdi öfkesi üstün gelecek. Hem ben ortaya çıkana kadar o da hayatında bir düzen kuracaktır ve istese de artık ikimiz için de geri dönülemez noktaya gelmiş oluruz ki şu anda bile geri dönülmez bir noktadayız."

Özge ağzını açarak bir şey diyecek gibi oldu, neden sonra bir şey bulamamış gibi tekrar açılan ağzını kapadı. Düşünceli gözlerle Sina'nın dalgın, solgun yüzünü izledi. Kısık bir sesle;

"Hiç mi ümit yok?" diye sorunca, Sina soran bakışlarını ona kaldırdı. "Çocuk konusunda... Hiç mi ümit yok?" Sina olumsuzca başını iki yana salladı.

"Yumurtalıklarını aldıklarını söyledin. Rahmin duruyor. Tıp çok gelişti, yine çocuk sahibi olabilirsin," diye ümitle konuşan Özge'ye, Sina alaycı bir gülümseme sundu.

"Evet. Başkasının yumurtasıyla çocuk sahibi olabilirim. Taşıyıcı anne gibi," dedi küçümseyici bir tavırla. Tasvip etmez gibi Özge'ye baktı.

"Ne fark eder? Sonuçta onun da çocuğu olacak."

"Anlamıyorsun Özge. Ben mükemmel biri değilim. Ya hep benim olur ya da hiç olmaz. O çocuk benden olmayacak. Öyle olduktan sonra evlat edinirim, hiç değilse sahipsiz bir bebek kurtulur. Ne anlamı var benim için?"

"Ama onun için anlamı olur. Madem çok seviyorum diyorsun, onun çocuğunu da doğurursun."

Sina hırsla gözlerini kıstı ve tıslarcasına, "Ben kadınım! Sıradan bir kadınım. Yüce gönüllü biri değilim. Canımı istesin, vereyim ama başka kadının ve onun çocuğunu doğuramam. Ben buyum, anladın mı? Ben onu kimseyle paylaşamam! Bunu yapabilen kadınları takdir ediyorum. En doğrusunun bu olduğunu da biliyorum ama ben bunu yapamam! Bu sefer fedakârlık yapmayacağım Özge! Bu kez olmaz! Bir kez daha kendimden ödün vermeyeceğim! Bir kez daha bir başkası çok mutlu olacak diye kendimi paspas etmeyeceğim! Ben ne yaptıysam annemi... Kendi annemi mutlu edemedim. Elime ne geçti? Sen biliyorsun! Kendi annem beni paspas gibi kullandı, attı. O neden yapmasın? Onu çok seviyorum. Canımdan çok seviyorum ama güvenmiyorum, anlıyor musun? Güven bambaşka bir şey. Kimse için bunu yapmayacağım!"

"Tamam, haklısın. Zor bir karar bu. Herkesin harcı değil. Senin gibi birinin, bir başkasına sonsuz güven duyması kolay

değil. Tereddüdünü anlıyorum."

"Hem artık çok geç! Geri dönemem! Hiçbir açıklama yapamam. Her şey için çok geç artık."

Sina bacaklarını tekrar karnına çekti ve kollarını etrafında dolayarak yanağını dizlerine dayayıp, başını artık kapkara olmuş dışarıya çevirdi. Ne kadar zamandır karanlıkta oturduklarını bilmiyordu. İçi yangın yeriydi. Kor ateşte kavrulan yüreği, göğsünün altında canını yakıyordu. Her şey için çok geçti artık.

"Ne yapacaksın bundan sonra?" diye soran Özge'nin sesine, bir süre cevap vermedi. "Yine boş boş, ot gibi oturmaya devam etmeyeceksin, değil mi?" diye üsteledi Özge.

"Bilmiyorum," diye duyulur duyulmaz bir sesle cevap verdi. "Çalışmam, para kazanmam gerekiyor. Çocuklara her ay düzenli olarak eve para göndermelerini rica etmiştim ama uzun süre desteksiz bırakamam onları."

"Ortaklarından mı söz ediyorsun?"

"Evet. Bir süre ortada olmayacağımı, her ay benim hissesime düşen paymış gibi eve para göndermelerini söylemiştim. En kısa zamanda onlara destek çıkmam lazım. Kaç ay oldu, ben buraya geleli?" diye sordu dalgın dalgın.

"3 ay oldu."

"Artık toparlanmam lazım. Kendi derdim yüzünden başkalarını ihmal edemem." "Senin nerede olduğunu onlar biliyor mu?"

Sina belli belirsiz başını salladı. "Bilmiyorlar. Sadece bir süre sonra onlarla irtibata geçeceğimi, o zamana kadar hiçbir şey bilmediklerini söylemelerini, sonrasında da yine aynı şekilde devam etmelerini söyledim."

Özge anlamış gibi başını salladı yavaş yavaş. Kaşları çatılı, başı önüne eğikti. Birden başını kaldırarak konuyu değiştirdi ve kafasına takılmış olan soruyu sordu.

"Yumurtalıklarını aldılarsa regl oluyor musun? Bu adam anlamadı mı hiçbir şey, onca zaman?" Sina yavaş yavaş başını Özge'ye çevirdi. Omuzlarını silkeleyerek karşılık verdi.

"Doktor hormon ilacı verdi. Çok erken menopoza girece-

ğim için ileride çıkabilecek sorunları ötelemek için kullandığım hormon ilacı, düzenli regl olmamı sağlıyor. Onun bile bir önemi yok artık," dedi bezgin, yılgın bir sesle.

"Sen buraya geldiğinden beri hiç ilaç almadın. Ne demek önemi yok?" Birden aklına gelmiş gibi atıldı, "Geldiğinden beri regl de olmadın. Sen neden ilaçlarını almıyorsun?" dedi kızgın bir sesle.

"Umurumda bile değil."

"Ne demek değil? Delirtme beni, çakarım suratına bir tane. Sağlık bu! Başka bir şeye benzemez. Ne alman gerekiyorsa alacaksın. Bir kâğıda yaz, bana ver. Yarın gelirken getireceğim, yine düzenli kullanacaksın."

Sina boş boş Özge'ye bakınca, diğeri çemkirir bir tavırla konuşurken parmağını salladı.

"Canımı sıkma benim! Bu ağlak, arabesk tavırlardan da çıkıyorsun hemen. Olan olmuş artık. Bundan sonra önümüze bakacağız. Sen de bir an evvel toparlanacaksın. Madem dönmem diyorsun, o zaman kendine doğru düzgün bir düzen oturtacaksın. Böyle bitki gibi cam önünde oturmak yok artık."

Aniden yerinden kalkarak etrafına bakındı ancak iyice kararmış olan salonun halini tam olarak gözden geçiremeyince, dikkatli adımlarla ilerleyip, salonu aydınlatan ayaklı abajurlardan birini yerden kaldırıp düğmesine bastı. Neyse ki lambası kırılmamıştı. Ancak ayakta tutan metal ayaklık eğilmişti. Abajuru düzeltmeye çalışırken söylenircesine konuştu.

"Kalk ayağa! Ortalığın anasını ağlattın! Döktüğün gibi toplayacaksın!"

* * *

O günün ardından iki ay geçmişti. Sina evden çok fazla çıkmıyordu. Hatta çıkmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Özge'ye bir telefon hattı aldırmış, Akın ve Ozan'la, Özge üzerinden irtibata geçmişti. Böcek'in pes etmeyeceğini biliyordu. En azından İbo'nun pes etmeyeceğini ve onu zorlayacağını biliyordu. Bir süre daha ortaya çıkmamaya

kararlıydı. Önceleri, yapmış olduğu şeye haklı çıkarımlar bulurken artık utanıyordu. Utanç ve diğerleriyle yüzleşme korkusu, iyice kabuğuna çekilmesine neden olmuştu. Tüm cesaretini kaybetmişti. Ozan'la konuşması da kolay geçmemişti. Karan'ın, o ayrıldıktan sonra ofise gittiğini ve ofisin altını üstüne getirdiğini öğrenmişti. Öğrendikleri, korkusunu körükledi ve çok daha içine çekildi. Karan'ın öfkesiyle yüzleşmeye hiçbir zaman cesaret edemeyecek ve belki de çok uzun bir süre sonra, her şey unutulduktan sonra ortaya çıkmayı göze alacaktı ancak şu an, böyle bir gücü kendisinde bulamıyordu.

Bilgisayarı kullanılmaz halde olduğu için Özge ona yeni bir bilgisayar almıştı. Sokaktaki elektronik dükkanından aldığını söylemiş, ardından arsızca kahkaha atmıştı.

"Çok bir şey değil be! Çalıntı mal kızım bunlar. Çocuklar hacılıyorlar, sonra da üç kuruşsa satıyorlar. İhtiyaç duyduğun bir şey olursa söyle, onlar bulur getirir sana," demişti.

Dükkânın üstünde elektronik yazsa da her türlü aletin ikinci eli ya da çalıntı, yeni malı alıp satıyorlardı. Semt gerçekten çok ilginçti. Dar sokakları, içinde yaşayanlar gibi karanlıktı. Her çeşit insan mevcuttu o semtte. Köşe başında torbacının dikilmesi, kanıksanmış bir şeydi. Çalıntı mallar bazen getirilip ortalığa dökülüyor, mahalleli koşturarak içlerinden kendine yarar olanı kaparcasına alıyordu. Herkes kendince bir yol tutturmuş ve bunu da normalleştirmişlerdi aralarında.

Sina, bilgisayarın başına geçtiğinde birçok şeyden kendisini menetmişti. Öncelik olarak asla Karan'ı takip etmeyeceğine yemin etmişti kendi kendine. Eğer bir kez onu görürse dayanamayacağını biliyordu. Boğazından düğüm düğüm aldığı nefes bile onu zorlarken, Karan'ı bir kez görmek bile kahredici bir acıya neden olacaktı ve buna alışması gerektiğini kendisine hatırlatıp durdu.

Onu bir gün unutacağını ve şu anda hissettiği acının, bir gün mutlaka geçeceğine inanmak istiyordu. Sarıldığı tek şey bu düşünceydi. Diğerlerini de Karan'la görüştüklerini dü-

şündüğü için korktuğundan, takip etmemeye karar verdi. Karan'ın görüneceği tek bir kareyi bile kaldıramazdı. Kaldı ki bir daha kendi kodlarını kullanması da imkansızdı. Herkes Invictus'un yok olduğunu düşünürken, kimsenin en ufak bir iz bile bulmasını istemiyordu. Ne yaparsa yapsın Böcek'in gözünden kaçmazdı. Bu riski de almaya korktu ve iyice kabuğuna çekildi. Pişmanlık içinde kıvranıyordu ancak elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bu karanlığa bile bile girmişti ve orada kalmaya mahkumdu.

Ortaklarıyla kimsenin haberi olmadan görüşmeye devam etti. Onların gönderdiği işleri, freelance çalışan biri gibi yapmaya devam ediyordu. Böcek'in takibine karşılık onları da tembihlemişti ve üçü de yalnızca Özge'nin hattı üzerinden irtibattaydılar. Sanki onlarla çalışan Özge'ymiş gibi. Ve yine düzenli olarak ev için Sahra'nın hesabına para göndermeye devam ettiler.

İlk gönderilen para, Sahra'nın soluğu ofiste almasına neden olmuştu ve Akın da, Ozan da gönderdikleri paranın Sina'nın hissesine düşen kısım olduğu konusunda, zorlukla ikna etmişlerdi onu. Sina'nın nerede olduğunu onlar da bilmiyorlardı ancak verilmiş sözler vardı, o geri dönene kadar hakkı olanı Sahra'ya vereceklerini söylemişlerdi. Sina, kendi kayıtlarını silmeden önceki o ilk gün içinde, tüm düzenlemeleri her iki ortağı ile yapmış, şirket evraklarını yeniden düzenletmişti. Artık ortaklıkları yalnızca sözlü devam etse de ne Akın ne de Ozan, Sina'nın hakkının üzerine konacak kişiler değillerdi ki zaten yine en büyük işi Sina omuzlamıştı.

Sina için tatsız, renksiz, sıradan bir şekilde sürüyordu hayat. Evden çok nadir çıkıyor, Özge'nin zorlamasıyla bazen kısa yürüyüşlerle temiz hava alıyordu. Eleni sık sık yine onlara geliyordu. Kırılan dökülen eşyaları ilk gördüğünde çok şaşırmış ancak ondan beklenenin aksine fazla yorumda bulunmamıştı. Tahmin etmesi güç değildi. Sina ilk geldiği gibi yine durgun olsa da en azından artık az da olsa onlarla konuşuyordu. Ve kırık dökük köhne binada, hayat durgun bir şekilde çok yavaş akmaya devam ediyordu. Ta ki yeni sakinleri gelene kadar...

Sina'nın, Özge'nin yanına taşınmasının üzerinden 6 ay geçmişti. Nisan ortalarında, Özge'nin işte olduğu bir gün, dışarıda delicesine bir yağmur yağıyordu. Daire kapısının, çekingen bir şekilde çok yavaşça vurulduğunu duyduğunda, işine gömülmüş olan Si, başını kaldırarak, yanlış duyup duymadığını anlamak istercesine başını hole uzatıp, dairenin kapısına bakmıştı. Sesi tekrar duyduğunda yerinden kalkarak ağır adımlarla kapıya ilerdi ve kapıyı açtı. Eleni, meraklı bir tedirginlikle elini kaldırmış, sus işareti yaparak işaret parmağını dudaklarının üzerine kapamıştı. Sina kaşlarını çatıp sorarcasına başını iki yana salladı.

Eleni kısık bir sesle, "Merdivenlerde sesler duydum, üst kata çıktı," dedi. "Hırsız mı?" diyen Sina kısık sesle sordu.

Eleni gözlerini ayırırken dudaklarını büzüp, omuzlarını silkti. Sina kapının yanında duran ayakkabıları ayağına giymeye çalışırken yine kısık sesle, "Sen burada bekle, ben bir bakayım," dedi.

"Ya hırsızsa? Gitme tek başına. Sokaktan birilerini çağıralım."

"Belki sokaktaki çocuklardan biridir. Korkutma şimdi. Önce ben bir bakayım." "Ya hırsızsa? Ya sana bir şey yaparsa?"

"Üst kat bomboş, kırık dökük bir yer. Hırsız çıksa ne çalacak? Hiçbir şey olmaz," dedi Sina umursamaz bir sesle. Eliyle Eleni'ye yerinde kalmasını işaret edip, sessiz adımlarla yukarı kata çıkmaya başladı.

Üst kata çıkan merdivenler daha karanlık ve toz içindeydi. Üst katın daire kapısı kırık, tahta bir kapıydı ve genelde Eleni ve Özge, orayı eski püskü şeyleri yığdıkları bir depo gibi kullanıyorlardı. Kapının önüne gelince usulca kapıyı açtı. Hafif bir gıcırdama o an durmasına neden oldu ancak neden sonra, hızla kapıyı ardına kadar açarak ileri adımladı. Çoğu zaman bu durumlarda kendine çok şaşırıyordu. Başkalarının korktukları şeyden korkmazken hayata karşı neden bu kadar tırsak olduğunu sorguladı yine. Şu anki cesareti, hiçbir zaman kendi hayatı için gösterememişti. Sanki başına gelebilecek şeyler, yaşayacağı duygusal fırtınalardan daha önemsizdi.

Birilerinin fiziksel şiddetine maruz kalmak, her zaman duygusal şiddetten daha kabul edilebilir geliyordu onun için ve yine birilerinin ona saldıracağını umursamadan, yıkık dökük dairenin içine doğru adımlayarak içeride dolaşmaya başladı.

Daire girişindeki holde ilerleyerek mutfak, banyo ve yatak odaları olarak kullanılan boş, iki küçük odayı kontrol ettiğinde hiçbir şey göremedi ve geri dönerek salon olarak kullanılan odaya yöneldi. Odanın içinde, üst üste dizilmiş eski eşyalar vardı. Birkaç ay önce kendi kırdığı masa, sehpa ve dolap da yine buraya taşınmıştı. Eski bir kanepe, kirden dışarısı görünmeyen pencerenin çaprazına konmuştu ve salonda da dikkatini çeken hiçbir şeye rastlamadı. Tam Eleni'nin yaşlı kulaklarının uydurduğu bir hikâye olabileceğini düşünüp geri dönecekken, kanepenin arkasından bir ses işitti.

Kısık, inilti gibi bir sesti. Duvarla kanepe arasında bir mesafe vardı ve muhtemelen ses, kanepe ve duvar arasına saklamış bir canlıdan geliyordu. Kedi ya da köpek olabileceğini düşünüp ağır adımlarla kanepenin etrafını dolandı ve kanepenin, pencerenin uzak köşesindeki kenarından başını uzatarak arkasına baktı.

Aşağı çömelerek saklanmış olan bedenler, kendisine çevirili ve yukarı dikilmiş iki çift kara göz, önce irkilmesine neden oldu ve kısık da olsa dudaklarından bir korku nidası çıkarken geriye sıçradı. Aynı anda kendisine bakan iki çift gözün sahibi, hızla ayağa fırlarken, Sina iki adım geri çekilip, "Kimsiniz siz?" diye sert bir sesle sordu.

"Abla, valla kötü bir niyetimiz yok! Sakın bağırma Abla!" diyen genç delikanlıya, yanındaki genç kız eşlik ederek, "Yeminle hırsız değiliz abla. Polis çağırma sakın!" diye yalvardı.

"Kimsiniz siz diyorum?" dedi Sina yine sert bir sesle.

Karşısındaki iki gencin görüntüsü, biraz evvel istemsizce hissettiği korkuyu çoktan yok etmişti. Delikanlının üzerinde koyu renkli, eski bir kumaş pantolon, kareli gömlek ve pantolonun kumaşının aynısından, eski bir ceket vardı. Kısa saçları sanki askerden yeni gelmiş izlenimi veriyordu. Esmer bir delikanlıydı. Gözleri boncuk gibi simsiyahtı ancak temiz

bakıyordu. Yanındaki kızı, bir eliyle gizler gibi korumacı bir tavırla arkasına çekmişti. Kızın üzerinde uzun, renkli, basma bir etek vardı. Üzerindeki kısa, ince paltonun önünü, kendini korumak istercesine elleriyle kavramıştı. Ayaklarındaki lastik ayakkabılar, her ne kadar giyindiği yün çorabı ortaya çıkarsa da Nisan soğuğunda çok da ayaklarını ısıtıyor gibi görünmüyordu. Ayağının birini, diğerinin üstüne bastırıp ısınmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. Dışarıda yağan yağmur düşünülürse, ıslak giysilerle ısınamadığı ortadaydı.

"Ne arıyorsunuz burada?" diye farklı bir şekilde sordu bu kez.

Kız, çekingen bir şekilde delikanlının arkasına iyice gizlenirken, çocuk çaresiz bakışlarla Sina'ya bakıp utanç dolu bir sesle, "Gidecek bir yerimiz yoktu abla. Yağmurdan sığınalım istedik. Yeminle size bir zararımız dokunmaz. Az kuruyup gideriz. Sizi de rahatsız etmeyiz. Yeminle bir şey de çalmayız. İstersen dikil başımızda."

Sina kuşkuyla ikisine de bakarken aklından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Gidecek bir yerleri yoksa kuruduktan sonra nereye gideceklerdi? Çalınacak bir şey zaten yoktu, ondan dolayı bir endişe de beslemiyordu. Yalnızca Eleni'nin korkmasına endişelenmişti ancak karşısındaki ikilinin korkulacak tavırları yoktu. Zararsız, kimsesiz birilerine benziyorlardı.

"Burada nasıl kuruyacaksınız? Burada bir şey yok ki. Üstelik buz gibi burası." "Olsun, Abla. İki saate kurur, gideriz biz."

"Nereye gideceksiniz?"

Sorduğu soru cevapsız kalmıştı. İki kafa da yere eğildi ve huzursuzca yerlerinde kıpırdandılar. Kızın bedeninden bir ürperti geçince, çocuk hemen atılıp kızı kollarının arasına çekerek sarılıp ısıtmaya çalıştı ve o anda kızın, önü açılan paltosundan görünen bir başka gerçekle yüz yüze geldi Sina. Kız hamileydi...

* * *

Fidan ve Azad'ın hayatlarına girmesi, köhne binadaki herkesin hayatını değiştirmişti... Bu öyle bir değişiklikti ki hayatları boyunca akıllarından çıkmayacak olaylara da şahit olmalarına neden olmuştu.

Fidan'ın yedi aylık hamile olması, gidecek bir yerlerinin olmaması, Sina'nın ani bir karar daha almasına neden olmuştu. Bu seferki yalnızca vicdan borcuydu. Kızın halini gördükten sonra onları bırakamazdı. Hikayelerini öğrendiklerindeyse diğerleri de onunla hemfikir olmuşlardı. Ne Özge ne de Eleni onları bırakmamıştı. Bir ay boyunca, Sina salondaki kanepede uyurken odasını iki gence vermişti. Bu arada üst katı Eleni ve Özge'yle beraber elden geçirip, toparlamaya ve onlara doğru düzgün yaşayabilecekleri bir alan hazırlamaya çabalamışlardı.

Fidan ve Azad, çocukluktan beri birbirlerini seven iki gençti. Ancak ailelerin düşmanlığı bir araya gelmelerine engel olmuştu. Azad askere gittiğinde, Fidan'ı amcasının oğluyla evlendirmeye çalışmışlardı ancak kız, yediği dayaklara rağmen direnerek Azad'ı beklemişti. Azad, askerden son izne geldiğinde Fidan daha 17 yaşındaydı ve 18'ine girmesine birkaç ayı kalmıştı. Birlikte olmuşlardı. Kız hamile kalınca, aylarca hamileliğini gizlemiş, Azad'ın dönmesine kadar hayatta kalmaya çalışmıştı. Hamileliğini öğrendiklerinde onu öldüreceklerinden emindi ve Azad askerliğini bitirip döndüğünde, ikisi de düşünmeden kaçmışlardı. İkisinin de aileleri peşlerine düşmüştü. Soluğu İstanbul'da almışlar, kimsenin onları ayırmaması için resmi nikahlarını da kıymışlardı. Birkaç hafta köhne otellerde kalmışlardı ve Azad'ın biriktirdiği birkaç kuruş da bitmişti. Azad, hem peşlerinde olanlar hem de Fidan'ın hamileliği nedeniyle işe giremiyor, önce başlarını sokacak bir yer arıyordu. Aileleri İstanbul'da olduklarını öğrenmişti. Kayıtlara geçen resmi nikah bilgisi çoktan ulaşmıştı onlara ve hiç beklemeden peşlerine düşmüşlerdi.

Köhne binanın sakinleri, gençlerin hikayesini öğrenince

onları bırakmamışlar, gizlemeye karar vermişlerdi. En doğru hareket buydu. İki genci, kurtların eline bırakmayacaklardı.

Hayat şimdi o köhne binada, çok daha garip ilerliyordu. Sina bütün gün bilgisayarın başında çalışmaya devam ederken Fidan'ın hamileliği nedeniyle kızla da ilgileniyordu. Fidan onun için hayata yeniden tutunuştu sanki. Öyle saf, öyle masum, öyle güzel yürekli bir kızdı ki Sina yorulmasına kıyamıyor, anaç bir tavuk gibi kızın etrafında dolanıyordu. Azad, minnettarlığını nasıl göstereceğini bilemiyor, sürekli mahcup bir yüzle, "Sağ olasınız. Sizin hakkınızı ödeyemeyiz," diyen cümleleri dilinden düşürmüyordu. Bir inşaatta iş bulmuştu ve artık sabah evden çıkarken gözü arkada kalmıyordu. Sina, Fidan'a kendi çocuğu gibi bakıyordu. Eleni ikisini de sarıp sarmalamıştı. Sanki hayatının son demlerinde gelen bu gençler, ona da yeniden hayat aşılamışlardı. Her akşam yemeği birlikte yiyor, Özge'nin abuk sözlerine gülüyor, çemkirmelerine aldırmadan sakin günler geçiriyorlardı.

Sina, Fidan'la birlikte içinde yara sandığı birçok şeyi aşmıştı. İlk kabulleniş, Fidan'ın kendisine gösterdiği ihtimam nedeniyle masum bir yüzle, "Allah sana da bir evlat verir inşallah abla. Öyle iyi bakıyorsun ki bana, kendi çocuğun olsa kim bili, ne şanslı olur," diyen sözleriyle olmuştu.

Sina, yumuşak bir yüzle Fidan'a gülümsemiş ve yalnızca "Benim çocuğum olmayacak, Fidan. Allah böyle uygun görmüş. İnşallah hak edenlere verir," demişti. İlk defa canı yanmadan, gizlemeden, saklamadan, düz bir ifadeyle yapılmıştı bu itiraf. Hatta omuzlarından bir yük kalktığını da hissetmişti. Bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu. Kabul etmek, bu durumla barışmak zorundaydı ve kendisiyle ilk barışı, Fidan'ın sözlerinin ardından yapmıştı.

Fidan, Sina'yı kırdığını düşünerek günlerce üzüntü yaşamıştı ve onu teselli etmek de yine Sina'ya düşmüştü.

"Üzülme Fidancığım. Her kadın çocuk sahibi olmak zorunda değil. Herkesin başına gelebilecek bir şey bu. Kabullenmekten başka çare yok. Sen kendine odaklan, hiçbir şeye üzülme. Bak, sen üzülürsen bebeğin de üzülür."

Sina'nın sözlerini zorlukla da olsa Fidan kabul etmişti. Onun da dediği gibi bazı şeyleri kabullenmekten başka bir şey gelmiyordu insanın elinden.

Doğuma bir ay kala, Fidan'ı son kontrolüne mahalledeki sağlık ocağına Sina götürmüştü. Artık sokaktaki birçok kimseyi tanıyordu ve birkaçına selam da vermişti. Elektronikçinin müdavimlerinden biri sayılırdı. İhtiyacı olan birçok parçayı oradan temin ediyordu ve onlarla da muhabbeti epey ilerletmişti. Köşedeki torbacı bile selam verdiklerinin arasındaydı. Pejmürde kıyafetlerle köşede dikilen Abbas, tam bir evsize benziyordu ama bu yanıltıcıydı elbette. Sokağın tekinsizliği yüzünden sık sık polis araçları devriye geziyorlardı ancak sokak sakinleri buna alışmışlardı ve kimsenin tedirginlik hissettiği yoktu. Hatta torbacı bile polislerle laflamaktan geri kalmıyordu. Garip bir şekilde, herkes birbirini kabullenmiş gibiydi.

Sağlık ocağındaki kontroller için Sina görevlilere epey dil dökmüştü. Fidan'ın adının kayıtlarda geçmesini istemiyordu ve içinde bulunduğu tehlike nedeniyle doktorları ikna etmesi zor olmuştu ama istediğini yaptırmıştı sonunda. Fidan'ın, korkuyla sürekli, "Bizi bulacaklar. Her yere elleri kolları uzanır onların. Bulup öldürecekler bizi," diyerek sarf ettiği sözleri, Sina'nın kafasının içinde alınabilecek tedbirler listesini oluşturmaya başlamıştı bile. Mecbur kalacağı şeyleri en sona bırakıp, kısa süreli tedbirleri almaya çalışıyordu. Sağlık ocağında Fidan'ın adının kayıtlara geçmemesi konusundaki ısrarı da bu yüzdendi.

Sakin geçirdiklerini ve kısmen de olsa mutlu olduklarını sandıkları hayat, Fidan'ın doğumuna iki hafta kala alt üst oldu.

Fidan her zamanki gibi aylar öncesi Sina'nın bir bitki gibi oturup durduğu kanepede, camdan dışarı bakarak Azad'ın gelmesini bekliyordu. Sokağın başında Azad'ı gördüğünde gülümsemiş;

"Azad geliyor, abla" demişti mutlu bir sesle.

Azad, elinde alışveriş torbaları, mutlu bir yüzle sokaktan

aşağı yürüyordu ve Fidan'ın kendisini beklediğinden emin, başını kaldırıp görmese bile penceredeki sevdiğine gülümsemişti. Yerinden kalkmadan gülen gözleriyle sevdiğini izleyen Fidan, sokağın başında gördüğü iki kişiyle, "Azad!" diye bağırmış ancak sesini ne dışarı duyurabilmişti ne de gördüklerine engel olabilmişti.

Azad'ın arkasından hızlı adımlarla gelen iki kişiden biri, sokağın ortasında yüksek sesle, "Azad!" diye bağırmış, delikanlı başını geriye çevirdiğinde, daha bedenini geri dönmeden sırtına kurşunları yemişti bile. Her şey yalnızca bir dakika içinde olmuştu.

Azad, ağır ağır sokağın ortasına düşerken yükselen silah sesleri nedeniyle sokak birbirine karışmış, Fidan çığlık çığlığa kendisini yere atarken Sina zorlukla tutmuştu kızı. Sina, duyduğu seslerle Fidan'ın bir anda feryat figan kendisini yere atmasıyla, kısa süreli de olsa ne olduğunu anlamaya çalışırcasına bir tutukluk yaşamıştı ama Fidan'ın kendisini kaybetmiş şekilde zorlukla ileri doğru atıldığını gördüğünde, hızla toparlanarak Fidan'a koşmuştu.

"Azad! Vurdular! Vurdular Azad'ımı!"

Fidan, Sina'nın elinden kurtulmak için çabalayarak kapıya atılıyor, Sina kızı sıkıca tutarken sesini duyurmaya çalışıyordu.

"Fidan olmaz! Olmaz, diyorum! Seni de vururlar! Kal! Sen içerde kal!"

Fidan adeta kendini kaybetmişti ve Sina tüm gücünü kullanarak kızı içeride tutmaya çalışıyordu. "Azad!"

Fidan'ın ağzından çıkan sevdiğinin ismi, öyle acılı bir feryattı ki Sina, o an bile Fidan'ın bir daha asla eskisi gibi olamayacağını anlamıştı. Sanki tüm ümitleri yok olmuşçasına, sanki tüm hayalleri tuzla buz olmuşçasına, sanki ciğeri yanarcasına bir feryatla, yalnızca sevdiğinin adını haykırıyor, hıçkırırken bir eliyle karnını tutarken bir eliyle kapıya uzanmaya çalışıyordu.

Her şey öyle çabuk olmuştu ki Sina daha sonra düşündüğünde bile olanlara inanamamıştı. Vuranlar çoktan kaçmış-

lardı. Azad, sokağın ortasında kanlar içinde kalmıştı. Ambulans gelmiş, Azad'ın cesedini alıp götürmüştü.

Sonraki günlerde, Sina'nın kimliksizliği nedeniyle tüm işlemlerle Özge ve sokaktaki birkaç kişi ilgilenmişti. Azad'ın cenazesini mahalleli sahiplenip kaldırmıştı. Fidan bitik haldeydi. Kızın gülen gözleri, feri sönmüş ateş gibiydi. Sanki geriye yalnızca külü kalmış gibi. Fidan'ın acısı, Sina'nın acısını öyle bastırmıştı ki Sina ilk defa kendisinden utanarak şükretmişti.

Karan yaşadığı sürece, ondan uzak kalsa da artık bir önemi yoktu. Karan hayatta olduğu sürece, o onsuzluğa da acısına da memnuniyetle sahip çıkacaktı. Yeter ki o yaşasın, yeter ki onun bir yerlerde nefes aldığını bilsin, Sina için bu bile yeterli idi.

Ve ilk defa Azad'ın cenazesinde, içindeki tüm kıskançlıklardan sıyrılarak, Karan'ın gönlüne sahip çıkacak birilerinin karşısına çıkması için dua etti. Onu mutlu edecek, sahip çıkacak, hayallerinin hepsini gerçekleştirmesine yardım edecek, güzel yürekli birinin, Karan'ın karşısına çıkması için dua etti...

20. BÖLÜM

Azad'ın ölümünden sonra, Sina bir an bile Fidan'ı yalnız bırakmıyordu. Birbirlerine sarılarak ağladıkları çok geceler geçirmişlerdi. İkisi de kısmen kaybettikleri sevdiklerine ağlıyorlardı. Fidan, sevdiğini bir daha asla göremeyecek olduğu için kahrolurken, Sina kendisinin de Fidan'dan farkı olmadığını düşünüyor, yine de nankörlük yapmamaya çalışarak Karan'ın hayatta olmasına şükrediyordu.

Fidan'ın yaşadığı acıya nasıl katlanılırdı, hiçbir fikri yoktu. Ne dese ne yapsa teselli olmayacağını da biliyordu. Daha 18 yaşında, tıpkı adı gibi gencecik, fidan gibi bir kız, karnında sevdiğinden yadigâr kalan bir bebekle, sevdiğinin kaybıyla yapayalnız, tek başına kalakalmıştı ortada. Fidan, içinde bulunduğu hiçbir duruma üzülmüyor, tek acıyı Azad'ın kaybında yaşıyordu. İçinde bulunduğu durumu düşünecek hali bile yoktu. Azad artık yoktu. Çocukluğundan beri tanıdığı, sevdiği, her şeyi olan adam artık yoktu...

Özge, onlara göre daha vakur duruyordu ama çokça zaman Sina, onun da mutfakta gizli gizli ağladığını görmüştü. Eleni çoğu zaman Fidan'ın yanında ağlamamak için kendi katına iniyor, uzun süre yukarı çıkmıyor, geldiğindeyse gözlerinin etrafındaki kırmızılığı yine o koyu makyajıyla, beceriksizce kapamaya çalışıyordu. Kimsenin gözünden kaçmıyordu bu durum ama sanki hepsi birbirlerini daha fazla zorlamak istemez gibi farkında değillermiş gibi yapıyorlardı.

Fidan o kadar mutsuz ve kendinden vazgeçmişti ki Sina o gün kızın çaresiz ümitsizliğini gördüğünde, daha fazla daya-

namayarak ilk defa çıkışmıştı Fidan'a.

"Fidan. Toparlanmak zorundasın artık. Biliyorum çok zor. Biliyorum, Azad'ı çok seviyordun ama bak, sen aslında bir o kadar da şanslısın. Ondan geriye bir parça var sende. Kendin için değilse bile bebeğin için yaşa. Azad böyle koyuvermeni istemezdi. Bebeğin için sağlam durmak zorundasın!"

Fidan hüzünlü, vazgeçmiş gözlerle Sina'ya bakıp, umutsuz bir sesle karşılık verdi. "Ne için sağlam duracağım abla? Azad'ım gitti. Bizi sağ bırakacaklarını mı sanıyorsun? Bizi de bulacaklar. Bebeğimi de beni de öldürecekler. Belki de böylesi daha iyidir. Bu dünyada değilse de diğerinde kavuşuruz birbirimize."

Fidan'ın umutsuz sözleri Sina'yı öyle sinirlendirmişti ki sert bir sesle, "Saçmalama! Kimse size dokunamaz! Kimse sizi bulamayacak. İzin vermem anlıyor musun? Kimsenin sizi bulmasına izin vermem!" dedi.

Fidan, Sina'nın sert sözlerinden etkilenmeden yine hüzünlü gözlerle ona bakmaya devam ederken, Sina derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Kızın yanına oturarak iki zayıf eli, kendi zayıf ellerinin arasına aldı.

"Seni öyle iyi anlıyorum ki Fidan. Biliyorum, yüreğin paramparça. Biliyorum, korkuyorsun ama ne olur korkma! Ben sizi bırakmam! Bebeğin de sen de yaşayacaksınız ama güçlü olman lazım. Bebeğin için... Lütfen, vazgeçme!" Elini uzatıp, Fidan'ın neredeyse dokuz aylık olmasına rağmen çok da büyük olmayan karnının üzerine koydu. "Bak, kızın burada. Ona, annesinin ne kadar güçlü olduğunu göstermek zorundasın. Herkese kafa tuttun, Azad'ı bekledin. Şimdi ondan bir parça var içinde. Onun için değmez mi Fidan? Azad'ın parçası için değmez mi güçlü olmana? O yoz, iğrenç insanlara inat, yaşamaz mısınız ikiniz de?"

Fidan başını iki yana sallayıp, "Bilmiyorsun abla. Onların gözlerinin ne kadar dönmüş olduğunu bilmiyorsun," dedi umutsuzca. "Amcamın oğluna varmadım, Azad'la kaçtım diye hepsi beni öldürmek istiyor. Bir namustur tutturmuşlar. Sevdiğim adamla kaçtım diye mi namuslarını kirlettim ben?

Bebeğime piç diyecekler. Ben çok gördüm bunları abla. İstedikleri olmadı mı önlerine gelen her şeyi ezip geçiyorlar. Ne seni ne beni dinlerler. Önünde sonunda bizi bulacaklar.

O zaman ne bana ne de bebeğime acıyacaklar. Bak, buraya kadar sürmüşler izimizi. Yine gelecekler. O pislik, bizi rahat bırakmayacak. Ben güçlü olsam da değişen hiçbir şey olmayacak. Onlar her zaman bizden daha güçlü olacaklar."

"Seni kaçırırız buradan. Yurt dışına kaçırırım seni. Yeni kimlik, yeni isim... Her şeyin bambaşka olur. Kızını da alır gidersin, hiçbir yerde bulamazlar sizi."

Fidan hüzünlü bir alayla Sina'ya bakıp, gülmeye benzer acı bir ses çıkardı dudaklarının arasından.

"Nereye gideyim? Kimseyi tanımam, etmem. Dil bilmem. Küçücük bebeyle nereye gideyim abla? Ben sonumuzu görüyorum. Sen sadece bunu kabul etmek istemiyorsun ama ben kaderimi kabul ettim çoktan. Benim tüm ümitlerim, Azad'la birlikte o toprağın altına gömüldü. Ben onsuz bir hiçim! Ben, Azad'sız yokum ki."

Sina ne kadar uğraştıysa da Fidan'ın ümitsizliğini yok edememişti. Fidan sanki Azad'ın ardından, hayata dair tutunduğu her şeyi avuçlarını açarak serbest bırakmış, kaderine razı gelmiş, yaşayan bir ölü olmuştu. Tüm gün eli karnında, aylar önce tıpkı Sina'nın yaptığı gibi kanepede, camdan dışarıya bakıyor, gözlerini Azad'ın vurulduğu noktadan bir an bile ayırmıyordu.

Günler geçtikçe ne Eleni'nin konuşmaları ne de Özge'nin ondan umulmayacak yumuşaklıkla ikna çabaları da işe yaramadı. Fidan hayata küsmüş, mutlak sonu bekler gibiydi. Sina'nın zoruyla ağzına birkaç lokma atıyor, gözlerinin yaşı hiç kurumuyordu ve en acısı, ağladığının bile farkına varmıyordu. Yaşlar, sessiz hıçkırıkların şahidi gibi yüzünden akarken, gözlerini ayırmadan Azad'ı son gördüğü yere bakmaya devam ediyordu.

Fidan'ın doğumundan üç gün önce, Özge akşam işten dönüşte, aylar önce yaşadığı olayla yine karşı karşıya geldi. Seyit köşe başında gelişini beklemiş, Özge sokağa döndüğünde

yine peşine takılarak takibe başlamıştı.

Haziran'ın ortalarıydı ve çöken karanlık, havayı az da olsa serinletmişti. Özge'nin doğal ve umursamaz adımlarını takip eden Seyit, kızın giyindiği mini eteğe laf atıp, ardından çirkin sözlerine devam etmişti. Özge yine çıldırmıştı ve aniden geri dönerek adamı kovalamaya başlamıştı. Delicesine küfürler ederek adama bağırıyor, Seyit'se birkaç adım kaçıyor, sonra yine dönerek aynı arsız kelimeleri kıza yöneltiyordu. Sokakta yükselen sesler nedeniyle birçok kişi camlara çıkmıştı ve Sina da bunlardan biriydi. Gördükleriyle öyle öfkelenmişti ki Özge'nin adamın üzerine yürüdüğünü fark ettiğinde, hızla salonunu kat edip kapıya koşarken eliyle Fidan'a işaret ederek, "Sen kal burada. Sakın dışarı çıkma!" diye bağırarak, kapıdan dışarı fırlamıştı. Merdivenleri koşarak inerken, gürültüyü duyup kapıya çıkan Eleni'ye, "İçeri gir Eleni. Çıkma dışarı!" diye bağırarak, hızını kesmeden binadan sokağa fırlamıştı.

Sokağın yukarısına doğru koşarken Özge çoktan adamın üzerine atlamıştı ancak adam da bu kez Özge'ye vurmaya başlamıştı. Köşedeki torbacı Abbas, ağır adımlarla onlara yaklaştı ancak diğer birkaç esnaf gibi kavgayı seyretmek daha eğlenceli gelmiş olacak ki bu kez müdahale etmeden, sırıtarak olanları izlemeye koyuldu.

Özge, üzerindeki etekle ve topuklu ayakkabılarla rahat hareket edemiyordu ve adama salladığı birkaç tekme boşa gitmişti. Seyit, Özge'nin boş anında, kızın ayağındaki topuklularla zorlukla durduğu dengesini kaybettirecek bir çelme taktı ve Özge dizlerinin üzerine düşünce, Özge'nin saçlarına elini doladı. Canı yanan Özge öfkeyle küfrederken, Seyit acımasızca kızın saçlarını çekiyordu. Sina yalnızca birkaç metre ötesindeki sahneyi gördüğünde, öfkeden gözü dönmüştü. Hızını hiç kesmeden koşmaya devam etti ve aynı hızla neredeyse uçarak Seyit'in suratına tekmeyi oturttu. Bu kez Seyit aldığı darbeyle sokağa serilince Sina, o kızgınlıkla adamın üzerine atılıp yumruklarını indirmeye başladı. Ama aylardır o kadar zayıf düşmüştü ki eskisi gibi antrenman yapamamanın da eksikliği ile yumrukları, adam için çok zayıf kalı-

yordu. Daha birkaç yumruk atmamıştı ki Seyit, Sina'yı üzerinden attı ve Sina yere düşerken o sırada toparlanan Özge, adamın üzerine çullandı.

"Lan, hayvan oğlu hayvan! Sen adam mısın lan? Sen laftan anlamıyor musun? Karı mı kalmadı memlekette de bana sarıyorsun? Sorsam ibne değilim dersin, gavat! Nesin lan sen? Kime bulaşıyorsan bulaş, bir daha bana bulaşırsan gebertirim seni! Anladım mı lan, lubunya? Gebertirim seni!"

Özge'nin gözü dönmüş halde adama indirdiği yumruklar, adamı perişan etmişti ancak Seyit, son bir can havliyle Özge'yi iterek yerinden fırladı ve birkaç adım uzaklaşarak, yüzü gözü kan içinde tehditler savururken, işaret parmağını sallayarak geri geri adımladı sokakta.

"Geberteceğim kızım seni! Bu artistliğinin hesabını vereceksin! Bana namus taslıyor orospu. Herkesin altına girdin, bana mı namus taslıyorsun lan? Gören de temiz aile kızı sanacak. Lan, daha dört sene önce sokakta çarka çıkıyordun!"

"Çıkıyorsam sana ne, lan? Sana ne?!" diye haykırdı Özge. "Nikahına mı alacaksın? Git, kendini becertecek başka birini bul!"

"Ne becertmesi lan? Doğru konuş! Erkeğim ben, erkek!"

"Ben ne kadar kadınsam, sen de o kadar erkeksin!" diye haykırdı Özge. "Beni mi yiyorsun lan? Sizin gibilerin ne mal olduğunu bilmiyor muyum ben? Erkeğim diye karşıma dikilip, sonra da domalıp beni becer diye yalvarıyorsunuz!"

"Özge!" diye bağırdı Sina. "Yeter artık! Kime, neyi anlatıyorsun? Sorsan hepsi sapına kadar erkek!" dedi, küçümseyen bakışlarını Seyit'e dikerek. Ardından tükürür gibi "Pabucumun erkeği! Siktir git lan!" diyerek adama doğru tehdit dolu bir adım attı.

Seyit arkasını dönüp uzaklaşırken, parmağını sallayarak tehditlerini savurmaya devam etti.

"Göreceksiniz siz! Bu dediklerinizi ödeteceğim size. Göstereceğim size erkeklik nasıl olurmuş!" "Siktir git götoş!" diye bağırdı Özge arkasından.

Sina bir adım atıp Özge'ye yaklaştı. "Hadi, eve gidelim.

Siktir et bu lavuğu. Havlayan köpek ısırmazmış."

"Bir bok yapamaz zaten," dedi Özge umursamayan, ters bir sesle.

Ayağından çıkan ayakkabıları eline alarak, çıplak ayak Sina'nın yanında yürümeye başladı. Saçları karman çorman, üstü başı perişan haldeydi. Binaya doğru yaklaşırken önünden geçtikleri dükkanların dışında, onları seyredenlere çemkirmeyi de ihmal etmemişti.

"Size de seyirlik malzeme lazımmış. Bir taneniz adam değilsiniz be!"

Dükkanların önündekiler, kendi kendilerine mırıldanıp kaçarcasına içerlere girmeye başladılar. Karanlık sokakta bazıları kepenk kapatmaya başlamıştı bile.

"Onlara da kızmıyorum. Adamı başlarına bela etmek istemiyorlar. Boş ver," diye söylendi Sina.

Doğuma kadar olan sonraki birkaç gün sakin geçti. Sina çalıştığı için Fidan'ın yanından Eleni hiç ayrılmıyordu. Zaten tüm gün boyunca yapacak bir şeyi de yoktu ancak doğum sonrası için onun da planları vardı. Her sene, yaz aylarını Büyükada'da, uzak kuzenlerinin yanında geçiriyordu ve Fidan'ın doğumundan sonra birkaç ay yine Ada'ya geçecekti. Özge, Eleni'nin planları için ona laf sokmaktan geri durmuyordu.

"Kart karı! Gidip de ne yapacaksın acaba orada? Ada da seni bekliyordu zaten. Şurada kır kıçını, otur işte. Her yaz beni burada bi başıma bırakıp gidiyorsun."

"Öyle deme Özge... Deniz, güneş bacaklarıma iyi geliyor. Senede bir kez tatil yapıyorum işte. E biliyorsun, daha fazla uzağa gidemiyorum. Uzun yol sıkıyor beni."

"Hıı uzun yol sıkıyor. İhtiyarlıktan daha uzağa gitmeyi kıçım yemiyor demiyor da yol sıkıyor, diyor. Ayol, gelmişsin kaç yaşına, hala tatil derdindesin."

"Ne varmış canım, benim yaşımda! Hala genceciğim. Sana bile taş çıkarırım." "Hıı çıkarırsın. Çıkarırsın ama ancak böbrek taşı çıkarırsın sen!"

Sina, ikisinin atışmasına yalnızca göz devirmiş, Fidan'sa

yine dalgın gözlerle camdan dışarıyı izlemişti. Sina göz ucuyla Fidan'a baktığında içi sızladı. Onun neler hissettiğini öyle iyi anlıyordu ki. Yine de Fidan'ın bu vazgeçmiş tavrı onu korkutuyordu. Fidan, sürekli düşünceler içerisinde dalgınca oturuyordu. Kolu kanadı kırılmış, ufacık, çaresiz bir kuş gibiydi. Öyle küçük, öyle gençti ki Sina onun bu kadar hüznü ve acıyı, daha bu yaşta yaşamış olmasından dolayı kahroluyordu. Elinden hiçbir şey gelmiyordu ve Fidan ne kadar kabul etmese de onları koruyacak bir yol bulmaya çalışıyordu.

Yeni kimlikler oluşturabilmesi için aylardır uzak durduğu şeylere dönüş yapmayı bile düşünüyordu. Kimin onu takip edip etmeyeceği ya da izini sürmelerini bile umursamıyordu. Çok çaresiz kaldığında, kapattığı bütün defterleri geri açacaktı. Tek dileği şimdilik sağ salim Fidan'ın doğum yapması ve belki de bebeğini gördüğünde ve kucağına aldığında, yeniden hayata tutunmak için kendisine bir şans vermesiydi.

Fidan'ın sancıları, Haziran'ın 23'üne girdikleri gece yarısı başladı. Sina, her zamanki tedbirli tavrıyla kızın çantasını çoktan hazırlamıştı ama hastane, doğum için öncelikleri arasında değildi. Uzun zamandan beri yaşanacakları tahmin ettiğinden, tedbirini almıştı. Pahalıya patlamıştı ama son yaptığı işten iyi para geçmişti ellerine. Sağlık ocağındaki doktoru, durum nedeniyle parayla da olsa kendi safına çekmeyi başarmıştı ve doğum sancıları başladığında, doktoru arayıp sağlık ocağına gelmesini sağlamıştı.

Sabaha karşı etrafta kimse yoktu. Fidan'ı çağırdıkları taksiye bindirip sağlık ocağına götürmeleri, on beş dakikalarını almamıştı. Sağlık ocağı sessizdi. Yalnızca doktor ve bir hemşire vardı o saatte. Umduklarının aksine kolay bir doğum oldu ve Fidan'ın kızı sabaha karşı doğdu. Doktor, her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde, içinde bulundukları durum nedeniyle, öğlene doğru bebekle birlikte eve geri döndüler. Sina, kimsenin bebekten haberi olmaması için çok dikkatli davranmıştı ve doktorun da yardımıyla Özge ve Eleni, Fidan'ı sanki sıradan bir hastaymış gibi ön kapıdan çıkarırken, Sina bebekle birlikte arka kapıdan, kimseye görünmeden çıkmıştı.

Bebeğin doğumu hiçbir yere kaydedilmedi ve Sina bu sorunu, sonra kendisinin halledeceğini söyledi doktora. Doktor, ileride başının belaya gireceğinden korksa da Sina kendinden emin şekilde güvence vermişti doktora. Daha önceki gelişlerde de Fidan'ın hamile olduğunu belli etmemeye çalışmışlardı.

Tüm muayeneler, Sina'nın becerikliliği sayesinde gizli yapılmıştı ve görenler yalnızca sıradan bir hasta diye düşünmüşlerdi. Sina, Fidan'ı arayanların nerelere kadar ulaşabildiklerini bilemediği için Fidan'ın hamile bir kadın olarak ortalarda dolaşmasını engellemiş, her defasında bol giysilerle Sağlık Ocağına getirmişti kızı. En azından bebeğin güvende olacağından emin olmak istiyordu. Fidan her ne kadar inanmasa da Sina ikisini de güvende tutacaktı.

Fidan, bebek doğduktan sonra mucizevi bir şekilde toparlandı. Tıpkı Sina'nın düşündüğü gibi kızını kucağına aldığında, hayata dair daha ümitliydi. Kızı, Azad'dan ona kalan tek şeydi ve kucağına aldığı minicik beden yalnızca ona muhtaçtı. Fidan'ın kızının üzerine düşmesi, gösterdiği ihtimam, Sina'nın uzun süreden beri ilk defa rahat bir soluk almasına neden olmuştu. Fidan hayatlarına girdiğinden beri kendisini bile düşünecek zaman bulamamıştı. Fidan'la bebeğe ne zaman baksa içine bir sızı çöküyor ama onlar adına mutlu oluyordu. Hayat böyle bir şeydi işte. Bazıları, istediği her şeye sahip olamıyordu. Fidan için Azad olmasa da artık bebeği vardı. Sina içinse ne Karan ne de bir çocuk, yalnızca bir gün karşılarına çıkacağını düşündüğü bir kardeşi ve yeğeni vardı.

"Adını ne koyacaksın?" diye sordu Sina, beş günlük bebek annesinin memesini emerken. Fidan ve bebek, Sina'nın o eve ilk geldiğinde kaldığı odada kalıyorlardı. Sina salondaki kanepeden şikayetçi değildi. Üst katı hala tam olarak bitiremediklerinden, Fidan ve bebeğin o kırık dökük yerde kalmalarını düşünmemişlerdi bile. Şimdi odada, Fidan bebeği emzirirken, Sina minik parmakları okşayarak büyülenmiş gibi bebeği izliyordu. Fidan, onun bakışlarındaki hayranlığı

gördüğünde kalbi sızladı. Bir kadın olarak onun neler hissedebileceğini biliyordu.

"Bizim için çok şey yaptın abla. İsmini sen koy istiyorum." diye alçak sesle karşılık verirken sesi minnettarlık doluydu.

"Saçmalama. Ben hiçbir şey yapmadım. Her şeyi sen yaptın. Onun için tutundun hayata. Hem o senin kızın. Adını koymak, senin hakkın."

Sina itiraz dolu bir tonla karşılık verirken gözlerini bebekten ayıramıyordu. "Çok güzel, değil mi? Çok minik," dedi gülümseyerek. Bir bebekte görülmeyecek kadar kıvır kıvır epey saçı vardı miniğin. Pembe, tombul yanakları, büzüşmüş dudaklarıyla minicik bir ağzı vardı. Sina bakmaya doyamıyordu. "Tıpkı sana benziyor," diye fısıldadı. "Annesi gibi o da çok güzel olacak."

"Bahtı annesine benzemez inşallah," diye hüzünle mırıldanan Fidan'a, Sina başını kaldırarak çıkıştı alçak sesle.

"Ne varmış annesinin bahtında? O da inşallah, senin gibi sevdiğinden evlat sahibi olur. Sen sevdin Fidan. Çoğu kimsenin ne olduğunu bile bilmediği bir sevgi yaşadın. Her kula nasip olmaz bu. Haklısın, çok kısa sürdü. Ne kadar kalbin acısa da yine de şükret, bebeğin var. İnşallah, o da annesi gibi güzel yürekli olur. İnşallah, o da annesi gibi sevdiğine varır."

"Vardım da ne oldu abla?"

"Kader Fidancım. Bu da Allah'ın takdiri. İsyan etsek ne olur? Çare var mı? Kaderden kaçılmıyor ki. Bak bana, ben kaçtım, elimde hiçbir şey yok. Yine de sahip olduğumuz her şey için şükretmeliyiz. Sen de kızın için şükret. Kaderine isyan etme. Allah her şeyin hayırlısını verir."

Fidan uzun uzun Sina'yı süzüp çekingen bir sesle, "Dönmeyecek misin abla?" diye sordu.

Sina'yla uzun uzun konuşmuşlardı geçen zaman içinde.

Sina garip bir şekilde, geçmişte etrafındaki kimseyle konuşmadığı şeyleri Özge ya da Fidan'la konuşabildiğini fark ediyordu. Belki de onlara, hep olduğu kişi gibi görünmek zorunda olmadığı içindi bu konuşmadaki rahatlık. Onu tanıyan herkes, onun ne kadar güçlü, her şeyle nasıl da yılmadan baş

edebildiğini gördüğünden, başka türlüsünü düşünemedikleri için kendisini anlatmakta zorluk yaşardı çoğu zaman. Belki de ona ihtiyacı olanların karşısında zayıf görünmemek içindi bu, açıklayamıyordu kendine ama şimdi, etrafındaki insanlar bambaşka ağır darbeler almış, bazen güçlü, bazense yenilgiyi kabul etmiş kişilerdi ve onun da yenilgin anlarına anlayışla yaklaşıyorlardı.

Özge'nin başından geçenlerle hesaplaşması, önceki isyanları ve değiştiremediklerini kabullenişi, şimdi hayata karşı durduğu güçlü tavır, bazense umursamaz ve alaycı yaklaşımı, herkesin an geldiğinde nasıl da farklı tepkiler verdiğini gösteriyordu. Fidan, aylar önce Azad'la birlikte çok mutluydu. Azad'ı kaybedişinin ardından hayattan elini eteğini çekmiş gibiydi ve Sina, o günlerde kızın yanlış kararlar almasından çok korkmuştu ama şimdi kızıyla birlikte yeniden güçlenmişti. Azad'ı unutmuyordu, gözyaşları hiç dinmiyordu ama en azından kızına her bakışında, gözlerinin içinde yanan güçlü alevleri görebiliyordu Sina.

Fidan'ın sorusunu, hüzünlü bir omuz silkiş eşliğinde, "Dönemem ki Fidan," diye cevapladı. "Niye dönemiyorsun abla?"

"Yüzüm yok Fidan. Yanlış bir karardı yaptığım ama doğru düzgün düşünecek halde değildim. Şimdiyse dönmeye hem korkuyorum hem de utanıyorum. Şu an öyle güçsüz hissediyorum ki hiçbirinin tepkisini karşılayacak gücüm yok. Bir gün yüzlerine bakacak cesareti topladığımda döneceğim ama şimdi değil."

"Herkesin hataları olur abla. Hata yaptığını söyler, af dilersin, seni anlarlar mutlaka. Seni seviyorlarsa anlarlar." Fidan, ikna etmeye çalışır gibi sarf ettiği sözlerin ardından düşünceli bir sesle mırıldanarak devam etti." Gerçi bana da bakınca, demek ki beni de Azad'dan başka seven olmamış. Anama babama hata yaptım desem de kucağımdaki çocukla, beni asla kabul etmez, ikimizi de öldürürler."

"Saçmalama, Fidan. Sen hata yapmadın ki. Bu meleğe hata demek için insanın vicdansız ve kalpsiz biri olması gerek."

"Eh onların da pek kalbi, vicdanı yoktur zaten. Tutturmuşlar bir kendi töreleri, gelenekleri. Sana, ne istersin diye soran olmaz. Mal gibi satıyorlar kızları. Hele ki biri karşı gelsin kendilerine, bak, neler ediyorlar o kızlara? Gördün işte. Ben kaçtım, kurtuldum sandım, hala kurtulamadım."

"Kurtulacaksın Fidan. Azıcık daha inançlı ol, kurtulacaksın. Kimsenin sizi incitmesine izin vermem ben."

Fidan, Sina inançlı ve inatçı sesle konuşurken gülümseyerek yüzüne baktı.

"Nereden de karşınıza çıktık abla? Allah nasıl da karşılaştırdı bizi? Yoksa ben bebeğimle ne yapardım?"

"Yine baş ederdin sen! Sen ki onca zaman kimseye boyun eğmedin, o aşağılık amcaoğluna varmadan Azad'ı bekledin, bizimle karşılaşmasaydın da başa çıkardın sen."

Başını, tekrar ağzını annesinin memesine dayamış olan bebeğe indirdi. Yüzü bir anda yumuşamış, dudağının ucu minik bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Hadi, söyle adını. Ne olacak adı?" diye sorarken sesi heyecanlıydı.

Fidan önce Sina'ya, sonra uzun uzun kızına baktı. Elini kaldırıp kızının yumuşacık yanağını, parmağının ucuyla okşadı.

"Sarya olsun o zaman. Özgürlük demek anlamı. Özgür olsun benim kızım."

Sina başını kaldırıp Fidan'a baktı. İlk defa gülümsemesi yüzünü aydınlatmıştı." Sarya!" diye fısıldadı. "Özgürlük..." Başını tekrar bebeğe eğdi. "Evet. Özgür olacak senin kızın. Herkesten daha özgür olacak." Başını eğip, bebeğin alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sarya senin adın. Tıpkı senin gibi çok güzel bir isim," diye fısıldadı.

* * *

Bir hafta sonra Sina, ihtiyacı olan birkaç parça malzeme için sokağın başındaki elektronik eşya satan dükkâna girdi. Fidan bebeği uyuturken, dışarıda işleri olduğunu, hemen

halledip döneceğini söylemişti.

"N'aber, Mete?" diye gelişigüzel selam verdi, düz bir sesle. "Hoş geldin abla."

"Sağ ol... Şunları bulabilecek misin bana?" diyen Sina, elindeki listeyi uzatarak çocuğa verdi.

Yirmili yaşların başında, karmakarışık saçlı, incecik, uzun boylu bir çocuktu Mete. Yüzünde hala ergenlikten kalma sivilce izleri vardı. Kahverengi, küçük gözleri, uyanık biri olduğunu belirtir şekilde sürekli yuvalarında oynuyordu. Sina'nın uzattığı listeye göz atıp, tezgâhın arkasında geriye dönerek arkasındaki raflardan birkaç kablo çıkarırken, "İstediğin RAM için birkaç gün beklemen lazım abla. Çocuklar yeni mallar getirecekler, ben onların arasından bir şey ayarlarım sana. İşlemciyi de akşama doğru tedarik ederim ama şimdi elimde yok."

"Tamam, sen hallet, akşam ben uğrar alırım. RAM işini de halledince haber ver."

"Tamamdır abla," diyen çocuk, birkaç parça daha tezgâhın üzerine koydu. Tezgâhın altından çıkardığı bir poşete, çıkardıklarını koyarken kaçamak bir bakışı dükkân kapısından dışarı attı. Sanki kapının yakınlarında birilerinin olup olmadığını kontrol eder gibiydi. Kimsenin olmadığına kanaat getirince poşeti Sina'ya uzattı ve Sina'nın ona uzattığı parayı alırken tedirgin bir bakışı tekrar kapıdan dışarıya fırlatıp "Abla, sana bir şey demem lazım," dedi alçak bir sesle.

Sina, çocuğun tavrından mı yoksa ses tonundaki titreşimden mi daha çok endişe duyması gerektiğini düşünerek başını salladı, "Söyle."

Çocuk, başını tezgâhın üzerinden hafifçe Sina'ya yaklaştırıp alçak sesle, hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Abla, şu sizinle kalan kız var ya..." dediği anda, Sina'daki tüm tehlike sinyalleri çalmaya başlamıştı. Kaşlarını çatarak ters bir sesle, "Ne olmuş ona?" diye dik dik sordu çocuğa bakarak.

Çocuk, temkinli bir tavırla hafifçe geri çekilip, savunmaya geçer bir pozisyonla elini kaldırdı. "Abla dur, diklenme

hemen. Bilmek istersin diye düşündüm. Bugün iki adam gelip kızın resmini gösterdi, buralarda görüp görmediğimizi, sordu. Ben, yok dedim. Esnaftan birkaç kişiye de gösterdiler. Onlar da yok dedi. Biliyorsun, mahallede kimse kimseyi satmaz. Herkesin bir açığı var sonuçta ama herifleri, öğlen otoparkın orada, şu it Seyit'le konuşurlarken gördüm. Haberin olsun istedim. Kızın sizde kaldığını söylemiş olabilir o it. Özge Abla'ya diş biliyor ya..."

Sina duyduklarıyla kalbinin sıkıştığını hissetti. İstemsizce eli kalbinin üzerine gitti. Başını çevirip, tedirgin bakışlarla dükkân kapısından dışarı baktı. Poşeti aceleyle dürercesine eline alıp, "Eyvallah. Sen kimseye bir şey söyleme. Bir daha gelirlerse telefonla ara beni," diyerek, acele adımlarla dükkândan çıktı.

"Tamam abla. Sen merak etme. Bizde kimseye satış olmaz!" diye ardından bağıran çocuğu duymadı bile. Neredeyse koşar adım sokağın aşağındaki binaya doğru yollandı. Binadan içeri girer girmez sürekli açık kalan kapıyı kapadı ve bozuk kilidin üzerine, binanın girişinde duran boya fırçasının sapını takarak kapalı durmasını sağladı. Acele adımlarla ilk katı çıktı ve Eleni'nin kapısını çaldı. Bir süre bekledikten sonra, kapıyı açan yaşlı kadının kendisine sorarcasına bakan gözlerine telaşla bakıp hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden, sesini alçaltarak konuşmaya başladı. Fidan'ın bir şey duymasını istemiyordu. Duyarsa panik yapacaktı kesinlikle.

"Eleni, camın önünden ayrılma. Sokakta yabancı birilerini görürsen de bana haber ver. Bu puştlar Fidan'ı arıyorlarmış. Esnafa sormuşlar. O ibne Seyit, burada olduğunu söylemiş olabilir. Mete görmüş adamlarla konuşurken."

Eleni elini ağzına kapayıp gözlerini ardına kadar açtı. "Deme!" derken, sesi en az Sina kadar telaşlıydı.

"Fidan'a bir şey çaktırma. Korkmasını istemiyorum. Ben bir çare düşüneceğim."

Eleni, başını sallayarak onaylayınca hiç duraksamadan üst kat merdivenlerine yöneldi. Tam birkaç basamak çıkmıştı ki başını geri çevirip, "Sen ne zaman gidiyordun?" diye sor-

du kaşlarını çatarak.

"Hafta sonu gidecektim. Kalayım o zaman."

"Yok yok, bozma planını sen. Fidan gideceğini biliyordu. değişiklik yaparsan nedenini soracak bu sefer. Telaşlandırmaya gerek yok."

Eleni, boynunu bükerek Sina'yı onayladı ancak Sina aceleyle yukarı çıkarken fark etmedi bile kadının jestini. Arkasından kapanan kapı sesini duyduğunda Sina, Özge'nin daire kapısına varmıştı bile. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı ve hiçbir şey olmamış gibi kapıyı açarak, düz bir yüz ifadesiyle içeri girdi.

"Geldin mi abla?" diye seslenen Fidan'a, "Geldim canım. Çabuk bitti işim," diye cevap verdi. "Çay yapıyordum kendime. Sen de ister misin?"

Sina çay fikrine yüzünü buruştursa da, "Olur. Açık alırım ben de," diye karşılık verdi. "Kız uyuyor mu hala?" diye sorarken, mutfak kapısının önüne gelmişti.

Fidan gülümseyerek başını geri çevirirken, bir yandan da başını sallamıştı. "Uyudu abla. Gazı çıkınca rahatladı. İnşallah, gece de iyi uyur."

"Uyur uyur, merak etme. Huysuz değil maşallah. Uyanırsa da bakarız beraber."

Sarya'nın gece emzirmelerinde Sina da uyanıyor, Fidan'a yardım ediyordu. Gerçi her konuda yardım ediyordu. İlk banyosunu birlikte yaptırmışlardı. Altını Fidan'dan çok Sina değiştiriyordu ama Fidan öyle genç ve ne yapacağını bilemez haldeydi ki Sina, İber'de edindiği tüm tecrübeleri rahatlıkla kullanıyordu. Daha on yaşlarındayken İber'e bakabiliyordu.

Şimdi Sarya ona çocuk oyuncağı gibi geliyordu.

Özge gelene kadar Sina tedirginlikle sık sık camdan bakmıştı. Fidan'ın şüphelenmemesi için Sarya'yla birlikte o da fırsat bulmuşken uyusun diye odaya göndermiş, kendisi salonda sık sık dışarıyı gözlemişti. Özge'nin gelişini gördüğünde hızla yerinden kalkıp, sessiz adımlarla daireden çıkıp merdivenleri indi. Kapının kilidine soktuğu sopa nedeniyle Özge'nin içeri giremeyeceğini biliyordu. Özge tam kapının

önünde kapıyı zorlarken, Sina binanın kapısını açabilmişti.

"Bu ne be?" diye çemkirdi Özge her zamanki tavrıyla. "Eski köye yeni adet mi? O sopa ne kız? Neremize sokucaz onu?" diyerek, abartılı bir kahkaha attı binadan içeri girerek.

Sina, parmağını dudağının üstüne bastırırken bir eliyle Özge'yi çekiştirdi kenara. "Sus kızım ya! Az sesini alçalt! O kart sesinle mahalleyi kaldıracaksın ayağa?"

"Ne oldu kızım?" diye sordu Özge merakla Sina'ya bakarak.

Sina çabucak merdivenlerden yukarıya doğru bir bakış attı ve Özge'ye yüzünü yaklaştırarak, "Mete söyledi. Herifler Fidan'ı soruyorlarmış. Herkes yok demiş ama senin, o otoparktaki puştla konuşurlarken görmüş Mete. O ibne söylemiş olabilir mi sence?"

Özge sinirle elindeki çantayı yere atıp ayağını aynı sinirle yere vurdu.

"Söylemiştir tabii göt oğlanı!" Gözlerini tavana kaldırıp elleriyle saçlarını geri iterken, oflarcasına derin bir nefes aldı.

"Kesin söylemiştir sana söyleyeyim. Bana ders verecek ya! Herifi sikmedim diye o bizi sikecek!" "Doğru konuş lan!"

"Ne, yalan mı?"

"Tamam, yalan değil de sen Fidan'ın yanında azıcık diline hâkim ol! Ayrıca evde bir bebek var artık, terbiyeli konuşman lazım."

"Olur anne!" dedi Özge yüzünü buruşturarak alaycı bir sesle.

Sina gözlerini devirerek bir adım geri çekildi. Bakışları düşünceli bir şekilde binanın köhne girişinde dolaştı.

"Ne yapacağız?" diye düşünür gibi sordu kısık bir sesle.

"Kızı evden dışarı çıkarmayacağız. Bakar bakar, giderler. Diğer herkes yok dediyse bir Seyit itinin lafıyla, günlerce aylarca buralarda dolanacak değiller."

"Sarya'nın kontrolleri var," diye mırıldandı Sina bakışlarını yere eğerek.

"O zaman, o çok sevdiğimiz doktora az daha çıkıntı vereceğiz, o da eve gelecek."

Sina başını kaldırıp onaylarcasına salladı." Tamam. Mantıklı. Şimdiye kadar gayet güzel iş birliği yaptı. Para işini ben hallederim."

"Bende de var biraz, maaşımı aldım."

"Sendeki kalsın. Zor zamanlar için o. Daha bebeğin ihtiyaçları var. Sen, yine çalıştığın alışveriş merkezinden al alınacakları, farklı poşetler içinde getir, kimse burada bebek olduğunu anlamasın."

"Orası kolay iş. Hallediyorum ben merak etme. Her gün elimde poşet görmeye alışık buradakiler. Kimsenin bir şey çaktığı yok. Sadece şu çocuk bezlerinin küçük paketleri olaymış, iyiymiş. Onları saklayacak çanta zor buluyorum."

"İdare edeceğiz bir süre." Sina bakışlarını kaldırıp Özge'ye baktı. "Eleni'nin kirasını verelim. Hafta sonu gidiyor, onun da paraya ihtiyacı var."

"Ay ne olacak ya? Sonra da göndeririz ona."

"Öyle deme. Kadının üzerinde para olsun. Onun bunun eline bakmasın. Gitmeden, cebine parasını koymamız lazım."

Özge burun bükerek mırıldandı. "Kart kokona. İlla gidecek! Bok var Ada'da!"

Sina, elini Özge'nin koluna uzatarak çekiştirdi. "Uğraşma şu kadınla. Yazıktır. Hadi, al çantanı çıkalım. Fidan uyandıysa merak eder."

* * *

Sina ömrü boyunca düşünse, asla olmaz diyerek aklına dahi getiremeyeceği korkunç olayı, sadece on beş gün sonra yaşadı. O ki en berbat olaylara karşı dahi gardını indirmemişken, her şeye karşı dik durabilmişken, onu çökerten şey başına geldiğinde, saatlerce şoktan çıkamamıştı.

Her şey tıpkı onu, ilk defa kırılma noktasına getiren gün gibi güzel başlamıştı. Özge'nin izinli olduğu bir Salı günüydü. Sabah iki kadın, bir kadın görünümlü erkek ve bir bebek, neşeyle kahvaltı yapmışlardı. Eleni'yle telefonda konuşmuş, Özge ile atışmalarına gülümsemişlerdi. Fidan bir yandan kı-

zını emzirmiş, Sina ve Özge kahvelerini içmiş, kendi geçmişlerinden hüzünle bahsetmişlerdi.

Özge'nin, "Yeter bu kadar ağlaklık! Tamam, geçti bitti! Ömrümüzü yas tutarak geçirmeyeceğiz. Siz de toparlanın, canımı sıkmayın, çakarım suratınıza!" diyen çemkirmesiyle, içine gömüldükleri hüznü dağıtmışlardı. Özge hiç pes etmiyordu. Ne yaşarsa yaşasın, başına ne gelirse gelsin, hayattan tat almaya çalışıyordu ve etrafındaki hiç kimsenin de yasa bürünmesine izin vermiyordu.

Sina, bitirmesi gereken işler için bilgisayar başına oturduğunda Özge evi temizlemeye girişmiş, Fidan pencerenin önündeki kanepede, bebeğiyle mırıldanarak konuşuyordu. Son zamanlarda gözü sık sık pencereden dışarı kayıyordu ve yine kızıyla konuşurken sık sık dışarı bakıyordu.

"Geldiler yine," diyen Fidan'ın mırıltısı, Sina'nın keskin kulaklarından kaçmadı. Önceden çalışırken kendisini etraftan soyutlamak için kulaklıktan müzik dinlerdi ama şimdi kulakları hep açık, ya Fidan'ı ya da bebeği duymak üzere aparatta bekliyordu. Başını ekrandan Fidan'a çevirdi.

"Kim geldi?" diye sordu temkinli bir sesle. "O geldi yine abla. Vazgeçmeyecek."

Fidan'ın, tülün ardından sokağa baktığı gözleri durgun, sesi Sina'nın tüylerini ürpertecek kadar ifadesizdi. Sina aniden ayağa kalkıp pencereye yanaştı ve tülün ardından sokağa baktı. İki adam, sokakta binaların yukarılarındaki pencerelere bakarak ağır ağır ilerliyorlardı. Üstlerindeki eski takım elbiseler koyu renkliydi. İkisi de esmer, birinde yalnızca bıyık varken diğerinde sakal bıyık birbirine karışmıştı.

"Bakma! Bulamazlar seni."

Fidan, Sina'nın uyarısına rağmen dalgın dalgın pencereden bakmaya devam etti bir süre. Sonra bakışları, garip bir şekilde kucağındaki bebeğe kaydı. Sina, ellerini nereye koyacağını bilemiyor, birbirine sürterken dikkatli gözlerle Fidan'ı izliyordu.

"Hani, kaderden kaçılmaz demiştik ya abla. Haklıymışız. Kaçamıyormuşuz."

"Ne saçmalıyorsun Fidan! Kader varsa da büyük kısmını insanlar kendileri yazar. Kader denilen şey aslında seçimlerdir. Ne seçersen onu yaşarsın!"

"Doğru diyorsun abla. Ben Azad'ı seçtim, yaşadığım bu. Pişman değilim gerçi... Sence kızım neyi seçmek isterdi?"

"O da seni seçerdi! Senden daha iyi bir annesi olmayacağını bilirdi!" "Ama beni seçerse ölümü de seçmiş olur."

Fidan'ın durgun bir sesle sarf ettiği sözler, Sina'yı altüst ediyordu. Kızın tevekküle durmuş hali, bedenindeki tüm kasları germiş, sanki onun yapmaması gereken bir şeyi engellemeye çalışır gibi hazır ola geçmişlerdi.

"Saçma sapan konuşma Fidan. Kimse ölmüyor. Bir ölüm yeter, tamam mı? Bir ölüm yeter! Başka kimse ölmeyecek!"

Fidan, Sina'nın sözlerine aldırmadan başını kaldırdı ve gülümseyerek Sina'ya baktı. Kızın yüzünde öyle bir ifade vardı ki Sina kızın sanki başka bir boyuttan kendisine baktığını sandı.

"Seninle neden yollarımızın birleştiğini anladım ben abla."

Sina'nın kalbi, göğsünü delecekmiş gibi bir güçle atmaya başlarken hızla başını iki yana sallayarak itiraz etti. Fidan'ın yüzündeki ifade, bedeninde istemsiz bir titremeye neden olmuştu. "Hayır!" diye zorlukla fısıldadı.

"Sen dedin ya kaderimizde ne varsa onu yaşarız diye. Benim kaderim Azad'a kavuşmak, senin kaderin benim kızıma annelik yapmak."

"Hayır!" diye haykırdı Sina sinirli bir sesle. "Ne dediğini bilmiyorsun sen? Hiçbir anne çocuğunu terk etmez, tamam mı? Sen de terk etmeyeceksin! Seni hiç affetmem Fidan! Yemin ediyorum, çocuğunu terk edersen seni hiç affetmem!"

"Ben kızımı terk etmiyorum." Fidan'ın sesi öyle yumuşak, öyle huşu içindeydi ki Sina kalbinin boğazında attığını hissediyordu artık. "Aksine, onun yaşaması için sana emanet ediyorum. Beni bulduklarında, bebeğimi öğrenirlerse onu da yaşatmazlar. Bir anne evladı için kendisini feda eder, öyle değil mi? Ben onun yaşamasını istiyorum. Tıpkı adı gibi özgür

olarak. Asla peşimizi bırakmayacaklar ve asla benim kızım özgür olamayacak ama bir şansı var ve ben, ona o şansı vereceğim."

Fidan'ın sesi öyle kararlıydı ki Sina çıldıracağını hissetti. Ellerini saçlarına geçirip öfkeli bir yüzle küçümsercesine Fidan'a baktı. Başka türlü bir taktik deneyerek alayla karşılık verdi.

"Senin çocuğuna ben bakmam, tamam mı? Kimsenin çocuğuna bakmam! Ya oturur kendin bakarsın ya da sahipsiz kalır kızın. Umurumda bile değil! Her ne düşünüyorsan aklından sil gitsin! Yoksa kendine de kızına da yazık edersin. Sakın bana güvenme! Ben kimsenin sorumluluğunu alamam!"

Fidan, Sina'ya bakarken yalnızca gülümsedi. Bakışları yine kızına eğildi. Yumuşak bir gülümseme yüzüne yayıldı. Kızının alnındaki saçları geri itti yumuşak dokunuşlarla, parmağının tersiyle yanağını okşadı.

"O adamın, neden senin peşine düştüğünü anlıyorum ben. Sen senin farkında değilsin abla. Sen sevdiğin için hem ondan hem kendinden vazgeçtin. Herkes sevmenin sahiplenmek olduğunu sanıyor. Oysa sevmek, vazgeçmektir. Sevdiğin için vazgeçmektir. Ona bir şans vermek için vazgeçmektir. Sen, kalbin parçalana parçalana vazgeçtin ondan. Bir şansı olsun diye. Ben de kızımın bir şansı olsun diye vazgeçeceğim ondan."

"Fidan, delirtme beni! Saçma sapan konuşup attırma sinirimi benim. Bu söylediklerinin hepsi lohusalık yüzünden. Lohusa kadınlar saçmalar, melankoliye kapılırlar. Senin bu tavrın o yüzden. Saçmalıyorsun ama bu, sen değilsin. Lohusalık bitince sen de normale döneceksin."

Aniden salonun içinde hareketlendi. "Gidip doktoru çağıracağım, baksın sana. Tüm bunlar lohusalık yüzünden." Sina sinirle söylenerek salondan çıktığında holde Özge'yle karşılaştı. Dağınık saçlarını bir örtüyle başının üzerinde toplamış, koca bir düğüm attığı örtü, başının üstünde kuş konmuş gibi sallanıp duruyordu. Başka zaman olsa Sina, onun bu haline

gülerdi ancak o an o kadar sinirliydi ki dikkat etmedi bile. Ayağına ayakkabılarını giyinirken Özge, "Nereye?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Doktoru alıp geleceğim. Fidan saçmalıyor. Lohusa Sendromuna girmiş bence." "O ne demek be?"

"Saçma sapan konuşuyor. Tuhaf halleri var. Gözünü üzerinden ayırma. Saçma sapan bir şey yapmasın! Evden çıkmasına da izin verme sakın!"

Sina hızla merdivenleri inerken birkaç defa tökezledi, birkaç defa omzunu dökük duvarlara çarptı. Temmuz sıcağına rağmen hâkim olamadığı bir titreme bedenini ele geçirmişti ve kendisini zorlamasa titreyen dizlerinin üzerine çöküverecekti. Binadan çıkıp acele adımlarla sokağın yukarısına doğru arşınlamaya başladı. Sokağın ortalarına doğru, birkaç adamın kapısının önünde oturduğu kahveyi geçerken, pencereden gördüğü adamların da minik taburelere oturup çay içtiklerini fark etti ve o anki öfkeyle, hızla yönünü değiştirip adamların karşısına dikildi.

"Kimsiniz siz? Ne dolanıyorsunuz buralarda?"

"Sana ne be?" dedi bıyıklı olan. Kalın, çatık kaşların altından kötücül gözlerini Sina'ya dikmişti.

"Ne demek sana ne? Kadın var, kız var bu mahallede. Ne dolanıyorsunuz milletin peşinde? Ne istiyorsunuz lan siz?"

"Abla?!" diye seslenen Mete, karşı dükkândan fırlayarak yanına geldi. Sina'nın koluna yapışarak kızı çekiştirirken, Sina sonlanmayan öfkesiyle adamlara çıkışmaya devam ediyordu.

"Sapık mısınız nesiniz lan siz? Günlerdir ne dolanıyorsunuz buralarda? Neyin peşindesiniz lan?"

"Sana ne be?" diye sesini yükseltti sakallı olan. Ayağa kalkarak Sina'nın üzerine doğru bir adım attı. "Sana mı soracağım nerede dolanıp dolanmayacağımı? Yürü git yoluna, bela olma başımıza."

"Olursam ne olur lan? Bela olursam ne olur?" dedi Sina hırsla ileri atılarak. Kolunu silkeleyerek Mete'nin elinden kurtardı. "Ne yapacaksın? Beni mi döveceksin? Kadın döve-

cek tip var sende. Dövsene hadi! Öldürecek misin? Onu da yaparsın! Hadi, yapsana!"

Adam ters bir şekilde elini sallayarak karşılık verdi. "Git başımızdan, durduk yere bela çıkarma. Şurada oturmuş, çayımızı içiyoruz. Sana hesap mı vereceğim, nerede oturacağım diye?"

Diğeri ayağa kalkıp, konuşanın kolundan tutup geri çekti. "Bırak. Hadi gidelim. Bulaşma." Ses tonundan dikkat çektikleri ve bu durumdan hoşlanmadığı belliydi. Yükselen sesler nedeniyle merakla pencerelere çıkanlar, dükkanlardan sokağa doğru birkaç adım atanlar, fazlasıyla tedirgin etmişti anlaşılan. Mete, Sina'yı yeniden tutup geri çekerken adamların ikisi de hareketlendiler. Biri, cebinden çıkardığı birkaç bozuk parayı küçük masanın üzerine attı. Sina'ya ters bir bakış atarak ikisi de sokağın yukarısına doğru yürürlerken, Sina kendine hâkim olamadan bağırdı arkalarından.

"Burada size lazım olan hiçbir şey yok, anladınız mı? Siktir olun gidin, bir daha da gelmeyin!"

Ve bu çıkışın, onları vazgeçirdiğini sandı. Gerisin geri eve döndüğünde, hiç değilse birkaç hafta rahat bir soluk alacaklarını düşünmüştü. Fidan sanki o konuşmalar yapılmamış gibi normaldi tüm gün. Sina her ne kadar dikkatle kızı takip etse de her şeyin tıpkı eskisi gibi normale döndüğünü düşünmeye başlamıştı.

Fidan kızıyla gülüşerek konuşuyor, Özge'yle ve Sina'yla, Azad'ın ölümden sonra üzerine oturan hüzünle ancak sıcak bir tavırla sohbet ediyordu. Akşamüzeri Sina banyoya girdi. Özge yemek yapmak için mutfağa yollanmıştı. Sina, banyodan çıkıp saçlarını kuruttuğu havluyu Özge'nin odasındaki çamaşırlığın üstüne astı ve salona geçti. Fidan'ı göremeyince, içinde bir şeyler hopladı ama telaş yapmamasını kendine telkin ederken, mutfağın kapısından Özge'ye, "Fidan nerede?" diye sesledi.

Özge başını geri çevirip, "Biraz evvel odaya geçti, kızı emzirip uyutacakmış," dedi.

Sina, hızlı adımlarla Özge'nin odasının yanındaki kapalı

kapıya ulaştı ve aynı hızla kapıyı açıp içeri girdi. İşte o an başından aşağı kaynar su boşalması dedikleri şeyi yaşadı. Sarya, yatağın ortasında uyurken Fidan'dan iz yoktu. Sina, aynı hızla koşarak salona yöneldi ve pencereden sokağa baktı. Daha öğlen tartıştığı ve uzun süre gelmeyeceklerini düşündüğü iki adam, sokağın başından aşağı doğru iniyorlardı yine. Başını pencereye yapıştırıp binanın önünü görmeye çalıştı. Fidan'ın ağır adımlarla binadan çıkıp, yukarı doğru yöneldiğini gördüğünde hiç duraksamadı bile.

Ok gibi yerinden fırlayarak dairenin kapısına ulaştı ve çıplak ayaklarla, "Fidan!" diye haykırarak kendini merdivenlere fırlattı. Hayatı boyunca o kadar hızlı koştuğunu hatırlamıyordu. Merdivenleri neredeyse beşer basamak atlayarak indi, fişek gibi binanın kapısından çıkıp sağa döndü ve sokağın yukarısına doğru koşarken aynı sesle yeniden haykırdı.

"Fidan!"

Fidan on beş yirmi metre uzağındaydı ama ağır adımları hiç duraksamadan yukarı doğru yürümeye devam ediyordu. Her şey ağır çekimdeymiş gibi gerçekleşti. Sina, bedeninden buz gibi terler akarken koşarak Fidan'a yetişmeye çalıştı. Fidan, başını dimdik kaldırmış halde yürümeye devam etti. Karşıdan gelen ikisi, bellerinden çıkardıkları silahları Fidan'a doğrulttu ve Fidan, daha bir buçuk ay evvel Azad'ın düştüğü yerde, bedenine saplanan kurşunlarla dizlerinin üzerine çöktü.

İşlerini bitirdiklerini düşünenler koşarak kaçarken, mahalleden birkaç kişi bağırarak onların peşine düşmüş, Sina ise dizlerinin parçalanmasına aldırmadan yerde kayarak Fidan'ın üzerine kapanmıştı ancak artık çok geçti... Her şey için artık çok geçti. Fidan'ı kucağına çekip öyle güçlü bir sesle haykırdı ki pencerelere fırlayanlar, sokakta koşarak onlara doğru gelenler, oldukları yerde kalakalmışlardı. Akşamın karanlığı sanki aniden sokağın üstüne çöktü.

Sina delirmiş gibi bağırarak ağlıyor, kollarında sıkı sıkıya tuttuğu Fidan'ın cansız bedenini göğsüne bastırıyordu. Özge'nin binadan fırlayıp onlara doğru koştuğunu fark etme-

di bile. Özge şok olmuş bir yüzle onların yanında bittiğinde sanki dizleri onu taşımıyormuş gibi sokağın ortasına çöktü. Kollarını Sina ve Fidan'a sardığında, Sina hıçkırarak ağlıyor, "Neden?" diye haykırıyordu.

Ve o, "Neden?" sorusunun, aynı sıralarda arkasında bıraktığı Karan'ın da dudaklarından döküldüğünü bilmiyordu.

Gittiğin yerden geldim yanına
Kuş misali ömrümün baharına
Bir fidan azad ettim özgür ruhuma...

* * *

Salı günü Karan, öğleden sonra eve geldiğinde, her zamanki alışkın rutiniyle mutfağa girip İber ve kendisi için yemek hazırlığına girişmişti. İber'i profesyonel bir takımın Basketbol Yaz Okulu'na kaydettirmişti. Gençti, hevesliydi ve gelecek vadediyordu. Öğleden sonraki çalışmaları uzun oluyordu ve akşam yemeğini birlikte yiyorlardı. Onun gelmesine yakın Karan eve varıyor ve ikisi için yemek yapıyordu.

Geçen aylar içinde iki erkek, evde kendilerine göre bir düzen tutturmuşlardı. İber tamamen onun olduğundan beri Hülya'nın yemek yapmasına izin vermemiş, bunu artık kendilerinin yapacağını söylemişti. Hülya da onun istediğini kabullenmişti.

Karan, onu ayakta tutacak ve ümidini kaybetmesine izin vermeyecek hedeflerle ilerliyordu. İber'i alması tıpkı düşündüğü gibi zor olmamıştı. Hazar yalnızca üç gün nazlanmıştı. Önüne konulan evrakları imzalayıp hayatı boyunca bir arada göremeyeceği parayı aldığında, Karan'ın, "Bununla ilgili kimseye bir şey söylemeyeceksin! Piyangodan çıktı de, at yarışı oynadım de, ne dersen de ama çeneni kapalı tutacaksın! İber'in bundan haberi olmayacak!" diyen uyarısını da canı gönülden desteklemişti.

Karan en büyük fırtınayı, gerçeği ertesi günü öğrenen Sahra ve Hülya'yla yaşamıştı. İki kızın, şirketteki odasına fırtına gibi dalışını hiç umursamamıştı. Kızlar bomba gibi odasının

ortasına düştüklerinde, sırtını oturduğu koltuğuna yaslamış, sakin sakin onlara bakmıştı.

Sahra gözlerinden şimşekler çakarak, "Nasıl böyle bir şeyi yaparsın sen?" diye haykırdığında da, Hülya'nın öfkeden gerilmiş bir yüzle, "Sen ne yaptığını sanıyorsun ya?" diye bağırmasına da hiçbir tepki vermemişti. Onun tepkisizliği, kızların ikisini de çıldırtmıştı ve Sahra neredeyse Karan'ın üzerine saldıracakken Taylan'ın odaya girmesiyle, bir anlığına da olsa kendisini durdurabilmişti. Öfkeli bir tavırla Taylan'a dönüp, "Kardeşinle konuş! Hemen, her şeyi iptal edecek!" diye bağırmıştı.

"Ne oluyor?" diye soran Taylan'ın, kızların neden o kadar öfkeli olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Sekreteri Nihal, kızların öfkeyle Karan'ın odasına girdiklerini haber verdiğinde, yanındaki müdürleri umursamadan odasından çıkıp Karan'ın odasına girmişti.

"Bu manyak!" diyen Hülya, eliyle Karan'ı işaret ederek, "İber'i satın almış!" diye, inanamayan, dehşete düşmüş gözleri ardından kadar açılmışken kocasına bağırmıştı.

Taylan'ın gözleri de tıpkı karısı gibi kocaman açılırken, şaşkın bakışları kardeşine dönmüştü. "Ne?" dedi, yanlış duyduğundan emin, karmakarışık bir yüzle.

"Aynen karının dediği gibi. Bu kardeşin olacak manyak, Hazar'a para verip İber'in tüm vesayetini üstüne almış. Evlat edinmiş, İber'i! Hem de satın alarak! Benim yeğenimi satın almış!" diye neredeyse çığlık çığlığa bağırmıştı Sahra.

"Zaten İber'le ilgilendiği yoktu. Nazlanmadı bile. Evrakları imzaladı, iş bitti. Her şey resmi. İber artık benim!" dedi Karan sakin bir sesle. Kızların delirmiş olması onu hiç etkilememişti.

"Nasıl böyle bir şey yaparsın ya? Kendi hırsına, küçücük bir çocuğu alet ediyorsun! Babasının onu sattığını öğrendiğinde, nasıl bir yıkım yaşayacağını düşünemiyor musun? Bu kadar mı gözün döndü senin?" diye bağırdı Sahra.

"Bunu bilmeyecek. Ben hallettim o kısmı," dedi Karan, yine sakin bir sesle.

"Bizde bile kalması için yalvardığımız Hazar, İber'in senin yanında kalmasına izin verecek ve İber de bunu normal karşılayacak, öyle mi? Sen, o çocuğu aptal mı sandın?" diye tekrar bağırdı Sahra neredeyse çığlık çığlığa.

"İber'le konuştum ben. Sina dönene kadar benim ilgilenmem konusunda babasıyla anlaştığımızı, bu arada her şeyiyle benim ilgileneceğimi söyledim. Gayet makul göründü ona da. Velisi Sina'ydı, şimdi de ben oldum. Bu kadar basit."

"Ne basit be? Ne basit? Öfken gözünü karartmış senin! Ufacık çocuğu buna alet ediyorsun!"

"Karan?" dedi Taylan inanamayarak. "Doğru mu bu söylenenler?"

Taylan, odanın ortasında dikilirken duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Karan, sakin bakışlarını abisine çevirip başını sallayarak onayladı rahat bir tavırla.

"Evet, abi. İber'i evlat edindim. Artık benim. Hazar evrakları imzaladı, İber'in üzerindeki tüm haklarından feragat etti. Evrakların hepsi resmi, hepsi gerçek. Her şey tamamlandı. Siz de bunu bir an evvel kabul etseniz iyi olacak."

"Sen çıldırdın mı? Bir çocuğu babasından satın almak, ne demek?"

Karan ilk defa sinire benzer bir mimik yaptı ve küçümseyen bir tavırla yüzünü buruşturdu.

"İlgilenmeyen bir baba. Çocuğu umurumda olmayan bir baba. İber'i kurtardığım için bana teşekkür etmeleri lazım," dedi küstah bir tonla.

"Ne teşekkürü be? Sina döndüğünde, canına okumayacak mı sanıyorsun?" diyen Sahra, çemkiren bir tavırla Karan'ın masasına doğru bir adım atınca, Karan ilk defa sesini yükseltti ve, "Dönerse tabi! Onun umurunda olsa bırakıp gitmezdi!" diyen ses, odada bomba gibi patladı.

Sahra ve Hülya donmuş gibi Karan'a bakarken, o ağır ağır masasından kalktı ve ellerini masaya dayayarak öfke kusan gözlerini kızlara dikti. Gözlerinin içindeki kötülük, kızların iliklerine kadar işlemişti. Dişlerinin arasından tıslar gibi, "Dönerse, İber'e asla sahip olamayacak! Onu almak istiyorsa

önce benim karşıma dikilecek, sonra bana yalvaracak ve ben yine de İber'i ona vermeyeceğim!" dedi. "Hiçbirinizin onun üzerinde hakkı yok artık! Ya bunu böyle kabul edeceksiniz ya da çenenizi tutmayıp gerçeği İber'e söyler, onun yıkılışına şahitlik edersiniz. Azıcık İber'i düşünüyorsanız ya bunu benim dediğim gibi kabul eder, onun yanında da normal davranırsınız ya da yaşayacağı yıkıma siz sebep olursunuz. Seçim sizin! Hiçbirinize açıklama yapmayacağım! Tıpkı sizin bana yapmadığınız gibi!"

Sahra ve Hülya huzursuzca yerlerinde kıpırdanınca, onların yaşadığı tedirginlikten nefret etti Karan. Sonuçsuz bir tartışmaya girmemek için tekrar sakince yerine otururken, bu kez kontrollü bir sesle, "Şimdi çalışmam gerek. İçinizi döktüyseniz beni rahat bırakın," dedi.

Hülya huzursuz bir şekilde önüne düşen saçları geri itti. Taylan, başıyla karısına çıkmasını işaret etti ancak Sahra, keskin gözlerle Karan'a bakmaya devam etti. Bunu kendine yediremiyordu. Sünepe, kansız abisi yüzünden, İber üzerindeki tüm hakları kaybetmişlerdi. Bu mağlubiyet o kadar çok kanına dokunmuştu ki Karan'ın masasına doğru ilerledi ve avuçlarını masanın üzerine bastırarak, başını Karan'a doğru yaklaştırdı. Gözlerindeki öfkeyi saklama gereği duymadı, küçümseyen bir tavırla dudağının ucu kıvrıldı.

"Hep senin acın, hep senin mağduriyetin öyle mi? Daha düne kadar sana hep hak verdim. Kendi kardeşime olan öfkem, seninkinden bile büyüktü. Yaptığını hiçbir zaman kabullenmedim ve hep seni destekledim. Haklı, dedim. Sonuna kadar haklı ama bu yaptığın var ya... Bu yaptığın asla bağışlanamaz! Kendi acın yüzünden küçücük bir çocuğu böyle kullanman asla bağışlanamaz. Bir tek sen mi acı çekiyorsun? Bir tek senin mi sorunların var? Bir tek sen mi sevgisiz kaldın sanıyorsun? Sen benim kardeşimin ne yaşadığını, nasıl hissettiğini ne bileceksin be? Sen hiç sevdiğin için kendinden vazgeçtin mi? Sen hiç sevdiğin biri için hayatını adadığın, en sevdiklerini geride bırakıp gitmeyi göze aldın mı? Senin hiç kalbin paramparça oldu mu? Küçük bir oğlan çocuğu gibi

sızlanıp duruyorsun ve sırf sebepsiz ortadan kayboldu diye, ondan intikam alma uğruna, en sevdiğini kullanıyorsun. Böyle mi olacak? Bu mu yapmaya çalıştığın? Döndüğünde senin ayaklarına kapanacak, yalvaracak, İber'i ona vermen için sana köpek olacak sanıyorsun, öyle mi? Sana bir şey söyleyeyim mi? Sen, Sina'yı hiç tanımamışsın. Şimdi yaralıdır, bir yerlerde güçlenmeyi bekliyordur ama döndüğünde, gittiğinden daha güçlü olacak ve sana bu yaptıklarını tek tek ödetecek! Böyle afra tafra yapıyorsun ya!" Sahra birden doğrularak eliyle odanın içinde bir yay çizdi. "Her şeye sahip Karan Turanlı, terk edildi diye çok kırgın!" dedi küçümseyerek. "Neymiş, sevgi görmemiş, sevdiği kadın da onu bırakıp gitmiş. Sen sevgi dışında her şeye sahiptin! Hayatta hiç zorlandın mı? İstediğin bir şeyi alamadığın oldu mu? Başkaları için çabaladın mı? Bir tek sen mi varsın bu dünyada? Bir tek sana mı gülmedi şans? Kader bir tek sana mı küstü? Sen ne biliyorsun be? Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" Sahra'nın tükürürcesine sarf ettiği sözler, Karan'ı alt üst etmişti. İçindeki öfke tıpkı bir volkan gibi kabarmaya başlamıştı ve her an patlama noktasındaydı. Bakışlarındaki yangın, patlamanın yakın olduğuna işaret ederken Hülya, "Sahra!" diye alçak sesle uyararak kızı kolundan tutarak geri çekti. "Gidelim artık. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok! Biz her zamanki gibi İber'in yanında olacağız. Onu bizden uzak tutamaz!" derken, dik dik Karan'a bakıyordu. Karan'sa gözlerini Sahra'dan ayırmıyordu. Sarf ettiği sözler, beyninin içine çekiç darbeleri gibi vuruyordu tek tek.

"Hiçbir şey bilmiyorsam sen anlat o zaman! Sen öğret bana! Beni karanlıkta bırakıp ışığı bilmediğim için beni mi suçluyorsun?" dedi Karan acı bir sesle.

Sahra bir an suçluluk ve hüzünle Karan'a baktı. Yalnızca bir an ağzını açıp bir şeyler diyecek gibi oldu ama Hülya kolundan çekince, toparlanarak yeniden öfkeli gözlerle Karan'a baktı. Dediklerini duymamış gibi davranarak, "Hafta sonu Demir'le gelip İber'i alacağız. İtiraz edersen kavga etmekten çekinmeyeceğim!" dedi dik bir tavırla.

"İstediğin zaman görebilirsin," dedi Karan, tükenmiş gibi

dirseklerini masaya dayayıp yüzünü avuçlarına bastırarak. Parmaklarını şakaklarına bastırarak ovdu ve bakışlarını Sahra'ya kaldırdı. "İber'i sizden kaçıracak değilim. Sadece bundan sonra onun sorumluluğu bana ait. Bunu kabul edin, kimse için sorun çıkmasın. Özellikle onun için."

Taylan inanamayarak kardeşine baktı ancak karşı koyacak başka kelime etmedi. Karan'ın bunu neden yaptığını biliyordu. Kızlar her ne kadar Sina'dan intikam almak istediğini sansalar da, kısmen öyle olsa da aslında Karan, bunu yalnızca İber için yapmıştı. Ona bağlanmıştı ve Sina'dan kalan tek parça oydu. Bir şeylere tutunmaya ihtiyacı vardı ve İber tek dayanağı idi. Hepsinden öte İber'in, Hazar'ın elinde kendi çocukluğuna benzer şeyler yaşamasını istemiyordu. İber'in sevgisiz bir baba elinde olmasına tahammül edememişti. Karan'ın tek derdi buydu aslında.

Sonraki aylarda, hepsi aralarında sessiz bir anlaşmaya varmış gibiydi. Sahra sık sık İber'le görüşüyordu ve Karan sorun çıkarmamıştı. İber'in devam eden okul senesinde adaptasyon sorunu yaşamaması için o seneyi kendi okulunda bitirmesine karar vermişti ancak bir sonraki sene için şimdiden birkaç kolejle bağlantıya geçmişti. Bir sonraki sene İber, yeni okuluna başlayacaktı.

Sahra ve Hülya, önceleri İber'in, gelişen yeni durum nedeniyle sorun yaşayabileceğini düşündülerse de onun, Karan'la sakin ve mutlu olduğunu gözlemlediklerinde durumu kabullenmek zorunda kaldılar.

İber tıpkı Karan gibi kırgınlığını belli ediyor ancak bunu kimsenin yüzüne vurmuyordu. Yeni hayatını sorgulamadan kabullenmişti. Uzun zamandır omuzlarında taşıdığı birçok yükten kurtulmuş, tıpkı yaşıtları genç bir delikanlı gibi düzen kurmuştu kendisine. Haziran ayında sınıfını geçmiş, eski okuluna veda etmişti. Yeni dönemde başka bir okula başlayacağını Karan ona söylediğinde, itiraz etmemişti. Mahalleden uzaklaşmak ona da iyi gelecekti. Arada sırada uzaktan da olsa babasını görmek, kimseye belli etmediği bir öfkeyi içinde biriktiriyordu ve bunun devam etmesini istememişti.

Kimseden nefret etmek, içinde öfke biriktirmek istemiyordu. Etrafındaki insanları eksikleriyle kabul etmek ve kendi yoluna devam etmek, en uygunu gibi görünmüştü. Değiştiremediklerini kabullenmek insanın kendi kendisini yemesine mâni oluyordu. Diğer türlüsü, karmakarışık duygular içinde kendisine de zarar verecekti.

Sina'ya kırgınlığı içinden çıkmıyordu ama yaşından beklenmeyecek bir olgunlukla, Sina'nın haklı sebepleri olmadan böyle bir şey yapmayacağını düşünerek bu kırgınlığı bastırmaya çalışıyordu. Sina onu hiç bırakmamıştı. Bugünden daha kötü günler yaşadıklarında da bırakmamıştı. Mutlaka bir açıklaması vardı ve günü geldiğinde, bu açıklamayı duymayı bekliyordu. Döneceğine dair umudu hiç tükenmemişti. İçinde nefret biriktirmeden sabırla bekliyor, hesaplaşma günü geldiğinde, bunu da arkalarında bırakacağından emin bir şekilde, kurduğu yeni düzende kimseye dert çıkarmamaya çalışıyordu.

Karan, onun hayatında çok büyük yer edinmişti. İş dışında neredeyse tüm zamanını İber'e ayırıyordu. İber doğduğundan beri hiç tatmadığı, güçlü bir erkek tarafından sahiplenmenin ne derece güven verdiği duygusunun tadını çıkarıyordu. Karan sabırlıydı, ilgiliydi. Sanki kendi yaşamadığı her şeyi İber'in yaşayabilmesi için tüm çabasıyla uğraşıyordu. Sevgisini göstermekten çekinmiyordu. İber'in başarılarıyla gurur duyuyor, bunu da açıkça belli ediyordu. İber'in kendine olan güveni, her geçen gün Karan sayesinde artıyordu. Özgüveni yükseldikçe başarıları da artıyordu. Okul biter bitmez Karan'ın onu kaydettirdiği basketbol okulu büyük zamanını alsa da şikayetçi değildi. Her geçen gün iyiye gidiyordu ve antrenmanların yoğunluğu dahi onu vazgeçirmiyordu.

Öte yandan Hülya ve Taylan arasındaki tartışmalar, evlendiklerinden üç ay sonra başladı. Taylan, geciken yaşı nedeniyle daha fazla beklemeden çocuk sahibi olmak istiyor, Hülya ise henüz bir bebeğin kendisi için erken olduğunu söyleyerek konuyu kapamaya çalışıyordu. İlk zamanlar Taylan, Hülya'nın gençliği nedeniyle bu düşüncesine hak ver-

mişti ancak sonraki aylar içinde gözlemlediği Hülya'nın tavırlarında, gerçeğin bu olmadığını anlaması uzun sürmedi.

Taylan aptal bir adam değildi ve Hülya'nın baştan savma itirazları ona inandırıcı gelmiyordu artık. En büyük destekçisi Sevgi'ydi. Sevgi de çocuk yapmaları konusunda Taylan'ı destekliyordu ancak Hülya'nın kaçamak karşı koyuşları ne onu ne de Taylan'ı ikna edecek kadar güçlü ve mantıklı değildi. Evden çalışmaya devam ettiği için kariyer diye tutturacağı bir şey yoktu. Çocuk bakımı dert olsa hem annesinin varlığı hem de Taylan'ın tutacağı bakıcılarla hiç zorluk çekmeden, bir çocuğun bakımının üstesinden gelebilirdi. Öne sürdüğü her bahane Taylan tarafından çürütülüyor, Sevgi de aynı mantıkta destek oluyordu. Hala sağlıklı ve eli ayağı tutarken torun görmek ve onunla zaman geçirmek istiyordu. Hülya'nın bekleme konusundaki ısrarına anlam veremiyordu. Neyi bekleyeceklerdi? Hülya 26 yaşına gelmişti ve onun için de çok erken değildi bir bebek sahibi olmak. Üstelik kocasının sahip oldukları nedeniyle hiçbir sıkıntı yaşamadan büyütebilirdi çocuğunu.

Hülya sıkışıp kaldığını hissediyordu. Sina'ya verdiği sözü aklından çıkaramıyor, sanki çocuk sahibi olursa ona ve dostluklarına ihanet edecekmiş gibi hissediyordu. Diğer yandan Taylan'ın haklı olduğunu da biliyordu. Taylan, bir an evvel baba olmak istiyordu ve yaşı düşünülürse bu istekte haksız da sayılmazdı. Taylan Turanlı gibi bir adam, o yaşına kadar kimseye bağlanmamış, kimseden çocuk sahip olmamıştı ve bu isteği yalnızca Hülya ile gerçekleştirmek isterken sevdiği kadın tarafından desteklenmemenin kalbini nasıl da kırdığını Hülya çok iyi görebiliyordu. Mutsuzdu. Kocasını çok seviyordu. Aslında o da bir an evvel sevdiği adamdan çocuk sahibi olmak istiyordu ama içindeki, hain olacağını söyleyen sesi susturamıyordu.

Gerçeği Taylan'ın öğrendiğinde yaşayacağı yıkımı düşünmekten, geceleri uykusu kaçmaya başlamıştı çoktan. Taylan'a bunu yapmaya hakkı yoktu. Oysa onunla ilk adımı attığında, aralarında hiçbir sır olmayacağına, her şeyi paylaşacakları-

na söz vermişti. Suçluluk ve vicdan yükü, Hülya'yı çıkmaza soktuğunda her şeyi göze alıp Taylan'la konuşmaya karar vermişti. Onu anlayacağını ümit etmekten başka hiçbir çaresi yoktu. Taylan, eşi benzeri görülmemiş bir adamdı. Hülya çekinse de korksa da Taylan'a yalan söylemek istemiyordu. Bu düşünceler içinde o pazartesi akşamı, en güzel yemekleri yapmış, güzel bir masa hazırlamış ve Taylan eve geldiğinde, her zamanki gibi güler yüzle kocasını karşılamıştı.

Taylan her ne kadar son zamanlarda Hülya'ya kırgın hissetse de akşamları eve geldiğinde kendisini karşılayan kadının güler yüzünü, sevgi dolu bakışlarını görünce yelkenleri suya indiriyor, Hülya'nın genç ve zamana ihtiyacı olduğunu kendisine hatırlatarak bu kırgınlığı içinden atmaya çalışıyordu.

Duşunu alıp masaya oturduklarında, masanın özeni ve Hülya'nın fark ettirmemeye çalışsa da gergin tavırları, bu akşam ciddi bir meseleleri olduğunu gösteriyordu. Hülya konuyu açana kadar belli etmeden sabırla bekledi ve günlük hâl hatır konuşmaları, günlerinin nasıl geçtiğine dair birbirlerine günlerini anlattıkları olağan sohbeti gerçekleştirdiler.

Nihayet yemek bitip Hülya sofrayı toplamaya başlarken Taylan da ona yardım etti. Kendi evinde Hülya ile bu tür işleri yapmayı seviyordu. Mutfağı toparladıklarında, Hülya yüzünü ona dönüp, ciddi ancak kararlı bir sesle, "Konuşmamız lazım Taylan. Ben kahveleri yapıp salona getirene kadar, sen istersen dinlen biraz," dediğinde, Taylan durumun ciddi olduğunu daha çok anlamıştı çünkü Hülya ona adıyla hitap etmişti. Normal şartlarda sürekli kocasına Zeus'um diyen Hülya, ne zaman ciddi bir şey olsa farkına bile varmadan Taylan diye hitap ediyordu ona. Başını sallayarak tepki vermeden mutfaktan çıkıp salondaki geniş kanepeye oturdu ve sırtını geriye yaslayarak bir ayağını diğer dizinin üzerine koydu.

Hülya elindeki kahvelerle yanı başına geldiğinde, eğilerek elindeki tepsiyi önlerindeki sehpanın üzerine koydu ve eline aldığı fincanı Taylan'a uzattı. Kendi fincanını almadan kocasının yanına oturdu. Kanepede yan dönerek bağdaş kurdu ve yüzünü kocasına çevirdi.

"Birazdan sana söylencelerim, biliyorum canını sıkacak. Bana kızacaksın, belki de güceneceksin..." Kirpiklerini suçlu bir tavırla kanepenin döşemesine indirdi. Ellerini kucağında birleştirmiş, sıkıntıyla parmaklarını sıkıyordu. "Öyle olmamasını ümit etsem bile gücenirsen de haklısın. Bir şey diyemem."

"Güzelim, konuya girsen mi acaba? Sen sorunu önce anlat, nasıl hissedeceğime ben karar vereyim en iyisi. "

Hülya çekingen bakışlarını Taylan'a kaldırdı. Sevgi dolu gözleri neredeyse ağlayacak gibi dolu doluydu. "Seni çok seviyorum..." dedi alçak bir sesle.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi Taylan. Elindeki fincanı sehpaya bırakıp tıpkı Hülya gibi yan dönerek yüzünü karısına çevirdi. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle artık, Bir tanem. Farkındayım, ne zamandır seni huzursuz eden bir şey var."

"Evet, var. Bunu sana söylemek benim için kolay değil..." diyen Hülya'nın sözüne Taylan karşılık verecekken, Hülya elini kaldırıp, "Lütfen, önce ben konuşayım. Sonra sen ne söylemek istiyorsan söylersin. Cesaretimi toplamışken bunu şimdi yapmam lazım," dedi. Taylan geri çekilip başını onaylayarak salladı ve sesini çıkarmadan gözlerini karısının parlak, ela gözlerine dikti.

"Seninle birlikte olmak, benim için dünyanın en muhteşem şeyi. Hayatımdaki herkes bir tarafta sen bir taraftasın. Seninle evlenirken, aramızda birbirimizden gizli saklı asla hiçbir şey olmayacağına kendime söz vermiştim. Hala aynı düşüncedeyim. Sen benim için o kadar değerlisin ki başka türlüsünü düşünemiyorum bile. Sana şimdi anlatacaklarımın aramızda kalmasını istiyorum..." dediğinde, Taylan ses çıkarmasa da kaşları hayretle yukarı kalkmıştı. Sanki Hülya kendisiyle ilgili çok büyük bir sırrı ifşa edecekmiş gibi ön hazırlık yapıyordu ona göre. "Konu ben değilim... Yani kısmen ben değilim," dedi Hülya, beceriksizce cümle kurmaya çalışarak. Derin bir nefes alıp gözlerini yukarı kaldırdı. "Çocuk meselesinin aramızda ciddi bir soruna yol açmaya başladığını biliyorum ve seni asla üzmek istemiyorum. Gerçeği is-

tersen, ben de senin çocuğunu doğurmak istiyorum," dedi. Üzgün gözlerini indirerek Taylan'a baktı. "ama şu anda bunu yapamıyorum."

"Neden?" diye sordu Taylan yumuşak bir sesle. Hülya bu derece açık olmaya hazır bir durumdayken kızı ürkütmek istemiyordu. Elinden geldiğince sağduyulu ve sakin kalmaya çalıştı.

"Çünkü söz verdim."

"Kime?" diye sordu Taylan şaşkınca. Hülya'nın sözlerinden hiçbir şey anlamıyordu.

Karısının gözünden düşen bir damla yaş, yanağından aşağı akarken fısıltı gibi bir tonla, "Sina'ya," diye karşılık verdi.

Taylan, kaşlarını çatarak karısına baktı. "Ne alaka?" diye sorduğunda, istemeden de olsa sesi sert çıkmıştı. Hülya'nın gözyaşlarına dayanamıyordu ancak yine de kendisini tutarak ondan cevap bekledi.

"Sina'nın neden gittiğini biliyorum, Taylan. Sadece nerede olduğunu bilmiyorum."

Hülya'nın suçlu bir tonla büzülerek verdiği karşılıkla, Taylan gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. "Güzelim, şunu bana baştan ve doğru düzgün anlatacak mısın?" dedi otoriter bir sesle.

Hülya birkaç saniye kocasının yüzüne bakıp titreyen dudaklarla konuşmaya başladı ve olan biteni en baştan Taylan'a anlattı. "O istemedi ama ben söz verdim ona çünkü birinin, onun yanında olmasına ihtiyacı varmış gibi hissettim. Ben arkadaşımı terk edemezdim o durumda. Öyle mutsuz ve çaresizdi ki istedim ki yanında benim olduğumu hissetsin. Kendini yalnız hissetmesin."

Taylan, Hülya'nın sözlerini uzun bir sessizlikle dinlemişti. Anlatılan her şey kafasında boşlukta olan tüm taşların da yerlerine oturmasına neden oldu. Başka bir adam olsa, mutlaka o an ortalığı yıkar, bunun saçma ve manasız bir tavır olduğunu söyler ve Hülya'nın da tıpkı kendisinin kırıldığı gibi kalbini kırardı ama o Taylan Turanlı idi ve diğer erkeklerden tamamıyla farklı ve öngörülemeyen tepkiler verirdi. Ellerini

saçlarından geçirip, üzgün gözlerini kanepenin döşemesine dikmiş karısına baktı ve sesli bir nefes koyuverdi. Hülya'yı nedense anlayabiliyordu. İlk başta Sina'yı kendilerine tercih etmesine öfkelenir gibi olmuştu ama bu bir tercih sorunu değildi. Sadece dostuna sadık olmaya çalışıyordu. Senelerin arkadaşlığını, kendi isteklerine harcamak istememişti ve nedense başka zaman Taylan'ı çıldırtacak olan şey, o an karısına daha çok hayranlık beslemesine neden oldu.

"Kaldır kafanı, gözlerime bak," dedi düz bir sesle.

Hülya, suçlu gözlerini kocasına kaldırırken istemsizce fısıldadı. "Seni çok seviyorum. Asla kalbini kırmak istemedim. Senin isteklerini göz ardı etmek de değil bu. Sen ne istersen ben hiç düşünmez hemen yaparım ama içimdeki hain sesten kurtulamıyorum."

"Hülya, sus güzelim..." diyen Taylan'a dolu gözlerle baktı. Taylan yumuşak bir sesle konuşmaya başladığında, sesini bile çıkarmadan dikkatle kocasını dinliyordu.

"Başka şartlar altında olsa, bu durum aramızda onarılmaz bir uçurum açardı. Arkadaşına söz verdiğin için bizim bebek yapamamamız çok saçma ama nedense seni anlıyorum. Senin, bu sadık yönünü seviyorum ben. Sevdiklerini ne olursa olsun terk etmiyorsun. Kendi mutsuzluğuna da mal olsa terk etmiyorsun ve ben, senin bu sadakatini seviyorum en çok ama güzelim, makul düşünmek zorundayız. Sina'yı bulamıyoruz. Döner mi dönmez mi bilemiyoruz. Durumunu anlıyorum onun, bir kadın için kolay kabullenilecek bir şey değil. Kaçması, sorunu da ortadan kaldırmıyor üstelik. Diyelim ki beş yıl, on yıl dönmedi. Ne yapacağız Hülya? Ben kırk yaşındayım bir tanem. Kırk birime girmeme az kaldı. Daha fazla beklemek istemiyorum. Şu an sağlıklıyken, enerjim varken, çocuklarımla zaman geçirmek, onlarla oynamak istiyorum. Arkadaşına ihanet etmek istemiyorsun, orası tamam. Bize ihanet etmiyor musun o zaman?"

Hülya, gözlerinden akan iki damlaya engel olamadı. Taylan o kadar haklıydı ki. Üstelik bunu dile getiriş tarzı öyle asaletliydi ki diyebilecek hiçbir şey bulamıyordu. Belki ba-

ğırsa, çağırsa, isyan etse, Hülya'nın aptallık yaptığını söylese; Hülya da ona şiddetle karşı koyar, büyük bir kavganın ardından günlerce, haftalarca sürecek bir küskünlüğün başlangıcına imza atarlardı ama Taylan, bambaşka bir şekilde yaklaşıyordu duruma. Anlayışlı, sevecen ve tabii her zamanki gibi mantıklı bir yolla konuşuyordu karısıyla.

Hülya, onaylarcasına başını sallarken kucağındaki ellerini birbirine doladı. Çenesinden akan bir damla, ellerinin üzerine düştü.

"Hain olacağım değil mi?" diye sordu, çocuksu bir sesle kocasına bakarken.

"Olmayacaksın, bir tanem. Sina senden böyle bir şey istemedi ve onu tanıdığım kadarıyla, hiçbir zaman da böyle bir şey istemez senden. Bir düşün... Sevdiği adamı, çocuksuz bırakmamak için aşkından vazgeçip giden kadın, en sevdiği arkadaşını, manasız bir söz için evlatsızlığa mahkûm eder miydi?"

Hülya, birkaç saniye kocasına bakıp kaşlarını kaldırarak cıkladı. Taylan daha fazla dayanamayarak uzandı ve karısını kollarının arasına çekerek kucağına oturttu.

"Eğer bir gün dönerse sen yine ona çemkirir, bunun hesabını sorarsın. Bize sekiz ay kaybettirdi..." diyen Taylan'ın sesine, Hülya hıçkırığa benzer bir kıkırtıyla karışıklık verdi. "Döndüğünde var ya yemin ederim, saçını başını yolacağım onun."

"Biliyorum, yolarsın," dedi Taylan gülümseyerek. Aniden sesi ciddileşti. "Güzelim, bunun sır olduğunu biliyorum. Sina'nın çekincelerini de anlıyorum ama kardeşimi de düşünmek zorundayım. Karan'ın gerçeği bilmeye hakkı var. Bu iş artık sır olmaktan çıktı Hülya. Karan'a bunu söylemek zorundasın güzelim. Ben bilmiyormuş gibi yaparım. Sina'yı asla incitmek istemem ama kardeşim gerçeği hak ediyor. Aranıza girmek istemiyorum. Bunu ona söylemek zorundasın. Aylardır ne halde olduğunu gördün. İki ay hastanede, ne durumda yaşadığını da gördün. Bu acımasızlık. Ona seçim şansı vermeden, Sina'nın ortadan kaybolması çok büyük acımasızlık."

Taylan'ın tasvip etmeyen kızgın ses tonuna, Hülya tepki

veremedi. O kadar haklıydı ki böyle hissetmekle. Karan'ın aylardır çektiğini kendi gözleriyle izlemiş, Sina'nın boşu boşuna hayatlarından kaç ay çaldığını görmüştü. Karan, Sina'nın umduğunun aksine başka birilerini bulmayacak, başka birileriyle olmayacaktı.

"Biliyorum," diye mırıldandı Hülya.

"Karan'la konuşmak zorundasın. Nedenini bilmek hakkı. En azından kendini suçlamaktan vazgeçer. Sebep bulamıyor ama ben kardeşimi tanıyorum. Sina'nın gidişi için kendini suçluyor ve sebepsizce kıvranmasını ben kaldıramıyorum artık. O benim en değerlim. Kardeşim bunları hak etmedi."

"Biliyorum. Çok haklısın. Ben aylardır suçlulukla kıvranıyorum. Ona söylemek istiyorum ama sonra Sina aklıma geliyor. Ben olsam ne yapardım diye öyle çok sordum ki kendime. Bak, şu anda senin çocuğunu doğuramayacağımı bilsem kahrolurum. Bunu ancak bir kadın anlayabilir."

"Biliyorum güzelim ama bu ikisinin aşacağı bir sorun. Biz aralarına giremeyiz ancak destek olabiliriz. Ben umuyorum ki Sina bir gün dönecek. Döndüğünde ortalık çok karışacak ve dürüst olmak gerekirse, Karan'ı tanıyorsam ateş hattında olmak istemiyorum. Senin de o ateş hattında olmanı istemiyorum. Bizim yapabileceğim tek şey sonuna kadar yanlarında olmak."

"Sen nasıl bu kadar akıllı bir adamsın Zeus'um?" diye sordu Hülya, hayran gözlerle kocasına bakarak.

Taylan gülümseyerek karısına baktı. Gelecek günler herkes için zor geçecekti ancak söylediklerine sonuna kadar inanıyordu. Bu, Karan ve Sina'nın sorunuydu ve onların yapabilecekleri tek şey onlara sadece destek olmaktı. Seçimlerini yapacak olan onlardı. Hülya'nın aylardır kıvrandığı suçlulukla neler yaşamış olabileceğini biliyordu ve onun da artık bu sıkıntılardan uzak olmasını istiyordu.

Konuyu kapamak istercesine çapkın bir gülüşü yüzüne oturturken, dudaklarını Hülya'nın dudaklarına doğru yaklaştırarak fısıldadı.

"Bebek yapalım mı Tanrıçam?"

"Yapalım Zeus'um."

21. BÖLÜM

Hülya, ertesi gün Taylan'ı yolcu ettikten sonra evin içinde saatlerce dolanıp, yapacağı şeye kendisini hazırlamaya çalıştı. Çok uzun zaman geçmişti ve suskunluğunun bitmesi gerekiyordu. Sina'ya verdiği sözleri yıkmaktan ölümüne korksa da içinde bulundukları durum her şeyin üstüne geçmişti.

Karan, her ne kadar İber'le sakin bir hayat geçiriyor gibi görünse de her geçen gün içten içe soluyordu. Geçen zaman, hayatta tutmaya çalıştığı umudu yok ediyordu ve Hülya, üzerindeki sorumluluğun altında eziliyordu. Sina bir gün dönecekti, buna sonuna kadar inanıyordu ama döndüğünde ardında bıraktıklarını, bildiği şekilde bulamayacaktı. Buna en başta Karan dahildi. Karan'ın eski, çılgın hayatına dönmesi belki herkesin içini ferahlatabilirdi ama böyle bir şeyin olmayacağını hepsi görmüştü. Karan'ın sebeplerini bulamadığı terk edilişi, onu yok ediyordu.

Hülya kararlı bir şekilde uzanarak telefonu eline aldı ve Sahra'yı aradı. Kendisini suçlu hissediyordu ama bunu yapmak zorundaydı.

"Efendim Hülya," diye açılan telefona, birkaç saniye karşılık veremedi. Ardından boğazını temizlercesine öksürdü ve Sahra'dan gelecek tepkiye kendisini hazırlayarak doğrudan konuya girdi.

"Taylan'a anlattım gerçeği."

Sahra tıpkı Hülya gibi bir süre karşılık vermeyince hatta uzun bir sessizlik oldu. Neden sonra alçak, anlayışlı bir sesle.

"En doğrusunu yapmışsın. Son zamanlarda yaşadıklarını-

zın sebepleri belli. Kocan o senin. Sonu kötü bitecek bir noktaya gelmenizi istemezdim. Sina da istemezdi."

"Demir'e söyledin değil mi?" dedi Hülya kuşkulandığı gerçeği dile getirerek.

"Söylemek zorundaydım Hülya. Ondan böyle bir şeyi daha fazla gizleyemezdim. Geçen ay anlattım." "Ne dedi?"

"Çok üzüldü ama şimdilik kimseye söylememesi konusundaki isteğime de anlayış gösterdi." "Taylan, Karan'a gerçeği söylemem gerektiğini düşünüyor."

"Haklı."

Sahra'nın alçak, üzgün sesi, onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

"Kendimi çok suçlu hissediyorum. Sina'ya ihanet ediyormuş gibiyim ama bu durum hepimizi aştı Sahra."

"Biliyorum, haklısın. İlk başta Sina'nın umduğunun olması için ben bile dua ettim. Sanki öyle olursa içi rahatlarmış gibi. Belki o saçma sapan fedakarlığın karşılığını görürse, kalbi parçalansa da huzurlu olur, diye düşünmüştüm ama hepimizin düşündüğünün tersi oldu."

"Karan mutsuz Sahra. En kötüsü de sebebini bile bilmiyor oluşu. Ben aynı durumda kalsam delirirdim ve onun da delirmesine ramak kaldı neredeyse. Ben artık taşıyamıyorum bunu. Sina bir gün dönerse bana ağzına geleni söylesin, ona ihanet ettiğimi söylesin, razıyım ama bir başkasının gözümün önünde böyle mutsuz, heder olmasına ben katlanamıyorum artık."

"O herifi bu kadar takdir edebileceğimi asla düşünmezdim ama bu sadakatine, o tevekküllü sabrına hayran olmamak elde değil."

"Bunu hak etmiyor. Onun bu hale gelmesi bizim de suçumuz. Sebebini bilseydi en azından kendisini bu kadar hırpalamazdı."

"Doğru söylüyorsun ama ben, bunun bu kadar uzayacağını hiç düşünmemiştim. Sina dayanamaz, çoktan çıkar gelir diye düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama hala iz yok. İbo'yla konu-

şuyorum her gün. Böcek sürekli izlemede ama kimse tek bir iz bulamadı. Bir yerlerde ama nerede bilemiyoruz. Ne zaman dönecek, ne halde bilmiyoruz ve ben sabrımı kaybettim artık. Üstüne bir de bu vicdan yükü beni mahvediyor. Her gün adam gözümün önünde, her gün daha da yıkılıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Aklıma gelen tek şey bu. Gerçeği bilirse en azından kıvranıp durduğu bir sorunu kafasından atar."

"Ne zaman söyleyeceksin?"

"Bugün söyleyeceğim. Akşama doğru eve geliyor, İber gelmeden yemek hazırlıyor. İber eve gelmeden, daha fazla geciktirmeden konuşacağım."

Sahra'dan hafif, gülüşe benzer bir ses çıktı." Çok iyi baba değil mi?"

"Öyle. Gerçekten öyle. İber eskisinden daha mutlu ve huzurlu görünüyor. Eski huysuzlukları da yok. Karan'ın gözünün içine bakıyor. Karan da ona çok düşkün."

"Adam resmen bizim çocuğumuza babasından daha iyi babalık yapıyor. Utanıyorum yüzüne bakarken."

"Hiç belli etmiyorsun," diye laf sokunca Hülya, Sahra ters bir sesle karşılık verdi. "Nasıl belli edeyim? Bizim başaramadığımız şeyi yaptın, aferin diyecek halim yok. Sina gitmeseydi aynı şeyi yapacaktı aslında."

"Nasıl?"

"İber'i almak için Hazar'a senetleri imzalayıp verecekti. Ani gidişi, o planların da ertelenmesine neden oldu. Bu arada aynısını Karan yapmış oldu."

Hülya kaşlarını kaldırarak şaşkınca salonda göz gezdirdi. "Neyse, olan oldu. Artık kimsenin yapabileceği bir şey yok. Sina dönerse savaşı karşılıklı sürdürürler. Artık kim kazanırsa?"

"Ben her ne kadar duruma sinir olsam da sonuçta benim yeğenim ama Karan'ın geri basacağını sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum. Sina'nın işi zor ama bu kadarını hak etti. Ona, o kadar söyledim konuşsun diye, o kaçmayı tercih etti. Bedellerini de ödeyecek."

"Acımasız oldu ama sana kızamıyorum. Kendi kardeşim

olduğu halde ben de çok kızgınım."

"Çözüm değildi ki Sahra. Al işte bak, görüyoruz. Sorun ortadan kalktı mı? Kalkmadı. Herkes Arafta kaldı. Kim bilir, kendi ne durumda, hiçbir şeyden haberimiz yok! Bu bilinmezlik beni delirtiyor!"

"Bir de bana sor! Elim yüreğimde bekliyorum kötü bir haber alacağım diye. Sağ salim çıkıp gelsin, yemin ediyorum annemden beter döveceğim onu."

"Önce bir gelsin de sen sıraya girersin çünkü senden önce ben yolacağım saçlarını."

"Valla, bana kızacaksın, biliyorum ama gel birlikte konuşalım, demediğin için sağ ol. Karan'ın yüzüne bakamıyorum. O konuşmayı yapabilecek cesaretim de yok."

"Tabii. At benim üzerime. Zaten iki kardeşin bütün pisliklerini ben topluyorum."

"Çemkirme bana! Her gün onlarla birliktesin. Senin ilişkilerin daha iyi. Kardeşim adamı göt gibi ortada bıraktı, gitti. Hangi yüzle konuşayım?"

"Sen de çemkirme bana! Git kocana çemkir! Pis korkak!"
"Hülya!!"

"Tamam be! Hadi, kapat. Akşama kadar kendimi iyice hazırlayayım. Elim ayağım titriyor." "Peki... İyi bak kendine... Arkandayım unutma!"

"Hee arkamdasın! Nereye saklandıysan ben göremiyorum."

"Hülyaaa." Sahra'nın yalvaran, çocuksu mızıltısına Hülya daha fazla sert çıkamadı.

"Tamam tamam. İş başa düştü. Hafta sonu İber'i almaya geldiğinde zaten yüzleşirsiniz, kaçacak bir yerin de yok. O zaman da ben senin arkanda dururum."

"Çok sağ ol!" diyen Sahra'nın sesi, yarı sitem yarı minnettarlık barındırıyordu. "Hadi, hoşça kal."

"Öptüm çok." "Ben de."

Hülya, kapattığı ekrana bir süre bakıp derin bir nefes alarak mutfağa yollandı. Sert bir kahve iyi gelecekti. Gün içinde annesini de arayacağını aklına yazıp, kahve hazırlığına girişti.

Sevgi, kendi evinde huzurlu bir hayat yaşıyordu. Arkadaşlarıyla görüşüyor, bazen ahbaplarına kısa ziyaretlerde bulunuyor, bazen de yaşıtları kadınlarla kültür turlarına çıkıyordu. Kızı mutlu olduğu sürece onun da bir sorunu yoktu ve zevk aldığı şeylerle uğraşarak zamanını değerlendiriyordu. Hülya annesi adına mutluydu. Sevgi kendine yeten bir kadındı. Sık sık görüşüyorlardı, her gün mutlaka bir kez de olsa telefonda konuşuyorlardı. Bazen onlar Sevgi'ye gidiyor bazen de Sevgi onlara gelip bir gece kalıyordu.

Hülya annesiyle geçirdiği zamanları seviyordu. Sevgi hayat doluydu. Kimseye müdanası yoktu. Taylan'la çok iyi anlaşıyorlardı. Taylan, Sevgi'ye karşı çok saygılı ve hayrandı. Bunu dile getirmekten de çekinmiyordu. Bazen Taylan'ın, Sevgi'yle şakalaşması Hülya'yı şaşırtsa da ikisi çok enteresan birtakım oluşturmuşlardı aralarında. Sevgi, Hülya'ya karşı hep Taylan'ı tutuyordu ve bu durum Hülya'yı delirtirken Taylan'ı keyiflendiriyordu ve her defasında aynı şeyi söylüyordu.

"Annen çok objektif ve mantıklı bir kadın. Yani iş kadını olsa gerçekten iyi iş çıkarırmış."

Hülya, akşama kadar kendisini oyalayacak şeylerle uğraştı ve dörde doğru, Karan'ın geldiğini bildiğinden karşı daireye geçmek için hazırlandı. Önce derin derin birkaç nefes aldı. Yüzüne düşen saçları sıkıntıyla geri itti ve daire kapısının yanındaki uzun ayaklı sehpadan, karşı dairenin anahtarını alarak kapıyı açtı. Karan'a geçerken kapıyı vurmuyordu. Karan da böyle bir şeyi beklemiyordu. Zaten çoğu zaman yapılacak bazı şeylerle ilgili Karan ondan istekte bulunduğu için sık sık geçiyordu karşı daireye. Kapıyı açıp içeri girdiğinde mutfaktan gelen sesler, Karan'ın eve gelmiş, mutfakta yemek hazırlığına giriştiğini söylüyordu.

İdam mangasının önüne çıkacak bir mahkûm gibi ağır adımlarla mutfağa doğru ilerledi. Karan, tezgâhın üzerine yığdığı sebzeleri doğruyordu. Hülya çekingen alçak bir sesle;

"Selam," dedi

Karan başını şöyle bir çevirip hafifçe salladı. "Selam," diye karşılık verip yaptığı işe devam etti.

"Nasılsın?" diye soran Hülya'ya, sinirli bir gülüşün ardından başını yukarı aşağı sallayarak, "İyi," diye karşılık verdi. Bu kez başını kaldırmamış, yaptığı işten gözünü ayırmamıştı.

Hülya, Karan'ı izlerken gözleri ellerine takıldı. Yine elleri titriyordu. Sık sık elleri titriyordu ve çenesinin kasılmasından, dişlerini sıktığını da anlıyordu. Kalbine suçlulukla birlikte tarif edilemez bir üzüntü doldu.

"Yardım etmemi ister misin?" diye yine çekingen bir sesle sordu. "Gerek yok."

Sert, çabuk gelen bir cevaptı. Karan gergindi. Geçen her gün onu daha çok gerginleştiriyor, özellikle elleri titremeye başladığında daha çok geriliyordu. Titremeyi durduramıyordu ve tıpkı aylar önce yaşadığı gibi yeniden bir kriz gelecek korkusuyla tüm kasları geriliyordu. Ne yaparsa yapsın, kafasını ne tür işlerle doldurursa doldursun, derinliklerde bir yerde sürekli bağıran, "Neden?" sorusuna cevap bulamayışı, onu delirmenin eşiğine getiriyordu.

Sinirli hareketlerle sebzeleri doğramaya çalışıyordu ama titreyen elleri pek de yardımcı olmuyordu. Elinde tuttuğu bıçak, doğramaya çalıştığı havucun üzerinde kayınca, sinirli bir tavırla bıçağı tezgâha fırlatıp bir adım geri çekildi. Boş boş sebzelere bakmaya başladı. Hülya'nın tezgâhın diğer ucunda ona baktığını biliyordu. Ellerini tezgâha dayayıp, sırtını kamburlaştırdı ve gözlerini yumarak üst üste birkaç nefes aldı. Bu bilinmezlik onu öldürüyordu. Elleri zangır zangır titrerken omuzlarının sarsıldığını da fark ediyordu. Gözlerini açtı, tezgâhın üzerine baktı. Başını ağır ağır Hülya'ya çevirdi ve acı dolu gözlerle, merhamet dilenir gibi, "Neden Hülya?" diye sordu. "Neden?" diye tekrarladı, kafasında sürekli dönüp duran soruyu sesli dile getirerek.

"Konuşalım mı?" dedi Hülya, ilk defa yakın ve iş birliğine açık olduğu belli bir tonla.

Karan, bir süre kızın duru gözlerine baktı. Gözleri suçlulukla ama hüzünlü bakıyordu. Kaşlarını çattı. Hülya'nın duruşunda, ses tonunda bir şey, bugün farklı bir düşüncede olduğunu gösteriyordu. Sanki artık daha fazla susmaya-

cakmış gibi. Temkinli, dikkatli gözlerle kıza bakarak yavaşça doğruldu. Hülya açık mutfağın sağındaki küçük, yuvarlak masayı eliyle işaret edince, ağır adımlarla onun peşinden gitti ve birlikte birer sandalye çekerek oturdular. Hülya, söze nasıl başlayacağını bilemez gibi ellerini kucağında birbirine dolarken, Karan daha fazla dayanamıyormuş gibi söze girdi.

"Nerede yanlış yaptım? Suçum ne? Neden gitti?" diye sordu.

"Sen yanlış yapmadın Karan. Bu kimsenin suçu değil. Senin hiç değil." "O zaman neden gitti? Nerede?"

Hülya hüzünlü, zoraki bir gülümsemeyle omuz silkti. "İnan, nerede olduğunu bilmiyorum. Bilsem bin defa gidip, saçından sürükleye sürükleye getirmiştim ama nerede olduğunu, bilmiyorum."

"Neden gitti?"

"Senin için gitti."

Hülya'nın sözlerini duyduğunda, Karan'ın kaşları inanmaz gibi yukarı kalkarken yerinde dikleşti ve sinirli bir gülüş dudaklarından çıkarken, "Benim için? Beni öldürmek için mi?" dedi alaycı bir sesle.

Hülya derin bir nefes alıp, gözlerini kucağına indirdi. Sözü uzatmanın manası yoktu. Kanlı yaraya yapışmış olan sargı bezini bir anda çekmek en doğrusuydu. Bakışlarını kaldırıp üzgün gözlerle Karan'a baktı.

"Sina'nın çocuğu olmayacak Karan. Bu yüzden gitti."

Karan uzun süre anlamayan gözlerle Hülya'ya baktı. Başını yana hafifçe eğerken kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

"Sina'nın... Sina'nın çocuğu olmayacağı için gitti. Sana başka bir şans tanımak için."

Karan donmuş gibi Hülya'ya baktı. Bir türlü ağzını açıp bir şey diyemiyordu ve Hülya, yarı tedirginlik yarı endişeyle Karan'a bakıyordu.

"Büyük sır bu demek?" diye nihayet fısıltı gibi konuştu Karan.

Hülya hafifçe başını sallarken suçlu bir sesle karşılık verdi. "Söz vermiştim. Söz verdiğim için bunca zaman sustum ama

artık bu hepimizi aştı. Seni böyle görmeye dayanamıyorum. Bu sana haksızlık. En iyi arkadaşım... İstesin canımı vereyim ama bu gerçeği inkâr edemem. Sana haksızlık. Sebebini bilmeye hakkın var. Kendi seçimini yapmaya hakkın var."

"Nasıl oldu?" diye sordu Karan düz bir sesle. Dimdik otururken gözlerini karşısındaki kıza dikmiş, sanki ilk defa Hülya konuşmaya hazır halde karşısında otururken, bu fırsatı kaçırmak istemez gibi aklındaki tüm soruların cevaplarını almaya çalışıyordu.

"Seninle tanışmadan önce çıktı durum ortaya. Zaten o zaman yaptığı aptalca şeyi de sırf başına gelene öfkesinden yaptı. Vazgeçiremedik... Seninle tanıştıktan bir hafta sonra, daha önce programlanmış operasyonu geçirdi. Yumurtalıklarını aldılar. Almak zorundalardı. Yoksa çok daha ciddi bir sorunla karşı karşıya kalacaktı. Sonra her şeyden elini eteğini çekip, kendini işe ve evdekilere verdi. Yaptığı tek şey çalışmak ve evdekilere bakmaktı. Bir sene sonra, seninle tesadüfen tekrar karşılaşınca, sonraki olanları biliyorsun zaten. Çok kereler sana söylemek istedi ama bir türlü cesaret edemedi. O sırada olanları da biliyorsun, kafası çok karışıktı. Her şey hallolduktan sonra seninle konuşacaktı. Aynı anda hepsiyle başa çıkamam, demişti. Ama..." Hülya suçlu ve tedirgin bir şekilde omuz silkti. Hatırlatmak istercesine başını hafifçe sallayıp, "o Pazar'ı hatırlamıyorsundur. Hani, en son kahvaltı yaptığımız... Siz, Taylan'la birinden bahsettiniz. Sanırım senin sözlerin onu çok etkiledi. Bütün gün sordum, anlamaya çalıştım ama aldırmamış gibi davrandı. Önemli olmadığını söyledi ama bugün anlıyorum ne kadar etkilendiğini. Ertesi gün ortadan kayboldu zaten, biliyorsun. Bu kadar sarsıldığını fark etmedim."

Hülya sözlerinin sonunda, dolan gözlerinden akan yaşı hızla silerken sinirle, "Anlamadım. O an neler hissettiğini anlamadım ve umursamıyor sandım. Bunu aştığını düşündüm ama demek ki görememişim. Ben arkadaşımın ne kadar üzüldüğünü görememişim. Destek olamamışım ona," dedi titreyen dudaklarla. Kendisini o kadar suçluyordu ki. Sina'ya

baktığını ama göremediğini fark etmek, bugün kalbinin suçluluk duygusuyla ezilmesine neden oluyordu.

"Yani, bir orospu hakkında söylediğim sözler yüzünde mi gitti?" dedi Karan inanmayan bir sesle. Aniden ayağa kalkıp, ellerini saçlarının arasından geçirirken etrafta volta atmaya başladı.

"Bir orospu yüzünden beni terk etti!"

"Seni bir başkası yüzünden değil senin için terk etti. Sürekli senin, kendi çocuklarına sahip olman gerektiğini söyledi durdu. Sahra'yla kaç defa konuştuk, ikna etmeye çalıştık. Sana söylemesini, seçimi senin yapman gerektiğini söyledik ama dinletemedik. Cesaret edemedi. Bilmiyorum neden? Sina gururludur. Kendisi bir şey veremiyorsa kimseden bir şey istemez. Seni çocuksuzluğa mahkûm etmek istemediğini söyledi, başka da bir şey söylemedi. Aynı teraneyi tekrarladı durdu. Senin kendi soyunu devam ettirmeye hakkın varmış, sana bunu yapamazmış."

"Ulan, soyumu sikeyim be! Ne soyu?" diye haykırdı Karan. "Ne soyu?" diye tekrar bağırdı.

Hülya, ürkekçe Karan'a bakmaya başladı, diğeri delirmiş gibi mutfağın içinde dolanıyordu. Öfkeyle haykırmaya başladığında, Hülya ellerini birebirine doladı, dişlerini dudağına geçirerek sessizce Karan'a baktı.

"Ne soyu lan? Bir kez bile bana oğlum, dememiş ezik, aç gözlü bir adamın soyu mu? Paraya beni satmaya kalkmış, fahişenin soyu mu? Ne soyu? Bana bunu nasıl yapar ya? Nasıl yapar? Aylarca kendimi yedim! Nerede yanlış yaptım diye kendi kendimi tükettim ben! Bu kadar boktan bir sebep yüzünden mi terk etti beni? Ben ondan çocuk mu istedim? Ben ondan sadece beni sevsin istedim! İnandım lan, beni sevdiğine! İnandım ben ona! Hayatta ilk defa, beni sadece ben olduğum için biri seviyor, sandım!"

"Seviyordu," dedi Hülya cılız bir sesle Sina'yı savunurcasına.

"Ne sevmesi be? Bu mu sevmek? Bu mu sevgi? Kendi kurallarıyla seviyormuş. Birini sevince kural mı olur? Sadece

seversin! Bana sordu mu? Bana ne istediğimi, ne hissettiğimi, sordu mu? Ben ondan çocuk mu istedim? Sadece doğurunca mı ana baba olunuyor? Al işte, benim anam babam olduğunu söyleyen asalakları gör! Ya kendi annesi? Yahu, kendi annesi gibi bir örnek varken bana bunu nasıl yapar? Kendi annesi doğurdu da anne mi oldu?"

"Bunları biz de söyledik ama dinlemedi. Kafası karışıktı ve sağlıklı düşünemiyordu!" "Ben onun kafasını sikerim!" diye haykırdı Karan. "Kafasını sikerim onun!"

Hülya gözlerini yumarak dudaklarını büzdü. Karan'ın tepki vereceğini biliyordu ama bu derece şiddetli olmamasını ümit edip, kendini kandırdığını şimdi görebiliyordu.

Karan delirmiş gibiydi. Öfkeden gözleri daha bir koyulaşmış, suratı gerginlikle neredeyse bembeyaz olmuştu.

"Siktiğimin saçma sapan bir sebebi yüzünden iki senemizi yedi be! İki sene! Bana bunca çileyi, bombok bir sebep yüzünden çektirdi. Hala çektiriyor!" Aniden dönerek Hülya'nın tepesine dikildi.

"Nerede?" diye sordu hınçla.

"Yemin ederim bilmiyorum. Bilsem durur muyum burada? Öfkelenmekte haklısın. Ben de öfkeliyim. Beni de terk etti. Sahra'yı, İber'i! Bilsem hala burada durur muyum?"

"Ama bir fikrin olmalı? Olmalı bir fikrin?" diye diretti Karan başını Hülya'ya doğru eğerek. Gözleriyle sanki kızı vuracak gibiydi. Hülya her ne kadar çekinen gözlerle ona baksa da ürkekçe başını hafifçe geriye çekse de kendinden emin bir tavırla başını iki yana salladı.

"Hiçbir fikrim yok. Aklıma gelen her yeri kontrol ettim zaten. Sahra'yla oturup tek tek gidebileceği her yeri düşündük, kontrol ettik. Yok! Nereye gittiğini bilmiyorum. İbo'nun dediği gibi yurt dışına çıkmış mıdır, bilmiyoruz... Şu an nerede, ne halde bilmiyoruz. Endişeden ölüyorum. Başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum. Ben de en az senin kadar öfkeliyim ama korkum daha büyük. Tek başına, o kafayla nerede, ne yapıyor bilmiyorum. Ve tıpkı senin gibi bu bilinmezlik beni de öldürüyor. Ben ondan bir gün bile ayrı kalmadım.

Bir gün görüşemesek mutlaka telefonda sesini duyardım. Bu sessizliğin beni ne hale getirdiğini düşünebiliyor musun? Ya Sahra'yı?"

"Umurumda bile değilsiniz! Hiçbiriniz umurumda değilsiniz! Ne halde olduğunuz da ne kadar üzgün olduğunuz da umurumda değil!" diye bağırdı Karan. "Hepsi sizin yüzünüzden. Bana bunu daha önce söyleseydiniz tüm bunların olması gerekmezdi."

"Söz vermiştik! Yemin ettirdi bize! Beni de düşün! Yeminimi çiğniyorum! Sözümü bozuyorum! Ben ne haldeyim düşünemiyor musun?"

"Sözünüzü sikeyim sizin! Ne sözü lan? Ne sözü? Böyle söz mü olur? Bile bile sustunuz! Bile bile bu noktaya gelmesine sebep oldunuz!"

Hülya aniden ayağa kalktı ve sinirle Karan'a bakarken elini Karan'ın göğsüne vurarak, "Söz verdik dedim! Senin sözlere karşı duruşun nedir, bilmem ama bizde söz verildi mi, tutulur!" diye bağırdı öfkeli bir sesle.

"İyi bok yediniz! Tuttunuz mu sözünüzü? Rahat mısınız artık? Vicdanınız rahat mı? "

"Bana bağırıp durma! Böyle olmasını ben istemedim. Olmaması için elimden geleni yaptım. Doğru veya değil ama söz vermiştim ve boşboğazlık yapamazdım. Kendisi söyleyeceğim demişti. Ne yapsaydım? Onun sırrını ben mi ortaya dökseydim? Bu, onun seçimiydi tamam mı? Ben yalnızca destek olmaya çalıştım ona! Elimden başka türlü hiçbir şey gelmedi! Keşke yapabileceğim bir şey olabilseydi ama olmadı!"

"Şimdiye kadar niye sustunuz o zaman?"

Karan ve Hülya, karşılıklı birbirine haykırırken ikisinin de gözü dönmüştü.

"Bu kadar sürmez diye düşünmüştüm. Mutlaka dayanamaz, döner diye düşündüm!"

Hülya'nın çığlık çığlığa bağırdığı sözlerle Karan, bir anda donmuş gibi kalakaldı. Kımıldamadan karşısında suratı gözyaşlarından ıslanmış, yüzü karmakarışık kıza baktı. Nere-

deyse zorlukla çıkan bir sesle, inanmak istemez gibi başını iki yana salladı. "Umudunu kaybettin! Artık dönmeyeceğini düşündüğün için şimdi konuşmaya karar verdin."

"Kaybetmemeye çalışıyorum," diye hıçkırdı Hülya. "Onu özlüyorum. Umudumu yitirmemeye çalışıyorum ama kafamda canlanan kötü senaryolardan kurtulamıyorum."

Karan, Hülya'nın hiç ummadığı bir şey yaptı ve bir anda ileri adım atarak kollarını, Hülya'nın etrafına doladı. İnatçı bir sesle, "Dönecek! Geri dönecek!" dedi.

Hülya, kollarını Karan'ın beline sarıp, "Özür dilerim," diyerek hıçkırdı tekrar. "Sana yaşattıklarımız için özür dilerim. Biliyorum, bunun telafisi yok ama söz vermiştim. O beni hiçbir zaman bırakmadı. Sadece sözümü tutmaya çalışıyordum."

"Biliyorum. Sana kızgın değilim. Tek kızgınlığım, benim adıma karar vermiş olması. Bana seçim hakkı tanımadan, hakkımda en ağır yargıyı koydu ve gitti. Tek ağrıma giden, hakkımda yanlış yargıya varmış olması."

"Üzgünüm. Çok üzgünüm Karan."

Karan cevap vermeden bir süre daha kıza sarılı halde durdu ve nihayet geriye doğru çekilirken boğazını temizler gibi bir ses çıkardı.

"Bu akşam İber yemeğini sizde yiyebilir mi? Benim biraz yalnız kalmam lazım."

Hülya gözyaşlarını silerken hızla başını yukarı aşağı salladı. "Tamam. Ben onu alır, bize geçerim. Senin işin olduğunu söylerim."

Karan başını salarken boş boş etrafa bakıyordu. Duyduklarını sindirmesi ve tek başına düşünmesi gerekiyordu. Hülya, üzgün gözlerle ona baktı ve alçak bir sesle tekrar, "Özür dilerim," dedi. Karan yalnızca baktı ona. Hiçbir şey söylemeden, yüzünde tek bir kas bile kımıldamadan baktı.

Hülya ağır adımlarla arkasını dönüp uzaklaştı ondan.

* * *

Karan daha önce onlarca, yüzlerce saatini harcadığı tekli koltuğa oturup gözlerini dışarı diktiğinde, elinde bir kadeh tepeleme doldurduğu viski ve ayağının dibinde de yeni açtığı şişe vardı. Hülya, İber'i karşı daireye götürmüştü ve Karan, birkaç saati yalnız geçirmesi gerektiğini biliyordu.

Kafasının içinde, Sina ile ilk tanıştığı andan itibaren yaşadığı her kareyi tek tek geçiriyordu. Onunla yaptığı sohbetler, birlikte yaptıkları işler, sevişmeleri, kavgaları... Her an tek tek gözünün önünden geçiyordu. Öğrendiği gerçekle birlikte, aklındaki karelerde daha önce dikkatini çekmeyen yeni şeyler fark ediyordu. Sina'nın durgunluğu, konuşmaktan kaçınışı, hiçbir zaman ona tam olarak kendini kaptırmayışı... En başından beri bir gün gideceğini kafasına öyle işlemişti ki kendisini, Karan gibi bu ilişkiye tamamıyla kaptırmamıştı. Karan'ı sevdiğini söylerken yaşadığı zorluğu, şimdi görebiliyordu Karan. Aslında söylemeyecek gibiydi ama nedense kendisini tutamamıştı. Sina sevmişti onu. İçindeki çelişkilere, gideceğini bilmesine rağmen sevmişti. O son gün tekrar tekrar aklından geçtikçe, gözlerini yumup dudaklarını büzdü. O kelimeleri sarf ederken, asla böyle bir şey olacağını düşünmemişti. Gerçeği bilse kafasına silah dayasalar o sözleri sarf etmezdi. Sina merhametliydi, güçlü görünmeye çalışsa da kırılgandı ve o kelimelerin, onu nasıl da kırdığını anlamak için çok akıllı olmaya gerek yoktu. Belki kendisi de aynı durumda olsa aynı hislerle dolardı.

Pervin, senelerce ona piç, diye seslenirken, kalbinin nasıl kırıldığını biliyordu. Kusurları olan insanlar, kusurları yüzlerine vurulunca inciniyorlardı ve ne piçlik Karan'ın suçuydu ne de anne olamamak Sina'nın ama bir anlamda ikisi de kendilerini kusurlu bulmuşlardı. Karan, kendisini hep kusurlu bulmuştu. Hiçbir zaman düzgün biri olmadığını, olamayacağını biliyordu. Bunu umursamamıştı da... Kimseden bir beklentisi ya da ardında, onun için üzülecek kimse yoktu. Taylan dışında... Ama onun da bir şekilde ayakta kalacağını

biliyordu Karan. Taylan güçlüydü. Hiçbir şey onu yıkamazdı. O yüzden içi hep rahat olmuş, kimseyi umursamamıştı.

Sahra'nın, aylar önce işyerine gelip yüzüne haykırdığı sözler kısmen doğruydu aslında. Hayatı boyunca sevgisizlikle boğulmuştu ama onun dışında başka bir sorunu olmamıştı. İstediği her şeyi yapmış, istediğini almış, istediğine sahip olmuş, başka kimseyi umursamamıştı. Sina bambaşkaydı. O da tıpkı kendisi gibi sevgisizlikle büyümüştü. Bununla beraber, Karan'ın hayatı boyunca almadığı birçok sorumluluğu omuzlamış, kendini hep başkaları için feda etmişti. Bu sefer de Karan için kendisini feda etmişti ama bu feda ediş sadece kendisini bağlamamış, Karan'ı da feda etmişti. Eğer gerçeği Karan'a söylemiş olsaydı şimdi her şey bambaşka olabilirdi.

Karan şu an yapayalnız, elinde bir viski kadehiyle mutsuzluktan gebermezdi mesela. Sina yanında olurdu, eskisi gibi huzurlu saatler geçirebilirlerdi. Sina'yı öyle özlüyordu ki özlemi içini kavuruyordu. Sina, onun için milattı. Bir başkası için hayatını adamanın ne olduğunu ondan öğrenmişti. Geçmişteki tüm kirleri, tüm pislikleri Sina ile ardında bırakmıştı. Sıfırlanmıştı. Sina ona bambaşka bir hayat göstermişti. Mutlu, huzurlu olduğu, kendini tam hissettiği bir hayat. Tüm eksiklerini Sina kapamıştı ama onun sevgisi Sina'ya yeterli gelmemiş, güvenmemişti Karan'a.

Karan sürekli kendisini Sina'nın yerine koymaya çalışıyor, ne hissedebileceğini düşünmeye zorluyordu kendisini. O, Sina olsa ne yapardı? Karan bencildi mesela. Kendisinden başka kimseyi umursamazdı. O, Sina'nın yerinde olsa kendisini bırakmazdı. Karan'ın onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu, sonuna kadar Karan'ın yanında olması gerekirdi. Karan olsa öyle yapardı. Ne olursa olsun Sina'yı bırakmazdı. Yoksa bırakır mıydı? Karan, bir an kendisinin çocuğu olmadığını düşündü. Kısır olsaydı mesela? Cevabını veremeyeceği bir soruydu bu? Çünkü gerçeği biliyordu. Başına gelmeden, gerçek cevabı veremeyeceğini biliyordu.

Karmakarışık halde saatlerce oturdu orada. Sina ile yaşadığı her anı tekrar tekrar aklından geçirdi. Bazen yüzünde

oluşan gülümsemeye engel olamadı. Yüzündeki özlem ifadesi öyle netti ki biri şu an onu görse, o özlem dolu gülümsemeye içi sızlardı.

"Sabır!" diye mırıldandı. "Dönecek... Sadece sabır... Döndüğünde, bu boşa harcadığı zamanın acısını çıkaracaksın Karan. Şimdi sadece sabırlı olmak zorundasın. O gün geldiğinde, canına okuyacaksın ama bir daha gitmesine asla izin vermeyeceksin! Gerekirse tek bir odaya kapayacaksın ama bir daha asla... asla senden gidemeyecek!"

Kendi kendine mırıldandıktan sonra şişenin dibindeki son yudumu da boğazından aşağı yuvarladı. Artık kafasını kemiren bir soru yoktu ve sabretmesi gereken bir zaman vardı önünde. Önünde sonunda dönecekti. El mahkûm, gelecekti geri.

* * *

1 Ay sonra

Sina berbat durumdaydı. Fidan'ın kaybının acısını üzerinden atamıyordu. Özge ikisi için de koştururken, o yalnızca Sarya'nın ihtiyaçlarını karşılıyordu. Düşünemiyor, uyuyamıyor, yiyemiyor, içemiyordu. Yalnızca Sarya için ayakta kalmaya çalışıyordu.

O gün, Fidan'ı kollarından zorlukla koparmışlardı. Üstü başı kan revan içinde, Özge onu evin içine atmış, "Bebeğin başından ayrılma!" diyerek, tekrar kapıdan dışarı fırlamıştı. Sina o holde, saatlerce boş gözleri duvarda, ayakta dikili kalakalmıştı. Olanları aklı almak istemiyordu. Fidan'ın gidişini, ölüme karşı o vakur yürüyüşünü gözünün önünden silemiyordu.

Adamların yüzlerindeki hıncı unutamıyor, insanların nasıl bu kadar kötü olabileceklerine akıl erdiremiyordu. Azad'ı öldürmüşlerdi zaten. Fidan'dan ne istemişlerdi? Gencecik bir kız, hayatının baharında yok olup gitmişti. Üstelik ardında, daha kırkının çıkmasına birkaç gün kala bir bebek bırakarak. Sina boş gözlerle duvara bakarken, Fidan'ın düşündüğü gibi eğer Sarya'nın varlığını bilseler, sahiden onu da öldürüp öldürmeyeceklerini merak ediyordu. Bu kadar acımasız olabi-

lirler miydi? Bu kadar insanlıktan çıkmış olabilirler miydi? Fidan'ın korkuları gerçek miydi yoksa abartı mıydı? Bir türlü işin içinden çıkamıyor, bir annenin nasıl olur da bebeğini ardında bırakarak ölüme yürüdüğünü anlamaya çalışıyordu ama mantıklı bir şekilde kafasında hiçbir şeyi sıralayamıyordu. Kafası hem bomboştu hem de karmakarışık.

O holde ayakta dikilirken donmuş bir heykel gibiydi. Ne üstündeki kanlı tişörtün kuruyup bedenine yapıştığını ne de parçalanan dizlerinin acısının ve bacağı boyunca akan kanların, ne de içerideki odada katılırcasına ağlayan Sarya'nın farkındaydı.

Aradan kaç saat geçti bilinmez, Özge eve girdiğinde Sina'yı koyduğu yerde, perişan vaziyette hala ayakta dikilirken gördüğünde gözlerine inanamamıştı. Bebeğin ağlayan sesi dairenin içini kaplıyordu ama Sina duymamış gibi dikilmeye devam ediyordu. Özge, hışımla ilerleyerek parmaklarını Sina'nın kollarına gömdü, kızı sarsarak, "Kendine gel! Sarya ağlıyor, duymuyor musun? İlgilenmemiz lazım Sina!" diyerek bağırsa da sesini sanki duyuramıyordu. Son çare olarak istemeyerek de olsa elini kaldırmış ve Sina'nın tüm sinirlerini titreten bir tokadı, kızın yüzüne patlatmıştı.

"Sina! Kendine gel!" diye bağırdı.

Tokadın şiddetiyle suratı yana dönen Sina, sanki tokadın acısını hissetmemiş gibi başını ağır ağır Özge'ye çevirdi ve titreyen dudaklarla, "Fidan gitti!" diye fısıldadı. "Fidan'ı öldürdüler."

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu Sina. Elimizden geleni yaptık. Ona, evden çıkma demiştik."

"Ben onları kaçıracaktım," diye mırıldandı. "Kaçıracaktım. Yaşayacaktı. Kurtulacaklardı. Neden bunu yaptı ki?"

"Sina, bunu daha sonra konuşuruz. Çocuk katılmak üzere. Bebeğe bakman lazım."

Özge, Sina'yı tekrar sarsarken üzerindeki giysilere baktı yüzünü buruşturarak. "Duşa gir. Üstündekileri çıkar, temizlen. Sen çıkana kadar ben Sarya'ya bakacağım. Kendine gel artık. Lütfen!"

"Fidan?" diye sordu Sina boş gözlerle Özge'ye bakarak.

"Fidan'ı götürdüler. Mete'yi gönderdim. Senin ve bebeğin iyi olduğuna emin olayım, kalan kısmı ben halledeceğim."

Özge tüm otoriteyi ele alarak yapılması gereken her şeyi yapmıştı. Bebeği hala kimse bilmiyordu ve kimsenin bilmesine de izin vermeyeceklerdi. Özellikle o Seyit itinin, bebekten haberi olmaması gerekiyordu ve Sina evde Sarya'yla kalırken, Özge yine mahalleden birkaç kişiyle Fidan'ın cenazesini kaldırdı. Azad'ın yanına defnetmişlerdi. Tıpkı Fidan'ın dediği gibi bu dünyada birlikte oldukları süre kısa olsa da diğerinde artık hep koyun koyuna olacaklardı.

O günden sonra Sina'nın tüm yaşam enerjisi çekilmiş gibiydi. Yalnızca Sarya için çabalıyor, onun dışında hiçbir şeyi ne düşünebiliyor ne de yapabiliyordu. Fidan'ın emaneti boynuna asılmıştı. Çıkarıp atması mümkün değildi ama bu yük ona ağır geliyordu. Fidan'ı kurtaramamanın vicdanı, onu her geçen gün yiyip bitiriyordu. Başka türlüsü olabilir miydi diye düşünmekten kendisini alıkoyamıyordu. İstemişti ki Sarya biraz daha toparlansın, bu arada Fidan da tam olarak kendine gelsin, her ikisi için de bir çıkış yolu bulabileceğine emindi. Oysa Fidan çok çabuk pes etmişti. Korkusu ağır basmış, kızını kurtarmak için kendisini feda etmişti.

Sina ne zaman bu düşünceler içinde savaşmaya başlasa, hep aynı soruyla da karşı karşıya kalıyordu. "Ya o da korkup kaçmasaydı? Ya o da Karan'a gerçeği söyleseydi, her şey daha farklı olabilir miydi? O da tıpkı Fidan gibi acele bir karar mı vermişti?"

Verdiğini biliyordu. Bunu bilmek acısını daha da çoğaltıyordu. Karan'ı öyle özlemişti ki. Hele şu anda ona öyle çok ihtiyacı vardı ki bu ihtiyaç hissi, tıpkı kör bir bıçak gibi içini kanırtıyordu. Şu anda ne yapıyor? Nasıl yaşıyordu? Hiçbir fikri yoktu. Belki de çoktan başka biriyle tanışmıştı bile. Çoktan kendisine yeni bir düzen kurmuştu bile. Belki de eski çılgın hayatına dönmüş, başkalarıyla gününü gün ediyordu? Bu düşüncelerin acısı kahrediyordu onu. Her geçen gün, dönmeyi düşündüğü zaman zihninin derinliklerinde kayıp-

lara karışıyordu. Her geçen gün dönme düşüncesinden daha çok uzaklaşıyordu. Sahra'yı, Hülya'yı özellikle İber'i çok özlemişti ama dönme cesaretini de o derece kaybetmişti. Nasıl karşılarına çıkacak, nasıl onlarla yüzleşecekti, bilmiyordu. Zaman her şeyi düzeltecek diye düşünürken, zaman onun korkup saklandığı bir masa altı olmuştu. Tıpkı küçüklüğünde, annesinin eline oklavayı aldığı anlarda yaptığı gibi. Hiçbir zaman o oklavadan kaçamamıştı ama şimdi sevdiği herkesten kaçıyordu. Çaresiz, yapayalnız, gücü tükenmiş halde emanet bir bebekle kalakalmıştı ortada.

Sarya, ilk haftalar inanılmaz zorluk çıkarmıştı. Anne sütü artık yoktu ve aldıkları mamaya alışması çok zor olmuştu. Sina gecelerce uykusuz kalmıştı. Özge çalışmak zorundaydı ve tüm gün bir bebekle evde kalan Sina, kendisini tamamen insanlıktan çıkmış gibi hissediyordu. Üstü başı berbat halde, saçları ve yüzü solgun, yorgun ve uykusuz, bitap haldeydi. Tüm enerjisini yalnızca Sarya'yla harcıyor onun dışında tek bir şeye gücü yetmiyordu. Özge hepsinin ihtiyaçlarını karşılıyordu. Yine torbalar dolusu getirdiği malzemeleri gizli saklı, farklı poşetlerle eve taşıyor, eve varır varmaz hem kendisi hem de Sina için yiyecek hazırlıyor, evi temizliyordu. Sık sık Sina'ya çıkışmaktan da geri durmuyordu her zamanki gibi.

"Toparlan artık! Hiçbir şey senin suçun değildi. Kendine gelmen lazım. Böyle ruh gibi dolanamazsın daha fazla. Biz elimizden geleni yaptık. Aylarca sakladık onları. Belki bize denk gelmeseler daha önce bulunacaklardı. Fidan bile bile yürüdü o sokakta. Sen hiçbir şey yapamazdın."

"Ne biliyorsun? Belki de çok önce göndermeliydik buradan?"

"Nasıl gönderecektin Sina? Karnı burnunda, her an doğurmak üzere olan bir kadını nereye gönderecektin? O halde nereye gidebilirdi?"

"Doğumdan hemen sonra gönderebilirdik?"

"Nereye? Nereye?" diye bağırdı Özge. "Kaç defa söyledin bunu Fidan'a! Tek başıma yapamam, dedi. Haksız da sayılmazdı. Kimseyi tanımıyor, etmiyordu. Nereye gitseydi mini-

cik bir bebekle?"

"İbo'yu aramalıydım! İbo bir çare bulurdu. Kendi korkum yüzünden geç kaldım işte!"

"İbo'yu ara bence de. Senin nerede olduğunu merak ediyorlardır. Bana düşmediği için ben haber vermiyorum ama Fidan için İbo'yu arasan da hiçbir şey fark etmeyecekti. Gidebilmeleri için yine zamana ihtiyaç vardı. Ha deyince, bir günde halledilmiyor her şey."

Sina, Özge'nin dediklerinin doğru olduğunu bilse de kabullenmek istemiyordu. Hep geç kaldığını düşünerek vicdanıyla boğuşuyordu.

O akşam yine salonda otururlarken Sina'nın durgun haline Özge yine çemkirmekle meşguldü.

"Sina, saçmalamayı kes! Kendine gel! Her şeyin sorumlusu senmişsin gibi davranmaktan vazgeç! Dünyayı sen kurtaramazsın! Kötülüğün önüne geçemezsin! Bu, senin suçun falan değildi. Bu, o kansız puştların suçuydu."

Sina, Özge'nin sözleriyle dikkat kesilerek ona döndü. Kanepede, kucağındaki Sarya'ya biberona koyduğu mamayı yediriyordu.

"Var mı bir haber? Peşlerinden gittiler demiştin. Yakalandılar mı?"

"Hee, var. 16 yaşında bi velet teslim olmuş, ben vurdum, diye. Namus cinayetiymiş. Namusları batasıcalar. Namus dedikleri iki bacak arasında sanki. Kafalarındaki namussuzluğa bir şey diyen yok tabii."

Sina hüsranla baktı Özge'ye. Her zamanki senaryo yeniden oynanmıştı. Özge, masada meyve soyarken söylenircesine devam etti. "Polis ekipleri daha çok dolanıyor sokakta. İş işten geçtikten sonra tabii. Sürekli dolanıyorlardı. Geldiler ama her zamanki gibi geç geldiler. Bir boka yaradıkları yok onların da. Anca afra tafra, artistlik."

Sina ses çıkarmadan baktı Özge'ye. Haklıydı. Her zaman sokakta dolanan ekipler, yine istenilen anda orada olmamışlardı. Özge doğradığı meyveleri Sina'nın önüne koydu.

"Ye bunları! Hepsi bitecek! Kaç kilo verdin son haftalarda.

İğne ipliğe döndün! Sıfır beden olacağım diye uğraşıyorsan anoreksik gibi görünüyorsun, sıfırın altında eksilerdesin, haberin olsun."

Sina ters ters Özge'ye bakıp zorlukla bir dilim portakalı ağzına attı. Neyse ki son zamanlarda Sarya daha uysallaşmıştı ve birkaç gündür eskisi kadar yormuyordu onu.

"Özge, ne yapacağız Sarya'yı?" diye sordu, usulca kızın alnına düşmüş tüy gibi yumuşak saçlarını geriye iterek.

"Ne yapacağız? Sen bakacaksın! Gidip yetimhaneye bırakacak halimiz yok herhalde." Sina gözlerini dehşetle açarak kollarındaki bebeğe daha sıkı sarıldı.

"Saçmalama. Nasıl bırakalım oraya..." dedi ters bir sesle. Sonra çaresiz bir tonla devam etti. "Ama daha ne kadar saklayabiliriz? Hadi, birkaç ay daha sakladık diyelim ama büyüyecek. Çocuğu ömrünün sonuna kadar bu evin içine hapsedecek değiliz."

"Valla, ben bu Eleni karısı tahtalı köye, kocasının yanına gidene kadar bırakamam. Kimsesi yok. O ne kadar yaşarsa ben o kadar buradayım. Allah muhafaza, ölse bir gece, kokana kadar kimse fark etmez. Ada'daki akrabaları senede bir kez ya geliyor ya gelmiyor. Başka da kimsesi yok... Sana başka yerde bir ev bulacağız. Kovuyormuşum gibi düşünme de..." dedi alayla sırıtarak "... Sarya'nın güvenliği için en iyisi bu. Birileri burada bebek olduğunu anlarsa, o it Seyit'in ne bok yiyeceği belli değil. Üç kuruşa adam satar ibne. Hazır her şey kapanmışken tekrar açmayalım o defterleri."

"Ben bir bebekle tek başıma ne halt edeceğim?" dedi Sina düşünceli, tedirgin bakışlarla kucağında uyuyan bebeğe bakarak. İçindeki mamanın bittiği biberonu, yavaşça Sarya'nın ağzından çekti ve onun küçük, büzüşük dudaklarını diliyle yalanarak uykusuna devam edişini izledi gülümseyerek. Öyle güzel bir bebekti ki Sina'ya tek yaşama sevincini o veriyordu.

"Neyse ki evden çalışıyorsun. Hem ona bakacaksın hem evden çalışacaksın. Ben de sık sık sizi ziyaret edeceğim... Ama önce senin şu kimlik işini halletmemiz lazım. Ayrıca

Sarya'nın da."

Sina bakışlarını Özge'ye kaldırdığında, onun haklı olduğunu belli eden bir ifadeyle başını salladı.

"Haklısın. Kimliğimi tekrar halletmem lazım en yakın zamanda. Sarya'ya da bir kimlik çıkarmam lazım. Doktor, Sarya için doğum kâğıdı ayarlayacak çalıştığı hastaneden. Zor olacak ama halledeceğim, dedi. Doğum kâğıdı elime geçince, hem benim hem de onun kimliklerini ayarlayacağım."

"Eskisini mi alacaksın yoksa yeni isim mi?" diye sordu Özge şüpheyle.

"Eskisini perdeledim. Uzun zaman oldu ortada olmayalı ama artık geri alacağım her şeyi. Sarya'yı üzerime kaydettireceğim. Başka çarem yok. Kimin üstüne kaydettireyim?"

Özge omuz salladı. "Benim üzerime değil herhalde. Çocuk yaptırırım ama doğuramam."

Sina gözlerini kısarak Özge'ye baktı. "Sana, o pembe kimliği hallederken şart koşmalıydım aslında pipini de kesecek-sin, diye."

"Hee, kestireyim de sonra sen uğraş benimle. O işler senin dediğin gibi kolay olmuyor canım."

"Nasıl oluyormuş?"

"Sadece işemek için kullanacağın bir organ olsa kestir gitsin zaten, bir işe yaramıyor ama gencim ben. Hala aktif bir cinsel hayatım var. Sancısı, ağrısı, ileride çıkacak sağlık sorunlarıyla uğraşamam ben."

"Senin, ne cinsel hayatın var be?" dedi Sina yüzünü buruşturarak.

"Seyit'i becermiyorum diye kalkmıyor da sanma canım. Hala işlevsel merak etme. Cinsel hayatımı da evde bir bebek varken sürdürecek değilim. Ayrıca âşık olmadan kimseyle yatmaya da niyetim yok."

"Âşık olmak?" diye sordu Sina şaşkınca. Sonra birden aklına gelmiş gibi, "Hiç âşık oldun mu Özge?" diye sordu.

Uzun zamandan beri ilk defa böyle sıradan ve saçma bir sohbet yapıyorlardı ve o an Sina'ya bu saçma sohbet çok iyi gelmişti. Her türlü dertli düşünceden ve gelecekte yaşayacağı

sıkıntıları düşünmeden geçirmek istediği bir zamandı o an.

"Oldum tabii. Hala aşığım," dedi Özge dürüstçe. Bakışlarını Sina'dan kaçırıp önündeki meyvelerden bir dilim alarak ağzına attı.

"Kime?" diye sordu Sina şaşkın bir tonla. Birden kucağındaki Sarya'nın pozisyonunu değiştirerek kanepede bacaklarını altına aldı ve kızı omzuna yaslayarak hafif hafif sırtını okşamaya başladı. Sohbet esnasında bebek gazı çıkarmak çok iyi bir fikir gibi gelmişti.

Özge dik dik Sina'ya baktı. Saklayacak değildi. Her şeylerini paylaşmışken bundan kaçınmak ona göre değildi.

"İbo'ya."

"Ne?" dedi Sina hayretle kaşları yukarı kalkarak. "Ama İbo hetero," dedi sanki mümkün olmayan bir şeyin doğru açıklamasını yapmış gibi.

"Ben de biliyorum hetero olduğunu. Bana yüz verdi, demedim. Ben ona aşığım, dedim." "O zamandan beri mi?"

Özge kafasını salladı. "Biliyor mu peki?"

Özge bu kez cıklayarak çenesini kaldırdı. "Nerden bilsin? Söylemedim ki."

"Ama ne bileyim? Yani anlamadı mı?" Sina şaşkınlıkla Özge'yi izlerken yüzündeki hayret neredeyse Özge'nin kahkaha atmasına neden olacaktı.

"Kızım nerden anlasın? İbo'nun yanında, kıçını başını oynatamazsın ki. Görüştüğümüz her seferinde asker gibi bir selama durmadığım kalıyordu."

"Hadi ya..." dedi Sina kendi kendine konuşur gibi. "E peki, nasıl oldu? Yani, bir karşılık bulamayacağını bildiğin halde nasıl kapıldın?"

"Kızım, sen salak mısın? Birini severken illa o da seni sevsin diye düşünür mü insan? Aşk bu! Her zaman çift taraflı olmaz. Hatta asıl aşklar genelde tek taraflı olur."

"Üzülüyor musun, peki?" Sina usulca sorarken Özge'yi kırmamaya çalıştığı o kadar belirgindi ki Özge bu kez bir kahkaha attı.

"Niye üzüleyim? Ben, ondan bir karşılık beklemiyordum

ki zaten. Hala beklemiyorum. Benim ne olduğum, onun ne olduğu belli. Zaten gerçeğe dökülecek bir şey yok ama onu düşünmek beni iyi hissettiriyor. Bana ilk defa insan gibi muamele yapan tek erkekti. Sanki cinsiyetsizmişim gibi, sanki yalnızca insanmışım gibi. Anlıyor musun? Herkes hor görürken, aşağılarken, onun kimseyi umursamadan bana sahip çıkışını asla unutamıyorum. Beyaz atlı prens gibiydi." Özge hülyalı bakışlarını tavana kaldırıp gülümsedi. Sonra kaşlarını çatıp, "Kız, bu tavanın boyaya ihtiyacı var," dedi ciddi bir sesle.

Sina çok ama çok uzun zamandan beri ilk defa kendisine hâkim olamayarak yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Manyak!" dedi kahkahaların arasında.

Kucağındaki Sarya sarsıntıdan ötürü huzursuzlaşınca, yüzünde telaşlı bir ifadeyle bebeği kucağında yeniden rahat bir pozisyona getirmeye çalıştı. Kucağından bırakamıyordu onu. Uyurken bile kucağında tutmak istiyordu. Onun, bir insan sıcaklığına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Özellikle şimdi annesi yokken, onun sıcak tenine yüzünü gömerek meme bile ememezken, bu sıcaklığı kısmen de olsa ondan almasını sağlamaya çalışıyordu.

Sina bebeğe kendini kaptırmış izlerken, Özge ikisine de buruk bir gülümsemeyle baktı. Birbirlerine nasıl da ihtiyaçları vardı. Biri annesiz, diğeri evlatsızdı ve sanki birbirleri için yaratılmış gibilerdi. Belki de kader böyle bir şeydi. Belki de bu yüzden yolları kesişmişti Sina ve Sarya'nın. Biri yetimhanelerde, soğuk odalarda değil, bir anne kucağında büyümek için, diğeri de ömrü boyunca boş kalacak olan kucağını sıcak, minik bir bebekle doldurmak için karşılaşmışlardı.

"Allah'ın hikmetine sual olmaz," diye mırıldandı kendi kendine.

* * *

3 Gün Sonra

Sina, öğleden sonra Sarya'yı uyutup yatağına yatırdıktan sonra, kendine bir kahve yapıp camın önünde dikilerek sokağı izlerken, Özge'nin gelişini bekliyordu. Bugün izin günüydü ve evde yiyecek bir şey kalmadığı için alışverişe gitmişti. Sina her ne kadar hala zayıf, solgun ve yorgun görünse de psikolojisi her geçen gün daha güçleniyordu. Bu gücü Sarya'dan alıyordu gerçi. Onu hayatta tutmak için önce kendisinin hayatta kalması gerekiyordu. Bazen bu endişeler yüzünden kabuslar görüyordu.

Sanki kendisine bir şey oluyor ve o, Sarya'ya ulaşamayınca, onu soğuk, buz gibi duvarların çevrelediği yetimhaneye bıraktıklarını görüyordu. Onun bomboş, boyaları dökülmüş duvarlarla çevrili, kocaman bir odada, tek bir yatak üzerinde, kendinden geçercesine ağlayışı kulaklarını tırmalıyordu.

Bazen kulaklarında kurşun sesleri çınlıyor, Sarya'yı kanlar içinde görünce aklını yitirecek gibi oluyordu. Gözlerinin önündeki Fidan'ın yere çöküşü zihninden hiç kaybolmuyordu ve aynı kan gölünün içinde Sarya'yı görmek, onu alt üst ediyordu.

Çekmeceden bozma minik beşiğin içinde oyuncak bebek gibiydi Sarya. Annesinin karnı zaten çok büyümemişti ve ufacık doğan bebek, bunun nedenini ortaya koyuyordu. Yine de Sina'nın her an şükretmesine neden olacak kadar sağlıklıydı. Fidan'ın ölümünden sonra eve gelen doktor, artık onlardan para almıyordu. Fidan'dan sonra ilk kez geldiğinde, mahcup bir ifadeyle, "Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı. Ne yaptıysak da kurtaramadık annesini. Cehaletle baş edilemiyor maalesef," demişti. Sarya'yı kontrol ediyor, aşılarını yapıyordu ve insaflıydı ki çenesini de sıkı tutmuştu. Olayın vahametini duymuştu. Sağlık ocağına giden mahalleli her yerde olayı konuşmuş, doktor da olanı biteni öğrenmişti. Şimdiyse, belki de vicdanı nedeniyle olsa gerek, para almaktan vazgeçmişti. Sina, "Buna da şükür", diye mırıldanmıştı

bir kez adamı yolcu ettikten sonra. Para almasına içerlememişti hiçbir zaman. İşi görüldüğü sürece bedelini ödemeye hazırdı. Keşke onca tedbir bir işe yarayabilmiş olsaydı. Sadece Sarya'yı kurtarmıştı yapılanlar.

Pencereden bakarken, Özge'nin elinde poşetlerle geldiğini gördü. Yine yol boyu sokaktakilere laf soka soka geliyordu kıvırtarak. Sina istemsizce gülümsedi. Özge hiçbir zaman değişmeyecekti. Fincanı dudaklarına götürdüğünde, Özge'nin yirmi metre arkasındaki Seyit'i fark etmesiyle fincan elinde donakaldı. Adama karşı öfkesi öyle büyüktü ki içinin kinle dolduğunu hissetti. Sokakta birileri Seyit'in varlığı ile ilgili alaycı bir laf edince, Özge aniden arkasını döndü ve açık pencereden Sina'nın dahi duyabileceği yüksek bir sesle, "Allah belanı versin orospu çocuğu! Yetmedi mi lan aldığın kan? Kana doymadın mı ibne, şerefsiz? Gencecik kızın hayatını aldın elinden. İyi becerdiler mi o gavatlar seni?" diye bağırmaya başladı.

Elindeki torbaları bir anda kaldırıma bırakarak adamın üstüne doğru yürümeye başlayınca, Sina hızla yerinden hareketlenip, elindeki fincanı sehpanın üzerine fırlatırcasına koydu ve dökülen kahveyi umursamadan, hızla ayaklarına spor ayakkabılarını geçirip kapıdan çıktı. Sarya uyuyordu ve en az iki saat uyanmazdı. Özge'yi Seyit'ten uzaklaştırıp eve dönmeleri gerekiyordu.

Ve o kapıdan çıkarken, her şeyin bambaşka bir şekilde gelişeceğinden hiç haberi yoktu.

* * *

Sina çıldırmak üzereydi. Metal bir masanın önündeki, karşılıklı konmuş iki sandalyeden birinde otururken, dirseklerini dizlerine koyup önüne dökülen saçlarına parmaklarını geçirerek çekiştirdi. Belki onuncu kez başını kaldırıp masanın diğer tarafında, bilgisayarın arkasında oturan polis memuruna, yeniden dert anlatmaya çalıştı.

"Bakın, benim eve gitmem lazım. Ocağın altını açık bı-

raktım. Ben yine gelir ifademi veririm, lütfen gitmeme izin verin."

Genç polis memuru umursamadan, "Hanımefendi, kimlik teşhisi yapılacak sonra ifadenizi alacağız, ardından gidebilirsiniz. Diğerleri bitince sizi de alacağız. Arayın bir komşunuzu, kapatsın ocağın altını."

Sina derdini anlatmanın sıkıntısıyla derin bir nefes çekti. "Komşumda anahtarım yok. Benim gitmem lazım. Ev yanacak" diye diretti tekrar sızlanan bir sesle.

"Amirim izin vermiyor hanımefendi. Herkesin ifadeleri alınmadan, kimse bir yere gitmeyecek."

Genç memurun kestirip atar gibi umursamazca verdiği karşılıkla, Sina hüsran dolu bakışlarını delikanlıya dikti. Çaresizdi. Delirmek üzereydi. Küçük karakolun içi gürültüyle çınlıyordu. Herkes bir ağızdan konuşuyor, telefonlar çalıyor, birileri bağırıyordu ama o, hiçbir şeyi duymuyordu. Eve gitmek zorundaydı. Bir saatten fazladır buradaydı. Sarya belki uyanmıştı belki de uyanmak üzereydi ve ağlarken katılmasından korkuyordu. Berbat bir anne olacağını ve bu yüzden çocuk sahibi olamayacağının ilahi bir adalet olduğunu düşündü yine. Suçlulukla kıvrandı.

Özge'nin, Seyit'le tutuştuğu kavga, bu sefer diğerleri gibi bitmemişti. Bu kez öyle bir arbede çıkmıştı ki herkes birbirine karışmıştı. Özge, Fidan'ın ölümünden Seyit'i sorumlu tutarak üzerine atladığında, bu kez Seyit bıçak çekmişti. Seyit'e kızgın olan mahalleli de araya girince, Sina bir yandan kalabalığın içinden Özge'yi çıkarmaya çalışmış, bir yandan nereden geldiği belli olmayan birkaç darbe yemişti ve ne olduysa o anda olmuştu. O karmaşanın içinde Seyit, Özge'ye bıçağı saplamıştı. Sina çıldıracak gibiydi. Sokağın içinden bir anda ortaya çıkan polis ekipleri de üstüne tuz biber ekmişti.

Gelen ambulansa, Özge'yi koyup hastaneye göndermeleri on beş dakikayı bulmamıştı. Ölümcül yarası yoktu, karın boşluğuna gelmişti bıçak ama Sina endişeden ölmek üzereydi. Polisler, kavgadakileri bir araya toplamış, kimsenin uzaklaşmasına izin vermeden karga tulumba, hepsini polis

minibüsüne doldurarak karakola getirmişlerdi. Seyit tutuklanmıştı elbette ama herkesin ifadesini almadan kimseyi bırakmayacağını söyleyen polislere, Sina ne kadar dil döktüyse de ikna edememişti. En kötüsü ise herhangi bir kimlik gösteremeyecek oluşuydu. Adını söylese dahi onu bulamayacaklardı ve çok daha büyük bir sorunla karşı karşıya kalması an meselesiydi. Sarya evde yapayalnızdı. Özge'nin hastanede ne halde olduğunu bilmiyordu ve Sina karakolda sıkışıp kalmıştı.

Çaresizce, yerdeki karo taşlarına bakarken tek bir kurtuluşu olduğunu biliyordu. Özge için değilse bile Sarya için o karakoldan çıkması gerekiyordu. Polislerden bilgi almıştı. Özge'nin hayati tehlikesi yoktu ama iki gün hastanede kalması gerekecekti. Onun da ifadesini almak için iki polis çoktan hastaneye gitmişti.

Sina başını kaldırıp karakolun içine baktı. Klavyelerden çıkan sesler, uğultulu gürültüde kayboluyordu ancak hala masaların önünde oturanların ifadesi alınmaya devam ediyordu. Sıra ona da gelecekti ve buna izin vermesi olanaksızdı. Başını tekrar masanın öteki tarafındaki genç memura çevirdi ve düz bir sesle, "Bir telefon açabilir miyim? Komşuma ocağı kontrol etmesini söyleyeyim bari," dedi.

"Anahtarı olmadığını söylemiştin."

"Yedek anahtarın yerini söyleyeceğim mecburen. Artık tekrar değiştiririm yerini. Anahtarı evde unutma riskine karşın yedek anahtarı girişte bir yere saklamıştım," dedi omuz silkerek.

Delikanlı birkaç saniye yüzüne baktı ve önündeki telefona uzanarak Sina'nın önüne doğru itti. "Çabuk halledin."

Sina başını sallayarak ahizeyi eline aldı ve derin bir nefes çekerek aylardan beri duymadığı tanıdık sesi duymak üzere kendisini hazırladı.

* * *

İbo, Demir'le birlikte kahvenin önündeki minik taburelerin önünde oturuyordu. Ortalarındaki küçük, alçak masada, ikisinin de önlerinde birer bardak çay vardı. Demir, yakınlardaki şantiyeden çıktıktan sonra İbo'nun yanına uğramıştı laflamak için. Genel geçer sohbet, İbo'nun telefonunun çalmasıyla kesildi. İbo, çayından bir yudum alırken telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Tanımadığı numaraya dudaklarını büktü ve bardağı masaya bırakırken kulağına götürdü.

"Efendim?"

Hattın diğer ucundan önce ses gelmedi, iki saniyelik sessizliğin ardından, "Alo?" dedi sorarcasına.

"İbo?" diyen tanıdık ses, İbo'da inanılmaz bir şaşkınlık yarattı. Yüzündeki renk değişirken, "Sina?" dedi istemsizce.

"Yanında biri varsa adımı söyleme!"

İbo boğazını temizler gibi bir ses çıkardı ve "Pardon, sesinizi birine benzettim de buyurun, ne istemiştiniz?" dedi toparlamaya çalıştığı bir tavırla. Aynı anda Demir atılarak, "Sina mı?" diye sorunca, işaret parmağını kaldırıp, "bir dakika" der gibi bir jest yaparken kaşlarını yok dercesine yukarı kaldırıp, yüzüne umursamaz bir ifade oturttu. Ağır ağır ayağa kalkarken Demir'e, "geliyorum" der gibi elini salladı ve kahvenin biraz uzağına doğru adımladı.

"Neredesin kızım sen?" diye kızgın bir fısıltıyla sorduğu soru, cevaplanmadan Sina'dan "Yardımına ihtiyacım var," sözleri çıktı.

"Neredesin?"

"İbo, çok acil yardımına ihtiyacım var. Beni buradan çıkarmak zorundasın. Lütfen." Sina da tıpkı kendisi gibi fısıldıyordu. Sanki etrafına duyurmamaya çalışır gibiydi sesini. "Nerede olduğunu söyle?"

"Balat karakolundayım." "Ne işin var lan orada?"

"İbo, lütfen, soru sorma. Şimdi sırası değil. Yemin ediyorum, suçlu değilim. İfademi alacaklarını söylüyorlar ama kalamam burada, hemen çıkmam lazım."

"Hesap vereceksin kızım. Beni delirtmenin hesabını vereceksin!" "Lütfen! İbo lütfen, bir an evvel hallet şu işi."

Sina'nın yalvaran sesine, İbo, "Bekle beni. Oyala, ifade verme! Yirmi dakikaya yanındayım," dedi çabucak.

Telefonu hızla kapatıp geriye döndüğünde, Demir'le yüz yüze geldi. "Sina mıydı?" diye gözlerini kısarak bakan Demir'e gülümsedi.

"Yok be, oğlum. Sesi benzettim ilk anda. Başka biriydi." "Kim?"

İbo'nun yüzü sertleşti. Tıpkı yüzü gibi sert bir sesle karşılık verdi.

"Demir, işlerimle ilgili sana bilgi vermiyorum, biliyorsun. Benim gitmem lazım. Hadi sonra görüşürüz."

"Nereye?" dedi Demir, İbo'nun sertliğini umursamadan önünü keserek. Kuşkuyla İbo'ya bakıyor, yüzünden geçen tüm ifadeleri dikkatle takip ediyordu.

"Bir tanıdığın tanıdığı... Yardıma ihtiyacı varmış. Gidip halledip geleceğim."

"Ben de geleyim. Yardım ederim," diyen Demir öne bir adım atınca İbo, kaşlarını çattı.

"Demir, bokunu çıkardın ama... " dedi tersleyerek. "Ben hangi işime başkasını karıştırıyorum oğlum? Sen kendi işine bak. Konuşuruz sonra. Eyvallah."

Elini gelişigüzel selam verir gibi sallayarak arabasına doğru hızlı adımlarla ilerledi ancak arkasında kuşku dolu bir Demir bıraktığını biliyordu. En fazla yarım saat içinde telefonu çalmaya başlayacaktı, bundan emindi. Demir, soluğu kızların yanında alacak, İbo'nun kuşkulu tavırlarından söz edecekti ve onlar da İbo'yu aramaya başlayacaklardı.

Ve tıpkı düşündüğü gibi oldu. İbo'nun sessize aldığı telefonu hiç durmadan çalıyordu. Hülya'nın kapadığı telefonun ardından Sahra'nın adı çıkıyordu ekranda. Hiç usanmadan, üst üste arıyorlardı ancak İbo hala telefonlara cevap vermemişti. Bunu sonraya bırakmıştı.

Karakola vardığında, müdürle konuşması ve Sina'yı alıp çıkması on dakika sürmüştü. Yanındaki yolcu koltuğunda

oturan Sina'nın, en son bundan on ay önce gördüğü kız olduğuna inanmakta zorluk çekmişti. Uzun, bakımsız saçları parlaklığını yitirmişti. Tıpkı yeşil gözleri gibi. Yüzü solgun, avurtları çökmüş, gözaltları koyu gölgelerle kaplanmıştı. Öyle zayıflamıştı ki nerdeyse bir deri bir kemik kaldığını söyleyebilirdi. Kucağında, birbirine kenetlediği ellerinde, incecik, iskelete benzer parmaklarını birbirini geçiriyor, endişe dolu gözleri yoldan ayrılmıyordu.

"Neredesin kızım sen kaç aydır?" dedi nihayet sert bir sesle. Karakoldan çıktıklarından beri on dakika geçmişti ve ikisinden de ses çıkmamıştı. Karakolda karşılaştıklarında, Sina suçlu gözlerle ona bakarken ters ters kıza bakıp, "Yürü!" demişti yalnızca başıyla ileriyi işaret ederek. Oysa sarılmaları gerekirdi. Ama İbo öfkeli, Sina çekingendi.

"Şuradan döneceksin," diye Sina elini aceleyle kaldırıp, sağını gösterdi. Yolu tarif ederken İbo'nun sözlerini duymamış gibi davrandı.

"Ne işin vardı karakolda? Kavga dediler. Kavgaya mı karıştın?" "Ben değil." dedi Sina yalnızca.

"Bana doğru düzgün cevap vermeyi düşünüyor musun acaba? Neredeydin bunca zamandır diyorum sana?"

İbo bakışlarını bir an yoldan ayırmış, başını Sina'ya çevirmişti sinirle.

"Şimdi değil. Sonra," dedi Sina. Sokağın başına geldiklerinde, "Düz git. Sokağın sonuna kadar," diye devam etti.

İbo başını sağa sola sinirle sallayarak dediğini yaptı ve sokağın sonunda, dökküntü, eski bir binanın önüne geldiklerinde, "Dur burada," dedi Sina telaşla. İbo aracı durduğunda, hiçbir şey söylemeden telaşla arabadan fırlayıp koşarcasına binanın içine girdi.

"La havle," dedi İbo sinirle. Ardından o da arabayı park edip dışarı çıktı ve açık kapıdan binanın içine girdi. Eski, soluk taş merdivenleri tek tek çıktı. Karşısına çıkan ilk kapıya şöyle bir bakıp bakışlarını üst kata kaldırdı ve merdivenleri çıkmaya devam etti. İkinci kata geldiğinde, aralık kapıyı fark edince, Sina'nın oraya girdiğini anlayarak eliyle kapıyı

geriye doğru itti. İçerinden gelen ağlayan bir bebek sesine, Sina'nın yumuşak, şefkat dolu, ancak bir o kadar suçluluk dolu, çaresiz ses tonu karışıyordu.

"Tamam güzelim. Tamam. Geldim bak. Çok özür dilerim. Seni yalnız bıraktım, çok özür dilerim."

Ağır ağır dairenin içine girip kapıyı arkasından kapadı ve holde, başını sola çevirdiğinde, kucağında şimdi ağlaması hafiflemiş olan bir bebekle, oda olduğu belli olan kapının önünde dikilen Sina'yla göz göze geldi.

Kaşları hayretle yukarı kalkarken şaşkınlık dolu bir sesle "Senin mi?" diye sordu kendisine hâkim olamadan.

Sina yüzünü buruşturdu. "Saçmalama," dedi ters ters. "Salona geç. Mamasını hazırlayıp geliyorum."

İbo salonda, camın önündeki kanepeye oturdu. En rahat yer orası gibi görünmüştü. Evdeki her eşya eskiydi ancak etraf temiz görünüyordu. Dikkatini çeken yalnızca, ortada küçük bir sehpanın üstünde, içindeki kahvenin sehpaya döküldüğü bir fincan duruyordu. Diğer her yer düzenli ve temizdi. Kucağındaki bebekle birlikte, diğer elinde tuttuğu biberonla Sina içeri girdi. Kanepenin çaprazındaki tekli koltuğa oturup Sarya'yı göğsüne bastırdı ve biberonu ağzına dayadı. Ortamdaki sessizlik elle tutulacak hale gelmişti. İbo, Sina'nın sırf ona bakmamak için özellikle gözlerini bebekten ayırmadığını düşündü. Sina'ya kalsa konuşacağı yok gibiydi. O yüzden sorgusuna yeniden başlamaya karar verdi. Bu arada cebinde sürekli titreşen telefonu da sinirini bozmaya başlamıştı.

"Kimin evi burası?"

Sina bir süre cevap vermedi. Başını da kaldırmadı. Ancak artık kaçışının olmadığının o da farkındaydı. İbo bir daha peşini bırakmayacak, sorularına cevap almadan da buradan gitmeyecekti. Aylardır omuzlarında taşıdığı yükün ağırlığı öyle yorgun düşürmüştü ki kendisini, artık hiçbir şeyi umursamadığını fark etti. Tükenmiş gibi. Pes etmiş gibi. Kaçmanın da çözüm olmadığını yaşayarak öğrenmişti. Belki de artık gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Hatta geç bile kaldığını içten içe biliyordu da. Bakışlarını Sarya'dan zorlukla

çekip İbo'ya çevirdi.

"Özge'nin." "Özge kim?"

Sina yüzünü buruşturarak sanki yanlış söylemiş gibi düzeltti. "Ömer'in." İbo'nun, Özge denince tanıyacağını sanmıyordu.

"Ömer kim?" dedi İbo bu kez.

"Mahalleden. Hani yardım etmiştin ya bi kez... Ömer işte..." "İbne Ömer."

"Doğru konuş, çakarım suratına!"

Sina çakmak çakmak gözlerle İbo'ya aniden çemkirince, İbo istemsizce başını geri çekti aniden. "Lan, ne bileyim? Ömer deyince hep öyle dedikleri için..."

"Ona öyle diyenler İbne!"

"Tamam be! Çemkirme! Sen bunca zaman burada mıydın?" İbo kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu.

"Evet."

"Neden peki? Neden durduk yere ortadan kayboldun? O herifleri de ekarte etmişsin tek başına. Nasıl becerdiğin ayrı konu. Madem hepsinden kurtuldun, kendini niye sildin lan her yerden?"

"Öyle gerekiyordu."

"Ne demek öyle gerekiyordu? Kızım, sen manyak mısın? Arkanda bıraktığın kimseyi umursamıyor musun? Herkes kafayı yedi meraktan!"

"İyiyim."

"Bok iyisin! Şu haline bak. Canlı cenaze. Kızım sen ölmüşsün, sana haber vermemişler, canlıyım diye dolanıyorsun ortada. Sen hiç aynaya baktın mı son zamanlarda? Ne halde olduğunu görmüyor musun?"

"Toparlarım."

"Bunca zaman toparlayamadın, bundan sonra mı toparlayacaksın? Ne oldu da bu hale geldin?" "Çok şey oldu ama şimdi konuşmak istemiyorum."

İbo aniden öne doğru çıktı ve elini sallayarak konuşmaya başladı.

"Bana bak, alırım seni ayağımın altına. Her şeyi anlatma-

dan şuradan şuraya gitmiyorum. Bu manyaklığının nedenini bana söyleyeceksin. Kucağında bir bebekle, zombi gibi çıkmış karşıma, şimdi konuşmak istemiyorum diyor, geri zekalı. Bırakır mıyım kızım seni bu halde?"

"İbo, gerçekten... Çok yorgunum. Berbat bir gün geçirdim. Özge bıçaklandı, hastanede. Gidip onu görmem lazım. Şu an bunlara gücüm yok."

Sina'nın bitkin sesine ve usanmış yüz ifadesine bakan İbo, bir süre ses çıkarmadan kızı izledi. Sina, başını Sarya'ya eğip biberonu kontrol etti. Maması biten bebek yine mırıltılar çıkararak dudaklarını büzdü ve dışarı çıkan biberonu, Sina önündeki sehpaya bıraktı. Bebeği kucağında doğrultarak omzuna yasladı ve sırtını okşamaya başladı. İbo inanamayan gözlerle onu izliyordu.

"Hangi hastaneye göndermişler Ömer'i." "Özge!" dedi Sina sert bir sesle.

"Her neyse ne?" dedi İbo sert, aldırmaz bir sesle. ""Hangi hastane?" "Çapa'da."

"Tamam. Ben gider, bakarım. Sen kal bebekle," dedi. Ardından sanki en başta sorması gereken soruyu unutmuş gibi, "Bu bebek kimin?" dedi, yüzünde tuhaf bir ifadeyle.

"Benim," dedi Sina tek kelimeyle. "Kızım, benim değil dedin ya."

"Artık benim."

İbo gözlerini devirdi. Söylenir gibi "Allahım sen sabır ver..." diye mırıldandı, tekrar Sina'ya dikti bakışlarını. "Kızım, millet sokakta bebek kaybediyor da kim bulursa onun mu oluyor? Misket mi lan bu?"

"Bana emanet artık. Annesini öldürdüler," dedi Sina dik dik bakarak. Ancak son sözlerinde dudakları titremişti. Gözlerinin kenarı pembeleşince, İbo daha fazla üstüne gitmemesi gerektiğini düşündü. Birden ayağa kalktı. "Hastaneye gidip Ömer'i..." deyip, yüzünü buruşturarak başını salladı. "...Özge'yi gidip kontrol edeceğim, tekrar geri döneceğim. Dışardan bir şey istiyorsan söyle, gelirken getireyim. Bugün ben cevapları almadan, buradan gitmiyorum. Ben gelene

kadar ortadan kaybolmaya kalkarsan canına okurum senin. Ben gelene kadar dinlen. Sonra uzun bir sohbet yapacağız seninle."

Sina bıkkın gözlerle baktı İbo'ya. Artık kurtuluş yoktu. Zaten Özge hastanedeyken minicik bir bebekle gidecek bir yeri de yoktu. Yalnızca başını salladı.

İbo salondan çıkmak üzereyken geri döndü, işaret parmağını sallayarak, "Rahat dur!" dedi uyarırcasına.

22. BÖLÜM

Demir, İbo yanından uzaklaşır uzaklaşmaz, bir taksi çevirerek rezidansın adresini verdi. Sahra, Hülya'nın yanındaydı ve bir an evvel onların yanına gitmesi gerekiyordu. İstediği adrese varır varmaz, aceleci adımlarla asansöre yöneldi ve en üst kata çıkmak için ona verilen kartı okuttu. Taylan'ın dairesine vardığında, sabırsızlıkla zile bastı ama çok beklemesine gerek kalmadı. Aşağıdan verilen bilgi nedeniyle Sahra kapının önünde onu bekliyordu.

"Hayrola? Sen İbo'nun yanındayım dememiş miydin? Ben de eve geçecektim birazdan."

Demir allak bullak bir suratla içeri girdi cevap vermeden. Sahra endişeyle kocasını takip etti. Salona girdiğinde Taylan ve Karan'ın da orada olduklarını görünce, bir an duraksadı ve gözleriyle etrafı kolaçan etti.

"İber nerede?" diye sordu tedirgin bir sesle.

"Aşağıya, havuza indi," diye cevap veren Hülya'ydı. Hepsinin önlerinde kahveler vardı. Karan dikkatle Demir'i izliyordu. Demir, ona çabuk bir bakış atıp yüzünü karısına çevirdi.

"İbo, Sina'nın yanına gitti."

Salondaki herkes bir an duyduklarına inanamayarak donup kaldı. Sahra ayakta dikilirken hepsinden önce kendine gelip, "Ne?" dedi karışmış bir yüzle. Demir, sanki kimse onu durdurmasın ister gibi çabuk çabuk konuşmaya başladı.

"İbo atlattı beni. Kahvenin önünde oturuyorduk. Bir telefon geldi. Karşıdaki sesi duyunca, Sina dedi önce. Sonra bir-

den toparlayarak, yok, sesinizi benzettim falan diye bir şeyler geveledi. Ardından benim yanımdan uzaklaşarak telefonda konuşmaya başladı. Ama kısık kısık, sinirli konuşuyordu. Dibine kadar gittim duymak için sadece bekle, geliyorum dediğini duydum. Sina mıydı, diye sordum. Hayır, dedi ama tedirgindi. Böyle baştan savma, beni başından atar gibi acil işim var, gitmem lazım dedi. Ben de geleyim, bir yardımım olur dedim, beni fırçaladı. Neymiş, tanıdığının tanıdığı biri yardım istemişmiş... Kesin Sina'yla konuştu. Üstelik başı da dertte, belli."

Hülya hızla atılarak sehpanın üzerinde duran telefonunu kaptı ve hemen İbo'yu çevirdi. Üst üste aramasına rağmen telefona cevap verilmedi. Hülya'nın peşine Sahra telefonu çevirdi ancak o da bir cevap alamadı. Dakikalarca, onlarca kez iki kız da aramaya devam ettiler ancak bir cevap alamadılar.

"Kesin doğru bence," dedi Hülya. "Bu kadar aramaya cevap vermiyorsa, geri dönmüyorsa Sina'nın yanında." Telefonu sinirle kanepenin üzerine fırlattı.

Hülya salonun ortasında, sıkıntıyla volta atmaya başlayınca, "Sakin ol güzelim," dedi Taylan sakin bir sesle. "Önünde sonunda açacak telefonu. Belki kendi arar. Şu an uygun değilse, o yüzden cevap vermiyor olabilir."

Karan dik dik abisine bakarken o ana kadar ses çıkarmamıştı. Oturduğu tekli koltuğun kollarına parmaklarını geçirmiş, karanlık bir yüzle kızları izliyordu. İkisinin de telefonlarına cevap verilmediği sürece, o da sabırla bekleyecekti. Artık en büyük erdemi sabrıydı. Biraz daha sabredebilirdi. İbo bugün onlara cevap vermezse yarın tepesine binmek ilk işi olacaktı.

Ve böylece saatler geçti. Sahra ve Demir hala evlerine gitmemişler, saat epey geç olmasına rağmen kızların ısrarla İbo'yu aramalarının bir karşılığı çıkabilir ümidiyle, hala Taylan'ın dairesinde bekliyorlardı. İber çoktan yukarı çıkmış, hep birlikte yemek yemişler, ardından Karan, İber'i yatırmak için karşı daireye geçmişti. Haberi aldığından beri ağzından tek bir kelime çıkmamıştı. Hülya da, Sahra da bazen tedirgin-

likle ona bir bakış atıp tepkilerini yakalamaya çalışıyorlardı ama Karan, garip denecek kadar sakin, hatta ürkütücü derecede tepkisizdi.

Karan, İber uyuduktan sonra, saatlerce salonda volta attı. İbo'nun bunca aramaya cevap vermeyişi hayra alamet değildi. Sina'yı bulmuştu ve şu an yanındaydı, biliyordu. Salonun içinde kafese kapatılmış bir aslan gibi dolaşırken, şu an İbo'yu nerede bulabileceğini ve ona ne tür işkenceler yapabileceğini düşünüyordu. Nedense Sina'dan çok İbo'yu hırpalama düşüncesi daha cazip görünmüştü gözüne. Her ne kadar kızsa da, öfkesinden kudursa da Sina'ya zarar verme düşüncesini aklına getiremiyordu. Onun dışında herkesi parçalama düşüncesi daha kabul edilebilir geliyordu. Nihayet gece yarısına doğru telefonu çaldı. Sehpanın üzerindeki telefona saldırır gibi atıldı. Hülya'nın adını görür görmez açtı.

"İbo yukarı geliyor. Buraya gel istersen. İber şimdilik bir şey duymasın." "Geliyorum."

Buz gibi donuk, ruhsuz bir sesti bu.

Dairesinden çıkıp karşı dairenin kapısını açtığında, kata varan asansörün sesini duydu. Başını çevirip koridorun ucuna baktığında, İbo'nun yorgun bir yüz ve aynı şekilde yorgun adımlarla asansörden çıktığını gördü. İki adam, koridorun iki ucunda göz göze gelince, Karan yüzde yüz emin oldu. İbo, Sina'yı bulmuştu. Başını çevirip açtığı kapıdan içeri girdi ve ardından kapıyı açık bırakarak salona geçti. Ağır adımlarla ilerleyip, daha önce oturduğu tekli koltuğa otururken, diğerlerinin tedirginlikle ona baktıklarını biliyordu ama aldırmadı. Dudakları mühürlü gibi birbirine bastırılmıştı. İbo, onun hemen ardından daireye girdi ve usanç dolu bakışlarını önce Sahra'ya sonra Hülya'ya dikti.

"Çaldıra çaldıra şarjı bitirdiniz. Rahatladınız mı?"

"Neden açmıyorsun o telefonu?" diyen Hülya, sinirle bağırarak ileri bir adım attı.

"Açabilecek olsam açardım..." diye ters bir karşılık veren İbo, bakışlarını Demir'e çevirdi. "Hiç vakit kaybetmemişsin, Sherlock Holmes!" dedi sinirli bir sesle.

"Doğru bilmişim ama. Şu haline bakınca tam da on ikiden vurmuş olduğumu, görüyorum."

Demir aynı sert sesle karşılık verirken, küçümsercesine bakıyordu İbo'ya. "Yer miyim sandın oğlum? Sen beni mi yiyorsun?"

"Nerede?" diye Sahra atıldı. İbo'nun gömleğinin yakasına yapıştı. "Nerede olduğunu söyle bana. Nasıl? İyi mi?"

"Sahra, canım, şu yakamı bir bırak güzelim. Hiç halim yok, sen de beni çekiştirme. Oturayım önce." Sahra neredeyse çekiştirerek İbo'yu kanepeye oturttu.

"Tamam. Oturdun işte. Nerde olduğunu söyle. İyi olduğunu söyle. Lütfen."

"Kızım, bir dur nefes alayım ya. Beynim sikildi saatlerdir. Koşturmadığım yer kalmadı. Anlatacağım dedim. Mecbur anlatacağım."

Sahra geri çekilip sakin olmaya çalışırcasına İbo'nun yanında oturdu ancak gözlerini, bir an bile adamın üzerinden çekmemişti. Hülya, İbo'nun tam karşısında, ortadaki sehpanın üzerine oturarak gözlerini adama dikti.

"Neredeymiş?" diye sordu Hülya, endişeyle.

"Ömer'in yanındaymış." dedi İbo, bitkin bir tonla.

Sahra ve Hülya aynı anda kaşlarını çatarak "Ömer mi?" derken, Karan'ın kalbine sanki bir bıçak saplandı duyduklarıyla. Parmakları döşemeye gömülürken Hülyanın ters bir sesle, "Ömer kim be?" diye sorduğunu, zonklayan kulaklarla duydu.

"Ya kızım, vardı ya hani, mahallede... Puşt Cezmi'nin kardeşi..." diye İbo anlatmaya çalışırken Karan, hissettiği acıyla kavruluyordu. Demek başka bir adamın yanındaydı bunca zamandır.

"Ne Ömer'i be!" diyerek Sahra tersledi İbo'yu. "Sen Özge'yi diyorsun."

"He, Özge," dedi Hülya, Sahra'yı destekleyerek. "Adını Özge diye değiştirmişti. Hatta kimliğini Sina halletmişti,"

dedi inanamayarak. İki kız aynı anda yüzlerini birbirine çevirdi.

"Bunca zaman Özge'nin yanındaydı ve bizim aklımıza hiç gelmedi mi yani?" dedi Hülya.

"Gelse ne olacak? Özge'nin nerede yaşadığını bilmiyoruz ki. Ortadan kaybolmuştu aniden."

Karan kaşlarını çatarak konuşulanları anlamaya çalışıyordu. Önce Ömer denmişti, şimdi Ömer'in Özge olduğu ortaya çıkmıştı.

"Ömer kim?" diyen ses, istemsizce dudaklarından çıktı. Boğazı düğüm düğüm olmuş, elleri yine titremeye başlamıştı.

Hülya hızla başını Karan'a çevirdi. Duyduklarıyla aklından geçirebilecekleri o kadar çabuk idrak etmişti ki telaşla açıklamaya başladı.

"Ömer, bizim mahalleden bir çocuktu. Başına çok talihsiz şeyler geldi. Travesti oldu sonra. Adını Özge, diye değiştirdi. Kimliği konusunda Sina, ona yardım etmişti. Çok iyi biridir. Gerçekten."

"Bıçaklanmış," dedi İbo sıkıntılı bir sesle. "Hastaneye, yanına gittim. İlgilenmem gerekiyordu. O yüzden her şey düşündüğümden uzun sürdü. Yoksa daha erken gelecektim."

Karan sanki artık dayanamıyormuş gibi hiçbirinin ummadığı bir anda, herkesi şaşırtan bir hızla yerinden ok gibi fırlayıp İbo'nun üstüne çöktü. Kolunu, İbo'nun gırtlağına dayadığında, bir dizi kanepenin üzerindeydi ve İbo'nun başını, kanepenin arkasına bastırmıştı. Dişlerinin arasından tıslar gibi konuşurken, gözlerinden İbo'yu öldürecek güçte zehir akıtıyordu.

"Senin martavalını sikerim İbo. Geldiğinden beri abuk sabuk şeyler anlatıyorsun, hala söylemedin. Nerede o?"

"Geri zekalı, senden korkup mu söyleyeceğim şimdi? Saklayacak olsam buraya gelmezdim. Git, al gel, diye geldim zaten buraya. Kendi dönmeyecek. Gidip alıp, getirmen lazım."

"Ne demek lan kendi dönmeyecek?" dedi Karan, dirseğini daha çok bastırarak.

"Bok gibi bir durumda ama kabul ettiği yok. Kucağında minicik bir bebekle, ne bok yiyecekse tek başına, hala kuyruğu dik tutma derdinde. Sen gidip getirmezsen, döneceğini

sanmıyorum," dedi İbo, boğazına bastırılmış olan kol nedeniyle zorlukla konuşarak.

Karan şaşkınlıkla geri çekildi ancak hala yarı yarıya İbo'nun üzerine kapanmış bir haldeyken kafası karışmış gibi sordu.

"Ne bebeği? Ne demek kuyruk dik? Bok gibi?"

Bir an kendisi de ne söylediğini anlamadığını fark ettiğinde, sert bir silkelemeyle İbo'yu bıraktı ve önündeki sehpaya yavaş yavaş oturdu.

"Adam gibi gevelemeden anlat. Asabımı bozma benim."

İbo iki saat boyunca, geri dönüp Sina'ya tek tek anlattırdığı her şeyi diğerlerine aktardı. Sina'nın on ay boyunca ne yaptığını, neler yaşadığını ve şimdi de sahipsiz bir bebekle, tek başına kaldığını söyleyerek bitirdi sözlerini.

"Hala geri dönmeyi düşünmüyor. Onca şey olmuş, zombiye dönmüş, hala kuyruğu dik tutacağım derdinde." "Sikerim onun kuyruğunu," dedi Karan dik dik.

İbo yalnızca omuz salladı. Diğerleri ağızlarını açıp diyecek tek kelime bulamadılar. Hülya düşünceli bakışlarını yere eğmişti. Kendi kendine konuşur gibi, "Utanıyor... Hata yaptığını biliyor ama utandığı için dönemiyor," diye mırıldandı.

"Hata yaptı zaten!" dedi Taylan durgun bir sesle. Suçlama yoktu sesinde, yalnızca durum tespiti yapıyordu.

"Ne yani? Öyle saçma sapan bir şekilde debelenmeye devam mı edecek?" dedi Demir, kabul etmediği belli bir sesle. Ardından gözlerini karısına çevirdi.

"Sahra, yarın sabah gidip, alıp geliyoruz Sina'yı. Tek başına bırakmak yok. Olan oldu bir kere. Bundan sonra sürekli başına kakacak değiliz. Bizim götümüzü sürekli o topladı. Bir kere de biz onu toplarız."

Sahra başını olumlu anlamda sallarken, dolu gözleriyle kocasına baktı. Belli belirsiz gülümseyip gözlerini yumarak teşekkür etti.

"Hiçbiriniz gitmiyorsunuz!" dedi Karan keskin bir sesle. "Hiçbiriniz bu işe karışmayacaksınız. Karışanın canını yakarım! Çok fena yakarım!" dedi, tehdit dolu bakışlarını hepsi-

nin üzerinde gezdirerek.

"Orada bırakacak mıyız öylece?" dedi Hülya itiraz dolu bir tonla. "Siz karışmayacaksınız!" diye tekrarladı Karan.

Hülya dik dik Karan'a bakarken ayağa kalktı. Ellerini beline dayadı.

"Senin sorunun, seni ilgilendirir ama ben arkadaşımı orada bırakmayacağım!"

"Hülya!" diye neredeyse haykırdı Karan. Kıza diktiği gözleri, çatılmış kaşlarının altında öfke kusuyordu.

"Karan, sakin!" diyerek Taylan, yumuşak bir sesle araya girdi. Karan hızla bakışlarını abisine çevirdi.

"Hiçbiri karışmayacak!" dedi bastırarak. Ardından bakışlarını İbo'ya çevirdi. "Adresi ver bana. Hepiniz geride durun. Tek karışan olursa kim olduğuna bakmam!" dedi, son sözlerini Hülya'ya diktiği delici gözlerle sarf ederek.

Taylan sıkıntıyla bir nefes verdi ve elini uzatarak Hülya'ya yanına gelmesini işaret etti. Hülya küskün ancak kızgın olduğu belli gözleriyle Karan'a yan gözle bakıp söylendi.

"Canını yakarsan ben de senin canını yakarım!"

"Benim canımı hiçbiriniz yakamazsınız, merak etme." diye karşılık verdi Karan ters bir sesle.

"Bence bir süre bizde kalıp toparlansa daha iyi. Hem İber'i de hazırlarız bu arada," diyerek, Sahra uzlaşmacı bir sesle araya girdi.

Karan ağır ağır başını Sahra'ya çevirdi. Sıktığı dişlerinin arasından, "Hiçbiriniz karışmayacak dememin, neresini anlamıyorsunuz?" dedi ters ters bakarak.

"Karıma bakan o korkutucu gözlerine hâkim ol! Bacanak, demem çakarım suratına!" dedi Demir efelenerek.

Taylan gözlerini devirdi. "Beyler! Hanımlar!" dedi sesini yükselterek. "Bu ikisinin arasında. Bırakın, ikisi nasıl halledeceklerse halletsinler. Geride durun. Kimin ihtiyacı olursa ona destek olursunuz, o kadar."

"Ya kızın canını yakarsa?" dedi Hülya endişeli bir sesle.

"Lan, ben kadın mı dövüyorum?" diye kükredi Karan. Aniden ayağa kalktı. "İçiniz rahat olsun, fiziksel şiddet olma-

yacak. Hiçbiriniz karışmayacaksınız ama bana yaşattıklarını, fitil fitil burnundan getireceğim."

"Bulursan posasını, getirirsin," diye söylendi İbo.

Karan soran bakışlarını ona çevirdiğinde, karşısında anlayışı kıt, aptal biri varmış gibi kelimelerin üzerine basa basa devam etti. "Sana, burada ne anlatıyorum? Berbat halde, diyorum. Üflesen, uçacak. Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sen sadece üfle, o duvara yapışsın, sen de acısını çıkarmış olursun."

Karan'ın gözlerinin içinde bir an endişe bulutları belirdi ancak diğerlerine belli etmediği bir hızla yok etti onları. Önce kendi gözleriyle görecek, sonra işkencenin şekline karar verecekti. Geçen ayların acısını çıkarmazsa rahat uyku uyuyamazdı. Zaten uyumuyordu, bundan sonra hiç değilse acısını çıkararak uyumayı denerdi.

* * *

Sina, gece Sarya için birkaç defa uyanması nedeniyle sabah hissettiği yorgunlukla, yataktan sürünerek çıktı. Sarya'nın altını değiştirip mamasını hazırladı. Zorlukla bir şeyler atıştırdı. Evin içinde, ara ara Sarya'yla konuşarak sessizce dolanıyordu. Aklında sürekli İbo'yla dün yaptığı konuşma vardı. Her şeyi anlatmıştı İbo'ya. Kendisi hakkında gerçeği de söylemişti ve bunu söylemek, bu kez zor gelmemişti. Kabullenmek böyle bir şeydi herhalde. Artık zor gelmiyordu. Ya da artık umursamıyordu. Ne hissedeceğini bile bilmiyordu. Öyle yorgundu ki sanki tüm duyguları donmuş gibiydi.

Sadece üzerinde tuhaf bir umursamazlık vardı. İbo giderken kimseye, nerede olduğunu söylememesi için çok dil dökmüş, rica etmiş ve ondan da söz almıştı. İçi rahattı. Kimseyle karşılaşacak gücü yoktu.

"Baş başayız güzellik," dedi, başını kucağındaki Sarya'ya eğerek. İki aylık olan Sarya, dikkatli bakışlarla ona bakıyordu. Hiçbir şey anlamadığı belli bakışlarla...

"Özge Teyze de yok. ama yarın, yanımızda olacak yine.

Hiç merak etme, telefonda konuşacağım birazdan."

Sözleri bitmeden telefon çalınca, sehpanın üzerine koyduğu telefona atıldı, "Bak, gördün mü? O, bizi arıyor." dedi Sarya'ya gülümseyerek. Özge'nin telefonu üzerinde kalmıştı ve ona ulaşabilmek Sina için büyük nimetti.

"Nasılsın?" diye açtı telefonu telaşla. "İyiyim kız, merak etme."

"Öyle korktum ki sana bir şey olacak, diye."

"Korkma korkma. Geri zekalı, doğru düzgün bıçak bile kullanamıyormuş. Bıçağı öyle kullanan çükünü hiç kaldıramaz. Bir de benimle erkekçilik oynuyor, it!"

Sina elinde olmayarak kıkırdadı. "Manyaksın kızım sen!"

"Ne manyağı be! Yalan mı? Yalnız kızım, burada çok yakışıklı doktorlar varmış. Valla, delindiğime neredeyse sevineceğim. Bir de oramı buramı elliyorlar, ohh, canıma minnet. Bileydim, daha önce deldirirdim kendimi."

Sina bu kez kendisini tutamayarak sesli güldü. "Saçmalama manyak! Allah korudu. Ya daha ciddi bir şey olsaydı?"

"Aman be! Bana ne olacak? Acı patlıcanı kırağı çalmazmış! Hiçbir bok olmaz bana."

Sina karşılık vermedi bu kez. Özge ilgili bir sesle, bu kez daha ciddi tonla, "Sarya nasıl?" diye sordu. "İyi iyi. Dün öyle korktum ki evde yalnız kaldığında." Sina'nın sesi üzgün, suçluluk dolu ve düşüktü. "İbo'yu araman iyi olmuş. En doğrusunu yapmışsın. Yoksa çıkamazdın o karakoldan."

"Biliyorum. Başka çarem yoktu zaten. Sarya olmasa umurumda olmazdı ama onun evde tek başına olduğunu bilmek... " Sina bir an sustu, sonra keskin bir sesle devam etti. "Hiçbir şey umurumda değildi. Tek istediğim eve, ona gelmekti."

"Allah razı olsun. Sayende İbo'yu da gördüm," diyen Özge, üzerlerine çöken hüznü iki saniye içinde dağıttı. "İyi ki sen gelmedin. Senin nemrut suratını göreceğime, beyaz atlı prensimi görmüş oldum tekrar. Kızım, sence daha mı yakışıklı olmuş acaba? Adam Geroge Coloney gibi yaş aldıkça sanki daha bir karizma olmuş."

Sina kıkırdadı yine. "Sen ıslah olmayacaksın. Bıçaklandığının acısını düşünmüyorsun da İbo'nun ne kadar karizma olduğunu mu inceledin?"

"Ay canım, bıçaklandım da ne oldu? Bir deldi, çıktı işte. İbo hançer gibi kalbime işledi, onu çıkaramıyorlar, sorun orada." Bir an susup düşünüyormuş gibi, "Kız, acaba buraya gelmişken doktorlara desem, kalbimde de bi hançer var onu da çıkarır mısınız diye? İşe yarar mı sence?" dedi.

"Tıp tarihine geçersin... Kalbinde hançerle yaşayan ilk insan olarak."

İkisi de karşılıklı kıkırdadılar. "Hep diyorum hayatım. Ben şahsına münhasır, özel biriyim diye. Her türlü tarihe geçerim." Özge'nin küstah ses tonu Sina'yı yeniden güldürdü.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Yarın gelip alacağım seni."

"Sen gelme. Ben Mete'yi ararım, o gelir alır. Sen bebekle o kadar yolu tepme boşuna. Hem onunla dışarı çıkmasan daha iyi. Görmesinler. Dikkat çekme. Seyit itini tutuklamışlar ama belli olmaz. Millet dedikoduya düşkün, biliyorsun. Kulaktan kulağa yayılmasın. Bunca zaman uğraştık, her şey berbat olmasın."

Sina çaresizlikle kıvrandı. Sarya'yı evde, bir başına bırakamazdı, kimseye emanet edemezdi, onunla hastaneye de gidemezdi. Kapının önüne taksi çağırsa bile kucağında bebekle çıktığını birileri gündüz gözü rahatlıkla fark edebilirdi.

"Bu durumdan hoşlanmıyorum Özge. Buna bir çözüm bulmamız lazım. Seni orada bir başına bırakmak hoşuma gitmiyor."

"Ben iyiyim. Keyfim yerinde. Ağrım sızım yok, merak etme. Yakışıklı doktorlar tarafından elleniyorum." Birden aklına gelmiş gibi, "Kızzz..." dedi sesini alçaltarak. "Beni kadınlar koğuşuna koydular ya, pipimi görünce, yüzlerindeki ifadeyi bir görmeliydin." Kahkahayı bastı telefonun diğer ucundan. "Erkekler koğuşuna mı alsak, dedi doktor, bu kez memelerimi gösterdim, ondan da vazgeçtiler. Kalbi olan bir ihtiyara denk gelsem, benim memeleri gören yoğun bakıma girerdi. Ay bir de vebalini alacaktım üstüme."

Boğuk, erkeksi sesiyle yeniden şuh bir kahkaha attı. Sina kendisine hâkim olamadan ona eşlik etti ancak çabucak toparlanarak, "Kimliğe bir şey diyen olmadı mı?" dedi endişeli bir sesle.

"Orası bende! Sen kafanı yorma! Cazibeme kimse dayanamaz! Doktorla hallettim ben onu." "Nasıl hallettin?" dedi Sina ürkek bir sesle.

"Ay manyak, bu halde herife domalacak değildim herhalde," diye çemkirdi Özge sesini alçaltarak. "Acındırma taktiğini uyguladım. İki ağladım, sızladım, neyse ki insafa geldi. Her şey yolunda, merak etme. Bizim kalbimiz iyi kızım. Kalbimiz iyi. Allah da güzel insanları karşımıza çıkarıyor." Sözleri biter bitmez peşinden söylenir gibi ekledi. "Gerçi, Seyit'i ne demeye karşımıza çıkardı, o da ayrı ya neyse."

Sina gözlerini devirdi. Özge becerikliydi, ağzı laf yapıyordu, halletmiş olduğuna emindi. Dert etmedi kendisi de. Zaten resmi olarak kimse bir şey yapamazdı. Her şeyi sağlam belgelemişti. Kimsenin de gidip Özge'yi şikâyet edecek hali yoktu.

Birkaç dakika daha konuşup vedalaştılar. Ertesi gün Mete'nin alması konusunda hemfikir olmuşlardı. Sina telefonu kapayıp bakışlarını kucağındaki Sarya'ya çevirdi. Gözleri uykulu bakıyordu. Uykusunun geldiği belliydi.

"Seni bırakıp bir yere çıkamıyorum küçük hanım. Buna en kısa zamanda bir çözüm bulmamız lazım. Şimdi hap kadarsın ama büyüyeceksin ve o zamana kadar ben, senin için her şeyi halletmiş olacağım."

Sarya aniden hapşırınca, "Çok yaşa. Güzel yaşa," dedi gülümseyerek.

İçini eriten, incecik bir ses çıkmıştı. Parmağının tersiyle yanağını okşadı. Sarya, başını göğsüne doğru aranır gibi çevirerek birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sina, bebeği iyice göğsüne yasladı ve uyumasını bekledi. İyice daldığında yavaşça yerinden kalktı ve çekmeceden bozma beşiğine yatırmak için odaya doğru ilerledi. Yavaşça bebeği yerine yatırıp üzerine ince bir örtü örttü. Ağustos sıcağında, yalnızca zıbını olmasına rağmen yine de terliyordu ve üzerine sadece ince

bir örtü örtmek yeterli geliyordu.

Minik, çıplak ayaklarını sevgiyle okşadı. Dudaklarını alnına bastırıp, başını geri çekti ve bir süre uyuyan masumiyeti izledi. Annesi aklına düşünce, yüzü de düştü ve suratında oluşan gülümseme hissettiği hüzünle kayboldu. Bir gün, Sarya büyüdüğünde, her şeyi ona anlatacaktı. Annesinin, babasının ne kadar mükemmel, birbirini ne kadar çok seven insanlar olduğunu, gerçek bir aşk çocuğu olduğunu söyleyecekti ona.

Bebeğin başında daha fazla dikilmemek için doğruldu ve kapıyı aralık bırakarak usulca odadan çıktı. Elinde bitirmesi gereken bir iki proje vardı. Sarya uyurken onları tamamlamaya devam etmeliydi. Holden salona doğru ilerlerken kapının birkaç kez vurulmasıyla, adımları aniden durdu ve başını geri çevirerek kapıya baktı. Genelde kapılarını Eleni'den başka vuran olmazdı ve o da hala Ada'daydı. Son olanları telefonda söylememek için hiçbir şey anlatmamışlardı ona. Eve döndüğünde, yüz yüze konuşmak hepsi için daha iyi olacaktı. Eleni olmadığını bilerek kaşlarını çattı ve son anda hatırlamış gibi kaşları yukarı kalktı. Mete olmalıydı. Özge, onu aramış olmalıydı ve mutlaka giyecek bir şeyler almak için gelmişti.

Çocuğun görev aşkı, ona söyleneni ertelemeden yapmasını gerektiriyormuş gibi davranıyordu her zaman. Kapının kulpuna uzanarak açarken Mete olduğundan emin bir şekilde konuşmaya başladı, "Özge yarın çıkacak Mete. Niye..." acele ediyorsun diyemedi.

Kapının önünde Karan, buz gibi gözlerle ona bakarken küçük dilini yuttuğunu biliyordu çünkü boğazına tıkanan yumruyla ne yutkunabiliyordu ne de, "Senin burada ne işin var?" diyebiliyordu.

Sadece korku ve şaşkınlıkla ardına kadar açılmış gözlerle, Karan'a bakıyordu ve İbo'nun ihanetini sindirmeye çalışıyordu.

"Merhaba Sina."

Devam Edecek...